

Nhập Hí

Contents

Nhập Hí	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	100
31. Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	113
35. Chương 35	116
36. Chương 36	119
37. Chương 37	122
38. Chương 38	126
39. Chương 39	129
40. Chương 40	132
41. Chương 41	135

42. Chương 42	139
43. Chương 43	142
44. Chương 44	146
45. Chương 45	149
46. Chương 46	152
47. Chương 47	156
48. Chương 48	159
49. Chương 49	162
50. Chương 50	165
51. Chương 51	168
52. Chương 52	172
53. Chương 53	175
54. Chương 54	179
55. Chương 55	182
56. Chương 56	186
57. Chương 57	189
58. Chương 58	192
59. Chương 59	195
60. Chương 60	199
61. Chương 61	202
62. Chương 62	205
63. Chương 63	209
64. Chương 64	212
65. Chương 65	215
66. Chương 66	218
67. Chương 67	221
68. Chương 68	224
69. Chương 69	228
70. Chương 70	231
71. Chương 71	234
72. Chương 72	237
73. Chương 73	240
74. Chương 74	243
75. Chương 75	247
76. Chương 76	250
77. Chương 77	253
78. Chương 78	257
79. Chương 79	260
80. Chương 80	264
81. Chương 81: Hồi Cuối	269

Nhập Hí

Giới thiệu

Edit: Năm Beta: Vũ Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, huynh đệPaparazzi mới vào nghề – Diệp Nhuận 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhap-hi>

1. Chương 1

Tại một nhà hàng nhỏ ngoài đại học nào đó, một nữ sinh viên để tóc ngắn ngang tai đem đôi đũa duy nhất đẩy ra, đưa tới trước mặt nam sinh mặc áo lông cũ.

“Nhuận Hành nhanh ăn đi, bằng không mỳ nguội.”

Nam sinh tên là Nhuận Hành nhận lấy đôi đũa, lộ ra nụ cười thật tươi nói: “Tiểu Thanh, kỳ thật tôi chỉ tới thăm cậu, cậu không cần mời tôi ăn mỳ.”

“Cũng không phải đồ gì đắt tiền.” Thẩm Thanh hơi nhú mày, “Cậu ở một mình lại không nỡ tiêu tiền, chỉ sợ bát mỳ ngon còn chưa từng ăn qua đi?”

Tuy rằng con trai bình thường ở trước mặt nữ sinh luôn không muốn lộ ra vẻ trong túi thiếu tiền, nhưng Diệp Nhuận Hành và Thẩm Thanh quen biết đã lâu, hơn nữa Diệp Nhuận Hành vốn là một người rộng rãi, cậu không cần ở trước mặt Thẩm Thanh che giấu thứ gì.

Cầm lấy đôi đũa, cậu bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm, “Vẫn là bên cạnh trường học của chúng ta làm hương vị nước sốt mỳ ngon nhất.”

“Tôi nói này, Nhuận Hành, cậu không tính quay về trường học nữa?”

“Ngay cả cuộc sống như bây giờ tôi cũng rất miễn cưỡng, chuyện đi học tôi thật không dám nghĩ nữa. Tiểu Thanh, cậu học rất giỏi, đợi đến khi tốt nghiệp có thể tìm được một bệnh viện tốt để công tác.” Diệp Nhuận Hành hết sức nghiêm túc nhìn về phía đối phương.

“Cậu có biết, hiện tại cậu làm việc ở tạp chí đó căn bản là không chính quy, hơn nữa còn là tạp chí Bát Quái, tháng trước còn bị một nữ minh tinh khởi tố, không phải thắng kiện sao? Nhà tạp chí đó bồi thường biết bao nhiêu tiền ... Cậu nói thật cho tôi đi tiền lương tháng trước cậu không được nhận?” Thẩm Thanh tựa hồ có chút sốt ruột.

“Ha ha, chính là vì tạp chí Bát Quái cho nên bán đặc biệt tốt.” Diệp Nhuận Hành sờ đầu một chút, “nghe tổng biên tập nói đã bồi thường cho nữ minh tinh kia rồi, chúng ta vẫn có đủ tài chính có thể cam đoan đưa tạp chí vào hoạt động mà!”

“Nghe hần thổi phồng!” Thẩm Thanh cầm tay Diệp Nhuận Hành, “tôi có thể đi ra ngoài làm thêm kiếm tiền, chúng ta cùng nhau làm, nhất định có thể chống đỡ đến lúc cậu học xong đại học! Cậu cũng nói, có bằng đại học mới có thể tìm được một công việc nghiêm chỉnh mà!”

Mẹ Diệp Nhuận Hành khi cậu học sơ trung thì bệnh qua đời. Ba thì bốn tháng trước kế hoạch thất bại mà tuyên bố phá sản, trong cơn tức giận cứ đi như vậy. Kỳ thật làm ăn thất bại cũng không phải chuyện làm bác Diệp thống khổ nhất, bác ấy sẽ không nghĩ phía đối tác tín nhiệm cũng là bằng hữu của bác vậy mà vụng trộm mang theo khoản tiền, khiến không có tài chính để luân chuyển mới có kết quả hiện tại.

Nửa năm trước Diệp Nhuận Hành coi như là một tiểu thiếu gia, cuộc sống không buồn không lo. Cậu cũng là một học sinh học tập rất tốt, vốn học xong đại học ba còn tính đưa cậu ra nước ngoài học thêm. Bác Diệp rời đi, làm cho cậu mất đi trụ cột kinh tế, không thể không tự nuôi sống bản thân.

“Hai chúng ta cho dù cùng nhau làm thêm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng kiếm đủ học phí mà thôi, hơn nữa cậu học y, vốn rất cực khổ, lại chạy đi ra ngoài làm thêm, sao có thể theo kịp tiến độ học tập? Hiện tại ít nhất tôi cũng không chết đói, chuyện sau này để sau hãy nói.”

Thẩm Thanh là bạn nữ đầu tiên cậu quen biết từ khi tiến vào đại học, cậu đối với cô có một loại hảo cảm nồng nàn, nếu như trong nhà không có biến đổi lớn, cậu nghĩ hiện tại chính mình nói không chừng đã muốn dắt tay Thẩm Thanh.

Ba Thẩm Thanh là một người quân nhân xuất ngũ, bị an bài đến một xí nghiệp nhà nước làm bảo an (bảo vệ trị an), mẹ là giáo viên tiểu học, nói tóm lại điều kiện gia đình bình thường, có thể để Thẩm Thanh đi học ở y khoa nổi danh, đã muốn không dễ dàng, Diệp Nhuận Hành vô luận như thế nào cũng không muốn gia tăng gánh nặng cho cô.

Ăn xong mì, Diệp Nhuận Hành lau miệng, “đêm nay tôi còn có công việc, đi trước.”

“Sẽ không phải là ngồi canh ở dưới nhà mình tỉnh nào đi?”

“Ha ha, cậu đoán đúng rồi. Cậu không phải thích Trần Chi Mặc sao? Nói không chừng ngày nào đó tôi có thể giúp cậu lấy được chữ kí của anh ta.”

“Thôi đi! Cậu hiện tại là Paparazzi, chỉ biết bị nữ minh tinh dùng giày cao gót đuổi theo đánh.” Thẩm Thanh nhìn bóng lưng cậu rời đi, thở một hơi thật dài.

Ra quán mì, Diệp Nhuận Hành cưỡi xe đạp của cậu, hai tay hướng một đường phía nam, đại học vốn là ở vùng ngoại thành, mà đối tượng cậu ngồi chờ lại ở nội thành, cậu đi hơn hai giờ mới có thể tới.

Điện Buckingham là đồn sán của công ty khai phá khu nhà trọ cao cấp, ở trong này chẳng những có một ít nhân vật nổi tiếng thương giới, còn có một ít minh tinh có nhiều tiền cũng thích lựa chọn nơi này. Thứ nhất là có nhiều cơ hội ở chung với đại gia, thứ hai là bảo an nơi này rất tốt, mỗi một phòng đều có vân tay chứng thực, paparazzi bình thường vào không được.

Từ một năm trước có paparazzi đuổi tới nhà các minh tinh hơn nữa đập mở cửa phòng đem bức ảnh người đó cùng với tiểu thư nhà giàu triển miên chụp loạn một lần, hiện tại ý thức phòng bị của đại bộ phận minh tinh đều rất mãnh liệt.

Trải qua điều tra của Diệp Nhuận Hành, cơ hội duy nhất để cậu tiếp xúc với nhân vật mục tiêu cũng chỉ có gara. Ngôi sao luôn phải ra ngoài? Ra ngoài thì phải dùng xe? Dùng xe phải đến gara lấy xe? Chỉ cần cậu ngồi canh giữ ở gara, cậu làm sao phải sợ không thấy Trần Chi Mặc?

Hiện tại nói đến nữ minh tinh thành công đứng đầu của nền điện ảnh Hoa ngữ là ai, có lẽ truyền thông cùng người xem sẽ nói ra những cái tên khác nhau. Nhưng nếu là nam minh tinh, Trần Chi Mặc mà xếp thứ hai, không ai dám xếp thứ nhất.

Trần Chi Mặc mười bảy tuổi bắt đầu đi trên con đường ngôi sao thần tượng, lúc ấy từ trẻ con mấy tuổi đến cụ già mấy chục tuổi, nhắc tới tên hắn đều thét chói tai. Hắn ra CD, rất nhiều người chuyên nghiệp nói lĩnh vực hát của hắn không được tốt lắm, nhưng thành tích bán đĩa cũng không tầm thường, khiến công ty ký hợp đồng với hắn cười như nở hoa, nhưng hắn chỉ cho ra một đĩa, cho nên ở trên thị trường một bản CD chính gốc có thể sao ra bán được mấy vạn đồng. Hắn nhận diễn bộ phim thần tượng đầu tiên là một bộ phim đô thị đồng thoại, một đại gia ở đô thị đến rừng rậm tìm kiếm cô bé lọ lem của hắn. Thời điểm năm ấy chiếu trên truyền hình, có thể thấy các nữ nhân đi xe đạp như bay ở trên đường, tại giao thông công cộng chen chúc có thể thấy tình cảnh các phụ nữ trung niên la mắng tài xế lái xe quá chậm. Chẳng sợ hiện tại đã gần mười năm, thời điểm bộ phim truyền hình này chiếu ở trên TV trong các cửa hàng bán đồ điện, vẫn sẽ hấp dẫn rất nhiều người dừng lại bước chân.

Ngôi sao thần tượng chung quy cũng tức giận qua, nam minh tinh bởi vì bộ dạng đẹp mắt sẽ được khai quật ra nói liên không dứt, sau đó được tán tụng thành công, chiếm cứ tầm mắt người xem. Nhưng Trần Chi

Mặc đến bây giờ vẫn đang nổi bật không giảm, trọng yếu nhất, hiện tại có người nhắc tới y, sẽ không nói y là diễn viên trẻ hoặc là ngôi sao thần tượng, mà là ảnh đế(vua điện ảnh).

Từ thần tượng đến ảnh đế cũng không phải dễ dàng, rất nhiều ngôi sao vẫn chưa đi đến từng bước đã bị giới giải trí che phủ. Nhưng Trần Chi Mặc không tiếc tự hủy hình tượng diễn một loạt nhân vật phản diện, nhưng những nhân vật này sau khi được hắt đổ lại có một loại sức quyến rũ khác, làm cho người xem không thể dời mắt. Từ lúc hắt đổ 24 tuổi sau khi được điện ảnh Hoa ngữ tặng danh hiệu ảnh đế, khiến người ta nhìn một đường đến hiện tại.

Làm một minh tinh, một ảnh đế, có thể nói Trần Chi Mặc là hoàn mỹ.

Nhưng căn cứ vào quan điểm tổng biên tập của tạp chí Bát Quái, là trên thế giới này không có ngôi sao nào hoàn mỹ. Bọn họ không phải là chưa từng trải qua quan hệ nam nữ loạn thất bát tao sinh hoạt cá nhân chướng khí mù mịt. Vô luận bọn họ che dấu tốt bao nhiêu, thủy câu thối câu chung quy bọ khí cũng phải bốc lên. Công tác của Paparazzi chính là bắt lấy “bọ khí bốc lên” trong nháy mắt đó, xé rách mặt nạ của những ngôi sao đó, đem bộ mặt đã muốn hư thối của bọn họ bày ra trước mặt công chúng.

Diệp Nhuận Hành đối với loại chuyện thù ghét này cũng không quan tâm, đối với cậu đây chỉ là một phần công việc. Nếu đã là công việc Diệp Nhuận Hành sẽ đi làm. Cậu không thích bới móc riêng tư của người khác, bởi vì cậu không ham hủy diệt cuộc sống của người khác. Nhưng nếu thật sự như lời nói của tổng biên tập, Trần Chi Mặc cũng có thời điểm “bọ khí bốc lên”, như vậy làm một paparazzi gà mờ cậu cũng có nghĩa vụ bày ra cho công chúng. Ở trên đều là Diệp Nhuận Hành tự an ủi mình.

Cậu đeo máy chụp ảnh thành công chui vào chỗ gara kia, căn cứ vào ghi chép tìm được xe Trần Chi Mặc. Đi vào phía sau xe, Diệp Nhuận Hành ngồi xuống. Căn cứ vào cách nói của tổng biên tập, rất nhiều ngôi sao vì áp lực nên buổi tối đều có thói quen đi ra pub hoặc một ít quán bar cao cấp, nếu Trần Chi Mặc có thói quen này, rất nhanh y sẽ đi ra.

Tầng ngầm của gara so với nhiệt độ bên ngoài thấp hơn, Diệp Nhuận Hành chỉ mặc một chiếc áo lông nên cảm giác rất lạnh. Đây cũng không phải lần đầu tiên cậu chờ Trần Chi Mặc. Lúc trước có một lần diễn công ích, cậu núp vào nhà vệ sinh nữ, hoàn hảo trong đó không có nữ nhân, bằng không cậu đã sớm bị coi là biến thái, bị đánh đến độ soi gương đều gặp ác mộng.

Khi cậu nhìn đến ngoài phòng nghỉ của Trần Chi Mặc đã không có ai. Nhân viên công tác phải chuẩn bị công việc diễn xuất, mà Trần Chi Mặc giữ chức chủ trì, hẳn có thói quen ở trong phòng trước lúc diễn xuất, cho dù là người đại diện cùng thợ trang điểm cũng không thể quấy rầy hẳn.

Sau khi Diệp Nhuận Hành gõ cửa tự giới thiệu, cậu cho là Trần Chi Mặc sẽ kêu bảo vệ đến đem cậu lôi đi.

Nhưng đối phương chỉ ngồi ở trên ghế, khoanh tay nhìn Diệp Nhuận Hành.

Trần Chi Mặc ngũ quan rất tuấn mỹ, các loại biểu tình bày ra ở trên mặt hẳn đều có một loại sức quyến rũ khiến người ta nhìn chăm chăm. Một khắc này, miệng hẳn đang cười, nhìn Diệp Nhuận Hành trong lòng đang kinh hoàng nói: “Cậu vừa mới làm Paparazzi đi? Làm một Paparazzi, cậu hẳn là phải mạnh mẽ đem cửa mở ra, sau đó chụp loạn một trận, dùng tốc độ nhanh nhất đem vấn đề cậu muốn hỏi ra, mà không giống sinh viên đại học nho nhã lễ độ chờ hỏi giáo sư như vậy.”

Diệp Nhuận Hành đứng ở cửa, thanh âm Trần Chi Mặc rất có từ tính, đặc biệt là khi chân thành. Cậu không rõ thanh âm như vậy tại sao còn có người nói hẳn ca hát không tốt?

“Sau này còn muốn phỏng vấn tôi, nhất định phải chuẩn bị tốt rồi hãy đến.” Trần Chi Mặc so với Diệp Nhuận Hành cao hơn nửa cái đầu, hẳn từng bước đi tới Diệp Nhuận Hành, đóng cửa lại.

Một khắc này, cậu cảm thấy chính mình thật ngốc.

Lần thứ hai, là ở ngoài cửa điện Buckingham, Diệp Nhuận Hành ngụ trang thành người đưa thức ăn, nhưng lại bị bảo vệ ngăn ở ngoài cửa. Bởi vì cậu không nói rõ là đưa đồ ăn cho ai, loại khu dân cư cao cấp này bảo vệ cũng rất cẩn thận, làm sao có thể cho cậu đi vào chứ?”

2. Chương 2

Sau đó đúng lúc gặp Trần Chi Mặc lái xe đi ra, trong tích tắc đó y thấy được Diệp Nhuận Hành, ngoài miệng lại là tươi cười bí hiểm, quay cửa kính xe xuống, y nhìn về phía Diệp Nhuận Hành đang không biết làm sao nói: “Cậu như thế nào bây giờ mới đưa đồ ăn tới? Hại tôi thiếu chút nữa tính đi ra ngoài ăn.”

Diệp Nhuận Hành ngây dại, bảo vệ liền hướng phía Diệp Nhuận Hành nói: “Thằng nhóc này! Người thật là, làm sao mà đưa đồ ăn cũng không nhớ đưa cho ai?”

Diệp Nhuận Hành nhìn Trần Chi Mặc, hắn không rõ y vì sao phải nói dối. Đối phương chính là đuổi thẳng tay, thoải mái lấy đồ ăn trên tay Diệp Nhuận Hành, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói: “Lần sau còn muốn tiếp cận tôi, nhất định phải có kế hoạch hoàn mỹ hơn.”

Xe bên cạnh Diệp Nhuận Hành nghênh ngang rời đi, dừng ở cạnh thùng rác cách đó không xa, sau đó đồ ăn bị ném vào, phát ra một tiếng “cách cách”, thanh âm nặng nề kia như đánh vào trái tim Diệp Nhuận Hành, làm cho cả người hắn run lên, chuyện thứ nhất lúc hắn tỉnh hồn lại chính là leo lên chiếc xe nhỏ chạy khỏi nơi đó.

Đời này thật chưa gặp qua, cho dù là thời điểm lần đầu tiên trong giờ học giải phẫu, dưới ánh mắt của thầy giáo đem mỳ thịt bò giữa trưa đã ăn nôn trên bàn giải phẫu.....

Lần thứ ba hắn gặp cùng Trần Chi Mặc, là sau khi Trần Chi Mặc ký hợp đồng với công ty mới. Amaze là một công ty giải trí thực lực rất lớn, quan trọng nhất là nó đều chuẩn bị đầy đủ kế hoạch cho mỗi nghệ sĩ, mà không giống những công ty giải trí khác thâm nghĩ làm như thế nào mới có thể kiếm được nhiều tiền nhất, mà không tính toán lâu dài.

Kỳ thật Diệp Nhuận Hành cũng không biết làm sao tổng biên tập thích phái hắn đến phỏng vấn Trần Chi Mặc, rõ ràng luận thủ đoạn cùng năng lực ứng biến, những tiền bối khác ở tạp chí có nhiều kinh nghiệm hơn so với hắn nhưng tổng biên tập lại không đề cập qua, có lẽ bộ dáng học sinh ngoan của Diệp Nhuận Hành dễ dàng làm cho người ta sinh ra đồng tình, đoán chừng là vậy, mặc dù Trần Chi Mặc bị Diệp Nhuận Hành “nằm vùng”, nhưng cũng không giống như những ngôi sao khác nổi trận lôi đình.

Bất quá sau khi Diệp Nhuận Hành điều tra một chút, Trần Chi Mặc cư xử với phóng viên thật rất phong độ, cho dù gặp paparazzi về mặt cũng ôn hòa, mặc dù bị hỏi vấn đề gì phi thường xảo quyệt, y cũng có thể trả lời thành thạo.

Lúc tất cả phóng viên giơ micro lên cao, thời điểm ánh đèn flash chớp liên tục, Diệp Nhuận Hành cũng đuổi thẳng cổ hy vọng có thể chụp được ảnh của Trần Chi Mặc. Mà có điều hắn không tưởng được chính là, rõ ràng phần lớn phóng viên đều là nữ, nhưng khí lực của các nàng lại lớn đến kinh người, trong lúc đó người thúc ta đẩy, giống như các bà nội trợ trong siêu thị mua đồ giảm giá đặc biệt, Diệp Nhuận Hành ngây người bị xô phải ngã sấp xuống. (Vũ: khổ thân e nó =]],Năm: phải vậy anh nó mới có cơ hội ra mắt vợ đc)

Máy chụp ảnh kia là của tạp chí đưa, nếu bị rơi nát, hắn nhin ăn nửa tháng cũng bồi thường không nổi. Hắn chỉ có thể nhào người về phía trước, hai tay bảo hộ lấy máy chụp ảnh, mà mọi người chung quanh không ngừng giẫm lên hắn, đau đến đòi mạng hắn, Diệp Nhuận Hành liên tục tìm cơ hội đứng lên, nhưng là các phóng viên thật sự quá điên cuồng, làm cho hắn một chút cơ hội cũng không có.

Nhưng vào lúc này, Trần Chi Mặc ở trên đài đi tới, gương mặt mang theo mỉm cười tiến vào trong nhóm phóng viên. Hắn đẩy đám người ra, phong độ nâng Diệp Nhuận Hành đang nằm sấp trên mặt đất đứng lên, dùng giọng điệu cực kì thành khẩn nói với mọi người: “Xin mọi người có trật tự ,từng bước từng bước hỏi vấn đề, chen tới chen lui rất dễ dàng xảy ra nguy hiểm, hơn nữa tôi cũng không biết nên trả lời ai cho tốt.”

Thời điểm Diệp Nhuận Hành rời đám phóng viên kia, tổng biên tập liền gọi điện thoại đến nói thật xem trọng hắn, bởi vì đã có phóng viên đem ảnh chụp Trần Chi Mặc nâng hắn dậy phát trên internet. Diệp Nhuận Hành đỡ khóc đỡ cười, hắn còn không có phỏng vấn được, thậm chí ngay cả ảnh chụp cũng đều không có, không biết dựa vào cái gì tổng biên tập lại xem trọng hắn.

Mà lần thứ tư Diệp Nhuận Hành cùng Trần Chi Mặc gặp là ngay hiện tại: Diệp Nhuận Hành ngồi chồm hổm cạnh xe thể thao của Trần Chi Mặc, ôm máy chụp ảnh của mình run rẩy vì lạnh.

Xe thể thao của Trần Chi Mặc là Porsche, vỏ ngoài màu bạc phi thường phát sáng, đường cong tao nhã. Mỗi người đàn ông đều ôm mộng có một chiếc xe nổi tiếng, Diệp Nhuận Hành cũng không ngoại lệ. Hắn từng nghĩ tới một ngày mình tốt nghiệp y khoa sau đó lên làm bác sĩ ngoại khoa, góp đủ tiền mua một chiếc xe tốt, nhưng là hiện tại giấc mộng đều tan biến, mà hắn giống như tên ăn mày ngồi xỏm ở nơi này chỉ vì có thể chụp được một bức ảnh của một người đàn ông, cùng y nói một hai câu.

Diệp Nhuận Hành ngồi đến bắp đùi có chút mỏi, ở yên trên mặt đất, sau một hai giờ, hắn dựa vào vách tường ngủ thiếp đi.

Nếu như phối hợp với cảnh tuyết rơi, Diệp Nhuận Hành chính là một cô bé bán diêm. (Vũ: no no, phải là cậu bé bán diêm =]]. Năm: lãng mạng nhỉ)

Không biết sau bao nhiêu lâu, có người vỗ vỗ hắn.

Diệp Nhuận Hành mở to đôi mắt sương mù, đưa tay sờ sờ chút khoe miệng của mình, “A.....Thật xin lỗi.”

Tuy rằng hắn không biết tại sao mình phải xin lỗi.

“Lần sau ngồi chờ ở trong này, tôi đề nghị cậu mang theo chăn đệm.” Nam âm ưu nhã theo không khí lạnh ẩm ướt lan ra.

Diệp Nhuận Hành trở lên tỉnh táo, hắn giương mắt nhìn người con trai mỉm cười đang ngồi xỏm trước mặt mình, “Trần.....Trần Chi Mặc....”

Trần Chi Mặc thở dài một hơi, “Cậu là phóng viên gốc nhất mà tôi thấy nhưng cũng làm cho người ta đau lòng.”

Nói xong, hắn lấy máy chụp ảnh của Diệp Nhuận Hành, ôm bả vai Diệp Nhuận Hành bấm máy “Ba——” “Tôi đã cho cậu ảnh chúng ta chụp chung, bây giờ tôi muốn cậu trở về nhà. Đệ đệ của tôi sắp đến, lúc y thấy cậu tỉnh tình cũng không tốt giống như tôi đâu.”

Nói xong, Trần Chi Mặc kéo cửa xe ra, khởi động xe, chiếc Porsche cứ như vậy ly khai khỏi phạm vi tầm nhìn của Diệp Nhuận Hành

Vừa rồi Trần Chi Mặc làm cái gì? Hình như là.....hai người bọn họ chụp ảnh chung?

Là vì đuổi hắn đi sớm một chút sao?

Diệp Nhuận Hành hít một hơi, mặc kệ thế nào, ít nhất đêm nay không tính vô ích, có thể cầm ảnh chụp đi báo cáo công tác.

Ngay tại trên đường hắn rời đi gara, đèn xe chiếu vào hắn, một người mặc áo da cười xe mô tô hướng hắn chạy nhanh đến.

Lại là người! Paparazzi chết tiệt!

Diệp Nhuận Hành phản ứng lại “Paparazzi chết tiệt” là chỉ chính mình, vì thế hướng phía ngoài chạy trốn.

“Mẹ nó— Chuyển đến đâu cũng sống không yên ổn—” thanh âm phối hợp với động cơ của xe máy, người con trai đi theo phía sau Diệp Nhuận Hành, nhìn bộ dáng nổi giận của hắn, Diệp Nhuận Hành bỗng có chút sợ hãi người này có thể hay không muốn đâm chết mình?

Vì thế hắn liều mạng chạy, nam nhân kia lái xe máy vọt thẳng tới phía sau hắn, đưa tay muốn tóm hắn. Diệp Nhuận Hành bỗng nhiên có can đảm, cư nhiên quay người cho tên kia một quyền, sau đó lại chạy điên cuồng.

“Dám đánh ta!” Tiếng người con trai hét to quanh quẩn ở gara.

Một khắc này, hết thảy giống như cảnh tượng ‘sát nhân cuồng Đức Châu và cái cửa điện’.

Diệp Nhuận Hành mất đi năng lực tự hồi, hắn chạy ra gara, đi đến khoảng đất.

Phía trước thoáng hiện đèn xe, trong xe người con trai lái xe cùng người con gái bên cạnh đang cãi nhau, căn bản không chú ý tới Diệp Nhuận Hành tồn tại.

Phía sau Diệp Nhuận Hành là người con trai chạy xe máy đang đuổi tới, “Ta xem người chạy đi đâu—Paparazzi chết tiệt—”

Hắn nhìn phía sau, lại nhìn phía trước, bỗng nhiên phát hiện mình lúc này lùi tiến đều không thể.

Lúc tất cả ánh đèn chiếu vào trên người Diệp Nhuận Hành, thì hắn chỉ có đưa tay lên che hai mắt của mình.

Tiếng phanh bén nhọn vang lên, sau tiếng phanh là một trận trầm đục.

Diệp Nhuận Hành chỉ cảm thấy chính mình bị cuốn bay lên không trung, toàn thân chấn động đau nhức.....
Tất cả tựa hồ như ngừng lại.

5 phút sau, xe cứu thương cùng xe cảnh sát tới.

“Nơi này là C4425, điện Buckingham ngoài gara phát sinh ra tai nạn xe cộ. Trong một chiếc xe Mercedes-Benz có một đôi nam nữ bị thương nặng, một người nam tử điều khiển xe máy bị thương nặng còn một người nam tử khác tử vong ngay tại chỗ.” (Vũ: Nhuận Nhuận của chúng ta đã tử ọ L,Nấm: cuối cùng em cũng thẳng để đến với tềnh iu =]])

Người bị thương từ từ được nâng lên cáng, đẩy vào trong xe cứu thương.

Khi Trần Chi Mặc lái xe đến nửa đường liền nhận được tin đệ đệ Trần Mộc Ngôn ở ngoài gara xảy ra tai nạn xe cộ, hắn liền khẩn cấp chạy đến bệnh viện.

Thật ra, hắn đối với đệ đệ này cũng không có tình cảm anh em gì sâu sắc.

Căn cứ vào tạp chí trước kia đưa tin, năm xưa ba mẹ Trần Chi Mặc ly hôn. Trần Chi Mặc cùng Trần Mộc Ngôn được phân chia ra cho ba mẹ, mỗi người nuôi một người.

Ba của bọn hắn Trần Lạc là thương nhân người Hoa, dĩ nhiên y cũng có thói xấu của người giàu, đó chính là hoa tâm(Nấm: chắc là ưa lăng nhăng). Mẹ của bọn họ không thể chịu được Trần Lạc không chút che dấu nuôi tình nhân ở bên ngoài, sau khi ly hôn mang theo Trần Mộc Ngôn đi nước Mỹ. Từ đầu Trần Chi Mặc cùng đệ đệ còn có một chút liên hệ, nhưng hai ba năm sau liền không có tin tức. Năm sau, đệ đệ của hắn tựa hồ ở nước ngoài chộc một chút chuyện rắc rối, thời điểm học đại học liền quyết định về nước, y trở thành đại phiên toái của Trần Chi Mặc. Y không ngừng gây chuyện, mà Trần Chi Mặc đều phụ trách giải quyết.

Khi Trần Chi Mặc mang theo kính đen đi vào bệnh viện, bác sĩ nói nào Trần Mộc Ngôn bị chấn động dẫn đến hôn mê, chân bị gãy xương, lúc này tính mạng không đáng lo ngại, hắn chính là thực bình tĩnh gặt gặt đầu.

“Nghe nói tai nạn xe cộ lần này chết một người, xin hỏi các người biết y là ai sao?”

“Để ta tra một chút.” Hộ sĩ tiểu thư bắt đầu đọc ghi chép. “Diệp Nhuận Hành, nam , mười chín tuổi.”

Trần Chi Mặc ngẩng ra một lúc, “Người nói cái gì? Y tên Diệp Nhuận Hành?”

“Đúng vậy, Trần tiên sinh, người biết người chết sao?”

“Xem như quen biết.” Trần Chi Mặc chậm rãi xoay người sang chỗ khác, một cô gái tóc ngắn mờ mịt đi qua bên cạnh hắn, đúng là Thẩm Thanh.

Nàng là ở nửa đêm nhận được điện thoại của bệnh viện, nàng thậm chí không kịp mặc áo khoác vào, chỉ đi dép lê liền thuê xe đi tới bệnh viện. Bọn họ nói cho nàng, Diệp Nhuận Hành bị đụng vô cùng khó coi, Thẩm Thanh chỉ có thể buông tha cho mong muốn được thấy mặt y lần cuối.

Mỗi người đều hy vọng bằng hữu của mình trước khi chết, đều có thể lưu lại trong trí nhớ hình ảnh tốt đẹp nhất.

Thẩm Thanh nhớ đến hình ảnh Diệp Nhuận Hành mặc một cái quần bò cùng một chiếc áo lông cũ, lưng đeo ba lô, thoạt nhìn có chút nghèo túng nhưng lại là cậu bé có nụ cười ôn nhu.

Trần Chi Mặc nghĩ đến đệ đệ còn sống, Thẩm Thanh nghĩ đến Diệp Nhuận Hành đã chết.

Nhưng là bọn họ đều sai rồi.

Lúc Diệp Nhuận Hành chậm rãi mở hai mắt của mình thì bên tai hắn là tiếng thiết bị kêu tích tích, còn có trần nhà sáng sủa.

Tất cả đều có vẻ sạch sẽ, trong không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Hắn giật mình, phát hiện một chân mình đang treo ở đầu giường, tựa hồ còn bó thạch cao.

Đau đầu khó chịu, tay của hắn muốn đi sờ, lúc này mới phát hiện tay của hắn cũng bó thạch cao, theo khía cạnh mà nói, hắn coi như là đang cos ‘Nam Tước Địa Ngục’.

Nuốt một ngụm nước miếng, Diệp Nhuận Hành nhớ tới mình đã ngã xuống, hắn bị tai nạn xe cộ thật nghiêm trọng.

Tựa hồ mình bị chiếc xe kia đụng phải. Nếu như không nhớ lầm, tên đi xe máy đuổi theo mình cũng đụng phải chiếc xe kia.

Nga, ông trời, hiện tại hắn không có nằm ở trong nhà xác tựa hồ hắn là phải cảm ơn trời đất.(Nắm: chính xác là em đã nằm rồi)

3. Chương 3

Nhưng hiện tại hắn bị thương, đầu của hắn, chân của hắn còn có tay, này thì tốn cỡ bao nhiêu tiền nha! Chỉ bằng tiền lương của tạp chí, hắn như thế nào trả nổi !

Đáng hận nhất là cái tạp chí này hoàn toàn không cấp tiền bảo hiểm cho nhân viên ...

Chờ một chút..... Bệnh viện vì cái gì an bài hắn trong phòng bệnh tốt như vậy?

Căn phòng này thiết là to mà, cả phòng chỉ có một giường bệnh , trong này ít nhất phải hơn một ngàn đồng một đêm!

Không được! Hắn trả không nổi đâu, phải lập tức chuyển phòng bệnh !

Diệp Nhuận Hành giãy dụa đứng dậy để đề cái nút, không bao lâu, thì nữ y tá chạy tới.

“Ồ, ngài đã tỉnh? Cảm thấy thế nào? Tôi lập tức đi gọi bác sĩ!”

Diệp Nhuận Hành một tay bắt lấy cô, “Tôi muốn đổi phòng , giúp tôi đổi phòng !”

“Đổi phòng? Vì cái gì?” Nữ y tá giúp Diệp Nhuận Hành trở về chỗ .

“Gian phòng quá đắt , tôi thật sự trả không nổi”

Nữ y tá nở nụ cười, “Trần tiên sinh ngài không cần lo lắng, ca ca của ngài đã trả toàn bộ phí trị liệu , ngài chỉ cần an tâm dưỡng thương là được.”

“Chờ chút..... Cô vừa gọi tôi là gì? Ngài Trần ? Còn nữa.....ca ca của tôi chui ở đâu ra?” Diệp Nhuận Hành ngây dại, chẳng lẽ bệnh viện nhằm thân phận của hắn? Nhưng mà nếu như tên Trần này có ca ca gì đó ,thì tại sao lúc nộp phí không nhìn rõ người nằm trên giường không phải đệ đệ hắn?

Nữ y tá hồ nghi lên tiếng, “Tên ngài là Trần Mộc Ngôn, ca ca ngài là Trần Chi Mặc !

“Trần Chi Mặc? Là anh để Trần Chi Mặc?” Diệp Nhuận Hành nhăn mày, Trần Chi Mặc khi nào thì trở thành ca ca hắn ?Cho dù hắn đối với các paparazzi rất lễ độ ,nhưng cũng không phải là đức mẹ đến đây vì mình ứng ra tiền thuốc thang cộng thêm phòng bệnh xa hoa này nha!Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Đúng vậy, chính là anh để Trần Chi Mặc. Bên ngoài mặc dù đồn đãi ngài ấy có một đệ đệ, nhưng giờ nhìn thấy ngài mới biết hai huynh đệ ngài lớn lên thật giống nhau.”Nữ y tá lộ vẻ mặt say mê khi nhắc tới Trần Chi Mặc.

Mình cùng Trần Chi Mặc lớn lên giống nhau? Này quả thật là lời buồn cười nhất thế giới ! Hắn Diệp Nhuận Hành tuy không phải mỗi ngày đều soi gương nhìn mặt mình, nhưng hắn biết mình lớn lên nhiều lắm coi như thanh tú mà thôi, căn bản không cùng loại như Trần Chi Mặc làm cho người khác hâm mộ đến nhân thần cảm phần !

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi y tá bảo mình là Trần Mộc Ngôn.....

“Gương, ta muốn xem gương!” Diệp Nhuận Hành quát to.

“Ngài Trần yên tâm,mặt của ngài không bị thương ...”Nữ y tá thấy Diệp Nhuận Hành bỗng nhiên kích động ,vội trấn an, “Tôi sẽ gọi bác sĩ tới ngay!”

“Tôi nói tôi muốn gương!” Diệp Nhuận Hành hiện tại lo lắng lắm rồi , hắn chỉ muốn thấy rõ mình bây giờ rốt cuộc là ai.

Nữ y tá chạy ra ngoài, tìm một hộp trang điểm,nắp hộp có một cái gương nhỏ.

“Tôi nói thật mà ngài Trần trên mặt ngài không có bị thương ,còn nữa bác sĩ rất nhanh sẽ đến đây!”

Diệp Nhuận Hành không nghe đến nàng đang nói cái gì,chẳng qua là mở gương ra nhìn,sau đó hoàn toàn ngây dại.....

Trong gương ,khuôn mặt tuyệt đối không phải là hắn , mà là người ngày đó ở trong ga-ra chạy xe máy đuổi theo mình .

Sắc mặt của hắn ở trong nháy mắt trắng bệch , “Đây không phải ta. Đây không phải là ta.”

Diệp Nhuận Hành đóng nắp hộp lại,sau đó mở ra ,nhìn thấy khuôn mặt như cũ có ba phần giống Trần Chi Mặc. Chẳng qua là so với Trần Chi Mặc còn lộ vẻ ngây thơ,thêm vài phần tùy hứng .

“Chuyện này rốt cuộc là sao” Diệp Nhuận Hành bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn về phía y tá, “nói cho tôi biết, người cùng tôi bị tai nạn đâu rồi,hắn gọi là Diệp Nhuận Hành,hắn làm sao rồi?”

Nữ y tá suy nghĩ một chút, “hắn.....đã chết .”

“Đã chết?” Nếu như Diệp Nhuận Hành đã chết, như vậy hắn bây giờ là ai?

“Đúng vậy a, nghe nói hắn là phóng viên tạp chí Bát Quái ! Có một cô bé đã tới, khóc thảm thương!”

Cô bé..... Diệp Nhuận Hành chỉ có thể nghĩ đến Thẩm Thanh , nếu như nói trên đời này sẽ còn ai vì hắn mà khóc .

Diệp Nhuận Hành lắc lắc đầu, hết thấy những chuyện này làm hắn hỗn loạn.

Tại sao bọn họ đều nói mình đã chết , mà mình thì lại biến thành Trần Mộc Ngôn, hơn nữa còn là đệ đệ Trần Chi Mặc ?

Không.....Nhất định hết thấy mọi chuyện là mơ! Chỉ cần hắn tỉnh , tỉnh mộng thì mọi chuyện cũng sẽ trở lại quỹ đạo!

Hắn là Diệp Nhuận Hành phóng viên thử việc của tờ báo Bát Quái , y bỏ học vào năm thứ ba của đại học y, cha bởi vì phá sản mà chết , còn có một bằng hữu là Thẩm Thanh đang quan tâm đến mình.....

Lúc này, bác sĩ đến.

Nữ y tá như được cứu nhìn về phía bác sĩ : “Bác sĩ Lâm, ngài Trần giống như có chút không bình thường, ngài còn muốn tôi lấy gương nhìn ,sau khi xem xong còn nói người trong gương không phải hắn.....”

Bác sĩ Lâm nhíu mày, tay lấy đèn pin kiểm tra mắt Diệp Nhuận Hành một chút, sau đó hỏi Diệp Nhuận Hành một chút vấn đề.

Như là hỏi một cộng một bằng mấy, một năm có bao nhiêu ngày. Diệp Nhuận Hành cảm thấy không phải mình ngốc chính là tên bác sĩ này ngu!

“Năng lực tư duy của ngài thoát nhìn không có vấn đề,nhưng ngài không nhớ được tên mình,cũng không nhớ được ca ca ngài là Trần Chi Mặc ?

“Tôi biết Trần Chi Mặc ,nhưng không nhớ hẳn là ca ca tôi.....”Diệp Nhuận Hành không biết phải như thế nào giải thích tình cảnh của mình thế nào với bác sĩ,hơn nữa hẳn giải thích thế nào cũng không ai tin tưởng.

Hắn hiện tại được coi là gì? Tá Thi Hoàn Hồn? Hay là cướp chiếm thuốc sào?

Hay là hẳn chẳng qua chỉ tạm thời mượn thân xác Trần Mộc Ngôn một chút , khi tỉnh lại hẳn sẽ phát hiện hết thấy chỉ là mộng?

“Bác sĩ, tôi ngủ một chút được không? Tôi cảm thấy mình hơi mệt.”

“Được, nghỉ ngơi một chút , tin tưởng tôi ngài Trần ,mọi việc hết thấy rồi sẽ tốt.” Bác sĩ vỗ vai Diệp Nhuận Hành một cái, “Ca ca ngài bận việc một chút , có thể không đến thăm ngài được.”

Trần Chi Mặc sao ? Nha..... Không..... Thành thật mà nói Diệp Nhuận Hành một chút cũng không muốn gặp hẳn ,phải biết rằng đây là thân thể của đệ đệ hẳn ,nếu hẳn phát hiện ra thì làm cái gì đây?

Hắn có nên tìm Mao Sơn đạo sĩ tới làm phép không nhỉ ...?

Diệp Nhuận Hành càng nghĩ càng thấy hoang đường.

Trong phòng yên tĩnh lại, Diệp Nhuận Hành trong lúc miên man suy nghĩ lần nữa ngủ thiếp đi .

Nhưng lần này hẳn không ngủ quá lâu, bởi vì có y tá vào giúp hẳn đổi chai thuốc truyền dịch .

Diệp Nhuận Hành thất vọng phát hiện ra chân của mình vẫn được bó thạch treo ngược ở nơi đó, phòng bệnh của hẳn vẫn là phòng hạng nhất, khi hẳn mở ra hộp trang điểm kia,khuôn mặt trong gương vẫn là của Trần Mộc Ngôn.

Mẹ ơi. Làm ơn có ai nói cho hẳn biết phải làm sao bây giờ?

Hắn không phải Trần Mộc Ngôn,cho dù hẳn vĩnh viễn trong thân thể Trần Mộc Ngôn cũng không chắc là những người khác không phát hiện ra sự dị thường của hẳn,hắn sớm muộn cũng bị lộ!

Hắn nên làm cái gì bây giờ? Hẳn không muốn bị người khác xem là kẻ điên!

Một ý nghĩ hiện ra trong đầu hẳn, cũ rích nhưng là rất thực dụng, đó là làm bộ mất trí nhớ.

Kế sách này trong phim truyền hình cũng trong tiểu thuyết bị viết nhừ ra rồi, nhưng Diệp Nhuận Hành biết, đây là kế sách duy nhất hẳn có.

Trời tối, Diệp Nhuận Hành ngênh đón khảo nghiệm thứ nhất khi làm Trần Mộc Ngôn , chính là ca ca Trần Chi Mặc đến.

Sau buổi cơm tối, Trần Chi Mặc mang kính râm đi tới.

Hắn trời sinh thì có loại khí chất bắt tầm mắt người khác, ngay cả động tác kéo ghế cũng lộ ra mạnh mẽ mà ưu nhã.

Diệp Nhuận Hành cúi đầu, hẳn không dám nhìn tới Trần Chi Mặc.

Đối phương kéo ra một bên ghế ngồi xuống ,đem kính râm trên ngón tay đùa bỡn.

“Vận khí không tệ, người còn sống.” Thanh âm có chút mùi vị hời hợt .

Diệp Nhuận Hành ừ, một tiếng, nghe giọng điệu đối phương nói chuyện tựa hồ quan hệ cùng Trần Mộc Ngôn không tốt, này nghĩa là mình có lẽ có cơ hội có thể bùng bít quá khứ.

“Ta còn nghe bác sĩ nói, người mất trí nhớ.”

Diệp Nhuận Hành vẫn như trước gật gật đầu.

Trần Chi Mặc cười khê một tiếng: “Hay là nói người trốn tránh trách nhiệm nên mới lừa bịp?”

“Trách nhiệm gì cơ?” Diệp Nhuận Hành ngẩng đầu , tại một khoảnh khắc chạm vào ánh mắt Trần Chi Mặc ,điều này làm hấn một trận kinh hãi, đang lúc hấn muốn cúi đầu,ngón tay Trần Chi Mặc giữ lấy cằm hấn.

“Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đụng phải người phóng viên gọi Diệp Nhuận Hành ?” Thanh âm lạnh băng của Trần Chi Mặc làm Diệp Nhuận Hành trong khoảng thời gian ngốc trẻ , cái vấn đề này muốn hấn trả lời như thế nào? Hấn làm sao có thể đụng chính hấn?

“Không. Không phải ta.” Diệp Nhuận Hành thật vất vả mới nói nên lời .

“ngươi không phải nói ngươi mất trí nhớ , ngay cả anh trai là ta đều không nhớ rõ sao ?” Trần Chi Mặc khoe miệng giơ lên, mang theo vài phần trêu đùa, nhưng lại làm Diệp Nhuận Hành cảm thấy vạn phần áp lực.

Hấn nói.....Hấn buộc phải nói.....

Không được ,hấn không thể nói!

Chớp mắt,Diệp Nhuận Hành đại não cấp tốc vận chuyển .

“Không phải. Là nữ y tá nói xe máy của ta đụng vào một chiếc xe hơi, không có đụng phải người.”

Trần Chi Mặc ánh mắt phẳng phát tiến vào đại não Diệp Nhuận Hành ,chạm rãi bò sát dọc theo thần kinh hấn , xâm lấn sâu trong suy nghĩ hấn .

Đang lúc Diệp Nhuận Hành sắp quên mất hô hấp như thế nào, đối phương buông lỏng tay ra .

Trần Chi Mặc cúi đầu sửa sang cổ áo mình một chút , “Ngươi nên may mắn không phải người đâm chết hấn, bằng không ta sẽ không dễ dàng buông tha ngươi.”

“Ngươi rất quan tâm cái chết của hấn sao?” Diệp Nhuận Hành không biết tại sao mình hỏi ra cái vấn đề này , hấn rõ ràng chỉ là paparazzi, Trần Chi Mặc hoàn toàn không cần quan tâm sống chết của mình như vậy .

Giờ phút này Trần Chi Mặc khẽ nhúu mày, nhìn vẻ mặt đệ đệ mình , tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Điều này làm cho Diệp Nhuận Hành vội vàng cúi đầu lần nữa , “Ta nói. Ta là đệ đệ ngươi, ngươi quan tâm người khác tựa hồ quá nhiều”

“Thế nào, thoát khỏi tai nạn xe cộ sau ngược lại hướng ta làm nũng rồi?” Trần Chi Mặc buồn cười nói, nhưng ánh mắt của hấn một khắc cũng không có từ trên người Trần Mịch Ngôn rời đi .

“Ta. Ta mệt , muốn ngủ” Diệp nhuận Hành cảm thấy mình cũng sắp không chịu nổi khi chịu đựng ánh mắt tra hỏi của Trần Chi Mặc.

“Được rồi, ngươi nghỉ ngơi trước đi.” Trần Chi Mặc đứng dậy rời khỏi phòng, Diệp Nhuận Hành tùy thời thở ra một hơi.

Trần Chi Mặc đi tìm y tá chăm sóc Trần Chi Ngôn.

“Ta muốn hỏi cô một chút, đệ đệ ta sau khi tỉnh lại có nói gì không?”

Nữ y tá là lần đầu tiên tiếp xúc Trần Chi Mặc khoảng cách gần như vậy , lộ ra hô hấp dồn dập . Trần Chi Mặc cười khiến đối phương buông lỏng, muốn cô nhớ lại phản ứng lúc ấy của Trần Mịch Ngôn .

“Chuyện này, ngài Trần nói hấn phải đối phòng bệnh, nói cái gì hấn không trả nổi.”

“Còn gì nữa không?”

4. Chương 4

“Sau đó tôi liền nói ca ca của ngài đã trả tiền rồi, y có vẻ thực kinh ngạc, y nói y không có ca ca..... Tôi cũng không nhớ rõ sau đó y nói gì nữa.....” nữ y tá nhún mày nhớ lại, “Đúng rồi! Y hỏi tôi có gương không, hơn nữa có vẻ thực kích động.”

Liền như vậy, Trần Chi Mặc cơ bản đem tình cảnh sau khi Trần Mộc Ngôn tỉnh lại hiểu được bảy tám phần. Đặc biệt sau khi hắn nghe thấy Trần Mộc Ngôn hỏi thăm sống chết của Diệp Nhuận Hành, chân mày cau lại.

“Tốt, cảm ơn cô ,xin cô tiếp tục chiếu cố đệ đệ của ta.” Trần Chi Mặc cười làm không khí đều muốn ngưng đọng lại.

Quay người lại, hắn thu hồi tất cả vẻ mặt.

Thời gian sau đó, Diệp Nhuận Hành chính là nằm ở nơi đó dưỡng thương. Bởi vì hắn không thể động dậy, Trần Chi Mặc thay hắn mời một người giúp việc, nữ trung niên hơn 40 tuổi, làm việc tương đối nhanh nhẹn. Chính là thời điểm được bà giúp đỡ đi toilet, thật sự rất không thoải mái.

Đại tẩu kia cũng hết sức ngay thẳng, “Thằng nhóc, người xấu hổ cái gì? Tuổi của người cũng có thể làm con ta rồi!”

Liên tiếp cả tuần lễ Trần Chi Mặc cũng không có tới, mà Diệp Nhuận Hành mỗi ngày đều nhìn gương như cũ, hi vọng mình đột nhiên trở lại trong thân thể của mình.

Bất quá sau đó hắn nghe thấy một tin tức thật đả kích, đó là thân thể của Diệp Nhuận Hành bị hỏa táng.

“Hỏa táng? Tại sao?” Hắn hỏi tên tiểu hộ sĩ kia.

“Còn có thể là cái gì a? Y bị tai nạn xe cộ, thi thể bị đụng đến không thể nhìn ra, hơn nữa quan tài chôn cất bao nhiêu tiền cậu có biết không? Nếu không phải y có bạn gái, tro cốt của y liền rơi vào trong nước rồi, ngay cả bia mộ cũng sẽ không có.”

Bạn gái chắc là chỉ Thẩm Thanh. Nghĩ đến này, Diệp Nhuận Hành cảm thấy vô cùng có lỗi với Thẩm Thanh, làm cho nàng tiễn đưa mình đoạn đường cuối cùng, trong lòng của nàng nhất định không chịu được.

“Đúng rồi, cậu làm sao biết được chuyện này?”

“Có một người hộ sĩ học cùng tôi, bạn gái y là bạn học sơ trung ở đây.” Tiểu hộ sĩ nở nụ cười một cái, “Tôi mới hỏi cậu vì sao muốn biết những chuyện này đây!”

“A.....Đương nhiên là vì tôi và Diệp Nhuận Hành xảy ra tai nạn cùng một chỗ.....”

Đợi cho tiểu hộ sĩ rời khỏi phòng, Diệp Nhuận Hành ngồi ngẩn người, hắn hiểu được một việc, đó chính là cho dù mình không phải Trần Mộc Ngôn, hắn cũng sẽ không trở về thân thể của Diệp Nhuận Hành được nữa.

Bây giờ hắn lên làm cái gì mới tốt đây?

Hắn thật sự có thể chiếm cứ thân thể Trần Mộc Ngôn mà sống sót sao? Nếu hồn phách Trần Mộc Ngôn bức bách hắn rời khỏi thân thể này thì sao? Đến lúc đó mình nên làm cái gì bây giờ? Hơn nữa nếu có người luôn luôn thân thiết cùng Trần Mộc Ngôn chắc chắn sẽ phát hiện mình là đồ giả, có lẽ Trần Chi Mặc cũng không để yên cho hắn.

Ông trời! Làm sao người lại cho một trò đùa lớn như vậy?

Diệp Nhuận Hành hít một hơi thật sâu, sau đó làm ra một cái quyết định——hắn muốn làm Trần Mộc Ngôn mà sống sót! Bởi vì không phải mỗi người đều có cơ hội sống lần thứ hai! Nếu như hồn phách Trần Mộc Ngôn thật sự đến tìm mình, như vậy đem thân thể này trả lại cho hắn, nhưng nếu là hắn không đến, như vậy Diệp Nhuận Hành sẽ đem sinh mệnh lần này coi như là trời cao ban ân.

Từ hôm nay trở đi, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục giả trang mất trí nhớ, tất cả những chuyện trước kia hắn không kịp hoàn thành lần này hắn nhất định sẽ làm được.

Đúng! Hắn không còn là Diệp Nhuận Hành mà là Trần Mộc Ngôn!

Gần buổi tối một ngày, một tuần qua Trần Chi Mặc không xuất hiện nay lại đến.

Trần Mộc Ngôn nghe thấy từ trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, trái tim liền một hồi buột chặt.

Cửa bị đẩy ra, trong tay Trần Chi Mặc mang một cái gói to, thật tự nhiên ngồi xuống bên giường hắn.

“Tinh thần không tệ a.”

Trần Mộc Ngôn không giống lần trước nhìn thấy Trần Chi Mặc cúi đầu, mà là hướng đối phương nở một nụ cười: “Hoàn hảo, chính là chỗ chân bó thạch cao có chút ngứa.”

Trần Chi Mặc nhìn nụ cười trên mặt của đệ đệ, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn đã muốn chuẩn bị tốt trong lòng một trận khấn trương, không biết có phải hay không lộ ra điều gì.

Trần Chi Mặc cười nhẹ đưa xoa đầu của hắn một chút, nhẹ giọng nói: “Đã lâu rồi người không có cười qua như vậy, từ lúc đem người từ sân bay về nhà, người chính là bộ dạng tiểu hài tử xấu xa, còn quăng rắc rối cho ta, làm cho ta thật muốn đem người ném về nước Mỹ.”

Nghe thanh âm đối phương có chút ôn nhu, Trần Mộc Ngôn cũng chậm chậm ý thức được trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, tình cảm hai huynh đệ này cũng không phải tốt lắm, chính là hiện tại mình mất trí nhớ, hình thức ở chung nổi lên biến hóa, cho nên thái độ Trần Chi Mặc đối với mình có chút thay đổi đi.

“Thật xin lỗi, đại ca.” Câu thật xin lỗi này là vì Trần Mộc Ngôn, cũng là bởi vì mình chiếm cứ khối thân thể này.

“Người xin lỗi cái gì?” Chóp mũi Trần Chi Mặc cách hắn rất gần, trong ánh mắt đều lóe lên ý cười, giọng nói lại thích thú: “Rõ ràng cái gì cũng không nhớ rõ, như vậy xin lỗi có ý nghĩa gì đâu.”

Trần Mộc Ngôn ha ha cười hai tiếng, có chút xấu hổ.

“Còn có, người đừng kêu ta là đại ca, giống như ta đang ở diễn thời cổ xưa. Mặc dù người từ nước Mỹ chạy tới nơi này, cũng không hảo hảo kêu ta một tiếng ca ca. Người giống như khi bé gọi ta Mặc ca ca, ta gọi người là tiểu Ngôn.”

“Mặc ca ca?” Thân mình Trần Mộc Ngôn run lên một chút, “Hay là không cần, nghe qua thật giống như cùng vắn với Lâm muội muội a...”

Trần Chi Mặc kéo một chút khóe miệng, suy nghĩ rồi nói: “Vậy thì gọi Mặc ca đi, lúc người chưa khôi phục trí nhớ ta đều gọi người là tiểu Ngôn.”

“Như vậy sau khi khôi phục trí nhớ thì sao?” Trần Mộc Ngôn hỏi.

Ánh mắt mỉm cười của Trần Chi Mặc nhất thời tối sầm xuống, có một loại ý vị lạnh như băng. “Ta sẽ đem người đóng gói đui mắt về nơi ba mẹ.”

Trần Mộc Ngôn không có nhìn qua người nào có vẻ mặt thay đổi nhanh như Trần Chi Mặc so với lật sách còn nhanh hơn, mắt tự nhiên nuốt xuống nước miếng.

“Uống đi, không canh gà liền nguội.” Trần Chi Mặc lại hiện ra loại tươi cười mang theo yêu thương cùng thích thú, mở nắp hộp bưng đến trước mặt Trần Mộc Ngôn.

Mặc kệ như thế nào, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn có chút cảm động nho nhỏ, đây là sau khi hắn tiến vào phòng bệnh, lần đầu tiên Trần Chi Mặc có hành động quan tâm đến mình.

Trần Mộc Ngôn bưng canh gà, mang theo tâm tình cảm kích uống lên.

“Cảm ơn Mặc ca.”

Trần Chi Mặc rời đi ghé dựa, ở trong phòng bệnh đi lại, “Không cần cảm tạ ta, cái này hôm nay cùng mọi người tổ kịch đi ra ngoài ăn cơm uống còn thừa lại.”

Trần Mộc Ngôn cười một chút, cho dù là tổ kịch uống thừa lại, ít nhất Trần Chi Mặc nhớ rõ đem cho đệ đệ này một phần.

“Mỗi người đều hướng bên trong nhỏ một ngụm nước miếng.” Trần Chi Mặc dùng giọng bình tĩnh nói. [Vũ: Mặc ca ác ma >”

5. Chương 5

Bệnh viện này kì thực cung cấp thức ăn người bệnh rất tốt, chẳng qua là Trần Mộc Ngôn thật lâu chưa nếm qua mấy món ăn bình dân rồi , trong lòng rất tưởng niệm. Một khi Trần Chi Mặc cũng ăn, vậy hẳn không có vấn đề.

Trần Mộc Ngôn nhận lấy chiếc đũa, gấp một cái há cảo bỏ vào miệng, nước canh chảy thẳng vào trong miệng , cảm giác kia thật sự là cực kỳ thích thú.

“Cám ơn Mặc ca.”

“Ngoan.” Trần Chi Mặc đưa tay sờ đầu của hắn một chút, nhìn thấy Trần Mộc Ngôn bộ dạng lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói), khuôn mặt buồn cười, trong khoanh khắc đó trở nên có chút ôn nhu.

“Mặc ca người hôm nay không phải đi quay phim sao ?” Trần Mộc Ngôn miệng đầy thức ăn nói , thời điểm đưa mắt lên nhìn nhìn về phía Trần Chi Mặc , rất giống một con chuột chũi.

Trần Chi Mặc ngón tay chọc má hắn, sau đó có chút hăng hái mà chọc cái thứ hai, thứ ba.

“Đúng vậy a, cho nên chờ người ăn xong rồi ta liền phải trở về đoàn phim.”

“Người vất vả như vậy mà còn tới thăm ta ?” Trần Mộc Ngôn nói có chút đau lòng , “Người chạy nhanh đi về đi, bằng không nhân viên đoàn phim không vui.”

”Thế nào, người sợ ta mang theo cháo gà bọn họ nhỏ nước bọt tới thăm người?” Trần Chi Mặc có chút buồn cười.

“Không phải, Mặc ca người là ảnh đế..... Càng nổi danh lại phải chú ý hình tượng mình không phải sao ? Nếu như bị nói là xem thường thì danh tiếng sẽ không tốt.” Trần Mộc Ngôn rất chân thành nói.

“Tiểu Ngôn thật sự là thay đổi, trước kia vô luận người khác đối với người có bao nhiêu tốt, người cũng sẽ không nói cảm ơn, cũng sẽ không vì người khác suy nghĩ.” Trần Chi Mặc nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay , “còn có thể đợi hai mươi phút. Người ở trong này chắc nhàm chán lắm đi?”

“Là rất nhàm chán, chỉ có thể nằm ở nơi này, ngay cả TV cũng không có. Đúng rồi Mặc ca, người lần này đóng chính là phim chiếu rạp hay là phim truyền hình?”

“Chiếu rạp.”Trần Chi Mặc đầu tiên gần Trần Mộc Ngôn nói, nhìn hai mắt hắn, ”Ta diễn vai ca ca, ôn nhu thiện lương cái gì cũng nguyện ý vì đệ đệ của hắn làm.”

“Hình tượng này rất cũ rồi” Trần Mộc Ngôn nghiêng đầu, y theo Trần Chi Mặc biết , hắn sẽ không nhận diễn vai không có tính khiêu chiến .

“Nhưng là hắn đối đệ đệ dục vọng càng ngày càng mạnh, càng về sau.....” Trần Chi Mặc ánh mắt trong lúc này trở nên lạnh lẽo, Trần Mộc Ngôn trái tim thoáng chốc bị ánh mắt hắn đóng băng, “Hắn chẳng những giết bằng hữu tốt của đệ đệ, còn đẩy bạn gái đệ đệ té xuống lầu thành người sống đời sống thực vật.”

“Hắn. Hắn. Tại sao muốn làm như vậy?”

“Bởi vì hắn nghĩ bọn họ cách li tình cảm mình cùng đệ đệ , chính mình vất vả nuôi lớn đệ đệ liền phải rời khỏi thế giới của hắn.”

“Sau. Sau cùng thế nào?” Trần Mộc Ngôn hô hấp kìm lại trong ngực, làm sao cũng ra không được.

“Sau đệ đệ phát hiện hết thấy cùng ca ca của hần liên hệ,lôi kéo ca ca đi cục cảnh sát,ca ca lỡ tay đem đệ đệ đẩy tới góc bàn, đệ đệ đụng phải đầu cứ như vậy mà chết.Sau đó, ca ca kéo thi thể đệ đệ vào trong tường , ca ca nói, như vậy huynh đệ chúng ta vẫn có thể ở cạnh nhau.”

Đợi cho Trần Chi Mặc nói xong, Trần Mộc Ngôn đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy bộ dáng Trần Mộc Ngôn như vậy , Trần Chi Mặc ha ha cười lên , “Người khấn trương cái gì? Đây chẳng qua là biên kịch viết một chuyện xưa mà thôi!”

Trần Mộc Ngôn nhất thời phục hồi tinh thần lại, hô hấp cũng trở nên thuận hơn. Hần bỗng nhiên hiểu được vì cái gì cả nước nam minh tinh nhiều như vậy, nhưng danh hiệu ảnh đế cũng chỉ có Trần Chi Mặc, bởi vì khí thế hần thực không giống người thường.

Sau đó, Trần Chi Mặc lại sờ sờ đầu hần bộ dáng đứng đắn nói: “Chẳng qua nếu như một ngày kia người không ngoan như hiện giờ , nói không chừng ta thật sẽ đem người nhốt vào bên trong tường đi.”

Trần Mộc Ngôn cười cười, sau đó nghĩ tới điều gì, “bất quá ta thấy ca ca này không phải cảm thấy buồn hay là cô đơn.....”

“A,tại sao?” Trần Chi Mặc khoanh tay nhìn về phía hần, tựa hồ thực chờ mong hần nói cái gì.

“Mặc ca người từng nói,đệ đệ của hần là hần một tay nuôi lớn, thế giới của hần chỉ có đệ đệ, vì đệ đệ công việc vất vả cũng đem đồ tất nhất cho hần, đây là cách sống ca ca kia..... . Có điểm giống tín niệm”

“Ừm,ta hiểu.”

“Nhưng có một ngày,đệ đệ của hần thân thiết với bạn gái cùng bằng hữu,vậy thì ca ca hần đối hần thật tốt là không còn cần thiết, đệ đệ đang từng bước từng bước đi ra thế giới bên ngoài, lúc này trong lòng ca ca không phải là ham muốn đối đệ đệ, mà là.....không biết sống tiếp cuộc sống sợ hãi như thế nào. Thật ra thì cho tới nay không phải là ca ca chiếu cố đệ đệ, mà là ca ca cần đệ đệ.Hiện tại đệ đệ muốn đi đến thế giới rộng lớn hơn,ca ca làm hết thấy vì sự lo lắng của mình, hần tịch mịch không biết làm sao cùng cái tín niệm kia sụp đổ.” Trần Mộc Ngôn sờ sờ đầu,nở nụ cười , “Ai da, ta đang nói cái gì nhỉ, ta cũng không phải là biên kịch cũng không phải là đạo diễn.”

Trần Chi Mặc nhìn Trần Mộc Ngôn nói , một lúc lâu,khẽ giương miệng :”Không, người nói rất tốt.”

Trần Mộc Ngôn ăn đồ ăn còn thừa trong hộp , “mỗi vai diễn đều có khía cạnh khác nhau,Mặc ca chỉ cần dựa theo lý giải chính mình mà diễn là được,phim mới của người nhất định thành công .”

Trần Chi Mặc bỗng nhiên kéo hần đi tới, tiếng cười quanh quẩn trên đầu của hần, “làm sao bây giờ? Ta hiện tại đối đệ đệ mất trí nhớ này thực vừa lòng, người đừng nên hồi phục .”

Trần Mộc Ngôn cười hai tiếng, có chút bất đắc dĩ.

Yên tâm được rồi, ta e là ta không thể trở về nguyên dạng.

“Mặc ca,không phải người nên đi rồi sao?”

“Ừ.” Trần Chi Mặc ngón tay vén sợi tóc Trần Mộc Ngôn, lộ ra cái trán trơn bóng, “ta rảnh lại đến thăm người.”

Khi đó Trần Mộc Ngôn còn không hoàn toàn giải thích hai chữ “ta rảnh” , hần cho là mình cùng Trần Chi Mặc gặp lại cũng chừng mấy ngày sau , nhưng là hần vạn lần không ngờ,Trần Chi Mặc cơ hồ mỗi ngày đều đến thăm hần.

Có lúc là ở buổi trưa, có lúc là xế chiều, cũng có buổi tối hơn chín giờ .

Chẳng lẽ là bởi vì đệ đệ vẫn xấu tính bỗng nhiên trở nên biết điều , khơi dậy tình anh em trong lòng Trần Chi Mặc sao?

Một ngày vào giữa trưa, Trần Mộc Ngôn đang ngủ, Trần Chi Mặc đã tới rồi.

Nếu không phải ngửi thấy được mùi thơm nước trái cây ,Trần Mộc Ngôn thật không nghĩ tới Trần Chi Mặc lẳng lặng ngồi yên bên giường mình gọt táo.

Trần Mộc Ngôn nghiêng mặt,nhìn thấy ngón tay đối phương thon dài nắm dao gọt trái cây, vỏ trái cây cứ như vậy một vòng một vòng rơi xuống.

“Mặc ca..... Người đã đến rồi như thế nào không gọi ta tỉnh ?” hần sờ sờ khoe miệng mình , hoàn hảo không có chảy nước miếng.

Trần Chi Mặc mỉm cười, đem quả táo cắt tốt đưa tới trước mặt hần , “Ta thấy người ngủ rất ngon.”

Cắn xuống một ngụm quả táo,nước trái cây lành lạnh làm Trần Mộc Ngôn tâm tình thư sướng, “người đánh thức ta cũng tốt, ta ngủ nhiều buổi tối ngủ không được.”

“Tiểu Ngôn, ngày mai cùng ngày mốt ta sẽ không thể tới thăm người rồi,vì lịch diễn đầy rồi .”

“Không sao,Mặc ca vốn chạy tới đây đã rất mệt rồi.”

Thứ ba không có lịch diễn,ta sẽ đón người về nhà.” Trần Chi Mặc nhàn nhạt nói.

“Cái kia. Mặc ca. Hai chúng ta là ở cùng một chỗ sao?” Trần Mộc Ngôn dè dặt hỏi.

“Đúng vậy ,cha bảo ta ở cùng người.”

Tin tức này làm Trần Mộc Ngôn không khỏi chấn động , trời ạ..... Hần sẽ phải sống chung với ảnh để Trần Chi Mặc , lúc trước chính mình phải tốn biết bao khí lực mới gặp được hần một lần nha! Mà hiện tại, Trần Chi Mặc chẳng những ngồi trước mặt hần, gọt trái cây cho hần ,bây giờ còn sống cùng một mái nhà.....

“Phát gốc gì đó,nhà ta không phải cũng không khác gì nhà người sao?” Trần Chi Mặc có chút buồn cười.

Sau hai ngày, Trần Chi Mặc quả thật không tới,người đại diện hần thường xuyên đem thức ăn ngon tới cho Trần Mộc Ngôn.

“Nhóc,nghe nói đầu óc người té hự sau an phận không ít.”Người đại diện tên Vương Đại Hữu, hần lớn lên cùng tên như người.Nhưng là người rất tốt, cùng Trần Chi Mặc hợp tác nhiều năm.

Đối với lời hần nói, Trần Mộc Ngôn không cách nào cãi lại , chỉ có thể nói một tiếng: “Thật xin lỗi, cho Vương đại ca thêm phiền toái.”

Wương Đại Hữu ngậy ra một lúc, ngay sau đó cười như nở hoa, “Ồ, xem ra người thật sự biết nghe lời không ít, không trách được Trần Chi Mặc tuyệt không muốn người khôi phục trí nhớ a.”

Trần Mộc Ngôn nói ở bệnh viện đợi vốn là nhằm chán,thật vất vả có người ngoài Trần Chi Mặc đến thăm mình,liền tự nhiên theo sát đối phương bắt chuyện , cũng đối với hành vi mình trước đây càng thêm hiểu rõ.Thử hỏi người người bình thường nào dùng xe máy đuổi theo paparazzi? Trò chuyện , bọn họ nói đến Trần Chi Mặc.

“Mặc ca rất tốt , tính tình cũng tốt.”Coi như thời điểm mình làm paparazzi nhà hần, Trần Chi Mặc cũng không đối hần nổi giận.

“Người rất tốt?” Vương Đại Hữu sững sốt một chút nhưng ngay sau đó lắc đầu, nhìn Trần Mộc Ngôn như thấy trẻ nhỏ,”Không sai, không biết bản chất của hần cũng sẽ nói hần rất tốt,hình tượng ảnh đế trước công chúng không chê vào đâu được .Bất quá Mộc Ngôn,ta xem người bây giờ cũng rất thuận mắt , cho nên nhắc nhở người một chút, thời điểm người cùng hần một chỗ, biết điều một chút ở trong phòng mình là tốt rồi,chớ chọc đến hần,nếu không người hảo hảo mà chịu.”

Trần Mộc Ngôn cúi đầu, trầm mặc.

Những ngày qua Trần Chi Mặc vẫn đối với mình rất tốt, điều này làm cho hần quên mất mình không phải là đệ đệ Trần Chi Mặc, nếu như mình cùng Trần Chi Mặc quá thân, không có bảo đảm ngày nào đó Trần Chi Mặc vạch trần mình.Hơn nữa, Trần Chi Mặc thoát nhìn tính tình ôn nhu,mình cũng không quên bất luận kẻ nào đều có mặt trái.Một khi mình không cẩn thận chọc trúng địa lôi Trần Chi Mặc,không cẩn thận bị trời đánh.....

“Nhóc, dù sao người cũng đừng có suy nghĩ nhiều, đường thương cho tốt là được.”

“Cám ơn Vương đại ca.”

Sáng sớm thứ ba, Trần Mộc Ngôn còn đang ngủ, cảm thấy Trần Chi Mặc tới. Hắn đã làm xong thủ tục xuất viện Trần Mộc Ngôn, đang sửa sang lại đồ đạc của hắn, Trần Mộc Ngôn tỉnh lại.

6. Chương 6

“Mặc ca, anh đã đến rồi.” Trần Mộc Ngôn khởi động nửa người trên của cậu.

“Chuẩn bị tốt sao? Chúng ta phải đi.” Trần Chi Mặc đem chăn xóc lên, đem áo khoác ném ở trước mặt cậu, “Tự mình mặc vào.”

Sau khi tất cả sắp xếp ổn thỏa, Trần Chi Mặc đem Trần Mộc Ngôn nâng lên xe lăn, đẩy tới bãi đậu xe.

Trần Mộc Ngôn ánh mắt sáng lên, đây chính là xe Porsche thể thao ngày đó cậu ngồi chờ trong gara, không nghĩ tới mình thật sự có cơ hội ngồi lên.

Mở cửa xe, Trần Chi Mặc nhìn Trần Mộc Ngôn liếc mắt một cái, sau đó đi tới bế cậu lên.

“Nha—“ Trần Mộc Ngôn kinh hãi, một phát bắt được cổ đối phương.

Hắn không nghĩ đến Trần Chi Mặc thể nhưng có khí lực lớn như vậy. Trần Mộc Ngôn ít nhất cũng cao 1m78, Trần Chi Mặc thể nhưng cứ như vậy đem cậu bế lên, bỏ vào trong xe.

“Sợ cái gì, tôi cũng sẽ không đem cậu ngã xuống.” Trần Chi Mặc cười một tiếng, cấp Trần Mộc Ngôn dây an toàn tốt, sau đó đem xe lăn phóng tới phía sau xe, “Được rồi chúng ta về nhà đi.”

Trần Mộc Ngôn còn có chút không kịp phản ứng, dù sao cậu cũng không nghĩ tới có một ngày thể nhưng cũng sẽ bị người khác dùng kiểu bế công chúa ôm lên xe.

“Phát ngốc cái gì ? Đụng vào chân sao?” Trần Chi Mặc một bên nỗ lực một bên hỏi.

“A, không.”

Xe chạy đi ra ngoài, Trần Chi Mặc điều khiển tay lái tư thái tự nhiên toát ra một loại phong phạm quý tộc, phi thường cảnh đẹp ý vui.

Mà xe chạy cũng tương đương vững vàng, Trần Mộc Ngôn mang theo tâm tình hưng phấn thể hội cảm giác chiếc xe này gây cho cậu.

Đi vào cửa điện Buckingham, thấy nơi cậu từng xảy ra tai nạn, Trần Mộc Ngôn trong lòng có một loại cảm giác sợ hãi, không biết hồn phách chân chính của Trần Mộc Ngôn có thể hay không trở về du dương ở chỗ này, chờ đợi về thân thể của hắn?

Trần Chi Mặc phát hiện cậu khẩn trương, vỗ nhẹ một chút bờ vai của cậu: “Cũng đã qua.”

Xe một đường chạy vào gara, Trần Chi Mặc dừng tốt xe, mở cửa xe cúi người xuống tựa hồ chuẩn bị đem Trần Mộc Ngôn ôm đi ra.

“Không.....Không cần Mặc ca! Anh đem xe lăn đẩy lại đây, em tự mình có thể đi lên!”

“A, vẫn còn biết xấu hổ ?” Trần Chi Mặc lơ đãng nở nụ cười một chút, đem xe lăn đẩy lại đây, sau đó đứng một bên nhìn Trần Mộc Ngôn giãy dụa theo trong xe đi ra, dè dặt xe lăn, chân sau nhảy nhảy ngồi lên.

“Anh xem, tự mình cũng có thể.” Trần Mộc Ngôn cười lên, Trần Chi Mặc nhún vai, đem xe khóa kỹ, đẩy Trần Mộc Ngôn hướng thang máy đi tới.

Trần Mộc Ngôn khẽ hít một hơi, cậu có loại cảm giác, từ hôm nay trở đi cậu sẽ phải chính thức tiến vào một cuộc sống mới rồi!

Tất cả nơi này là khu nhà cao cấp đều là lấy vân tay làm chìa khóa đi vào phòng.

Cửa bị đẩy ra trong nháy mắt, Trần Mộc Ngôn không khỏi kinh ngạc lên.

Thời điểm ba Diệp Nhuận Hành chưa phá sản, điều kiện hắn ở cũng đã phi thường không sai.

Khu nhà Trần Chi Mặc ở so với nguyên lai chỗ Diệp Nhuận Hành ở cùng ba không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần. Đến phòng khách cũng đủ mở một party loại nhỏ rồi. Phòng ăn dùng thủy tinh ngăn cách, lộ ra vẻ đơn giản mà có hơi thở giàu có hiện đại.

“Phòng của cậu ở lầu hai, tôi đề nghị cậu trước khi dỡ bỏ thạch cao ở trong phòng của mình hảo hảo đợi, đừng chạy lên chạy xuống, bằng không chân này không có hồi phục, lại ngã gãy một chân khác, cuộc sống của cậu sẽ rất tốt đẹp.” Trần Chi Mặc cười khẽ một tiếng, nửa ngồi ở trước mặt Trần Mộc Ngôn, “Đến đây đi, tôi công cậu đi lên, ai bảo cậu không thích tôi bé?”

Trần Mộc Ngôn mặt nóng lên, nhưng là cậu biết chính mình muốn lên lầu hai thật sự rất phiền toái, vì thế liền ghé vào trên người Trần Chi Mặc, làm cho đối phương công cậu lên.

Vặn mở cửa phòng, Trần Chi Mặc bật đèn lên.

Ánh đèn là mờ tối, làm Trần Mộc Ngôn thấy rõ ràng đầu giường kia áp phích, không khỏi sợ hãi kêu ra tiếng, “Ồ,a”

Người trên áp phích phân không rõ nam nữ, đôi mắt đen thẫm, khóe miệng còn có máu đỏ sẫm chảy xuống, cả người tựa như khô lâu không có máu thịt, này áp phích chứa một phần tư mặt tường, áp phích dùng màu cũng chỉ có màu đen, màu trắng cùng màu đỏ.

“Kêu cái gì? Đây không phải ca sĩ thị giác dao động cậu thích nhất sao?” Trần Chi Mặc đưa cậu đặt ở trên giường.

Chậm rãi bình phục tim đập, Trần Mộc Ngôn nhìn quanh căn phòng này.

Trên giường hé ra một ít CD bày ngổn ngang, bên giường là một bộ máy tính, thoát nhìn Trần Mộc Ngôn thường ngồi ở bên giường dùng Computer.

Cửa tủ quần áo đều mở ra, bên trong quần áo không phải màu đỏ chính là màu đen, móc treo một ít vật trang sức kim khí. Lúc này Trần Mộc Ngôn mới nhớ tới thời điểm chủ nhân thân thể này cưỡi xe máy đuổi theo mình, trên người của y tựa hồ đeo rất nhiều thứ này, còn có lỗ tai cùng khoen mũi..... Trần Mộc Ngôn sờ lỗ tai mình một chút, hắn thật không rõ có chút nam sinh ham thích xuyên lỗ như vậy, khả năng hay là hắn quá bảo thủ đi.

Trần Chi Mặc từ ví tiền lấy ra chi phiếu đưa cho Trần Mộc Ngôn nói, “Này chính là thẻ của cậu, ba cho cậu cùng tôi thành lập ngân sách ký gửi, hàng tháng đều có một bút tiền. Mặc dù tôi là không cần, nhưng là cậu còn đang đi học, bất quá ta nghĩ cậu cũng đã mất trí nhớ, có phải hay không nên thay cậu xin nhập học một lần nữa, bắt đầu đi học từ năm nhất.”

Đại học? Đúng rồi, lấy tuổi Trần Mộc Ngôn hắn là còn đang học đại học!

“Cái kia, Mặc ca em học đại học nào? Học hệ gì?” Trần Mộc Ngôn nhìn gian phòng này một chút, mình sẽ không học hệ nghệ thuật a?

“Người học y, đang học năm hai, B đại.”

B đại? Đây không phải là mình từng học qua Q đại nổi danh y khoa đại sao? Thật tốt quá!

Trần Mộc Ngôn nắm chặt nắm tay, cái này đúng là trời cao cho cậu cơ hội, để cho cậu sống lại một lần nữa hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành.

“Trước không cần học lại từ đầu, em đi thử xem, nếu theo không kịp tiến độ lại thương lượng chuyện học lại từ đầu nữa.”

“Nhưng là mặc kệ nói như thế nào, mấy một năm cậu cũng không đi học được bao nhiêu lần. Cậu thường xuyên không đi học, trường học giáo vụ cũng gọi điện thoại tìm tôi rất nhiều lần.”

“Không quan hệ.....” Trần Mộc Ngôn nghĩ nghĩ, làm cho mình biểu hiện ra một bộ dáng rút kinh nghiệm, “Em cuối cùng vẫn không thể không có lý tưởng như vậy đi.”

“Cậu nghĩ như vậy là chuyện tốt, bất quá học kỳ này vốn không còn vài ngày, bằng không cậu chờ tháo thạch cao, học kỳ sau lại quay về trường học đi.” Trần Chi Mặc đứng dậy, “Tôi không quấy rầy cậu nghỉ ngơi.”

Sau khi Trần Chi Mặc rời khỏi, Trần Mộc Ngôn nhìn tấm áp phích kia nuốt nước miếng.

Mẹ ơi, bị khô lâu này nhìn chăm chăm, mình làm sao có thể ngủ được?

Bất chấp tất cả, cậu giãy dụa muốn đem tấm áp phích kia gỡ xuống dưới. Bởi vì bị tấm áp phích kia nhìn chăm chăm, cậu sẽ cảm thấy đó là tử thần đến quan sát cậu, bởi vì cậu đã sớm là một người không còn tồn tại trên thế giới này.

Bởi vì chuyên chú gỡ tấm áp phích kia, Trần Mộc Ngôn không có chú ý tới Trần Chi Mặc đã muốn quay lại dựa vào cửa nhìn cậu vật lộn thật lâu.

“Tôi nhớ rõ cậu đã từng nói, tấm áp phích này là thần của cậu, hấn sẽ vẫn thủ hộ cậu, cậu thế nào lại muốn đem hấn lấy xuống rồi.”

Trần Mộc Ngôn nghe thấy thanh âm của Trần Chi Mặc, một cái không cẩn thận từ trên giường té xuống, chân bó thạch cao liền khoác lên mép giường. Lần này, làm cho cậu ngã nhe răng trợn mắt.

Trần Chi Mặc buồn cười đi tới, nâng cậu lên giường, sau đó giúp cậu đem tấm áp phích gỡ xuống.

“Ha ha.....Em không nhớ rõ chính mình thờ phụng tà giáo.....” Trần Mộc Ngôn trong lòng có chút không yên, mình tựa hồ biến hóa nhiều lắm, làm cho Trần Chi Mặc sinh nghi làm sao bây giờ?

“Không nhớ rõ này đó cũng tốt, cá nhân tôi cũng không thích cậu mỗi ngày trốn ở trong phòng nghe âm nhạc vị đại thần âm u.” Trần Chi Mặc cúi đầu nhìn cậu, “Còn có chỗ nào muốn tôi hỗ trợ sao?”

“Không.....Đã không có.....”

“Tốt lắm, quên nói cho cậu, tôi thường xuyên không có ở nhà, nhưng là chân cậu có thương tích, vị đại thẩm ở trong bệnh viện chiếu cổ cậu sẽ đến nhà chúng ta tiếp tục xử lý sinh hoạt của cậu. Cá nhân tôi không thích có người ngoài ở trong nhà lặc lự, cho nên sau khi chờ chân cậu thương thế tốt lên, tôi sẽ không để vị đại thẩm kia tiếp tục lưu lại nơi này.”

“Nga.....Hảo....” Trần Mộc Ngôn gật gật đầu, mà Trần Chi Mặc cũng thực vừa lòng rời đi căn phòng này.

Nếu sau này mình đã là Trần Mộc Ngôn rồi, vậy cần phải hiểu Trần Mộc Ngôn trước kia là người như thế nào.

Trước từ mấy CD trên giường này bắt đầu đi.

Trần Mộc Ngôn thu xếp lại CD đem để lại trên kệ, bất quá những bìa CD kia cùng tấm áp phích kia cùng một phong cách, suy sút mỹ cảm làm cho người ta nhìn không quá thoải mái.

Cậu tùy ý bật lên một chiếc, chỉ nghe hơn ba mươi giây liền nhấn lại nút dừng. Xem ra sở thích của Trần Mộc Ngôn trước mình không tiếp thu được.

Chân sau nhảy lên trước tử quần áo, cậu thu xếp một chút quần áo bên trong.

Mẹ ơi, áo sơ mi hồng.....cho dù là tới năm tuổi, cậu cũng không tính mặc như vậy. Màu đen T-shirt, áo da, quần dài, theo quần áo trong này hấn ẩn ẩn có cảm giác Trần Mộc Ngôn trước tựa hồ là thanh niên tính cách có chút âm u.

Đương nhiên, một cách hiểu biết một người nữa đó chính là Computer của y. Khi Trần Mộc Ngôn xem lại một chút ghi chép từ trước, hấn thật sự có chút nản lòng.

Xem ghi lại thì đều là một chút thị bình trang web, bao gồm đánh cuộc đua ngựa ở nước ngoài, quyền anh, đua xe, dĩ nhiên nhiều nhất là vị đại thần âm nhạc cộng thêm không ít trang lưới tình.

Nhìn nhìn lại ổ cứng trong Computer, Trần Mộc Ngôn thật buồn phát hiện hắn không tìm thêm được gì nữa.

Mà làm một sinh viên học viện y học, trong phòng Trần Mộc Ngôn không có một chút tạp chí hoặc bộ sách liên quan đến y học, người từ trước kia thật đúng là người không có lý tưởng a!

Trần Mộc Ngôn đem phòng hỗn độn này đơn giản sửa sang lại một lần, hơi mệt chút. Dù sao chân cậu bó thạch cao cũng không tiện tắm rửa, liền cứ như vậy dúi khoát nằm ở trên giường ngủ.

Nhưng là cậu đã âm thầm hạ một cái quyết định, cậu phải quý trọng sinh mệnh khó có được này, hảo hảo mà tồn tại.

7. Chương 7

Sáng sớm ngày thứ hai cậu tỉnh lại, vừa vặn hơn tám giờ sáng.

Trần Chi Mặc đã đi đến đoàn làm phim rồi, chỉ còn lại có Trần Mộc Ngôn cùng đại thẩm ở lầu dưới đang quét dọn vệ sinh .

Thanh âm máy hút bụi làm cho cậu có cảm giác quen thuộc, bởi vì thời còn trung học, cha vẫn chưa phá sản, trong nhà cũng thuê người giúp việc tới dọn vệ sinh. Vừa đến chín giờ Chủ nhật , Diệp Nhuận Hành cũng bị chính thanh âm máy hút bụi đánh thức, so với đồng hồ báo thức còn đúng giờ hơn.

Trần Mộc Ngôn từ trên giường bò dậy, trong phòng của hắn có phòng vệ sinh riêng, đánh răng rửa mặt xong, đại thẩm liền bưng sữa tươi cùng bữa ăn sáng đặt trên bàn máy tính.

Ăn xong bữa sáng, Trần Mộc Ngôn liền xem xét một chút cái thẻ ngân hàng ,kia trên thẻ là những con số, thậm chí có đến bảy số, điều này làm cho hắn tròn to hai mắt đếm hồi lâu. Trời ạ, xem ra Trần gia thật là có tiền, cho dù là cha Diệp Nhuận Hành còn sống, cũng không thể cho con trai mình nhiều tiền trong tài khoản như vậy.

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, số tiền kia khẳng định không chỉ là tiền tiêu vặt, hắn là còn bao gồm phí đại học, nhưng cho dù là tiền đi học ,vẫn là dư dả . Hơn nữa theo Trần Chi Mặc nói, mỗi tháng nhất định sẽ cấp tiền cho.

Trần Mộc Ngôn suy nghĩ một chút, cậu muốn mình sử dụng số tiền kia một cách hợp lý. Hiện tại cậu chính là Trần Mộc Ngôn, không cần phải cự tuyệt khoản tiền này, bởi vì ở cái xã hội này rất nhiều thứ cần dùng đến tiền, thí dụ như đi học, hay gây dựng sự nghiệp. Cậu biết rất rõ, mình bây giờ chính là Trần Mộc Ngôn, phải giả dạng cho tốt. Chẳng qua là nếu muốn cậu như con nhà đại gia tiêu xài phung phí, cậu nhất định sẽ bị hồng từ ngoài vào trong. Nhưng cậu cũng sẽ không cho mình khổ sở cùng ủy khuất bản thân.

Nếu hiện tại cậu là con đại gia, như vậy cậu sẽ làm một công tử nhà giàu tiền thối có độ .

Bước đầu tiên, Trần Mộc Ngôn nhìn một chút cái giường này, ga trải giường màu đen ,chăn cũng màu đen ,thoạt nhìn chính là một cái quan tài thiệt lớn.

“Dì Lý, có thể giúp tôi đem chăn cùng tấm ga trải giường này đổi lại không? Đổi lại màu sáng một chút.”

“Tốt!” Dì Lý đi lên, đem chăn cùng tấm ga dỡ xuống, “Ta nói này ,người thoạt nhìn sáng sủa, loại này màu sắc này căn bản không hợp với người.”

Rất nhanh, tấm ga cùng chăn màu nâu được đưa tới, lộ ra vẻ vừa đơn giản vừa không mất sức sống.

Bước thứ hai, Trần Mộc Ngôn đem một đồng quần áo trong tủ treo làm cho người ta mao cốt tung nhiên áo sơ mi đỏ ngổn ngang kim khí vật phẩm trang sức cũng sửa sang cho vào rương. Cái áo da của Trần Mộc Ngôn cũng không được, lộ ra vẻ rêu rao cũng không phù hợp khí chất hiện tại của cậu, nhưng nhìn cái nhãn hiệu không khỏi chặc một tiếng, xem ra Trần Mộc Ngôn rất xa xỉ, cái áo da này ít nhất cũng hai vạn.

Quên đi, tìm cơ hội cầm đi sửa lại, có lẽ chờ khí trời lạnh còn có thể mặc.

Trần Mộc Ngôn, đem một ít CD trên kệ sửa sang lại quẳng hết vào rương, có cơ hội sẽ đem bán hết. Mặc dù cậu không có thưởng thức âm nhạc thị giác này, nhưng cậu nhìn trên bao đĩa CD có thể biết được cái này có thể đầu giá, nói không chừng có thể có được thu hoạch không tưởng.

Bước thứ ba, Trần Mộc Ngôn quản lý lại nội dung trong laptop, cài đặt lại hệ thống. Máy tính này bề ngoài không thay đổi, bên trong cùng Trần Mộc Ngôn giống nhau, rục rở hẳn lên. Cậu lên mạng lướt web một chút, đặt một bộ sách cùng quần áo.

Lúc xế chiều, những bộ sách cùng quần áo được mang đến.

Trần Mộc Ngôn ngồi ở trên giường đem quần áo thử một lần, phần lớn số đo đều thích hợp. Dì Lý nói Trần Mộc Ngôn giống như thay đổi hoàn toàn, trở thành người sáng lạng thanh tân.

Diệp Nhuận Hành mặc dù hơn nửa năm làm paparazzi, nhưng cậu cũng từng lớn lên trong gia đình giàu có, nói đến thưởng thức, cậu đối với mình là rất tự tin.

Dì Lý đem quần áo cậu thử qua cầm đi giặt, như vậy Trần Mộc Ngôn ngày hôm sau là có thể thay quần áo mới.

Kệ sách đã muốn trống trơn, Trần Mộc Ngôn đem CD mình mua cùng bộ sách đặt lên, chỉ một thoáng, cả gian phòng liền tràn đầy tri thức.

Cậu thở ra một hơi, đối với thay đổi trước mắt cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Trên kệ sách một phần là về y học, bởi vì đây là lĩnh vực Trần Mộc Ngôn cảm thấy hứng thú. Còn phần khác là một chút sách về kinh tế, sách tham khảo cùng tiểu thuyết bán chạy nhất hiện đại.

CD bên trong gồm nhạc Âu Mỹ, nhạc pop về tình yêu đang lưu hành của Bandari.

Hiện tại cậu đang bắt đầu khẩn cấp hưởng thụ không gian của mình, tựa vào đầu giường bắt đầu nghe CD thật lâu, không có ý chạm qua sách y cùng sách tham khảo.

Vào học kỳ, tới lần nữa bước vào sân trường, cậu muốn bảo đảm mình có thể đuổi kịp tiến độ.

Nhìn nhìn, đã đến giờ cơm tối.

Mông lung, hẳn cảm giác quyển sách trên tay mình bị lấy đi, tai nghe cũng bị tháo xuống.

Trần Mộc Ngôn mở mắt, nhìn thấy Trần Chi Mặc ngồi ở bên cạnh hắn, cúi thấp đầu buồn cười nhìn của cậu: “Tôi phát hiện cậu thật giống như đặc biệt thích ngủ.”

“Mặc ca.... Anh về rồi?” Trần Mộc Ngôn ngồi dậy.

“Đúng vậy, bắt quá xem vẻ mặt cậu như thế nào giống như không mong ta về.” Trần Chi Mặc lật lật vài tờ, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Trần Mộc Ngôn nói, “Cậu chưa bao giờ xem sách tham khảo.”

“Em chỉ không muốn học kỳ sau trở lại trường học phát hiện mình cái gì cũng không biết mà thôi.”

“Cậu cũng nghe nhạc của Bandari? Tôi tưởng rằng cậu chỉ nghe nhạc rock.”

“Cái này.” Trần Mộc Ngôn lúc này mới cảm giác thì ra mình cùng Trần Mộc Ngôn so nhau giống như biến hóa quá lớn, Trần Chi Mặc ánh mắt không có tính xâm lược nhưng sẽ cho người khác nhận không được muốn đem lời nói thật trong lòng nói ra, Trần Mộc Ngôn dùng khí lực rất lớn mới đem lời nói thật đè trở về trong bụng, “Em đã thay đổi.”

Trần Chi Mặc nở nụ cười, nụ cười của hắn rất mê người, là người có lượng download lớn nhất trên internet.

Mà Trần Mộc Ngôn cũng kịp phản ứng với lời mình vừa nói quả thật có chút buồn cười. Nhưng cậu quyết định muốn thay đổi ấn tượng của mọi người với Trần Mộc Ngôn, cậu muốn cuộc sống theo hướng cậu muốn, như vậy cậu sẽ phải trấn định mà đối diện ánh mắt hoài nghi của người khác, cho dù là Trần Chi Mặc.

Mặc ca, em sẽ không như cũ nữa.”

“Bởi vì sao?Không phải bởi vì cậu lúc giãy dụa trong sống chết đã nghe được lời thượng đế dạy dỗ đó chứ?”

“Đúng vậy.” Trần Mộc Ngôn không chút nào trốn tránh ánh mắt của hắn.

“Như vậy rất tốt.” Trần Chi Mặc buông cậu ra, “Đi thôi, đi xuống ăn cơm.”

Cơm tối thật ra rất đơn giản, dì Lý làm một chút điểm tâm, nấu cháo trắng, xào ba cái món ăn mà nhà cũng có.

Trần Mộc Ngôn đang ăn cơm, cũng nhin không được nghiêng mắt nhìn qua Trần Chi Mặc.Tướng ăn của hắn nhìn rất được,cũng không có giống như một nữ nhân lập dị chậm chạp ăn rất có phong độ.

Cơm nước xong,dì Lý dọn bàn cơm cùng phòng bếp rồi rời đi. Trong phòng chỉ còn lại có hai anh em Trần gia .

Trần Mộc Ngôn rất nhanh liền trốn về phòng mình, thạch cao trên đùi cản trở, cậu hiện tại mong mỗi sau này được tháo thạch cao ra

Nhưng là một chuyện làm cho người ta lúng túng xảy ra.

Thời điểm cậu đang “xả” trong phòng trước khi cậu ngủ, dưới chân vừa trượt, cả người ngã về phía sau. Hoàn hảo tay của cậu tương đối mau, một tay túm ở dọc bồn rửa,nếu không lần này ngã vào đầu,chỉ sợ hắn lại phải đi bệnh viện thêm mấy ngày nữa.

Chẳng qua lúc ngã,cây gậy nện xuống , cùng gạch men sứ dưới đất đụng nhau phát ra tiếng kêu vô cùng vang dội.Nước rửa tay cũng trào xuống, chảy đầy đất, Trần Mộc Ngôn muốn bò dậy,dép lê trơn trượt làm cậu không có điểm trụ.

Cửa phòng ngủ , Trần Chi mặc bước nhanh tới, một tay giữ chặt cậu,”Tiểu Ngôn,cậu có ngã vào đâu không?”

Trần Mộc Ngôn trái tim treo ngược ở giữa không trung rồi cục rơi xuống trở lại, “Không có chuyện gì, anh đỡ em dậy là tốt rồi!”

Đợi đến lúc cậu đứng vững vàng, lúc này mới phát giác quần của mình cỡi đến một nửa còn chưa kịp kéo , ngay cả tiểu huynh đệ cũng ở phía ngoài đứng đưa. Trần Mộc Ngôn nhất thời mặt đỏ đến cổ, vội vàng muốn đem quần kéo , ai biết bởi vì quá nóng lòng, quần lót không có hoàn toàn kéo, phéc-mơ-tuya của quần jean thì mắc kẹt tiểu huynh đệ .[Nắm: ta edit mà phải xấu hổ giùm em đây *đỏ mặt*]

“A —” nơi đó dù sao cũng là chỗ yếu ớt nhất của nam nhân,Trần Mộc Ngôn phải cúi người xuống che nơi đó.

“Sao vậy Tiểu Ngôn?” Trần Chi Mặc đỡ lấy hắn, muốn xem xét thương thế của hắn ở đâu.

“Không có. Không có chuyện gì. Mặc ca anh đi nghỉ ngơi đi, đem đỡ lên giường là tốt rồi. . . .” Trần Mộc Ngôn đau sắp ngất đi rồi, nhưng là lại không cách nào nói cho đối phương biết mình thương tổn nơi nào, thật sự quá mất mặt.

Trần Chi Mặc nhìn xuống phía dưới,nhìn thấy cậu kéo một nửa cái phéc mơ tuya ,nhất thời hiểu , “Tiểu Ngôn, cậu không phải là kẹt chỗ đó đi?”

Trần Mộc Ngôn sững sốt một lát, cắn răng gật đầu.

“Cậu trước đến giường ngồi xuống.” Trần Chi Mặc đỡ cậu qua,sau đó đứng ở bên giường, Trần Mộc Ngôn đau đớn nói tiếp tục che nơi đó, “Tiểu Ngôn,cậu phải buông tay, nếu không tôi thế nào xem vết thương có nghiêm trọng hay không?”

Vừa nghĩ tới bộ vị riêng tư của mình sẽ phải hiện ra trước mặt Trần Chi Mặc,Trần Mộc Ngôn vội vàng lắc đầu nói: “Mặc ca,không cần,em. . . . tự mình nhìn,em là người học y.

“”

“Làm sao cậu nhìn được?Mang tiểu huynh đệ của người cúi người xuống nhìn sao?” Trần Chi Mặc có chút buồn cười, nhưng là thái dương đầy mồ hôi lạnh của Trần Mộc Ngôn làm cho hắn thu liễm nụ cười, “Được rồi, tôi là anh của cậu, bị tôi xem một chút thì có cái gì chứ?”

Trần Mộc Ngôn nhắm chặt mắt, chậm rãi buông tay ra, xanh mặt tại mép giường, “VẬY anh nhẹ một chút.”

“Biết rồi.” Trần Chi Mặc yên rất cẩn thận đem nơi đó kéo ra, cảm giác được tầm mắt của hắn đang nhìn mình nơi đó, Trần Mộc Ngôn mất tự nhiên cắn môi dưới ,mất mặt quá đi.

Trần Chi Mặc đầu ngón tay nâng lên tiểu huynh đệ mềm nhũn ,Trần Mộc ngôn cảm giác mình phảng phất giống như bị chạm điện run rẩy một cái,tế bào toàn thân tựa hồ cũng khấn trương lên.

“Chảy máu một chút a,Tiểu Ngôn.” Trần Chi Mặc đứng dậy, “Cậu ngồi yên đấy,tôi đi lấy hộp thuốc.”

Hắn vừa rời đi,Trần Mộc Ngôn mắng.

“Người bị thương chỗ nào không được? Hết lần này tới lần khác bị thương ngay đó?”

8. Chương 8

Cậu thật muốn đem mình đánh ngất đi!

Lúc Trần Chi Mặc xách theo hòm thuốc đi tới, trái tim Trần Mộc Ngôn lại một lần nữa thót tới cổ.

“Nhịn một chút, khả năng sẽ có điểm đau.” Trần Chi Mặc dùng que bông chấm chút thuốc nước tiêu độc, chạm vào trên vết thương kia, Trần Mộc Ngôn nhất thời đau đến nước mắt ứa ra.

Có hơi thở ôn nhu đụng vào trên vết thương, Trần Mộc Ngôn cúi đầu, nhìn thấy Trần Chi Mặc đang hướng nơi đó thổi,dùng ngữ điệu dụ dỗ tiểu hài tử nói: “ai bảo cậu không cẩn thận như vậy?”

Thanh âm của hắn rất nhẹ nhu, ngữ điệu mang theo hương vị trấn an làm cho tâm tình người ta đều thoải mái lên.

Trần Mộc Ngôn mân môi, thân thể từng chút từng chút nóng lên, tựa hồ có cái gì hướng phía dưới dừng mãnh lao tới... Nguy rồi! Cậu muốn di động thân thể của mình, dù sao ở trước mặt nam nhân nổi lên phản ứng, hơn nữa còn tai trước mặt đại ca của mình, cậu có thể không cần sống!

Nhưng là nơi đó lại bị tay của Trần Chi Mặc giữ, làm cho cậu không thể động đậy.

Đối phương dùng giọng điệu buồn cười nói: “Có phản ứng nữa à? Tôi nói nha, nếu là không có phản ứng, tôi liền mang cậu đi bác sĩ xem.”

“A?” Trần Mộc Ngôn ngơ ngác nhìn khuôn mặt rất tuần tú của đối phương.

“Chẳng lẽ không đúng sao?Nam nhân bình thường vừa rồi chịu đựng kích thích như vậy làm sao có thể không có phản ứng?” Trần Chi Mặc đầu ngón tay trượt dọc theo tiểu huynh đệ, càng thêm kích thích Trần Mộc Ngôn, “Tiểu Ngôn của tôi phát dục vô cùng tốt, bằng không làm sao có thể chọc nhiều phiền toái cho tôi như vậy ?”

Trần Mộc Ngôn thân thể cứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn Trần Chi Mặc cấp chỗ bị đỏ ửng bôi thuốc tiêu viêm, sau đó dán lên một cái băng OK buồn cười.

“Tốt lắm, đêm nay cũng không nên xem phim có tính kích thích, hảo hảo nghỉ ngơi.” Trần Chi Mặc nhấc lên hòm thuốc, đi tới cửa ngừng lại: “Ở trước mặt tôi cậu không cần xấu hổ, khi còn bé hai chúng ta còn cùng nhau tắm rửa cùng vào toilet còn cùng nhau so qua lớn nhỏ mà.”

Tuy rằng Trần Chi Mặc nói hắn là sự thật, nhưng là Trần Mộc Ngôn vẫn cảm thấy thể diện của mình quăng lên hỏa tinh rồi. Đối phương vừa đi, cả người cậu liền giống con tôm oa vào trong chăn, trái tim bắt đầu cuồn cuộn nhảy, cái loại nhiệt độ này tựa hồ còn dừng lại ở chỗ bị dán băng OK khó có thể tán đi.

Đáng được ăn mừng là, ngày hôm sau Trần Chi Mặc phải đi tới đoàn làm phim , buổi tối bởi vì có lịch diễn cho nên cũng không trở về.

Trần Mộc Ngôn xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, cậu sợ mình ở nhà gặp phải dung nhan điên đảo của đối phương còn muốn nhớ đến hơi thở của đối phương từng phun ở đó, cậu sẽ hận không thể tìm cái khe chui vào.

Chính là trước khi ngủ, Trần Mộc Ngôn nhận được điện thoại của Trần Chi Mặc.

“Đã ngủ chưa, tiểu Ngôn?” Trần Chi Mặc thanh âm rất nhẹ nhu, làm cho người ta không khỏi giả tưởng nếu người này có một ngày kết hôn, người đàn bà kia nhất định sẽ thực hạnh phúc, tựa như rơi vào bên trong một đám mây làm bằng kẹo đường, đi đều đi không được.

“Còn chưa, Mặc ca hôm nay quay phim hẳn là thực vất vả đi.”

“Hoàn hảo, tôi chính là gọi điện thoại hỏi một chút xem cậu không lại ở trong phòng tắm ngã xuống đi?”

“Không có, anh yên tâm.”

“Tiểu huynh đệ của cậu cũng không bị phọc-mơ-tuya kẹp lấy?” Thanh âm kia mang theo vài phần ý cười, làm cho lòng người nhộn nhạo.

“Không... không có....” Nhắc tới cái này, Trần Mộc Ngôn liền nói lấp lên.

“Hảo, cậu ngoan ngoãn ở yên trong nhà, ngày mai tôi trở về liền mang cậu đi tháo thạch cao.”

“Được, kia Mặc ca cũng nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hai chữ này tựa như ma chú, khi cúp điện thoại, Trần Mộc Ngôn còn sững sờ ở chỗ cũ.

Mặc kệ thế nào, Trần Mộc Ngôn ngày hôm sau có thể dỡ bỏ thạch cao.

Có thể không cần xe lăn cũng không cần ba-toong, Trần Mộc Ngôn ở trên hành lang bệnh viện hưng phấn mà đi tới.

Trần Chi Mặc mỉm cười đi theo phía sau cậu, “Có muốn hay không đi nơi nào ăn mừng một chút?”

“Được thôi, đi nơi nào?” Trần Mộc Ngôn xoay người lại, nhìn Trần Chi Mặc từng bước một chậm rãi lui về phía sau, ngay tại cậu sắp đụng vào xe đẩy phía sau của tiểu hộ sĩ, Trần Chi Mặc bước nhanh tiến lên túm lại cậu.

Trần Mộc Ngôn hướng phía sau nhìn thoáng qua, có chút ngượng ngùng, biết chính mình không thể tiếp tục đắc ý vong hình (đắc ý mà quên đi dáng vẻ của mình)

“Cái kia, Mặc ca anh nói chúng ta đi nơi nào?”

“Đi chỗ một bạn tốt tôi mở, không có phóng viên cũng không có người liên quan làm trở ngại chúng ta.” Trần Chi Mặc cười cười, cầm túi hướng phía cửa đi tới, lúc này biến thành Trần Mộc Ngôn đi theo phía sau hắn.

“Chỗ kia bảo vệ có cách xử trí nghiêm khắc như vậy?”

Trần Chi Mặc như trước im lặng không nói chuyện, xây dựng đầy đủ không khí thần bí.

Bất quá Trần Mộc Ngôn chân có thể hoạt động, thời điểm ở bãi đậu xe nhìn thấy cỗ xe Porsche, hai mắt đều tỏa sáng.

Trần Chi Mặc mỉm cười đem chìa khóa ném cho cậu, “Cậu tới lái đi.”

“Thật sự? Nhưng là em không mang hộ chiếu a.”

“Chỉ cần cậu không vi phạm quy tắc giao thông, có ai lại vô duyên vô cớ muốn hỏi hộ chiếu?” Trần Chi Mặc kéo cửa xe ngồi vào vị trí tay lái phụ, nghiêng mặt qua xem bộ dạng Trần Mộc Ngôn hưng phấn.

“Được rồi, mỹ nữ, ta sẽ hảo hảo yêu quý người.” Trần Mộc Ngôn vỗ nhẹ vô-lăng, sau đó thuần thục đem xe ra khỏi bãi đậu xe, đi ra đường, “Ca, đi đâu?”

Trần Chi Mặc dừng lại hai giây mới khoan thai nói: “thăng đi, ở đèn đỏ thứ hai quẹo bên phải.”

Xe lái vào một đường phố cao cấp, thời điểm học đại học năm nhất, Diệp Nhuận Hành từng cùng Thẩm Thanh đi dạo qua. Thẩm Thanh gia cảnh bình thường, thuần túy chính là nhìn xem. Diệp Nhuận Hành mặc dù có nghĩ mua chút gì đó tặng nàng, nhưng là cậu biết tính tình Thẩm Thanh, cô sẽ không chịu nhận. Chính là vô luận Thẩm Thanh lúc nào thì nghĩ đến nơi này đi dạo, cậu cũng sẽ không cự tuyệt làm bạn.

Ở trước cửa một quán cà phê rất hữu tình, Trần Chi Mặc nhẹ giọng nói một câu dừng lại.

Hai người đi vào, Trần Chi Mặc đưa ra thẻ VIP, nhân viên phục vụ liền dẫn bọn họ hướng sâu bên trong đi tới.

Đi qua một hành lang nhỏ, trước mắt liền rộng rãi sáng tỏ.

Nơi này trang hoàng thoát nhìn tựa như Anh Quốc thế kỷ mười bảy. Trên bàn ăn đặt một lọ hoa sò cúc, trên đầu là đèn treo tường thủy tinh, nhưng là ánh sáng cũng rất tự nhiên.

Trần Chi Mặc thay Trần Mộc Ngôn kéo ghế ra, sau đó đem thực đơn đưa cho cậu.

Nhưng là lực chú ý của Trần Mộc Ngôn đã bị tòa tiểu cầu hình vòm giữa phòng ăn cấp hấp dẫn, tòa cầu hình vòm ngọn đèn hai đầu lộ vẻ cổ xưa, thoát nhìn tương đương có ý nhị.

Trần Chi Mặc cười dùng thực đơn gõ gõ đầu Trần Mộc Ngôn, “Gọi món ăn.”

“A, Mặc ca, em lần đầu tiên tới cũng không biết cái gì ăn ngon, bằng không anh làm chủ đi.”

“Tốt lắm, tôi chọn. Nơi này lấy cơm tây làm chủ, bít tết rất được.” Trần Chi Mặc mở ra thực đơn, thời điểm vuốt cằm lông mi tinh tế có vẻ càng thêm rõ ràng. Đối với nam nhân bình thường nếu nhắc tới lông mi có lẽ sẽ có vẻ âm nhu, nhưng là Trần Chi Mặc ngũ quan nam tính rất có lực độ thành thực, đúng là đuôi mắt của hắn cùng lông mi tinh tế giảm bớt loại lực độ này, làm cho cả người hắn thoát nhìn thực ôn hòa, thậm chí còn có một loại tri tính mỹ cảm.

Trần Mộc Ngôn không khỏi nhìn hắn nhiều hai mắt. Bọn họ là hai huynh đệ, lớn lên như thế nào cũng có ba phần tương tự, nhưng là chính mình ở trước mặt Trần Chi Mặc quả thực tựa như cái đứa nhỏ.

Ngay tại thời điểm bọn họ gọi món ăn, một người con gái mặc kiểu trang phục cưới ngựa của Anh Quốc hướng bọn họ chân thành đi tới.

Nàng thực rõ ràng có huyết thống tây phương, ngũ quan khắc sâu mà mê người.

Đi vào bên người Trần Chi Mặc, ngón tay nàng không e dè xoa mặt của hắn, “Chi Mặc, anh thật sự là rất lâu không có tới.”

Trần Chi Mặc cũng thuận thế ôm eo của nàng, trong ánh mắt là vô hạn thâm tình: “Chính là bởi vì lâu lắm không có tới, cho nên muốn em.”

Trần Mộc Ngôn mở to hai mắt nhìn hình ảnh này, tốt đẹp tựa như áp phích điện ảnh, “Mặc ca.....Hóa ra anh muốn tới nơi này ăn cơm nguyên nhân.....là muốn gặp bạn gái a!”

Lời này vừa nói ra, cô nàng kia liền cúi đầu ha ha nở nụ cười, sau đó dùng ngón tay điểm điểm mi tâm Trần Mộc Ngôn, “Đứa nhỏ, không ai nói cho cậu không cần tin tưởng trong lời nói của Trần Chi Mặc sao? Bởi vì hắn là một cao thủ diễn trò.

Cậu vĩnh viễn sẽ không biết câu nào hắn nói là thật, cũng vĩnh viễn không biết hắn ôn nhu có phải hay không phát ra từ nội tâm.”

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía Trần Chi Mặc: “Các người không phải là...”

“Chúng ta là bằng hữu, không phải tình nhân.” Trần Chi Mặc cười một tiếng, “Đây là Anna, chủ nhà hàng này.”

“Anna tiểu thư nhĩ hảo.” Trần Mộc Ngôn nhanh chóng hướng đối phương gật gật đầu, “Thật có lỗi vừa rồi hiểu lầm các người.”

Anna không sao cả nhún vai: “Trên thực tế vài năm trước tôi quả thật theo đuổi Trần Chi Mặc qua, sau đó tôi phát hiện yêu phải hắn tựa như yêu phải một tường kịch, cho nên tôi chủ động lui ra phía sau từng bước, trở thành bằng hữu của hắn.”

“Cái gọi là yêu phải hắn tương đương yêu phải một tường kịch?” Trần Mộc Ngôn cau mày, ” câu nói kia thật sự có chút khó đọc.”

Anna nhìn về phía Trần Chi Mặc, Trần Chi Mặc chính là cười nhìn về phía Trần Mộc Ngôn.

“Cậu không cần lý giải nhiều như vậy, ở thời điểm hắn đối với cậu ôn nhu, cậu nhận là tốt rồi. Ở thời điểm hắn biến sắc mặt, cậu nhớ rõ trốn xa một chút.” Anna dựa vào Trần Mộc Ngôn hướng bên tai, nhẹ giọng nói: “Trăm ngàn không cần bị hắn hấp dẫn, bởi vì cậu phân không rõ hắn như thế nào mới chân chính là hắn.”

“Ta cùng Mặc ca là anh em a!” Cái gì hấp dẫn không hấp dẫn.....Mặc danh kỳ diệu.

Anna giương lên môi, “Tin tưởng ta, ‘anh em’ thứ này căn bản không ở trong vòng tiêu chuẩn đạo đức của hắn.”

Lúc này, rượu đỏ tới.

Trần Chi Mặc hướng Anna nhướng nhướng mày, đối phương thực cảm kích thức thời rời đi.

Rượu đỏ được mở ra, Trần Chi Mặc đem rượu đỏ rót vào cái ly trước mặt Trần Mộc Ngôn, “Ném thử đi, rượu ngon năm 1988.”

Sau đó bát tết cùng salad cũng được mang lên. Bát tết rất ngon, salad cũng thực mới mẻ, Trần Mộc Ngôn ăn thực hưởng thụ.

Trần Chi Mặc mỉm cười nhìn bộ dáng Trần Mộc Ngôn chuyên chú ăn, ánh mắt càng ngày càng nhu hòa.

Cuối cùng lúc điểm tâm được đưa lên, Trần Mộc Ngôn phát ra thanh âm thỏa mãn, ngẩng đầu lên bất kỳ nhiên chống lại ánh mắt của Trần Chi Mặc, mới phát hiện trong bàn ăn của đối phương đồ ăn mới ăn được một nửa.

“Mặc ca, anh không đói bụng sao?”

“Tôi không giống cậu ăn nhanh như vậy.” Trần Chi Mặc buồn cười thu hồi ánh mắt của mình.

Trần Mộc Ngôn lúc này mới ha ha cười hai tiếng, thoáng có chút thật xin lỗi.

Bữa trưa sau, bọn họ trở về nhà. Người ăn lo liên tục dễ dàng buồn ngủ, Trần Mộc Ngôn trở lại trên giường của mình không đến hai phút liền ngủ mất. Mà Trần Chi Mặc mới vừa đẩy cửa phòng ra, liền nhận được điện thoại của Anna.

9. Chương 9

”Em nghĩ anh đời này cũng không dẫn đệ đệ anh tới chỗ của em ăn cơm chứ.”

“Trên đời này không có gì là không thể.” Trần Chi Mặc ngồi ở bên giường, kéo cà vạt của mình.

“Cậu ta so với hình dung của anh trước kia một chút cũng không giống ,mà anh thấy đó tính tình cậu ta cũng tuyệt đối cùng trước kia không giống.”

Trần Chi Mặc nhợt nhạt cười một tiếng, “Không sai, hết thấy đều không giống.”

“Anh trước kia không phải muốn hủy diệt Trần Mộc Ngôn lắm sao?”

Trần Chi Mặc ánh mắt bỗng nhiên sắc bén “Những lời này tôi không hy vọng cô nói cho cậu ta nghe.”

“Em biết, bởi vì hiện tại anh rất muốn bảo vệ cậu ấy. . . . Hay nói đúng hơn là muốn có cậu ấy, đúng không? Làm bằng hữu, em cũng muốn biết bộ dạng phiền não của anh một chút.”

Cúp điện thoại, không có mở đèn trong phòng, Trần Chi Mặc tựa như mảnh thú ở trong bóng tối vận sức chờ phát động, lẳng lặng chờ đợi con mồi của mình .

Làm cho Trần Mộc Ngôn không lường trước chính là, mặc dù chân mình đã tốt lắm, nhưng dì Lý cũng không có bị sa thải. Khi cậu ở phòng khách gặp Trần Chi Mặc đang muốn ra cửa, đối phương giải thích nói: “Cậu như vậy, cần bản là không thể tự chăm sóc mình, tôi nghĩ, vẫn là đem dì Lý lưu lại .”

Cách ngày tựu trường đại học còn vài ngày, Trần Mộc Ngôn rất ít ra cửa, chủ yếu đem tinh lực dùng vào việc đọc sách .

Dì Lý nói cậu siêng năng, còn thường xuyên thay đổi các biện pháp làm cho cậu bồi bổ đầu óc.

Phim chiếu rạp của Trần Chi Mặc cũng tiến vào giai đoạn kết thúc, nhưng hần mỗi đêm đều trở về ngủ sau đó ngày thứ hai sẽ vội đi chụp ảnh . Lý do là đoàn làm phim của hần sắp xếp điều kiện nghỉ ngơi quá kém, hần căn bản không có biện pháp ngủ, hơn nữa đây vốn là bộ phim đô thị chiếu rạp, địa điểm quay phim cách khu nhà hần cũng bất quá là nửa giờ đường xe mà thôi.

Có lúc Trần Mộc Ngôn nhìn thấy hần một bộ dáng mệt mỏi trở về, ngã trên ghế sa lon không muốn lên mới nghĩ thì ra Ảnh Đế cũng không phải là dễ dàng là có thể đạt được.

“Ca. Mặc ca Anh muốn ngủ thì trở về phòng ngủ đi.” Trần Mộc Ngôn đi tới lay lay hần.

“Không có gì, để cho tôi nằm một hồi rồi đi tắm rửa.” Trần Chi Mặc mí mắt sụp xuống mỗi mệt.

Trần Mộc Ngôn suy nghĩ một chút, ngồi bên cạnh hần nói: “Mặc ca, nếu không em xoa bóp cho anh một chút?”

“Cậu cũng có thể xoa bóp?”

“Anh thử một chút chẳng phải sẽ biết sao?” Trần Mộc Ngôn lúc trước đọc sách có xem qua Trung y học, đối với huyết đạo của người cũng có mấy phần hiểu rõ. Cậu để Trần Chi Mặc ngồi dậy, ngón tay cách áo sơ mi xoa bóp các huyết đạo, có thể chậm rãi cho cơ thịt bình thường trở lại tiêu tan mệt nhọc.

Theo kinh lực đầu ngón tay Trần Mộc Ngôn, Trần Chi Mặc lông mày chậm rãi giãn ra, biểu lộ rất có mấy phần thích thú hưởng thụ, bờ môi của hần khẽ nhếch, thanh âm thở ra khàn khàn, cổ họng phát ra tiếng thở dài.

Trần Mộc Ngôn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt quay mặt qua chỗ khác, không có nguyên nhân gì, khóe mắt cùng đuôi lông mày Trần Chi Mặc cũng toát ra một loại mùi vị khêu gợi, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn chợt nhớ tới từng xem qua tiết mục nghệ thuật tổng hợp, người chủ trì cười hỏi khách quý Trần Chi Mặc được chọn là ” TOP 1 Nam minh tinh mà hầu hết những người đồng tính muốn được ôm hôn ” có cảm tưởng gì, Trần Chi Mặc chẳng qua là nửa cười giỡn nói “Trong dự liệu.”

Ít nhất hiện tại, Trần Mộc Ngôn tin tưởng vị Ảnh Đế trẻ tuổi này quả thật có khả năng làm cho những phái nam cũng ý loạn tình mê .

“Cậu một mực ở nhà đọc sách sao?” Trần Chi Mặc thuận miệng hỏi.

“Dĩ nhiên là không phải, em không có định lực tốt như vậy, trưa hôm nay em vừa chơi game online.”

“Chân của cậu cũng khá, rãnh rỗi có thể đi phòng tập rèn luyện một chút thân thể.”

“Em cũng nghĩ như vậy.” Trần Mộc Ngôn gật đầu, sống không thể ở một chỗ được.

“Cuối tuần này đi cùng tôi không, vừa lúc phim Sát Thanh của tôi xong.

“Được.”

Buổi tối thứ bảy chính là party phim Sát Thanh.

Trần Mộc Ngôn ở nhà đọc sách nhìn lên đồng hồ trên tường mới phát hiện đã hơn mười hai giờ, đang lúc cậu chuẩn bị ngủ, điện thoại di động vang lên.

“Alo, Vương đại ca đã trễ thế này gọi điện thoại có chuyện gì không?”

” Không hay rồi ,Mộc Ngôn cậu có thể giúp tôi một chút? Con gái của tôi đang nóng rần lên, tôi phải chạy tới bệnh viện, cậu có thể đi đón Chi Mặc về không?”

“Không thành vấn đề ,địa chỉ ở đâu?”

“Thiên Lại Hoa Viên 432.”

Trần Mộc Ngôn mặc áo khoác vào ,nghĩ thầm ban đêm có thể còn có chút lạnh, đem cái áo da đã sửa mặc vào.Dùng điện thoại kêu một chiếc xe taxi, Trần Mộc Ngôn đến Thiên Lại Hoa Viên.

Thiên Lại Hoa Viên vốn là KTV đứng đầu,hơn nữa còn phải là hội viên. Rất nhiều đoàn làm phim thích đến nơi này mở party, không chỉ là bởi vì không gian lớn thức ăn sành ngang nhà hàng năm sao,một nguyên nhân khác chính là mỗi khách nhân đều sẽ được phát một khóa điện tử ,có rất ít paparazzi có thể lẩn vào đem các minh tinh uống rượu say quên hết tất cả bộ dạng mà chụp được.

Trần Mộc Ngôn đi tới đại sảnh, báo ra mã số gian phòng, xác nhận thân phận của cậu xong,phía trước cũng đưa cho cậu một cái khóa điện tử .

Tìm được 432,đẩy cửa đi vào, âm nhạc huyền ảo, một phòng nam nam nữ nữ cầm lấy bìa đang khiêu vũ, hướng về phía cái loa loạn hát một trận.

Nghe nói bọn họ vẫn có thể âm ỉ như vậy đến hừng sáng, cái gian phòng này sáng sớm tình hình đặc biệt lúc ấy là”Thây ngang khắp đồng” .

Trần Mộc Ngôn chen vào đám người, tìm Trần Chi Mặc.

“Từ nơi nào đến vậy cậu bé đẹp trai?”

Trần Mộc Ngôn cảm bị nâng lên,cậu định thần nhìn lại, mới phát hiện đối phương là diễn viên Lục Mạt Nhiên mới nổi. Nàng ở trên màn ảnh vẫn sắm vai hình tượng thanh thuần động lòng người ,Trần Mộc Ngôn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng đậm chất lãng lơ của thành thị.

Trần Mộc Ngôn bắt lại tay của đối phương, hướng bên trong chen chúc đi, Lục Mạt Nhiên hai tay bỗng nhiên choàng cổ cậu,dán chặt trên người cậu giãy dụa vòng eo.Trần Mộc Ngôn chưa gặp qua tình cảnh như bây giờ, vẫn lui về sau, cho đến khi đụng vào một người khác .

Lục Mạt Nhiên đột nhiên túm cậu,”Cậu sợ cái gì, tôi cũng sẽ không ăn cậu mà.”

“Tôi. Tôi chỉ là tới tìm người .”

Lục Mạt Nhiên đột nhiên lấy tay vỗ một cái vào mặt Trần Mộc Ngôn,loạng choạng xoay người ôm một người khác.

Trần Mộc Ngôn hô thở ra một hơi, cậu rút cục nhìn thấy Trần Chi Mặc .Đối phương ngồi ở trên ghế sa lon,đang uống cùng một người phụ nữ tựa vào trên vai của hắn. Trong tay của hắn giơ lên một chai bia, ánh mắt có chút rời rạc,nhìn chằm chằm đám người lác lác theo nhạc,suy nghĩ không biết bay tới đâu.

“Mặc ca?Mặc ca?”Trần Mộc Ngôn khom người,tay quơ quơ trước mặt hắn.

Bỗng nhiên, Trần Chi Mặc túm tay Trần Mộc Ngôn,Trần Mộc Ngôn cả kinh muốn lui về phía sau nhưng lại bị hắn giữ chặt.Người phụ nữ tựa trên vai Trần Chi Mặc xôn xao một chút rồi ngã trên mặt đất,nàng cảm giác như không thể nhúc nhích.

Trần Mộc Ngôn muốn đưa tay đi đỡ nàng dậy, nhưng lại bị Trần Chi Mặc túm đến trên ghế sa lon.

“Ca. Mặc ca?”

Trần Chi Mặc thả chai bia trong tay ,hai cái tay đem cổ tay Trần Mộc Ngôn bóp chặt, đặt đầu tại hai bên, một chân sải bước , Trần Mộc Ngôn hoàn toàn bị vây trong lòng bàn tay của hắn.

Trần Chi Mặc thở ra một hơi, nghiêng hạ thân, Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu lên nói: “Ca! Em là Trần Mộc.” Lời còn chưa nói hết, Trần Chi Mặc nghiêng mặt qua hôn lên.

Trái tim tựa như pháo hoa, rầm rầm rầm bay lên phía chân trời. Trần Mộc Ngôn một khắc căn bản là không cách nào suy tư.

Trần Chi Mặc vẫn trần trọc trở mình, bàn tay của hắn dạo chơi trên người Trần Mộc Ngôn, thậm chí di chuyển vào bên trong vạt áo sơ mi, càng thêm suông sã tứ phía vuốt ve lưng cậu, sau đó buông tay ôm cậu.

Trần Mộc Ngôn bị hắn hôn cũng nhanh thở không nổi, chiếm được tự do hai tay bắt được đầu Trần Chi Mặc. Đối phương rốt cục ngừng lại, buông lỏng tay Trần Mộc Ngôn liền nằm lên ghế salon.

Trần Chi Mặc ngó chừng còn đang thở nhìn cậu, vài giây đồng hồ sau mới nhíu mày, “Tiểu Ngôn. . . . Cậu tới nơi này làm cái gì?”

Trần Mộc Ngôn quên đi, không thể làm gì thở dài một hơi: “Cám ơn trời đất, anh cuối cùng nhận ra em tới rồi!”

Nếu không vừa rồi là trình diễn màn huynh đệ thăm kịch gì đó rồi.

Trần Chi Mặc tới hỏi: “Đại Hữu đi đâu rồi?”

“Con gái Vương đại ca bị sốt, anh ấy đi bệnh viện. Em tới dẫn anh về nhà.”

Trần Chi Mặc gật đầu, đến giá áo gỡ xuống áo khoác, hướng Trần Mộc Ngôn đang nghiêng đầu suy tư, “Chúng ta đi thôi.”

Trần Mộc Ngôn nhìn thoáng qua cô gái té trên mặt đất, đỡ cô lên ghế sa lon, quay người lại đã nhìn thấy một cô gái ăn mặc lộ lưng đi tới bên cạnh Trần Chi Mặc, ngón tay lôi cổ áo của hắn tựa hồ đang nói cái gì. Trần Chi Mặc hướng đối phương có lẽ cười một tiếng, cô cảm thấy mất hứng đẩy hắn một cái sau đó rời đi. Đoán chừng lại là tiểu minh tinh chờ cùng Ảnh Đế náo chuyện xấu tốt mượn cơ hội nâng địa vị.

“Mặc ca, muốn em đỡ anh không?”

Không cần, tôi còn tỉnh.”

Trần Mộc Ngôn buồn cười đi vào thang máy, “Anh nếu là tỉnh cũng sẽ không đối với em vừa hôn vừa sờ soạng.”

Trần Chi Mặc dựa vào một góc thang máy, một tắc một tắc quét qua lưng Trần Mộc Ngôn, nhàn nhạt nói: “Đó là bởi vì cậu mặc áo da rất gợi cảm.”

Trần Mộc Ngôn cười khê một tiếng, cửa thang máy mở ra, gió lạnh thổi vào ga-ra, “Cái này em tin tưởng anh có thể thanh tỉnh không ít.”

Tìm được xe, Trần Mộc Ngôn vừa mới chuẩn bị mở cửa xe, phía sau có người ôm lấy cậu, không cần nghĩ cũng biết là Trần Chi Mặc.

“Em có biết hay không tôi vẫn thích em, nhưng em lại chỉ xem tôi là ca ca.” Trần Chi Mặc thanh âm thuần hậu, lời nói yêu đương từ miệng hắn nói ra, sẽ có nhiều người muốn ôm chặt lấy hắn.

Trần Mộc Ngôn sững sờ, tựa hồ có người ở trong đầu của cậu làm rối loạn tất cả thần kinh của cậu, ngay cả trái tim cũng muốn ngừng đập.

Trần Chi Mặc cầm đặt ở trên bả vai của cậu, nhẹ nói: “Hay là tôi cầu xin em đem tôi trở thành không khí, bởi vì là không khí mặc dù không nhìn thấy nhưng ít ra là em muốn sống sót phải có tôi. . . .”

Trần Mộc Ngôn thở ra một hơi, cảm giác mình giống như cái kẻ ngu, mới vừa rồi mình không biết ở nơi đó động tâm gì.

Cậu nhớ tới Vương đại hữu đã từng nói, Trần Chi Mặc nếu là uống rượu say, sẽ không say khướt mờ mắt hồ nháo, nhưng là sẽ tìm người đọc lời kịch. Mới vừa rồi một ít đoạn là Trần Chi Mặc diễn bộ phim truyền hình lúc hắn ở đầu hẻm hướng nhân vật nữ chính tỏ tình.

Trần Mộc Ngôn cũng xem phim truyền hình, bắt quá lúc học trung học mỗi lần bác gái tới quét dọn vệ sinh vừa xem phim vừa lau bàn, còn mở loa thật lớn. Cậu nhớ được lời thoại này, cũng không phải là bởi vì rất động lòng người mà là bởi vì rất buồn nôn. Nhưng cậu đến bây giờ còn nhớ rõ thanh âm vai nam chính làm

cho người ta say mê.

10. Chương 10

“Chẳng lẽ anh không phải cũng xem em như là không khí sao? Cho nên mới không nhìn thấy em cũng yêu anh” Trần Mộc Ngôn giống như ma xui quỷ khiến nhẹ nhàng đọc lên câu tiếp theo, đây là nữ diễn viên chính đối nam diễn viên chính trả lời.

Tựa vào sau lưng cậu Trần Chi Mặc có khẽ run lên một chút, chậm rãi lui về phía sau hai bước.

“Tiểu Ngôn..... Như thế nào là cậu.....”

“Như thế nào không phải em?” Trần Mộc Ngôn kéo cửa ra, đem Trần Chi Mặc đẩy vào chỗ ngồi phía sau xe, còn phải thắt dây an toàn cho hắn.

Sau khi Trần Chi Mặc ngồi vào trong xe, cả người an tĩnh nhiều, chẳng qua là dùng hai mắt tiêu cự không rõ của hắn nhìn chăm chăm vào Trần Mộc Ngôn phía trước.

Điều khiển xe ra ngoài, bọn họ thuận lợi đi tới gara tầng ngầm ở khu nhà ở phía trước. Trần Mộc Ngôn đem Trần Chi Mặc đỡ lên lầu, thực nên cảm kích trên thế giới không có người thứ hai giống Diệp Nhuận Hành Paparazzi chuyên nghiệp như vậy, bằng không Trần Chi Mặc sẽ lên trang nhất hai ngày ở tuần san giải trí.

Đưa hắn kéo lên giường trong phòng, Trần Mộc Ngôn liền đi phòng bếp pha trà tỉnh rượu cho hắn.

Vừa mới nấu nước nóng, chợt nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng người tại trong toilet nôn mửa, Trần Mộc Ngôn kéo kéo môi nói, nôn ra, người sẽ thanh tỉnh nhiều đi.

Bưng trà đi lên, Trần Mộc Ngôn thấy Trần Chi Mặc liền dựa vào giường ngồi, áo khoác ném tại cách đó không xa, áo sơ mi trước ngực cúc áo cởi bỏ, ngực trong khe hở như ẩn như hiện. Hắn nghiêng đầu, sắc mặt trở nên hồng, có một loại khí chất ái muội.

Trần Mộc Ngôn nuốt một chút nước miếng, đem trà đặt trên bàn ở đầu giường, sau đó đứng ở trước mặt Trần Chi Mặc, dùng ngón tay chọc một chút khuôn mặt tuần tú, “Mặc ca, anh còn tỉnh không?”

Trần Chi Mặc khoe môi chậm rãi câu lên, vẫn là nhắm mắt lại như cũ: “Tỉnh, cậu có thể đem nước trà bưng tới cho tôi chứ?”

Uống xong nước trà, Trần Chi Mặc hít một hơi đứng lên, “Đi ngủ đi Tiểu Ngôn, sáng mai gặp.”

Trần Mộc Ngôn gạt đầu liền trở về phòng của mình, hắn ở trong lòng nhỏ giọng nói thầm, còn sáng mai gặp, sáng mai nhức đầu chết người!

Mặc dù bọn họ có ước định chủ nhật này muốn cùng đi tập thể hình, nhưng là xem tình huống Trần Chi Mặc ngày mai như thế nào cũng không có thể dậy được.

Hiện tại đã là buổi tối hơn hai giờ rồi, Trần Mộc Ngôn quyết định ngày mai không ngủ tới khi chưa đói bụng cậu sẽ không tỉnh.

Chẳng qua thực đáng tiếc, giữa trưa lúc mười hai giờ kém, cũng đã có người đến vỗ mặt cậu.

“Tiểu Ngôn rời giường, Tiểu Ngôn!”

“Ừ.....” Cậu lằm bằm một tiếng trở mình tiếp tục ngủ.

“Trần Mộc Ngôn cậu đồ lười này, đã ngủ chín giờ rồi!” Đối phương muốn đi vén chăn mền của cậu, Trần Mộc Ngôn lại ôm chặt chăn không buông tay.

“Hôm nay..... Không phải là chủ nhật à.....”

“Là chủ nhật, nhưng cậu không phải muốn cùng với tôi đi tập thể hình sao?” Giọng nói đối phương có chút bất đắc dĩ.

Trần Mộc Ngôn chậm rãi mở mắt ra, thấy Trần Chi Mặc tinh thần chán hừng ngồi ở bên giường, “Mặc ca, anh không nhưc đầu a.....”

“Như thế nào? Cậu hy vọng tôi đau đầu?” Trần Chi Mặc đem cậu kéo lên, “tôi đã làm cơm trưa rồi, cậu mau đánh răng rửa mặt xuống dưới ăn.”

Giăng co trong chốc lát, sâu ngủ Trần Mộc Ngôn cũng chạy nhanh.

Thời điểm đi tới dưới lầu, liền nghĩ thấy mùi cơm chiên trứng, Trần Chi Mặc đang đem súp cà chua đi ra.

“Chủ nhật này dì Lý nghỉ. Chờ chúng ta từ trung tâm tập thể hình trở về, tôi mang cậu đi ăn.” Trần Chi Mặc mặc áo lông cao cổ màu cà phê, bộ dáng mặc tạp dề giống như một nam nhân tốt ở nhà.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” Trần Chi Mặc xoay người lại dùng chiếc đũa gõ đầu Trần Mộc Ngôn một cái.

“Ca, anh đáng giá được nữ nhân trân quý.” Trần Mộc Ngôn chân chó (nịnh) nói.

“Tôi không cần nữ nhân khác trân quý.” Trần Chi Mặc giơ lên khoe môi, bỗng nhiên trong lúc đó có một loại tiêu sái không kèm chế.

Trần Mộc Ngôn cúi đầu cười cười, bỗng nhiên nhớ tới lời Anna nói “yêu phải hấn tựa như yêu phải một vở diễn”, Trần Chi Mặc tại trong cuộc sống có quá nhiều mặt, không ai biết bộ mặt nào mới là chân chính hấn. Tựa như Vương Đại Hữu từng ở bệnh viện nói qua, lúc thời điểm Trần Chi Mặc đối với người ôn nhu ,người kia chỉ cần tiếp nhận là được, không cần đi tìm tòi quá nhiều.

Sau khi ăn xong, bọn họ lái xe đi vào một trung tâm tập thể hình.

Từ khi bọn họ bắt đầu tiến vào cửa , Trần Mộc Ngôn có thể cảm giác được có người theo dõi bọn họ.

Trần Chi Mặc chính là cười cười nói: “Tập thể hình lại không phải sự tình gì , nếu có Paparazzi thích chụp liền chụp.”

Hôm nay là chủ nhật, nhưng là người đến tập thể hình cũng không có như trong tưởng tượng của Trần Mộc Ngôn nhiều như vậy. Khi cậu bước lên máy chạy bộ, nhìn thấy trên màn hình công năng cùng với nhãn hiệu dụng cụ, cậu mới hiểu được trung tâm tập thể hình này chỉ sợ cũng rất sang quý, có thể tới nơi này e rằng đều là người có tiền.

Mấy giờ sau, Trần Mộc Ngôn cảm thấy mệt chết đi, cậu đang định đi tắm vòi hoa sen, thấy Trần Chi Mặc đang cùng một người đàn ông trung niên nói chuyện phiếm, tiện tự mình đi phòng tắm.

Lúc cậu vội khăn tắm đi ra, thấy một người đàn ông dáng người thon dài dựa ở tường ánh mắt không e dè dừng ở trên người mình trên người. Trần Mộc Ngôn thất một chút khăn tắm vẫy quanh ở bên hông, vừa muốn từ bên người đàn ông kia đi qua, đối phương gọi cậu lại.

“Người là đệ đệ Trần Chi Mặc sao?”

“Ngạch, phải.”

Trần Mộc Ngôn quay đầu, chống lại ánh mắt người đàn ông kia, mới phát hiện dung mạo hấn lớn lên thật tinh tế, nhưng là cũng không giống nữ tử kiều nhu như vậy, đối phương dùng ngữ điệu trêu chọc nói: “không nói tên của người sao?”

“Trần Mộc Ngôn.”

“Sở Cận.” Đối phương hướng hấn vươn ra tay, “Ta là một người chế tác.”

“a, người được.” Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm,rằng đối phương chỉ sợ tại trên công tác nhận thức Trần Chi Mặc đi, chính mình nên đối hấn lễ phép một chút.

“Có hứng thú làm minh tinh không? Điều kiện của người tốt lắm, tuyệt đối có thể thành công.” Sở Cận dùng một loại tiếng nói có chứa ý vị mê hoặc nói.

Trần Mộc Ngôn kinh ngạc, chính mình là đệ đệ Trần Chi Mặc. Trần Chi Mặc được xưng là kinh điển mỹ nam tử, Trần Mộc Ngôn tự nhiên cũng sẽ không kém. Nhưng là cậu đối vòng luẩn quẩn kia thực không có hứng thú.

“Thực xin lỗi, ta có những chuyện khác phải làm.”

Sở Cận nghe xong cậu trả lời cũng không có không vui, trên mặt thậm chí thần sắc tiếc hận cũng không có, chính là nhàn nhạt gật đầu một chút, “không quan hệ, ngươi còn có rất nhiều thời gian suy nghĩ, cân nhắc.”

Sau đó, Sở Cận bước vào phòng tắm.

Nhìn thấy bóng dáng hần, Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm người đàn ông này nếu mặc tây trang nhất định rất giống người mẫu T dài.

“mới vừa hần cùng cậu nói cái gì?” Trần Chi Mặc thanh âm vang lên, làm Trần Mộc Ngôn phục hồi tinh thần lại.

“không có gì, hần liền hỏi em có nguyện ý làm minh tinh không.” Trần Mộc Ngôn đi tới, “em đi mặc quần áo a.”

Trần Chi Mặc lại một phen tóm cậu, biểu tình trên mặt y nhiên ôn hòa, “hần còn đối với cậu nói cái gì?”

“Em nói em có những việc khác phải làm, hần liền nói em còn có thời gian suy nghĩ, cân nhắc mà thôi.” Trần Mộc Ngôn có chút khó hiểu Trần Chi Mặc vì cái gì đối Sở Cận phòng bị như vậy.

“Cậu đi mặc quần áo đi.” Trần Chi Mặc buông lỏng tay ra.

Khi hai người ngồi trên xe, Trần Mộc Ngôn nhịn không được mở miệng hỏi: “Cái Sở tiên sinh kia có cái vấn đề gì sao?”

“Người giới giải trí cậu nghĩ thấy có mấy người là đơn giản? Sở Cận là một người chế tác rất lớn, nghệ sĩ thành công đếm không hết.” Trần Chi Mặc hai tay nắm tay lái không nhanh không chậm nói, “Nhưng là hần cũng thực rất trắng hoa, trên cơ bản mỗi nghệ sĩ được hần nâng đỡ qua đều bị hần hưởng dụng qua, hơn nữa chỉ cần nghệ sĩ kia thành công, Sở Cận sẽ đem đối phương bỏ rơi sau đó dời đến mục tiêu kế tiếp.”

“Nha.” Trần Mộc Ngôn gật gật đầu, giới nghệ sĩ quả nhiên loạn, “hoàn hảo em là nam nhân.”

Trần Chi Mặc phốc xuy một chút bật cười, “tôi quên bổ sung, hần thích nam nhân.”

“A.....” Trần Mộc Ngôn đứng ở nơi đó, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, “Mặc ca..... Anh sẽ không phải cũng bị hần hưởng dụng qua rồi chứ?”

“Đầu óc cậu nhúng nước à?” Trần Chi Mặc hướng cậu nhướng nhướng mày, “thời điểm tôi cùng hần hợp tác đích, đã sớm thành công.”

Trần Mộc Ngôn nghe xong, thở ra một hơi.

Không biết vì cái gì, Trần Chi Mặc có một loại khí chất khác, luôn làm cho người ta muốn nhìn lên. Một người như vậy nếu từng bị hưởng dụng, Trần Mộc Ngôn sẽ cảm thấy đau lòng.

“Học kỳ mới sắp bắt đầu, có tính toán gì hay không?” Trần Chi Mặc đúng lúc đem đề tài chuyển.

“Còn có thể có tính toán gì? Một khi đã là học y, về sau thế nào cũng muốn học nghiên cứu thậm chí học nhiều, em phải đem tinh lực đều đặt ở trên học tập.” Trần Mộc Ngôn nhắc tới cuộc sống đại học sắp tới có vẻ thực hưng phấn, “đúng rồi, em có thể mua xe sao?”

“loại chuyện này cậu vì cái gì phải hỏi tôi? Đừng nói tiền tôi đưa cho cậu đều đã xài hết, cho nên muốn tôi xuất tiền mua cho cậu.” Trần Chi Mặc nửa đùa nói

“Không phải, em nghĩ muốn hỏi xe trong ga ra kia.....”

“Bên cạnh chính là cái xe kia cậu có thể dùng.” Trần Chi Mặc cười cười.

Khi thứ hai đến, Trần Chi Mặc cùng Vương Đại Hữu đi ra ngoài, bàn bạc vai diễn mới. Mà Trần Mộc Ngôn thì rời giường từ sớm, đi đại lý xe mua một chiếc xe Toyota. Kỳ thật cậu hoàn toàn có thể lựa chọn xe càng thêm đắt tiền, nhưng là cậu nghĩ đến chính mình vẫn là sinh viên đại học, không nên rêu rao như vậy, hơn nữa xe chẳng qua là công cụ thay đi bộ, cậu cũng không nhân vật xã hội nổi tiếng gì, không cần mua cỗ xe danh tiếng đến phụ trợ chính mình.

Đến chủ nhật có thể hoàn toàn giao cho Trần Mộc Ngôn, có thể có xe của mình, trong lòng cậu nhin không được một trận mừng thầm.

Khi hết thấy thủ tục xong xuôi đi đến bên ngoài đại lý xe, Trần Mộc Ngôn vốn là muốn đánh xe về nhà, nhưng là cậu lại thấy một người.

Đó là một cô gái tóc ngắn, mặc áo lông đường vân cùng quần bò, trên tay cầm một cái túi nhựa, không cần nghĩ, đó là một túi sách, nên rất nặng.

Trần Mộc Ngôn thiếu chút nữa kêu tên nàng, trong giây lát nhớ tới thân phận của mình, cậu chỉ có thể nhắm lại miệng mình.

Đứa ngọc, cùng người nói bao nhiêu lần, đi ra mua sách phải lấy bao, túi nhựa sẽ xiết thương tay của người.

Trần Mộc Ngôn đi theo Trần Thanh, đi tới một trạm xe buýt.

Trần Mộc Ngôn lớn lên đẹp trai, hiện tại là giờ tan tầm, một số người chờ xe buýt còn nhin không được hai mắt nhìn cậu nhiều lần.

Xe buýt tới, là đi tới cửa trường đại học. Trần Mộc Ngôn đi theo đưa tiền rồi đi lên.

Xe lắc lư lên xuống, Trần Mộc Ngôn nắm vòng treo nhìn về phía Trần Thanh cách đó không xa.

11. Chương 11

Cô gầy hơn một chút, trên mặt có chút mỗi một. Cái áo lông đường kẻ đó là Diệp Nhuận Hành mua tặng cho cô vào sinh nhật. Cậu biết cô sẽ không tiếp nhận lễ vật quý giá, cho nên ở trong tiệm cao cấp mua cái áo lông này sau đó cẩn thận tháo nhãn hiệu xuống. Không nghĩ tới Thẩm Thanh đến bây giờ còn mặc nó.

Người lên xe ngày càng nhiều, người chen chúc lẫn nhau có chút khó chịu.

Thẩm Thanh vẻ mặt dần dần trở nên có chút không nhin được mà tức giận.

Trần Mộc Ngôn cảm thấy kỳ quái, tính tình của cô là vô cùng tốt, có một lần ngồi xe buýt đến tuyến hơn một giờ, cô vẫn một bên an ủi Diệp Nhuận Hành mất kiên nhẫn.

Nhìn Thẩm Thanh nhún vai, Trần Mộc Ngôn minh bạch đây là cơ hội có thể gặp cô.

Trần Mộc Ngôn chậm rãi chen chúc đi qua, đem mọi người bên cạnh Thẩm Thanh tách ra, một tay nhận lấy túi nhựa của cô một tay khác vòng qua hông của cô đỡ lấy phía sau cô là ghế ngồi.

Thẩm Thanh đầu tiên là có chút kinh ngạc nhìn cậu, sau đó nhẹ nói một câu “Cảm ơn”.

Hơn một giờ sau, xe dừng trước cổng đại học Q, Thẩm Thanh ngẩng đầu hướng Trần Mộc Ngôn nói :”Tôi đến”

“Tôi cũng vậy xuống chung.” Trần Mộc Ngôn giơ lên túi đi theo dòng người xuống xe buýt, sau đó đem túi đưa cho Thẩm Thanh.

Cô nở nụ cười, “Cảm ơn cậu, cậu tên là gì?”

“Trần Mộc Ngôn.”

“Được,lần sau đến tiệm ăn tôi mời cậu ăn cơm.”Thẩm Thanh cho là Trần Mộc Ngôn cũng là sinh viên đại học Q.

Trần Mộc Ngôn nhìn bóng dáng cô vào cửa trường ,hít một hơi, lúc này điện thoại trong túi áo vang lên.

“Này, cậu đang ở đâu đấy?Đã hơn sáu giờ,dì Lý làm xong cơm cũng không thấy cậu về ăn.”

“Em.” Trần Mộc Ngôn bất đắc dĩ cười , “Em đang ở đại học Q.”

Cậu cho là Trần Chi Mặc sẽ hỏi cậu tới đại học Q làm gì,nhưng đối phương chỉ bảo cậu đợi ở đó,hắn lập tức tới đón cậu.

Hơn nửa giờ sau, Trần Chi Mặc đến. Nhìn hắn quay cửa kính hướng cậu ngoắc tay,Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác được vô luận Anna cùng Vương Đại Hữu đánh giá Trần Chi Mặc thế nào ,cậu cảm thấy hắn là thật sự quan tâm mình.

“Mặc ca,thật ngại để anh tới đón ,bất quá em cứ tưởng anh sẽ cùng nhà sản xuất thương lượng muộn lắm chứ, thế nào, quyết định nhận phim gì mới vậy?”

“Vai diễn rất thú vị, nên quyết định nhận nó.” Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, làm cho người ta có cảm giác an tâm.

“Hừm?Nhân vật thế nào?”

“Bí mật, hơn nữa tôi còn muốn xem lại cho kỹ kịch bản rồi nghiên cứu sâu một chút. Bất quá phim rạp này tháng sau mới công chiếu,tôi coi như có thời gian nghỉ ngơi thật tốt một chút.”

“Đúng vậy ,Mặc ca những ngày qua thật sự cực khổ rồi.”

“Không biết à,từ sau khi cậu xảy ra tai nạn xe cộ ,lượng công việc ban đầu của tôi giảm bớt một phần ba.”

“A?”

“Bởi vì cậu không có gây chuyện thị phi nữa, nên tôi giảm đi rất nhiều công phu phải mông cho cậu.”

Ăn xong cơm tối, hai người trở lại gian phòng của mình.

Cỡ tám chín giờ đồng hồ , Trần Mộc Ngôn đến phòng bếp rót cho mình một ly trà hoa cúc, bởi vì gần đây cậu hơi phát nhiệt.

Nhớ tới Trần Chi Mặc có lẽ đang ở trong phòng có lẽ là đang xem kịch bản ,cậu gõ cửa phòng đối phương.

“Mặc ca, đã ngủ chưa? Có muốn uống chút trà hoa cúc không?”

Đợi một lát, cửa mở ra.

Trần Chi Mặc đứng ở nơi đó, trên mặt là vẻ mặt lạnh như băng ,làm Trần Mộc Ngôn có chút không rét mà run.

“Sau này không được tùy tiện tới quấy rầy tôi.”Thanh âm của hắn trầm thấp, áp bách thần kinh Trần Mộc Ngôn ,sau khi đóng cửa ,Trần Mộc Ngôn mới khẽ lui về phía sau một bước, hít một hơi.

Trần Chi Mặc rốt cuộc là làm sao?

Trần Mộc Ngôn bưng trà trở lại gian phòng của mình, trái lo phải nghĩ đủ thứ.

Cậu chợt nhớ tới lời Vương Đại Hữu từng nói,Trần Chi Mặc lúc trở mặt,cậu tốt nhất nên ở trong phòng mình.

Chẳng lẽ là Trần Chi Mặc cảm thấy vai diễn mới quá khó khăn nên làm cho tính tình hắn không tốt, hay là hắn phát hiện bí mật của mình?

Không đúng, hắn không phải là bởi vì mình, nếu như hắn phát hiện cái gì sẽ trực tiếp đem cậu đuổi ra cửa.

Nghĩ,vô luận tự mình nghĩ cũng không ra,trừ phi Trần Chi Mặc nguyện ý chủ động nói cho mình.

Trước lúc ngủ, Trần Mộc Ngôn đem ly trà bưng vào trong phòng bếp, nghĩ thầm sáng sớm ngày mai sợ rằng làm phiền dì Lý rửa sạch. Mới vừa bỏ vào bồn nước, đèn cả phòng “Ba –” một cái tối mịt.

Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm không phải là bị cúp điện thì là cầu chì bị đứt, vừa mới quay đầu lại, phát hiện có người đứng ở phía sau, hoảng sợ về dựa vào sau một chút, hít một hơi, mới phát hiện đó là Trần Chi Mặc.

“Mặc ca. Mặc ca anh xuống lầu không nói không rằng.” Trần Mộc Ngôn nuốt nước miếng, Trần Chi Mặc cũng không cùng cậu nói chuyện, thẳng đi tới bên cạnh, rầm một tiếng đem dao gọt trái cây từ trên kệ rút ra.

Ngoài cửa sổ ánh trăng rơi vào mũi đao, tim Trần Mộc Ngôn run lên, cảm giác tối nay Trần Chi Mặc tựa hồ có cái gì không giống .

Cậu mở tủ lạnh, đem cà chua lấy ra.

Trần Mộc Ngôn, tâm bình lại, nhỏ giọng hỏi một câu: “Ca, anh là muốn cắt cà chua sao?”

Dao nhỏ xẹt qua cà chua, chất lỏng giống như máu chảy ra , Trần Chi Mặc nghiêng mặt qua nhìn cậu một cái. Trần Mộc Ngôn nhất thời có một loại cảm giác, tầm mắt đối phương là lưỡi đao, trong nháy mắt cắt đứt cổ họng của mình.

Trần Chi Mặc quay đầu lại tiếp tục cắt cà chua ,Trần Mộc Ngôn hai chân rớt cục có thể nhúc nhích. Cậu đầu tiên là bước trước hai bước, sau đó nhanh chóng rời đi phòng bếp.

Trở lại gian phòng của mình, cậu xoay một tiếng đem cửa phòng khóa lại, tim đập mạnh, cậu rồi có một loại ảo giác, bản thân là trái cà chua, bị Trần Chi Mặc cắt nát bét.

Đêm đó, cậu cũng không có ngủ ngon. Cậu không cách nào khống chế mình ngó chừng cái cửa ,giống như Trần Chi Mặc tùy thời có thể có đẩy cửa vào.

Cho đến ngoài cửa sổ nổi lên ánh mặt trời, cậu mới chậm rãi ngủ.

Lúc cậu tỉnh, là dì Lý gọi cậu xuống ăn cơm.

“Cái kia dì Lý Anh ta có phải còn đang trong nhà?”

“Có.” Dì Lý kéo máy hút bụi đi tới, “Trần tiên sinh ở dưới lầu xem ti vi, chờ cậu cùng nhau ăn cơm trưa đây.”

Trần Mộc Ngôn chậm rãi đi xuống ,nhìn Trần Chi Mặc ngồi ở trên ghế sa lon .Biểu tình bình thường, mang theo nụ cười thản nhiên, nhìn thấy Trần Mộc Ngôn đi xuống, lộ ra nét mặt ôn hòa: “Ăn cơm đi, nhanh một chút .”

Đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy chiếc đĩa, Trần Mộc Ngôn nhìn thoáng qua đối diện, thử dò xét nói: “Ca. . . .
. Anh ngày hôm qua làm sao vậy?”

“Tôi không có sao ,có thể là nghiên cứu kịch bản có chút nhập thần .”

“Chỉ là nghiên cứu kịch bản là tốt rồi. vai diễn mới có phải hay không là một tội phạm giết người ...?” Trần Mộc Ngôn cảm giác mình hay là hỏi rõ ràng một chút thì tốt hơn, dè dặt nhìn lại thấy Trần Chi Mặc cử động khác thường có chút không thích ứng.

“Coi như là tội phạm giết người.” Trần Chi Mặc cười cười, “Có phải hay không tối hôm qua hù đến cậu? Nếu là cậu sợ thì buổi tối đừng ra ngoài.”

“Có chút sợ, bắt quá nhìn Mặc ca bây giờ bộ dạng bình thường như vậy, em liền yên tâm.” Trần Mộc Ngôn buông tảng đá trong lòng xuống, ăn cơm cũng ngon hơn nhiều. Trần Chi Mặc thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cậu, sau đó nói vài ba câu.

Lúc xế chiều, Trần Chi Mặc gọi Trần Mộc Ngôn cùng nhau ngồi ở phòng khách, hai người mở ra mấy lon bia, dùng lò vi ba làm một chút cơm, xem một cái DVD.

Trần Mộc Ngôn luôn mong mỗi cuộc sống có thể luôn an tĩnh như vậy, còn có thể trở lại đại học, hết thấy tất cả cũng sắp trở lại quỹ đạo, cậu cảm thấy rất vui mừng.

Bọn họ xem chính là một bộ phim đoạt được giải Oscar năm nay ,nội dung phim khoa học viễn tưởng mặc dù không thuộc về kiểu Trần Mộc Ngôn thích , nhưng đạo diễn đối với tiết tấu nắm chắc cùng với diễn viên thuyết minh cũng rất tốt.

Trần Chi Mặc ngồi yên bên cạnh,hắn rất ít ăn cơm,bia cũng chỉ uống một nửa.

Phim rạp cũng không sai biệt lắm lúc đến hai phần ba , Trần Mộc Ngôn cảm giác bả vai mình trầm xuống, là đầu Trần Chi Mặc tựa lên.

Trần Mộc Ngôn cúi đầu, vừa lúc có thể nhìn thấy cái trán cùng lông mày đối phương ,cùng với chóp mũi cao thẳng .Trần Chi Mặc hô hấp đều đều,có một loại cảm giác yên lặng đậm bạc .Trần Mộc Ngôn vốn định đánh thức hắn, nhưng là một khắc kia cậu cảm giác mình nên cho Trần Chi Mặc nằm ngủ .Phim vẫn tiếp tục,Trần Mộc Ngôn vừa uống bia vừa nhai cơm,trên vai cậu còn có Trần Chi Mặc Đây hết thấy làm cậu có một loại cảm giác an toàn.

Phim vừa hết,Trần Mộc Ngôn cũng là cái tư thế kia ngủ thiếp đi.

Khi cậu tỉnh lại, đã hơn bốn giờ chiều rồi, trên người còn đang đắp áo khoác của Trần Chi Mặc.

Cậu cười cười, giơ lên áo khoác đi tới trước phòng Trần Chi Mặc,”Mặc ca,là em.”

“Vào đi, cửa không có khóa.”

Đẩy cửa ra, Trần Chi Mặc tựa vào giường, cầm kịch bản, trên người là một áo sơ mi màu xám bạc,hai chân an nhàn , hắn mang gọng kính, thoát nhìn rất nhàn nhã

“Y phục em treo lên đây,để anh lúc cần tới thì tìm được.”Trần Mộc Ngôn đi vào, đem y phục treo lên giá.

“Ngại quá tôi mới vừa rồi ngủ thiếp đi, có hay không làm cậu mỏi vai?”Trần Chi Mặc tháo kiếng xuống nhìn về phía Trần Mộc Ngôn.

“Không có ,em lúc sau không phải cũng ngủ quên sao?”Trần Mộc Ngôn khẽ mỉm cười, đi trở về gian phòng của mình.

Ăn xong cơm tối ,Trần Chi Mặc buông đũa,cũng không nói gì cùng Trần Mộc Ngôn liền thẳng trở lại gian phòng của mình.

“Trần tiên sinh không có sao chứ?” Vừa thu dọn cái bàn,dì Lý hỏi Trần Mộc Ngôn

“Hắn là. Không sao Anh ta gần đây chỉ là bởi vì nghiên cứu kịch bản phim mới nên có chút mỏi mệt mà thôi.”

“Như vậy là tốt rồi.” Dì Lý rửa mâm, thuận miệng nói, “Hiện tại diễn viên áp lực rất lớn a! Trước đó vài ngày không phải là có một nữ minh tinh bởi vì diễn một nhân vật tự sát ,diễn xong,ở trong nhà mình uống một lọ thuốc ngủ sao?”

Trần Mộc Ngôn hơi sững sờ, cậu cũng nhớ được tin tức kia, có truyền thông hô hào nói muốn quan tâm minh tinh trong lòng khỏe mạnh, có một số diễn viên diễn xong phim sẽ rất khó bỏ được hồn vai diễn.

“Bất quá Trần tiên sinh diễn quá nhiều nhân vật như vậy ,sớm đã thành thói quen, nên không giống như những người kia ,tùy tiện tiện hồng cả thần kinh.”Lời dì Lý nhất thời làm Trần Mộc Ngôn yên lòng.

Cậu tin tưởng Trần Chi Mặc hẳn là chẳng qua rất chuyên chú mà thôi, đợi đến hắn hoàn toàn hiểu được nhân vật này, hẳn là sẽ khôi phục bình thường.

12. Chương 12

Tại đây sau mấy buổi tối, Trần Chi Mặc cũng nhốt mình trong phòng, thỉnh thoảng ở phòng khách gặp nhau,cũng sẽ cho Trần Mộc Ngôn loại cảm giác âm trầm .Biết hắn đang nghiên cứu nhân vật, Trần Mộc

Ngôn cũng hết sức làm bản thân không bị hấn nhìn thấy, chỉ cần sáng ngày thứ hai hấn như cũ là Trần Chi Mặc cười ôn hòa .

Chủ nhật lại đến, chiếc Honda Trần Mộc Ngôn mong đợi cũng vào tay cậu.

Trần Chi Mặc nhìn thấy chiếc Porsche mình bên cạnh chiếc Honda , cũng có chút buồn cười nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu thích xe, hấn là mua cỗ xe Mercedes-Benz gì gì đó chứ.”

“Em nghĩ sau này muốn đi học có chiếc xe tương đối dễ dàng, cũng không phải là lái xe đi tham gia triển lãm tranh hay là tụ hội của nhân vật nổi tiếng gì đó.” Mặc dù chỉ là một chiếc Honda, nhưng Trần Mộc Ngôn vẫn là một bộ dạng yêu thích, cậu mở ra cửa xe, cảm thán , “Mỹ nữ. . . . Ta cuối cùng cũng có người rồi!”

Mà Thứ hai, chính là ngày Trần Mộc Ngôn đi đăng ký đại học B. Ăn xong cơm tối, Trần Mộc Ngôn trở về đi gian phòng đem y phục ngày thứ hai phải mặc sửa sang lại ,ngay cả đồng hồ báo thức cũng chuẩn bị tốt.

“Được rồi, xuống lầu uống chén sữa tươi rồi đi ngủ.”

Trần Mộc Ngôn đi xuống phòng bếp, phát hiện Trần Chi Mặc đã ở bên trong.

Nghe thấy tiếng sột soạt, hấn lại từ trên kệ rút ra một con dao, Trần Mộc Ngôn trong lòng nói thầm, không biết hấn lại muốn từ trong tủ lạnh lấy ra cái gì để cắt, hơn nữa trong phòng bếp tối như vậy, sao không bật đèn?

Ngón tay Trần Mộc Ngôn mới vừa sờ lên nút bật, Trần Chi Mặc liền xoay người lại .

Đèn sáng lên một cái, giống như tia chớp xẹt qua mặt Trần Chi Mặc

Trong mắt của hấn không có một tia tình cảm, cái nhìn hờ hững, trong tay nắm con dao, từng bước từng bước đi về phía Trần Mộc Ngôn.

“Mặc ca. . . .” Trần Mộc Ngôn sửng sốt một chút, cái loại cảm giác bị áp bách làm cậu không thở nổi.

Trần Chi Mặc đầu nghiêng 45 độ, ngũ quan tạo nên khắc cốt mỹ cảm, “Ai bảo cậu xuống .”

Mũi dao hướng về phía Trần Mộc Ngôn.

“Em. . . . Em mới tới!” Trần Mộc Ngôn xoay người, chỉ sợ đối phương đuổi theo ,cậu chạy chậm trở lại gian phòng của mình, lần nữa đem cửa khóa lại.

Cậu sờ sờ tim mình, bỗng nhiên suy nghĩ Trần Chi Mặc này sao không diễn lúc quay phim, hù dọa đoàn phim trong đó đi!

Có lẽ là kinh nghiệm lần trước ,lần này Trần Mộc Ngôn không có sợ như vậy nữa.Cậu lên giường đắp chăn ngủ thẳng đến đồng hồ báo thức vang lên.

Khi cậu xuống lầu ăn sáng, Trần Chi Mặc đang xem báo , bộ dạng rất bình tĩnh .Trần Mộc Ngôn ngồi xuống, hấn còn đưa tay đem sữa tươi đầy tới trước mặt cậu.

“Cái kia, ca. . . .” Trần Mộc Ngôn suy nghĩ một chút, cảm thấy cần phải cùng Trần Chi Mặc nói một chút, “Vai tội phạm giết người anh diễn tốt cuộc là vai như thế nào?”

Trần Chi Mặc để tờ báo xuống, “Làm sao?”

“Em sợ anh quá nhập vai rồi,nơi này. . . .” Trần Mộc Ngôn chỉ chỉ vào đầu của mình, “Có sao không.”

Nhìn vẻ mặt cậu, Trần Chi Mặc nở nụ cười, đưa thay sờ sờ đầu Trần Mộc Ngôn, “Yên tâm, tôi không có sao.Đúng rồi, tôi hôm nay sẽ cùng đạo diễn ăn cơm có thể về muộn,cậu không cần chờ tôi.”

“Oh, được.”

Sau đó Trần Mộc Ngôn lái xe đến trường,nộp học phí.

Mới vừa đi ra khỏi, đã có người gọi cậu lại.

“Trần Mộc Ngôn?Thật không nghĩ tới anh còn có thể đến học,em còn tưởng rằng anh không có ý định đi học chứ!”Một cô gái trang điểm điểm lệ hướng cậu đi tới, một tay ôm lấy cánh tay cậu.

“Cái kia. Cô là ai?” Trần Mộc Ngôn hỏi.

“Không thể nào? Anh Người không nhớ rõ em hay là bởi vì nữ nhân của anh quá nhiều?Em còn đi phá thai của anh!” Tay cô vỗ lưng Trần Mộc Ngôn một cái, “Làm sao? Chơi xong rồi liền bỏ rơi em?”

Trần Mộc Ngôn nhớ tới lời Trần Chi Mặc từng nói, mình trước kia gây chuyện khắp nơi, đoán chừng nữ sinh này cũng là thuộc một phần “Quá Khứ”

“Thật xin lỗi,cô nên biết tôi vừa trải qua tai nạn xe cộ, chuyện trước khi xảy ra tai nạn tôi không nhớ rõ.” Trần Mộc Ngôn kéo ra tay đối phương,giải thích .

“Anh là nói mất ký ức?” Nữ sinh kia cười lạnh , “Anh thêu dệt lấy cớ để bỏ rơi tôi?Đổi lại tạo hình rồi? Bất quá bộ dạng bây giờ rất đẹp trai,giống tiểu bạch kiếm trong phim truyền hình .”

Trần Mộc Ngôn biết lời mình nói độ tin cậy quả thật không cao, “Tôi thật không nhớ rõ, bạn học này.”

Nữ sinh kia nhìn vào mắt Trần Mộc Ngôn,tựa hồ quả thật phát hiện Trần Mộc Ngôn không đúng,“Anh. Thoạt nhìn quả thật không giống với lúc trước, anh thật cái gì cũng không nhớ được rồi?”

“Thật sự. Tôi cũng không phải là cố ý thêu dệt lấy cớ để bỏ rơi cô, mà là tôi thật không nhớ rõ. Giữa chúng ta từng có cái gì.” Trần Mộc Ngôn khom người,đem sách đến chỗ dừng xe.

Còn chưa mở cửa xe, lại nghe thấy có người ở kêu tên của cậu,mang theo ý vị châm chọc .

“Hắc, Trần Mộc Ngôn– không nghĩ tới người còn có thể tới trường học trình diện?”

Trần Mộc Ngôn men theo thanh âm nhìn sang, chỉ thấy một nam sinh mặc áo sơ mi caro đeo mắt kiếng đứng ở cách đó không xa ngẩng cằm nhìn cậu,phía sau còn có hai nữ sinh, tựa hồ có chút sợ nam sinh kia.

“Đúng vậy ,người khỏe.” Trần Mộc Ngôn mỉm cười một chút.

Nam sinh kia hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó một bộ dáng muốn gây hấn đi tới,hai nữ sinh cũng không can hấn,chẳng qua là dùng ánh mắt lo lắng nhìn hai người bọn họ.

“Người cười cái gì? Là châm chọc ta sao?”

Trần Mộc Ngôn im lặng, cậu phỏng đoán nam sinh này đoán chừng trước kia cùng mình kết thù.Nếu mình quyết định tới ,như vậy nhất định quan hệ trước kia không tốt,Mà Trần Mộc Ngôn trước kia toàn làm việc không hay giờ quẳng lại cho mình.

“Người gọi ta nên ta hướng người mỉm cười là biểu đạt của lễ phép, không phải sao? Hơn nữa chúng ta mới vừa vặn gặp mặt ở bãi đậu xe , người cũng không việc gì tới để cho ta châm chọc sao.” Trần Mộc Ngôn tận lực làm cho giọng mình bình tĩnh,không muốn chọc giận đối phương.

“Hừ, loại người như người còn có thể biết cái gì gọi lễ phép sao?” Nam sinh thanh âm cao lên,một bộ mặt chê cười.

“Có lẽ ta trước kia không hiểu, nhưng là ít nhất ta hiện tại đã hiểu. Bạn học,xin hỏi người còn có chuyện gì sao?”

” ‘Bạn học’ ? Người tìm người đánh ta một bữa giờ lại không nhớ tên ta?” Nam sinh kia nắm cổ áo Trần Mộc Ngôn, trừng cậu.

“Ta nghĩ người hẳn là nghe được tin tức ta bị tai nạn.Chuyện trước khi xảy ra tai nạn ta không nhớ được.”

“Hmm! Hmm! Thương thế của người hại người khác nói một câu mất ký ức là có thể chấm dứt sao?” Bỗng nhiên,nam sinh kia một quyền đánh vào mặt Trần Mộc Ngôn,đau đến mắt nổ đom đóm.

Sau đó nam sinh kia ngây ngẩn cả người, hẳn không có nghĩ đến Trần Mộc Ngôn thế nhưng không tránh.

Hai nữ sinh kia chạy tới lôi nam sinh ra, càng không ngừng đối với Trần Mộc Ngôn nói “Thật xin lỗi” , một nữ sinh trong đó đối nam sinh kia nói “Người nổi điên làm gì, dám đánh Trần Mộc Ngôn người sau này không muốn đọc sách sao!”

Trần Mộc Ngôn sờ sờ mặt của mình, đoán chừng là sưng lên.

Xem ra ngày tựu trường chính mình hi vọng không hề giống trong tưởng tượng tốt đẹp như vậy .Thì ra Trần Mộc Ngôn thật có khả năng, chỉ sân trường ,mà có thể gây thù hằn vô số!

Lái xe, mang theo tâm tình buồn bực về nhà.

Mới vừa lái đến ngã rẽ con đường ngoài trường học, đã nhìn thấy nữ sinh trong trường học quần lấy mình bị hai thanh niên chạy xe gắn máy hút thuốc chặn lại.

Nữ sinh kia muốn rời khỏi, lại bị bọn họ kéo.

Trần Mộc Ngôn lái xe đi qua, cậu không biết mình có nên giúp cô ta hay không, nữ sinh kia rõ ràng cũng không phải là học sinh đứng đắn gì. Lúc trước bọn họ từng ở chung, Trần Mộc Ngôn nhớ tới lời nữ sinh kia nói, cô vì mình mà có thai.

Cậu hít một hơi, đem xe dừng lại, quay cửa kính xe xuống hướng bọn họ hô một tiếng: “Này –”

Hai thanh niên nhìn sang, mặt liền biến sắc, tựa hồ cũng biết cậu.

Nữ sinh kia nhìn về phía Trần Mộc Ngôn, trong đôi mắt rất kinh ngạc, nhưng ngay sau đó biến thành khẩn cầu.

Trần Mộc Ngôn khẽ hít một hơi, coi như từ trước mình thiếu cô ấy, hiện tại toàn bộ trả lại , “Không phải là bảo chờ ở cổng trường sao? Cô chạy đến nơi đây làm cái gì?”

Lúc này, kia hai thanh niên lêu lổng dắt nữ sinh kia đi tới trước mặt cậu.

“Hắc, Trần thiếu gia, đã lâu không gặp. Không có tới đưa xe, nghe nói người bị tai nạn !”

Trần Mộc Ngôn gạt đầu, cậu biết mình hiện tại không thể cùng bọn họ giải thích mình mất trí nhớ. Thoạt nhìn Trần Mộc Ngôn trước kia cũng là thường xuyên bùng bít, không phải là diễn trò ư, không phải là chỉ có Trần Chi Mặc mới hiểu.

Trần Mộc Ngôn nâng cằm, dùng giọng không sao cả nói: “Các người sao lại giữ cô ta?”

“Hắc, Trần thiếu gia, người không phải là đã bỏ cô ta sao? Cô ta mượn tiền Vần ca không trả, ca cho cô ta đến đây theo chúng ta coi như trả nợ.”

Trần Mộc Ngôn hiểu bọn họ nói “Theo” là ý gì, lãnh thanh hỏi: “Thiếu bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, hai nghìn.”

Hai nghìn đối với Trần Mộc Ngôn mà nói không đáng kể chút nào, nhưng là đối với một người học sinh bình thường là số tiền không nhỏ.

Trần Mộc Ngôn nhớ tới hôm nay lúc ra cửa vì để quên ở trường học có cần gì, vừa lúc lấy ba nghìn đồng, cậu móc ra ví tiền, đem tiền mặt đưa cho hai thanh niên trước mặt , bắt chước lão Đại trong TV khi thể giết một chút khoe miệng, “Nghe ,dù giấy cũ của Trần Mộc Ngôn ta cũng không thích người khác lấy mà mang vào.”

Hai người kia nhận lấy tiền, trong đôi mắt tựa hồ có chút sợ.

Trần Mộc Ngôn bảo nữ sinh kia lên xe, “Nếu tiền cũng trả rồi, cũng đừng lại tìm đến cô ta gây phiền toái, phiền thật.”

“Dạ hiểu! Dạ hiểu!”

Trần Mộc Ngôn đợi nữ sinh kia lên xe, lập tức đạp chân ga mà đi, phun lại khói xe vào mặt hai người kia.

Thoạt nhìn ngang ngược, Trần Mộc Ngôn trong lòng mình rõ ràng là cậu bởi vì sợ, vạn nhất bị hai người kia động thủ với mình thì sao bây giờ? Cậu hiện tại cũng không biết đánh nhau.

Bất quá xem vẻ mặt bọn hắn ,Trần Mộc Ngôn trước đây hẳn là rất hung ác.

Cậu một mặt điều chỉnh hô hấp của mình, một mặt hạ tốc độ xe lại.

“Mới vừa rồi anh cùng bọn họ nói chuyện, em còn tưởng rằng cái giải thích mất trí nhớ của anh là gạt người.Nhưng là Trần Mộc Ngôn trước kia sẽ không quản chuyện của em.”

“Tôi mới vừa rồi là diễn trò.”Trần Mộc Ngôn hít một hơi, nữ sinh kia cũng cảm thấy cậu khẩn trương, không khỏi nở nụ cười.

“Em tên là Đinh San San .”

“Tốt, Đinh San San , xin hỏi tôi phải chở cô đi đâu?”

“Tùy, nơi nào cũng được, trên thực tế em trọ ở trường .”

Trần Mộc Ngôn dừng một chút, tìm nơi quay đầu xe về trường học.

“Trần Mộc Ngôn trước kia sẽ không đưa nữ sinh về nhà.”

“Tôi trước kia thật đúng là hư hỏng .”Trần Mộc Ngôn lắc đầu,Đinh San San thấy được trên mặt cậu có vết thương bị đánh qua.

“Ai đánh anh?”

“Không biết, ở bãi đậu xe gặp một nam sinh đeo kính.”

“Hắn không phải là bộ dạng thoát nhìn đặc biệt kiêu ngạo chứ ?”

13. Chương 13

“Làm sao cô biết?”

“Hắn là học sinh xuất sắc trong trường,thường xuyên đạt được học bổng .Học sinh xuất sắc luôn đặc biệt kiêu ngạo .”

“Tôi đây cùng hắn có thù oán gì?”

“Tên của hắn là Khiếu Khương Phi,có một lần trong tiết giải phẫu, hắn đem Formalin rơi trên người anh,lúc tan lớp các huynh đệ của anh đánh cho hắn một trận, hắn vào bệnh viện nằm hơn nửa tháng.”

“Tôi thì sao?Trường không có xử phạt tôi?”

“Xử phạt? Ai dám? Cha anh vì trường bỏ vào không ít tiền.” Đến cổng trường, Đinh San San mở cửa xe, “Đúng rồi,hai nghìn đồng kia làm sao bây giờ?”

“Dĩ nhiên là cô phải trả lại cho tôi.” Trần Mộc Ngôn nghiêng đầu.

Đinh San San nhìn mặt cậu,“Anh nói thật à.”

“Không sai. Nhưng là tôi chưa cần cô trả ngay.”

“Cám ơn.” Đinh San San đóng cửa xe lại.

Trần Mộc Ngôn nhìn ra ngoài, Đinh San San cùng Thẩm Thanh có chút giống nhau,đó chính là kiêu ngạo từ trong cốt tủy.Bọn họ có chấp nhận bạn bè trợ giúp,nhưng sẽ không nhận tiền của bạn bè.Đối với bọn họ ,tình cảm không có phải có thể dùng tiền để so sánh với quyền lợi,muốn cùng bọn họ trở thành bạn bè,phải tuân thủ điểm này.

Trần Mộc Ngôn về đến nhà, dì Lý vẫn chưa đi, thấy mặt của cậu lại càng hoảng sợ , tìm cái khăn bọc đá thoa cho cậu.

Sau bữa cơm tối, trên mặt vết sưng cũng không còn rõ ràng như vậy. Trần Mộc Ngôn trở lại phòng xem sách một chút rồi tắt đèn ngủ.

Lúc nửa đêm, cậu đột nhiên cảm giác có chút lạnh. Ngửa đầu, mới phát giác cửa sổ không biết lúc nào mở ra, rèm cửa bị gió đêm thổi lên, Trần Mộc Ngôn xoay người lại, không ngờ lại phát hiện có người đứng bên giường.

Tim một trận đập nhanh, cậu vừa định kêu to, nhưng từ từ thích ứng với bóng tối, cậu nhận ra người kia là Trần Chi Mặc.

Đối phương cúi đầu, ánh mắt nhìn Trần Mộc Ngôn không có chút tình cảm nào bên trong. Mà tựa như pho tượng tối tăm.

Trần Mộc Ngôn cứng người, phút chốc sồn tóc gáy, nghĩ thầm mình tối nay làm sao lại quên khóa cửa phòng.

“Mặc ca. Anh hôm nay không phải cùng đạo diễn ăn cơm. Sao?” Cậu thanh âm run rẩy hỏi.

Trần Chi Mặc như cũ vẫn duy trì cái tư thế kia, không có mở miệng trả lời.

Trần Mộc Ngôn nhanh chóng hướng cạnh giường bò đi, thời điểm khuỷu tay đi tới bên giường, cậu mới phát hiện Trần Chi Mặc trong tay nắm lấy một con dao! Trần Mộc Ngôn vừa định muốn tung mình xuống giường, đối phương thế nhưng một phát bắt được bắp chân của cậu, con dao sáng loáng giơ lên, một phát đâm xuống.

Dao đâm vào giường, Trần Mộc Ngôn một cước đá văng đối phương, mở cửa muốn chạy xuống lầu.

Trần Chi Mặc đằng sau gờ con dao theo sát đối phương, giống như âm hồn thâm nhập trong đêm tối, Trần Mộc Ngôn vừa mới chạy đến cầu thang, đã bị đối phương một phát tóm lại, lại là một nhát đâm xuống. [Nắm: ô mái gọt, gặp ta ở chung với cha này ko khủng sớm cũng uống, như đang đóng phim ma =]]

Trần Mộc Ngôn đón lấy cánh tay Trần Chi Mặc, kêu to lên: “Mặc ca! Anh làm sao vậy! Mặc ca! Em là Tiểu Ngôn mà!”

Trần Chi Mặc trong đôi mắt như cũ không chút tình cảm, lạnh như băng làm cho người ta tuyệt vọng. Trần Mộc Ngôn nói dùng hết khí lực toàn thân vịn cánh tay của hắn, nhân cơ hội đi xuống thang lầu.

Mới vừa chạy đến phòng khách, bởi vì tốc độ quá nhanh mà lại không có mở đèn, thoáng cái đụng vào ghế sa lon bên cạnh lui về phía sau hai bước, Trần Chi Mặc sau đó chạy tới một tay lấy cậu đặt trên mặt đất, ngồi ngang hông cậu, một tay đè lại lồng ngực cậu, tay kia giương lên con dao.

Trần Mộc Ngôn hai tay chế trụ cổ tay Trần Chi Mặc, cảm giác hoảng sợ tràn đầy đầu óc của cậu, “Trần Chi Mặc—Anh mau tỉnh táo lại! Em là đệ đệ anh! Em là đệ đệ Trần Mộc Ngôn của anh mà!”

Trần Chi Mặc khí lực trên tay lại càng lớn, mũi dao từng điểm từng điểm nhích tới gần cổ Trần Mộc Ngôn.

“Mặc ca! Anh nhập vai quá rồi! Mau tỉnh lại!” Trần Mộc Ngôn thanh âm run rẩy, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, cậu không nghĩ tới tính mạng bản thân lại bị phương thức này kết thúc.

Cậu phải sống! Nhất định phải sống!

Vội vàng há miệng, cậu không biết khí lực nơi nào mạnh mẽ đẩy cánh tay Trần Chi Mặc ra, trở mình bò dậy, nhanh chóng chạy ra cửa.

Đang lúc cậu mở khóa, Trần Chi Mặc từ phía sau ôm cổ cậu, xoay người đẩy cậu lên cửa. Trần Mộc Ngôn trợn to hai mắt, nhìn con dao kia trong giây lát hướng mình đâm tới, tiến vào ngực cậu.

Sau đó cậu ngu ngơ, cúi đầu, nhìn Trần Chi Mặc đưa dao rút ra.

Cậu chậm rãi từ cửa trượt xuống, xong. Chẳng lẽ cậu lại chết?

Kỳ quái, làm sao không đau?

Trần Mộc Ngôn tay mò lên áo sơ mi, phía trên một chút vết máu cũng không có, ngay cả miệng vết thương cũng không có.

Cậu xoay qua nhìn về phía Trần Chi Mặc đứng ở trước mặt mình , đối phương bỗng nhiên nở nụ cười, đi tới đỡ lấy cậu, “Tiểu Ngôn. Cậu không sao chứ?”

Trần Mộc Ngôn biết mình còn sống,tất cả những cảm xúc sợ hãi cũng trào ra,cậu trực tiếp co người trên mặt đất khóc .

Trần Chi Mặc ôm cậu,Trần Mộc Ngôn nghĩ tới bộ dáng hần mới vừa rồi liền như chim sợ cành cong mà giật bắn người,hướng bên kia bỏ đi. Trần Chi Mặc cũng tới,ôm vào trong ngực, ở bên tai của cậu nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì rồi, Tiểu Ngôn, không có chuyện gì Tôi chỉ là diễn trò muốn nhìn một chút phản ứng của cậu thôi.”

Trần Mộc Ngôn vừa nghe, bỗng nhiên hiểu, xoay đầu lại nhìn đối phương, “Anh nói diễn trò? Muốn nhìn phản ứng của em? Có ý gì?”

Trần Chi Mặc kéo cậu đến ghế sa lon trong phòng khách ,vẫn duy trì tư thế ôm từ phía sau của hần nói, “Bởi vì tôi phải diễn nhân vật là người chồng có một người vợ bị mộng du.”

“Cái gì?” Trần Mộc Ngôn càng không thể lý giải rồi, Trần Chi Mặc đưa tay rút ra khăn giấy trên bàn ăn , ôn nhu mà cẩn thận lau nước mắt trên mặt cậu.

“Tôi không nghĩ tới thật sẽ đem cậu hù dọa thành như vậy, nhưng cậu cho ta xem được phản ứng chân thật nhất .”

“Cái gì gọi là phản ứng chân thật nhất ?” Trần Mộc Ngôn chế trụ cổ tay Trần Chi Mặc, hai mắt trừng hướng hần.

“Người chồng kia phát hiện thê tử của hần mỗi đêm cũng sẽ rời giường, về mặt lạnh mạt nửa âm trầm, cô lấy ra con dao ở phòng bếp cắt đồ. Nếu như người chồng gọi cô vợ,cô vợ sẽ dùng ánh mắt lạnh như băng mà nhìn,giống như muốn giết hần.”

Trần Mộc Ngôn run lên run xuống,nhớ tới hai ngày trước ở trong phòng bếp gặp phải phản ứng Trần Chi Mặc.

“Nhưng là vừa đến ban ngày,người vợ lại trở về là một cô gái ôn nhu hiền lành .Người chồng nghĩ muốn ngày nào đó dẫn cô đi bác sĩ một chút,nhưng công việc hần quá bận,vẫn không có thời gian, cho đến có một buổi tối,vợ hần cầm lấy dao khắp nơi đuổi giết hần.”

Trần Mộc Ngôn kịp phản ứng, đây chính là một màn mới vừa rồi Trần Chi Mặc diễn .Nhưng Trần Chi Mặc mới vừa rồi nói cậu là hần phải diễn vai người chồng a!

“Tôi không có kinh nghiệm như vậy ,cho nên tôi nghĩ thử diễn một chút cái vai người vợ, tới xem cậu một chút sẽ có phản ứng gì.” Trần Chi Mặc lộ ra biểu tình xin lỗi.

Nghe xong giải thích của hần ,Trần Mộc Ngôn nhất thời nổi trận lôi đình, “Cho hơn nửa tháng nay anh mỗi đêm làm cái hành động quái dị này là do diễn trò?Chính là vì xem phản ứng em!Anh chuẩn bị nhiều ngày như vậy chính là vì để tới nay nhìn về mặt của em?”

Kẻ ngu cũng biết Trần Mộc Ngôn bùng nổ rồi!

“Thật xin lỗi, Tiểu Ngôn.” Trần Chi Mặc đưa ra hết các biểu tình xin lỗi chân thành trên gương mặt tuần tú ,chính là Trần Mộc Ngôn hết lần này tới lần khác không bỏ qua cho hần.

Cậu thoát ra cái ôm của Trần Chi Mặc,nổi giận đùng đùng hướng đi lên lầu, “Như vậy chúc mừng người! Người xem ta sợ muốn chết! Người xem ta khóc! Người muốn tới cười nhạo ta à!”

Trần Chi Mặc vội vàng theo sau, đang lúc cậu muốn đóng cửa, đưa tay chế trụ cửa , chen vào trong phòng.

Trần Mộc Ngôn chợt đẩy hần một phát,khiến hần đụng vào cửa.

“Ta là đệ đệ của người! Người nhưng diễn loại này gạt ta! Con dao kia đâu?Cũng là đạo cụ? Người không có nghĩ qua người thất thủ sẽ giết ta sao? Vậy thì người vốn là muốn giết ta! Cầm thấy đệ đệ ta đây nơi nơi gây chuyện thị phi rất phiền toái!”

Trần Chi Mặc bỗng nhiên tiến lên, bắt được cổ tay cậu, một trận kéo cậu ôm vào trong ngực, “Không có, anh không có nghĩ muốn giết em, em là bảo bối của anh, Tiểu Ngôn, em là bảo bối của anh.”

Trần Mộc Ngôn vừa nghe lập tức phá lên cười, “Trần tiên sinh, ta biết ngươi là ảnh đế, ngươi hôm nay không có uống rượu say, làm sao lại đọc lời thoại rồi?”

“Bởi vì em là người anh yêu nhất, cho nên tuồng vui này anh chỉ có thể ở trước mặt em diễn.” Trần Chi Mặc ôm cậu chậm rãi lui về phía sau, “Anh tìm không được cái loại cảm giác bị người mình thích nhất đuổi giết là như thế nào, anh không có nhận thức qua, cho nên anh chỉ có thể ở người khác tìm ra cảm giác đó.”

Trần Mộc Ngôn đang hết sức bình ổn tức giận trong lòng, khi cậu kịp phản ứng, Trần Chi Mặc đã ôm cậu ngã xuống trên giường. Hắn đem cậu ôm rất chặt, thậm chí ngay cả xương cũng siết đau.

“Anh tin tưởng ở trong lòng em, ca ca anh đây nhất định cũng rất trọng yếu, nếu như em bị anh đuổi giết, cùng người chồng bị vợ đuổi giết thời sẽ lộ ra vẻ mặt cùng phản ứng nhất định là giống nhau. Vở diễn này anh không có biện pháp tìm người khác hỗ trợ, anh chỉ có thể nghĩ đến em mà thôi.” Trần Chi Mặc hơi thở phun ở trên gáy Trần Mộc Ngôn, Trần Mộc Ngôn biết bọn họ vô cùng gần, cậu thậm chí có một loại ảo giác môi đối phương dán trên da thịt của cậu.

“Anh cũng biết em xem anh là người vô cùng trọng yếu? Anh có biết khi anh muốn giết em, em tuyệt vọng thế nào không?” Nghĩ tới đây, Trần Mộc Ngôn khóc lên, bỗng nhiên cậu trở mình ôm lấy Trần Chi Mặc, “Thật tốt quá. Thật thật tốt quá.”

Trần Chi Mặc hơi sững sờ, “Cái gì. Thật tốt quá?”

“Bởi vì ... này chẳng qua là diễn, anh không phải là thật muốn giết em.” Trần Mộc Ngôn thanh âm trầm thấp, cậu chôn ở trong ngực Trần Chi Mặc, cho nên không có nhìn thấy đối phương mở to hai mắt còn có biểu tình không nói lên lời.

Trần Chi Mặc tay chậm rãi nâng sau ót của cậu, cúi đầu xuống không ngừng hôn lên trán Trần Mộc Ngôn, ánh mắt phút chốc hóa thành mặt biển chậm rãi nhộn nhạo.

Đêm hôm đó, Trần Mộc Ngôn cứ như vậy ngủ thiếp trong ngực hắn, Trần Chi Mặc cả đêm bên cạnh ôm cậu trong ngực chưa từng rời lỏng.

Sáng sớm thứ hai, Trần Mộc Ngôn cùng Trần Chi Mặc cùng nhau ăn bữa sáng.

“Mặc ca, anh có phải hay không rất chán ghét em.”

Trần Chi Mặc ngón tay cầm tờ báo không để lại dấu vết run lên, chân mày cau lại. Khi hắn đem tờ báo đặt xuống, trên mặt khôi phục vẻ mặt ôn nhu.

“Em còn đang vì chuyện tối ngày hôm qua tức giận sao? Anh thật chẳng qua là đang diễn trò mà thôi. Anh không ghét em, Tiểu Ngôn.”

“Nếu như Mặc ca thật cảm thấy em rất phiền toái, em sẽ học trọ ở trường.” Trần Mộc Ngôn như cũ cúi đầu.

“Ai cho phép em trọ ở trường.” Trần Chi Mặc thanh âm đột nhiên cao lên, làm Trần Mộc Ngôn không khỏi chấn động.

14. Chương 14

“Em Em chỉ là sợ ở đây quấy rầy Mặc ca nghỉ ngơi với nghiên cứu kịch bản mà thôi.”

“Em không có quấy rầy anh.” Trần Chi Mặc sắc mặt bình thản như cũ, nhưng Trần Mộc Ngôn mơ hồ cảm thấy hắn có chút không vui, “Em hôm nay phải bắt đầu đi học rồi à?”

“A, vâng.”

“Chiều mấy giờ trở lại?”

“Tan lớp lúc bốn giờ rưỡi, em đại khái năm giờ mới về tới nhà.”

“Chiều anh đi đón em.”

“Mặc ca, anh quên rồi à? Em có xe rồi.” Trần Mộc Ngôn nhìn về phía hấn. Mặc dù Trần Chi Mặc cuối tháng này mới bắt đầu quay phim, nên gần đây hấn ở nhà nhàn nhã, nhưng Trần Mộc Ngôn thế nào cũng là người lớn, để ca ca của mình tới trường học đón luôn luôn có chút kỳ quái.

“Được rồi, nhớ về nhà đúng giờ, nếu không thức ăn dì Lý cực khổ làm cho người nguội mắt.”

“Được, em biết.”

Trần Mộc Ngôn sau khi ăn xong bữa sáng đứng dậy thì Trần Chi Mặc đi tới.

“Lớn như vậy rồi, cổ áo cũng không thềm gấp lại,” Trần Chi Mặc dáng người gần một thước chín, so với Trần Mộc Ngôn cao hơn nửa cái đầu. Khi hấn khẽ nghiêng người sửa lại cổ áo, phá lệ làm say lòng người.

“Cám Cám ơn Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn cầm túi xách vội vàng ra cửa, đi tới ga-ra, cậu mới thở ra một hơi, mới vừa rồi Trần Chi Mặc cười nhạt làm cậu ngay cả hô hấp cũng quên.

“Trời ạ, đó là lão ca của mình! Hầu như ngày nào cũng có thể nhìn thấy, thật không hiểu được mình kích động vớ vẩn cái gì!”

Sau khi Trần Mộc Ngôn đi, Trần Chi Mặc cũng lái xe rời nhà, đến nhà hàng Anna.

Ngồi ở bên cầu vòm mộc chế, Trần Chi Mặc nhìn Anna bưng một ly rượu đỏ đi tới.

“Giờ cơm trưa đã qua rồi, anh là tới chờ bữa ăn tối đấy sao?”

Nhận lấy rượu đỏ Anna đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một miếng, Trần Chi Mặc nhẹ nói: “An sắc liệt phân, 1978.” (Tên rượu chưa dò ra, thông cảm ++)

“Đúng vậy, đệ đệ anh sao không có tới? Hay là anh đem cậu ta đùa chết rồi?”

Trần Chi Mặc chẳng nói đúng sai cười nhạo một tiếng.

“Là anh nói — anh ghen tỵ với cậu ta, bởi vì lúc cha mẹ ly hôn, mẹ anh chọn đệ đệ mà không có chọn anh. Anh biết Trần Mộc Ngôn nghĩ muốn anh yêu mến, nhưng anh hết lần này tới lần khác không đáp ứng cậu ta, anh biết cậu ta ở bên ngoài gây chuyện thị phi chính là vì muốn được anh chú ý, anh vĩnh viễn xem như không nhìn thấy. Anh nhìn cậu ta tự hủy diệt mình, vẫn như cũ giữ trầm mặc.” Cánh tay Anna vòng qua Trần Chi Mặc, ngồi ở trên đùi hấn, “Chẳng qua là lần này, cậu ta mất ký ức, biến thành một bé ngoan, anh tính toán làm sao lần nữa đem cậu ta đến con đường hủy diệt — người đàn ông hư hỏng?”

“Tôi không nên nói cho cô biết nhiều như vậy.”

“Ha hả, đây là tình nhân cùng bằng hữu là không cùng nơi, bằng hữu vĩnh viễn so với tình nhân minh bạch nhiều hơn.”

“Lần này không ai có thể hủy diệt cậu ấy, cũng không có người có thể mang cậu ấy đi.” Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, Anna trong lòng liền thất thần.

Tiết học đầu tiên, Là cơ sở lý thuyết y khoa của y tế miễn dịch học.

Giáo sư là một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, không thể phủ nhận ông ở lĩnh vực này có rất nổi danh về trình bày và phân tích, nhưng chương trình của ông rất khô khan, không giống những trợ giáo trẻ tuổi khác mượn một chút hình ảnh hoặc là thị bình tới sinh động không khí.

Hơn năm mươi người gục trong phòng học, một nửa người cúi đầu sắp ngủ, mặc dù đại học B phong cách học tập nghiêm cần, phần lớn học sinh đều mơ tưởng chỉ mình có thể hết sức học tập, nhưng là chương trình học quá khô khan quả thật không có mấy người có thể chịu được.

Trần Mộc Ngôn ngồi ở hàng thứ nhất, giống như trước ngồi ở hàng thứ nhất cũng chỉ có Khương Phi.

Hàng thứ nhất cách vị trí giáo sư rất gần, nghĩa là có thể cùng giáo sư tiếp xúc trao đổi nhiều. Ví dụ như hiện tại, giáo sư hỏi một vấn đề, cả phòng học yên tĩnh lại.

Lão giáo sư tựa hồ cũng quen cảnh tượng như vậy, ông đưa ánh mắt hướng về Khương Phi đang ngồi trước mặt ông.

Khương Phi nghĩ một lát, đem đáp án chuẩn bị tốt nói ra. Nhìn vẻ mặt hiển nhiên đối với đáp án mình nói ra phi thường vừa lòng.

Giáo sư cũng liên tiếp gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Trần Mộc Ngôn, “Vị bạn học này, em còn có cái gì muốn bổ sung sao?”

Trần Mộc Ngôn gật đầu, Khương Phi dùng ánh mắt giễu cợt nhìn cậu, giống như không tin cậu sẽ nói ra cái tin tức gì hữu dụng.

Nhưng làm Khương Phi mở rộng tầm mắt chính là, Trần Mộc Ngôn chẳng những nói ra phương diện hần mới vừa rồi không có suy nghĩ đến, mà còn cùng giáo sư giải thích thảo luận một chút y học. Giáo sư tựa hồ cũng biết trên lớp học người nghe giảng không nhiều lắm, dứt khoát dựa giảng đài cùng Trần Mộc Ngôn giảng giải, thậm chí trực tiếp đem giáo trình đến trước mặt Trần Mộc Ngôn, nói chuyện với nhau đến khi reng chuông.

Khương Phi ngơ ngác nhìn Trần Mộc Ngôn, không thể tin được cái kiến thức chuyên nghiệp mạch lạc rõ ràng là của cái tên Trần ít xuất hiện trong trường này?

Cuối cùng, giáo sư còn viết một phần thư mục danh sách giao cho Trần Mộc Ngôn: “Những sách này em không cần thiết phải xem tất cả, về miễn dịch học mấy chương viết không tệ. Nga, còn có quyển sách này, tôi cảm thấy em nên xem hết, đối với những kiến thức cơ sở cũng có chỗ tốt.”

Trần Mộc Ngôn rất cảm kích gật đầu, sau khi giáo sư rời đi, cậu phát hiện Khương Phi còn đang nhìn mình.

Cậu nhanh chóng đem thư mục danh sách chép vào máy tính, sau đó đem danh sách đưa tới trước mặt Khương Phi: “Giáo sư đề cử sách, người xem không?”

Khương Phi nhìn danh sách, không xác định mình có muốn nhận hay không.

“Nga, đó là ta hiểu lầm, ta cho ngươi là học sinh nghiêm túc hẳn là sẽ rất quan tâm sách tham khảo của giáo sư.” Đang lúc Trần Mộc Ngôn sắp đi, Khương Phi túm cậu lại.

“Ta cần.”

Trần Mộc Ngôn không nói gì, lưu lại danh sách rồi rời đi.

Chương trình học buổi chiều bắt đầu từ hai giờ, Trần Mộc Ngôn ở trong phòng ăn một bữa trưa đơn giản. Cậu làm cho rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc, Trần Mộc Ngôn có thể được biết đến là công tử nhà giàu, từ trước chỉ sợ rất khinh thường các loại thức ăn nhanh này.

Lúc này, một nữ sinh đang cùng người bên cạnh vừa nói chuyện đi tới, không có để ý, món súp trên bàn rơi xuống bả vai Trần Mộc Ngôn.

“A, thật xin lỗi.” Nữ sinh kia chẳng qua là thuận miệng nói xin lỗi rồi đi qua, nhưng là cô gái bên cạnh giữ cô lại, cô lúc này mới phát hiện đó là Trần Mộc Ngôn, cô hít một hơi, vội vàng móc ra khăn giấy muốn lau cho cậu, rồi lại không dám đụng vào cậu.

“Trần thiếu gia Thật thật xin lỗi. Ta. Ta không phải cố ý.”

Trần Mộc Ngôn phát hiện giờ phút này trong phòng ăn đã có rất nhiều người đang nhìn bọn họ.

Tại sao lại bị hù dọa thành cái bộ dáng này, ta là nam sinh, sẽ không đánh nữ sinh.

Trần Mộc Ngôn kéo ra một cái tươi cười, đưa tay nhận lấy khăn giấy của cô, “Không sao.”

Cười một cái, làm cho đối phương ngây dại, tựa hồ không thể tin được Trần Mộc Ngôn là cái người có vẻ mặt ôn hoà này.

Thời gian đứng yên giờ lưu động trở lại, những học sinh nhìn cậu rối rít quay đầu lại tiếp tục ăn cơm, giống như cái gì cũng không có xảy ra. Bất quá Trần Mộc Ngôn nhìn chung quanh một chút, mỗi người cơ hồ đều là cùng bạn học hoặc là bằng hữu cùng nhau ăn cơm, chỉ có cậu là cô đơn chiếc bóng. Không có biện pháp, ai bảo cậu từ trước hình tượng bết bát như vậy ?

Vừa lúc đó, một mâm thức ăn đặt ở đối diện với cậu.

“Đình San San?” Trần Mộc Ngôn thiếu chút nữa nhận không ra cô bé trước mắt, trên mặt không còn son phấn dày như trước, lộ ra vẻ thanh lệ.

“Tại sao? Cảm thấy tôi hôm nay không đẹp?”

“Không. Tôi cảm thấy cô hôm nay đẹp mắt cực kỳ.” Trần Mộc Ngôn nói tự đáy lòng gật đầu.

“Thiếu gia, chính là anh bảo tôi trang điểm, nói tôi không trang điểm giống như cô gái quê mùa, anh một chút cũng không muốn đem tôi mang theo trên người.”

“Như vậy thẩm mỹ quan của tôi từ trước nhất định rất tệ.” Đình San San đến, Trần Mộc Ngôn tâm tình thoải mái rất nhiều.

“Xem ra cậu sau khi mất trí nhớ, miệng cũng ngọt theo. Ăn cơm tối có tính toán gì không? Cậu trước kia sẽ tìm các huynh đệ của cậu đi ra ngoài chơi Bi-da.” Đình San San ánh mắt rất khẳng định Bi-da hiện tại nhất định không phải là hạng mục tiêu khiến ưa thích của Trần Mộc Ngôn.

“Tôi muốn đi thư viện tìm sách giáo sư cho tôi mượn, sau đó photo rồi mang về nhà nhìn.”

Đình San San đầu nhìn về phía trước tìm tòi, “Cậu thật sự là Trần Mộc Ngôn sao?”

Trần Mộc Ngôn cười đem đầu đưa đến trước mặt cô, dùng ngữ điệu đọc lời kịch nói: “Thật ra thì tôi mỗi đêm đều nằm mơ, mơ thấy tôi là một người khác.”

Đình San San nhìn bộ dáng của cậu nở nụ cười.

Cơm nước xong, hai người đi đến thư viện, đem danh sách giáo sư đề cử tìm được, sau đó photo các chương.

Đình San San đi tới Trần Mộc Ngôn đang lật vài tờ, nhỏ giọng nói: “Cậu có phải hay không vừa khi dễ Khương Phi? Nếu không hẳn tại sao cứ nhìn cậu chăm chăm?”

“Có sao?” Trần Mộc Ngôn xoay người sang chỗ khác, nhìn Khương Phi cúi đầu trước bàn tự học.

Đại khái đối phương cảm thấy Trần Mộc Ngôn hiện tại tới thư viện là một loại kỳ tích.

Photo xong, Trần Mộc Ngôn cùng Đình San San cũng tìm một cái bàn ngồi xem.

Đình San San đem hai trăm đồng đẩy tới tay của cậu, nhỏ giọng nói: “Trước phần này, còn dư tôi đây lần sau trả lại cho cậu.”

“Tốt, nhưng là không cần miễn cưỡng, tôi không vội.” Trần Mộc Ngôn đem tiền thu vào trong túi áo, sau đó bắt đầu đọc sách. Trần Mộc Ngôn sau mới biết được, cha mẹ Đình San San za cũng là công nhân, tạo điều kiện cho cô học đại học thật ra thì rất miễn cưỡng, hai người cũng muốn từ trong kẽ răng nặn ra học phí. Mà cô mỗi đêm cũng phải vào quán bia phục vụ, sau đó trùng hợp đụng phải Trần Mộc Ngôn lúc trước.

Trần Mộc Ngôn trầm nghĩ, sau khi về nhà nhất định phải cùng dì Lý thương lượng một chút, xem có công việc gì đứng đắn có thể giới thiệu cho Đình San San, cô bé này dù sao cũng từng bị Trần Mộc Ngôn tổn thương.

Bốn giờ rưỡi chiều tan học, Trần Mộc Ngôn lái xe về nhà.

Bởi vì giờ cao điểm tan tầm là từ năm giờ, Trần Mộc Ngôn vẫn là có ý định từ khu trung tâm đi qua, như vậy có thể sớm một chút về đến nhà.

Khi cậu lái qua quảng trường, Mercedes-Benz màu đen phía trước truyền đến tiếng còi, lớn vô cùng, tựa hồ hai nam nhân ở trước xe đánh nhau, ngay cả xe cũng chạy lắc lư.

Trần Mộc Ngôn vốn định vượt qua, nhưng xe phía trước thật sự khó vượt qua, lúc cậu ần còi nhắc nhở đối phương, chiếc xe kia bỗng nhiên quẹo cua, oanh một phát đụng phải cột đèn .

Trần Mộc Ngôn ngậy ngấn cả người, thắng xe ngừng lại.

15. Chương 15

Mui xe Mercedes-Benz bị đâm đến móp méo.

Một người đàn ông từ vị trí tay lái phụ bò ra ngoài, kinh hoảng nhìn đám người tụ lại ,bỗng nhiên xoay người chạy đi.

Trần Mộc Ngôn vội vàng xuống xe chạy tới, chỗ người lái là một người đàn ông thái dương tựa hồ đụng vào tay lái, đang chảy máu. Hắn lắc đầu, đang điều chỉnh lại tiêu cự của mình .

Trần Mộc Ngôn nhíu nhíu mày, “Sở Cận?”

Đây không phải là cái người chế tác gập ở trong phòng tắm của trung tâm tập thể hình sao?

Trần Mộc Ngôn vội vàng an ủi đối phương nói: “Anh trước ngồi đừng động, tôi lập tức gọi xe cứu thương.”

Đối phương một phát bắt được cậu,”Không nên gọi xe cứu thương, phóng viên lập tức sẽ đến. xin cậu đưa tôi đến bệnh viện.”

Trần Mộc Ngôn nhìn bộ dạng kiên trì như vậy, không thể làm gì khác hơn là mở cửa xe, cởi dây an toàn ra, đưa Sở Cận ra ngoài, sau đó lái đến bệnh viện phụ cận .

Sở Cận vẫn dùng bàn tay che nghiêm mặt, Trần Mộc Ngôn tìm cỗ xe đẩy đưa hắn vào phòng cấp cứu.

Cẩn cứ chẩn đoán bệnh, hắn chỉ là chấn động não nhẹ, bác sĩ chỉ băng bó cái trán cho hắn một chút ,vì lý do an toàn, vẫn nên để hắn lưu viện quan sát một đêm.

Tựa vào trên giường bệnh Sở Cận nghiêng đầu mang theo nụ cười nhìn bên ngoài bác sĩ cùng Trần Mộc Ngôn nói chuyện, lúc đối phương đẩy cửa đi tới ,đôi mắt đào hoa tựa hồ có thể đem áo sơ mi trên người Trần Mộc Ngôn lột ra, “Có suy nghĩ kỹ hay chưa, Trần Mộc Ngôn tiên sinh ?”

“Suy nghĩ cái gì?”

“Làm minh tinh ,tôi nhất định sẽ nâng đỡ cậu.” Sở Cận khoe miệng cười có vài phần ngả ngớn, nhưng lại rất khó làm cho người ta chán ghét.

Chẳng qua hai chữ “Nâng đỡ” từ trong miệng của hắn nói ra, làm Trần Mộc Ngôn nhớ tới lời Trần Chi Mặc đã nói , người này thích hưởng dụng nam minh tinh.

” Sở tiên sinh, anh mới vừa bị tai nạn , bây giờ không phải là lúc thảo luận tôi có nguyện ý làm minh tinh hay không?”Trần Mộc Ngôn im lặng.

“Cậu nói cậu có những chuyện khác muốn làm ,nói tôi nghe một chút cậu muốn làm gì?” Sở Cận ngẩng đầu lên, cái loại tư thái này tựa hồ nói cho Trần Mộc Ngôn vô luận cậu muốn làm gì, cũng sẽ không thành công như làm minh tinh .

“Tôi muốn làm bác sĩ.”Trần Mộc Ngôn đối mặt thái độ kia, không biết tại sao cũng không giận dữ, mà là dùng một loại tâm tình bình tĩnh nói ra lý tưởng trong lòng .

Chính là loại vẻ mặt mang một ít ngây thơ nhưng vừa lộ ra vẻ chân thành tha thiết làm Sở Cận hơi sững sờ, cái loại thất thần trong lòng , cũng không có biểu hiện trên mặt.

Trần Mộc Ngôn nói ra lý tưởng cứu người cao thượng ,nhưng là không nghĩ tới Sở Cận chẳng qua là gật đầu, nhàn nhạt nói: “Cậu sau này hẳn là một bác sĩ tốt.”

“Cám ơn.” Trần Mộc Ngôn nhếch môi, điện thoại trong túi áo rung lên, cậu này mới chợt nhớ tới mình đã đáp ứng Trần Chi Mặc về nhà ăn cơm. Nhìn lại đồng hồ đeo tay, hiện tại cũng gần bảy giờ rồi.

Trần Mộc Ngôn vội vàng cầm lấy điện thoại đi ra khỏi phòng bệnh.

“Tiểu Ngôn, em đang ở đâu?” Trần Chi Mặc thanh âm ôn nhu, mang theo một tia lo lắng.

“Em ở bệnh viện, bởi vì trên đường gặp tai nạn”

“Tai nạn? Em có sao không? Em đang ở bệnh viện nào?”

Trần Mộc Ngôn là lần đầu tiên nghe thấy Trần Chi Mặc dồn dập hỏi tới, cậu vội vàng giải thích: “Em không sao, xảy ra tai nạn không phải em. Em đem người bị thương tới bệnh viện, bởi vì phải khám rồi nhập viện, cho nên trễ nải một chút thời gian. Đúng rồi, người gặp tai nạn là cái vị họ Sở kia.”

“Cái gì Sở?”

“Chính là cái người chế tác Sở Cận đó.”

“Em bây giờ ở bệnh viện nào? Anh lập tức qua!”

“Bệnh viện thành phố Đệ Tam, phòng bệnh là 202.” Trần Mộc Ngôn mới vừa nói xong, bên kia liền cúp máy.

Xem ra Trần Chi Mặc cùng Sở Cận cũng coi như có chút giao tình, nếu không cũng không cần vội vã chạy tới như vậy.

Trần Mộc Ngôn đẩy cửa đi vào, “Cái kia Sở tiên sinh, anh tôi sẽ rất nhanh sang đây thăm anh.”

Sở Cận nghe những lời này, bỗng nhiên ha ha nở nụ cười, “Trần Mộc Ngôn, anh của cậu không phải là sang đây thăm tôi, mà là sang đây xem cậu có chuyện gì hay không.”

“Tôi nói với anh ấy là người gặp tai nạn không phải tôi rồi mà!” Chẳng lẽ hắn nghe nhầm?

“Cậu không biết sao, giới giải trí có một lời đồn đãi, đó chính là đàn ông nào cùng Sở Cận tôi nói chuyện, chỉ cần hắn còn chưa đủ lớn, còn không thì đều đã sắp sửa bị tôi thượng.”

Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút, “Hoàn hảo tôi không phải người giới giải trí.”

“Bất quá cậu làm tôi rất giật mình,” Sở Cận ngón tay nâng cằm của mình, “Tôi rất ít khi nhìn thấy Trần Chi Mặc quan tâm một người như vậy.”

Trần Mộc Ngôn cười cười, ở một bên ghế ngồi xuống, “Vậy hôm nay người đàn ông trên xe cùng anh âm ỉ là người nào vậy?”

“Xem ra cậu không có chú ý tin tức giải trí, đó là một ca sĩ mới vừa nổi lên gần đây.”

“Anh nâng đỡ hắn, vậy anh cũng ngủ với hắn rồi?” Trần Mộc Ngôn nói ra nửa câu sau, lại cảm thấy mình quá nhiều chuyện.

Sở Cận lơ đãng nói: “Đúng vậy, bất quá xã hội này cũng thật là kỳ quái, tôi bắt hắn ngủ, hắn không phải là vẫn ghi hận muốn thoát khỏi tay tôi mới đúng, nhưng là hắn vẫn muốn ngủ với tôi, làm tôi cũng không biết như thế nào cho phải.”

Trần Mộc Ngôn nghe hắn vừa nói như thế, chỉ cúi đầu. Nam minh tinh kia đại khái là hi vọng Sở Cận vẫn có thể giúp hắn hậu thuẫn.

“Tôi cùng Trần Chi Mặc cũng hợp tác qua, cậu đoán tôi có đụng tới hắn không?” Sở Cận thấy Trần Mộc Ngôn không nói, ngược lại đưa tay nâng cằm cậu.

“Không có.” Trần Mộc Ngôn không chút nghĩ ngợi trả lời.

Sở Cận mỉm cười, vẻ mặt có vài phần ái muội, “Cậu chắc chắn?”

“Tôi chắc chắn anh và ca ca tôi không có gì, anh cũng không có thể đụng tới hắn.” Trần Mộc Ngôn nhìn vào trong mắt đối phương, trả lời vô cùng khẳng định.

Sở Cận buông cằm cậu, “Cậu cảm thấy hắn đã thuận lợi, căn bản không cần mượn tôi nâng đỡ đúng chứ?”

“Không riêng gì như vậy, hần rất có thực lực, giới nghệ sĩ sẽ không còn có người thứ hai như Trần Chi Mặc. Hơn nữa lấy sức quyền rũ anh ta, cũng có thể tự giao thiệp quan hệ, Sở tiên sinh cũng không phải là lựa chọn duy nhất.”

“Ừ — thành thật mà nói tôi lần đầu tiên nhìn thấy hần, hần quả thật là người hấp dẫn ánh mắt, hơn nữa sẽ làm cho người ta sinh ra một loại dục vọng muốn đem hần từ trên cao kéo xuống, muốn xem hần bị thể tục gây rối bộ dạng giãy dụa giống như minh tinh bình thường. Bất quá đáng tiếc, hần không bị bất luận kẻ nào nắm trong tay, ngược lại, hần sắm vai nhiều nhân vật bất đồng, nắm giữ mọi người.” Sở Cận giật khóe miệng, dùng một loại ngữ điệu nhắc nhở nói, “Cậu cũng nên cẩn thận một chút, không nên trở thành một phần vở kịch của hần.”

Trần Mộc Ngôn chợt nhớ tới đoạn thời gian Trần Chi Mặc diễn trò quan sát phản ứng của mình, cậu âm thầm hít một hơi, không nhận được hoài nghi có phải hay không ngày thường Trần Chi Mặc ôn nhu đối đãi mình cũng không phải là thật?

Trong phòng chợt an tĩnh.

Mấy phút đồng hồ sau, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, đầu vào đây trong có mấy phần dồn dập.

Sở Cận hướng Trần Mộc Ngôn khẽ mỉm cười, bỗng nhiên một tay bắt lấy cậu, Trần Mộc Ngôn cả kinh, theo bản năng dùng hai tay chống ở giường bệnh, “Hần tới.”

Lời Sở Cận vừa dứt, cửa phòng bệnh mở ra, thanh âm Trần Chi Mặc vang dội.

“Buông cậu ta ra!”

Trần Mộc Ngôn nhìn ca ca mình đi tới, một tay túm cậu từ chỗ ngồi đến phía sau lưng độ làm Trần Mộc Ngôn thiếu chút nữa đụng vào cửa.

“A, a, dục vọng khống chế của người vẫn là mạnh như vậy.” Sở Cận ôm cánh tay nhìn về phía nam nhân tuần mỹ trước mắt.

“Không nghĩ tới người cho dù thoát khỏi tai nạn cũng không quên cùng người khác tìm hiểu.” Trần Chi Mặc trên mặt cũng mang theo nụ cười, hần và Sở Cận nói chuyện giống như đối mặt một lão bằng hữu, lấy châm chọc nói móc nhau làm thú vui.

“Người biết ta vừa thoát nạn, cũng không mang theo một chút trái cây hoa tươi đến thăm ta, thật đúng là bạc tình mà.”

“Như vậy ta đây người bạc tình chúc người sớm ngày xuất viện.” Nói xong, Trần Chi Mặc lôi Trần Mộc Ngôn rời phòng bệnh.

Trần Chi Mặc cước bộ rất nhanh, làm cho Trần Mộc Ngôn mơ hồ cảm giác được hần tức giận.

“Mặc ca. Ca. Anh làm sao vậy?”

Trần Chi Mặc xoay đầu lại, trong tươi cười có mấy phần sùng nịch, “Tiểu Ngôn, mới vừa rồi Sở Cận có hay không đối với em làm cái gì?”

Trần Mộc Ngôn không có kịp phản ứng, cậu cảm giác, cảm thấy giờ phút này sắc mặt Trần Chi Mặc rất u ám, nhưng nụ cười hiện tại làm Trần Mộc Ngôn có chút không tưởng được, “Anh ta đối với em làm cái gì?”

“Thí dụ như chạm vào em hay là hôn em?”

Trần Chi Mặc giọng nói rất chân thành, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn cảm giác được Sở Cận rất đáng thương, giống như cậu là học sinh tiểu học ở trên đường sẽ gặp phải ông chú biến thái.

“Không có, chính là sau khi anh tới cửa hần lôi em xuống, đoán chừng là hần cố ý muốn chọc giận anh đó.”

“Vậy thì tốt, Sở Cận là lão hồ ly, em coi chừng bị hần ăn mà còn có thể cảm kích hần đó.” Trần Chi Mặc quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Mà Trần Mộc Ngôn dừng lại tại chỗ, “Có lẽ ta bị người ăn mà cũng chẳng hay biết gì.”

Những lời này nói rất nhẹ, Trần Mộc Ngôn cho là chỉ có chính cậu có thể nghe thấy, lại không nghĩ Trần Chi Mặc phía trước bỗng nhiên quay đầu lại.

“Em mới vừa nói cái gì?”

“Không có. Không có gì. Chúng ta nhanh lên một chút về nhà !”Trần Mộc Ngôn dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói, bước nhanh đi về phía trước đối phương.

Mà Trần Chi Mặc nhìn bóng lưng của cậu chậm rãi nổi lên nụ cười.

Về đến nhà, Trần Chi Mặc đem món ăn nguội đặt vào lò vi ba.

“Mặc ca,anh chưa ăn?”

“Em không có trở lại anh làm sao ăn?” Trần Chi Mặc đưa tay xoa nhẹ đầu Trần Mộc Ngôn.

Không biết có phải hay không do lần thứ hai đun nóng thức ăn ngon miệng hơn, Trần Mộc Ngôn ăn rất ngon.Cậu thỉnh thoảng ngẩng đầu nghiêng mắt nhìn qua Trần Chi Mặc,phát hiện đối phương lẳng lặng nhìn mình.

“Mặc ca,anh không đói bụng sao? Món ăn cũng sắp bị em ăn sạch.”

“Không có gì, em ăn đi.”

Mãi cho đến khi Trần Mộc Ngôn ăn xong,Trần Chi Mặc mới cúi đầu bắt đầu ăn.

“Kia Mặc ca em lên lầu,chén đĩa một lát em xuống rửa.”

“Không cần, em cứ đọc sách.”Lại là nụ cười ôn nhu,làm Trần Mộc Ngôn có chút áy náy.

Bất kể Trần Chi Mặc đối với mình yêu thương là thật hay giả,nhưng thân thể này chính là thân đệ đệ hẳn,hơn nữa một người có thể làm bộ thương yêu một người khác cũng không thể có thể giả bộ tốt như vậy.

16. Chương 16

Trở lại gian phòng, Trần Mộc Ngôn đem bản photo xếp gọn rồi để xuống,ngồi ở cạnh bàn xem lại.

Khoảng hơn chín giờ,Trần Mộc Ngôn chợt nhớ tới cái gì, chạy đi khóa cửa. Cậu cũng không muốn tới nay Trần Chi Mặc mang theo đạo cụ nửa đêm chạy đến bên giường mình diễn tiết mục truy đuổi.

Tay của cậu mới vừa sờ tới khóa cửa, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Trần Mộc Ngôn thân thể chấn động, thử dò xét hỏi một câu: “Mặc ca?”

Cửa bên kia truyền đến thanh âm cười khê , “Ở đây không phải là anh thì là em, chẳng lẽ còn có người khác?”

Có mở miệng trả lời cậu,cho thấy tới nay Trần Chi Mặc bình thường .

Trần Mộc Ngôn mở cửa ra, một ly sữa tươi được đưa đến trước mặt cậu.

“Em mỗi đêm cũng phải uống sữa tươi trước khi ngủ đúng không?Thật giống con nít “

“Uống sữa tươi trước khi ngủ rất tốt cho sức khỏe có được hay không, hơn nữa em còn là học sinh, cần lao động trí óc trí óc rất nhiều đấy!” Trần Mộc Ngôn cười nhận lấy ly sữa tươi,thật tốt quá, xem ra Mặc ca đêm hôm nay rất bình thường.

“Sao thế?Nhìn vẻ mặt em thở phào nhẹ nhõm , có phải hay không cho là anh lại muốn biến thành bà vợ mộng du tới đuổi giết em?” Trần Chi Mặc cười nhạt,từ phía sau ôm lấy Trần Mộc Ngôn đang uống sữa tươi .Mặc dù bọn họ là huynh đệ, nhưng tóm lại là hai nam nhân, Trần Chi Mặc ôm mình như vậy có chút kỳ quái.

Trần Mộc Ngôn cẩn thận rời khỏi ngực hắn, ngồi xuống cạnh bàn: “Ca, anh mang tới là sữa tươi mật ong của Riga à?”

“Đúng vậy, em không thích?” Trần Chi Mặc ngồi ở một bên, ngón tay mềm nhẹ khuấy động tóc ngắn mềm mại của Trần Mộc Ngôn, “Em yên tâm, sau này anh sẽ không đem mấy thứ nhân vật đáng sợ kia về nhà nữa.”

“Mặc ca, anh nói được làm được đó.” Trần Mộc Ngôn cười một chút, nghĩ thầm có lẽ là bởi vì mấy ngày hôm trước Trần Chi Mặc làm mình sợ hãi cho nên hiện tại có chút đau lòng đây mà, nên mới ôm mình, ngày đó lúc hắn an ủi mình còn hôn trán của mình nữa, hắn đối với mình những hành vi tương đối thân mật này chẳng qua là biểu đạt hắn đối với đệ đệ này quan tâm thôi.

“Được.” Trần Chi Mặc cầm lấy ly sữa trông không, cúi đầu hôn bên trán Trần Mộc Ngôn, trái tim Trần Mộc Ngôn bỗng chốc đập thành thịch, xoay đầu lại, Trần Chi Mặc đã rời khỏi phòng.

Xem ra mình nên tìm thời gian cùng Trần Chi Mặc nói chuyện, dù sao Trần Mộc Ngôn cũng lớn như vậy rồi, bị ca ca suốt ngày cứ hôn rồi ôm, thật sự không quen.

Uống xong sữa tươi, Trần Mộc Ngôn xem sách khoảng mười mấy phút, cảm giác mình bắt đầu buồn ngủ.

Quên đi, ngày mai còn phải đi học, vẫn là đi ngủ sớm một chút.

Trần Mộc Ngôn chỉnh xong đồng hồ báo thức, đem đồ vật thu dọn một chút, ngã lên giường không bao lâu liền ngủ mất.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cậu cảm giác có người ngồi ở bên cạnh mình, nhẹ giọng gọi cậu: “Tiểu Ngôn. . . .”

“Ừ. . . .” Cậu muốn mở mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu, ngón tay vô cùng ấm áp của đối phương khẽ vuốt khuôn mặt cậu, ôn nhu làm cậu không muốn tỉnh lại.

Người kia chậm rãi áp lên người cậu, bờ môi cậu bị ngậm lấy, bị đối phương trêu chọc mất tự nhiên đôi môi hé mở, sau đó hết thấy bị đối phương nắm trong tay. Cậu cảm giác được bàn tay cực nóng len vào trong vật áo cậu, vuốt ve tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Trần Mộc Ngôn không tự chủ giẫy dụa thân thể của mình, mà thứ bao phủ trên môi cậu cũng từ ôn nhu chuyển thành bá đạo, khí lực to lớn nhanh chóng làm cậu không thở nổi.

Cậu có thể cảm giác được cánh tay kia dọc theo cột sống một đường xuống phía dưới, lực đạo vuốt ve tựa hồ đang ấn nhấn cái gì đó, mà cái loại tình cảm nhiệt liệt này muốn bộc phát ra, điều này làm Trần Mộc Ngôn mơ hồ cảm thấy sợ, cậu cho rằng mình nên tỉnh lại, nhưng suy nghĩ của cậu bị giam trong não không cách nào không chế tứ chi.

Quần ngủ của cậu bị kéo xuống, cậu biết chân mình bị đối phương nâng lên, có cái gì đó mềm mại dọc theo bắp chân của cậu thẳng tới chân, máu bên dưới da thịt dường như muốn tuôn trào cùng đối phương tiếp xúc nơi kia, cậu biết người kia đang mót vào chỗ đó của mình.

Hô hấp của hắn kéo dài, nhiệt độ thân thể không ngừng tăng cao. Tựa hồ người kia đang lưu luyến khu vực tư mật, làm hô hấp cậu không khỏi kéo dài.

Trần Mộc Ngôn bị thanh âm đồng hồ đánh thức.

Cậu gãi gãi đầu, có chút mệt mỏi rã rời, đi tới phòng tắm bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Bỗng dưng, cậu nhớ lại thanh âm kỳ quái tối hôm qua.

Người kia gọi mình “Tiểu Ngôn”. Trong cái nhà này gọi mình Tiểu Ngôn trừ Trần Chi Mặc thì còn ai?

Trần Mộc Ngôn kéo quần ngủ mình, còn có quần dài, sau đó thở ra một hơi.

Hoàn hảo, ẩn ký gì trên người cũng không có.

Sau đó cậu có cảm giác mình thật buồn cười, chỉ cần Trần Chi Mặc cười, những tuần nam mỹ nữ còn không rớt rít quỳ gối dưới chân hắn, dùng một buổi tối đến phòng thân đệ đệ mình làm cái gì chứ?

Đại khái là do trước khi ngủ Trần Chi Mặc ôm rồi hôn trán mình đi,nên buổi tối mới có thể mơ hoang đường như vậy.

Xuống lầu dưới,dì Lý đã đem bữa ăn sáng chuẩn bị xong, Trần Chi Mặc vẫn như cũ ngồi ở bên cạnh bàn xem báo chí, nghe thấy thanh âm Trần Mộc Ngôn,hắn duỗi dài cánh tay đẩy ly sữa tới cho Trần Mộc Ngôn.

“Cái kia. Mặc ca.”

“Sao thế?”

“Anh tối hôm qua. Không có tới phòng em chứ?”Trần Mộc Ngôn nói xong nhất thời cảm giác mình hỏi cái vấn đề này thật ngu ngốc.

Trần Chi Mặc từ phía sau tờ báo nhô đầu ra, nụ cười giống như ánh nắng nhẹ nhàng khoan khoái, “Em trong phòng có bảo bối gì sao?”

“Không có. Không có gì.” Trần Mộc Ngôn lúng túng cúi đầu, ăn trứng tươi. Cậu nhanh chóng ăn xong bữa ăn sáng, cầm túi sách xông ra ngoài, mới vừa chạy ra không có mấy bước, đã bị Trần Chi Mặc túm lại.

“Em định để cái đầu tổ quạ này ra cửa?”Trần Chi Mặc thanh âm có mấy phần buồn cười.

“A, cái này ,em buổi sáng thử nhiều lần rồi, nó vẫn cứ vênh lên.”

“Theo anh.” Trần Chi Mặc kéo cậu về phía trước .

“Không có gì,chẳng qua là vài cọng tóc mà thôi !”

“Anh đây đánh cuộc khi đi học người ngồi phía sau em nhất định sẽ rất buồn cười.”Trần Chi Mặc ánh mắt trêu chọc,cái loại cảm giác vô tư này làm Trần Mộc Ngôn cảm thấy mất mình thật sự quá nhìn kỹ,một chút cũng không giống người đàn ông.

Trần Chi Mặc trong phòng tắm có rất nhiều dưỡng phẩm bảo vệ đầu tóc ,chỉnh tề đặt ở trên kệ. Hắn cầm qua một chai nước, trước tiên đem tóc Trần Mộc Ngôn làm cho ướt nhẹp, cắt tỉa, sau đó sấy khô.

Cảm giác được ngón tay của hắn xuyên qua từng sợi tóc, Trần Mộc Ngôn hô hấp có chút không thông thuận, máu tựa hồ cũng theo động tác ngón tay đối phương mà toát ra .

Phun lên nước định hình ,Trần Chi Mặc xoa đầu Trần Mộc Ngôn,dùng một loại ngữ điệu rất thường thức nói: “Ủm, đệ đệ của ta rất tuần tú.”

Một khắc kia, cậu có một loại lỗi giác mình bị Trần Chi Mặc nâng trong lòng bàn tay

“Ca. Em đi học.”

“Đi đi.”

Bất quá sinh hoạt sáng nay tại trường của Trần Mộc Ngôn không thể nào thuận lợi.

Sáng nay tiết học chung,chứa hơn hai trăm người trong phòng học,cậu trước sau trái phải cũng không có người ngồi. Cậu biết cậu ở trong mắt rất nhiều người là quái vật, ở quá gần sẽ đem bọn họ xé xác.

Nếu như chẳng qua là nghe giảng bài cũng không sao cả , nửa giờ học cuối là thảo luận nhóm.

Trần Mộc Ngôn chung quanh các bạn học cũng đã bắt đầu,chỉ có cậu cô đơn, hơn nữa dường như không có nhóm nào nguyện ý nhận cậu vào.

Ba nhóm ngoại trừ một chỗ,Khương Phi nhìn cậu một cái, nhưng rất nhanh hắn sẽ đem tinh lực thả vào các bạn học khác.

Vừa lúc đó, Đinh San San ngồi xuống bên cạnh cậu: “Này,Trần Mộc Ngôn, xem ra chỉ có tôi nguyện ý hu tôn hàng quý (*) ngồi ở bên cạnh cậu.”

(*):người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp

Cô quả thực chính là cứu tinh Trần Mộc Ngôn, “Quái vật rốt cuộc tìm được người đẹp của mình rồi!”

“Cái gì?” Đinh San San hỏi.

“Không có gì, không có gì, thảo luận nhóm.” Trần Mộc Ngôn vội vàng đem vấn đề giáo sư trình bày.

Thảo luận nhóm xong, bọn họ có hơn hai mươi phút đem kết quả viết ra, báo cáo ngắn chừng năm trăm chữ, rồi nộp.

Tan lớp, Đinh San San vỗ vai cậu: “Cậu xế chiều có khóa?”

“Không có, bắt quá tôi đến thư viện tự học.”

“Ôi trời ạ, Trần Mộc Ngôn thật biến thành một học sinh ngoan nha!”

Cậu và Đinh San San lúc trong phòng ăn xếp hàng, không nghĩ tới người nhiều dị thường.

“Người thật nhiều, aiii” Trần Mộc Ngôn thuận miệng cảm thán một câu, người trước mặt cậu quay đầu lại ngẩng ra, sau đó liền lui về phía sau, “Trần thiếu gia mời lên trước! Thật thật xin lỗi tôi mới vừa rồi không có nhìn thấy ngài!”

Người này vừa mở miệng, phía trước mấy người cũng theo sát nhường ra.

Trần Mộc Ngôn ngẩng ngẩng cả người, phía sau hần Đinh San San ha hả nở nụ cười, “Trần thiếu gia, xem ra uy của cậu vẫn còn nha!”

“Không cần, các người tới trước, hơn nữa ta xế chiều không có tiết, chờ cũng được.”

Những người kia tựa hồ không thể tin được lời cậu nói, cho là cậu tức giận, vội vàng nói: “Trần thiếu gia, chúng ta thật sự là không nhìn thấy ngài. . . .”

“Các bạn, các người đã xếp thành hàng ngũ chờ không phải là rất tốt sao? Không nên làm hàng rối loạn, như vậy các bạn phía sau sẽ có ý kiến.” Trần Mộc Ngôn mỉm cười đưa tay xin bọn họ trở lại hàng.

Những người kia vừa xếp hàng còn vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Trần Mộc Ngôn.

Mười mấy phút sau, Trần Mộc Ngôn bụng mâm thức ăn cùng Đinh San San đến bàn ăn.

“Nè, tôi trước đây ngang ngược lắm sao? Sao mỗi người đều sợ tôi?”

“Oh, ít ra tôi không sợ cậu.”

“Cảm tạ Thượng Đế còn giữ một người không sợ tôi.”

Ăn xong cơm trưa, Trần Mộc Ngôn đến thư viện. Cậu đến xế chiều hai giờ trước cũng mệt rã rời, trong khoảng thời gian này dù không có hiệu suất học tập gì, cậu định trước gục xuống bàn thiêm thiếp trong chốc lát.

Khi cậu ngồi dậy duỗi lưng một cái, phát hiện Khương Phi ngồi cách đó không xa.

Người này có phải hay không quyết định muốn giám thị mình? Muốn xem một chút Trần Mộc Ngôn có phải thật hay không biến thành học sinh giỏi?

Trần Mộc Ngôn buồn cười lắc đầu, mở ra bài chép lúc sáng, đợi đến bốn giờ rưỡi, điện thoại cậu bắt đầu rung lên.

17. Chương 17

“Alo, xin chào, tôi bây giờ đang ở thư viện.” Trần Mộc Ngôn che miệng nhỏ giọng nói.

“Là tôi, Sở Cận, tôi đang ở ngoài cổng trường.”

“Sở tiên sinh? Anh ở ngoài trường tôi làm cái gì?” Trần Mộc Ngôn có chút không giải thích được, “Còn có, anh từ nơi nào biết được số điện thoại của tôi?”

“Tôi ngoài cổng trường là vì muốn gặp cậu, đến gặp để cảm kích cậu đã đưa tôi đến bệnh viện, số di động của cậu cũng là từ trong bệnh viện đưa tới, hay là ở trong lòng cậu tôi là một tên cuồng bám đuôi?” Sở Cận thanh âm có chút uất ức, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn hơi áy náy.

Bất quá nhớ tới lời nhắc nhở của Trần Chi Mặc, hơn nữa Sở Cận lại là người trong giới giải trí, hẳn hẳn là rất biết cách làm như thế nào tranh thủ đồng tình của người khác .

“Thật xin lỗi tôi hiểu lầm anh, bất quá sau khi tôi hết tiết có thể còn phải thảo luận nhóm.” Trần Mộc Ngôn nói dối.

Trong điện thoại quả nhiên truyền đến tiếng cười lớn của Sở Cận.

“Được rồi, tôi coi như là hoàn toàn biết được cậu có bao nhiêu chán ghét tôi, tôi mới vừa hỏi bạn học cùng khoa với cậu, chiều hôm nay cậu không có tiết, hơn nữa mới vừa rồi cậu còn nói là đang ở trong thư viện, sao lại biến thành hết tiết thảo luận đây?”

Trần Mộc Ngôn thật muốn tát mình hai cái, ngay cả kỹ thuật bịa chuyện cũng không có!

“Sao rồi, nếu như cậu vẫn muốn đáp lời là NO, thì tôi liền đi.”

“Được rồi, Sở tiên sinh chờ một chút, tôi ra ngay.” Trần Mộc Ngôn thở ra một hơi, nghĩ thầm mình dù sao cũng là con trai, Sở Cận có bản lãnh gì có thể bắt cậu làm chuyện mình không muốn chứ?

Từ bãi đậu xe lái chiếc Honda, tìm được chiếc Mercedes-Benz của Sở Cận ngay cổng trường. Người này mới vừa đụng hư một chiếc, bây giờ đổi một chiếc mới.

“Sở tiên sinh.” Trần Mộc Ngôn hô Sở Cận đang dựa cửa xe hút thuốc lá .

“A, tôi làm sao lại quên mất cậu có xe, sớm biết như vậy tôi không lái xe tới.” Sở Cận ánh mắt luôn luôn toát ra một cái gì đó làm người ta hứng thú, có thể làm điên đảo nhiều mỹ nam tử, Trần Mộc Ngôn tim cũng hơi ngừng đập.

“Sở tiên sinh thật ra thì ngày đó tôi chẳng qua là tiện tay mà thôi ,ngài không cần đặc biệt chạy tới cảm tạ .”

“Mời ăn một bữa cơm được chứ.”

“Nhưng là tôi phải về nhà ăn cơm.”

Vậy thì gọi điện thoại nói cho Trần Chi Mặc cậu không trở về nhà.” Sở Cận nói chuyện gọn gàng dứt khoát, Trần Mộc Ngôn biết đối phương cũng là người thích định đoạt người khác

Vừa lúc đó, Trần Chi Mặc điện thoại tới.

“Alo, Mặc ca, em mới vừa ra cổng trường.”

“Tiểu Ngôn, tối nay em có thể phải ăn cơm một mình, tối nay anh phải ghi hình một tiết mục giải trí.”

“Oh, Được.”

“Anh sẽ sớm về nhà .” Điện thoại quả nhiên là Trần Chi Mặc, khiến người cảm thấy ôn nhu có thể nhấn chìm trong nước, mặc dù loại thí dụ này thật sự quá buồn nôn.

Cúp điện thoại, Trần Mộc Ngôn nhìn thấy Sở Cận khoe môi nhếch lên mỉm cười đã sớm ngờ tới.

“Anh biết anh tối hôm nay sẽ bận?”

“Đúng vậy, tôi biết. Nếu hẳn không trở về nhà, cậu cũng không có lý do gì cự tuyệt tôi, đi thôi.” Sở Cận hất đầu.

Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là lái xe đi theo phía sau hẳn.

Sở Cận dẫn cậu tới một nhà hàng Nhật Bản cao cấp ,ngay cả gian phòng cũng chuẩn bị xong.

Gian phòng kiểu dinh viện ngoài cửa sổ là một mảnh u tĩnh, nước chảy róc rách dưới bệ cửa.

Hoàn hảo lúc ăn cơm không cần ngồi quỳ,nếu không cặp chân Trần Mộc Ngôn sợ rằng gãy ngay cả đứng cũng không nổi.

“Muốn ăn cái gì?”

Có lẽ là bởi vì trong lòng đối với Sở Cận nửa bắt buộc đem cậu đến đây mà bất mãn,Trần Mộc Ngôn chẳng qua là đem thực đơn đặt ở trước mặt, “Sở tiên sinh cứ tùy tiện,tôi không thích ăn sống.”

Cậu tưởng rằng Sở Cận lúc đó sẽ cảm thấy mất hứng nhưng sai hoàn toàn.

“Đó là bởi vì cậu chưa nếm qua thức ăn sống được làm hoàn mỹ,phải biết rằng nguyên liệu nấu ăn mới ,kỹ thuật xắt rau thậm chí nước chấm cũng phải chú trọng.”Sở Cận khẽ mỉm cười, hướng về phía thiếu nữ mặc kimono đang ngồi quỳ bên cạnh,trên bàn toàn bộ đều là đồ sống.

Trần Mộc Ngôn trong lòng nói thầm, nếu là mời khách cảm ơn ta, làm sao lại không bận tâm khẩu vị của ta?

“Nếu là ăn chín,Mộc Ngôn cậu thích ăn cái gì?”

Trần Mộc Ngôn bĩu môi, nghĩ thầm ta và người không quen, người làm gì trực tiếp gọi tên ta?Rốt cuộc vì ép buộc,Trần Mộc Ngôn trả lời: “Lẩu.”

“Ừm,lẩu muốn ăn ngon kỳ thật cũng không dễ dàng, giống như là súp được ủ trong thời gian dài,bộ vị của thịt cũng rất trọng yếu.”

“Oh, ăn lẩu mà cũng chú trọng như vậy à,” Trần Mộc Ngôn vẻ mặt cố ý bức bối, “Ăn Lẩu không phải chủ yếu là bầu không khí sao?Cùng mấy bạn tốt ở chung một chỗ, uống bia, mở miệng dùng bữa,mưu cầu sang khoái.”

Sở Cận nghiêng đầu cười lên, “Cậu có phải hay không bất mãn tôi không để ý ý nguyện của cậu mà kéo cậu ra dùng cơm?”

“Phải” Trần Mộc Ngôn nói không chút do dự trả lời.

“Cậu không muốn cùng tôi ăn cơm chẳng lẽ bởi vì tôi có rất nhiều hình tượng xấu?Thí dụ như ngủ với nam minh tinh ?”

Trần Mộc Ngôn dừng lại hai giây, “Không chỉ là như vậy.”

“Được rồi, bất kể tôi ở trong lòng của cậu hình tượng có xấu đến cỡ nào ,nhưng có bao nhiêu cái là Trần Chi Mặc dạy cậu?”

“Mặc ca nói với tôi chẳng lẽ không đúng sự thật?”

“Tôi không muốn kích bác tình huynh đệ giữa các cậu,tôi chỉ là muốn nói cho cậu biết, cách chúng ta hiểu một người cũng không phải là chỉ có nghe nói mà thôi. Cậu đã hai mươi tuổi rồi, có độc lập tự chủ tư duy năng lực, cậu có thể thông qua tiếp xúc cùng tôi để phán đoán tôi rốt cuộc là người như thế nào , mà không chỉ là bằng vào ‘ nghe nói ’”

Lúc này, sashimi cá ngừ cùng mực ống xắt miếng đã được bưng lên,mặc dù là đồ sống,nhưng là mỗi một lát cũng cắt dày mỏng đều đều,miếng mực ống thoát nhìn trong suốt long lanh.

“Cậu vẫn cảm thấy đồ sống rất buồn nôn sao, lần này không ngại cứ nếm thử, chỉ có hưởng qua cậu mới có thể đối với mình nói ‘ ta là thật ghét đồ sống.’” Sở Cận kẹp lên một miếng,chấm một chút tương cùng mù tạc nhét vào trong miệng.

Trần Mộc Ngôn nuốt một chút nước miếng,lúc cậu không thể không cùng bạn học đi ra ngoài ăn cá sống.Cái loại cảm giác thịt cá dính ngay giữa hàm răng còn có mùi biển làm cậu tại chỗ liền ói ra.

Cậu kẹp lên một miếng,chấm một chút tương trước,sau đó bỏ vào trong miệng nhai .Cùng cảm giác lần trước đồng, thịt cá đàn hồi cùng hương vị mù-tạc kết hợp chung một chỗ, còn có chút cảm giác thơm ngon,điều này làm cho cậu không khỏi kinh ngạc.

Đây mới thật là miếng cá sống?

“Như thế nào? Mùi vị được chứ?”

“Ừ.” Trần Mộc Ngôn gật đầu.

Mấy phút đồng hồ sau, hokkigai(sò đỏ) cùng sushi tổng hợp cũng được bưng lên.

Lúc cắn xuống sushi, cua trong miệng như tan ra,cái loại cảm giác này thật rất tuyệt.

“Bây giờ còn trách cứ tôi ép buộc cậu tới ăn không?”

“Sẽ không, quả thật ăn rất ngon.” Trần Mộc Ngôn cười lên, lúc này mới phát hiện Sở Cận nhìn chằm chằm vào mình.

“Cậu thật không làm minh tinh?”

“Sở tiên sinh muốn tôi thực hiện quy tắc ngầm à?” Trần Mộc Ngôn cảm thấy buồn cười, Sở Cận sao vẫn không buông bỏ ?

“Lần đầu tiên nhìn thấy cậu,quả thật có nghĩ tới.” Sở Cận thẳng thắn làm Trần Mộc Ngôn hơi sững sờ,cậu cho là đối phương sẽ dùng lời nói khéo để tránh cái vấn đề này.

“Vậy tôi nên rời xa giới giải trí thì tương đối an toàn.”

“Nhưng là hiện tại không muốn.” Sở Cận như cũ nhìn cậu,ánh mắt rất bình tĩnh, “Nếu như cậu nguyện ý bước vào lĩnh vực này,tôi sẽ không buộc cậu phải thực hiện quy tắc ngầm,cũng sẽ khiến bất luận kẻ nào cũng không có cơ hội đối với cậu làm những chuyện này.”

“Sở tiên sinh nhất định thường xuyên hưởng những thứ kia anh người mới đồng ý sao?”

“Đúng vậy, tôi hứa với bọn họ sẽ cho họ nổi tiếng, sau đó họ liền nổi tiếng. Lời hứa của ta ta làm được.”

Trần Mộc Ngôn cúi đầu, cười cười: “Nhưng là tôi muốn làm bác sĩ.”

Sở Cận khiêu mi cười một tiếng, đem ly trà hương về phía cậu,”Tốt lắm, kính bác sĩ Trần tương lai.”

Không biết tại sao,sau bữa cơm này,Trần Mộc Ngôn cảm thấy Sở Cận này thật ra thì rất đơn giản. Hắn có lẽ sẽ không từ thủ đoạn nào để đạt được,những thủ đoạn này có lẽ làm Trần Chi Mặc đề cập tới lão hồ ly , nhưng mục đích của hắn là không che giấu .

“Lần sau hẹn cậu đi ăn,hi vọng cậu không nên dùng bản lĩnh kém như vậy để lấy cớ cự tuyệt.”Khi bọn hắn lên xe của mình ngồi, Sở Cận từ cửa sổ xe nhô đầu ra nói.

“Tốt, bất quá anh có thể bảo đảm chẳng qua chỉ là ăn cơm sao?”

“Tôi bảo đảm,chỉ là ăn cơm .” Sở Cận làm cái thủ thế tạm biệt,xe của hắn nhanh chóng rời bãi đậu xe.

Trần Mộc Ngôn về đến nhà, trước cửa không có giày Trần Chi Mặc,xem ra hắn vẫn chưa về.

Nhìn một bàn thức ăn vẫn không nhúc nhích qua, Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên nghĩ nếu căn tin thức ăn không ngon,tại sao mình không thể đem thức ăn trong nhà theo?Hơn nữa lò vi ba trong căn tin có thể miễn phí sử dụng .

Sau đó hắn lại nghĩ tới Đinh San San,điều kiện kinh tế của cô không phải là rất tốt, mỗi lần ăn cũng không có thấy cô ăn ngon,mình có thể thử đem một phần cho cô ấy, chắc cô ấy không cự tuyệt.

Nghĩ đến đây,Trần Mộc Ngôn tìm hai hộp cơm, đem thức ăn để vào tủ lạnh.

Trở lại gian phòng chơi máy tính một chút,sau đó nằm ở trên giường xem sách một tiếng rồi đi ngủ.

Bữa sáng ngày thứ hai,Trần Chi Mặc đã ngồi ở chỗ đó .

“Mặc ca?Anh tới hôm qua trở lại lúc nào vậy?”

“Hơn một giờ, phá giấc ngủ em?”Trần Chi Mặc có chút đau lòng hỏi.

“Không có,em hôm qua trở về muộn,anh sao không ngủ thêm chút nữa.”

“Ăn xong điểm tâm anh sẽ ngủ.” Trần Chi Mặc nhìn về phía cậu, “Anh nhìn thấy hộp cơm trong tủ lạnh, em tối hôm qua chưa ăn cơm sao?”

“Không phải ,tối hôm qua Mặc ca không có về,em một mình ăn cơm không có ý nghĩa nên cùng bằng hữu ăn.Căn tin trường học không thích hợp khẩu vị em lắm,cho nên đem thức ăn đi Lý làm hôm qua để trưa hôm nay cùng bạn em ăn.” Sở Cận coi như là bằng hữu, Đinh San San là bạn học,những chuyện này cũng không sai.

Trần Chi Mặc gật đầu, “Nếu căn tin không hợp khẩu vị,sau này bảo dì Lý làm nhiều một chút,em có thể mang theo ăn trưa.”

“Vẫn là Mặc ca nghĩ chu đáo!”

“Đúng rồi, tuần này phim anh quay năm ngoài sẽ được công chiếu,ở thành phố Show Center tổ chức lễ, em đi không?”

“Hay quá!Còn có minh tinh nào nữa vậy?”

“Sao, có anh còn chưa đủ sao?” Trần Chi Mặc hướng đầu cậu nhìn,ánh mắt lưu chuyển hô hấp trong nháy mắt động lại.

18. Chương 18

“Cái kia, Trần Chi Mặc tiên sinh đương nhiên là đẹp trai nhất toàn thế giới rồi,nhưng đệ đệ muốn xem mỹ nữ.”

“Mỹ nữ của em không phải đang đậu trong ga-ra à?” Trần Chi Mặc đánh nhẹ đầu cậu,ai bảo Trần Mộc Ngôn đem xe hơi đánh đồng khí chất mỹ nữ chứ?

Sáng nay có khoảng ba mươi người đề cập đến bệnh truyền nhiễm trong lớp,phó giáo sư trên bục rõ ràng đối với Trần Mộc Ngôn không có hảo cảm gì, vừa giảng bài vừa lạnh lùng quét mắt qua mặt của cậu.

Trong tiết học đưa ra các vấn đề, học sinh bên dưới không hăng hái đều không trả lời đúng trọng điểm.Trần Mộc Ngôn gờ tay, nhưng phó giáo sư không có ý muốn cho cậu trả lời,cậu cũng thôi, cũng không phải là học sinh tiểu học đụng trúng vấn đề mình biết bắt buộc giành giật mà trả lời.

Bất quá vị phó giáo sư thấy Trần Mộc Ngôn không hề gờ tay nữa,ngược lại gọi tên cậu, còn cố ý hỏi một số vấn đề thuộc nội dung tiếp theo,hoàn hảo Trần Mộc Ngôn có chuẩn bị bài tiếp theo , mặc dù trả lời không hoàn toàn đúng,nhưng cũng đủ để cho vị phó giáo sư nho nhỏ ngạc nhiên một chút.Sau hai giờ học, vị phó giáo sư cố ý dừng lại hỏi Trần Mộc Ngôn một chút chi tiết ,cậu đáp có đúng có sai, một số thì không biết.

Tan lớp ,phó giáo sư ý vị thâm trường nhìn cậu một cái, nhưng ít nhất ánh mắt kia không có lạnh băng như ban đầu.

Trần Mộc Ngôn đang thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên có người ở sau lưng hất vỗ một cái,là Đinh San San.

“Hôm nay đi học tôi không nhìn thấy cậu,còn tưởng rằng cậu trốn học rồi đó!”

“Không có, tôi tới chậm, cho nên vào từ cửa sau ,ngồi ở hàng cuối cùng.”

“Vậy thì thật là tốt, chúng ta cùng đi ăn ,tôi có mang cơm.”

“Cậu mang cơm? Tôi đây chắc phải xếp hàng nha.”Đinh San San bộ dạng vờ như ủy khuất .

“Tôi có mang phần cho cậu mà,tôi tối hôm qua cùng bằng hữu đi ra ngoài ăn cơm,dì trong nhà làm thức ăn động cũng không động, cho nên tôi liền mang đến.”

Bọn họ đi tới phòng ăn, Trần Mộc Ngôn đem hộp cơm đã làm nóng mở ra, Đinh San San lộ ra vẻ mặt kinh ngạc :“Wow, thoát nhìn thật không tệ!”

“Ăn đi, xế chiều còn có tiết, ăn nhiều một chút ”

Đinh San San buồn cười nhìn cậu một cái, “Đồ ngốc, buổi trưa ăn nhiều sẽ buồn ngủ.”

Hai người bọn họ đang ăn, một bên mấy nữ sinh bàn cạnh đang xem Bát Quái tạp chí, thanh âm nói chuyện cũng không nhỏ.

“Wow, là Sở Cận, hẳn lại muốn nâng đỡ người mới!”

“Người mới nào?”

“Tôi hôm qua hẳn và một người khác rất dễ nhìn trong một nhà hàng Nhật Bản dùng cơm, bị người dùng điện thoại di động chụp lại gửi tới tuần san rồi!”

“Có chụp rõ mặt người đó không? Sở cận mỗi lần tạo ra người mới đều rất tuyệt ,thí dụ như cái gì mà EVEN còn có Lý Thiệu Phong nữa !”

Trần Mộc Ngôn ở trong lòng thầm suy nghĩ nếu các người biết nam minh tinh được Sở Cận nâng đỡ đều bị hắn quy tắc ngầm qua, không biết các người sẽ có cái ý nghĩ gì. A đợi một chút, cái nơi được chụp này chẳng phải là nhà hàng Nhật Bản tối hôm qua sao?

“Bạn học, có thể cho tôi mượn tạp chí xem một chút không?” Trần Mộc Ngôn tận lực dùng giọng hòa ái hỏi cô.

Kia ba nữ sinh kinh ngạc nhìn Trần Mộc Ngôn, đem tạp chí đưa tới, còn có chút mùi vị nơm nớp lo sợ .

“Cám ơn.” Trần Mộc Ngôn nhận lấy tạp chí sau hướng đối phương hạ thân thể một chút, trong đó một nữ sinh mặt còn đỏ lên.

Đinh San San trêu ghẹo nói: “Hắc, cậu khi nào lại chú ý tin tức Bát Quái ?”

Trần Mộc Ngôn ngón tay chỉ chỉ hộp cơm: “Ăn của cậu!”

Tầm hình kia hình như vốn không đủ rõ, nếu như không phải biết Sở Cận căn bản phân không ra người trong hình là hắn. Nhưng bất kể thế nào, Trần Mộc Ngôn hi vọng Trần Chi Mặc không nên nhìn thấy tin tức này.

“Nhìn không thấy à, mới vừa rồi có nữ sinh vì cậu mà đỏ mặt ,mà không phải nhìn thấy cậu liền trốn.”

“Tôi hiện tại không có đi con đường ngày xưa nữa.” Trần Mộc Ngôn buồn cười nói.

“Đúng vậy ,tối hôm qua còn có bạn cùng phòng hướng tôi hỏi thăm xem cậu có phải hay không thật cùng trước kia không giống nhau.”

“Vậy thì hi vọng cậu thay tôi nói tốt vài câu à.”

“Cậu phải cẩn thận, Trần thiếu gia cậu lớn lên không tệ, hiện tại vừa trở lại con đường chính chắn, trong nhà lại giàu, cẩn thận sau này một đại bang nữ sinh quần lấy cậu không thoát được thân.”

“Ít nhất Đinh San San cậu vẫn là bằng hữu độc nhất vô nhị của tôi.”

Đinh San San nghe được hai chữ bằng hữu sướng sột một chút, nhưng ngay sau đó cười, “Không sai, bằng hữu là khoảng cách an toàn nhất cũng là vững chắc nhất.”

Buổi tối về đến nhà, Trần Chi Mặc ngồi yên trên ghế sa lon xem ti vi.

“Ca, em đã về!”

“Ừm, trở về rồi thì ăn cơm đi.” Trần Chi Mặc thanh âm nhẹ nhàng.

Trần Mộc Ngôn thở phào nhẹ nhõm, hẳn hẳn là không có nhìn thấy bài báo, hơn nữa hình mờ như vậy, Trần Chi Mặc cho dù nhìn thấy cũng chưa chắc nhận ra cậu được .

Lúc ăn cơm, Trần Chi Mặc cũng là theo lẽ thường đem món ăn Trần Mộc Ngôn thích gấp đến chén cậu.

“Mặc ca, em sáng ngày mai không có tiết, muốn ngủ một giấc.”

“Được, anh gọi dì Lý xế chiều trở lại.”

“Dạ.” Trần Mộc Ngôn ngón đầy miệng.

“Bất quá, Tiểu Ngôn, em có phải hay không có cái gì không có nói cho anh biết?Hoặc là hần nên nói cho anh biết?” Trần Chi Mặc đặt đũa xuống,hai tay đặt lên bàn, trong mắt mặc dù không có bất kỳ thúc ép,lại làm cho Trần Mộc Ngôn cảm thấy áp lực.

Xem ra Trần Chi Mặc biết rồi, mình có che dấu cũng không có ý nghĩa gì .

Trần Mộc Ngôn nhấp môi một chút ,vài giây sau mở miệng nói: “Tối hôm qua em cùng Sở tiên sinh đi ra ngoài ăn cơm.”

“Quán Nhật?”Trần Chi Mặc thanh âm như cũ ôn nhu.

“Ừ. Nhưng ca yên tâm, hần thật là không đối với em làm gì,em ngay cả đụng cũng không để cho hần đụng vào.”Trần Mộc Ngôn giải thích.

“Hần là không chỉ là lấy cớ đáp tạ em , hơn nữa còn ở cổng trường chờ em,ngay cả tiết học cũng hỏi qua rồi đúng chứ?”

“Đúng vậy.” Trần Mộc Ngôn có chút kinh ngạc hần là làm sao mà biết được.

“Đây là tác phong hần trước sau như một, Tiểu Ngôn. em là đang đùa với lửa.” Trần Chi Mặc câu sau cùng nói rất chân thành.

Trần Mộc Ngôn trầm mặc, thật ra thì sâu trong nội tâm của cậu cũng có một loại dự cảm, đã biết ở bên cạnh Trần Chi Mặc,đối phương sớm muộn sẽ phát hiện mình không phải chân chính là Trần Mộc Ngôn,thật ra cậu hiện tại mỗi ngày đều là đùa với lửa.

“Ngày mai xế chiều em mấy giờ tan lớp?Anh đi đón em.”

“Không cần, xế chiều ngày mai em muốn cùng bạn học đi KTV.”

“Tiểu Ngôn?”

“Ca.” Trần Mộc Ngôn hít một hơi, “Thật ra thì em cùng Sở tiên sinh đi ăn cơm chỉ là bởi vì nghĩ có bằng hữu cũng muốn cùng em nói chuyện. Anh có thể tưởng tượng không?Khi đi học cũng không có người nào nguyện ý ngồi cạnh em.”

“Như vậy em xế chiều mai cùng ai đi KTV?”

“Mặc ca,em là cùng bạn học cũng không phải là cùng Sở tiên sinh, hơn nữa em cũng không phải cái kiểu cô bé lớn lên rất đẹp ,về nhà muộn còn có thể lo lắng xảy ra chuyện gì, em chỉ là muốn giao kết bằng hữu mà thôi.”

Trần Chi Mặc gật đầu, khẽ mỉm cười:“Thôi được,chiều mai em đi chơi vui vẻ.”

Ngày hôm sau lúc tan tiết, Đinh San San dẫn ba cô gái khác đi tới bãi đậu xe.

“San San ,cậu xác định chúng ta có thể ngồi xe Trần thiếu gia?”

“Tớ xác định, học kỳ này mấy cậu có nghe nói hần phá phách hay trêu chọc vị giáo sư hay đánh thắng nào không?”

“Đúng là không có,quản lý học sinh mới còn nói hần rất tuần tú đó!”

“Kia vậy không phải được rồi sao!”

Cho đến khi mọi người ngồi vào trong xe Trần Mộc Ngôn, nghe thấy cậu dùng thanh âm nhẹ nhàng nói “Các công chúa,xin thất dậy an toàn”nhìn nhau cười.

Hôm nay là sinh nhật Đinh San San, bọn họ chẳng qua là đặt một phòng nhỏ,nước ngọt cùng pizza.

Các nữ sinh hát vô cùng khoan khoái,Trần Mộc Ngôn chịu trách nhiệm cổ vũ sắm vai Fans, bất quá cậu tận tâm biểu diễn trêu chọc tất cả nữ sinh cũng rất vui vẻ.

Mà giờ khắc này, Trần Chi Mặc ngồi ở nhà hàng Anna, trước mặt là bò bít tết đã nguội, còn có nửa ly rượu đỏ.

Hắn nhận điện thoại.

“Tra được hắn và người nào đi ra ngoài chưa?”

“Trần tiên sinh, đệ đệ ngài đúng là cùng mấy bạn học đi hát KTV.”

“Bạn học tên gì?”

“Đinh San San, Tăng Tú Ngưng.”

Trần Chi Mặc tay sờ sờ cảm của mình, “Vậy người cứ tiếp tục theo dõi, đừng làm cho hắn phát hiện.”

“Rõ, Trần tiên sinh.”

Điện thoại vừa cúp, Anna liền ngồi vào cái ghế bên cạnh.

“Trần Chi Mặc, hôm nay làm sao một mình chỗ này, không có như bảo mẫu mà ở bên cạnh Tiểu Ngôn à.” Anna chạm vào ly rượu trước mặt Trần Chi Mặc, phát ra thanh âm thanh thúy, “A, em làm sao quên, cậu ta là sinh viên đại học, đương nhiên là có trò tiêu khiển của mình.”

“Anna, tại sao hắn muốn người khác tiếp nhận hắn, có ta nhìn hắn còn chưa đủ sao?” Trần Chi Mặc ngẩng đầu lên, thần sắc mê mang làm Anna không khỏi ngậm ngẫn cả người.

“Chi Mặc, nói cho em biết anh bây giờ còn đang diễn trò.”

Trần Chi Mặc, đầu tựa về phía sau ghế, nhắm mắt lại: “Tôi cũng phân không rõ mình có còn diễn hay không.”

Anna dựa vào bàn, ngón tay xách cà vạt của hắn, “Em khuyên anh không nên đem cậu ta chiếm giữ, anh càng muốn ngăn cách cậu ta quan hệ với mọi người, cậu ta sẽ càng muốn trốn thoát.”

Đêm hôm đó, Trần Mộc Ngôn chơi đến muộn mới về nhà, cậu chở các bạn của Đinh San San về ký túc xá, kết quả quá muộn cửa ký túc xá đã khóa, bốn cô bé gan lớn muốn chết, thế nhưng quyết định leo tường qua.

Trần Mộc Ngôn thấm hại hơn, còn phải ngồi chồm hổm trên mặt đất cho các nàng dẫm ở trên lưng mình đi qua. Cậu không thể không nói nữ nhân thật là giỏi biến thành động vật, lúc trước đi hát Karaoke còn đang sợ cậu, hát xong đã có thể không cố kỵ chút nào giẫm đạp cậu mà leo tường.

Làm Trần Mộc Ngôn về đến nhà, phát hiện phòng khách vẫn sáng, TV vẫn mở, thì ra là Trần Chi Mặc vẫn ngồi ở trên ghế sa lon chờ cậu trở lại.

Nhìn Trần Chi Mặc dựa vào ghế sa lon ngủ, Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên đau lòng.

“Mặc ca. Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn lay tỉnh hắn, “Mau trở lại trong phòng ngủ, ở chỗ này cảm lạnh.”

“Về rồi?” Trần Chi Mặc đưa tay sờ sờ đầu Trần Mộc Ngôn.

Chính là động tác nhỏ này, làm Trần Mộc Ngôn đau lòng tràn lan càng thêm nghiêm trọng, thật ra thì cùng bạn học đi hát Karaoke muộn một chút đây đối với sinh viên đại học mà nói không có gì lý kỳ, nhưng là không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn cảm giác mình không cùng Trần Chi Mặc ăn cơm tối là một chuyện rất áy náy.

19. Chương 19

Đang lúc Trần Chi Mặc mở cửa phòng, Trần Mộc Ngôn gọi hắn lại.

“Mặc ca.”

“Sao thế?” Trần Chi Mặc dùng ánh mắt mệt mỏi nhìn cậu.

“Em lần sau. Sẽ không về trễ như vậy nữa.”

Trần Chi Mặc nụ cười, nhẹ giọng nói “Đứa ngốc” , bên trong vụn phần sủng nịch.

Đóng cửa phòng, Trần Chi Mặc khoe môi trong bóng tối hướng về phía trước cong lên.

Tối chủ nhật là buổi Thủ Ánh lễ của Trần Chi Mặc ,cho nên sáng hôm đó, Vương Đại Hữu tới đem Trần Chi Mặc đi tạo hình.

“Mặc ca,còn em? Có phải hay không cũng nên ăn mặc chỉnh tề?”

“Không cần để ý như vậy, em mặc như bình thường là ổn.”Trần Chi Mặc đầu ngón tay búng lên trán cậu một cái,”Bất quá nếu em không tự tin,thì mặc âu phục màu bạc,bên trong mặc áo sơ mi trắng là được rồi.”

“Cứ như vậy?”

“Đúng, cứ như vậy.” Trần Chi Mặc cười cười liền xoay người rời đi.

Thật ra thì Trần Mộc Ngôn khẩn trương nguyên nhân chủ yếu là bởi vì nữ diễn viên chính trong bộ phim mới này là Tô Văn Hi, cô năm nay hai mươi sáu tuổi,tất cả nữ minh tinh trong đó,cô không phải là xinh đẹp nhất , nhưng là cười rất phong tình,mê đảo hàng vạn hàng nghìn thiếu nam. Mặc dù Trần Mộc Ngôn không còn là thiếu nam nữa,nhưng cậu vẫn rất thưởng thức mỹ cảm Tô Văn Hi,cơ hồ tất cả phim truyền hình nào cô đóng cậu đều xem.

Buổi chiều lúc đến hội trường ,đã có không ít ký giả vây tại đó.

Hoàn hảo đường Trần Mộc Ngôn đi là lối khán giả,nhưng cậu vốc người thon dài phối với âu phục rất có cảm giác của người mẫu ,đi trong đám người lộ ra vẻ phá lệ chói mắt.

Trần Mộc Ngôn đi vào hội trường ,hướng phía sau hậu trường mà đi, Vương Đại Hữu đang ở lối vào chờ cậu.

Đi tới ngoài phòng hóa trang của Trần Chi Mặc, Trần Mộc Ngôn không khỏi khẩn trương lên, “Mặc ca.”

“Vào đi.” Trần Chi Mặc từ trên ghế xoay người lại, hần chẳng qua chỉ mặc một bộ âu phục bình thường màu đen, tóc phía sau được tỉa lại một chút,không có cái loại khí chất như ở nhà,mà hơn vài phần trưởng giả dặn của đàn ông.

Trần Mộc Ngôn phải cảm thán có ít người từ nhỏ làm minh tinh , đặc biệt Trần Chi Mặc chỉ cần chút thay đổi là có thể lộ ra diện mạo bất đồng của đàn ông.

“Làm gì mà ngơ ngác nhìn ta như vậy ?” Trần Chi Mặc đứng lên, nắm tay Trần Mộc Ngôn ,chạm rãi lui về chỗ ngồi phía sau .

“Anh trông được lắm!”Trần Mộc Ngôn phục hồi tinh thần lại, đưa tay rút ra ,”Ca, anh nên dùng động tác này với các nữ diễn viên mới đúng!”

Ai biết Trần Chi Mặc lại càng thêm giữ chặt cổ tay cậu,”Em có biết hay không mỗi lần buông tay em ra, anh sẽ rất lo lắng.”

“A?” Trong khoảnh khắc,ánh mắt Trần Chi Mặc như ngập nước,làm Trần Mộc Ngôn không thể dời mắt.

“Lo lắng em có thể hay không đi đâu không trở về nhà, hay bất cứ một người nào sẽ so với anh càng làm cho em động tâm, em sẽ đem ta bỏ quên sau đầu,đi đến thế giới em muốn đi.”

Trần Mộc Ngôn cúi đầu, cái loại cảm giác đau lòng do để Trần Chi Mặc ở nhà chờ mình còn mình thì cùng bạn học đi hát Karaoke lại lần nữa hiện lên, “Thật xin lỗi.”

Thanh âm tươi cười vang lên, Trần Chi Mặc buông lỏng cổ tay của cậu buồn cười nói: “Anh chỉ là đọc chút lời thoại cùng Tô Văn Hi,không phải em nói cái động tác dặt tay này là cùng nữ diễn viên chính làm sao?”

Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu lên, giờ mới hiểu được Trần Chi Mặc cùng mình nói giỡn, “Ca. Em xin anh đừng tùy tiện ở trước mặt em diễn trò có được hay không, em không phân biệt được!”

“Kia nói rõ kỹ thuật diễn của anh rất tốt.”Trần Chi Mặc trong mắt có chút đắc ý, sau đó sờ đầu Trần Mộc Ngôn,”Em ở chỗ này đợi một lát, một lát nữa anh phải cùng Tô Văn Hi xuống sân khấu ,Vương Đại Hữu sẽ đến dẫn em vào bàn.”

“Được,Mặc ca anh đối với Tô Văn Hi cũng quá nặng tình rồi,cô ấy yêu anh em sẽ thương tâm.”

“Anh tận lực.” Trần Chi Mặc cười một tiếng rồi rời đi.

Rời đi được hơn một tiếng,Trần Mộc Ngôn có chút nhàm chán muốn ra khỏi phòng tùy tiện đi dạo. Khắp nơi đều là nhân viên đang chạy việc,Trần Mộc Ngôn coi như cảm nhận được trước sân khấu vô luận chói mắt như thế nào ,sau hậu trường đều là một đoàn người bận rộn.

Cậu trở về phòng nghỉ ngơi,mở cửa, nhìn thấy một người đàn ông đầu dựa vào tường,trên người mặc áo sơ mi trắng, áo vest được khoác trên vai hắn.

Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu lên , đó là một khuôn mặt trong sáng, tài trí cùng đậm bạc đan vào chung một chỗ.

“Tô Trần?”Hắn là đệ đệ sinh đôi của Tô Văn Hi.Hắn ra mắt so với Tô Văn Hi muộn hơn,lúc Tô Văn Hi còn chưa thoát khỏi hào quang thần tượng ,Tô Trần đã đi đến thực lực Thiên Vương .

Nếu như nói trong giới diễn viên , Trần Chi Mặc không người nào có thể vượt qua,nhưng trong giới âm nhạc,Tô Trần phải nói là đến đâu thắng đó,không gì cản nổi, phong cách âm nhạc hay thay đổi, hấn ra album nhạc rock,bất quá chỉ có một lần,nhưng bây giờ rất nhiều người say mê sưu tầm.Hắn cũng hát nhạc trữ tình,rất nhiều thiếu nữ trước khi ngủ đều nhất định phải nghe,thậm chí còn hát RAP,cũng có vài album tuyệt vời.Đài radio chuyên mục âm nhạc đã thống kê,computer mỗi người đều ít nhất có ba bài hát của hấn.

Tô Trần ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Trần Mộc Ngôn,chậm rãi đi tới ghế xoay ngồi xuống, “Nơi này là hậu trường, tất cả khán giả đều không được vào.”

Thanh âm của hấn mang theo chút lạnh,tựa như tiếng kim loại đụng nhau phát ra thanh âm, hấn cũng không có dùng ngữ điệu khiển trách nói với Trần Mộc Ngôn,nhưng là rõ ràng có cảm giác xa cách.

“A, thật xin lỗi.” Trần Mộc Ngôn đóng cửa lại thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn một chút sổ cửa,sau đó lại mở cửa ra,Cái kia, Tô tiên sinh. Gian phòng này hình như là của Trần Chi Mặc mà.”

Tô Trần nhướng mày,khi hấn đến gần, Trần Mộc Ngôn mới phát hiện trên mặt của hấn cùng Trần Chi Mặc giống nhau cơ hồ là không trang điểm,không cần trang điểm,cũng đã có thể nói hoàn mỹ.

Hấn liếc nhìn sổ cửa,sau đó rời gian phòng.

Đang lúc Trần Mộc Ngôn muốn đóng cửa,thanh âm Tô Trần lần nữa vang lên.

“Cậu có phải là đệ đệ Trần Chi Mặc?”

“A, vâng.”Trần Mộc Ngôn gật đầu.

Ai ngờ Tô Trần lúc đầu không có vẻ mặt gì mà giờ thế nhưng hiện ra vẻ tươi cười, “Mới vừa rồi xin lỗi .Bộ dáng cậu cùng hấn thật giống.”

“Không sao, anh đại khái cho là tôi không tuân thủ quy tắc khán giả thôi.”

20 sau, Vương Đại Hữu rốt cục tới đem Trần Mộc Ngôn đang nhàm chán sắp ngủ đến hội trường.

Để Trần Mộc Ngôn không ngờ tới là,chỗ ngồi của mình mà lại ở bên phải Trần Chi Mặc, mà bên trái Trần Chi Mặc chính là Tô Văn Hi , kế bên là Tô Trần.

“Mặc ca,ngồi như vậy em thoát nhìn giống như chủ trì ,không hay chút nào.”

Trần Chi Mặc nghiêng đầu, hơi thở phả bên tai Trần Mộc Ngôn,”Đúng vậy, chỗ em ngồi chính là vị trí đạo diễn,đáng tiếc hấn hôm nay không đến, cũng chỉ dành cho em tới giả mạo thôi.”

Trần Mộc Ngôn nghĩ nếu Trần Chi Mặc có thể cho cậu ngồi ở chỗ này,thì cậu căn bản là không cần lo lắng nhiều vậy làm gì,xem thật kỹ Thủ Ảnh lễ là được.

Rất nhanh màn hình phát ra các đoạn ngắn tỏ tình của diễn viên nam nữ, Trần Chi Mặc cùng Tô Văn Hi được mời lên sân khấu, Trần Chi Mặc đọc lại lời thoại, cùng ngữ điệu tự nhiên làm cho thính phòng một mảnh yên lặng. Giống như trên thế giới này chỉ còn lại hai diễn viên này.

Lúc Trần Chi Mặc cúi đầu nắm tay Tô Văn Hi trở lại chỗ ngồi, thính phòng truyền tới tiếng vỗ tay không dứt.

Trần Mộc Ngôn là lần đầu tiên khoảng cách gần như vậy nhìn Trần Chi Mặc diễn kịch, mặc dù hắn ở trước mặt mình đã diễn rất nhiều lần.

Trần Chi Mặc ngồi xuống nghiêng đầu nhìn Trần Mộc Ngôn, Trần Mộc Ngôn nắm tay hắn, dùng phương thức không nói gì đối với hắn tán thưởng, mà ngón tay Trần Chi Mặc thuận thế khảm vào khe hở trong tay Trần Mộc Ngôn, tinh tế ma sát, chỉ dọc theo ngón tay Trần Mộc Ngôn thẳng tới phía trên vuốt ve, Trần Mộc Ngôn giống như bị thiêu đốt, muốn rút tay của mình về, nhưng ngoài ý muốn khí lực Trần Chi Mặc rất lớn, nắm chặt tay, không có biện pháp nâng lên cũng không cách nào rút ra.

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía Trần Chi Mặc, đối phương tựa hồ không có để ý, mỉm cười nhìn người chủ trì trên sân khấu, thỉnh thoảng còn gật đầu.

“Ca. Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn nhỏ giọng gọi hắn.

“Sao vậy?” Trần Chi Mặc xoay đầu lại.

“Anh nắm tay em đau.”

“Oh, thật xin lỗi, anh có chút kích động.” Trần Chi Mặc buông tay ra, Trần Mộc Ngôn thu tay lại, động động xương ngón tay mình bị đau.

Tiết mục cuối của Thủ Ánh lễ chính là Tô Trần biểu diễn ca khúc chủ đề trong phim.

Một loạt giai điệu du dương, chợt nghe được tiếng hát của Tô Trần, như thoáng chốc thiêu đốt thâm tình, làm mỗi người tim đập. Rất nhiều ca sĩ hát live rất kinh khủng, nhưng Tô Trần không giống, âm sắc hắn rất tuyệt, cảm giác nghe trong CD là một loại, còn nghe live là một loại cảm thụ khác.

Bỗng nhiên, tất cả âm hưởng ngừng lại.

Trần Mộc Ngôn kỳ quái nhìn chung quanh, nhân viên chạy việc luống cuống tay chân thăm dò tình huống, nhưng tiếng ca của Tô Trần trên sân khấu cũng chưa ngừng lại, cho dù biến thành thanh xương, nhưng cũng nhẹ nhàng mà động lòng người.

Chỉ một thoáng, cả hội trường lần nữa yên tĩnh lại, chỉ có thanh âm Tô Trần, thuần túy mà tốt đẹp.

Khi hắn thả micro trong tay, trong hội trường lần nữa vang lên tiếng vỗ tay cuồng liệt.

Trần Mộc Ngôn vốn là đối với Tô Trần không có cảm giác gì, chẳng qua là lúc hắn xuống sân khấu, trong lòng dấy lên vài phần kính nể.

Thủ Ánh sau khi chấm dứt, Tô Văn Hi muốn mọi người cùng nhau đi ra ngoài ăn tối, sau đó ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Trần Chi Mặc, xem ra Tô Văn Hi cũng sa vào rồi, Trần Mộc Ngôn sờ sờ trán của mình.

“Tôi có chút mệt, hơn nữa ngày mai có một buổi từ thiện.” Trần Chi Mặc không để lại dấu vết đem tay Tô Văn Hi đang khoắc trên tay mình tháo xuống.

Tô Văn Hi trên mặt khó nén thất vọng, cũng là Tô Trần một bộ dáng không sao cả châm một điếu thuốc, ngón tay của hắn thon dài, động tác châm điếu thuốc cũng rất có mỹ cảm.

“Vậy anh có thể đưa em về được không? Em không muốn ngồi trong xe người đại diện bảo mẫu nghe cảm râm.” Tô Văn Hi lông mày tạo góc độ làm cho người ta đau lòng.

“Tô Trần không phải ở đây sao? Chị em hai người thật lâu không gặp mặt rồi, vừa lúc tâm sự luôn.” Trần Chi Mặc tự nhiên xoay người, “Hơn nữa phía ngoài ký giả cũng nhiều, ta là nam không sao cả, nếu Tô tiểu thư cũng bị ký giả loạn viết sẽ không tốt.”

Lấy cớ này vô cùng hoàn mỹ.

Trần Mộc Ngôn nhún vai quay người lại ,Trần Chi Mặc đuổi theo cậu,”Tiểu Ngôn, em lái xe chở anh về đi.”

20. Chương 20

“A, Mặc ca anh không có lái xe đến?”

“Đứa ngốc, hiện tại nhất định ký giả đang vây xe anh,tối gần chút là sẽ phải chịu đựng ánh đèn tập kích .”

“Được rồi, đệ đệ ngốc đưa anh về nhà.”

Lái xe ra khỏi bãi đậu ,Trần Mộc Ngôn hỏi:”Ca, Tô tiểu thư có phải thích anh không?”

Trần Chi Mặc nhếch môi, “Cô ta không phải yêu thích anh,chẳng qua là quá nhập vai thôi.”

Trần Mộc Ngôn cố sức nghĩ nghĩ,chẳng lẽ Trần Chi Mặc ý là nói Tô Văn Hi còn quá đắm chìm tình yêu trong phim,còn chưa trở lại thế giới thực tế à?Xem ra Trần Chi Mặc cũng quá xem thường sức quyến rũ của hần à!

Lão ca, cho dù không phải diễn trò, người cũng làm cho những cô gái khác không thể kèm chế đó!

Trần Mộc Ngôn bắt đầu nhìn thoáng qua gương mặt hoàn mỹ bên cạnh.

Về đến nhà, Trần Mộc Ngôn tắm rửa, vừa lau tóc vừa mở tủ lạnh.

“Ca, sữa tươi có phải hết rồi không?”

“Hần là còn ,em xem thử gần cuối tủ lạnh.”

“A, tìm được rồi!” Trần Mộc Ngôn tìm được một hộp sữa tươi chưa khai.

Thanh âm Trần Chi Mặc lần nữa truyền đến, “Em nhớ nhìn một chút coi hết hạn hay chưa đó!”

“Chưa hết, còn lâu lắm!” Trần Mộc Ngôn rót sữa tươi vào trong cốc Mark,cho vào vi ba đun nóng một chút, sau khi uống xong liền lên lầu. Làm khô tóc,cảm giác buồn ngủ ập tới,làm đầu của cậu rất nặng ,trên căn bản cậu vừa chạm gối đã ngủ.

Trong giấc mộng, cậu cảm giác có người ôm cậu,nhiệt liệt hôn lấy bờ môi cậu,mơn trớn mỗi tắc da thịt trên thân cậu.Cái loại cảm giác mãnh liệt này làm cậu hơi bất an.

Tay cậu bị cầm thật chặt, kéo xuống phía dưới, sờ lên một cái vật gì đó nóng hổi,cậu muốn đưa tay lùi về , nhưng lại phản kháng không được lực lượng của đối phương, lòng bàn tay không ngừng lên xuống,cho đến khi có cái gì đó dính dính tràn vào ngón tay cậu.

Cậu nghe được tiếng thở dốc nặng nề bên tai ,có cái gì đó mềm mại lướt qua môi của cậu,sau đó cái loại cảm giác bị áp bách chạm rãi giảm bớt.

Sáng sớm ngày thứ hai cậu bị đồng hồ báo thức thức tỉnh ,đồng hồ cậu mặc vẫn bình thường,hết thấy xem ra lại là một giấc mộng.

“A.” Trần Mộc Ngôn gỡ gỡ cái đầu tổ quạ của mình,”Chẳng lẽ thật sự là mộng xuân một chút cũng không có vết tích?”

Đi xuống lầu,phát hiện Trần Chi Mặc cũng không có ngồi trước bàn ăn, Trần Mộc Ngôn nhìn về phía dì Lý: “Anh ấy đâu?Còn đang ngủ sao?”

“Trần tiên sinh à,hình như là bởi vì có thông báo, ta mới vừa vào cửa phòng hần đã đi !”

“Như vậy à.”

Ăn xong bữa sáng, Trần Mộc Ngôn đi xuống thang máy,thang máy ở lầu năm ngừng một chút, sau đó Tô Văn Hi đi đến.

“Cậu là đệ đệ Chi Mặc,tên Mộc Ngôn đúng không?” Tô Văn Hi cười vô cùng dịu dàng ,chẳng qua cô ta tại sao lại xuất hiện chỗ này?

“Phải” Trần Mộc Ngôn gật đầu, cùng mỹ nữ hơn nữa còn là đại minh tinh đợi ở trong không gian chật hẹp,điều này làm cho cậu có chút không biết làm sao.

Lúc này, thang máy xuống tới gara,Tô Văn Hi cười vỗ vỗ vai cậu: “Giúp tôi nói với ca ca cậu,tôi chuyển đến ở lầu 5,hai huynh đệ có rảnh rồi tới chơi chút.”

“Oh, tôi sẽ nói với anh ấy.”Thật ra thì cô chỉ muốn anh ta qua chơi, không có ta.

Đi hai bước, đã nhìn thấy xe Tô Văn Hi ,bên cạnh còn có một cỗ xe Lexus khác,Trần Mộc Ngôn thấy,rõ ràng bên trong là Tô Trần.

Chẳng lẽ chị em bọn họ ở chung sao?

Tô Trần hạ cửa kính xuống: “Cậu là đệ đệ Trần Chi Mặc mà,là học sinh sao?”

“A, vâng. Anh cũng đến ờ?”

“Đúng, bởi vì nhất định phải có người coi chừng chị ta mới được.”Tô Trần khê hừ một tiếng, ngón tay xinh đẹp gõ gõ cái tay lái, “Muốn tôi chở cậu tới trường không?”

“Không cần, ” Trần Mộc Ngôn lắc lắc chìa khóa, “Tôi có xe.”

Chương trình học hôm nay cũng không có gì đặc biệt, hết thầy sau khi chấm dứt, Trần Mộc Ngôn lái xe rời trường.

Đi ngang qua một chỗ rẽ .cậu nhìn thấy Khương Phi.

Hắn đang bị hai thiếu niên bắt lương ngày đó hướng Đinh San San đòi tiền bắt lấy,trong đó một tên đem sách từ trong bao đổ ra, tên còn lại cho hắn một quyền. Nhưng Khương Phi lần nữa bò dậy, giống như khốn thú cùng bọn đánh nhau chung chỗ.

Ven đường có người đi qua, cũng có người hướng Khương Phi quăng ánh mắt đồng tình ,nhưng mỗi người đều sợ hãi, vô luận người nào chạy đi can thiệp ,nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Trần Mộc Ngôn tự nói, này không liên quan đến cậu,cậu đã không muốn lại cùng những thanh niên lêu lổng kia có liên hệ gì.Cậu có thể ở ven đường gọi báo cảnh sát ,bất quá có lẽ chờ cảnh sát chạy tới ,Khương Phi sợ rằng không xong.

Nhưng nhìn Khương Phi bị đánh ,sau đó vừa lần nữa bò dậy ,cậu đột nhiên cảm giác được mình không cách nào cứ như vậy tùy tiện rời đi.

Xe vòng chỗ ngoặt, lái về ven đường. Cậu là đệ đệ Trần Chi Mặc,nhất định cũng có chút tế bào giỏi diễn kịch.

Trần Mộc Ngôn hạ cửa kiếng xe xuống, hướng hai người kia nói một câu: “Này!lại là gì đây!”

Hai người kia vừa nhìn thấy Trần Mộc Ngôn ,lập tức mặt mày hơn hớn tiêu sái đi tới,”Trần thiếu gia,đã lâu không gặp, huynh đệ chúng ta còn đang nghĩ lúc nào lại cùng người đi uống rượu đây!”

Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên cười,”Tên kia thì thế nào?”

“Người nói hử à!Chúng ta ở quán rượu gần đây bán thuốc lắc,người này chạy đi báo cảnh sát, hoàn hảo hai chúng ta chạy nhanh, nếu không liền ở trong cục cảnh sát rồi!”

“Nha.” Trần Mộc Ngôn từ chối cho ý kiến gật gật đầu, “Đừng đánh, ta còn nhờ vào hử hử trợ viết báo cáo đây.”

“Ôi chà,Trần thiếu gia lúc nào thành học sinh ngoan rồi?”Một tên trong đó lộ ra vẻ mặt hồ nghi .

Diễn trò chính là cho dù có bị lộ cũng phải bình tĩnh diễn tới cùng mới có thể sinh hiệu quả.

“Lão đầu tử nói, nếu trường học còn gọi cho hử,hử ngân hàng của ta sẽ không rút được xu nào.”

“Nga –” hai người kia một bộ hiểu rõ .

“Muốn chúng ta bỏ qua cho tên kia cũng được, chỉ là bao hàng kia chúng ta quả thật tổn thất không ít tiền.”

Trần Mộc Ngôn rất rõ ràng cái đạo lý, đó chính là một khi cho bọn họ tiền, sau này sẽ phải không ngừng đưa tiền.

Cậu ngẩng đầu, ngoài miệng kéo ra cái cười lạnh: “Hai người các ngươi là muốn tiền hay là muốn mạng?”

Những lời này nói chữ rõ ràng nhưng là có một loại nhẹ nhàng, hai vị này cũng không biết sao lại sững sờ .

Trần Mộc Ngôn cúi đầu móc tiền: “Được, là muốn tiền mà mất mạng.”

Hai người kia lập tức kịp phản ứng, “Chúng ta chỉ là oán hận, sao lại có thể muốn tiền của Trần thiếu gia chứ!”

“Chúng ta đi ,Trần thiếu gia người bạn rồi!”

Nhìn kia hai vị kia đi xa, Trần Mộc Ngôn xuống xe, đang muốn đi đỡ Khương Phi, đối phương tính tình cứng rắn, “Ta không cần mi giả mù sa mưa!”

Trần Mộc Ngôn không có thói quen chai mặt mà cho người khác chửi, trực tiếp hai tay cầm trong túi áo nhìn Khương Phi bò dậy.

“Ừm, đồng tài liệu kia là bản in số lượng hạn chế à.” Trần Mộc Ngôn nhìn Khương Phi đang lau một quyển sách, nhàn nhạt hỏi.

“Này , ta vốn là cuối tuần tính đi thư viện mượn quyển sách này, bất quá bị người biến thành như vậy, ta xem ra phải đặt mua trên mạng.” Nói xong, Trần Mộc Ngôn liền xoay người lên xe.

“Đặt trên mạng? Người biết chỗ bán?” Khương Phi lập tức đề lại cửa xe cậu, khiến cho sách thư viện bị hỏng, theo quy định phải y theo giá cũ bồi thường gấp năm, trừ phi có thể tìm một quyển mới.

Trần Mộc Ngôn khẽ mỉm cười, “Lên xe đi, cũng không biết người đang ở đây bướng bỉnh cái gì.”

“Đi nơi nào? Mua sách?”

“Đi bệnh viện, vậy người thích ngày mai khi đi học bị nhìn chăm chú? Người khác còn cho là ta đánh người thật là không hay!” Trần Mộc Ngôn nói không nề hà.

“Ta không cần đi bệnh viện, người chỉ cần nói cho ta biết tới chỗ nào có thể mua được quyển sách kia!”

Trần Mộc Ngôn biết cậu không thể miễn cưỡng, “Được rồi, ta trở về lên rồi lên mạng, tìm được rồi ngày mai nói cho người biết.”

“Người thật trở về tra?” Khương Phi cố chấp thật đúng là không tầm thường.

“Ta biết, lừa người lại không thể để cho ta có cảm giác thành tựu!” Trần Mộc Ngôn trợn mắt nhìn Khương Phi một cái, liền lái xe rồi đi.

Về đến nhà, mở cửa, cậu ngạc nhiên phát hiện Tô Văn Hi thể nhưng ngồi ở trên ghế sa lon.

“Tô tiểu thư?”

“A, Mộc Ngôn cậu trở lại? Tôi một mình người ở nhà có chút nhàm chán, cho nên mới tới xem một chút.” Nụ cười của cô làm Trần Mộc Ngôn cảm giác mình mới là khách nhân phòng này.

“Nha.” Trần Mộc Ngôn nhìn một chút phòng khách, không có bóng dáng Trần Chi Mặc, “Anh ta vẫn chưa về sao?”

“Không có ,Trần tiên sinh gọi điện thoại nói hần hơn bảy giờ tối mới trở về, muốn người ăn trước.” Dì Lý hướng Trần Mộc Ngôn vẫy vẫy tay.

“Gì vậy?”

“Cô ta thật sự là nữ minh tinh Tô Văn Hi sao?” Dì Lý nhỏ giọng hỏi.

Ừ.” Trần Mộc Ngôn gật đầu, “Thì sao?”

“Hôm nay cô ta tới nhấn chuông cửa, ta nói Trần tiên sinh không có ở đây, cô ta không phải là muốn đi vào đợi. Ta xem cô ta cũng là diễn viên nghe nói có cùng Trần tiên sinh đóng phim cùng, cho nên cho cô ta tiến vào, ai biết được sau khi tiến vào sai ta làm cái này làm cái kia”

“Minh tinh nên cũng hết sức kiêu căng.” Trần Mộc Ngôn trong tâm đối thái độ Tô Văn Hi rất không thoải mái.

“Dì Lý, Mộc Ngôn, tôi thấy hay là chờ Chi Mặc về nhà hãy ăn đi, để hân thông báo cũng rất cực khổ.” Tô Văn Hi đi tới, cái loại cảm giác này tựa như vợ hiền.

Dì Lý nhìn về phía Trần Mộc Ngôn, Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là gật đầu, thật ra thì Tô Văn Hi không nói, cậu cũng sẽ chờ Trần Chi Mặc trở lại.

“Tôi đi thay quần áo.” Trần Mộc Ngôn nói cho Tô Văn Hi rồi liền đi lên lầu, đóng cửa phòng, cậu liền gọi điện thoại cho Trần Chi Mặc.

“Alo, Mặc ca. . . . Anh chừng nào trở lại?”

“Anh đang chạy xe, làm sao, em nhớ anh?”

“Mặc ca, em nói anh hay, Tô Văn Hi tới nhà chúng ta.”

“Đây không phải là vừa lúc sao, em có thể cùng cô ta tâm sự xin chữ ký.” Trần Chi Mặc thanh âm trêu chọc.

“Dù sao cô ta cũng là muốn gặp anh.”

“Em yên tâm, anh cũng không muốn gặp cô ta, anh chỉ muốn gặp em.” Trần Chi Mặc câu nói cuối cùng kia rất mềm nhẹ, Trần Mộc Ngôn nghe thiếu chút nữa thần trí không còn.

“Ca, anh này nói giỡn một chút ý tứ cũng không có.”

Sau nửa giờ, Trần Chi Mặc trở lại, Trần Mộc Ngôn rót cốc thỏi phào nhẹ nhõm mở cửa phòng đi xuống.

Khi hân ở trước cửa cởi giày, Tô Văn Hi liền nghênh đón, “Anh trở lại rồi? Em chờ anh thật lâu.”

Trần Mộc Ngôn xuống lầu được nửa, dừng lại muốn nhìn Trần Chi Mặc làm sao chào hỏi cô ta. Ai ngờ Trần Chi Mặc chẳng qua là đối với cô khẽ mỉm cười, ngay cả một câu cũng không nói đã hướng Trần Mộc Ngôn nói.

“Tiểu Ngôn, hôm nay đi học có mệt hay không?”

“Ừm, hoàn hảo, không mệt như anh.”

Trần Chi Mặc vươn tay ra, trên mặt cậu niết niết một cái: “Chờ lâu như vậy, đói bụng không. Anh rửa tay cái rồi ăn cơm.”

21. Chương 21

Lúc này Tô Văn Hi đã đi đến phòng bếp xới tốt ba chén cơm, ngay đũa cũng bày xong, sau đó ngồi ở chỗ mà Trần Mộc Ngôn hay ngồi.

Trần Chi Mặc rửa tay xong đi tới, kéo ra cái ghế bên cạnh, cười với Trần Mộc Ngôn một tiếng: “Ngồi đi, em không phải đã đói bụng à?”

“A, dạ. . . .” Thật ra thì trong nhà có khách thì làm sao, dù khách nhân là minh tinh lớn như Tô Văn Hi cũng không tồi, chẳng qua Tô Văn Hi làm cho người ta có cái loại cảm giác thật sự là. . . .

“Mộc Ngôn, dùng bữa đi.” Tô Văn Hi một bộ dáng hết sức quan tâm, gấp cho cậu một khối sườn xào chua ngọt.

Mặc dù Trần Mộc Ngôn thích ăn thịt, nhưng đối với thức ăn mang vị ngọt cũng không thích lắm. Sườn xào chua ngọt trái lại là món ưa thích của Trần Chi Mặc.

Tô Văn Hi dù sao cũng là khách nhân, cho nên chủ nhân như Trần Mộc Ngôn này được gấp thức ăn cảm giác rất kỳ quái, cô dù sao cũng là khách nhân, Trần Mộc Ngôn nếu không ăn thức ăn nàg gấp cho tựa hồ rất không nề tình.

Đang lúc cậu do dự, Trần Chi Mặc đã đem miếng sườn gấp đi, sau đó gấp tới một chút đồ phiên cho vào chén Trần Mộc Ngôn, mỉm cười nói, “Em hôm nay sao thế? Cứ như chuột chũi, cúi đầu nuốt cơm, ngay cả thức ăn cũng không ăn cái gì.”

Thật ra thì Trần Mộc Ngôn muốn vội vàng ăn cho xong, thoát khỏi cái bầu không khí quỷ dị này.

“Chi Mặc, chương trình hôm nay ghi hình thuận lợi chứ?” Tô Văn Hi mở miệng hỏi.

Trần Chi Mặc vẫn chỉ cười một tiếng, cái loại tư thái này thoát nhìn rất lễ độ nhưng lại vô cùng có cảm giác khoảng cách, hẩn duỗi tay, từ đĩa rau trước mặt Tô Văn Hi gấp một ít cho vào chén Trần Mộc Ngôn, “Tiểu Ngôn, ăn chút rau.”

“Ừ.” Trần Mộc Ngôn tiếp tục gập đầu, nhìn sang Tô Văn Hi đối diện bị triệt để xem nhẹ, cậu rất bội phục cô dưới tình huống như thế còn có thể mỉm cười.

“Đúng rồi, hôm nay ở trường có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì, chỉ là thứ Hai tuần trước nhóm làm bài báo cáo năm trăm chữ được giáo sư cho điểm không tệ, cảm giác được khích lệ.”

Tô Văn Hi nghe, một bộ dáng cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Mộc Ngôn thích người nào chưa?”

Trần Mộc Ngôn vừa định trả lời, Trần Chi Mặc liền hỏi cậu ngay: “Chiều mai có tiết hay không?”

“A, vâng.”

“Tốt, vậy chúng ta đi tập thể hình?”

“Được, chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Trần Chi Mặc cứ như vậy nói tới, làm Trần Mộc Ngôn nhất thời đem vấn đề Tô Văn Hi hỏi mình quăng sau đầu.

Một bữa cơm cứ như vậy kết thúc, khi thần trí Trần Mộc Ngôn trở lại, mới phát hiện Tô Văn Hi trước mặt thức ăn một ngụm cũng không có động qua.

“Các người chủ ý muốn chọc giận tôi sao?” Tô Văn Hi nhìn về phía Trần Chi Mặc.

“Tô tiểu thư, đầu tiên không phải tôi muốn mời cô tới nhà tôi, cũng không phải là tôi muốn mời cô lưu lại ăn cơm. Phải biết rằng hai huynh đệ chúng ta một đi học một đi làm, chỉ có lúc ăn cơm tối mới có thể tụ một chỗ hảo hảo hàn huyên một lúc, nếu như Tô tiểu thư nhất định phải lưu lại ăn cơm, vậy thì an tĩnh một chút. Còn nữa, tôi và cô đã đóng phim xong, Tô tiểu thư không cần đến nhà tôi mà tiếp tục diễn.” Trần Chi Mặc cười cười, đem bát đĩa thu lại bỏ vào trong bồn.

Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm bây giờ nên lập tức trở lại trong phòng. Trần Chi Mặc cùng Tô Văn Hi là lưỡng cường giao phong, Trần Mộc Ngôn cũng không muốn bị cuốn vào Bạo Phong.

“Ý của anh là em quấy rầy thế giới huynh đệ hai người? Trần Chi Mặc, anh có biết hay không mới vừa rồi anh cùng đệ đệ anh ở chung một chỗ bộ dạng căn bản không giống như là huynh đệ!”

Những lời này làm trái tim Trần Mộc Ngôn bỗng chốc đập mạnh, không giống như huynh đệ, vậy bọn họ như cái gì?

“Oh, chúng ta không giống như là huynh đệ thì giống cái gì?” Trần Chi Mặc khoanh tay ung dung nhìn về phía Tô Văn Hi, “Cô muốn nói tôi đối với đệ đệ tôi so với tình nhân còn tốt hơn sao?”

“Có người cưng chiều một đệ đệ đã trưởng thành như anh sao?” Tô Văn Hi lãnh thanh hỏi.

“Tại sao không thể? Tôi không có tình nhân, hay là bởi vì tôi không có đối xử với cô giống như đối với đệ đệ làm vị khách nhân cô khó chịu rồi?” Trần Chi Mặc ngữ điệu nhẹ nhàng, ôn nhu như lưỡi dao, dư âm vào trong lòng đối phương không có khả năng phản kháng, “Ngoài ra hiện tại Tô tiểu thư cũng rất xuất sắc, mới vừa rồi trình diễn tới mấy giờ liền, thật sự cực khổ.”

“Trần Chi Mặc –” Tô Văn Hi thanh âm lên cao.

Trần Chi Mặc kéo Trần Mộc Ngôn lên lầu, “Tô tiểu thư chú ý hình tượng, Tiểu Ngôn nhà chúng ta chỉ ít cũng từng là FANS của cô.”

Tô Văn Hi cũng không lưu lại lâu, trực tiếp mang giày cao gót, giống như nữ vương rời đi.

Trần Mộc Ngôn thoát khỏi tay Trần Chi Mặc, “Mặc ca.”

“Sao thế?” Trần Chi Mặc xoay người nhìn cậu.

“Mặc ca, Tô tiểu thư nói rất đúng, anh giống như thật sự quá cưng chiều em rồi.” Cưng chiều không giống như là huynh đệ.

“Có phải lời Tô Văn Hi làm em không thoải mái?” Trần Chi Mặc mở cửa, lôi Trần Mộc Ngôn vào.

Hắn ngồi ở bên giường, Trần Mộc Ngôn đứng trước mặt hắn.

“Từ lúc em theo mẹ đi Mỹ, chỉ có hai tuổi. Anh còn lo lắng em nhỏ như vậy phải ở nước ngoài nơi đất khách quê nhà trôi qua có được hay không? Chờ em bảy tám tuổi gọi điện thoại cho anh, mặc dù em căn bản chưa từng gặp anh. Đợi em học trung học sơ cấp, sẽ viết thư cho anh, nói rất nhiều chuyện tình mà em không nói với mẹ. Lại chờ em học trung học, em không viết thư hay gọi một cuộc điện thoại. Mấy năm sau, em đột nhiên xuất hiện, một đứa con trai hai mươi tuổi, em mặc dù cách anh rất gần, nhưng em như cũ cái gì cũng không nói với anh.”

Trần Mộc Ngôn bỗng chốc như hiểu ra gì đó, tim chua xót, cậu tự tay ôm lấy đối phương, “Mặc ca, anh đừng nói. Người khác muốn đại ca như vậy còn không có, anh cưng chiều em em dĩ nhiên cao hứng rồi!”

Trần Chi Mặc cúi đầu, cái trán tựa vào trong ngực Trần Mộc Ngôn, khóe môi là nụ cười giảo hoạt.

Sáng ngày thứ hai, Trần Mộc Ngôn trong ga-ra gặp Tô Văn Hi. Đối phương giống như tối hôm qua không phát sinh chuyện gì, lúc nhìn thấy cậu còn nói một tiếng “Sớm” làm Trần Mộc Ngôn phải cảm thán công lực minh tinh, làm cậu có chút phân không rõ mình đang trong phim hay đang hiện thực.

Tô Văn Hi lái xe đi trước, lúc Trần Mộc Ngôn đang chuẩn bị mở cửa xe, Tô Trần đi tới.

Hôm nay Tô Trần mặc cái áo sơ mi rộng rãi, quần jean màu nhạt, tóc hơi dài buộc sau ót, mang theo một gọng kính, tùy ý lại có vẻ tự nhiên.

“Hừm, “Tô Trần đến hướng về phía Trần Mộc Ngôn vỗ tay, “Chị ta ngày hôm qua thì không phải là đến nhà các người đi nào loạn chứ?”

“A. Phải”

Tô Trần khẽ cười một tiếng, ngũ quan xinh xắn lộ ra vẻ phá lệ động lòng người, “Chị ta lần sau nếu là lại đến nhà cậu, cậu cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừm, được.” Trần Mộc Ngôn đẩy cửa xe ngồi vào, mới vừa nổ máy, Tô Trần đã tới đây, mở ra xe của cậu nghiêng người vào, “Vậy cậu biết số điện thoại của tôi à?”

“. Không biết.”

“Cậu đã không biết còn không hỏi tôi, chờ chị tôi tới cửa báo phỏng mà ca ca cậu không ở nhà, ai tới cứu cậu?”

Thanh âm Tô Trần rất êm tai, cùng thành thực từ tính của Trần Chi Mặc không giống, nhưng có thể rất dễ dàng tác động tâm tư người khác.

“Anh chờ một chút.” Trần Mộc Ngôn lấy di động ra, đưa cho đối phương, nhấn, sau đó điện thoại trong túi áo Tô Trần vang lên.

“Tốt lắm, như vậy tôi cũng có được số cậu rồi.” Tô Trần đem điện thoại Trần Mộc Ngôn ném trả lại cho cậu, sau đó rời đi.

“Chờ một chút –” Trần Mộc Ngôn chợt nhớ tới cái gì, ba chân bốn cẳng từ trong túi móc ra giấy bút, “Anh cho tôi chữ ký đi!”

Tô Trần quay đầu lại: “Cậu cũng không phải là Fan của tôi.”

“Không có nghĩa là trong máy tính tôi không có bài hát của anh mà cũng không đại biểu tôi không bị ảnh hưởng từ bằng hữu.”

“Được rồi.” Tô Trần cười một tiếng, cũng có phong độ khuynh thành, “Tên?”

“Đinh San San, chữ Vương bên cạnh San.”

“Bạn gái của cậu?”

“Là bằng hữu, một chiến hữu.” Cậu và Đinh San San học kỳ này cũng chọn môn học khác đặc biệt phiên toái giáo sư.

Chẳng qua là hôm nay Trần Mộc Ngôn đem cái chữ ký này cho Đinh San San, cô cũng không phải là quá cao hứng.

“Cậu có gốc không, sao lại để Tô Trần viết lên tên của tôi?”

“Tại sao không viết tên của cậu?” Trần Mộc Ngôn không giải thích được.

Nếu như không có viết tên của tôi, tôi có thể đấu giá trên mạng, nhất định có thể kiếm một khoảng lớn!”

“Tôi tưởng cậu rất mê Tô Trần chứ!”

“Tôi mê hần, nhưng là chữ ký mà thôi, cũng không thấy mặt của hần, cũng không được động, có ý nghĩa sao?”

Trần Mộc Ngôn sờ sờ đầu, nữ nhân quả nhiên là loài động vật khó hiểu

Sau khi tan lớp, Trần Mộc Ngôn liền gọi điện thoại cho Trần Chi Mặc, hai người ăn xong liền đi tập thể hình ở trung tâm.

Trần Mộc Ngôn mới vừa tắm gội mở cửa, đã nhìn thấy Trần Chi Mặc mặc chỉnh tề đứng ở bên ngoài.

“Mặc ca?”

Trần Chi Mặc đưa quần áo tới: “Mặc xong rồi trở ra.”

“Em không tới phòng thay đồ được không?”

“Anh không thích nam nhân khác dùng ánh mắt có mục đích khác nhìn đệ đệ.” Trần Chi Mặc khom người, dùng giọng nói có chút đùa vui nói.

“A.” Trần Mộc Ngôn nhú mày một chút, nghĩ thầm hôm nay Sở Cận không đến, “Nơi này rất trơn, em đứng không vững.”

Trần Chi Mặc dứt khoát đẩy cửa đi vào, phòng trong trung tâm tập thể hình cũng không nhỏ hẹp, chẳng qua Trần Mộc Ngôn nửa thân trần mà Trần Chi Mặc lại ăn mặc cùng chỉnh tề, loại đối lập này có chút tức cười.

Trần Mộc Ngôn nhận lấy quần lót sạch sẽ, có chút ngượng ngùng giặt xuống khăn tắm vẩy ngang hông, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Trần Chi Mặc, hoàn hảo đối phương chỉ là thẳng mắt nhìn cửa.

Mặc xong quần lót, là quần jean cùng áo sơ mi, Trần Chi Mặc ánh mắt vẫn dừng lại trên gạch men sứ ở vách tường mơ hồ phản xạ ra bóng dáng Trần Mộc Ngôn.

Hai người thân thanh khí sáng đến bãi đậu xe.

“Chúng ta buổi tối đi nơi nào ăn?” Trần Mộc Ngôn đưa cánh tay lên không trung, duỗi cái lưng mệt mỏi. Vạt áo sơ mi lộ ra đường cong phần eo của cậu, một khắc kia cậu đột nhiên cảm giác được có cái gì đó cực nóng lướt qua da thịt cậu, khi cậu quay đầu lại, phía sau chỉ có Trần Chi Mặc mà thôi.

“Mặc ca?”

“Chúng ta đi phố Nam Xuyên ăn cơm rang .”Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, đi qua bên cạnh cậu.

“Mặc ca!Làm sao anh biết em thích ăn cơm rang ?”Trước kia Trần Mộc Ngôn không thích đi trên phố,mà bây giờ cậu cũng không nhớ mình đã nói cho Trần Chi Mặc.

22. Chương 22

“Anh không biết em thích ăn món này,chẳng qua là đêm hai ngày trước tiểu phụ tá mua được , cho anh nếm thử một chút, mùi vị rất ngon.”

“Tốt tốt, chúng ta đi ăn bánh gạo!”

Hai người đem xe lái đến phố Nam Xuyên bãi đậu xe gần một siêu thị .Trần Chi Mặc dù sao cũng là mình tinh, cho dù mang kính râm cũng tránh không được bị nhận ra. Cho nên Trần Mộc Ngôn cho hắn ở trong xe chờ,cậu xuống xe đi mua.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Trần Mộc Ngôn giơ lên túi nhựa trở lại xe, nhất thời mùi vị thức ăn bình dân tản ra cả trong xe.

Trần Chi Mặc nâng hai chén chè đậu xanh,Trần Mộc Ngôn dùng đôi đũa bằng tre đem bánh gạo gấp lên , đưa về phía đối phương, “A.”

Trần Chi Mặc nghiêng đầu, vẫn muốn lựa chọn góc độ tốt nhất ngậm vào ,bất đắc dĩ cái bánh gạo chuyển động một chút, làm môi hắn dính tương nếp.

Sau đó Trần Mộc Ngôn gấp cho mình một khối,lực mạnh nhai lấy, mơ hồ không rõ nói:”Mặc ca, mùi vị như thế nào.”

“Mùi vị không tệ, nếu như em có thể đừng chỉ cố ăn nhiều mà uy cho anh một chút.”

“Hắc hắc, được!”Trần Mộc Ngôn thoáng cái ba cái,cố ý đưa trước mặt Trần Chi Mặc để hắn không cắn được,ai biết thế nhưng há miệng liền cắn lấy tay Trần Mộc Ngôn.

“Mặc ca — đây là tay em không phải bánh gạo a!”Trần Mộc Ngôn lông mày nhíu lại,Trần Chi Mặc khẽ nở nụ cười.

“Ai bảo em giở trò xấu.”

“Em không có giở trò xấu!”Trần Mộc Ngôn vội vàng bảo đảm, sau đó rất nịnh nọt mà gấp lên bánh gạo cẩn thận đưa vào trong miệng Trần Chi Mặc.

Hộp bánh gạo rất nhanh thấy đáy ,Trần Mộc Ngôn lấy ra ngư tràng,đưa đến bên miệng Trần Chi Mặc: “Cái này ăn cũng rất ngon, anh nếm thử.”

Trần Chi Mặc cúi đầu, chậm rãi cắn xuống ,chẳng qua lúc gặm đầu mi mắt rủ xuống trong nháy mắt,làm Trần Mộc Ngôn hơi thất thần.

“Sao thế? Ăn ngư tràng cũng có thể ngẩn người?” Trần Chi Mặc có chút buồn cười.

“Em là trong lòng bất bình,Mặc ca. Khắp thiên hạ cũng chỉ có anh ăn ngư tràng mà còn có thể giữ vững phong độ mỹ nam tử đó.”Trần Mộc Ngôn nói xong, có chút phẫn hận mà đem nửa cái ngư tràng nuốt vào.

“Khắp thiên hạ cũng là chỉ có em có thể ăn nửa ngư tràng còn thừa của anh .”Trần Chi Mặc không đợi Trần Mộc Ngôn nói gì, đem chè đậu xanh giơ lên, “Uống đi, đã nguội.”

Bữa ăn tối này vốn không xài đến ba mươi đồng tiền, nhưng không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn cảm thấy mình ăn rất vui vẻ.

“Ai nha, sớm biết nên ăn trong xe em,như thế rất tốt,khi ăn có vị đạo của Mặc ca .”

“Này thật không sao cả, khó được hai chúng ta trên người có vị đạo giống nhau.”

“Nghe như quảng cáo nước hoa .”Trần Mộc Ngôn ha hả nở nụ cười.

Về đến nhà, Trần Mộc Ngôn vui mừng phát hiện mình cuốn sách mình mua qua Internet đã đến, mà Trần Chi Mặc cũng nhận được tin sáng mai hẳn phải bay đi New Zealand quay quảng cáo , ngắn thì một tuần lâu là một tháng.

Trần Mộc Ngôn vừa mới bò lên giường ngủ,Trần Chi Mặc đi tới bên giường cậu.

“Em có thể phải ở một mình rồi.”

“Mặc ca anh đừng lo lắng, em hai mươi tuổi rồi, có thể chiếu cố bản thân.”

“Anh không phải là lo lắng em chiếu cố không tốt mình, anh là lo lắng em sẽ đem anh quảng qua sau ót.” Trần Chi Mặc cúi đầu, đung đung trên trán cậu,”Ngủ ngon, sáng mai thức dậy, anh liền đi.”

“Ừ, Mặc ca làm việc cho tốt,chờ anh trở lại chúng ta sẽ đi ăn.”

Sáng sớm ,Trần Mộc Ngôn một mình ăn xong bữa sáng rồi rời nhà , thật đúng là cảm thấy trong lòng có chút trống trải.

Đi tới trường ,cậu mới vừa đem laptop ra, Khương Phi liền đi tới trước mặt cậu.

“Trần Mộc Ngôn, người nói giúp ta đặt sách trên mạng Không biết có kết quả không?”

Trần Mộc Ngôn nhìn hắn, nhún vai nói: “Người không biết muốn người khác giúp người thì phải dùng chữ ‘Xin’ sao?”

Khương Phi hít một hơi, lúc này đã có không ít người nhìn về phía bọn họ.

Trần Mộc Ngôn tìm người đánh Khương Phi ,Khương Phi cũng nhìn Trần Mộc Ngôn không thuận mắt đây là toàn bộ chuyện tình ai cũng đều biết, mặc dù phần lớn học sinh mới hoàn toàn không tin Trần Mộc Ngôn làm qua loại chuyện đó.

Xin hỏi. Quyển sách kia có tin tức gì không?”

Trần Mộc Ngôn đem sách lấy ra, “Có lệ phí chuyển phát nhanh,tổng cộng bốn trăm hai mươi sáu đồng.”

Khương Phi một tia vui sướng hiện lên, cầm lấy sách lật qua lật lại nhìn,cuối cùng xác định đúng là cái phiên bản đó.Hắn lập tức thu hồi vẻ mặt, từ trong túi tiền móc ra bốn trăm năm mươi đồng bỏ lên trên bàn.

Trần Mộc Ngôn cũng lấy ra ví tiền tìm hai mươi đồng, còn dư lại bốn đồng tiền lẫn qua lộn lại chỉ tìm được ba đồng, “Còn một đồng lần sau trả người.”

“Ừ.” Khương Phi gật đầu rồi rời đi.

Mọi người cũng thu hồi ánh mắt, rất hiển nhiên xuất diễn này cách trong tưởng tượng bọn họ xê xích rất xa.

Mà một ngày kết thúc, Trần Mộc Ngôn khi về đến nhà mới nhớ tới Trần Chi Mặc sẽ không cùng cậu ăn cơm.

Trần Mộc Ngôn bụng chén gấp một chút thức ăn,ngồi xem TV ăn qua loa ,cậu dạo TV một vòng,trước kia vốn có thể không cần thận bật trúng phim truyền hình hay phim rạp mà Trần Chi Mặc đóng, hết lần này tới lần khác hôm nay bật tới bật lui ngay cả quảng cáo cũng không nhìn thấy.

Nhìn nhìn lại thời gian, đã là tám giờ tối ,không biết Trần Chi Mặc đến New Zealand chưa.

Trước kia trong lúc mình đi học,hắn mỗi lần đều gọi điện thoại xác định mình có ăn cơm đúng giờ hay không,không biết tới nay có thể gọi điện thoại về hay không.

Trở lại phòng,đem quyển sách bày trên bàn, Trần Mộc Ngôn phát ngốc,chờ phục hồi tinh thần lại ,mới phát hiện đã hơn mười giờ đêm.

Đang lúc cậu chuẩn bị lên giường ngủ, chuông cửa vang lên.

Đã trễ thế này, còn ai vào đây?

Trần Mộc Ngôn đi tới cửa, từ trên màn hình nhìn thấy một người mang kính râm,váy tím sậm phía trên mặc thêm áo khoác tây trang màu đen,không phải Tô Văn Hi thì còn ai?

Trần Mộc Ngôn nghe giọng cô là biết hơn phân nửa là uống rượu say. Cậu cũng không biết mình có nên mở cửa đỡ cô đi vào hay không,chẳng qua cậu biết Tô Văn Hi này một khi tiến vào nhất định là Trần Mộc Ngôn cậu hầu hạ không nổi.

Đang lúc cậu do dự,chợt nhớ tới Tô Trần không phải là cho mình lưu số điện thoại sao?Cậu vội vàng tìm tên Tô Trần,gọi tới.

“Này. Trần Mộc Ngôn” Nghe thanh âm kia, Tô Trần hẳn là đang ngủ,điều này làm Trần Mộc Ngôn có chút áy náy.

“Cái kia. Chị anh đang trước cửa nhà tôi đó.”

“Nha. Vậy cậu để Trần Chi Mặc đi ra ngoài đối phó chị ta” Nghe giọng hẳn như là đang nói mở cửa thả chó ,nếu là lúc bình thường,Trần Mộc Ngôn nhất định sẽ cảm thấy buồn cười, chẳng qua là hiện tại, Tô Văn Hi đã bắt đầu gõ cửa.

“Anh ta đi New Zealand rồi, trong nhà chỉ có một mình tôi.” Tô Văn Hi thanh âm gõ cửa càng lúc càng lớn, Trần Mộc Ngôn sợ làm cho lầu trên lầu dưới bất mãn, chỉ đành phải mở cửa.

Tô Văn Hi vừa vào cửa liền nhào nhào vào trong ngực Trần Mộc Ngôn ,Trần Mộc Ngôn chỉ có thể dùng chân đóng cửa.

“Chi Mặc. Chi Mặc. “

Trần Mộc Ngôn lui về phía sau mấy bước, cũng không biết mình có nên đưa tay đỡ cô hay không.

“Em có cái gì không tốt sao? Anh nhìn cũng không nhìn em một cái. Rõ ràng lúc quay phim còn đối với em ôn nhu như vậy.”

Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi, cậu hiểu rất rõ ôn nhu của Trần Chi Mặc , đó là một khi quá lĩnh hội sẽ rất khó tự kiềm chế ,”Tô tiểu thư, cô cũng biết đó là lúc quay phim mà”

“Nhưng là em thật thích anh.” Tô Văn Hi trên người có mùi rượu,theo đạo lý người đại diện cô ta hẳn là phải đưa cô ta về nhà mới đúng , tại sao lại chạy đến Trần gia ?

Mất thấy Tô Văn Hi đang nâng mặt hôn tới Trần Mộc Ngôn,cậu vội vàng quay đầu đi chỗ khác, “Tôi là Trần Mộc Ngôn! Tôi không phải là Trần Chi Mặc!”

Vừa lúc đó, có người đẩy cửa đi đến.

“Hắc, bà điên này,không đem bà vận lên giường bà không an phận sao?” Tô Trần nửa mở mắt một tay khiêng Tô Văn Hi lên.

“Ô a.” Trần Mộc Ngôn ngạc nhiên nhìn Tô Trần lung la lung lay đi ra ngoài, tới cửa ,Tô Văn Hi đầu còn đập ngay cửa,mà Tô Trần giống như thật không nhìn thấy tự đắc đi ra ngoài.

Nghe ý tứ Tô Trần,Tô Văn Hi hẳn là bị đưa đến trên giường sau vừa chạy tới hành hạ .

“Cám ơn nhiều, Tô Trần!”

“Trong lòng cậu đang tiếc à,bà điên này thiếu chút nữa liền hôn cậu.”Tô Trần đứng trước thang máy ngáp một cái.

Hai ba ngày sau,Trần Chi Mặc vẫn không gọi điện về,điều này làm cho Trần Mộc Ngôn càng ngày càng cảm thấy tịch mịch, khi cậu đọc sách tới hơn mười một giờ nhưng điện thoại di động cùng điện thoại bàn cũng không có vang ,cái loại thất vọng này cậu không cách nào hình dung.

Tựa như cái gì đó rất nhỏ rất nhỏ bị sụp đổ,thật ra thì không có gì quan trọng , nhưng là một khi nhớ tới sẽ hi vọng tìm một chút gì đó bổ khuyết vào.

Rất nhanh, thứ sáu tối.

Đó là tiết học Trần Mộc Ngôn không thích nhất ,bởi vì có thảo luận nhóm,mà một người nguyện ý cùng cậu thảo luận cũng chỉ có Đinh San San.

Cậu tự nhận là hình tượng của mình thay đổi hẳn là rất thành công ,tại sao ít người nguyện ý tới gần cậu như vậy? Có lẽ từ trước Trần Mộc Ngôn thật làm cho người ta khắc sâu ấn tượng đi.

Chẳng qua lần này còn quan hệ đến báo cáo nhóm, cần ba người mới có thể hoàn thành, chỉ có Đinh San San thì không đủ.

“Nếu không tôi kêu Tiểu Tăng đến?”

“Quên đi,người ta cùng bạn trai đang rất tốt” Trần Mộc Ngôn gắp bộ dáng như keo như sơn cảm thấy chia rẽ bọn họ không có dám.

Vừa lúc đó, Khương Phi mang theo túi sách ngồi xuống bên cạnh Trần Mộc Ngôn, “Hắc, người lần trước nói trả ta hai đồng đâu?”

Đinh San San nở nụ cười,Khương Phi nói là tới đòi tiền,nhưng ngay cả laptop cũng mở ra rồi.

Trần Mộc Ngôn nhất thời hiểu Khương Phi tự nguyện gia nhập nhóm cậu,cậu đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, một phát ôm bả vai của đối phương, “Đừng nói hai đồng,người muốn ta trả lại người hai mươi đồng cũng được!”

Khương Phi đỡ gọng kính,nghiêm trang nói:Ta là cảm thấy người có thực lực,bài báo cáo này mới có thể cầm điểm cao.”

Có thể được Khương Phi chấp nhận,Trần Mộc Ngôn hôm nay cũng thật cao hứng, xế chiều lái xe về nhà, trong miệng cũng theo nhạc mà hát.

23. Chương 23

Dừng xe xong, Trần Mộc Ngôn đi về phía cửa thang máy, đi ngang qua chỗ đậu xe của Tô Trăn,phát hiện hắn đang ngồi ở trong xe, nắm tay lái, không biết là chuẩn bị đi ra ngoài hay là vừa trở về.

Trần Mộc Ngôn hướng hắn phát phát tay, đối phương không có phản ứng.Lúc Trần Mộc Ngôn quay đầu lại nhìn ,Tô Trăn đã cúi đầu tựa vào trên tay lái .Trần Mộc Ngôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, đi tới gõ xe của hắn hỏi: “Tô Trăn,anh làm sao vậy?”

Tô Trăn không trả lời,chỉ lắc đầu. Trần Mộc Ngôn nghiêng đầu,nhìn thấy Tô Trăn hai tay ở phía dưới ôm bụng.

Trần Mộc Ngôn lần nữa gõ cửa kính,”Tô Trăn,anh mở cửa ra đi!”

Tô Trăn một tay lấy ra chìa khóa,Trần Mộc Ngôn mở cửa xe ngồi chồm hồm xuống, lúc này mới phát hiện mặt Tô Trăn trắng bệch .

“Tô Trăn,anh đau ở đâu?” Trần Mộc Ngôn kéo tay hắn ra, “Có phải ở chỗ này?”

“. Phải” Tô Trăn nuốt nước miếng.

Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi, “Anh thường xuyên không ăn cơm sao?”

“Thỉnh thoảng”

“Tôi nghĩ là anh bị loét dạ dày, đau thành như vậy tuyệt đối không phải là chuyện một ngày hay hai ngày .Anh phải đến bệnh viện.”

Tô Trần lắc đầu, “Đến bệnh viện, ngày mai sẽ có ký giả viết Tô Trần bệnh nguy kịch không lâu nữa rồi nhân thế đó.”

Trần Mộc Ngôn rút ra chìa khóa của hần ,đem hần đỡ ra ngoài, “Cơm tối vẫn chưa ăn?”

“Chưa. . . .”

Trần Mộc Ngôn bộ dạng “Quả nhiên là thế” ,”Trong nhà có thuốc đau dạ dày không?”

“Có.”

“Tôi nhớ không lầm, phần lớn thuốc đều phải sau khi ăn xong mới được dùng đi?Đến nhà tôi trước,để dì Lý nấu cho anh chút cháo.”

Tô Trần vào phòng khách ,an vị ở trên ghế sa lon không thể nào nói chuyện.

Trần Mộc Ngôn cũng không có đặc biệt chào hỏi hần, mà là vào phòng bếp, “Dì Lý hôm nay anh tôi có gọi điện tới không?”

“Không có .”

Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi, không biết Trần Chi Mặc có phải thật bẽ bộn nhiều việc hay không.Trần Mộc Ngôn vẫn là lần đầu tiên liên tục bốn ngày chưa từng nghe qua thanh âm Trần Chi Mặc.

Hơn nửa giờ sau,dì Lý đem nồi cháo bưng lên bàn,Tô Trần đến ngồi , nhiệt khí lượn lờ bay lên,xuyên qua lớp sương,Tô Trần ngũ quan lộ ra vẻ nhu hòa mà mơ hồ.

Trần Mộc Ngôn đem cháo múc ra,tùy ý hỏi: “Anh cùng chị không có ở đây cùng ăn cơm sao?”

Tô Trần nhìn Trần Mộc Ngôn,gợi lên khóe miệng,có chút bộ dạng làm chuyện xấu:”Cậu nhớ chị tôi à?Vậy tôi gọi điện thoại bảo chị ta lên đây?”

Trần Mộc Ngôn vừa nghe, cháo trong chén thiếu chút nữa tung ra ngoài, “Đừng,chị anh mà tới tôi liền. . . .”

“Cậu liền làm sao?”Tô Trần nghiêng đầu, trong đôi mắt là nhàn nhạt đùa cợt,”Cậu liền ăn không ngon sao?”

“Không kém bao nhiêu đâu.” Trần Mộc Ngôn cũng ngồi xuống.

Lúc sau, hai người rất an tĩnh. Có lẽ Tô Trần là loại người không nói nhiều,chẳng qua Trần Mộc Ngôn cũng không quen cảm giác như vậy.

“Anh đang bận với album mới à?Soạn ghi âm Cho nên mới bận rộn không có thời gian ăn cơm?”

“Có lúc linh cảm đầu tiên không thể dừng lại, một khi dừng lại, cái gì cũng không nhớ được .”Tô Trần cười yếu ớt ,nhưng lại cảnh đẹp ý vui.

Ăn cơm xong,Tô Trần sắc mặt đã khá hơn nhiều.

“Này, trở về nhớ uống thuốc nha.”Trần Mộc Ngôn dặn dò hần.

“Biết rồi,bác sĩ vĩ đại.”

Trần Mộc Ngôn ha hả cười , “Kia Tô đại minh tinh cần phải bảo dưỡng tốt thân thể của mình,đợi đến một ngày kia tôi thật thành bác sĩ ,anh nếu rơi vào tay tôi,cũng sẽ không tốt lành gì.”

“Tôi thực mong đợi” Tô Trần kéo dài âm cuối, đem tâm tư người cũng mang đi xa.

Trần Mộc Ngôn về phòng, nhìn thoáng qua điện thoại, sau đó cảm thấy mình thật buồn cười.Trần Chi Mặc là ca ca cậu,cũng không phải là lão bà của cậu,làm sao Trần Chi Mặc vừa đi mình lại cảm thấy có mấy phần oán phụ chứ?”

Quên đi, còn phải sắp xếp bài báo cáo nhóm hôm nay !

Trần Mộc Ngôn là người rất chuyên tâm ,khi mở sách ra cậu sẽ đem chuyện tình hăng hăng liên quan về y học ném sau ót.

Cho đến hơn mười giờ,chuông cửa vang lên.

Trần Mộc Ngôn đi tới vừa nhìn, phát hiện thì ra là Tô Trần tới.

“Anh làm sao vậy? Không phải lại đau bụng chứ?”

Tô Trần trực tiếp đẩy cửa đi vào, “Đúng vậy ,bà chị làm tôi đau bụng.”

“Sao vậy?Anh cùng chị ấy cãi nhau?”Trần Mộc Ngôn ngồi đối diện hắn.

“Không phải là gây lộn.” Tô Trần nhắc lên phía trước,đường cong bộ mặt từng cái phập phồng cũng gần ngay trước mắt, “Chị tôi dẫn về một thương nhân , sau đó bọn họ tình chàng ý thiếp,bà chị tôi tựa hồ được tên thương nhân kia hầu hạ vô cùng thoải mái.”

“Chờ một chút.” Trần Mộc Ngôn đưa tay che miệng của hắn, “Những chuyện này đừng nói cho tôi, nếu tôi không cẩn thận nói ra thì sao?”

Mặc dù không nhìn thấy miệng Tô Trần, nhưng ánh mắt hắn nói rõ hắn đang cười.

Trần Mộc Ngôn vội vàng buông tay ra, “Thật xin lỗi , bắt quá ai bảo anh chuyện gì cũng nói ra.”

“Không cần gấp gáp ,nếu như cậu nói cho tòa soạn ,bà chị vừa lúc mượn được cơ hội lảng xê .”Tô Trần ngã người về phía sau,hai chân thon dài gối nhau, “Cho tôi mượn sa lon nhà cậu nằm chút.”

Nói xong, Tô Trần cầm lấy remote bật TV.

“Ồ,Trần Chi Mặc.”

“Mặc ca?Nơi nào?” Trần Mộc Ngôn quay đầu nhìn về phía TV.

Tô Trần nằm ở đó ha hả nở nụ cười, sợi tóc trên trán cũng rung động theo.

“Lừa cậu thôi, sao cậu dễ lừa vậy chứ?”

Trần Mộc Ngôn trực tiếp giơ chân đạp hắn,gót chân vừa tới bên eo hắn,đối phương một phát nắm chặt mắt cá chân cậu,tự tiểu phi tiểu nhìn cậu,Trần Mộc Ngôn bị hắn vừa tung từ trên ghế salon trượt xuống ,phanh một cái té ngồi dưới đất, hoàn hảo nơi đó có thảm, nếu không trực tiếp ngã trên mặt đất,chắc muốn gãy xương chậu.

Chẳng qua là tư thế hiện tại của cậu có chút buồn cười, hai cánh tay ở phía sau chống trên ghế sa lon, hai chân mở rộng ,quả thực tựa như trên bìa báo điện ảnh nào đó.

Tô Trần cố ý dùng ánh mắt mập mờ quét qua giữa hai chân Trần Mộc Ngôn, cười nói: “Bảo bối, cậu chờ tôi đã lâu rồi sao?”

Trần Mộc Ngôn nhất thời đỏ mặt cực độ, chân vừa kéo trở về ,đứng lên: “Tên bại nào!Anh chừa nào đi về?”

“Ít nhất không phải là tối nay, Tô Thiên vương nguyện ý ở nhà cậu chấp nhận nằm trên ghế sa lon một đêm là cậu mấy đời đã tu luyện phúc khí!” Nói xong hắn liền nghiêng thân,tiếp tục chuyển kênh TV.

“Vậy tùy ý anh đi, trong tủ lạnh có sữa tươi,anh có thể lấy ra uống.”

“Có cà phê không ?”

Trần Mộc Ngôn đối hắn tay làm một tư thế khinh bỉ,”Đã loét dạ dày còn uống cà phê? Đi về trời sớm đi !

Lên lầu, Trần Mộc Ngôn nhìn đồng hồ cũng mười một giờ ,bắt quá ngày mai là Chủ nhật, mình có thể ngủ lấy lại sức.

Tắm rửa xong đi ra ngoài, mới nhớ tới Tô Trần còn đang ở lầu dưới, cậu vốn định tìm chăn hay thảm cho hắn ,nhưng là không biết đi Lý đem đi đâu,cửa phòng Trần Chi Mặc thì không mở ra.

“Nè,Tô Trần tới đây!”Trần Mộc Ngôn đi xuống kêu một câu.

Ai biết cái tên kia xem ti vi cũng có thể ngủ, hần mù mờ ngẩng đầu ứng một câu: “Ừ. . . .”

“Đứng lên đi, Anh cùng tôi ngủ.”Trần Mộc Ngôn tiện tay cầm lấy cái gối ôm trên ghế sa lon ,sau đó kéo Tô Trần đi lên lầu.May mắn thay giường cậu có thể chứa hai người. Đem gối ôm ném lên giường,Trần Mộc Ngôn nghiêm trang nói:”Anh buổi tối không được đoạt chăn tôi!”

Ai ngờ Tô Trần nằm xuống sau trở mình,”Cậu buổi tối không nên đánh lén tôi đó.”

“Ai dám đánh lén anh chứ!Anh cũng không phải là mỹ nữ!” Trần Mộc Ngôn nằm xuống, đem chăn đắp,Tô Trần một nửa thân thể đang ở phía ngoài . Tên kia thì đến bên trong đẩy chen chúc, cùng Trần Mộc Ngôn lưng tựa lưng.

“Nói không chừng cậu cho tôi là Trần Chi Mặc,sau đó nửa đêm sau đó nửa đêm tôi vừa ôm vừa hôn.”

“Trần Chi Mặc là anh tôi !Tôi làm sao sẽ đối với hần vừa ôm vừa hôn! Thần kinh.” Trần Mộc Ngôn cho một cái liếc mắt, mặc dù Tô Trần không nhìn thấy.

“Vậy cũng tốt, cậu khẳng định Trần Chi Mặc không có đối với cậu vừa ôm vừa hôn?”

Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút, không nói. Trần Chi Mặc thường xuyên ôm hần, đặc biệt thích từ phía sau ôm chặt hông cậu,cái tư thế này thật ra thì cũng không hần là của huynh đệ.Trần Chi Mặc cũng hôn qua cậu,mặc dù phần lớn là ở trán.

Tô Trần bỗng nhiên đem Trần Mộc Ngôn trở mình lại,dùng giọng buồn cười nói: “Này, không phải là thật chứ?”

“Cái gì thiệt hay giả? Anh không phải là buồn ngủ sao?”

Tô Trần nhìn vào mắt Trần Mộc Ngôn, sau đó nhú mày xoay người sang chỗ khác, “Tôi hiện tại buồn ngủ.”

Trần Mộc Ngôn nói hít một hơi, đúng vậy ,mình và Trần Chi Mặc coi như là huynh đệ, hình như cũng quá thân mật rồi.Mình phải cùng Trần Chi Mặc kéo ra một chút khoảng cách mới tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Mộc Ngôn liền ngủ mất ,ngủ thẳng tới trưa hôm sau.

Tô Trần còn đang ngủ, hơn nữa hô hấp rất vững vàng, tựa hồ không gọi tỉnh hần có thể ngủ thẳng tới tối.

Dì Lý nghỉ bữa Chủ nhật ,Tô Trần dạ dày vừa không được tốt, khẳng định không thể để cho hần cứ ngủ mà không ăn như vậy.

Trần Mộc Ngôn sau khi rửa mặt, đến phòng bếp nấu cơm,đánh trứng gà chuẩn bị làm trứng chiên cà chua.

Đợi đến lúc không sai biệt lắm có thể ăn,cậu liền lên lầu gọi Tô Trần.

Đầu tiên là vỗ mặt của hần, người này lại trở mình tiếp tục ngủ, lại vỗ mặt còn như nhàn nhã thông dong.Trần Mộc Ngôn trong cơn tức giận giơ chân đạp, đạp xong không được việc, đổi thành ngất lổ tai, nói tóm lại trước kia các chiêu thức má cậu dùng để bảo cậu rời giường đều dùng một lần, rốt cuộc Tô Trần còn buồn ngủ đi tới trước bàn ăn, nhắm nửa con mắt bắt đầu nuốt cơm.

Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đem máy ảnh kỹ thuật số tới, liền chụp bộ dáng Tô Trần chống chiếc đĩa mà ngủ.

Mười mấy phút sau, Tô Trần rốt cục tỉnh lại, bắt đầu ăn cơm.

“Trần Mộc Ngôn,cậu biết thức ăn trên bàn này rất khó ăn không?”

“Dì Lý không có tới, cũng là đồ ăn thừa tối hôm qua ,anh ăn đỡ đi.”

“Trứng chiên cà chua.”

“A?”

“Trứng chiên cà chua khó khăn nhất ăn.” Tô Trần trả lời.

“Đừng nói tôi anh ghét cà chua, cũng ghét trứng gà, cho nên vô luận tay nghề tôi như thế nào, trứng chiên cà chua cũng làm ăn phát ghét.”Trần Mộc Ngôn không sao cả bả vai đứng thẳng .

Ăn cơm trưa xong, Tô Trần trở về.

Trần Mộc Ngôn ngồi ở trước bàn tiếp tục làm báo cáo, khi cậu viết xong ,liền gửi vào email Khương Phi,đội Đinh San San cũng hoàn thành, Khương Phi chịu trách nhiệm đem phần của ba người tổng hợp lại.

24. Chương 24

Lại đến bữa cơm tối, Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm thấy nhàm chán cực độ. Thật vất vả viết xong báo cáo ,cậu quả thật nên thư giãn một tí. Kêu phần thức ăn,mua mấy cái DVD,cậu an vị ở phòng khách xem.

Cuối cùng xem phim nhàm chán,cậu cảm thấy chút buồn ngủ.

Có cái gì đó mềm mại lướt qua mi gian(vùng giữa 2 lông mày) cậu, gương mặt cậu,lưu luyến ở môi.Trần Mộc Ngôn nỉ non một tiếng,bỗng nhiên ý thức được trước mặt mình có người nào đó, cậu mở choàng mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú.

“Mặc ca?”

Tay của đối phương điểm điểm chớp mũi cậu,giọng nói từ tính nhọn nhạo ở bên tai, “Thế nào,anh không ở nhà em liền ăn thức ăn thừa rồi?”

Trần Chi Mặc mặc cái áo gió màu đen,bên cạnh sa lon là một cái va li nhỏ.

“Mặc ca,anh chụp quảng cáo xong rồi?”

“Còn chưa,anh nghỉ ngơi hai ngày, cho nên trở lại xem em một chút.”Cái loại ôn nhu làm cho người ta quyền luyến này làm Trần Mộc Ngôn hít một hơi.

“Được nghỉ hai ngày anh còn chạy về đây?”

“Anh sợ là chờ anh trở lại em không biết có phải đột nhiên lại biến thành Hồn Thế Ma Vương hay không.”Trần Chi Mặc buồn cười cời xuống áo gió, cầm va li đi về phía trước ,”Đi tắm đi,một miếng đây mùi pizza.”

Trần Chi Mặc trở về làm Trần Mộc Ngôn tâm tình thoáng cái vui vẻ.

Cậu chạy về gian phòng của mình, đánh răng tắm vòi sen.

Chẳng qua là khi nước chảy xuống đầu cậu, cậu mới ý thức được cái gì.

Cậu khẳng định Trần Chi Mặc không có đối với cậu vừa ôm vừa hôn?

Vấn đề của Tô Trần cứ tồn tại trong óc khó có thể tản đi.

Đó là ca ca của cậu, tâm tình vui vẻ của mình giờ phút này tựa hồ vượt quá mong đợi của một đệ đệ đối với huynh trưởng .

Khi cậu hong khô đầu tóc nằm ở trên giường ,Trần Chi Mặc tiến vào.

“Uống sữa tươi không?”Trần Chi Mặc đem cốc sữa đặt trên bàn đầu giường.

“Cám ơn ca, ” Trần Mộc Ngôn vừa uống vừa nhìn hấn, “Mặc ca,anh cứ chăm sóc em như con nít.”

“Nga, vậy em không giống con nít à?”Trần Chi Mặc cười một tiếng, ngay cả tiểu văn nơi khóe mắt cũng làm cho lòng người phát run.

“Mặc ca Anh mới vừa rồi ở phòng khách có phải đã hôn em không?”Trần Mộc Ngôn mặc dù biết mình không nên hỏi cái vấn đề này, nhưng cứ kìm nén như vậy,cậu ngủ không yên.

Trần Chi Mặc cũng lộ ra vẻ thẳng thắn vô tư,tiếp nhận cốc sữa ngồi ở bên giường, “Đúng vậy .Thì sao?”

“Cái kia. . . . Em cũng lớn như vậy rồi, lại là nam sinh. . . . Mặc ca hôn em thật giống như. . . .”
Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên rất lo Trần Chi Mặc tức giận, dù sao đối phương ở xa gấp gấp trở về chính là vì xem mình sống thế nào.

“Đúng vậy ,Tiểu Ngôn cũng hai mươi rồi, không thể xem em trở thành đứa trẻ nữa.”Trần Chi Mặc đưa thay sờ sờ đỉnh đầu cậu,”Vẫn cứ hoài niệm em lúc hai tuổi,luôn lú lắt đi theo phía sau anh cứ bảo anh hôn hôn em.”

Trần Mộc Ngôn bỗng chốc cười,hoàn hảo Trần Chi Mặc không có tức giận.

“Ngủ đi, sáng sớm ngày mai chúng ta cùng nhau ăn điểm tâm.”

“Kia Mặc ca khi nào mới về?”

“Tối mai .”Trần Chi Mặc ngẩng đầu lên , tựa hồ đang suy tư, mơ hồ có mấy phần cô đơn , “Tiểu Ngôn ,em trưởng thành. . . .” Câu kế tiếp hẳn không có nói,chỉ là đứng dậy rời đi.

Một khắc kia, Trần Mộc Ngôn trong miệng chua xót,cậu có chút hối hận tại sao mình đối Trần Chi Mặc nói những lời đó. Hẳn nhiều lắm là trong nhà hôn mình hai cái,thật ra thì cũng không có gì quá đáng.

Cậu khóa cửa lại, đây là thói quen dưỡng thành sau khi Trần Chi Mặc đi,sau đó nằm xuống không bao lâu,cậu liền ngủ.

Mộng kia lại tới.

Cậu bị giam cầm trong ngực một người ,đối phương gần như điên cuồng mà hôn bờ môi cậu,đầu cậu bị gất gao đặt ở trên gối đầu,động tác nơi bàn tay vuốt ve của hắn có chút thô lỗ.

Quần ngủ cậu bị giật xuống , cả người bị lật qua đặt ở trên giường.

Cậu muốn kêu đối phương dừng tay, cậu xác định mình kêu ra tiếng rồi, nhưng hạ thân chợt lạnh, hai hông cậu bị lực mạnh đẩy ra, một ngón vật nóng rực ở khe hở xuyên vào.

Cậu nghe thấy bên tai là tiếng thở dốc thô ách ,giống như là vô tận sóng triều ngập đầu mà đến, cậu chỉ có thể mặc cho tùy mình bị chìm ngập ở trong đó.

Trần Mộc Ngôn tỉnh lại, ánh nắng giữa trưa xuyên thấu qua rèm cửa sổ.

Cậu nuốt một ngụm nước bọt, ngón tay lên môi của mình.

Cái loại cảm giác sợ hãi bị áp chế bị giam cầm chân thực đêm hôm qua,nhiệt độ bàn tay dao động ở trên người mình như còn lưu lại .Cậu đứng dậy, trái tim cuồng loạn. . . . Chẳng lẽ là Trần Chi Mặc?

Cậu đi tới, trái tim cuồng loạn, thử vặn cửa, cửa vẫn khóa .

Một hơi thở ra , Trần Mộc Ngôn sờ sờ đầu của mình, tại sao mình già như vậy mà còn mộng như thế chứ?

Đi xuống lầu,Trần Chi Mặc đang ngồi ở phòng khách nhìn cái gì đó như kịch bản,nghe thấy thanh âm Trần Mộc Ngôn,ngiêng đầu cười,”Đã dậy? Anh tưởng em muốn ngủ tới trưa.”

“Buổi trưa chúng ta ăn gì vậy?”

“Anh đã ra ngoài gọi, hẳn là sắp tới.”

“Đúng rồi, vậy việc chụp quảng cáo của anh thì sao?”

“Quảng cáo nước hoa nam giới,tươi mát menh mông.”Trần Chi Mặc mặc áo lông mỏng cao cổ màu tối,phía dưới là quần thường,lộ ra vẻ cao nhã mà trầm ổn.

“Nga? Thật muốn biết có mùi hương gì.”Trần Mộc Ngôn còn chưa kịp xoay người, đã bị đối phương một phát kéo qua,cậu ngồi trên đùi Trần Chi Mặc,”Mặc ca — Anh làm gì! Hù chết người !

“Là em nói muốn biết mùi hương của nó.”

Lúc này, Trần Mộc Ngôn trong mũi cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt ,rất dễ chịu, làm cho người ta không nhịn được muốn nhích tới gần một chút. Không có như nhu nị của con gái, ngược lại có một loại ý nhị trống trải .

“Thích mùi hương này không?”

“Thích, em hiểu tại sao bọn anh muốn đi New Zealand chụp quảng cáo rồi,bởi vì đồng cỏ nơi đó ,đúng không?”

“Đúng vậy , đáng tiếc em phải học,chờ em tới kỳ nghỉ,chúng ta cùng đi.”

Hai người ăn một bữa trưa đơn giản ,hàn huyên một lát ,Trần Chi Mặc lần nữa rời đi.

Đang lúc Trần Mộc Ngôn đưa hân đi phi trường trở về,Tô Văn Hi lại tới nhà bọn họ.

Nghe thấy thanh âm cửa thang máy mở ,Tô Văn Hi quay đầu lại, cười nói tự nhiên: “Mộc Ngôn,quay đầu lại, cười nói tự nhiên: “Mộc Ngôn ,ca ca cậu vừa trở về phải không?”

“Anh ấy. Vừa đi.”

Không đợi cậu đi tới, Tô Văn Hi liền kéo cổ tay cậu,”Mở cửa nhanh đi,tôi làm cho hai người ăn chút gì , hôm nay chủ nhật, dì Lý không đến đúng không?”

Trần Mộc Ngôn trong lòng thở dài một hơi,cô không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác chờ Mặc ca đi mới đến, “Anh ta thật đã đi rồi, chị nếu nghĩ muốn gặp,có thể mua vé phi cơ đi New Zealand.”

“Dù sao tôi cũng đã tới, cậu xem tôi đây như khách nhân mời vào ngồi một chút, có cái gì không được?” Tô Văn Hi đuôi lông mày giương lên, cảm giác kia cứ như Trần Mộc Ngôn làm chuyện gì sai.

Quên đi,cô ta là nữ nhân còn có thể làm thế nào chứ?

Trần Mộc Ngôn mở cửa, Tô Văn Hi liền tiến vào, dáng vẻ đôi giày vô cùng gấp gáp.

“Tô tiểu thư chị tùy tiện ngồi, tôi trở về phòng ,”Đây là thủ đoạn từ Trần Chi Mặc học được , đó chính là đối với cô ta hoàn toàn làm như không thấy.

“Mộc Ngôn,cậu cứ như vậy mà đi?”

Ý là Trần Mộc Ngôn đối với cô Tô Văn Hi rất không có đạo đãi khách.

“Tô tiểu thư, tôi còn có một đồng lớn sách phải xem,ngày mai tôi còn phải dậy sớm đi học. Khách tùy chủ tiện,tôi hiện tại không có tiện chiêu đãi chị,mời tự nhiên.”Trần Mộc Ngôn vừa muốn xoay người lên lầu, Tô Văn Hi gọi cậu lại.

“Cậu có phải cảm thấy Trần Chi Mặc rất cứng chiu cậu,cho nên cảm thấy ở trong cái nhà này cậu là lớn nhất?”

Trần Mộc Ngôn đã sớm đối với vị đại minh tinh này không được rồi, ở trên màn ảnh cô vẫn làm người ta thấy yêu tiếc, đáng tiếc thực tế loại mỹ cảm này đã vỡ tan tành, “Mặc ca đối với chị không có cảm giác gì,chị còn tưởng ở đây chị rất quan trọng sao?”

Tô Văn Hi trên mặt không có thần sắc tức giận , nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Kia nếu có một ngày Trần Chi Mặc không hề quan tâm cậu nữa thì sao?”

Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút, ở nơi đây trôi qua rất tốt, cậu thiếu chút nữa quên mất mình là Diệp Nhuận Hành.

Tô Văn Hi đối với phản ứng của Trần Mộc Ngôn rất hài lòng, chẳng qua là cô không nghĩ tới Trần Mộc Ngôn lại nở nụ cười.

“Tôi là đệ đệ của anh ta, không thể nào đoạt lấy toàn bộ cuộc sống của anh ta ,hơn nữa tôi cũng có cuộc sống của mình. Đợi đến một ngày Mặc ca không hề quan tâm tôi như đứa trẻ nữa,chị cảm thấy tôi giống như một con tiểu Cầu đáng thương sao?Xin lỗi,tôi cũng có cuộc sống của mình.” Trần Mộc Ngôn không sao cả xoay người lên lầu, khép cửa phòng lại.

Không sai, cậu hiện tại làm hết thấy hay là vì đặt nền móng sau này ,cho dù sau này Trần Chi Mặc phát hiện cậu không phải là đệ đệ của mình , cậu không cách nào lệ thuộc vào tài lực Trần gia hay chiếu cố của Trần Chi Mặc,cậu tin tưởng mình vẫn có thể ở trong xã hội này mà sinh tồn .Cậu muốn trở thành bác sĩ.

Đây là tâm nguyện của Diệp Nhuận Hành lúc còn bé khi mẫu thân trước giường bệnh ưng thuận ,cậu cũng không quên,cho dù lúc bản thân cậu làm paparazzi trong tối bát quái

Sau nửa giờ, Trần Mộc Ngôn nhận được tin nhắn từ Tô Trần.

Bà diên có phải là đang ở chỗ của cậu không?

Trần Mộc Ngôn có chút buồn cười, khắp thiên hạ cũng chỉ có Tô Trần kêu Tô Văn Hi là bà diên.

Bà diên chỗ này, anh mau tới mang chị ta đi đi.

Không được, tôi ghi âm tới chín giờ mới kết thúc.

Trần Mộc Ngôn dẫn lại đầu óc của mình, cậu còn chưa ăn cơm tối đây! Hơn nữa cậu sẽ không thật trông cậy vào việc Tô Văn Hi nấu cơm cho cậu,bởi vì trong tủ lạnh trừ sữa tươi cùng nước trái cây, cái gì khác cũng không có.

Cậu vừa cầm chìa khóa đi xuống lầu dưới, Tô Văn Hi đang xem TV liền hỏi: “Đi đâu vậy?”

Trần Mộc Ngôn tiếp tục làm như không nhìn thấy cô, đi qua phòng khách trước cửa đổi giày.

“Cậu nghĩ học anh của cậu đối với tôi làm như không thấy?” Tô Văn Hi đi tới phía sau cậu, “Cậu biết tôi vì cái gì thích anh của cậu không?”

Trần Mộc Ngôn bắt đầu cột dây giày.

“Bởi vì chúng ta rất giống, rất dễ dàng nhập vai, có thể đem mình biến thành bất kỳ một nhân vật nào.”

Tô Văn Hi tựa hồ cũng không có ý định tiếp tục ở lại, không nhanh không chậm đổi giày.

“Chẳng qua là anh của cậu so với tôi hơn hẳn.Tôi không có biện pháp sắm vai một nhân vật không phải là mình,nhưng là anh của cậu lại có thể làm cho mọi người nghĩ rằng anh ta là nhân vật chính, hơn nữa tùy tâm sở dục muốn diễn bao lâu thì diễn.Đúng rồi, quên mất nói cho cậu biết, vai mới của tôi là một người muốn dung nhập vào cuộc sống của người yêu nhưng luôn bị xem như không khí, cuối cùng trở thành nữ nhân hư hỏng.” Tô Văn Hi đứng dậy mở cửa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mặc dù mọi người dường như đối với Tô Trần rất yêu thích,nhưng là ta nghĩ Tô Trần đối với tiểu Trần đồng học không phải là “Yêu” mà là “Tình bạn”, bởi vì ta cảm thấy tiểu Trần đồng học cần một bằng hữu chỉ điểm hẳn một chút ,đã có Sở Cận đối với tiểu Trần đồng học có ý tứ rồi,nhiều hơn nữa như Tô Trần, tiểu Trần đồng học hẳn liền trở thành vạn nhân mê nhược thụ mất.

Nấm: mọi người thấy rầu đó, ai cứ nghĩ bạn Tô Trần với bạn Ngôn có gian tình thì bỏ đi nga ==]]

25. Chương 25

Trần Mộc Ngôn ngây dại, theo sát đi tới trước thang máy .

“Cho nên chị mỗi lần chạy tới nhà tôi cũng là đang diễn trò?”

Tô Văn Hi không có trả lời cậu, chẳng qua chỉ cười cười.

Thang máy ở lầu năm dừng lại, trong nháy mắt cửa sắp đóng kín ,Tô Văn Hi giữ nó lại.

“Bất quá tôi thích anh cậu là thật, chỉ là không biết cái tôi nào của tôi thích anh ta.”

Trần Mộc Ngôn trừng mắt nhìn, thang máy bắt đầu xuống tầng dưới.

Khi cậu đi tới trước xe ,không khỏi nở nụ cười.

“Ôi mẹ ơi Tô Văn Hi cùng Trần Chi Mặc đúng là tuyệt phối!”

Hai người kia đều có bản lĩnh đem cậu xoay vòng vòng đùa bỡn .Không trách được Tô Văn Hi lần đầu tiên tới nhà bọn họ ,Trần Chi Mặc nói với cô ta “Nhập vai quá sâu” rồi!

Xem ra lần sau mình không thể tùy ý tin tưởng vào diễn viên rồi!

Trần Mộc Ngôn đem xe lái đến một quán trà, gọi phần món ăn, sau khi ăn xong nhớ tới kem đánh răng hình như đã hết, chạy xe đến siêu thị.

Đang lúc tính tiền ,cậu nhận được nhận được Đinh San San .

“San San? Chuyện gì?”

“Mộc Ngôn mau tới giúp tôi,tôi” Lời của cô vẫn chưa nói hết, điện thoại di động đã bị người đoạt đi.

Ở bên trong là một mảnh thanh âm huyền ảo ,nghe giống như PUB.

“Này! Người chính là bạn trai nó sao!”

Trần Mộc Ngôn cau mày, Đinh San San nhất định là đã xảy ra chuyện, đã sớm bảo cô không nên lại đi PUB làm phục vụ,sao lại không nghe chứ!

“Chuyện gì?”

“Người còn dám hỏi ta chuyện gì! Bạn gái của người đập bể đầu huynh đệ ta,bảo nó bồi thường còn không chịu !Người nếu trong mười phút không tới ,bọn ta sẽ lần lượt phục vụ cho nó sáng khoái ,để xem nó còn cay độc như vậy không!”

Trần Mộc Ngôn cả kinh, lên tiếng hỏi địa chỉ liền lập tức chạy qua.

Đem xe dừng ở cửa, cậu liền vọt vào bên trong PUB.

Một đám nam nữ lác lác mọi nơi,tiếng nhạc chấn động màng nhĩ .Thỉnh thoảng có phục vụ mang tóc giả nữ nhân mặc váy ngắn màu đỏ bưng bia đi tới đi lui, còn có thể bị những tên khách nhân uống điên ăn bột.

Trần Mộc Ngôn nhìn quanh, bị những thanh niên không biết đụng đụng chạm chạm như lọt vào trong sương mù .

Mấy cô gái nhìn thấy cậu, thỉnh thoảng đưa tới ánh mắt mập mờ ,đáng tiếc Trần Mộc Ngôn không có tâm tình thưởng thức.

Vòng quanh PUB tìm hồi lâu, cậu rốt cục nhìn thấy ba tên mặc áo khoác đen,trên mặt mang vẻ lưu manh .Trong đó một tên trên bả vai còn giữ mảnh võ thủy tinh ,thái dương đang chảy máu.

Mà Đinh San San ngồi chính giữa bọn họ , co rúm lại . Nam nhân bên cạnh tay không an phận đặt ở trên đùi của cô,cô khép lại chân, cong lưng lại.Nam nhân kia thấy cô không muốn nhượng bộ, một cái tát vung lên,đang lúc Đinh San San nhắm chặt mắt chuẩn bị chịu ,đối phương cười sỗ người cô.

“Tên kia sợ là không dám tới đi!”

“San San!”

Trần Mộc Ngôn đi tới.

Đinh San San ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô muốn đứng dậy, lại bị nam nhân bên cạnh đè xuống.

Nam nhân cầm đầu kêu là Triệu ca, hần nhìn mặt Trần Mộc Ngôn, quét qua cậu,cái loại cảm giác tựa hồ bị đối phương lấy hết này làm Trần Mộc Ngôn vô cùng không thoải mái.

Triệu ca vỗ vỗ vị trí bên cạnh , “Nhìn chưa ra cô nàng này có bạn trai bộ dáng không tệ, không trách được lại chúng mắt mấy người chúng ta .”

Hai người khác cũng cười theo .

Trần Mộc Ngôn không có ngồi, chỉ đứng ở nơi đó: “Ta đã tới, Triệu ca nói thẳng muốn làm thế nào .”

“Đứng làm gì? Người đứng lâu như vậy người khác còn tưởng rằng Triệu ca ta khi dễ mấy tên trẻ tuổi các người .” Triệu ca muốn kéo Trần Mộc Ngôn qua, Trần Mộc Ngôn vốn là không muốn ngồi xuống, nhìn Đinh San San đã khóc sưng mặt, cũng muốn sớm một chút chấm dứt chuyện này.

“Ta đã ngồi xuống, mời Triệu ca nói muốn làm thế nào .”

Triệu ca đưa tay sờ mặt Trần Mộc Ngôn, lại không nghĩ rằng cậu tránh về phía sau, chỉ đành phải ngượng ngùng nói: “Nhìn không ra, cậu cùng bạn gái đều cùng tính tình, a, ha ha!”

Hai tên khác cũng cười theo.

“Bất quá Triệu ca ta luôn luôn đối với người bộ dáng đẹp mắt rất có kiên nhẫn.” Triệu ca tay vỗ vỗ trên đùi Trần Mộc Ngôn, rất có khuynh hướng xuống phía dưới, mà Trần Mộc Ngôn cũng không chút khách khí mà đem tay của hắn cầm lên, bỏ lên trên bàn.

“Triệu ca, không còn sớm, người muốn như thế nào ta mới có thể mang cô ấy đi.” Trần Mộc Ngôn thu hồi tất cả vẻ mặt, nghĩ thầm cùng lắm thì ở chỗ này theo chân bọn họ đánh một trận. An ninh nơi này chắc là không dễ tùy họ gây chuyện.

“Cũng đúng, không còn sớm.” Triệu ca nhìn huynh đệ của hắn, “Người nhìn, đầu của hắn bị đập, người giao tiền thuốc thang thế nào? Vỡ đầu, còn phải bồi dưỡng đúng không? Còn có cái kia cái gì như phí tổn thất tinh thần, đúng không? Đại Minh?”

Đại Minh chính là người bị nện đầu, “Đúng vậy, đại ca! Ta cũng cảm giác tâm linh mình bị thương tổn nghiêm trọng, bây giờ ta mà thấy mấy tiểu thư phục vụ bia, chỉ sợ các cô đột nhiên đem chai bia nện vào người của ta”

Hắn còn vừa nói vừa xoa bộ ngực, bộ dáng không giống như trong lòng bị đả kích, ngược lại giống như là ăn quá nhiều bị ghen.

“Bệnh viện CT phí là 260, nếu như Đại Minh tiên sinh không yên lòng muốn cộng lại hết, coi như là 500, khám gấp phí 30, băng bó phí dụng là 30, thuốc bổ cho dù nhân sâm tổ yến 2000, cộng thêm tinh thần tổn thất phí,” Trần Mộc Ngôn liếc mắt nhìn nhìn Đại Minh một cái, “Người xem có thể đứng lên còn chưa tới mức độ tàn tật, dựa theo luật pháp nước ta, phí tổn thất tinh thần hắn là ở mức 300-500, xin hỏi còn có phí dụng nào chưa tính toán rõ ràng không?”

Triệu ca cùng huynh đệ của hắn ngăn người, Đại Minh vỗ cái bàn đứng lên tựa hồ muốn nói gì, nhưng Triệu ca ngăn cản hắn.

“Ai, Đại Minh người hung cái gì, có lời gì hảo hảo nói !”

“Đúng vậy, Đại Minh tiên sinh, nhìn ngài rất không hài lòng, vậy thì mời nói cho ta biết ngài còn cần ta bồi thường cái gì.” Trần Mộc Ngôn vẻ mặt rất lạnh nhạt, có một loại cảm giác giải quyết việc chung, khí thế truy tử đem Đại Minh áp xuống.

“Người bồi thường ít như vậy?”

“Nếu như ngài cảm thấy ta bồi ít, vậy không bằng chúng ta xin cảnh sát đến bệnh viện nghiệm đả thương, để bệnh viện nói ta bồi chính là không nhiều lắm.”

Đại Minh nhìn Triệu ca, ánh mắt kia tựa hồ là đang nói Trần Mộc Ngôn không phải là dễ trêu, không bằng ra khỏi PUB trị hắn.

Nhưng là Triệu ca bỗng chốc cười, “Xong, liền theo số tiền này, vì một vết thương nhỏ mà còn chạy tới chạy lui, đây không phải là tự tìm phiền toái sao?”

Trần Mộc Ngôn móc ra ví tiền, đem bốn ngàn vỏ vào trên mặt bàn, “Không cần thôi lại.”

Đang muốn đi, Triệu ca kéo cậu lại, “Người trẻ tuổi này, không phải là Triệu ca ta nhiều chuyện. Người tựa hồ quá không biết lễ phép đi, chẳng lẽ người không nên uống chai bia cho huynh đệ ta nói lời xin lỗi sao?”

Trần Mộc Ngôn vốn là không muốn để ý đến hắn, nhưng là hai người khác hết lần này tới lần khác đem Đinh San San nhân trở lại. Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là nhắc bia lên, một hơi uống thấy đáy.

Triệu ca vỗ tay nói: “Lúc này mới sáng khoái !”

Đinh San San bị bọn họ đẩy đi ra ngoài, cô vội vàng chạy tới phía sau Trần Mộc Ngôn.

“Chúng ta đi thôi.” Trần Mộc Ngôn kéo cô hướng ra ngoài chạy, xuyên qua dòng người đông đúc, đi tới cửa.

“Mộc Ngôn Thật xin lỗi.” Đinh San San vẫn dính chỉ nước mắt chảy xuống.

Trần Mộc Ngôn nhìn cô mặc áo đuôi ngắn quần cụt, không khỏi thở dài một hơi, đem áo khoác trên người cởi ra, choàng trên vai cô: “Nếu như lần sau tôi tại loại địa phương này nhìn thấy cậu, tôi nhất định sẽ không để ý tới cậu nữa.”

“Ừ Tôi biết.”

“Cậu phải nhớ nếu bị trường học biết cậu ở loại địa phương này làm, cho dù không để cho bị người cảnh cáo xử phạt, các thầy cô giáo khác cùng bạn học như thế nào nhìn cậu.”

“Tôi. Tôi cũng vậy không có biện pháp, rất phải nhanh nộp tiền thực tập”

“Vậy cậu hỏi mượn tôi là được, cậu toàn tâm toàn ý đem sách đọc xong, đem bằng hành nghề thầy thuốc tới, cho dù là đến một bệnh viện nhỏ làm việc, cậu đưa tôi số tiền kia cũng không thành vấn đề!” Trần Mộc Ngôn nhú nhú mày, chỉ cảm thấy trước mắt làm sao có nhiều Đinh San San như vậy .

“Mộc Ngôn? Cậu làm sao vậy?” Đinh San San phát hiện cậu có cái gì không đúng, vừa quay đầu lại, nhìn thấy đám người Triệu ca đang cười toe toét miệng đi tới.

Đinh San San giờ mới hiểu được, chai bia kia nhất định là bỏ thuốc rồi, cô vội vàng đỡ Trần Mộc Ngôn hướng bãi đậu xe ven đường đi tới.

Trần Mộc Ngôn dùng sức mở mắt, một mảnh choáng váng, ngay cả đầu cũng nặng nề không được rồi .

Đinh San San đem chìa khóa xe hắn lấy ra, mà thân thể Trần Mộc Ngôn mất đi khống chế ngã xuống, Đinh San San không thể làm gì khác hơn là hai tay nâng cậu, hướng xe đi tới.

Mất thấy bọn Triệu ca càng chạy càng gần, Đinh San San luống cuống tay chân lên.

“Ồ, bạn trai người uống có một chai mà chịu không được ? Nếu không vẫn là đem hắn giao cho Triệu ca ta, để cho ta dạy hắn làm sao uống rượu.” Triệu ca giải khai cổ áo, nới lỏng cổ áo Trần Mộc Ngôn đang sắp mất đi ý thức .

“Đừng. Các người tránh ra! Tránh ra a!” Đinh San San hiện tại hối hận, cô hiện tại đã biết rõ mục tiêu Triệu ca không phải là mình mà là Trần Mộc Ngôn.

Hai người khác tới, đem Đinh San San lôi qua.

“Các người dám đụng hắn! Trần gia nhất định sẽ không bỏ qua cho đám các người!”

Triệu ca đứng ở trước mặt Trần Mộc Ngôn, đưa tay sờ sờ mặt cậu, “Ta thích người chẳng những bộ dáng đẹp mắt lại có cá tính, cho dù không có năng lực uống, cũng không quan hệ.”

Trần Mộc Ngôn chán ghét tay hắn vuốt ve, nhưng lại không có khí lực.

Một bên Đại Minh mở miệng nói: “Triệu ca, tiểu tử này thoát nhìn trong nhà sợ rằng có chút địa vị, hay là thôi đi!”

Triệu ca khề hừ một tiếng, xé ra áo Trần Mộc Ngôn, đưa tay vào dùng sức sờ soạng mấy cái, “Có gia cảnh thì sao! Những thứ nhà người có tiền sợ nhất cũng chính là gièm pha !”

Đang lúc Triệu ca muốn đem Trần Mộc Ngôn khiêng đi, có người gõ mui xe .

Triệu ca men theo thanh âm nhìn sang, chỉ thấy bên xe mấy nam nhân đang đứng, mà tên đàn ông đang gõ mũi xe có một đôi mắt hoa đào trong mắt có mấy phần khinh thường, “Đem tay bản của người trên người cậu ta ra.”

Triệu ca từ cách ăn mặc nam nhân kia có thể thấy được thân phận của hắn không tầm thường, mà phía sau hắn có mấy đại hán vạm vỡ vừa nhìn chính là bảo vệ trong PUB.

“Ellen, ” nam tử hướng một bên chủ quầy rượu nghiêng đầu, “Đây chính là PUB người muốn ta đầu tư à, tùy tiện người nào tra cũng có thể đi vào, sau đó tùy tiện bỏ thuốc những khách nhân khác ?”

26. Chương 26

“Thật sự xin lỗi, Sở tiên sinh, tôi không nghĩ tới.” Ellen ý bảo hộ vệ đi qua đem Trần Mộc Ngôn đỡ lên.

Sở Cận khẽ mỉm cười, đi tới trước mặt Triệu ca, một tay ôm qua Trần Mộc Ngôn, một tay khác kéo cổ áo Triệu ca, “Người— còn dám đụng cậu ta?”

Triệu ca còn chưa kịp phản ứng, đầu của mình đã bị đối phương xách lên đâm vào đèn đường một bên.

“Thu thập bọn họ.” Sở Cận nhàn nhạt nói một câu, Triệu ca đang ôm đầu dựa vào đèn đường ngồi xuống, mà mấy hộ vệ đã hướng bọn họ đi tới.

“Vị tiên sinh này!” Nhận được tự do Đinh San San chạy đến trước mặt Sở Cận, “Mộc Ngôn cậu ấy.”

“Cô là bằng hữu Mộc Ngôn sao?” Sở Cận trong cười có một cổ khí chất phong lưu, “Tôi cùng Trần Chi Mặc quen biết, cô yên tâm tôi sẽ không làm gì đệ đệ bảo bối của hắn.”

Đinh San San vẫn là một bộ dạng rất lo lắng.

“Ellen, người đưa vị tiểu thư này về nhà.”

“Như vậy còn Mộc Ngôn? Anh muốn dẫn cậu ấy đi đâu?”

“Tôi còn có thể dẫn cậu ấy đi đâu? Đương nhiên là bệnh viện rồi.” Sở Cận buồn cười lắc đầu, đem Trần Mộc Ngôn dìu vào trong xe, sau đó nghênh ngang rời đi.

Xe chạy trong một mảnh bóng đêm, mà Trần Mộc Ngôn cúi thấp đầu, không ngừng nói mê sảng.

“Đừng đụng vào tôi. Đừng đụng vào tôi.”

Sở Cận hít một hơi, “Cậu bây giờ không nên lo lắng là ai đụng cậu, mà là bọn họ cho cậu dùng thuốc gì !”

“Nhức đầu. Mặc ca. Em khó chịu.”

Sở Cận ngón tay nắm tay lái run rẩy, thanh âm hơi tự giễu nói: “Xem ra Trần Chi Mặc nuôi dưỡng cậu rất thành công, lúc nào nơi nào cũng có thể nghĩ tới hắn. Phải biết rằng lần này nếu không phải trùng hợp gặp tôi, Trần Chi Mặc cũng không có biện pháp cứu cậu !”

Đến bệnh viện, Sở Cận công Trần Mộc Ngôn khám gấp.

Nghe được bác sĩ chẩn đoán nói Trần Mộc Ngôn chẳng qua bị thuốc mê làm cho người mất đi năng lực hành động, Sở Cận này mới án lấy mi tâm thở phào nhẹ nhõm. Bác sĩ truyền dịch cho cậu ta, hơn nữa giữ lại bệnh viện quan sát một đêm. Mà Sở Cận thì quyết định chờ ở trong phòng bệnh phụng bồi cậu.

Trần Mộc Ngôn nằm ở trên giường bệnh, vẻ mặt cũng không có như mới vừa rồi nhăn nhu.

Sở Cận đứng ở bên giường, ngón trở điểm nhẹ trên đầu lông mày cậu, sau đó dọc theo đường cong đi tới đuôi lông mày. Hắn chậm rãi nghiêng hạ thân, mềm nhẹ ngậm lên môi Trần Mộc Ngôn.

Vừa lúc đó, điện thoại Trần Mộc Ngôn vang lên, dãy số biểu hiện không phải trong nước.

Sở Cận cầm lấy khoe miệng cười ,tiếp cú điện thoại kia.

“A,Trần Chi Mặc.”

“Sở Cận. Người cùng Tiểu Ngôn ở chung một chỗ?”

“Aha, thật khó cho người có thể thoát cái đã nghe ra thanh âm của ta.” Ngón tay Sở Cận xẹt qua thái dương Trần Mộc Ngôn, ngón tay trên đầu mũi cậu chuyển chuyển.

“Tiểu Ngôn đâu?Người để cho cậu ta nghe điện thoại.”

“Nga, xin lỗi, cậu ấy hiện tại không nhúc nhích được .”

“Người đối với cậu ta làm cái gì.”

Những lời này rất ngắn gọn, nhưng Sở Cận thoáng chốc cảm giác được khí áp trầm xuống, bên tai một trận lạnh như băng, “Không phải là ta làm gì cậu ấy,mà là người dạy cậu ấy thế nào.”

“Dạy cái gì?”

Sở Cận chưa từng nghe qua thanh âm tức giận của Trần Chi Mặc, hần vĩnh viễn luôn mang theo mặt nạ tươi cười ôn nhu nam tử.

“Dạy cậu ta nên rời đi quầy rượu, không nên uống thứ không thể uống ở trước mặt mình .”

“Cậu ta rốt cuộc làm sao?”

“Cậu ta ở trong quầy rượu bị thuốc mê.Ta vừa lúc gặp phải,cho nên đưa cậu ta tới bệnh viện.”

“Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Thành phố Đệ Tam .Ta nhớ được người hình như còn đang ở New Zealand chụp cái” Sở Cận lời còn chưa nói hết, bên kia đã dập máy.

Hắn ngó chừng màn hình điện thoại di động nhú nhú mày,”Tốt, cho ta xem người có phải thật coi Trần Mộc Ngôn là bảo bối hay không.”

Trần Mộc Ngôn trời sắp sáng mới khôi phục ý thức .

Đầu của cậu như cũ mê mang, mở mắt, tiêu cự có chút không rõ.

“Tôi. Ở đâu.”

Sở Cận ngồi ở một bên tĩnh lại, “Trong bệnh viện.”

Trần Mộc Ngôn có thể thấy rõ đồ vật,chạm rai nghiêng mặt qua , chống lại hai mắt tràn đầy quan tâm của Sở Cận.

“Sở tiên sinh.”

“Tôi gặp tai nạn cậu đưa tôi đến bệnh viện, cậu bị bỏ thuốc tôi đưa cậu tới bệnh viện, cái này chúng ta coi như là huề nhau.” Sở Cận khẽ mỉm cười, “Có còn nơi nào không thoải mái không?”

“Đầu choáng váng.”

“Đó là đương nhiên,rượu hòa với thuốc mê ,cậu có thể không bất tỉnh sao? Có lẽ nên đốt cao hương may mắn là bọn chúng không bỏ huyễn tề *vào.”

(*): một loại thuốc sinh ra ảo giác, mình cũng chưa bik là gì =]]

~“Tôi bị bỏ thuốc sao.” Trần Mộc Ngôn đưa tay che kín hai mắt của mình, cố gắng làm rõ ý nghĩ, “Đinh San San đâu?Cô ấy thế nào!”

“Đinh San San?” Sở Cận nhú một chút lông mày, “Là cái cô tiểu thư đẩy mạnh tiêu thụ bia kia sao?”

“Cô ấy là bạn học của tôi.”

“Cô ta không có chuyện gì, tôi đã tìm người đưa cô ta về.”

“Vậy thì tốt. Cám ơn anh. . . .” Trần Mộc Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Sở Cận có chút buồn cười, “Tôi cứu cậu,mà cậu không cám ơn tôi.Trái lại tôi đem bạn học cậu về thì cậu lại đối tôi cảm ơn à.”

Trần Mộc Ngôn bắt tay Sở Cận, “Tôi hiện tại trình trọng cảm tạ anh.”

“Một lát muốn ăn chút gì không ?”Sở Cận nhẹ giọng hỏi.

“Tôi không có khẩu vị ,tôi muốn nằm ở đây .”

“Nga, tôi muốn nói cho cậu biết một tin, cậu sợ rằng càng không có khẩu vị .”

“Cái gì?”

“Trần Chi Mặc đã biết chuyện của cậu, nghe khẩu khí hần , có thể cả đêm ngồi máy bay tới đây cũng có thể.”

“Cái gì –” Trần Mộc Ngôn thiếu chút nữa từ trên giường ngồi dậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt sắp khóc ,”Anh. . . . Anh ấy biết rồi?”

Sở Cận vẻ mặt nhìn có chút hả hê,tay chọc túi quần nói: “Ừm.Bất quá hần luôn luôn đối đãi người ôn nhu,nên chắc sẽ đối với cậu như vậy.”

Trần Mộc Ngôn thật sâu hít một hơi, cậu đột nhiên cảm giác được mình tựa như ngồi ở trên tòa án, Trần Chi Mặc chính là phán quyết cuối cùng.

Sở Cận cũng không nói chuyện ,chỉ ngồi ở một bên dù bạn vẫn ung dung nhìn vẻ mặt cậu ngưng trọng.

“Anh sao lại nói cho anh ấy biết a. Tùy tiện thù địch lý do là được mà”

“Anh của cậu biết được tôi bắt điện thoại,hần cũng mặc kệ cậu là bị hôn mê hay là bất tỉnh , cũng sẽ gấp trở về.” Sở Cận cố ý ngả ngón trát trát cảm cậu một cái,”Bởi vì ở trong lòng hần tôi không có hình ảnh gì tốt.”

“Vậy anh vì sao lại tùy tiện tiếp điện thoại tôi,bất kể nó là ý tốt”

Sở Cận cười ra tiếng, “Nếu như tôi không tiếp, anh của cậu sẽ vẫn càng không ngừng gọi,gọi tới cậu không bắt máy sau đó hần lập tức ngồi phi cơ trở về, có cái gì khác nhau sao?”

Trần Mộc Ngôn nhắm mắt lại: “Tôi đói bụng, tôi muốn ăn gì đó.”

“Cậu không phải nói cậu không đói sao?”

“Anh chưa từng nghe qua trước lúc thượng hình cũng là để cho phạm nhân ăn no đấy sao?”

Sở Cận ra ngoài mua thức ăn,Trần Mộc Ngôn gọi cho đình San San

“Mộc Ngôn ? Là cậu Tôi lo cậu cả đêm không biết Sở tiên sinh kia có dẫn cậu đến bệnh viện không,cậu bây giờ thế nào?”

“Tôi xác thực đang ở bệnh viện, hiện tại hoàn hảo,tiết học hôm nay cũng không đi được rồi, cậu có thể đi giáo vụ xin phép cho tôi không? Giấy xin phép nghỉ chờ tôi về trường đưa sau.”

“Được Cái kia Mộc Ngôn Thật xin lỗi.”

“Biết xin lỗi là tốt rồi, cậu đã đáp ứng chuyện của tôi thì phải nhớ được.”

“Được,lần này tôi cẩn thận suy nghĩ ,cậu không sai, thay vì đi ra ngoài kiếm số tiền này không bằng hướng cậu vay tiền học đại học xong có cơ hội đến bệnh viện chính quy mà làm.Cái loại lòng tự ái vô dụng này chỉ liên lụy đến bằng hữu.”

“Nghĩ thông suốt là tốt rồi. Nói tóm lại, chúng ta cùng nhau cố gắng chuẩn bị thực tập .”

Hơn tám giờ tối ,Trần Mộc Ngôn đang cùng Sở Cận mất to trừng mắt nhỏ,Sở Cận bỗng nhiên mở miệng, “Tối.”

“Tôi cái gì?”

“Anh của cậu.”

Theo hai chữ này, cửa phòng bệnh bị mở ra, Trần Chi Mặc đi đến.

“Tiểu Ngôn.”

“Mặc. Ca.” Trần Mộc Ngôn ngồi dậy, nuốt một ngụm nước bọt.

“Hiện tại thế nào?” Trần Chi Mặc ngồi bên cạnh cậu, Trần Mộc Ngôn có thể nhìn thấy quầng thâm ngay mắt hấn,xem ra hấn gần đây mệt chết đi, nhưng vừa nghe đến tin tức Trần Mộc Ngôn liền trước tiên gấp trở về.

“Em không sao, ” Trần Mộc Ngôn nhìn bộ dạng hấn lo lắng , trong lòng nhất thời đau lòng ,”Ngủ một chút hiện tại là tốt hơn nhiều !”

“Khá là tốt rồi.” Trần Chi Mặc xoay người đối Sở Cận nói, “Cảm ơn người kịp thời cứu hấn.”

“Không khách khí.” Sở Cận trực tiếp đi về phía cửa, dừng lại hướng Trần Mộc Ngôn làm một tư thế cắt yết hầu ,sau đó khẽ cười rời đi.

Trần Mộc Ngôn run lên, nhìn lại hướng Trần Chi Mặc,tất cả nụ cười của đối phương trong khoảnh khắc biến mất.

Trần Chi Mặc đưa lưng về phía cậu ngồi ở bên giường, “Em đi đâu bị người ta thuốc?”

“Pub.” Trần Mộc Ngôn mân môi.

“Anh nghĩ em sẽ không hề đến loại địa phương đó nữa.”Trần Chi Mặc thanh âm rất nhẹ, nhưng có thể nghe ra thất vọng trong đó.

“Em không phải đi uống rượu , chỉ là bạn học của em gặp chút phiền phức, cho nên em đi giúp cô ấy thôi !” Trần Mộc Ngôn vội vàng giải thích, chẳng biết tại sao, cậu không muốn Trần Chi Mặc đối với mình thất vọng.

Trần Chi Mặc như cũ không quay đầu lại, ngón tay ở bên mép giường nhẹ nhàng gõ, mỗi một cái đều va vào lòng Trần Mộc Ngôn . Một lúc lâu, hấn mới mở miệng nói: “Bác sĩ nói sao?”

“Họ nói em không có chuyện gì rồi, tùy thời có thể xuất viện.”

“Được rồi, anh đi làm thủ tục xuất viện.” Trần Chi Mặc đứng dậy đi về phía cửa, “Bất kể như thế nào, em người không có chuyện gì là tốt rồi.”

Ngồi trên tay lái, Trần Chi Mặc như cũ nhìn về phía trước, Trần Mộc Ngôn cũng nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Cho đến khi tới phòng khách, Trần Chi Mặc cũng tựa hồ không có ý định quay đầu lại liếc cậu một cái.

Trần Mộc Ngôn cũng không chịu được loại áp khí này nên nói chuyện.

“Trần Chi Mặc,nếu như anh cảm thấy nơi nào khó chịu cứ việc nói thẳng là được.Em đã nói em đi PUB không phải để uống rượu cũng không cùng người nào lêu lổng, bị bỏ thuốc em cũng rất xui xẻo!”

Những lời này cơ hồ là rống ra .

Cậu rống xong ngay ngăn cả người, chỉ sợ Trần Chi Mặc càng không muốn để ý đến cậu.

Chợt nhớ tới Tô Văn Hi nói câu kia: “Nếu có một ngày Trần Chi Mặc không hề quan tâm cậu nữa thì làm sao?”

Nếu như không hề quan tâm nữa,mình đây cũng chỉ có thể tự quan tâm mình.

Dù sao tất cả ôn nhu của Trần Chi Mặc cũng là thuộc về Trần Mộc Ngôn,mà không phải là Diệp Nhuận Hành.

Trong phòng một mảnh yên lặng, Trần Mộc Ngôn hấp khẩu khí kìm nén ở đó.

Bỗng nhiên, bả vai Trần Chi Mặc run lên, "Nhìn chưa ra anh không để ý em, em đã kích lớn như vậy."

Trần Mộc Ngôn trong nháy mắt hiểu ra dọc đường đi Trần Chi Mặc lạnh nhạt là "diễn trò", cậu nổi trận lôi đình vọt tới lưng đối phương: "Nga! Nhìn em khổ sở anh rất thoải mái nhỉ!"

27. Chương 27

Trần Chi Mặc xoay người, trên mặt là nụ cười thật to, "Đúng vậy, rất thoải mái! Em nghĩ một chút xem, khi anh ở nước ngoài nghe Sở Cận nói em trong PUB, tâm tình anh thế nào?"

Trần Mộc Ngôn không cách nào nói.

Trần Chi Mặc áp sát cậu, nghiêng mặt qua, "Anh rất sợ. Nếu như những người đó thật làm gì em, anh nên làm cái gì bây giờ?"

Ánh mắt của hắn quá sâu, dẫn dắt tất cả năng lực suy tư của Trần Mộc Ngôn, đang lúc môi hắn sắp chạm vào Trần Mộc Ngôn, hắn đưa tay điểm điểm trên đầu Trần Mộc Ngôn, "Lần này được bài học, sau này phải chú ý!"

Lúc Trần Mộc Ngôn kịp phản ứng, Trần Chi Mặc đã lên lầu.

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, một khắc đó, cậu cho là Trần Chi Mặc sẽ hôn mình, nhưng cậu ngay cả lui về phía sau cũng làm không được.

Hoàn hảo Trần Chi Mặc chẳng qua chính mình.

Trần Mộc Ngôn chuyện đầu tiên khi trở lại gian phòng là tắm gội, đem toàn bộ y phục ở trong bệnh viện thay ra.

Trước khi ngủ, Trần Chi Mặc cho cậu một ly sữa nóng.

"Sữa tươi à. Em hiện tại đều không dám uống sữa tươi nữa." Trần Mộc Ngôn nhỏ giọng nói thêm một câu, nhưng không để Trần Chi Mặc nghe thấy.

"Sao thế?" Trần Chi Mặc nghiêng đầu, đường cong ưu nhã ở cổ mềm mại lộ ra.

"Em nói nhưng anh không được cười."

"Được, em nói xem. Anh sẽ cố hết sức không cười."

"Em bình thường cứ uống xong sữa tươi thì nằm mơ thấy có người áp em. Cái kia."

"Cái kia là chỉ người? Quỷ áp giường?" Trần Chi Mặc có chút buồn cười.

"Chính là. thôi quên đi." Trần Mộc Ngôn cảm lý Mark uống hết một hơi, chuẩn bị vén chăn lên ngủ.

Trần Chi Mặc túm chăn, "Nè, nào có người như em đang kể chuyện chỉ kể một nửa! Em mơ thấy có người áp em làm cái gì?"

Thật ra thì chuyện này đặt ở trong lòng Trần Mộc Ngôn cũng một thời gian ngắn rồi, có lẽ lúc đó nói ra cũng tốt. Trần Mộc Ngôn dùng chăn phủ đầu, "Người kia vừa sờ em vừa hôn em."

"Vậy là xuân mộng à? Đừng nói đối tượng là Tô Văn Hi."

"Không phải là. Là một tên con trai."

Trần Chi Mặc không nói.

Trần Mộc Ngôn đem chần vén lên muốn nhìn một chút phản ứng của đối phương, mà Trần Chi Mặc chẳng qua chỉ nhìn cậu.

“Ca. . . . Em không phải là có vấn đề chứ?”

“Nói một chút xem em bị người nam nhân kia. . . . cảm giác là như thế nào? Em thích cái loại cảm giác này chứ?” Trần Chi Mặc dùng vẻ mặt rất chân thành hỏi cậu.

“ Em có chút sợ, thật giống như mình không hề thuộc về mình ,cái loại bị khống chế. . . . Bị chinh phục. . . . Em không tìm được từ hình dung”

Trần Chi Mặc cúi đầu suy nghĩ ,Trần Mộc Ngôn không dám lên tiếng quấy rầy hấn.

Một lúc lâu, Trần Chi Mặc mới mở miệng nói: “Em gần đây áp lực có phải hay không quá lớn?”

“Có một chút ,sắp tới kỳ thi giữa kì .”

“Anh cảm thấy em không có vấn đề gì, cái người trong mộng chế trụ em có lẽ trong tiềm thức của em chính là áp lực em đối mặt,em cảm thấy có chút lực bất tòng tâm. Như em đã nói, em vừa muốn học vừa hy vọng có thể ở trong trường học thành lập quan hệ với mình,những khả năng này làm cho em mệt mỏi.”Trần Chi Mặc trong đôi mắt có một loại sức thuyết phục khó có thể kháng cự .

“Thì ra là vậy.”Trần Mộc Ngôn cảm thấy đối phương nói có chút đạo lý.

Trần Chi Mặc vén ra tóc trên trán cậu,vừa định muốn hôn xuống,nhưng dừng lại, “Anh quên mất,em không thích anh làm như vậy.”

Một trận gió nhẹ lướt qua trán Trần Mộc Ngôn,Trần Chi Mặc trước cửa nói một tiếng”Ngủ ngon” liền rời đi.

Trần Mộc Ngôn đưa tay sờ trán của mình, khẽ mỉm cười, Đúng vậy Huỳnh đệ không cần làm hành vi thân mật như vậy.

Lúc Trần Mộc Ngôn lần nữa trở lại trường ,toàn trường đều mang bầu không khí thi giữa kỳ.

Nói thí dụ như trong thư viện không còn chỗ ngồi, Trần Mộc Ngôn mỗi lần đều phải cùng các niên đệ học muội chào hỏi để xin bọn họ chỗ ngồi.Có lúc còn có thể mượn không được.

Bất quá hoàn hảo Đinh San San cùng Khương phi sẽ đem tài liệu trọng yếu photo lại, vạn nhất mượn không được bản gốc,Trần Mộc Ngôn có thể mượn họ.

Kể từ khi sau bài luận nhóm,Khương Phi cũng từ từ cùng Trần Mộc Ngôn càng ngày càng thân, tỷ như sau khi tan lớp cùng nhau thảo luận, sửa lại bài ghi chép.

Mà Trần Mộc Ngôn cùng Trần Chi Mặc lúc ăn cơm chiều chủ đề cũng từ từ biến thành cậu và bằng hữu như thế nào chung đụng .

“Mặc ca,em nói, buổi trưa hôm nay em cùng Đinh San San cơm trưa toàn bộ phun ra rồi!”

“Nga, tại sao?” Trần Chi Mặc là người nghe rất tốt,Trần Mộc Ngôn có thể từ trong ánh mắt của hấn cảm giác Trần Chi Mặc tựa hồ có thể từ lời của cậu tưởng tượng ra cả tình cảnh.

“Bọn em hôm nay có bài tập giải phẫu , anh biết em cùng Đinh San San đều ăn cơm dì Lý làm,do để nhận được thiết bị tốt,bọn em trước hết đi vào phòng giải phẫu,đem cơm hộp tùy tiện đặt ở một cái kệ có vải trắng lót dưới bát đũa ăn, ai ngờ Khương Phi đi vào nói cho bọn em biết, phía dưới miếng vải chính là nội tạng, còn vén lên cho em nhìn!” Trần Mộc Ngôn nói đến mặt mày hớn hở vẫn không quên bắt chước vẻ mặt Khương Phi .

“Cho nên bọn em liền ói?”

“Em vốn là không muốn ói , nhưng Đinh San San vừa phun em liền chịu không được”

Trần Chi Mặc cười gật đầu, gấp thức ăn cho cậu,”Hiện tại có bạn học, có phải không còn cảm giác khó chịu như ban đầu?”

“Đúng vậy ,anh không biết, năm nhất rất vui vẻ gọi em cùng bọn họ chơi bóng rổ, đáng tiếc,sắp thi giữa kỳ rồi, em không có thời gian theo bọn họ chơi.” Trần Mộc Ngôn vừa ngón vừa nói ăn hết cơm,liền đứng dậy, “Ca, em đi ra ngoài!”

“Là tự học buổi tối sao?”

“Phải.”Trần Mộc Ngôn cầm túi lên liền chạy ra khỏi ,”Bọn Khương Phi còn đang ở thư viện chờ em !”

Lúc cửa đóng lại , Trần Chi Mặc đưa tay chống trán của mình, bóng tối phủ xuống không rõ ánh mắt của hắn.

Cuộc thi gần tới, Trần Mộc Ngôn sẽ không trở về ăn cơm tối.

Cậu và Khương Phi còn có Đinh San San ở chung một chỗ học tập rất có hiệu suất.. Bọn họ đều trao đổi hiểu biết lẫn nhau về key point,có lúc mượn tư liệu của đối phương, sẽ phát hiện chỉ cần nhìn bộ phận đánh dấu là tốt ,giảm bớt thời gian học tập.

Đinh San San nhìn ngoài trời một chút,nhỏ giọng đối với Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi nói: “Ngày này,hơn sáu giờ rồi, đi ăn gì đi !”

“Ừ, ừ, chờ tôi xem xong hai trang cuối.” Trần Mộc Ngôn gật đầu, Khương Phi đã thu dọn bài ghi chép hôm nay.

Đang lúc Trần Mộc Ngôn thu dọn sách,Đinh San San thì dùng một loại ánh mắt khác nhìn Trần Mộc Ngôn.

“Cậu nhìn đủ chưa?Bộ dáng tôi rất đẹp ?”

Khương Phi cũng ngẩng đầu nhìn một cái, cũng khẽ sững sốt một chút.

“Cậu nếu là lớn lên đẹp trai, Trần Chi Mặc chính là Aphrodite* rồi !”

(*): nữ thần Aphrodite là thần của tình yêuvà sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng); và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ. Tương đương của thần này trong thần thoại La Mã là Venus.

“Aphrodite là nữ thần có được hay không!” Làm sao so với anh tôi.

Có người vỗ vỗ đầu vai Trần Mộc Ngôn,cậu vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Trần Chi Mặc.

“Mặc ca,sao anh lại tới đây?”

“Sợ bọn em lo học không chịu ăn .”Trần Chi Mặc chuyển hướng Khương Phi cùng Đinh San San cười một tiếng, Đinh San San thì khởi nói , còn Khương Phi thể nhưng cũng cúi đầu .

Trần Mộc Ngôn buồn cười nói: “Ca, xem ra anh thật là Aphrodite.”

Trần Chi Mặc đưa hộp cơm cho Trần Mộc Ngôn,dĩ nhiên cũng không thiếu phần Đinh San San cùng Khương Phi.Trần Chi Mặc vốn là rất hay nói, ngay cả một sách Khương Phi cũng bị hắn dẫn dắt tới nói cười.

Cơm nước xong, Trần Chi Mặc liền mang theo hộp cơm rời đi.

“Mặc ca, đã phiền anh đưa cơm,ha hã.” Trần Mộc Ngôn sờ sờ ót.

“Không có gì, hai ngày này không có thông báo, một mình ở nhà cũng rất nhàm chán .”

Trần Chi Mặc sau khi rời đi, Đinh San San dùng khuỷu tay chọc chọc Trần Mộc Ngôn nói, “Thật hâm mộ cậu,có một ca ca tốt chăm sóc như vậy !”

“Hắn là anh tôi mà !”

“Hắn đâu chỉ giống như anh của người, quả thực chính là mẹ người.”Khương Phi cũng trêu ghẹo nói.

“Oh,nhưng là anh ta cũng không giống như những bà mẹ dài dòng kia.”

“Bất quá Trần Mộc Ngôn,” Đinh San San suy nghĩ một chút, “Tôi cảm thấy cậu cùng anh của mình thật rất thân mật ,cậu nhớ đi,trước kia mỗi lần tan lớp cậu đều gọi điện thoại về nhà nói ‘ca,em tan lớp rồi, đi về liền’ . “

“Sau đó chúng ta có thảo luận người chưa kịp gọi điện thoại thì anh của người sẽ trực tiếp call tới đây.” Khương Phi nghiêng đầu,”Quả thực tựa như tình nhân đang yêu nhau tha thiết.”

Đinh San San cũng ồn theo: “Đúng vậy,hơn nữa anh cậu giăng ra cái lưới nhu tình như vậy,vừa thu lại miệng lưới,cậu đã bị hấn bắt được.”

“Này! Uy! Đinh San San! Cậu có phải hay không xem tiết mục lá cải quá nhiều, giọng nói tựa như tên chủ trì Bất Quái !” Trần Mộc Ngôn hết chỗ nói .Bất quá ngẫm lại,nếu như Mặc ca là phụ nữ.

Trần Mộc Ngôn run lên, “Đọc sách đọc sách! Nếu không ngay cả vị trí ở thư viện cũng mất !”

Nửa tháng sau, kì thi giữa kỳ cực khổ cũng kết thúc.

Trần Mộc Ngôn biết mình thi cũng không tệ lắm, Đinh San San cùng Khương Phi cũng sẽ không tệ.

“Đi! Đi ra ngoài ăn mừng một chút!” Đinh San San đuổi cái lưng mỗi mẹt,”Chúng ta đi KTV đi !Trần Mộc Ngôn mời khách! Khương phi cậu cũng cùng đi chứ, mới vừa thi xong thử nghỉ ngơi một chút !

“Tôi sẽ không hát” Khương Phi nâng gọng kính,một bộ dáng lão già nhiều tuổi.

“Vậy thì có quan hệ gì, Trần Mộc Ngôn cũng không hát. Đi KTV cậu không cần hát thì vô cùng tốt, chỉ cần có thể đem áp lực bình thường toàn bộ rỗng ra ngoài là được!”

Cho nên ba người cùng đi ,Đinh San San còn mang theo mấy bạn cùng phòng.

Làm bọn họ mở mắt chính là Khương Phi , hấn quả thật không biết hát ,chẳng qua thanh âm của hấn rất giống Trương Học Hữu, hát lên mọi người rồi rít phản ứng giống như đang nghe Trương Học Hữu chạy tới hát,đáng tiếc sau khi nghe xong ngay cả giọng hát cũng không nhớ gì cả.

Trần Mộc Ngôn bưng thức ăn cho mọi người,đi ra ngoài phòng,mới phát hiện điện thoại có vài cuộc gọi nhỡ,lúc này mới nhớ tới mình thi xong quá đặc ý ,ngay cả quên việc gọi điện báo Trần Chi Mặc buổi tối không về cũng quên mất.

“A lô,Mặc ca? Thật xin lỗi em quên điện thoại cho anh,em cùng ban học đang ở K”

“Không có gì, anh đoán em đang cùng bạn họ đi chơi.”

Nghe thấy thanh âm Trần Chi Mặc như cũ ôn nhu, Trần Mộc Ngôn mới yên lòng. Nhưng nghĩ lại mình cũng lớn như vậy rồi, thật ra thì không cần thiết đi nơi nào cũng hướng đại ca trong nhà báo cáo .

Trở lại phòng,cậu cùng Khương Phi hát,tất cả nữ sinh nghe cũng cười đến nghiêng ngả.

28. Chương 28

Mười hai giờ đêm rất nhanh đến,Trần Mộc Ngôn đưa các nữ sinh cùng Khương Phi lên taxi, mình thì khởi động xe ,lúc này mới nhìn rõ trên điện thoại có một tin nhắn đến, là Vương Đại Hữu gửi.

Tin nhắn ghi là Trần Chi Mặc hôm nay ghi hình tiết mục Tổng Nghệ bị thương ngoài ý muốn ,muốn Trần Mộc Ngôn lưu tâm chiếu cố một tý.

“Mặc ca bị thương?” Trần Mộc Ngôn trong lòng cả kinh, vội vàng chạy về nhà.

Bị thương tại sao không nói với mình chứ? Vấn đề này thật ngốc,Trần Chi Mặc đã qua cái tuổi sinh hoạt bị chút thương tích hay xảy ra vấn đề gì nói với người khác rồi,cậu thu lại tâm tình,biết phải xem nhiều việc coi như thường ngày.

Về đến nhà, phòng khách vẫn sáng đèn.

Trần Mộc Ngôn lên trên lầu,đi tới trước cửa phòng Trần Chi Mặc vừa định gõ cửa, ý thức được hiện tại đã khuya,Trần Chi Mặc hẳn là đã ngủ.

Không biết thương thế của hắn như thế nào, có thể trở về nhà chắc vết thương không nặng.

Nhưng là bất kể như thế nào, Trần Mộc Ngôn vẫn cảm thấy đau lòng, Trần Chi Mặc đối đãi với cậu vô cùng tốt, nhưng cậu vẫn chưa giúp được gì cho hắn.

Đang lúc cậu do dự, thanh âm Trần Chi Mặc vang lên.

“Tiểu Ngôn ? Là em à?”

“Là em, em đã về, Mặc ca” Trần Mộc Ngôn mân mê, “Em có thể vào không?”

“Cửa không khóa, sao vậy? Hôm nay chơi không vui sao?”

Trần Mộc Ngôn đi vào, Trần Chi Mặc dựa vào lưng giường, ánh đèn đầu giường khiến cho hắn thoát nhìn mềm nhẹ mà an nhàn.

“Mặc ca Nghe nói tiết mục anh gặp chuyện ngoài ý muốn, anh có sao không?”

“Không có gì, có phải Đại Hữu nói cho em? Anh không sao, em đi ngủ đi.” Trần Chi Mặc đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Trần Mộc Ngôn, đây là động tác làm với con nít, mà Trần Chi Mặc thường xuyên làm như vậy, có lẽ mình ở trong mắt của hắn chính là đứa trẻ.

“Em muốn xem một chút thương thế của anh”

“Anh thật không có chuyện gì, nếu là có chuyện thì nằm viện rồi, hơn nữa ngày mai không có lịch quay anh có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi.” Trần Chi Mặc vỗ vỗ Trần Mộc Ngôn, “Đi ngủ đi, mấy giờ rồi?”

Trần Mộc Ngôn tinh tế đánh giá Trần Chi Mặc, “Có phải bị thương ở chân hay không?”

Trần Chi Mặc không trả lời, Trần Mộc Ngôn cũng biết thương thế của hắn nhất định là ở chân. Cậu vén chăn lên, nhìn thấy Trần Chi Mặc dưới quần ngủ mơ hồ hiện ra hai chân thon dài.

“Là chân trái hay chân phải?” Trần Mộc Ngôn chạm lên đầu gối hắn.

“Chân trái, chẳng qua là bị cái đèn rơi xuống đụng phải mắt cá chân mà thôi, hơi có chút sưng, nói không chừng ngày mai chuyện gì cũng không có.”

Trần Mộc Ngôn vén ống quần hắn lên, nhìn thấy mắt cá chân nơi sưng đỏ, trong lòng run lên.

“Là Vương đại ca dìu anh lên lầu sao?” Trần Mộc Ngôn cúi đầu hỏi.

“Đúng vậy, cho nên cho dù em không có ở đây cũng không quan hệ.”

Trần Mộc Ngôn biết đối phương nói như vậy là vì để mình không nên đau lòng, nhưng trên thực tế nghe hắn nói như vậy ngược lại càng thêm khổ sở.

“Nhưng nếu như em bị thương về đến nhà, Mặc ca không có ở đây. Có lẽ em sẽ rất buồn.” Trần Mộc Ngôn vươn tay sờ lên mắt cá chân đối phương, nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Mặc ca, em quả nhiên vẫn còn là một đứa trẻ. Chỉ một mình hưởng thụ quan tâm của người khác, nhưng lại không quan tâm đến người khác.”

Trần Chi Mặc nhìn cậu cong lưng, cười nhẹ nói: “Yên tâm, dù em có ích kỷ, cũng so ra kém hơn anh.”

Ngày hôm sau, mắt cá chân Trần Chi Mặc quả nhiên đã khá nhiều, hắn và Trần Mộc Ngôn cùng nhau ngồi trước TV ở phòng khách chơi game. Hai người lập tức liên tiếp cả ngày.

Đây là một game qua màn cổ điển, nhưng là bất kể như thế nào, Trần Mộc Ngôn luôn bại bởi Trần Chi Mặc, cuối cùng Trần Chi Mặc nhìn cậu bộ dạng như đưa đám rất có kỷ xảo nhường cho cậu thắng hai bàn.

“A. Mặc ca, chúng ta thật sự là huynh đệ sao? Em hình như cái gì cũng so ra kém hơn anh.” Trần Mộc Ngôn nằm trên mặt đất nghiêng đầu hỏi. Mà Trần Chi Mặc lại là cúi đầu nhìn cậu.

Một khắc kia có một loại cảm giác hết sức yên tĩnh.

“Dạng mọi thứ đều ưu tú cùng trôi qua vui vẻ là hai chuyện khác nhau.” Trần Chi Mặc duỗi dài tay niết mũi cậu, “Anh đi gọi thức ăn.”

Trần Mộc Ngôn tiếp tục nằm ỳ tại chỗ,cậu móc ra điện thoại trong túi quần , bên trong là tin nhắn của Đinh San San: tối nay có muốn ra ngoài ăn thịt nướng không?

Cậu cười cười, trả lời: không được, dạ dày không thoải mái, vẫn là ở nhà húp cháo .

Mỗi lần đều là Trần Chi Mặc dành bớt thời gian làm việc đến xem mình,lần này mình sẽ bên người hần .

Kì thi giữa kỳ kết quả cùng dự liệu Trần Mộc Ngôn như nhau,có môn thi không đạt yêu cầu nhất cũng trên trung bình .

Kỳ thực tập quan sát cũng tới. Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi được an bài đến bệnh viện Mỗ Gia. Mặc dù nói là thực tập, nhưng bọn họ không có bằng hành nghề ,hiện tại làm cũng chỉ một bên học tập kinh nghiệm bác sĩ như thế nào chẩn đoán bệnh cùng với dưới tình huống khẩn cấp như thế nào tỉnh táo ứng đối.

Ngày đầu tiên bọn họ gặp phải một dân công ở công trường xảy ra sự cố ,thời điểm được đưa đến bệnh viện cả người toàn là máu.Bác sĩ tiêm cho hần một liều CPR,dưới tình huống tất cả mọi người dốc hết toàn lực ,hần vẫn chết,hơn nữa lúc chết hần là rất thống khổ.

Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi trên người còn dính máu. Buổi trưa, hai người bọn họ ở sân thượng bệnh viện ,dựa vào tường ngồi, lần đầu tiên chân chính cảm nhận được không phải chỉ cần bọn họ bỏ ra trăm phần trăm cố gắng là có thể đạt được kết quả tốt, cái đó và ở trong trường học hoàn toàn bất đồng.

Mà những bác sĩ kinh nghiệm kia biết ở thời điểm thích hợp thu lại tâm tình của mình, đem tất cả kinh nghiệm chuyển dời vào người bệnh.Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi tay mơ còn cần thời gian để thoát khỏi ám ảnh.

Lúc bọn họ nhận được đứa trẻ bị hỏa hoạn được người phụ nữ cứu ra,luống cuống tay chân . Mà bác sĩ chịu trách nhiệm cấp cứu cùng hộ sĩ trực tiếp đẩy bọn họ ra.

“Đừng cản trở !”

Ba chữ mà thôi, đã làm nhiệt tình bọn họ vừa đến nơi đây hoàn toàn dập tắt .

Về đến nhà Trần Mộc Ngôn lộ ra chút uể oải. Làm Trần Chi Mặc nói với cậu vài câu,cậu cũng chỉ là tùy tiện trả lời ,Trần Chi Mặc liền đoán được có lẽ trong lúc thực tập gặp chuyện gì đó.

“Tiểu Ngôn, nếu em còn không yên lòng như vậy,dì Lý sẽ cảm thấy khổ cực như vậy vì em nấu cơm rất không đáng giá .”

Trần Mộc Ngôn tỉnh táo,mới phát hiện Trần Chi Mặc đang chống đầu nhìn mình như đi vào cõi thần tiên .

“A. . . Em ăn là được !” Trần Mộc Ngôn tận lực làm cho mình phần chần tỉnh thần, sau đó kẹp lên một khối sườn lớn nhét vào trong miệng.

Trần Chi Mặc tay nhẹ nhàng đập vào thành chén,buồn cười nói: “Đó là sườn xào chua ngọt, không phải em không thích ăn ngọt sao.Có phải ở bệnh viện mệt,bụng đói ăn quăng rồi?”

Trần Mộc Ngôn sững sốt, lúc này mới phát hiện trong miệng đều là mùi chua chua ngọt ngọt ,đối với cậu mà nói, thịt nên làm mặn,chứ nửa ngọt nửa mặn như vậy thật rất kỳ quái. Cậu cố gắng đem đồ trong miệng nuốt xuống, “Em không sao. . . .”

“Có phải em đã làm mọi việc có thể,nhưng bệnh nhân vẫn chết?”Trần Chi Mặc cúi đầu, không có nhìn Trần Mộc Ngôn ,chỉ dùng giọng nói bình tĩnh hỏi cậu.

“Đúng vậy “Thật ra thì tình huống như thế Trần Mộc Ngôn đã sớm lường trước ,chỉ là không có nghĩ tới như thế nào ứng đối.

“Anh nhớ là khi mới vừa gia nhập giới diễn viên nhân vật được nhận đầu tiên chính là vai quần chúng,ra diễn chưa tới mười phút đồng hồ. Nhưng anh đối với nhân vật này tràn đầy mong đợi, cảm giác hần có rất nhiều chỗ đáng giá khai thác.Nhưng khi anh đứng trước máy quay ,nhập vào toàn bộ tình cảm đọc lên câu thứ nhất trong lời thoại,đạo diễn liền kêu dừng. Sau đó hần nói một tràng , bởi vì vô luận anh tính toán như thế nào hay tự nhận là mình diễn không sai, kia cũng không phải đạo diễn muốn . Một lời thoại mà

thôi,anh bị diễn hơn mười lần,mư sất không ít cuộn phim,cuối cùng đạo diễn bận tâm phí tổn mới miễn cưỡng để cho anh thông qua. Em biết hẳn nói với nhà sản xuất thế nào không?”

Trần Chi Mặc ngẩng đầu lên ,nụ cười trên khóe miệng không giống như là ở nhớ lại một đoạn quá khứ ủy khuất hay bị đả kích , “Hẳn nói không nên tìm cái lọ hoa như anh tới đi qua đi lại. Lúc người đại diện đem những lời này nói cho anh biết ,anh thiếu chút nữa khóc ra.”

Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút, cậu vẫn cho là lấy thiên phú Trần Chi Mặc tiến vào giới nghệ sĩ luôn là thuận buồm xuôi gió . Nhưng không nghĩ tới hẳn cũng có thời điểm mất tinh thần như vậy.

“Sau đó thì sao? Mặc ca?”

“Thật ra thì diễn viên cũng không phải là nghề nghiệp lý tưởng của anh,ảnh đế cũng không phải là danh hiệu anh muốn có,chẳng qua bị đánh giá như vậy anh rất không thoải mái mà thôi.

Anh biết không phải là anh diễn có vấn đề, mà là góc độ hiểu thấu về nhân vật của anh cùng đạo diễn bất đồng.”Trần Chi Mặc ngón tay xẹt qua lông mày Trần Mộc Ngôn, “Giống như em mới vừa vào bệnh viện thực tập,em cùng những bác sĩ đã quen nhìn thấy sinh tử thì làm sao so sánh,em chẳng qua là không hiểu được như thế nào để nắm bắt.Đối với những sinh mạng đã mất đi,em chỉ cần nghĩ mình có làm sai cái gì hay không,hay cái gì có thể vì bọn họ làm nhưng không có làm là được. Nếu như những thứ này cũng không có, như vậy bọn họ chính là nhất định không cứu được.”

Lời của Trần Chi Mặc làm Trần Mộc Ngôn nhất thời nhẹ nhõm. Mình quả thật quá trẻ ,mà Trần Chi Mặc hiện tại thành thực cũng là từ từng mê mang từng bước từng bước đi tới.

Như vậy,Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác được mình cùng Trần Chi Mặc khoảng cách tựa hồ không có xa xôi như vậy .

“Mặc ca.”

“Ừ?”

“Sườn xào chua ngọt thật là khó ăn.”

“Đó là bởi vì em không hiểu được cảnh giới thưởng thức kết hợp giữa ngọt cùng chua .”

Mấy tuần sau,lúc vài sinh mạng trước mặt Trần Mộc Ngôn tim ngừng đập,cậu phát hiện mình không có rối rắm như trước,mà có thể nhanh chóng chuyển hóa tinh lực đi theo bác sĩ ứng đối người nhà bệnh nhân.

Nhưng Khương Phi không giống như Trần Mộc Ngôn, hẳn là cái loại người một khi giao ra cố gắng sẽ phải có kết quả ,bệnh nhân ở trước mặt hẳn chết đi là chuyện tình khó khăn nhất để dễ dàng tha thứ .

“Xem ra ta không thích hợp y học lâm sàng .”Vào một ngày bọn họ ở trên sân thượng bệnh viện ăn cơm trưa , Khương Phi đột nhiên nói.

29. Chương 29

Trần Mộc Ngôn cũng không có làm những chuyện vô dụng như an ủi,”Người so với người bình thường còn cố chấp hơn,loại tinh thần này quả thật hẳn là nên đến lĩnh vực nghiên cứu y học đi.Vô luận nghiên cứu của người thành quả là cái gì, ta tin tưởng người cũng có thể cứu rất nhiều người.”

“Cho nên nếu như muốn thi nghiên cứu sinh ,ta có thể sẽ chọn bệnh lý học.”

“Ta muốn làm bác sĩ nội khoa về tim .”Trần Mộc Ngôn nhìn về phía đối phương, “Mặc dù bác sĩ ngoại khoa hình như dễ nổi danh hơn.”

“Người cái tiểu tử này, chỉ biết đi làm chuyện người muốn làm sao?” Khương Phi cho một quyền vào sau lưng Trần Mộc Ngôn.

Tối hôm đó, Trần Mộc Ngôn lái xe đưa Khương Phi túc xá trường học đi ngang qua trạm xe bus ,phát hiện rất nhiều chỗ đã thay vào quảng cáo nước hoa Gucci.

“Người kia hình như là anh của người ?”

“Đúng vậy “Thừa dịp đèn đỏ còn sáng, Trần Mộc Ngôn nghiêng đầu qua nhìn,đây là cái quảng cáo đầu tiên từ khi cậu cùng Trần Chi Mặc ở chung.

Ba phần tư tờ quảng cáo là khuôn mặt nhìn nghiêng của Trần Chi Mặc,mờ ảo không rõ ràng. Cũng là bởi vì loại mơ hồ này,mới làm người ta càng muốn thấy rõ ràng.

Bên dưới là hình một thiếu niên khoảng mười tám, chín tuổi ,hắn có một khuôn mặt tươi mát,bóng dáng hần như hòa với khuôn mặt nhìn nghiêng của Trần Chi Mặc.Mà bối cảnh chính là đồng cỏ mênh mông bát ngát ở New Zealand .

Quảng cáo này tựa hồ là cái loại độc hữu trang nhã cùng thành thực của Trần Chi Mặc đem thiếu niên trẻ tuổi kia dung nạp,như hương thơm nước hoa kia, đem người thiếu niên kia dẫn đến giai đoạn nhân sinh .

Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên có chút hâm mộ người thiếu niên kia . (em nó ghen)

“Đó chính là EVEN mà?”Khương Phi sờ cằm.

“Oh, thật khó được, người thế nhưng biết tên mình tỉnh trẻ tuổi này ?”

“Hắn rất may mắn mà.”Khương Phi vẽ mặt một bộ này có cái gì kỳ quái .

Tháng này Trần Chi Mặc đi tới những thành thị khác quảng bá hình ảnh mới của mình,chỉ có Trần Mộc Ngôn ở nhà một mình.

Vào chủ nhật, Trần Mộc Ngôn từ bệnh viện trở về, trước nhà nhìn thấy Tô Trần dựa tường .

Cái tư thế kia là hắn lần đầu tiên xuất hiện trước mặt Trần Mộc Ngôn,một chân đạp trên tường, nghiêng mặt cúi đầu tựa hồ đang suy tư cái gì. Cho dù nghe thấy tiếng thang máy mở cửa, cũng không có nâng mắt nhìn.

“Nghĩ gì thế?” Trần Mộc Ngôn dùng vật mới mua bên ngoài đập vào chân hắn.

“Anh ngăn người suy nghĩ chuyện gì à?”Tô trần chậm rãi ngẩng đầu lên , trên mặt biểu tình hết sức lạnh nhạt, “Có thể cho tôi ở nhà cậu một đêm không?”

“Được .”Trần Mộc Ngôn một bên mở cửa một bên cười giỡn nói, “Không phải chị anh lại dẫn theo người nào về nữa chứ?”

“Đúng vậy ,lúc này là nhiếp ảnh gia. Chị ta nói với tôi,đôi môi nhiếp ảnh gia kia rất giống anh của cậu,lúc cùng hắn làm có thể tưởng tượng người hôn mình là Trần Chi Mặc.”

Trần Mộc Ngôn ngây ra một lúc, “Tôi hiện tại thật khó hiểu,chị anh rốt cuộc là thật yêu anh tôi hay là đang diễn trò?”

Tô Trần cười khê một tiếng, mặc dù mang theo ý châm chọc, nhưng là bởi vì chất giọng , ngược lại có một loại cảm giác động lòng người ,”Chẳng lẽ cậu trông cậy vào chị ta vì Trần Chi Mặc mà thủ thân như ngọc sao?Chị ta cũng không phải là người dựa vào không khí là có thể thỏa mãn .”

Trần Mộc Ngôn đến châm trà cho Tô Trần.

“Có thể cho cả phê không?”

“Không được, anh bị đau dạ dày mà.”

Tô Trần vừa vào cửa cánh tay đã kê dưới đầu,một bộ bộ dáng nhàn nhã, “Nè, Trần Mộc Ngôn Cậu có cảm giác chúng ta bây giờ thật giống lão bằng hữu đã quen biết lâu không?”

Tô Trần bưng bình trà tới: “Hoàn hảo anh chưa nói hai chúng ta giống tình nhân cũ quen biết lâu .”

Tô Trần nghiêng đầu cười một cái,góc độ giữa lông mày có vẻ rất vui, “Nè,nói đến tình nhân, anh của cậu không có mang người nào trở về?”

“Không có ,công việc anh tôi vốn bận rộn, hơn nữa hẳn không phải là cái loại người tùy tiện.”

“Hắn không phải là tùy tiện, mà là quá cứng chiu cậu. Căn phòng này tựa như phòng cưới huynh đệ cậu, hẳn sẽ không đem bất kỳ ngoại nhân nào vào.” Tô Trần nghiêng thân ,dùng đầu gối đụng phía sau Trần Mộc Ngôn một cái,”Cho nên tôi đánh cuộc, anh của cậu mà biết cậu dẫn tôi vào nhà còn cùng tôi ngủ chung,nhất định sẽ vô cùng tức giận.”

“Tại sao? Tôi cũng không phải là tùy tiện ở bên ngoài tìm nữ nhân.” Trần Mộc Ngôn cảm thấy Tô Trần lý luận thật là kỳ quái.

“Nam nữ không liên quan, nơi này là của hắn có chỗ cho cậu,như một cái hộp, đem cậu đặt ở bên trong.”

“Sao lại bị anh so sánh như phép ẩn dụ liên biến thành như vậy đây?” Trần Mộc Ngôn buồn cười đưa trà đưa cho hắn.

Đồng thời ,cậu cảm thấy Tô Trần không có nói sai, đó chính là mình vẫn đợi Trần Chi Mặc ở đây,mà hẳn căn bản không cách nào đem bạn gái về hoặc là nói hắn cơ hồ đem tất cả thời gian ngoại trừ công việc đều đặt ở trên người đệ đệ này.

Mình là không phải đã làm ảnh hưởng tới sinh hoạt cá nhân của Trần Chi Mặc đó chứ?

Hơn nữa mình cũng hơn hai mươi rồi, có lẽ không sai biệt lắm cũng nên chuyển đi? Một ngày nào đó Trần Chi Mặc muốn kết giao bạn gái, mà mình cũng muốn cuộc sống độc lập .

“Bất quá so với vài nữ nhân trong giới giải trí ,tôi cũng nghĩ Trần Chi Mặc ,đều tình nguyện ngày ngày ở nhà coi chừng đệ đệ như cậu hơn.”Tô trần lộ ra vẻ mặt lười nhác,đây là triệu chứng hẳn muốn ngủ .

“Không thể nào,anh là thần ngủ à,đi vào phòng tôi mà ngủ !” Trần Mộc Ngôn dùng chân đá đá cái mông của hắn.

Không nghĩ tới Tô Trần một phát túm lấy mắt cá chân cậu,”Trần Mộc Ngôn,hành động cậu vừa mới làm là ‘Khêu gọi’, là hành động tương đối nguy hiểm ,anh của cậu không có dạy cậu sao?”

Trần Mộc Ngôn liếc mắt, “Anh nếu là con gái thì cũng đáng giá để tôi đùa giỡn.”

Tô Trần bị cậu đập cho mấy cái.

Một mỗi một ngày Trần Mộc Ngôn muốn xem tivi sau đó ngủ.Vừa lúc chớp đến một bộ phim,bên trong thậm chí có Trần Chi Mặc,điều này làm cho Trần Mộc Ngôn có loại cảm giác đào được rương vàng,cho nên ngồi ở chỗ đó tập trung tinh thần xem.

Trần Chi Mặc diễn vai một tiểu minh tinh vừa ra đời, mà tiểu minh tinh lúc quay phim luôn không thể đáp nặn ra nhân vật hài lòng đạo diễn ,hắn vẫn buồn rầu , thậm chí nghĩ tới thôi lui khỏi bộ phim này.Sau hẳn được nam diễn vai chính hướng dẫn,rốt cục cảm nhận được ý đồ đạo diễn,đồng thời cũng có thành công bước lên con đường diễn viên.

Trần Mộc Ngôn nhìn nhìn nheo lại hai mắt của mình.

Cái này nội dung phim rất quen thuộc, làm sao lại giống như ngày đó Trần Chi Mặc lúc kể lại chuyện xưa khích lệ mình thế?

Trần Mộc Ngôn hé miệng thở dài một hơi, có lúc cậu phải hoài nghi Trần Chi Mặc mỗi một chuyện nói với mình rốt cuộc là thật hay là chỉ bất quá một tuồng kịch?

Vừa lúc đó, cửa mở ra, là Trần Chi Mặc mang hành lý trở lại. Trần Mộc Ngôn lúc này mới nhớ tới, Trần Chi Mặc đã nói Chủ nhật về nhà, là hôm nay.

“Mặc ca !”Trần Mộc Ngôn vội vàng đi qua kéo hành lý lại, Trần Chi Mặc cúi đầu, liền nhìn thấy giày Tô Trần.

“Trong nhà có khách sao?” Trần Chi Mặc cười hỏi.

“Là Tô Trần đến, chị hẳn ở nhà có một số việc, cho nên hẳn tới nhà chúng ta tị nạn .”Trần Mộc Ngôn cố ý quan sát vẻ mặt Trần Chi Mặc, trên mặt của hắn không có bất kỳ biểu hiện không vui mừng, thậm chí như trước nâng tay nhu đầu Trần Mộc Ngôn .

Trần Mộc Ngôn lúc kéo vali đi lên lầu, đầu ngón tay Trần Chi Mặc xẹt qua đuôi tóc cậu.

Một khắc kia, tựa hồ tất cả cảm giác thần kinh đều tập trung vào trên tóc bị Trần Chi Mặc chạm vào ,Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm mình đã trưởng thành, không nên vẫn quyến luyến tay Trần Chi Mặc.

Dem hành lý bỏ vào phòng của hắn, Trần Mộc Ngôn đem quần áo trong vali treo vào tủ ,những thứ khác thì thả vào máy giặt.

“Tô Trần ngủ trong phòng của em?” Trần Chi Mặc giải khai áo sơ mi ,động tác ngửa đầu lộ ra cổ làm Trần Mộc Ngôn trong nháy mắt nghĩ tới người con trai trong quảng cáo nước hoa .

“Đúng vậy ,hắn có thể đã ngủ.”

“Em cùng hắn rất thân nhỉ,chẳng lẽ lúc anh không có ở đây hắn cũng tới nhà chúng ta ‘ tị nạn ’?” Trần Chi Mặc về mặt mang theo nửa cười giỡn , điều này làm Trần Mộc Ngôn nhớ tới suy luận của Tô Trần hôm nay nằm trên ghế sa lon cảm thấy buồn cười, nói gì cái nhà này chính là cái hộp Trần Chi Mặc thả mình vào,nếu có ngoại nhân vào sẽ không vui.

“Đúng vậy ,hắn đến ngủ,lần đó em còn phải cùng hắn tâm sự ,kết quả hắn ngủ như heo chết.”

“Vậy tối nay em ngủ với anh đi.”

“A?” Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút.

“Khỏi phải cùng đầu heo chết kia nhét chung một chỗ,hơn nữa hai chúng ta có thể nằm cùng nhau trò chuyện .”Trần Chi Mặc buồn cười cởi xuống áo sơ mi của mình ném lên đầu Trần Mộc Ngôn,”Chờ qua mấy năm, Tiểu Ngôn đến bệnh viện làm, sẽ trở nên bề bộn nhiều việc, nói không chừng chúng ta ngay cả cơ hội nói chuyện phiếm cũng không có.”

Trần Mộc Ngôn bĩu môi. Đúng vậy ,thật ra thì cậu quyết định nhận được công việc liên chuyển ra nơi này.

Túm áo sơ mi phủ trên đầu xuống, trên áo còn có lưu mùi vị Trần Chi Mặc.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, mà cửa có lưu một khe hở.

Mặc dù đó là Trần Chi Mặc để cho tiện lúc tự mình rửa tắm có thể cùng Trần Mộc Ngôn nói chuyện, nhưng cái khe hở đó làm Trần Mộc Ngôn không cách nào dịch chuyển tầm mắt, giống như chỉ cần hắn đi tới, không thấy Trần Chi Mặc mà là nơi bí ẩn nhất trong lòng Trần Mộc Ngôn.

Buổi tối, Trần Chi Mặc cùng Trần Mộc Ngôn nằm ở trên giường.

“Ca, Tô Trần bảo hôm nay chị hẳn mang về người có đôi môi rất giống anh .”

“Oh,Tô Trần đến đem chuyện tình chị hẳn kể em biết, em cứ như vậy nói cho anh biết?”

“Nếu là bí mật không thể nói, Tô Trần hoàn toàn,từ đầu,luôn sẽ không nói với em.”

“Nếu như anh nói anh cũng từng cùng người kia lăn trên giường thì sao?” Trần Chi Mặc thanh âm u tĩnh , như từ bóng đêm để lộ ra tâm sự.

“Lão ca, anh sắp ba mươi rồi có được hay không, không cùng người ta lăn trên giường thì mới kỳ quái.” Trần Mộc Ngôn cảm thấy tin tức kia một chút cũng không làm người kinh ngạc, cố ý trở mình tỏ vẻ khinh thường.

“Nếu anh đây nói là lúc trên giường anh xem người đó như một người khác ?”

Mặc dù Trần Mộc Ngôn trực giác cho biết những lời này của Trần Chi Mặc là cười giỡn, nhưng giọng nói kia lại nghiêm túc có ý tứ hàm xúc.

“Tại sao vậy ?Nếu như thích người kia liền trực tiếp cùng hắn ở chung một chỗ ,bằng không làm như vậy có ý nghĩa gì.” Trần Mộc Ngôn xoay người lại,cậu muốn tìm kiếm ánh mắt Trần Chi Mặc, nhưng Trần Chi

Mặc giờ phút này cũng nhìn trần nhà, “Giống như Tô tiểu thư ,hôm nay cô ta cảm thấy nhiếp ảnh gia kia có đôi môi như Mặc ca,ngày mai cô ta tỉnh lại có thể sẽ cảm thấy mình vừa làm một việc rất ngu ngốc, mà nhiếp ảnh gia kia môi như ruột heo.”

“Bởi vì không cách nào dễ dàng có được, muốn là không được ,kìm nén không được đi.” Trần Chi Mặc trong thanh âm có chút tự giễu.

30. Chương 30

“Nói như vậy. Mặc ca,anh đã có người mình thích?” Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên suy nghĩ, nếu quả thật chính là như vậy, mình không phải là đến lúc rời đi, lưu lại không gian hay sao?

“Em đoán sao? Hay là chờ sang năm em thấy anh bắt đầu quay bộ phim này sẽ biết.”

Trần Mộc Ngôn đưa lưng về phía Trần Chi Mặc ,có chút khó chịu, “Cái gì !Lại là phim,em còn tưởng rằng là thật chứ !”

“Em chính là như vậy, anh lúc nào nói thật em cũng không biết.” Trần Chi Mặc cũng trở mình, hai người đối lưng lúc tựa vào nhau.

Kỳ thực tập ở bệnh viện kết thúc, Trần Mộc Ngôn cũng bắt đầu nghỉ đông.

“Mặc ca,em và bọn anh đi du lịch thật không sao chứ? Bọn anh đi quay phim ,em đi nơi nào.” Trần Mộc Ngôn vừa thu thập hành lý vừa nhìn về phía Trần Chi Mặc đang xếp quần áo cho mình.

“Em vừa lúc được nghỉ phép .Em cho rằng anh không biết hai tháng thực tập này rất cực khổ sao?Đi cũng không cần ngưng ngừng, phí du lịch của em anh cũng trả tiền rồi, sẽ không xài một phần tiền của đoàn phim.Hơn nữa em còn có thể xem quay phim.”

Lý do cuối cùng rất hấp dẫn ,trừ lần ở buổi lễ Thủ Ánh,Trần Mộc Ngôn còn chưa xem Trần Chi Mặc dưới ống kính mà diễn.

Lần này đoàn làm phim ở khu du lịch Ôn Tuyền, nhà tắm hơi, tập thể hình chung một chỗ với khu giải trí cao cấp .

Để xuống hành lý, Trần Chi Mặc phải đi trình diện ở đoàn phim.

Cái khu du lịch nổi danh nhất đúng là xông hơi bằng than. Nghe nói than sử dụng trong phòng hơi có chất khoáng hữu ích với cơ thể người.Trần Mộc Ngôn thu dọn xong liền đi đến phòng xông hơi.

Người bên trong không nhiều lắm, chỉ có hai người nam sinh khác .Bởi vì tất cả mọi người ngang hông chỉ quần khăn tắm, vóc người nhìn một cái không sót gì.

Căn cứ vóc người hai người nam sinh kia 80% khả năng là nghệ sĩ.

Trần Mộc Ngôn cũng không thấp, chơi bóng rổ cùng với tập thể thao rèn luyện ra vóc người cũng không tệ,chẳng qua là gần đây thực tập quá cực khổ, có lúc cơm trưa cũng quên ăn, làm cậu gầy đi rất nhiều, mình và hai người nam sinh kia mà so,có điểm giống vắn chà quần áo.

Hơi nước lượn lờ , Trần Mộc Ngôn có thể cảm giác được nam sinh đối diện kia một mực nhìn mình.

“. Người là đệ đệ Trần Chi Mặc ?” Nam sinh kia nhìn cậu vài phút đồng hồ sau rốt cục nói chuyện. Thanh âm của hắn thật là dễ nghe, tựa hồ nghe qua ở đâu.

“Tôi là đệ đệ anh ấy,xin hỏi cậu là?”

“EVEN.” EVEN đứng lên đi về phía Trần Mộc Ngôn, trong đôi mắt có ý đánh giá làm cho người ta không thoải mái, hắn dùng một tay nâng cằm Trần Mộc Ngôn,”Người ngũ quan có điểm giống hắn, đáng tiếc người không có khí chất của hắn.”

Trần Mộc Ngôn nghiêng về phía sau, tránh qua, tránh tay EVEN , “Không có biện pháp, toàn thế giới chỉ có một Trần Chi Mặc.”

“Những lời này cũng là thật.” EVEN sau khi đứng dậy mới nhìn ra hần rất cao, nhìn kỹ ngũ quan hần, Trần Mộc Ngôn lúc này mới phát hiện hần chính là thiếu niên quảng cáo nước hoa cùng Trần Chi Mặc.

“Trần Chi Mặc trong vòng luẩn quẩn thương yêu đệ đệ, không nghĩ tới lần này thật đúng là đem người tới.” EVEN lúc nói hai chữ ‘Thương yêu’ gần chữ có chút nặng, tựa hồ có cái gì bất mãn.

“Anh ta rất thương tôi, chẳng qua là không nghĩ tới.” Trần Mộc Ngôn không phải là rất muốn cùng EVEN hàn huyên ,trong lòng tính toán tìm lý do rời đi.

“Không nghĩ tới ngay cả ta cũng biết mà người không nhận ra?” EVEN nhún vai, ngoài miệng cười như cố ý ,”Tô Văn Hi nói Trần Chi Mặc khi cùng cô ta quay phim luôn yêu cầu đạo diễn phải tận lực quay xong trước buổi chiều, nguyên nhân là hần phải về nhà cùng đệ đệ ăn cơm. Sở Cận còn nửa cười nửa giỡn nói hần muốn nâng đỡ người, nhưng anh của người không chịu. Ngay cả lúc ở New Zealand chụp hình quảng cáo, Trần Chi Mặc cũng có thể nhận được một cú điện thoại liền vì người hoá tốc bay về nước.”

Nhắc tới Sở Cận, Trần Mộc Ngôn nhớ tới EVEN hình như là được hần nâng đỡ. Cái này có phải là EVEN từng cùng Sở Cận có gì đó?

“Bất quá.” EVEN cúi đầu, đi tới bên tai Trần Mộc Ngôn, nhẹ giọng nói: “Trần Chi Mặc có nói với người hay không, ta cùng hần từng ngủ với nhau?”

Trần Mộc Ngôn ngậy ngẩn cả người

Cái gì. Mặc ca cùng hần? EVEN là nam sinh mà!

Đột nhiên ,Trần Mộc Ngôn nhớ tới lời đêm qua của Trần Chi Mặc.

Nếu như nói Trần Chi Mặc cùng EVEN có cái gì, dựa theo lời hần đêm qua, trong lòng Trần Chi Mặc nhất định là có người. Nhưng là EVEN là nam , có phải người trong lòng Trần Chi Mặc cũng là nam ?

EVEN tựa hồ rất hài lòng về mặt ngu ngơ hiện tại của Trần Mộc Ngôn, lững thững đi ra khỏi phòng xông hơi.

Mà Trần Mộc Ngôn ở đây nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra người trong lòng Trần Chi Mặc là ai. Muốn trách thì trách mình bình thường thật sự không chú ý tin tức Bất Quá , hiện tại ngay cả thông tin cũng không có.

Như vậy Mặc ca thật sự có người trong lòng rồi sao? Mà hần không nói cho mình người là ai vậy chính là do bởi vì người kia cũng là nam sao?

Nghĩ không ra đáp án vấn đề cũng không nghĩ nữa.

Lúc này, Trần Mộc Ngôn mới phát giác ngực khó chịu, đầu mê man. Xông hơi quá lâu rồi.

Trần Mộc Ngôn chậm rãi đi về phía cửa, trong nháy mắt trước mắt tối sầm, thỉnh linh ngã quỵ xuống.

Lúc cậu tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong phòng, bên giường là Trần Chi Mặc đang ngồi.

“Ca.” Trần Mộc Ngôn nhú nhú mày, cố gắng bắt đầu hồi tưởng tình cảnh trước lúc té xỉu,” Em hình như ở trong phòng xông hơi quá lâu.”

Trần Chi Mặc có chút buồn cười, ngón tay mềm nhẹ vuốt mồ hôi trên trán Trần Mộc Ngôn , “Em chẳng những ở đó quá lâu, hơn nữa chưa ăn sáng mà đã đi xông hơi, người không biết còn tưởng rằng em muốn giảm cân đấy. Quan trọng nhất, khi anh cùng chị Chu hóa trang đi qua phòng xông hơi nhìn thấy em té xỉu, khăn tắm em cũng không có che lại chỗ cần che.”

“A. Anh là nói nó rớt?” Trần Mộc Ngôn ngồi dậy, mình cứ như vậy bị chị Chu nhìn hết ?

“Đúng vậy “Trần Chi Mặc cười cười.

Trần Mộc Ngôn chợt nhớ tới EVEN nói những lời đó với mình, lại nhìn nhìn mặt Trần Chi Mặc ,trong lòng bỗng nhiên buông lỏng.

Trần Chi Mặc người này căn bản không có gì quá kỳ quái , cho dù hần thích nam nhân điểm này cùng hần là đại ca của mình không liên quan, mà làm đệ đệ của hần, vô luận Trần Chi Mặc lựa chọn là như thế nào, hần cũng vẫn ủng hộ.

“Ca, vô luận người thích người nào, cũng không nên dễ dàng buông tha .”

Trần Chi Mặc cười khê một tiếng, “Em có phải ở phòng xông hơi gặp phải người nào? Để anh đoán,EVEN?”

“Ừ.”

“Hần không phải là món ăn anh yêu thích.”

Trần Mộc Ngôn cười khúc khích,”Em cũng cảm thấy như thế.”

“EVEN hai tháng trước ký hợp đồng đến Amaze, công ty bảo anh chiếu cố hần một chút,để cho hần sớm một chút thích ứng. Ở New Zealand , hần cùng người đoàn phim không thân,đứa bé kia lộ ra vẻ có chút tịch mịch, anh liền nhiều lần cùng hần tiếp xúc ,để cho hần lệ thuộc vào .”

“Là như vậy à”Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm lão ca nhà mình quả thật rất dễ dàng làm cho người ta lệ thuộc vào, “Kia EVEN không phải là người trong lòng Mặc ca à? Hoàn hảo hoàn hảo, thằng nhóc này tính tình em tựa hồ tiêu không được !”

“Cái này em yên tâm ,anh thích không phải kiểu hình đó.”Trần Chi Mặc tựa hồ là đang nhớ người trong lòng kia,trên mặt hơi lộ ra thần sắc phiền muộn .

“Tiểu Ngôn. Em có từng nhận thức được một chuyện,người kia hần đột nhiên xuất hiện trước mặt của em,trong tích tắc hần bắt được em,có một loại cảm giác ‘người này chính là hết thủy của em’ ?”

“Ca, cảm giác như vậy rất bi kịch ! Anh nghĩ một chút ,một ngày anh không mang hộ chiếu bị cảnh sát giao thông bắt được, một khác kia khi hần bắt được anh,hần sẽ là tất cả , anh phải cẩn thận bởi vì hần sẽ khấu trừ điểm của anh.”

Trần Chi Mặc nở nụ cười, “Em hần là nên cùng biên kịch trao đổi ,hần nhất định sẽ bị ý nghĩ của em làm cho cảm động .”

“A, thì ra anh mới vừa nói chính là nội dung phim mới à.” Trần Mộc Ngôn sờ sờ lỗ mũi, “Cái loại cảm giác này cũng quá lý tưởng hóa ,Mặc ca anh xác định mình không có rút lui để làm thần tượng phim bubble * đó chứ?”

“Cho dù anh là thần tượng phim bubble cũng có thể bán đắt.” Trần Chi Mặc kéo tay cậu, “Đi thôi, cùng đi ăn cơm trưa.”

Do vừa mới xông hơi, Trần Mộc Ngôn thật cảm thấy rất đói bụng .

Phòng ăn khu du lịch cung cấp thức ăn mùi vị rất tốt, chẳng qua khi Trần Mộc Ngôn ăn món chính,lại phát hiện Trần Chi Mặc chỉ lẳng lặng cầm thìa khuấy khuấy ly cà phê ,món ăn kiểu tây phương trước mặt ngum cũng không có động.

Trần Mộc Ngôn cảm thấy có chút kỳ quái. Mặc dù mình cùng Trần Chi Mặc đề tài tán gẫu toàn bộ đã qua,nhưng hần vốn có thể lúc ăn cơm giữ vững trao đổi giữa hai người , cùng Trần Chi Mặc nói chuyện là một loại hưởng thụ, không chỉ là bởi vì hần hài hước, hơn nữa do hần có thể từ góc độ khác nhau chỉ ra vấn đề. Nhưng lần này, Trần Chi Mặc rất an tĩnh, chỉ có lúc Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu nhìn hần ,hần mới hơi mỉm cười .

“Mặc ca Anh không sao chứ?”Trần Mộc Ngôn không nhận được hồi đáp, “Hôm nay anh hơi an tĩnh.”

Trần Chi Mặc gật đầu cười một tiếng, “Làm sao? Anh bình thường rất ồn sao?”

“Không có.” Trần Mộc Ngôn vội vàng làm sáng tỏ, “Chẳng qua là từ lúc ăn cơm đến bây giờ,Mặc ca không nói chuyện với em !”

“Bởi vì lần này anh diễn vai một người an tĩnh ,”Trần Chi Mặc chống đầu nhìn về phía Trần Mộc Ngôn,”Cho nên anh đang thử tiến vào nhân vật. Sao anh không cùng em nói chuyện em cảm thấy nhàm chán?”

“Không có ,cho dù chỉ nhìn Mặc ca,cũng là một loại hưởng thụ.” Trần Mộc Ngôn chợt nhớ tới cái gì , “Nhân vật này sẽ không giống như bà vợ mộng du đó chứ?”

Nghĩ tới Trần Chi Mặc cầm dao đứng ở mình bên giường ,Trần Mộc Ngôn cảm thấy lòng vẫn còn sợ hãi.

“Yên tâm, lần này nhân vật là một người bình thường.” Trần Chi Mặc biết cậu đang suy nghĩ gì, không khỏi bật cười, “Chỉ là bởi vì hắn đã yêu một nữ nhiếp ảnh gia, mỗi một lần bọn họ gặp nhau đều là ly biệt,làm cho nhân vật này luôn là thoát nhìn rất u buồn thôi.”

“Mặc ca anh diễn nhân vật u buồn ,chẳng phải là muốn cho nữ nhân cả nước đều buồn theo à?”

“Vậy còn em?Em đau lòng sao?” Trần Chi Mặc nghiêng thân một chút , giữa lông mày nhàn nhạt bất đắc dĩ khiến cho trong không khí tràn ngập mùi vị chua xót .

31. Chương 31

“Dĩ nhiên có. Nhưng nếu có một ngày Mặc ca thật cảm thấy có chuyện gì khổ sở rồi, nhất định phải nói cho em nghe. Bởi vì cho tới bây giờ chỉ có Mặc ca thương yêu em,mà em chưa từng có thương yêu lại anh,vậy không công bình .”

Trần Chi Mặc bỗng nhiên đưa tay ôm chầm Trần Mộc Ngôn , mặc dù động tác này rất từ tốn,nhưng làm đầu Trần Mộc Ngôn áp vào bả vai của đối phương , vẫn còn có chút phản ứng không kịp.

Vừa lúc đó, tựa hồ có người đi tới phía sau Trần Chi Mặc.

Tựa vào trên người hắn Trần Mộc Ngôn vừa nâng mắt đã nhìn thấy EVEN. Hắn cúi đầu suy nghĩ, nhìn Trần Mộc Ngôn,lại là cái loại biểu tình khó chịu này.

“Trần đại ca, xem ra anh rất thương đệ đệ ,ăn một bữa cơm cũng có thể ôm nhau.”

Trần Chi Mặc quay đầu lại, “Không có biện pháp ,mới vừa rồi Tiểu Ngôn làm cho người ta có chút cảm động mà.”

Trần Mộc Ngôn nghe hắn vừa nói như thế, ngược lại có chút xấu hổ.

EVEN cảm có chút nâng lên, bình thường làm ra loại này động tác cũng sẽ làm cho người ta có cảm giác kiêu ngạo .Nhưng Trần Chi Mặc tựa hồ không thêm quan tâm, chỉ cười cười nói: “Kịch bản em đã xem chưa? Quay phim cùng chụp hình quảng cáo không đồng dạng như vậy.”

“Trần đại ca cảm thấy em diễn không tốt?” EVEN nhướn mày,cho dù là ai cũng nhìn ra hắn có chút tức giận.

“Em hiểu lầm, ý của anh là lời thoại tương đối dài, chúng ta chẳng những là nhân vật máu chốt , hơn nữa còn phải thuộc lòng lời thoại .”

“Trần đại ca có thời gian rồi ở chỗ này ôm đệ đệ, không bằng cũng tốn nhiều thời gian vào học thuộc lời thoại đi.” EVEN hai tay bỏ vào trong túi áo, rồi đi hai bước ,sau quay đầu lại nói, “Chiều hôm nay từ hai giờ bắt đầu cảnh quay ,anh ráng diễn cho tốt. Chớ tới trễ giống như lần trước chụp quảng cáo ở New Zealand để người ta nói anh đùa bốn công ty.”

Đợi hắn rời đi, Trần Mộc Ngôn không khỏi hỏi: “Đùa bốn công ty? Mặc ca,nếu như em nhớ không lầm, anh đã là minh tinh có tính tình tốt nhất mà !”

Trần Chi Mặc cười không đáp, Trần Mộc Ngôn lúc này mới nhớ tới lần đó mình bởi vì ở PUB bị bỏ thuốc mê,Trần Chi Mặc vừa nhận được tin liền vội trở về .Là bởi vì như vậy làm trễ nãi tiến độ chụp cho nên mới bị hiểu lầm là đùa bốn công ty sao ?”

“ Thật xin lỗi, Mặc ca.”

“Không sao, đừng nghe EVEN nói khoa trương như vậy, lần đó anh đã xin đạo diễn mới vội trở về, chỉ là có chút ký giả không có tin tức gì tốt để viết.”

“Bất quá EVEN thoát nhìn đối với em có thành kiến, nhưng em ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua hẳn mấy lần !” Trần Mộc Ngôn giải giải đầu.

“Đại khái là hẳn ghen tỵ với em đi.” Trần Chi Mặc nửa cười nửa giỡn nói, “EVEN cha mẹ qua đời rất sớm, hẳn bị Sở Cận khai thác xong, rất tin tưởng Sở Cận, nhưng Sở Cận không lưu lại bất cứ ai ở bên cạnh quá lâu. Sở Cận có thể nói trong giới giải trí là bậc thầy điêu khắc rồi, hẳn hiểu được như thế nào khai quật người mới, như thế nào đưa bọn họ đắp nặn thành bộ dáng chói mắt. Nhưng hẳn sẽ không đem tác phẩm của mình cất dấu, hẳn sẽ rất nhanh đi tìm kiếm nhân tài kế tiếp, tiếp tục điêu khắc những tác phẩm khác.”

Trần Chi Mặc đánh giá đối với Sở Cận là khách quan, mặc dù hẳn cũng không hy vọng Trần Mộc Ngôn cùng Sở Cận có quá nhiều gặp gỡ, nhưng Sở Cận là người chế tác, không thể không nói là bậc thầy.

“Như vậy EVEN rất khó khăn sao.” Trần Mộc Ngôn cau mày, lúc này mới nhớ tới EVEN may mắn sau này thật giống như tách khỏi tranh chấp giới giải trí.

Tin tức truyền thông một thời gian ngắn, hẳn lúc trước trù tính để nhiều người mê âm nhạc tụ tập trước cửa công ty.

“Đúng vậy, đả kích không nhỏ. Bất quá Sở Cận là không thể nào quay đầu lại nhìn. Hẳn rất bốc đồng, giống như tiểu hài tử. Người cùng hẳn làm việc không chừng mực hiểu rõ điểm này, cho là hẳn quá gở đùa bốn công ty, cho nên nguyện ý cùng hẳn chung đụng cũng không có nhiều người. Ở New Zealand chụp quảng cáo, anh đối với hẳn tương đối nhẫn nại.”

“Cho nên hẳn mê thượng anh?” Trần Mộc Ngôn cười nói. Cậu rất rõ Trần Chi Mặc ôn nhu, đó là một loại một khi nhận thức sẽ rất sợ mất đi, cảm giác vạn phần lệ thuộc vào.

“Hẳn không phải là ‘mê thượng’ đi? Nhiều nhất chỉ có thể coi là là hẳn rất cô độc, hi vọng anh có thể vẫn chú ý tới hẳn.” Trần Chi Mặc uống xong ngụm cà phê cuối cùng, “Chiều có muốn xem anh quay phim?”

“Được, em sẽ yên lặng xem, sẽ không làm phiền bọn anh.”

Chiều là mở đầu đoạn kịch bản, Trần Chi Mặc dựa vào bệ cửa sổ, nghiêng mặt nhìn về nơi xa.

Như lời hẳn nói, đây là một nhân vật u buồn. Mà Trần Chi Mặc thể hiện loại phương thức u buồn này cũng không phải là vẻ mặt, thí dụ như có chút minh tinh khoa trương đem lông mày nhăn thành chữ bát () , hẳn chẳng qua là hoàn toàn dùng ánh mắt tự do thể hiện hết thảy.

Thậm chí cước bộ hẳn rời đi bệ cửa sổ, cũng có thể đem người dẫn dắt theo cảm xúc.

Đoạn này một lần duy nhất liền OK.

Một bên phụ tá hiện trường nhỏ giọng nghị luận.

“Không hổ là Trần Chi Mặc, cùng hẳn quay phim tiết kiệm thời gian nhất. Hơn nữa đối phương diễn cùng hẳn rất dễ dàng nhập vai.

“Không sai. Giống như lần của diễn viên có danh hiệu Lục Mạt Nhiên kia, cô ta không phải là cũng nói là Trần Chi Mặc dẫn dắt cô ta nhập vai, làm cho mình quên mất bản thân là ai sao?”

“Nói đến Lục Mạt Nhiên, cô ta hình như sắp kết hôn? Gả cho cái tên kinh doanh bất động sản đi? Tôi nhìn thấy trên tạp chí hôm nay viết như vậy.”

“Vậy Trần Chi Mặc phản ứng ra sao? Hai người bọn họ từng gặp gỡ qua, Trần Chi Mặc không có chuyện gì xấu, công khai bạn gái cũng chỉ có Lục Mạt Nhiên.”

“Lục Mạt Nhiên khi đó thoát nhìn vừa thanh thuần vừa xinh đẹp, cô ta cùng Trần Chi Mặc ở chung một chỗ làm cho rất nhiều Fans Trần Chi Mặc thương tâm, còn lập một cái gì mà hội anti Lục Mạt Nhiên đấy !”

“Không phải là còn có người giội xăng vào xe bảo mẫu Lục Mạt Nhiên, uy hiếp nói không rời đi Trần Chi Mặc thì cho cô ta chết cháy sao?”

“Đúng vậy , lúc ấy người mê điện ảnh thật điên cuồng!”

“Hiện tại mê điện ảnh chẳng lẽ sẽ điên cuồng? Bất quá Lục Mạt Nhiên giống như cũng là bởi vì loại áp lực này nên cùng Trần Chi Mặc chia tay đi. Trên tạp chí còn nói Trần Chi Mặc vì thế bị đả kích sâu sắc, hai ba tháng không có xuất hiện trên tiết mục hay trên công chúng ,hơn nữa còn ở quầy rượu say bị chụp hình !”

Trần Mộc Ngôn nghe đến đó, không khỏi hít một hơi.

Cậu phát giác mình đối với quá khứ Trần Chi Mặc một chút cũng không biết, thậm chí thời điểm hấn khổ sở ,Trần Mộc Ngôn không phát hiện được, cũng không biết nguyên nhân.

Cảnh quay vừa xong, Trần Chi Mặc có thể rời đi.

Hắn đi tới bên người Trần Mộc Ngôn, cười nói: “Đi thôi, chúng ta đi lướt ván?”

Trần Mộc Ngôn nhìn hấn hai mắt như thường,bỗng nhiên nghĩ hấn có thể đủ bình tĩnh như thế là bởi vì hấn vẫn am hiểu giấu diếm tâm tình của mình, hay là bởi vì hấn đã sớm thoát khỏi tình cảm của mình đối với Lục Mạt Nhiên?

Trần Chi Mặc vừa dắt cổ tay của cậu,một bên nữ nhân mặc quần áo thể thao mang kính râm chạy chậm tới đây, “Trần tiên sinh! Trần tiên sinh! Xin cậu giúp một việc !”

Trần Chi Mặc xoay người, rất có lễ phép cười, cũng không có khoảng cách ,”Chu tỷ , chuyện gì?”

“Cậu nhanh giúp tôi đối phó EVEN đi,còn nửa tiếng nữa tới cảnh hấn diễn rồi,nhưng hấn không chịu hóa trang !Người đại diện hấn đều nói tới gãy lưỡi,tổ tông kia chính là không chịu! Cậu đi giúp tôi khuyên nhủ có được hay không?” Chu tỷ vẻ mặt không biết làm thế nào,xem ra cô vì khuyên EVEN đã cái gì cũng thử qua .

“Được rồi, tôi đi nói một chút, nhưng hấn không nhất định sẽ nghe tôi.”Trần Chi Mặc yên có chút bất đắc dĩ nhìn Trần Mộc Ngôn một cái.

“Không có quan hệ, anh đi đi, em ở chỗ này chờ .”

“Em vẫn là đi cùng anh, cùng EVEN nói xong chúng ta liền trực tiếp đi.” Trần Chi Mặc kéo tay Trần Mộc Ngôn,đi tới phòng hóa trang.

Trần Mộc Ngôn dựa vào tường, có thể nghe thấy giọng nói trong phòng.

“EVEN sao vậy? Sao không để cho Chu tỷ hóa trang?” Trần Chi Mặc thanh âm rất nhu hòa, như ở chỗ dành cho đứa trẻ .

“Nhãn hiệu của phấn lót cùng mi phấn này em không thích !Hơn nữa phấn lót không phải là oil-free !Đánh vào mặt em sẽ nổi mụn !”

“Đồ trang điểm riêng của em đâu?”

“Bị phụ tá ngu ngốc làm rơi trên xe bus rồi !”

“Vậy thì hỏi mượn những người khác ,hắn là có người dùng cùng một hiệu mà?”

“Em mới không cần dùng đồ của người khác !” EVEN thanh âm giương cao, Trần Mộc Ngôn có thể tưởng tượng vẻ mặt khinh thường cùng chán ghét, không khỏi le lưỡi.

“Nhưng Chu tỷ mang cho em đồ trang điểm cũng rất không tệ ,anh cũng dùng hiệu đó.Phấn lót không có cảm giác dầu mỡ,quan trọng là nhất nó là không có tăng thêm bất kỳ hương liệu ,không kích thích da. Em nhìn mặt của anh,anh cũng là loại da hỗn hợp, nhưng trên mặt không có gì cả không phải sao? Chỉ cần rửa sạch là được.”Trần Chi Mặc thanh âm như cũ rất có kiên nhẫn, tựa hồ không có một chút không vui.

“Có phải Chu tỷ gọi anh tới ? Các người nghĩ làm ta cho xong liền có thể sớm một chút xong việc thoát khỏi ta đúng không?” EVEN ngữ điệu so với vừa rồi còn muốn cao hơn.Trần Mộc Ngôn cảm thấy mới vừa rồi Trần Chi Mặc giải thích vô cùng tốt, một hình tượng minh tinh bận tâm hơn nữa Trần Chi Mặc lại là tiền bối làm việc danh tiếng so với EVEN cao hơn rất nhiều, theo đạo lý EVEN không nên tiếp tục quẩn quýt cái vấn đề này .

“Muốn sớm một chút hoàn thành tiến độ là mỗi nhân viên bao gồm cả diễn viên chúng ta đều mong muốn. Đặc biệt là đạo diễn, áp lực của hắn cũng rất lớn, dù sao nhà sản xuất cũng không cho hắn quá kỳ hạn hoàn thành.”

“Không sai, càng sớm hoàn thành anh cũng có thể càng sớm không nhìn thấy mặt của em rồi!”

“Em bộ dạng không xấu, anh làm sao không muốn gặp mặt của em? Hơn nữa xong phim này, nếu như em diễn tốt, sẽ có người làm phim liên lạc em, chúng ta mới có cơ hội lần nữa hợp tác. Nếu như em ở đây làm lỗi cho đạo diễn cùng thợ trang điểm, trong giới một truyền mười, mười truyền một trăm, cũng không còn người muốn mời em chụp hình hay đóng phim nữa, chúng ta dĩ nhiên là sẽ không có cơ hội gặp mặt.”

Lời Trần Chi Mặc làm gian phòng này nhất thời yên tĩnh lại, mười mấy giây sau, EVEN lên tiếng lần nữa, giọng nói cùng mới vừa rồi thiên soa địa biệt, thậm chí còn mang theo vài phần khẩn cầu, “Anh thật nguyện ý cùng em diễn?”

“Nguyện ý, kỹ thuật diễn em mặc dù còn chưa đủ thuần thục, nhưng em biết như thế nào dùng vẻ mặt tự nhiên cùng động tác để biểu hiện nhân vật, rất có cảm giác chân thật. Cùng em diễn, anh có thể đủ thoải mái mà tiến vào nhân vật.”

32. Chương 32

Trần Mộc Ngôn thò đầu vào khe cửa nhìn thoáng qua, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Trần Chi Mặc tay đặt ở đỉnh đầu EVEN vuốt ve, ngoài miệng mang theo nụ cười bao dung, ánh mắt như lưu thủy, chậm rãi hạ xuống người EVEN.

Một khắc đó, Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên hiểu ra, Trần Chi Mặc là ôn nhu, vô luận đối với ai. Hắn sẽ không đối với bất kỳ người nào phát giận, hắn sẽ đem bàn tay đặt ở đỉnh đầu bất kỳ ai mà hắn cho rằng là đứa bé. Có lẽ mình đối với hắn, cũng không phải là tồn tại độc nhất vô nhị.

Cậu hít một hơi, sau đó cảm thấy buồn cười. Mình để ý cái gì đây?

Người kia là Trần Chi Mặc, Trần Chi Mặc vĩnh viễn ôn nhu đối đãi toàn bộ thế giới.

“Kia. Trần đại ca, em muốn anh ở bên cạnh xem em diễn, anh không xem. Em không diễn.”

“A, anh cuối cùng cũng hiểu. Căn bản không phải là đồ trang điểm có vấn đề, mà em không chịu trang điểm là do khấn trước ống kính.”

“. Ừ.”

“Nhưng EVEN, anh không cách nào xem em diễn hết được, anh cũng có việc riêng của mình.”

“Phần diễn của anh hôm nay hẳn là quay xong rồi chứ? Em cũng là lần quay đầu tiên trước ống kính! Hay là lời anh vừa nói căn bản là giả dối, anh chính là cảm thấy em rất đáng ghét, không muốn xem em diễn!”

Ngoài cửa Trần Mộc Ngôn nổi lên một loại ý niệm chưa từng có trong đầu, cậu hi vọng Trần Chi Mặc không nên để ý EVEN nữa, cho hắn tiếp tục tùy hứng, sau đó để cho chính hắn gánh chịu kết quả do bốc đồng.

Cậu không muốn Trần Chi Mặc kiên nhẫn với EVEN như vậy, cứ như ôn nhu của hắn vĩnh viễn dùng không hết.

“Được rồi, anh xem em diễn lần này, bởi vì đây là lần diễn đầu tiên của em, nhưng sau này em phải tự học cách ứng đối.” Trần Chi Mặc khẽ thở dài một hơi, “Anh gọi Chu tỷ tới trang điểm cho em?”

“Được rồi.”

Trần Chi Mặc đi ra, đối với Trần Mộc Ngôn xin lỗi cười một chút: “Tiểu Ngôn, xem ra anh không thể cùng em lướt ván.EVEN hấn.”

“Không sao, Mặc ca xem EVEN là được. Nếu không hôm nay tất cả mọi người không làm việc được.”Trần Mộc Ngôn trên miệng là nói như vậy, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng không khỏi khó chịu.

Trần Chi Mặc từng cùng cậu có kế hoạch,ví dụ như Chủ nhật đi tập thể hình hoặc là đi nơi nào du lịch, Trần Chi Mặc cũng từng bởi vì tạm thời có lịch quay hay xã giao cần thiết mà hủy bỏ những kế hoạch này.Nhưng vì người kia, vẫn là lần đầu tiên.

Nhìn bóng lưng Trần Chi Mặc rời đi ,Trần Mộc Ngôn thật sâu hít một hơi. Cậu không có đi lướt ván, mà là trở về phòng một mình xem TV.

Đến hơn năm giờ , Trần Mộc Ngôn bắt đầu không ngừng chú ý điện thoại , đang đợi Trần Chi Mặc gọi cậu đi ăn cơm tối.

Đợi đến trời hoàn toàn tối,cậu mới nhận được tin nhắn đối phương. Bởi vì phần EVEN chưa quay xong,Trần Chi Mặc phải tiếp tục ở lại nơi đó, khoảng chín giờ.

Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác mình giống như đứa ngốc. Trần Chi Mặc chỉ là đại ca của cậu mà thôi, hấn tự nhiên có công việc cùng cuộc sống của mình,mà mình lại đem chuyện hấn đi cùng mình là chuyện theo lý thường phải làm .

Nghĩ tới đây, Trần Mộc Ngôn nhấn lại một tin : Em đi ăn cơm đây.

Sợ Trần Chi Mặc cho là cậu cáu kỉnh, còn đặc biệt ở phía sau đánh vào một biểu tượng cười.Mặc dù mình chưa từng có giống như EVEN tùy hứng như vậy ,Trần Mộc Ngôn chính là không muốn Trần Chi Mặc tiếp tục đem cậu trở thành đứa trẻ.

Nhưng Trần Chi Mặc lúc trở lại đã là mười một giờ đêm.Sau mấy ngày, Trần Chi Mặc vẫn lộ ra vẻ rất an tĩnh, nhàn hạ đọc kịch bản, cho dù không có phần diễn của hấn,hấn cũng sẽ ở lại nơi quay.

Trần Mộc Ngôn trong khu du lịch gặp mấy sinh viên đại học, làm quen bọn họ,mặc dù Trần Chi Mặc rất ít khi bên người, cậu cũng sẽ không nhàm chán.

Nhưng cậu phát hiện, mỗi lần cậu nhìn thấy Trần Chi Mặc, đối phương lộ ra vẻ càng thêm trầm tĩnh. Có một lần Trần Mộc Ngôn cùng mấy sinh viên đại học đánh bóng chuyền trở lại đi ngang qua cửa sổ đại sảnh , thế nhưng nhìn thấy Trần Chi Mặc ngẩn người, đầu dựa vào kính.Hấn vô luận là lấy dạng tư thái gì xuất hiện trong tầm mắt người khác ,cũng rất có mỹ cảm . Chẳng qua lần này, Trần Mộc Ngôn trực giác tự nói với mình,hấn không phải là đang diễn trò.

“Trần Mộc Ngôn ,buổi tối bọn anh phải đi BBQ *, em đi cùng bọn anh chứ?”

(*) Tiệc nướng ngoài trời

“Không được, em buổi tối có chút việc .”Trần Mộc Ngôn cảm thấy hấn hấn nên cùng Trần Chi Mặc một chút, mặc dù thời gian Trần Chi Mặc rất có hạn.

Cậu đi tới bên người Trần Chi Mặc ,ngồi xuống.

Trần Chi Mặc suy nghĩ như đình trệ,hấn căn bản không có phát hiện Trần Mộc Ngôn đang ở bên cạnh hấn.

Trần Mộc Ngôn không có gọi hấn. Đối với cậu,rất ít khi có thể nhìn thấy bộ dáng Trần Chi Mặc như bây giờ. Cho đến khi điện thoại Trần Chi Mặc vang lên, là công việc đoàn làm phim gọi hấn trở về, khi hấn đứng dậy ,mới phát hiện Trần Mộc Ngôn.

“Tiểu Ngôn. Em ở đây?”

“Mặc ca ,anh phát ngốc thật lâu a.”

Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, nhưng khóe miệng vẫn có mấy phần bất đắc dĩ , “Ngẩn người có thể làm cho đại não buông lỏng “.Khi tay hấn sắp sửa sờ đỉnh đầu Trần Mộc Ngôn,Trần Mộc Ngôn giơ tay lên giữ ở ngón tay của hấn.

“Mặc ca, anh nếu vẫn sờ đầu của em, em sợ là không lớn nổi.”

Cậu không muốn lại bị hấn cho là đứa trẻ nữa.

Nếu như cậu trưởng thành, Trần Chi Mặc có phải sẽ không còn ôn nhu với cậu?

“Chưa trưởng thành cũng có rất nhiều chỗ tốt.” Trần Chi Mặc đem tay Trần Mộc Ngôn đặt trước ngực mình, “Chưa trưởng thành ,em vẫn sẽ ở bên cạnh anh.”

“Đi đi Mặc ca, không phải đến phần diễn của anh sao?”

Trần Mộc Ngôn một khắc kia bỗng nhiên rất muốn cao lớn, tưởng tượng Trần Chi Mặc thành thực xử lý chuyện, cậu muốn cùng hấn cùng hấn trên một độ cao, mà không phải giống như đứa bé được chiều cố.

Cậu biết Trần Chi Mặc cũng có rất nhiều áp lực, mặc dù hấn không có để cho bất luận kẻ nào biết, vĩnh viễn mỉm cười ứng đối hết thảy, nhưng Trần Mộc Ngôn muốn nghe hấn nói, muốn cùng hấn chia sẻ.

Khi Trần Mộc Ngôn trở về gian phòng ,vừa lúc gặp Vương Đại Hữu ở trên hành lang nói chuyện điện thoại xong . Trần Mộc Ngôn hướng hấn chào hỏi, vừa lúc hỏi thăm một chút chuyện tình Trần Chi Mặc.

“Vương đại ca, anh tôi hai ngày này thật giống như rất không vui , anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Vương Đại Hữu suy nghĩ một chút, “Đại khái là do Lục Mạt Nhiên, cậu hấn là nghe tin tức kia, cô ta muốn kết hôn.”

“Biết, nhưng Lục Mạt Nhiên là bạn gái nhiều năm trước của Mặc ca à?Em còn tưởng rằng Mặc ca không quan tâm chứ !”

“Phải nói chuyện tình của anh cậu, làm người đại diện của hấn, hấn đang suy nghĩ gì tôi còn thật không biết. Chỉ có Lục Mạt Nhiên ,tôi xác định anh của cậu hấn là thật rất thích cô ta, chỉ có thể nói trong chỉ có thể nói , hai nghệ sĩ muốn tu thành chánh quả thật sự khó khăn .Anh của cậu mấy năm này cũng không phải là chưa từng có nữ nhân, nhưng Lục Mạt Nhiên hấn là đặc biệt nhất .” Vương Đại Hữu hít một hơi, “Tôi mới vừa trở thành người đại diện của anh cậu, hấn đang ở trong quán rượu uống rượu, đám paparazzi bên cạnh hấn liều mạng chụp , hấn giống như là không có cảm giác .Vẫn là tôi dẫn hấn trở về.”

“Nhưng lúc sau Lục Mạt Nhiên cùng anh tôi đóng phim chung thì sao?”

“Đúng vậy ,bởi vì chỉ có lúc quay phim , anh của cậu mới có thể nhìn cô ta, dù sao kể từ khi bọn họ chia tay ,Lục Mạt Nhiên nguyên ý cùng anh cậu gặp mặt. Bộ phim kia Lục Mạt Nhiên nghe nói nam chính là anh cậu, còn tìm tới công ty nói cô muốn bỏ vai. Cậu có thể tưởng tượng ảnh đế Trần Chi Mặc cũng có thời điểm bị những nữ diễn viên khác cự tuyệt sao?”

Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút, cậu quả thật tưởng tượng không ra.

Trần Chi Mặc có một loại ôn nhu làm cho người ta nghiện ,một khi cảm thụ qua, quá trình từ bỏ sẽ là thống khổ vạn phần . Mà Lục Mạt Nhiên đột nhiên lại có thể dứt khoát cự tuyệt?

“Gần đây các tạp chí đều ùn ùn viết tin về hôn sự Lục Mạt Nhiên ,cậu cùng anh cậu ở chung một chỗ tận lực cẩn thận một chút, không nên giẫm phải quả mìn này.Cậu là đệ đệ của hấn tôi mới nói.” Vương Đại Hữu dặn dò.

“Ừ,tôi sẽ cẩn thận .”

Mặc dù tối hôm đó, Trần Mộc Ngôn vẫn ở trong phòng chờ Trần Chi Mặc trở lại, nhưng qua mười một giờ, Trần Chi Mặc vẫn chưa trở lại. Điều này làm Trần Mộc Ngôn có chút bận tâm,cậu gọi điện thoại, đối phương cũng không bắt máy.Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là gọi cho những nhân viên làm việc khác. Nhưng Chu tỷ nói liên hoan đoàn phim đã sớm kết thúc.

“Như vậy, anh tôi thoát nhìn như thế nào?”

“Hoàn hảo ,hấn thoát nhìn hơi mất hứng. Còn nói bia cùng đạo diễn uống chung đầu rồi, khó được nhìn thấy hấn uống bia.”

“Uống rất nhiều sao?”

“Không có, cũng hai chai,sao vậy?”

“Không có gì, tôi hỏi một chút. Chu tỹ ngủ đi, ngày mai chị còn phải dậy sớm mà?”

Trần Mộc Ngôn nói cúp điện thoại mang theo thẻ phòng đi ra ngoài tìm Trần Chi Mặc.

PUB ở khu du lịch ,mùi hương an dưỡng, phòng ăn nơi này Trần Mộc Ngôn tìm khắp một lần, nhưng không thấy bóng dáng

Trần Chi Mặc.

Lúc Trần Mộc Ngôn đi tới bể bơi Ôn Tuyền ngoài cửa ,cậu mặc dù cảm thấy Trần Chi Mặc không có tới bể bơi đêm,nhưng vẫn đi vào.

Cậu đi tới bên bể bơi, dỗi mắt nhìn lại.

Trong lúc này , một người cũng không có.

Đang lúc cậu xoay người,trong nháy mắt,tựa hồ liếc thấy dưới bể bơi tựa hồ có cái gì.

Cậu bước nhanh đi tới, trái tim một trận co quắp.

Trong ao có người! Hơn nữa áo sơ mi chính là cái Trần Chi Mặc hôm nay mặc !

“Mặc ca!” Trần Mộc Ngôn không hề nghĩ ngợi nhảy xuống, ra sức bơi hướng Trần Chi Mặc .

Tựa hồ đối với Trần Mộc Ngôn nhảy xuống nước nổi lên phản ứng, Trần Chi Mặc dưới đáy bể mờ mịt khe mở mắt.

Mặc ca !Anh rốt cuộc đang làm gì !

Gặp nạn qua liền nói cho em biết !

Tại sao phải làm chuyện như vậy!

Nếu như không phải bởi vì ở trong nước,nước mắt Trần Mộc Ngôn đã rơi.

Cậu vươn tay dùng hết tất cả khí lực muốn bắt được Trần Chi Mặc, mà Trần Chi Mặc vẻ mặt tựa hồ là muốn buông xuôi trong nước, bờ môi của hắn ngọ nguậy, như đang nói cái gì, Trần Mộc Ngôn muốn nghe, bắt đắc dĩ trong lỗ tai chỉ có cô lỗ lỗ tiếng nước chảy.

Mặc ca–anh phải chịu đựng!

Trần Mộc Ngôn mạnh mẽ bơi đến,nghĩ đến Trần Chi Mặc ở trong nước không biết ngồi bao lâu,lòng cậu như lửa đốt.

Lúc cậu ôm cổ Trần Chi Mặc hướng mặt nước dùng mãnh lao tới ,đối phương bỗng nhiên một tay giữ sau ót cậu,một cái tay khác ôm lưng cậu,chợt hôn lên.

33. Chương 33

Trần Mộc Ngôn còn chưa kịp phản ứng, bị nụ hôn này của Trần Chi Mặc làm cho luống cuống như có tình cảm gì bị đè nén quá lâu tiết ra, mà Trần Mộc Ngôn khó có thể dung nạp, cho nên nước trong hồ điên cuồng xối lên tứ tán,nóng rực như sắp bốc hơi lên.

Trần Mộc Ngôn không cách nào hô hấp, cậu tự tay ấn lên bả vai Trần Chi Mặc,nhưng cái ôm của đối phương rất có lực,mang theo quyết tuyệt cố chấp, Trần Mộc Ngôn thậm chí cảm thấy được Trần Chi Mặc chính là muốn dùng loại này cùng mình chết chung ở nơi này.

Đôi môi cọ sát lẫn nhau, đầu lưỡi di động dịu xuống,cái loại sợ hãi sắp chết bị Trần Chi Mặc hôn bao vây lại, Trần Mộc Ngôn thậm chí quên mất phản kháng, không tự chủ được cùng Trần Chi Mặc hôn xuống, cho đến khi cậu chìm xuống đáy bể.

Đang lúc suy nghĩ Trần Mộc Ngôn trở nên hỗn độn,khí trong phổi từ từ cạn kiệt,Trần Chi Mặc ôm chặt cậu,hướng trên bờ mang cậu lên,thanh âm nước chảy vang lên bên tai, da thịt cùng không khí chạm nhau, Trần Mộc Ngôn rốt cục có thể lần nữa hô hấp .

Trần Chi Mặc lên bờ,kéo cậu lên theo.

Hai người nằm ở nơi đó, thở mạnh.

Lúc Trần Mộc Ngôn hô hấp rốt cục thông thuận lên,cậu tự tay sờ soạng nước đọng trên mặt , hồi tưởng lại hết thấy vừa rồi ,cậu đột nhiên cảm giác được mình thật giống như vừa trải qua cái chết.

“Tiểu Ngôn. Em không sao chứ?”Trần Chi Mặc thanh âm vang lên, gọi suy nghĩ cậu trở về .

“Trần Chi Mặc !Anh mới vừa rồi đang làm cái gì vậy!” Trần Mộc Ngôn rống lớn một câu, vừa muốn bò dậy, mới phát hiện chân của mình còn đang trong nước, thiếu chút nữa lần nữa rơi xuống,hoàn hảo Trần Chi Mặc một tay ôm lấy cậu.

Một cái chuyển tới,Trần Mộc Ngôn cảm nện vào ngực đối phương.

“Em cho rằng anh làm cái gì ?Tự sát?” Trần Chi Mặc khẽ cười, trên mặt chưa khô nước làm hấn lộ ra vẻ cảm tính.

“Không phải là tự sát sao? Bằng không anh mặc áo sơ mi quần dài ngồi ở trong nước làm gì?Đừng nói em uống rượu say té xuống ! Chu tỹ nói anh uống hai chai bia mà thôi!” Trần Mộc Ngôn bỗng dưng nhớ tới cái hôn dưới nước kia,trái tim đột nhiên đập mạnh,như mới vừa ngồi trên máy bay tốc hành trở lại nguyên điểm, “Còn có. Anh Anh hôn em làm gì !”

Hơn nữa ngay cả đầu lưỡi cũng đưa vào

Trần Chi Mặc bỗng nhiên ha ha nở nụ cười, nghiêng đầu, trên gương mặt ướt nước ,lồng ngực bởi vì tiếng cười mà phập phồng.

“Anh có một cảnh diễn vai nam chính ngồi ở dưới đáy bể nghĩ tới nữ chính,anh ngày mai phải quay cảnh này rồi,cho nên lúc đi ngang qua bể bơi anh liền muốn xuống tới tìm xem cảm giác.”

Trần Mộc Ngôn giọng điệu nói dẫu ở trong lòng rốt cục phun ra.

Hoàn hảo Mặc ca không phải nghĩ quẩn.

“Cái kia. Vậy anh mới vừa rồi hôn em làm gì! Thiếu chút nữa ngộp chết em !” Trần Mộc Ngôn rống lên, khí thế không tệ nhưng mặt hồng tới cổ.

Trần Chi Mặc ngón trỏ lướt qua môi cậu,buồn cười nói: “Kỹ thuật hôn của anh rất tệ?Em mới vừa rồi không có cảm thấy động tâm sao?”

“Anh Anh Anh là anh tôi !Lại là nam ! Tôi động lòng cái rắm ! Thiếu chút nữa hù chết có được hay không!”

“Được rồi! Ai bảo em nhảy xuống cứu anh,còn một bộ dạng nghiêm trọng,thật giống như anh đối với em rất trọng yếu rất trọng yếu, cho dù em có chết cũng không hối hận.” Trần Chi Mặc thanh âm trầm thấp, ánh mắt rồi nhện nhạo cùng dưới bể bơi giống nhau, phản chiếu trong mắt Trần Mộc Ngôn.

“Người nào gặp anh cái dạng kia cũng sẽ sợ cảm thấy không tốt !Hơn nữa anh là anh em. Anh cũng bởi vì em cứu anh nên anh liền hôn em,nếu người nhảy xuống nước là Vương đại ca, anh cũng sẽ hôn hấn nga !”

Hình ảnh Trần Chi Mặc cùng Vương Đại Hữu hôn nhau nhất thời hiện trong đầu cậu,cái loại cảm giác này giống như là ngồi ở nhà vệ sinh công cộng ăn ngỗng tương Trần Mộc Ngôn cả người không khỏi nổi lên da gà.

“Bởi vì kịch bản ,anh ngồi ở dưới đáy bể ,sau đó nữ chính thậm chí không để ý trên người cô đeo cái máy chụp hình liền nhảy xuống nước, hai người ôm hôn ở chung một chỗ .Anh mới vừa rồi ngồi ở chỗ đó ,em liền nhảy xuống.”

Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi, “Biên kịch trong đầu nghĩ cái gì vậy, những cô bé mười mấy tuổi lẽ sẽ cảm thấy lãng mạn, nhưng là quá không thực tế rồi! Ngồi ở trong nước nín thở lâu như vậy,mà còn có tâm tình hôn tiếp.”

Trần Chi Mặc kéo cậu lại,“Đúng vậy ,vừa bắt đầu anh cũng không hiểu được loại tâm tình này. Nhớ anh nói em không,nữ chính phim này là một nhiếp ảnh gia,du lịch khắp nơi trên thế giới,nam chính đối với cô ta tựa như phong cảnh đi ngang qua .”

“Nam chính có phải hy vọng mình có thể trở thành điểm dừng chân của cô ?”Trần Mộc Ngôn đi theo sau Trần Chi Mặc hỏi.

“Có một ngày, hần ngồi ở dưới đáy bể bơi nhớ lại hoàn cảnh mình cùng nữ chính lần đầu tiên gặp nhau .Một ít lần hần bơi sông rơi xuống nước ,nữ chính đang chụp hình nhảy đi xuống cứu hần. Còn lần này hần cùng với nữ chính kia chia tay xong, ngồi ở đáy nước. Hần đối với mình nói, bọn họ gặp nhau chỉ là một lần trùng hợp, bởi vì nữ chính không thể nào lần nữa nhảy xuống cứu hần.” Trần Chi Mặc quay đầu lại, không khí cũng bị một ít mặt cười yếu ớt trên chọc ra,“Nhưng nữ chính vẫn tìm đến hần, một khắc kia nữ chính bơi hướng hần Hần không buông tay cô ra nữa,nếu như cô không thể ở lại bên cạnh hần, sẽ khiến hần có thể vĩnh viễn ở cạnh cô dù cái chớp mắt cũng được.”

Dù chỉ là nói tới nội dung phim êm tai mà thôi, Trần Mộc Ngôn cũng khó mà dè xuống tâm tình hướng tới tình cảm mà Trần Chi Mặc miêu tả.

“Như vậy cuối cùng?”

“Cuối cùng nữ chính rời đi.”

“Cái gì ! Em còn tưởng rằng người nữ kia lưu lại !”

Trần Chi Mặc ngăn Trần Mộc Ngôn,hai người ướt nhem ngượng ngùng trở về gian phòng.

“Đứa ngốc, trên thế giới này mọi chuyện hết thảy không phải đều tốt .”

Sau khi đến khu du lịch,hai người lần đầu tiên nằm ở trên giường nói chuyện phiếm.

Ngoài cửa sổ bóng đêm nồng đậm, Trần Mộc Ngôn gối lên cánh tay của mình nói: “Mặc ca,em nghe nói về chuyện Lục Mạt Nhiên.”

Mặc dù không có nhìn đến vẻ mặt Trần Chi Mặc, Trần Mộc Ngôn có thể cảm giác được môi hần cong lên.

“Để anh đoán xem là ai nói cho em?Em cũng không thích xem tạp chí giải trí. Có phải Đại Hữu không?”

Là Vương đại ca.”

“Vậy hần hần là nói với em, không nên nhắc tới chuyện này, tránh cho anh nghĩ đến lại thương tâm.”

“Nhưng Mặc ca đúng là đang thương tâm không phải sao? Kể từ khi có tin tức Lục Mạt Nhiên sắp kết hôn truyền ra,anh liền một bộ Nói thế nào nhỉ.Bộ dạng u buồn, còn ngồi một chỗ ngẩn người. Mới vừa em nhìn thấy anh ngồi dưới bể nước,còn tưởng rằng anh uống nhiều nghĩ quần đó !”

Trần Chi Mặc cười ra tiếng, “Anh nào có yếu ớt như vậy .Bất quá em biết Lục Mạt Nhiên là muốn gả cho ai sao?”

“Ai vậy?”

“Tạp chí đều chỉ viết là một phú thương, xem ra người kia vẫn như trước rất biết khống chế truyền thông .”

“Đừng thần bí như vậy,người là ai vậy?”Trần Mộc Ngôn mặc dù không thích Bát Quái, nhưng lại bị Trần Chi Mặc gây hứng thú.

“Trần Lạc, đừng nói với anh tên này em cũng quên mất là ai.”

“ Là cha Sao?”

Trần Lạc cha của bọn hắn ,nhà kinh doanh bất động sản nổi danh,nhiều năm qua lưu luyến hoa tùng,hắn cưới vô số lần, nhưng mỗi một đoạn hôn nhân cũng không vượt qua một năm. Hắn đối với truyền thông không quan tâm,bởi vì hắn chẳng những hiếm khi tiếp nhận phỏng vấn truyền thông ,lúc xuất hiện ở nơi gặp gỡ thương nghiệp luôn là khiêm tốn hữu lễ, phong độ nhanh nhẹn.

Trần Mộc Ngôn vẫn là lần đầu tiên từ trong miệng Trần Chi Mặc nghe được tên cha.

“Đúng vậy ,chính là vị phụ thân đại nhân của chúng ta.”

Hắn không phải chỉ có mình Trần Chi Mặc cùng Trần Mộc Ngôn là con,hơn nữa cũng rất ít cùng hắn lui tới. Nguyên nhân tựa hồ là Trần Chi Mặc đối với thừa kế sản nghiệp của hắn không có hứng thú, mà Trần Mộc Ngôn trước lúc gặp tai nạn chính là ăn chơi trác táng,Trần Lạc trừ mỗi tháng gửi tiền vào tài khoản cho cậu ,một chút quan tâm dư thừa cũng không có, thậm chí ở trong bệnh viện hắn cũng không có xuất hiện qua.

“Ông ta chẳng lẽ không biết Lục Mạt Nhiên đã từng là bạn gái của anh sao?” Nào có cha cưới bạn gái của con mình? Hắn cho dù không quan tâm bình luận giới truyền thông ,chẳng lẽ ngay cả tâm tình con mình cũng không quan tâm sao?

“Ông ta dĩ nhiên biết, chỉ bất quá việc cha chúng ta muốn làm,chắc chắn sẽ không bỏ qua. Điểm này anh cùng ông ta cũng là thật giống .” Trần Chi Mặc trong thanh âm có một chút tự giễu .

“Ca – anh mới không giống ông ấy !Anh cũng đâu có đi đoạt bạn gái của em !” Trần Mộc Ngôn dịch chuyển thân mình về phía bên cạnh giường.

“Nếu như anh nói là sẽ?” Trần Chi Mặc thân cũng chậm rãi di chuyển,nhìn về phía Trần Mộc Ngôn,“Nếu như anh nói anh yêu ai ,cho dù ai cũng không quản nhất định phải có được thì sao đây?”

“Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn nhăn lại lông mày, cậu mơ hồ cảm thấy hôm nay Trần Chi Mặc có loại cảm giác sắc bén,như tùy thời chuẩn bị cắt rách mình, đem những tình cảm bị gắt gao dần xuống đáy lòng phóng ra.

“Anh không có ôn nhu như em nghĩ đâu, Tiểu Ngôn.” Trần Chi Mặc thanh âm rất nhu hòa, nhưng lại rất trầm thấp ,hắn cúi thấp đầu, sợi tóc trên trán rơi xuống, làm cho người ta nhìn không rõ ,“Đáy lòng của anh có mãnh thú,muốn đấu đá lung tung, hủy diệt hết thấy thứ có thể,thậm chí một ngụm nuốt vào những thứ mình muốn anh đây cũng cảm thấy không đủ.”

Chúng ta trong lòng mỗi người đều có một mãnh thú như vậy .Có người lựa chọn thả ra, có người lựa chọn giam giữ nó.”

“Em biết có một ngày anh dùng cái chìa khóa mở cửa nhà Lục Mạt Nhiên,nhìn thấy cha của mình cùng Lục Mạt Nhiên trên ghế sa lon làm tình cảm giác là như thế nào không?Anh thật muốn giết Trần Lạc, ở trên người hắn đâm một ngàn dao một vạn dao.”

Trần Mộc Ngôn ngăn ra,“Anh cùng Lục Mạt Nhiên chia tay không phải bởi vì cô ấy chịu không được áp lực từ fans ?”

Trần Chi Mặc cười nhạo một cái, “Đây chính là chỗ lợi hại nhất của nữ diễn viên,cô ta có thể thương tổn em sau,để cho người toàn bộ thế giới cho là cô ta vì em mà khó có thể chịu đựng.”

“Như vậy cha đâu?Ông ta không nói gì ?”

“Ông ta sao? Đem tây trang mặc xong, đi qua bên cạnh anh,thăm thía nói với anh ‘ ta tin tưởng đây không phải là nữ nhân người muốn lựa chọn kết hôn ’” Trần Chi Mặc nói chuyện, trong thanh âm là nụ cười mang theo bất đắc dĩ .

Mà Trần Mộc Ngôn không khỏi nắm chắc tay,trong lòng cảm giác đè ép một khối tảng đá lớn , làm sao cũng không thở nổi.

“Chúng ta là người Trần gia ,cho nên mấy ngày nữa sợ rằng còn phải đi tham gia cái hôn lễ kia.”

“Dù sao ông ta cũng kết hôn quá nhiều lần rồi,có đi hay không cũng vậy !Nếu như là tiệc rượu ông ta ly hôn,có lẽ anh còn trở về ủng hộ !”

34. Chương 34

“Em tức giận cái gì, anh cũng không giận.” Trần Chi Mặc lắc đầu, “Chúng ta tất phải đi, nếu không lão gia hỏa kia sẽ cảm thấy thật mất mặt tới tìm chúng ta gây phiền toái, đến lúc đó chúng ta sẽ bị ông ta làm phiền chết.Hơn nữa em biết lúc ông ta rời nhà Lục Mạt Nhiên,anh nói cái gì không?”

“Anh nói gì?”

“Anh nói ‘như vậy lần sau ông kết hôn ,cho tôi xem xem ông thường thức như thế nào ’. Nếu cô dâu là Lục Mạt Nhiên,vậy anh có cơ hội đem cái câu ông ta nói với anh trả lại cho ông ấy.”

“Vậy anh phải đổi đổi, dùng giọng sùng bái nói ‘ thì ra là đây chính là nữ nhân ông lựa chọn để kết hôn ’”

Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, hướng Trần Mộc Ngôn duỗi tay,thanh âm trầm thấp dùng một loại giọng nói thật tình Trần Mộc Ngôn chưa từng nghe qua nói,“Lục Mạt Nhiên có thể phản bội anh,Trần Lạc cũng có thể không đem anh vào mắt,đám mê điện ảnh cũng có thể thay lòng đổi dạ đi thích những nam minh tinh khác,nhưng chỉ có em là không thể. Tiểu Ngôn. Em phải luôn ở cạnh anh.”

Trần Mộc Ngôn một cách tự nhiên cầm tay đối phương, “Em biết.”

“Cho dù có một ngày em phát hiện anh không phải như em tưởng tượng,cho dù em cảm thấy anh rất đáng sợ, cũng tuyệt không thể trốn đi.”

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía đối phương, cảm thấy giờ phút này Trần Chi Mặc yếu ớt mà cố chấp.

“Bởi vì cho dù em chạy trốn,anh cũng vậy sẽ tìm ra em.”

Trần Chi Mặc thanh âm bình tĩnh nhưng mơ hồ để lộ ra cảm giác nguy hiểm, mà Trần Mộc Ngôn thì mờ mịt.

Ta là đệ đệ của người, ta vì cái gì phải chạy trốn khỏi người?

Hơn nữa, ta có thể chạy trốn tới nơi nào?

Ngày hôm sau Trần Chi Mặc cùng EVEN diễn chung.

Trần Mộc Ngôn đối với lần này có chút ngạc nhiên, ngồi trên băng ghế ở studio nhìn.

Cái này cảnh tượng EVEN sắm vai sinh viên nhiếp ảnh hệ đại học vì chụp tổ chim trên cây mà đứng ở ban công nhà trọ ,kết quả không cẩn thận rơi xuống, một tay nắm tường rào dọc theo vùng vẫy muốn leo lên.

Thật ra thì cảnh này,EVEN trên người có treo dây an toàn ,lúc hấn vịn ban công căn bản không cần dùng sức, có lẽ bởi vì không có chân chính cảm thấy nguy hiểm,biểu tình EVEN thậm chí giọng kêu cứu cũng không làm cho người ta cảm giác được nội tâm của hấn hoảng sợ.

Đạo diễn vô số lần hô ngừng,hiện trường có không ít nhân viên làm việc cũng đang mất đi kiên nhẫn.

“Được rồi! EVEN trước ngừng diễn!” Đạo diễn quay đầu nhìn về phía người đại diện hấn, “Ta buổi tối sẽ gọi cho quản lý công ty ! Minh tinh có nhiều như vậy, hết lần này tới lần khác giao cho ta một người kỹ thuật chả ra sao !”

EVEN tháo dây an toàn, trên mặt cũng không có biểu tình đưa đám,nhận lấy nước người đại diện đưa tới không nói được lời nào rời đi.

Lúc này Trần Chi Mặc đang tẩy trang đi qua bên người EVEN .

EVEN bỗng nhiên túm góc áo hấn,không nói gì, chỉ mím môi cúi đầu.

Trần Mộc Ngôn nhìn thấy một màn này, cậu biết EVEN là ở hướng Trần Chi Mặc cầu trợ, nhưng Trần Chi Mặc chỉ nói một câu gì đó, liền hướng Trần Mộc Ngôn đi tới.

“Buổi chiều anh cùng nữ chính diễn ,em muốn ở lại xem không ?”Trần Chi Mặc cười như cũ, nhưng Trần Mộc Ngôn nặng nề.

“EVEN hẳn không gấp gáp sao? Mới vừa rồi đạo diễn nói muốn đổi hẳn đi mà !”

“Diễn viên là nhà sản xuất chọn lựa , không phải là đạo diễn muốn đổi là có thể đổi ,em không cần lo lắng. Hơn nữa EVEN hôm nay diễn xuất không có cảm xúc,không có nghĩa là ngày mai hoặc ngày mốt không được.”

Trần Mộc Ngôn gật đầu. Trần Chi Mặc đã nói ,mình không thể nào nhìn EVEN diễn từng cảnh,nếu như hẳn vĩnh viễn không cự tuyệt ,như vậy EVEN đối với hẳn lệ thuộc vào sẽ vĩnh viễn không chùng mực.

Hôm nay Trần Chi Mặc diễn vô cùng muộn, thậm chí có thể gần mười một, mười hai giờ đêm.

Trần Mộc Ngôn cũng bị mấy cái sinh viên đại học mời đi cùng ăn cơm.

Bảy, tám người ngồi ở trong phòng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

“Nè, Trần Mộc Ngôn,có người nào nói bộ dáng của cậu giống ảnh đế Trần Chi Mặc chưa ?” Trần nữ sinh nói. Vì tránh khỏi phiền toái không cần thiết, Trần Mộc Ngôn chưa nói cho bọn họ biết thật ra thì Trần Chi Mặc chính là đại ca của mình.

“Nga? Đó là Trần Chi Mặc đẹp trai hay là tôi đẹp trai?” Trần Mộc Ngôn nửa cười nửa giỡn nói.

“Nói nhảm, đương nhiên là. . . . Trần Chi Mặc đẹp trai hơn !” Tại chỗ tất cả nữ sinh cơ hồ trăm miệng một lời.

“Bất quá nghe nói Trần Chi Mặc ở khu du lịch này quay phim đó !Chúng ta là chiếm được tin tức kia mới lựa chọn nơi này . Bất quá tổ nhiếp ảnh cũng nhìn thấy, chính là chút ít minh tinh chưa thấy đến!”

“Bởi vì quay phim, bọn họ đều đợi ở studio.” Trần Mộc Ngôn cười cười.

“A, muốn đi studio xem một chút ,đáng tiếc chúng ta không có thể công tác,vào không được.”

Đang lúc bọn họ có chút thất vọng ,trong đó một người bỗng nhiên không chớp mắt ngó chùng lối vào phòng ăn : “Này, mấy cậu người kia không phải là EVEN sao?”

Những người khác rối rít quay đầu lại, một thiếu niên đeo kính râm đi tới, trên người là áo T-shirt màu trắng ,mặc quần thường cùng giày chơi bóng.

Đúng là EVEN, Trần Mộc Ngôn nhớ được đây đúng là trang phục của hẳn hồi sáng.

Hắn tới phòng ăn làm cái gì? Hẳn không phải là vẫn ghét bỏ phòng ăn nhiều người ăn cơm không yên tĩnh ,cho nên cho tới bây giờ cũng là ở trong phòng mà ăn sao?

“Uy! Uy! Đó chính là EVEN! Tôi nhận ra hẳn !” Trong đó một người nữ sinh đã tìm máy chụp hình rồi, “Tôi muốn lập tức cùng hẳn chụp ảnh chung còn ký tên nữa!”

“Hắn hình như nhìn phía chúng ta đi?”

EVEN đi tới bên bàn ăn bọn họ ,các nữ sinh một bộ hưng phấn mà các nam sinh cũng tò mò muốn xem bộ dạng vị thần tượng ca sĩ ngoài màn ảnh.

EVEN đẩy lưng Trần Mộc Ngôn ,ngữ điệu cứng nhắc nói: “Đi ra ngoài.”

Người đẩy bàn trong nháy mắt đều nhìn về Trần Mộc Ngôn ,tựa hồ muốn nói“Làm sao người biết EVEN” .

Trần Mộc Ngôn mặc dù đối với hẳn có như vậy chút đồng tình, nhưng hoàn toàn không có hảo cảm, như cũ ngồi ở chỗ đó làm bộ không nghe thấy.

“Trần Mộc Ngôn ,đi ra ngoài.” EVEN thanh âm giương cao không ngừng, bàn ăn bên cạnh mọi người có thể nghe thấy. Lúc này đã có người dùng điện thoại di động hướng bọn họ chụp hình.

Trần Mộc Ngôn biết không có thể ở lại nơi này ,nếu là đem hình mình cùng EVEN lên mạng hay cho tạp chí bất quáì, không chừng lại viết ra cái dạng tin tức gì đó.

“Cái kia, tôi đi trước. Có rảnh rồi sẽ liên lạc lại .”Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là giống như bọn họ gật đầu, phía sau EVEN rời đi. Thiệt là, rõ ràng là người này tìm đến mình có việc, tại sao làm cho mình cứ tưởng thiếu hần mấy trăm vạn .

Đã có người theo kịp ,EVEN tựa như thật không nhìn thấy, bọn họ giơ giấy bút muốn ký tên, EVEN đẩy ra bọn họ tiếp tục hướng về trước.

Trần Mộc Ngôn trong lòng thở dài một hơi, người này trước mặt Fans chảnh như vậy, quản lý công ty không chừng rất đau đầu. Trần Mộc Ngôn cố ý đi vô cùng chậm, cùng EVEN kéo khoảng cách bốn, năm thước ,cậu không muốn bị những người mê ca nhạc muốn ký tên cùng chụp ảnh phía trước đánh tới. EVEN phát hiện cậu không có theo kịp, mà quay đầu lại một phát túm cánh tay cậu, dắt cậu bước nhanh về phía trước, thậm chí có chút thô lỗ hất ra các fans tiến vào trong thang máy.

Thang máy nơi này cần phiếu phòng mới có thể khởi động , cửa thang máy vừa đóng, cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ .

Trần Mộc Ngôn dựa vào tường không nói lời nào, mà EVEN thì hờ hững nhìn nút tầng.

Lúc cửa mở ra, hần quay đầu lại lóí Trần Mộc Ngôn đi ra ngoài.

Điều này làm Trần Mộc Ngôn cực độ khó chịu .

“Người rớt cuộc có chuyện gì thì nói nhanh !”

“Có phải là người?”EVEN liếc mắt nhìn nhìn cậu, làm Trần Mộc Ngôn lần đầu tiên cảm nhận được mắt đao công kích.

“Ta thì làm sao? Mong người nói cho hết câu !”

“Có phải người yêu cầu Trần Chi Mặc đừng quản chuyện của ta nữa ?”

Trần Mộc Ngôn nhìn hần, hừ lạnh một chút, “Cái gì mà không quản người ? Chẳng lẽ người là con nít, đi nhà xí cũng muốn người khác chùi mông cho ?”

Trong giây lát, EVEN án lấy bả vai Trần Mộc Ngôn đụng vào trên tường, phía sau lưng cũng chấn động tê dại, “Cho nên cũng là bởi vì người Trần Chi Mặc mới không hề để ý tới ta nữa!”

Trần Mộc Ngôn hiện tại cuối cùng hiểu tại sao Trần Chi Mặc nói hần rất tùy hứng ,bởi vì vô luận xảy ra vấn đề gì, EVEN chỉ biết đem nguyên nhân đổ lỗi lên thân người khác mà không suy nghĩ mình làm sai cái gì.

“Người rất tốt, Trần Chi Mặc sẽ không bởi vì một câu của người khác mà đối với người nào ôn nhu, cũng sẽ không bởi vì người khác yêu cầu mà đối với ai không ôn nhu.”

“Vậy tại sao hần nói với ta, sự kiên nhẫn của hần là để dành cho người?”

Trần Mộc Ngôn ngẩn ngơ, cậu không nghĩ tới buổi sáng Trần Chi Mặc bị EVEN túm lại nói những lời này.

“Người nói đi !Trần Mộc Ngôn!”

“EVEN, đầu tiên, ta chưa từng có yêu cầu Trần Chi Mặc đối với ta ôn nhu kiên nhẫn, nói cách khác cho dù hần đối với ta không ôn nhu hoặc là không có kiên nhẫn ta vẫn có thể làm tốt chuyện ta nên làm. Tiếp theo, ta Trần Mộc Ngôn vô luận làm chuyện gì tựa hồ cũng không có muốn Trần Chi Mặc tiêu hao quá nhiều kiên nhẫn .Cuối cùng, EVEN người tại sao phải yêu cầu Trần Chi Mặc đối với người vẫn ôn nhu vẫn kiên nhẫn?”

EVEN nhìn chằm chằm Trần Mộc Ngôn: “Cũng bởi vì người là thân đệ đệ hần !Cho nên cho dù người cái gì cũng không nói,thì hần cái gì cũng sẽ cho người !”

. Nguyên do

Vì người là thân đệ đệ của hần ,cái điều kiện tiên quyết giống như là lưỡi dao vô hình,xẹt qua trái tim Trần Mộc Ngôn.

Nếu như ta cùng Trần Chi Mặc không quen không biết, có lẽ hẳn thật cái gì cũng không cho ta.

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, “Giả dụ bộ phim này bắt đầu quay, Trần Chi Mặc đối với người cẩn thận. Như vậy các bộ phim tiếp theo hay MTV? Người có phải muốn Trần Chi Mặc một tác cũng không rời người? Anh ta tại sao không hề để ý nguyên nhân thì một mình người cũng rất rõ ràng, không phải sao?”

EVEN hô hấp bị kìm nén, Trần Mộc Ngôn đẩy hẳn ra, đứng ở cách đó không xa xoay người nhìn hẳn.

“Chẳng lẽ người phải có người quan trọng phụng bồi mới có thể làm tốt một việc sao? Vậy thì người cảm thấy quay phim là vì người khác mà không phải vì một mình người? Nếu không thích làm nghệ sĩ đầy hứa hẹn thì vì cái gì muốn bước vào cái lĩnh vực này?”

“Bởi vì Sở Cận nói ta sẽ thuận lợi ! Bởi vì ta rất cuộc tìm được việc mình có thể làm !” EVEN hướng Trần Mộc Ngôn rống lên, “Tại sao người bắt chước những lời của Sở Cận !”

Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút, Sở Cận cũng đã nói lời tương tự sao?

“Câu đó? Sở Cận đã nói câu đó?”

” ‘Chẳng lẽ người phải có người quan trọng phụng bồi mới có thể làm tốt một việc sao? ’ ,chẳng những giọng nói! Hai người các người cả biểu tình không thể làm gì cũng giống y như đúc !” EVEN tròn mắt đỏ hoe, không biết là bởi vì tức giận hay là bởi vì sắp khóc .

35. Chương 35

“Vậy thì nói rõ đây đúng là vấn đề của người. Không người nào có thể luôn phụng bồi người. Nếu như người cho là sự kiên nhẫn của Trần Chi Mặc cũng dành cho ta như vậy hẳn sẽ vẫn theo bên cạnh ta, vậy thì sai lầm rồi. Tương lai hẳn phải kết hôn, bất kể là cùng nữ minh tinh khác hay là cùng người nào khác, ta cũng không thể tiếp tục cùng hẳn sinh hoạt chung một chỗ. Mà ta cũng sẽ có sự nghiệp mình muốn theo đuổi ,một ngày nào đó sự kiên nhẫn cùng ôn nhu của hẳn cũng sẽ không xuất hiện nữa. Nhưng là ta sẽ không giống người ,chạy đi chất vấn bạn gái của đại ca tại sao đoạt đi tất cả sự quan tâm thuộc về ta.” Trần Mộc Ngôn xoay người đi tới trước cửa thang máy ,ấn nút.

“Còn có, đại ca của ta vô luận làm chuyện gì cũng là toàn lực ủng hộ . Hẳn có thể vì một phân cảnh mà ngồi ở đấy hồ bơi, thiếu chút nữa chết đuối chỉ là vì để tìm được cảm giác của một màn đó. Như vậy còn người?” Cửa thang máy mở ra, Trần Mộc Ngôn đi vào.

EVEN vẫn ngơ ngác đứng ở hành lang, không biết là đang suy nghĩ lời Trần Mộc Ngôn nói hay là đang tức giận.

Cửa đóng lại, trên trái tim Trần Mộc Ngôn tựa hồ có một tảng đá đè ép .

Nếu như mình có một ngày thật muốn sống độc lập, đến một nơi không còn được gặp lại Trần Chi Mặc, mình thật sẽ không kiên cường giống như EVEN ?

Lần quay phim này không sai biệt lắm đúng ba tháng, mà Trần Mộc Ngôn lưu lại hai tuần lễ sau liền quyết định trở về.

“Em vội vã trở về, có phải bởi vì EVEN?” Trần Chi Mặc khoanh tay dựa vào tủ quần áo, nhìn Trần Mộc Ngôn đang thu dọn đồ đạc.

“Dĩ nhiên là không phải ,thật vất vả nghỉ đông, em cũng không thể không cùng bọn Khương Phi tụ họp . Hơn nữa Mặc ca phải quay phim, em ở chỗ này cũng có chút nhàm chán, nơi này cũng không còn bằng hữu.”

Trần Chi Mặc gật đầu, sau đó nửa cười nửa giỡn hỏi: “Có muốn anh ký tên cho đám học sinh kia không, dù sao em cũng phải cùng bọn họ đi chung xe trở về.”

Trần Mộc Ngôn ha hả cười một tiếng, hai mắt loàn thành nguyệt nha, “Vẫn là Mặc ca nghĩ chu đáo!”

Trần Chi Mặc hướng cậu giang hai tay, “Vây giờ anh có mấy tuần lễ không thấy được em, cho ôm cái đi .”

“Được rồi!” Trần Mộc Ngôn đi tới cho đối phương một cái ôm.

Chẳng qua cái ôm của Trần Chi Mặc ngoài dự đoán, xiết chắc xương cốt của cậu cũng khanh khách vang.

“Đợi đến tháng sau đoàn phim chuyển về khu thành thị, anh liền trở về .” Trần Chi Mặc thanh âm ở bên tai cậu.

“Dạ.” Trần Mộc Ngôn cười ra tiếng, “Mặc ca anh không cần bận tâm về em như vậy, qua hai tuần nữa em liền đi học, có rất nhiều chuyện làm!”

Cứ như vậy, Trần Mộc Ngôn cùng đám sinh viên đại học kia lên xe trở về.

Chẳng qua cậu về đến nhà ngày thứ nhất, thì có khách đến tìm.

Trần Mộc Ngôn đang đem y phục bỏ vào trong tủ quần áo ,chuông cửa vang lên.

Nhưng trong điện thoại là một cô gái mặc bộ váy màu trắng mang kính râm. Không biết tại sao, nhìn thấy người mang kính râm, Trần Mộc Ngôn sẽ theo bản năng cho đối phương là nghệ sĩ.

“Nhĩ hảo, xin hỏi tìm ai?”

“Trần Chi Mặc có ở đây không?”

“Anh ta không có ở đây, xin hỏi cô có việc gì?”

“Cậu là đệ đệ của hần Trần Mộc Ngôn? Nếu hần không có ở đây, giao cho cậu cũng có thể.”

Trần Mộc Ngôn mở cửa ra, có thể gọi tên mình, xem ra cô ta cùng Trần Chi Mặc hần là rất quen thuộc .

Cô hạ kính râm xuống, thản nhiên cười.

Trần Mộc Ngôn lúc này mới nhận ra cô chính là Lục Mạt Nhiên.

“Lục tiểu thư, xin hỏi cô tìm đến ca tôi có gì không?” Trần Mộc Ngôn cũng không cự tuyệt cô đi vào, chỉ là nhớ tới chuyện cô cùng Trần Chi Mặc phát sinh ,hơn nữa đối tượng cô kết hôn ,Trần Mộc Ngôn muốn dùng kiên nhẫn đối đãi mỹ nữ một chút cũng không nổi.

Lục Mạt Nhiên ở trên ghế sa lon ngồi xuống tư thái rất ưu nhã, trang phục cô không giống nữ minh tinh diễm lệ, chẳng qua là trang điểm hơi dày.

“Tôi chỉ là tới đưa thiệp mừng .” Lục Mạt Nhiên từ trong túi xách đem hai tờ thiệp mừng mạ bạc đặt ở trên bàn, “Sau này sẽ là người một nhà, Mộc Ngôn.”

Trần Mộc Ngôn không có lấy sang xem, chẳng qua là nhún vai nói: “Cô cùng Trần Lạc thật đúng là trời sinh một đôi.”

“Tôi nghe ra châm chọc trong giọng nói cậu .” Lục Mạt Nhiên đột nhiên vén hai chân, ung dung nhìn Trần Mộc Ngôn , “Trần Chi Mặc hình dung tôi thế nào với cậu? Nói tôi vừa cùng hần gặp gỡ , vừa quyến rũ cha hần?”

“Tôi đối với chuyện cô cùng Trần Lạc không có hứng thú.” Trần Mộc Ngôn đứng dậy, “Lục tiểu thư có thể tùy tiện ngồi một chút, tôi mới vừa ngồi xe lâu, muốn đi tắm rửa .”

“Trần Chi Mặc bây giờ đối với cậu có phải đặc biệt ôn nhu hay không ?Thật giống như cậu là báu vật, cho dù lịch quay bận đến chỉ có hai ba giờ nghỉ ngơi, hần cũng sẽ gấp gấp trở về cùng cậu - thân đệ đệ ăn cơm?”

“Đúng thì thế nào?”

“Không có gì đặc biệt. Ban đầu tôi cùng hần gặp gỡ ,hần cũng là đối với tôi như vậy .” Lục Mạt Nhiên giọng nói là bình tĩnh , tựa hồ cô đối với Trần Chi Mặc căn bản không sao cả.

Trần Mộc Ngôn như lửa đốt, “Nếu như vậy! Tại sao cô còn lựa chọn Trần Lạc? Bởi vì ông ta có tiền? Hay vì ông ta có thân phận?”

“Được rồi, Trần Chi Mặc nói chuyện xưa giữa tôi cùng hần.Nếu không, tôi ở chỗ này nói lại lần nữa cho cậu nghe?” Lục Mạt Nhiên dùng vẻ mặt đối đãi đứa bé nhìn Trần Mộc Ngôn,“Hay là cậu cần bản không muốn biết. Trần Chi Mặc nói thế nào ,cậu làm sao tin tưởng. Dù sao hần thoát nhìn vĩnh viễn so với bất luận kẻ nào cũng đáng giá tin tưởng hơn.”

“Được,bản thân tôi muốn nghe xem cô có thể nói cái chuyện xưa gì!”

“Lúc tôi cùng hần quay bộ phim thứ nhất,tôi ở trong vòng luẩn quẩn đã đợi ba năm như cũ không hồng không hỏa, mà Trần Chi Mặc thì đã hồng thấu góc trời .Cho nên công ty liền cho tôi một kế sách,đó chính là mượn một chút đông phong của Trần Chi Mặc .”

“Cô nói cô cùng ca tôi gặp gỡ hoàn toàn chính là vì lãng xê!”

“Không sai, dĩ nhiên tôi không phủ nhận sức quyến rũ của anh cậu.Làm những Bát Quái tạp chí đem hình tôi và anh cậu chung một chỗ ăn cơm phát tán ra,anh của cậu tới tìm tôi, hần nói không có người có thể từ chỗ của hần chiếm được chỗ tốt mà cái gì đều không cần giao ra. Hần muốn tôi tiếp tục giả trang làm bạn gái của hần.”

Trần Mộc Ngôn nghiêng mắt nhìn cô, cảm thấy cô đang thêu dệt chuyện xưa.

“Tôi cho là hần chỉ là muốn cùng tôi liên thủ tạo tin tức mà thôi,nhưng hần và tôi lúc ở chung một chỗ thật rất ôn nhu. Tôi từng quen không ít bạn trai, hần là một người không thể buông bỏ được, thậm chí hai đến ba giờ không nhận được tin nhắn của hần hay một cú điện thoại tôi cũng sẽ bất an. Từ điểm đó ,kỹ thuật diễn anh của cậu đích xác là nhất lưu, cho dù là hướng về phía nữ nhân không chút tình cảm nào, hần cũng có thể thâm tình chân thành.”

Trần Mộc Ngôn nhìn vẻ mặt Lục Mạt Nhiên , đó là một vẻ mặt tự giễu .

“Tôi cho là mình thật có thể cùng hần phát triển cái gì, nhưng là tôi nghĩ mọi việc quá hoàn mỹ.Tôi chẳng qua cùng Trần Lạc là hướng tới lợi thế thôi. Đoạn thời gian kia hần và Trần Lạc âm ỉ vô cùng. Trần Lạc tuyệt đối sẽ không tùy ý để trưởng tử của mình cưới một minh tinh giới giải trí, ông ta chọn lựa rất nhiều phương thức tới uy hiếp tôi rời đi Trần Chi Mặc,thí dụ như tiền bạc,thí dụ như tiền đồ.”

“Cho nên cô đã bị Trần Lạc hấp dẫn ?”

“Sai rồi, tôi là bị Trần Chi Mặc hấp dẫn , Trần Lạc cấp cho tôi điều kiện như nhau thì cũng không có đáp ứng. Nhưng có một ngày, Trần Chi Mặc hẹn tôi ở nhà trọ gặp mặt, tôi hăng hái bừng bừng làm một bàn thức ăn, nhưng người tới không phải là anh của cậu mà là Trần Lạc. Người kia nói anh cậu sẽ không tới ,ông ta muốn cùng tôi nói một chút. Trần Lạc nói sẽ không tách ra hai chúng tôi nữa,nhưng là một ly rượu đỏ mà thôi, tôi cùng Trần Lạc lúc tỉnh lại liền phát hiện cả hai đang nằm ở trên giường.”

“Hai người là bởi vì uống rượu say cho nên mới xảy ra chuyện?”

“Uống rượu say? Chớ có nói đùa, một ly rượu đỏ cũng có thể say sao? Chúng tôi còn chưa mặc quần áo vào, anh của cậu mở cửa tiến vào, khoanh tay tựa tại cửa, tôi đến bây giờ còn nhớ rõ vẻ mặt đó ,nhìn tôi giống như là đang nhìn đồ bỏ đi ,nói với tôi một tiếng cảm ơn. Bởi vì hần đích thân chụp hình tôi cùng Trần Lạc.”

“Cô nói dối ! Anh tôi làm loại chuyện này làm gì!” Trần Mộc Ngôn đứng lên, cậu có thể dễ dàng tha thứ người khác nói Trần Chi Mặc không tốt, nhưng không cách nào dễ dàng tha thứ người dùng phương thức này tới chửi bới hần.

“Tôi nói dối ?” Lục Mạt Nhiên khẽ nhú mày, “Trần Lạc vốn là muốn cắt đứt nguồn kinh tế Trần Chi Mặc hơn nữa bức bách công ty diễn nghệ giấu hần , như vậy Trần Chi Mặc nhất định phải trở lại Trần gia làm một nhi tử ngoan. Cũng là bởi vì tấm hình này, Trần Lạc phải buông tay, mà Trần Chi Mặc mới có thể sống tự do tự tại.”

Nói xong câu đó, Lục Mạt Nhiên đột nhiên liền xách túi đi tới cửa, chợt nhớ tới cái gì một loại quay đầu lại: “Nghe nói cậu xảy ra tai nạn mất trí nhớ.Chắc là cậu hần biết rõ ràng trước đó, Trần Chi Mặc đối với cậu thế nào .”

Nói xong, cô rời đi.

Trần Mộc Ngôn lấy tay dè trán của mình, cảm thấy hết thấy thật sự quá buồn cười .

Muốn Trần Chi Mặc là như thế nào đối với mình , chẳng lẽ còn không đủ rõ ràng sao?

Hắn biết mình gặp chuyện không may từ New Zealand bay trở về, có thể đem tất cả thời gian phụng bồi cái đệ đệ này của hắn,nếu như Trần Chi Mặc dùng những tình lực này trên người mình toàn bộ cũng là giả dối, như vậy trên cái thế giới này còn có cái gì đáng giá tin tưởng đây?

Vừa lúc đó, Đinh San San gọi điện tới. Nghỉ hè này cô muốn làm thuê, Trần Mộc Ngôn đi khu du lịch mấy ngày,cô gái nhỏ buôn bán lời không ít tiền. Cô làm người nhân viên bán hàng của một tiệm trang sức.Đinh San San trang điểm nhạt bộ dáng rất được, hơn nữa tài ăn nói không tệ,mười khách hàng có thể làm ba người xuất ra tiền.

Trần Mộc Ngôn nằm trên ghế sa lon nghe cô thao thao bất tuyệt nói, cái loại bất an lúc trước Lục Mạt Nhiên mang đến hết thấy ném sau đầu.

Điện thoại được 20 phút, Đinh San San rút cục tiến vào chủ đề chính.

“Tôi nói, cậu tiền để không vốn là rất nhiều, không bằng tới thăm một chút?” Thanh âm của nàng mang theo vài phần lấy lòng , điều này làm cho Trần Mộc Ngôn cảm thấy có chút buồn cười.

“Tôi vừa không có bạn gái, nữ sinh chung đụng tương đối quen thuộc cũng chỉ có cậu,tôi mua những thứ trang sức kia làm cái gì? Toàn bộ tặng cho cậu à !”

“Cậu nếu là mua tặng,tôi tự nhiên toàn bộ thu. Bất quá chúng ta cũng bán dây chuyền cho phái nam,nón”

Đinh San San lại bắt đầu miệng lưỡi lưu loát ,Trần Mộc Ngôn biết nếu như mình không nói“Được ”,lần này trò chuyện chắc là không biết khi nào kết thúc .

36. Chương 36

Cuối cùng, Trần Mộc Ngôn đáp ứng ngày mai sẽ đến chỗ cô,dĩ nhiên không thể thiếu yêu cầu tiêu một khoản.

Điện thoại mới vừa để xuống, chuông cửa liền vang lên.

Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm hôm nay thật đúng là khách đến không ngừng . Trước có Lục Mạt Nhiên,sau có Mr.Unknown. Hiện tại không biết ai là người tới.Trên màn hình xuất hiện khuôn mặt đậm bạc mà tinh xảo,Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi, mở cửa ra.

“Tỷ tỷ của anh lại dẫn người về ?”

Tô Trần hai tay cầm trong túi áo, gật đầu, sau đó đi vào.

“Anh tới cũng rất đúng lúc, mấy ngày trước tôi cũng không ở đây.”

“Tôi biết.” Tô Trần cười một tiếng, rất có hiệu quả pha quay chậm trong MTV.

“Nói như vậy anh đã tới? Kia không ai mở cửa cho anh,anh tới chỗ nào?”

“Ngồi trước cửa nhà cậu chứ sao.” Tô Trần một bộ không sao cả .

“Cái gì – đầu óc anh nước vào hết rồi à,sao không gọi điện thoại tới hỏi xem tôi có về nhà hay không ?”

Tô Trần ngồi chồm hồm ở trên ghế sa lon, đầu gối lên hai chân mình nghiêng mắt nhìn hướng Trần Mộc Ngôn,“Tôi biết nếu như cậu ở nhà nhất định sẽ ra mở cho tôi.Nếu như cậu không ở nhà ,tôi chỉ phải chờ mà thôi.”

“Uy, lời của anh như thế nào giống như tỏ tình trong phim ảnh đích thực vậy?” Trần Mộc Ngôn buồn cười mở tủ lạnh, phát hiện còn vài quả trứng gà, “Nếu như tôi không ở nhà, thì anh đi chỗ khác, như là gọi người đại diện liên lạc khách sạn đặt phòng.”

“Dợi ở nơi đâu cũng không sao cả, chỉ cần trong lòng có nơi muốn đến.” Tô Trần vẫn duy trì cái tư thế kia, tựa như một đứa nhỏ cần người thương yêu, nhưng vĩnh viễn sẽ không mở miệng thỉnh cầu quan tâm.

Trần Mộc Ngôn biết người này hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn sẽ không chiếu cố mình, nhất định còn chưa ăn cơm, cho nên đem trứng gà còn sót lại đập vài quả, thả vào trong nồi luộc.

“Nhĩ hảo đại minh tinh tôi, nếu cùng tỷ tỷ của anh cùng một chỗ không tiện như vậy, thì tìm một chỗ ở khác. Chỉ là nhà này lâu nên còn không có phòng trống, đừng nói với tôi anh được hoan nghênh như vậy mà không có tiền mua.”

“Bà chị tôi không cho. Chị ấy nói Tất cả nam nhân đều không thể tin, chị ấy muốn bọn họ lúc nào biến, thì bọn họ phải cút. Mà bọn họ lúc nào muốn chị ấy, chị ấy cũng không chế không được.” Tô Trần đưa tay giật một chút tóc trên trán, khoe miệng nhẹ hăm, ngây thơ lại có một chút trưởng thành u buồn, “Nhưng chỉ có đệ đệ tôi đây phải vĩnh viễn theo bên cạnh chị ấy.”

Trần Mộc Ngôn suy nghĩ cứ như vậy bị hấn dắt đi, “Anh Anh ta có phải hay không cũng là nghĩ như vậy.”

Sau khi nói xong, mới cảm giác mình có chút hoang đường.

“Anh của cậu cùng bà chị tôi cũng không giống nhau. Chị tôi là đem tôi thành người duy nhất trên cái thế giới này có thể tín nhiệm, chúng ta lệ thuộc lẫn nhau, mặc dù chúng ta cái gì cũng không thể làm vì đối phương. Mà Trần Chi Mặc sợ là có chút biến thái về khống chế dục đi?”

“Oa.” Trần Mộc Ngôn không khỏi nở nụ cười, “Anh là người đầu tiên trong toàn thiên hạ xưng ảnh đế Trần Chi Mặc là người biến thái. Tôi làm sao không cảm giác được Mặc ca khống chế tôi cái gì.”

“Tôi đây hỏi cậu,” Tô Trần ngửa mặt, lộ ra vẻ vô cùng tự tin, “Trần Chi Mặc có phải bình thường để cậu tự nhiên và cậu quý trọng hẳn việc này đối với cậu như vậy là tốt. cảm giác tương tự như vậy?”

“Nói nhảm, nếu có người đối với tôi giống Mặc ca, làm sao có thể có không quý trọng?”

“Nếu như cậu rất trẻ mới về nhà, thường xuyên sẽ cảm thấy đau lòng?”

“Đó là. Rất bình thường thật không tốt, để Mặc ca lo lắng tôi.”

“Tôi đánh cuộc hẳn ngồi ở trên ghế sa lon chờ cậu, có lúc còn có thể ngủ thiếp đi, dù sao là một bộ dạng rất đau lòng.”

“Anh nói những thứ này cũng không thể nói rõ anh ấy khống chế tôi!” Trần Mộc Ngôn mặc dù cảm thấy Tô Trần nói cũng đúng, nhưng khoảng cách “Trần Chi Mặc rất có khống chế dục” cái kết luận này còn kém quá xa.

“Cậu cũng lớn như vậy rồi, hẳn còn chờ cậu như vậy sao? Chẳng qua là thủ đoạn để cảm thấy đau lòng thôi. Giống như tôi mới vừa nói tôi trước cửa nhà cậu chờ cả đêm, cậu có phải rất đau lòng? Trong lòng còn đang nghĩ nếu như ngày nào đó đi xa nhà giống như vậy, nhất định phải gọi điện thoại nói cho Tô Trần?”

Trần Mộc Ngôn không khỏi ngây ngẩn cả người, hẳn. Mới vừa rồi quả thật có nghĩ như vậy.

”Tôi đây hiện tại nói cho cậu biết, tôi là lừa cậu. Tôi gõ cửa phát hiện cậu không có ở đây, tôi liền đến phòng thu âm công ty.

“Tô Trần !Anh lại dám gạt tôi !”

“Làm gì phải dùng hai chữ ‘lại dám’ này? Bởi vì trong lòng cậu coi tôi là bằng hữu đúng không. Kia nếu có một ngày cậu phát hiện Trần Chi Mặc lừa cậu? Hẳn chính là muốn khống chế cậu?”

Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác rất phiền muộn, Lục Mạt Nhiên nói Trần Chi Mặc không tốt còn chưa tính, tại sao ngay cả Tô Trần cũng nói như vậy?

“Cậu lần sau có thể thử cùng Trần Chi Mặc nói cậu muốn ra nước ngoài du học. Cậu học y , du học đối với tiền đồ sau này của cậu là việc trăm lợi không hại không phải sao?”

“Nhưng tôi tính toán sang năm xin làm nghiên cứu sinh !”

“Cậu có ý định này thì càng tốt, dù sao Trần Chi Mặc cũng sẽ không thật để cậu ra nước ngoài.” Tô Trần đứng dậy đi tới phòng bếp, tắt lửa, “Cái trứng này luộc cho tôi à? Vậy tôi ăn đây.”

Tối hôm đó, Trần Mộc Ngôn nằm ở trên giường nhìn trần nhà cũng không nghĩ như thế nào ngủ, mà một bên Tô Trần cũng đã hô hấp vững vàng, tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Trần Mộc Ngôn tự nhiên không có quên ước định cùng Đinh San San .Đã ăn cơm trưa phải đi đến cửa tiệm cô làm.

Vật phẩm trang sức dễ dàng làm nam sinh nhìn đầu choáng váng ,hơn nữa Đinh San San treo một thân đầy đồ lóe sáng,quả thực chính là một gốc cây giáng sinh đi lại .

“Nhanh lại đây nhìn, có cái gì cậu thích không?” Đinh San San trực tiếp kéo cậu đến nơi trang sức dành cho nam.

“Thế nào,tôi thích thì cậu tặng tôi à?”Trần Mộc Ngôn nhìn cô hai mắt sáng lên bộ dạng cảm thấy có chút buồn cười.

“Đúng vậy ,chính là muốn tặng cậu ! Cậu đã giúp tôi nhiều việc,tôi cảm thấy được mình hẳn là nên cảm tạ cậu.” Đinh San San ánh mắt lóe sáng chăm chú , “Ông chủ nói tôi bán vô cùng tốt, có thể ở trong tiệm chọn một món cho vào phần thưởng,cơ hội chỉ có một lần,cậu chọn cho tốt nha !”

Trần Mộc Ngôn cũng bị sự nghiêm túc của cô lây sang, ”Nếu là đồ cậu tặng,đương nhiên là cậu tới chọn .Vừa lúc cho tôi xem xem cậu có phẩm vị thế nào.

Đinh San San kéo kéo khoe môi, “Tốt lắm, tôi chọn tôi chọn.”

Sau đó cô cơ hồ đem từng cái trang sức ra trước ngực Trần Mộc Ngôn so lên hạ xuống,cuối cùng chọn trúng một dây chuyền tình lữ.

” Đây, cái này rất xứng với cậu.Đáng tiếc cậu bây giờ còn chưa có bạn gái, chờ cậu có,nhớ được đem một nửa khác đưa cho cô ấy.”

“Biết, tôi còn nói cho cô ấy biết,lúc mua đồ mang theo Đinh San San, cậu phẩm vị phi phàm.” Trần Mộc Ngôn cười giơ lên cái trang sức dưới ánh đèn nhìn. Thiết kế đơn giản,bạc tinh chất,nhưng không có cảm giác tục tĩu .

Buổi trưa, Trần Mộc Ngôn ở tiệm ăn nhanh mua hộp cơm, chuẩn bị phụng bồi Đinh San San ở trong tiệm,lúc trả tiền nhận được điện thoại Trần Chi Mặc.

“Tiểu Ngôn, hai ngày này có khỏe?” Như cũ thanh âm ôn nhu, trong nháy mắt không khỏi gợi lên tưởng niệm.

“Em rất tốt. Nga. Đúng rồi, ngày hôm qua Lục Mạt Nhiên tới.” Câu kể tiếp, Trần Mộc Ngôn không biết nên nói như thế nào, bỗng nhiên câu chuyện cũ của Lục Mạt Nhiên hiện lên trong đầu Trần Mộc Ngôn, tựa như một quả bom không biết lúc nào nổ tung.

Mặc dù cậu tin tưởng Trần Chi Mặc hơn Lục Mạt Nhiên,chẳng qua là không biết tại sao,bất an trong lòng không buông bỏ được.

“Cô ta tới đưa thiệp mừng sao, hôn lễ lúc nào?”

“Đầu tháng sau.”

“Vậy thì thật là tốt,anh Chủ nhật trở về thành phố,,còn có thể kịp.”Trần Chi Mặc ngữ điệu thoải mái,không biết hẳn chẳng qua là không muốn Trần Mộc Ngôn lo lắng, hay là hẳn thật buông bỏ Lục Mạt Nhiên,cô cùng người nào kết hôn hẳn cũng không hề gì.

“Dạ, anh chuẩn bị về à.”

Trần Mộc Ngôn nhớ tới Vương Đại Hữu từng nói, Trần Chi Mặc vì chuyện Lục Mạt Nhiên ở trong quán rượu uống say, là Vương Đại Hữu đỡ hắn ra ngoài. Nếu như Trần Chi Mặc thật đối với Lục Mạt Nhiên không có tình cảm, thì tại sao có phản ứng như vậy đây? Cho nên lời ngày đó của Lục Mạt Nhiên, khả năng rất lớn không phải là thật.

Hôn lễ lần này đúng lúc có thể xem một chút người cha chưa từng gặp mặt kia là cái dạng người gì.

Thứ sáu, cả nghỉ đông cũng không có tụ chung một chỗ rồi cục hẹn cùng nhau xem phim Tam Kiếm Khách, mặc dù Trần Mộc Ngôn cùng Đinh San San cũng tin tưởng so với phim, Khương Phi càng muốn ngồi ở trong thư viện đọc sách hơn.

Mới vừa chiếu một bộ phim kinh dị Hàn Quốc, bọn họ mua vé muộn, ngồi ở hàng thứ năm.

Âm thanh trong rạp làm cho người ta Mao cốt tung nhiên, mở ra kiểu kết cục tưởng tượng không gian càng thêm âm trầm.

Cả quá trình xem, trấn định nhất chính là Khương Phi, hắn vẫn dùng ngữ điệu bình tĩnh nhỏ giọng phân tích phương thức quay chụp. Mà Đinh San San thì ôm chặt tay Khương Phi, thỉnh thoảng đem đầu đặt ở bả vai Khương Phi, còn muốn Khương Phi nhắc nhở cô “Đã qua, có thể mở mắt”. Mà Trần Mộc Ngôn vừa gặp phải cảnh kinh khủng liền đưa tay đi túm quần áo Đinh San San.

Khi bọn hắn ở bãi đậu xe, Đinh San San không khỏi cảm khái nói: “Xem bộ phim này tôi cũng không dám lên khóa giải phẫu! Hoàn hảo trong túi xách còn có Tiểu Tăng, nếu không tôi ngủ một mình nhất định sẽ bị hù chết!”

Khương Phi thì lộ ra vẻ không sao cả, Trần Mộc Ngôn biết hắn thật cái gì cũng không sợ.

Lái xe đến bãi đậu xe dưới khu nhà trọ, Trần Mộc Ngôn thấy mình lưng lạnh cả người, trong óc không ngừng hiện lên hình ảnh bộ phim.

Cậu hiện tại có chút hối hận, mình không nên bị Đinh San San khiêu khích đến xem cái phim kinh dị kia, hiện tại thật đúng là dư vị lợn lợ, thật lâu không tiêu tán.

Xuống xe, Trần Mộc Ngôn bước nhanh tới thang máy, cửa thang máy mở ra cậu còn muốn ngừng thở, chỉ sợ bên trong có thiếu nữ đang đứng sắc mặt tái nhợt.

Nhập mật mã gian phòng, Trần Mộc Ngôn cảm thấy có chút như đưa đám, trong nhà không ai, chỉ sợ mình phải nghi thần nghi quỷ cả đêm ngủ không được. Mở cửa trong nháy mắt, Trần Mộc Ngôn nhìn thấy một đôi giày da, là Trần Chi Mặc trở lại.

“Ca – ca –” Trần Mộc Ngôn nhất thời mừng rỡ, ba bước chạy lên lầu mở cửa phòng Trần Chi Mặc.

Bên giường là cái rương rỗng, trong phòng tắm có tiếng nước truyền đến –

37. Chương 37

“Ca, anh đã về rồi?”

Thanh âm Trần Chi Mặc cùng tiếng nước chảy đan vào một chỗ, “Đúng vậy, anh không phải đã nói với em là hết tuần này trở về sao?”

Trần Mộc Ngôn an tâm rất nhiều, ngồi ở bên giường mở TV của Trần Chi Mặc, xem tin tức ban đêm.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Trần Chi Mặc quần khăn tắm đi ra, “Gian phòng em không phải cũng có TV sao?”

“... Em không thể cùng anh xem à?” Trần Mộc Ngôn đương nhiên khó có thể nói rằng lúc cậu ở một mình, cảm thấy phía sau có người.

Trên người Trần Chi Mặc, nước chưa khô chảy lướt qua đường cong da thịt ,làm cho người ta nuốt nước miếng.

“Nhưng anh muốn thay quần áo .”Trần Chi Mặc không nghĩ tới Trần Mộc Ngôn đột nhiên trở lại, trực tiếp đem áo trong đặt ở bên giường.

“Anh thay đi,em không nhìn anh !”Trần Mộc Ngôn quyết định chủ ý là không ra .

“Em làm sao vậy?” Trần Chi Mặc ngồi xuống bên cạnh cậu,”Cho tới bây giờ chưa thấy em bám anh như vậy?”

Trần Mộc Ngôn dịch đi một chút, “Dù sao thì em cũng không nhìn anh mà.”

“Được rồi, được rồi, không có cách nào bắt em đi.” Trần Chi Mặc lột xuống khăn tắm, Trần Mộc Ngôn mặc dù không có quay đầu lại, nhưng là một khắc kia, tất cả giác quan tựa hồ nhạy cảm lên.

Cậu tựa hồ có thể tưởng tượng hình ảnh khăn tắm sát qua da thịt Trần Chi Mặc rơi vào bên giường .Mà chết ở chỗ,trên TV vừa lúc phát hình tối, cả màn ảnh tựa như một mặt gương, mơ hồ chiếu rọi ra cái chân thon dài của Trần Chi Mặc .

Trần Mộc Ngôn chậm rãi hấp khí, hô hấp cứ như nghẹn lại,không biết nên làm sao thở ra.

Cậu vội vàng đổi kênh ,làm hình ảnh trở nên sáng ngời ,sự chú ý của cậu cuối cùng có thể dời đi.

“Mới vừa rồi tin tức còn chưa xem xong,sao em lại đổi đài rồi?” Trần Chi Mặc đã mặc xong đồ ngủ, một chân bước lên giường, từ phía sau ôm lấy Trần Mộc Ngôn.

Nếu như là bình thường, Trần Mộc Ngôn có lẽ sẽ né tránh, bởi vì trong tiềm thức cậu cảm thấy huynh đệ không nên thân mật như vậy .Chẳng qua là hiện tại, người phía sau là Trần Chi Mặc ,có thể làm cho cậu an tâm.

“Ca. Em tối nay có thể ngủ ở đây không?”

“Ôi ! Trần Chi Mặc xoay mặt cậu lại, hai tay kéo lấy mặt của cậu, “Tiểu Ngôn, em rốt cuộc làm sao?”

Mặc dù cảm thấy mất thể diện, Trần Mộc Ngôn vẫn cảm thấy thẳng thắn một chút tương đối khá: “Cái kia. Em cùng Khương Phi còn có Đinh San San xem phim kinh dị”

“Oh-” Trần Chi Mặc nhướng nhướng mày ,khiến tim Trần Mộc Ngôn một trận cuồng loạn, “Thì ra là đi chứng phim kinh dị a !”

“Mặc ca cùng em ngủ một đêm đi, em bảo đảm sẽ không đem chân gác lên người anh,cũng sẽ không cuốn lấy chân của anh,em cũng không làm ồn.”

“Em sẽ không sợ anh cầm dao nằm ở bên cạnh em à?”Trần Chi Mặc buồn cười nói.

“Sẽ không , nhân vật mới đây của Mặc ca không phải là nam tử si tình chờ đợi nữ nhiếp ảnh gia sao?”Trần Mộc Ngôn xốc chân Trần Chi Mặc,định chui vào trong.

Trần Chi Mặc mốt phát túm cậu lại,”Tiểu quỷ! Em còn mặc quần áo bên ngoài mà dám đạp chân mền của anh?Đi tắm! Còn có đem gối em tới !”

Trần Mộc Ngôn tựa như chiếm được đại xá ,chạy trở về gian phòng của mình, loạn xạ bắt vài món quần áo đi tắm rửa ,lúc cầm gối liếc về trên bàn đầu giường để hộp nhỏ đựng trang sức .

Cậu chợt nhớ tới mình tựa hồ chưa từng có tặng qua lễ vật gì cho Trần Chi Mặc.Mặc dù đây chuyện trong cái hộp nhỏ là một đôi , nhưng không có ai quy định đồ đôi nhất định phải cùng bạn gái đeo, huynh đệ cũng có thể mà.Nếu có một ngày cậu thật rời chỗ nhà trọ này,có lẽ là đến nơi khác đọc sách, hay hoặc giả là tìm được một phần công việc, cậu hy vọng có thể lưu lại thứ gì ở bên người Trần Chi Mặc.

Cậu cầm cái hộp, trở lại gian phòng Trần Chi Mặc.

Nhưng khi cậu nhìn thấy bộ dạng Trần Chi Mặc nằm ở trên giường xem kịch bản ,an tĩnh mà tuấn mỹ, cậu đột nhiên cảm giác được thứ trong tay mình không nhất định được Trần Chi Mặc tiếp nhận. Hẳn là ảnh

để, thứ mặc trên người đều là nhãn hiệu quốc tế, mà vật trong tay mình chỉ là một loại hàng trong cửa tiệm nhỏ.

Trần Chi Mặc nghiêng đầu nhìn về hướng cậu: “Đứng góc ở nơi đó làm gì? Không ngoan ngoãn tắm anh không để cho em chui vào.”

Lại là cái loại kiểu nói đối đãi đứa nhỏ .

Trần Mộc Ngôn đã từng nói, mình không muốn bị hấn cho là đứa nhỏ.

Mà Trần Chi Mặc lại cười một cái nói tình nguyện để cậu vĩnh viễn không trưởng thành.

“Dạ. Em đi tắm.” Trần Mộc Ngôn đem cái hộp nắm trong tay không muốn bị đối phương nhìn thấy, mang vào trong phòng tắm, cho đến khi tắm xong, mới phát hiện vật này không biết để ở đâu.

Mặc dù cái dây chuyền này đối với Trần Chi Mặc có thể không là gì, nhưng đối với Trần Mộc Ngôn, đây là lễ vật bằng hữu tử mĩ chọn lựa . Trần Mộc Ngôn nghĩ lại, Trần Chi Mặc không phải là loại người tục tằng , chính là vì hấn cái gì cũng có, cho nên vô luận đưa cho hấn cái gì, tâm ý so với lễ vật giá trị còn lớn hơn nhiều.

Trần Mộc Ngôn cầm cái hộp ngồi vào bên giường, Trần Chi Mặc cũng buông kịch bản, thay cậu đem chăn kéo lên.

“Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn đem cái hộp nhung màu đen đưa tới trước mặt Trần Chi Mặc .

Hấn hơi sững sờ, sau đó cầm lấy, “Đây là cái gì? Không phải là nhãn cầu hôn anh đó chứ?”

Trần Mộc Ngôn nhìn hấn mở hộp, “Cái này thật chề cười rồi.”

Trần Chi Mặc ngón tay lướt qua mặt dây chuyền, “Rất đẹp.”

Hấn mỉm cười, đặc biệt là dưới ánh đèn nhu hòa , cái loại vẻ mặt này Trần Mộc Ngôn không biết nên hình dung như thế nào, nhưng cậu biết, Trần Chi Mặc giờ phút này là hạnh phúc phát ra từ đáy lòng .

“Cái này hình như là dây chuyền tình nhân ?”

“Rốt cuộc là ai quy định , đồ đôi nhất định là cho tình nhân ? Không thể là một đôi huynh đệ hay một đôi tỷ muội ...?”

“Anh thích từ ‘ một đôi ’ .” Trần Chi Mặc lấy một cái đeo lên cổ, cái kia đưa tới trước mặt Trần Mộc Ngôn, “Như vậy chúng ta chính là ‘ một đôi ’ rồi.”

Trần Mộc Ngôn ha hả cười một tiếng liền rút vào trong chăn .

Tắt đèn, trong phòng an tĩnh .

Trong trí nhớ không khí trong phim kịch dĩ lần nữa lan tràn, Trần Mộc Ngôn nuốt từng ngụm nước bọt, lưng dựa hướng Trần Chi Mặc. Đối phương cười khê một tiếng, duỗi tay ôm lại.

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, hô hấp từ từ vững vàng, cứ như vậy chậm rãi ngủ thiếp đi.

Một tuần sau, học kỳ mới chính thức bắt đầu, mà Trần Mộc Ngôn cũng quyết định phương hướng của mình.

Cậu quyết định thẳng đến làm nghiên cứu sinh, bởi vì cậu một năm biểu hiện rất tốt, nhiều giáo sư cũng nguyện ý làm người hướng dẫn cho cậu, mà cậu cũng lựa chọn mình khoa tim mà mình muốn. Khương Phi liền chọn khoa nghiên cứu sinh tự nhiên cũng không có vấn đề, không có ngoài ý muốn hấn hấn là sẽ chọn khoa bệnh lý học tương quan . Về phần Đinh San San, trải qua giới thiệu giáo sư , cô tiến vào bệnh viện thực tập B chi nhánh lớn, nếu như biểu hiện tốt hơn nữa thì được giấy phép Y khoa, tốt nghiệp cô hẳn là ở lại nơi đó, trở thành một bác sĩ.

Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi đều cho rằng nghề bác sĩ chỉ là trình độ học vấn khoa chính quy chưa đủ, nhưng Đinh San San điều kiện kinh tế cũng quả thật không cho phép cô lại tiếp tục đi học , Trần Mộc Ngôn mặc dù nói chỉ cần Đinh San San nguyện ý tiếp tục học, cậu nguyện ý cho cô vay tiền, nhưng là Đinh San San cười nói: “Chờ tôi tốt nghiệp nghiên cứu sinh , hành nghề bác sĩ, chờ tôi học xong bác sĩ, hành nghề

phải trên tiến sĩ rồi, khi nào xong chứ? Tôi trước tiên ở trong bệnh viện tích lũy kinh nghiệm, kiếm chút tiền sau đó lại trở lại trường học sâu hơn.”

Trần Mộc Ngôn cảm thấy Đinh San San nói cũng có đạo lý, mặc dù một năm này mình không có áp lực học tập gì, nhưng cậu cũng xin người hướng dẫn hỗ trợ giới thiệu bệnh viện chi nhánh tích lũy kinh nghiệm lâm sàng, mỗi kỳ danh chờ Đinh San San thi bằng hành nghề bác sĩ, cũng có một chiến hữu tốt.

Người có uy tín trong khoa tim ở trường là Trịnh giáo sư, vừa từ Mỹ trở về. Hiện tại chỉ có ba mươi tám tuổi, cũng đã phát biểu không ít luận văn. Trịnh giáo sư đối với Trần Mộc Ngôn là tương đối thưởng thức, còn chưa chính thức trở thành học trò của hắn, Trịnh giáo sư hứng thú dần bằng bằng giới thiệu rất nhiều thư mục cho Trần Mộc Ngôn.

Đi tới thư viện, Trần Mộc Ngôn cầm lấy danh sách đứng ở trước giá sách, lơ đãng liếc thấy chỗ ghi danh là một bóng dáng quen thuộc.

Tóc của cô để dài, cột thành đuôi ngựa, mặc áo cùng váy hoa dài màu sáng. Chỉ là đeo mắt kính cũ hơn một năm trước kia. Trên người đeo cặp sách màu lam.

Trần Mộc Ngôn nhớ được cái cặp sách kia, đó là Diệp nhuận Hành thấy cặp sách cô mang bị đứt, biết cô sẽ không đi mua mới, cố ý đem cặp sách mua không tới mấy ngày cho cô, nói cái cặp sách kia không hợp với mình.

Không sai, cô bé kia chính là Thẩm Thanh.

Trần Mộc Ngôn đi tới bên cạnh cô, chẳng qua là cô đang rất chuyên chú viết tài liệu, căn bản không có chú ý tới cậu.

Nhưng Trần Mộc Ngôn không chế không được cái loại tâm tình muốn đến gần cô.

Cậu đi tới bên cạnh cô, dựa vào bàn đăng ký, trời mới biết trái tim của cậu nhảy thật là nhanh, “Tôi đề nghị cậu nên lưu địa chỉ MSN, Tân Lãng thường xuyên chặn bưu kiện trường học.”

Thẩm Thanh ngẩng đầu lên, tinh tế quan sát mặt Trần Mộc Ngôn, cố gắng hồi tưởng đến cái gì: “. Tôi nhớ ra rồi. Cậu thật giống như nam sinh lúc ở trên xe giúp tôi cầm sách, nếu không nhờ cậu, tôi bị cái tên nam nhân ác tâm kia sờ soạn không biết bao nhiêu lần!”

Cô có chút hưng phấn, thanh âm hơi lớn làm những người khác ghé mắt.

“Không nghĩ tới còn có thể gặp lại cậu, hình như đã là chuyện hai học kỳ trước.” Trần Mộc Ngôn cười cười, ý bảo cô hạ giọng.

“Tôi nghĩ cậu là đồng học, từng có một đoạn thời gian tôi còn rất lưu ý đồng học trong phòng ăn xếp hàng, nếu như tìm được cậu, nhất định phải mời ăn cơm đây! Bất quá xem ra, cậu không phải là học sinh trường đại học Q.”

“Không sai, tôi ở đại học B, ngày đó chẳng qua là đi gặp đồng học trước kia mà thôi. Còn cậu? Tại sao tới thư viện trường tôi? Chẳng lẽ tàng thư ở đại học Q không đủ phong phú?” Trần Mộc Ngôn cùng Thẩm Thanh đi tới lối vào thư viện, như vậy bọn họ nói chuyện cũng không cần quá câu thúc.

“Không phải, tôi nghĩ muốn thi vào nghiên cứu sinh đại học B, khoa tim nơi này đứng đầu cả nước.”

Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên có một loại cảm giác mừng rỡ, có lẽ. Có lẽ là cậu có thể giống như trước cùng Thẩm Thanh học tập.

“Người hướng dẫn cậu đâu? Chọn xong chưa?”

“Trịnh Đình, Trịnh giáo sư, cho nên tôi hôm nay tới nơi này đăng ký thẻ mượn sách, muốn mượn một chút tác phẩm của Trịnh giáo sư.”

38. Chương 38

“Vây thì thật là tốt, tôi cũng muốn chọn Trịnh giáo sư làm người hướng dẫn. Một ngày trước cùng thầy ấy tán gẫu, thầy ấy cho tôi chút danh sách, không ngại thì cùng mượn xem.” Trần Mộc Ngôn biết mình làm môn sinh của Trịnh giáo sư là không có vấn đề gì rồi, hiện tại cậu muốn giúp Thẩm Thanh cũng thi đậu.

Cùng Thẩm Thanh gặp lại lần nữa làm Trần Mộc Ngôn lúc trong nhà xí cũng muốn cười. Bọn họ trao đổi số điện thoại cho nhau, Thẩm Thanh còn nói cho cậu biết mỗi chiều thứ sáu cũng sẽ tới đại học B, bọn họ thậm chí hẹn nhau tự học.

Trần Mộc Ngôn ở chi nhánh bệnh viện thực tập là toàn bộ ngày thứ hai thứ tư. Khi cậu lên sân thượng cùng Đinh San San ăn cơm trưa, Đinh San San liếc thấy sự hưng phấn nhiệt tình của cậu.

“Nè, nói đi, gặp chuyện tốt gì rồi?”

“Tôi cho cậu biết cậu cũng đừng nói cho Khương Phi nghe.” Thật ra thì Trần Mộc Ngôn rất muốn đem loại tâm tình vui sướng này biểu đạt ra ngoài, “Cô gái mối tình đầu của tôi phải báo thi nghiên cứu sinh Trịnh giáo sư rồi!”

“Thiệt hay giả?” Đinh San San bật cười, “Tiểu tử cậu còn ngây thơ như vậy cùng tôi nói ‘mối tình đầu’?”

Khi cô vừa nói như thế, Trần Mộc Ngôn mới nhớ tới Đinh San San lúc trước là bạn gái Trần Mộc Ngôn, thậm chí còn sinh non.

“Thật xin lỗi, tôi không nên nói với cậu. . . .” Trần Mộc Ngôn nói đột nhiên cảm giác được mình ngu xuẩn muốn chết, trong óc chợt không biết là gì.

Đinh San San vỗ lưng cậu: “Không cần đau lòng tôi. Tôi hận Trần Mộc Ngôn lúc trước. . . . Thậm chí khi cậu lần nữa xuất hiện ở trường học một bộ cái gì cũng không nhớ được, tôi thật rất muốn giết cậu.”

Trần Mộc Ngôn cúi đầu, cho dù chuyện này không phải là cậu làm, nhưng chuyện Trần Mộc Ngôn lúc còn sống đã làm là sự thật.

“Sau đó tôi phát hiện, vô luận tôi nghĩ muốn làm cái gì thương tổn cậu. . . . Cũng không có giá trị. Bởi vì cậu không phải là người tôi muốn trả thù. Buồn cười chính là, mỗi khi tôi gặp chuyện không may hoặc là cần trợ giúp, người đầu tiên tôi nghĩ đến không phải là người khác, mà hoàn toàn là cậu,” Đinh San San nhún nhún mày, “Đợi chút, cậu không phải là mất ký ức sao? Làm sao còn nhớ rõ ‘mối tình đầu’ của mình?”

Trần Mộc Ngôn trong bụng cả kinh, theo bản năng bắt đầu nói nhảm: “Cái kia, chính là, có một lần tôi ngồi xe buýt gặp cô ấy, sau đó tôi liền giúp cô ấy cầm sách, tôi liền. . . .”

“Nga — tôi biết cái gọi là ‘mối tình đầu’ của cậu là có ý gì rồi.” Đinh San San trừng mắt, “Chính là cậu khôi phục trí nhớ lần đầu tiên đối với nữ sinh động tâm có đúng không? Thật quá đáng! Một đại mỹ nữ như tôi ở trước mặt cậu, cậu lại vẫn thích người khác!”

Trần Mộc Ngôn cảm giác được Đinh San San đối diện quên đi, bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm. Cậu không cách nào yêu Đinh San San, nhưng làm bằng hữu, cậu tin tưởng bọn họ có thể ở trên con đường nhân sinh bước đi.

“Đề thi nghiên cứu sinh của Trịnh giáo sư cũng không dễ, trừ bỏ đem tất cả tài liệu cùng quan điểm y học Trịnh giáo sư đều nói cho cô ấy biết, tôi nghĩ cậu còn phải cùng Trịnh giáo sư giao hảo.” Đinh San San rất chân thành đề nghị nói, “Ngoài ra, có cơ hội gọi cô ấy đi ra ngoài, để cho tôi cùng Khương Phi xem kiểu người mà cậu thích.”

“Thật ra thì. . . . Ở trong thư viện cũng chỉ là lần thứ hai chúng ta gặp mặt mà thôi.” Trần Mộc Ngôn sờ sờ đầu, Đinh San San một phát đánh tới.

“Oa, cậu trả cho tôi cái gì vừa thấy đã yêu, tôi sao chưa bao giờ biết cậu là người theo ‘trường phái chủ nghĩa lãng mạn’?”

Một tuần này, Trần Chi Mặc vẫn còn tiếp tục quay bộ phim kia. Mặc dù cảnh quay đã chuyển đến khu vực thành thị, hẳn mỗi đêm vẫn là chín, mười giờ tối mới có thể trở về.

Trần Mộc Ngôn từ bệnh viện thực tập trở về, ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách lật xem một chút Anh văn luận văn Trịnh giáo sư phát biểu. Hết tháng sau sắp sửa đi Mỹ tham gia một cuộc nghiên cứu thảo luận, ý tứ của hắn là hy vọng Trần Mộc Ngôn có thể cùng hắn đi, dĩ nhiên đi theo còn có những giáo sư cùng hai nghiên cứu sinh khác.

Hôm nay bệnh viện có chút bận rộn, làm cậu có chút mệt mỏi. Đinh San San cũng vậy, lần trước ngồi ở xe của cậu đến ký túc xá trường mắt đều mở không lên. Cho nên, Trần Mộc Ngôn mới vừa lật hai trang, liền trực tiếp ngủ trên ghế sa lon.

Trần Chi Mặc trở lại, chậm rãi đi tới bên ghế sa lon, cầm lấy tài liệu che ở trước ngực cậu, nhìn thấy trên bìa là luận văn đại học nào đó bên Mỹ, khê nhủ mày.

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn, mệt thì đi ngủ.” Ngón tay Trần Chi Mặc xẹt qua gương mặt Trần Mộc Ngôn, mắt cậu run rẩy, gãi đầu ngồi dậy.

“Không thể nào. . . . Em vừa ngủ quên?” Trần Mộc Ngôn nhặt lên tập luận văn, sau đó nhớ tới cái gì, “A, ca, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Tháng sau em muốn cùng một giáo sư đi Mỹ nghe một thảo luận nghiên cứu. Anh cũng biết đó, sinh viên đại học như em không phải là luôn luôn có cơ hội nghe những người tài hoa uy tín như vậy. . . .”

“Cho nên em chẳng qua là đi nghe một hội nghị?” Trần Chi Mặc ngồi ở đối diện mỉm cười, ngón tay của hắn khêu lại một chỗ, tư thái rất bình thường, không biết tại sao Trần Mộc Ngôn cảm thấy hắn đang khêu trướng.

Còn có, tại sao hắn lại dùng từ “Chẳng qua là”?

“Đúng vậy, bởi vì sau này em có thể là nghiên cứu sinh của Trịnh giáo sư rồi, đi nghe một chút nghiên cứu và thảo luận tính quốc tế, đối với mở rộng kiến thức của em rất tốt. Mặc ca, cho dù anh không đồng ý, em cũng đã trình hồ chiếu.”

“Anh làm sao sẽ không đồng ý? Đây là chuyện đối với em có lợi mà!” Trần Chi Mặc cười đưa tay muốn đi sờ đầu Trần Mộc Ngôn, lại là cái loại tư thế đối đãi đùa nhả.

Kể từ khi Trần Mộc Ngôn thấy hắn cũng đã làm động tác đối với EVEN, Trần Mộc Ngôn sẽ không hi vọng Trần Chi Mặc đối với mình như vậy.

Có lẽ là bởi vì cậu không muốn bị cho là trẻ con nữa, vừa có lẽ cậu không hy vọng mình ở trong suy nghĩ Trần Chi Mặc giống EVEN bốc đồng.

Chợt nhớ tới Tô Trăn đã nói, nếu như Trần Mộc Ngôn muốn đi du học, Trần Chi Mặc tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Bởi vì hắn biến thái không chế dục.

Quý thần xui khiến, Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Kia Mặc ca, nếu như em đi Mỹ du học? Anh cảm thấy như thế nào?”

Cậu muốn nghe Trần Chi Mặc đồng ý, cậu muốn nghe ủng hộ của hắn, như vậy là có thể chứng minh suy đoán Tô Trăn chẳng qua là hắn hiểu lầm mà thôi.

Trần Mộc Ngôn dùng ánh mắt mong đợi nhìn đối phương, sắp sửa nuốt xuống nước bọt cũng dừng lại ở nơi cổ họng.

Nhưng Trần Chi Mặc cũng không trả lời.

Không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn năng lực quan sát tại thời điểm này trở nên vô cùng nhạy cảm, từng vẻ mặt rất nhỏ của Trần Chi Mặc cũng bị cậu bắt được. Thí dụ như Trần Chi Mặc khẽ thu hồi nụ cười, mi tâm nhẹ nhàng mờ hồ có khuynh hướng nhăn lại.

“Nói như thế nào đây. . . .” Trần Chi Mặc nghiêng mặt đi, tựa hồ là đang suy tư, nhưng Trần Mộc Ngôn cảm giác hắn che dấu tâm tình của mình.

“Cái gì?” Trần Mộc Ngôn mất tự nhiên bắt đầu an ủi mình, cho dù Trần Chi Mặc không tán thành mình đi du học, cũng chỉ có thể là có cái gì càng thêm chu đáo chặt chẽ suy nghĩ, mà không phải vì muốn khống chế mình.

“Anh đương nhiên là tán thành em đi du học.” Trần Chi Mặc xoay đầu lại, trên mặt là vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí có mấy phần vui mừng, “Dù sao y học vẫn là Mỹ dẫn đầu. Em bây giờ biết tiến tới, nếu là mẹ chúng ta ở Mỹ nghe thấy những lời này hẳn là sẽ rất cao hứng. Một mình nhân sinh em chỉ cần từ tính tốt là được.”

Trần Mộc Ngôn cười lên, “Cám ơn ca!”

“Em cám ơn anh làm cái gì? Em cũng dụng công học tập, hơn nữa còn đến bệnh viện đi thực tập quan sát, anh không có làm gì cho em. Coi như là đi du học, em cũng có tiền cha, không cần anh giúp đỡ.” Trần Chi Mặc buồn cười nói, “Anh muốn đi tắm rồi ngủ. Bất luận em ở lại trong nước học nghiên cứu hay ngoài nước, đều là lựa chọn của em.”

Trần Chi Mặc xoay người lên lầu, Trần Mộc Ngôn ngồi ở trên ghế sa lon nắm chặt quả đấm, ở trong lòng mừng thầm.

Tô Trần anh tới xem, anh tôi ủng hộ tôi đi du học, cái “luận khống chế” là không thể!

Mà Trần Chi Mặc trở lại gian phòng dựa vào cửa, trong bóng tối lấy điện thoại di động ra, ngón tay dùng sức đề bần phím điện thoại: thay ta điều tra đệ đệ ta có phải thật chuẩn bị ra nước ngoài học hay không.

Trên màn ảnh biểu hiện tin nhắn đã gửi, Trần Chi Mặc nắm chặt dây chuyền trước ngực, trên mặt không có một biểu tình.

Bữa sáng hôm sau, Trần Mộc Ngôn nhận được lệnh từ Trần Chi Mặc, chính là cậu phải tìm một người bạn gái cùng đến hôn lễ Trần Lạc.

“Em thật không muốn đi Em căn bản là không nhớ rõ cha, nhìn thấy ông ấy cũng không biết nói gì.”

“Em không cần sợ, bởi vì em trước kia việc xấu loang lổ, ông ta cho dù nhìn thấy em, nhiều lắm là cũng là gật đầu.” Trần Chi Mặc cười khẽ.

“Nếu nhìn thấy em chỉ là gật đầu, em cho dù không đi ông ấy chưa chắc có thể phát hiện.” Trần Mộc Ngôn hữu khí vô lực nói, “Thật vất vả chủ nhật, em vốn là muốn cùng Đinh San San cùng Khương Phi đi ngoại thành ăn thịt nướng ngoài trời, em ngay cả đồ nướng dã ngoại cũng mua xong rồi.” Quan trọng nhất cậu tính thứ sáu gặp Thẩm Thanh mời cô cùng đi.

Trần Chi Mặc đưa tay ngắt mũi cậu, hẳn tựa hồ mơ hồ phát hiện Trần Mộc Ngôn không hề thích tìm ra manh mối động tác này, cho nên liền đổi thành niết mũi. Nhưng là bất kể như thế nào, Trần Mộc Ngôn vẫn cảm thấy mình bị xem là trẻ con.

“Nơi này còn có mấy tờ thiệp mời trống, em điền tên bọn họ, coi như là đi ăn buffet miễn phí. Hôn lễ trên bãi cỏ, cũng là không nhận ra người, em có thể sẽ rất nhàm chán. Nếu là có bọn họ, mấy người các em ở nơi đâu ăn nhiều, cùng nhau mất thể diện cũng sẽ không có đơn.”

“Mặc ca — anh đang ở đây nói gì nga! Em làm sao sẽ để mất thể diện!”

Trần Chi Mặc khoát khoát tay chỉ, “Sai, không phải là làm anh mất thể diện. Anh là hi vọng các em tận lực làm Trần Lạc mất thể diện! Các em tướng ăn càng khó nhìn càng tốt!”

Mặc dù Khương Phi cùng Đinh San San đã sớm biết gia thế Trần Mộc Ngôn, nhưng là chân chính nhận được thiệp mời vẫn còn có chút kinh ngạc.

Đinh San San thậm chí vì thế mua một cameras mới, muốn chụp Lục Mạt Nhiên cùng những minh tinh khác rõ ràng. Trần Mộc Ngôn đã sớm đoán được bọn họ không có lễ phục. Lấy của mình cho Khương Phi mượn, sau đó nhờ Chu tỷ thợ trang điểm của Trần Chi Mặc cho Đinh San San mượn một cái váy dài.

Chủ nhật bọn họ đi tới tiệc cưới, nghĩ không kinh hãi cũng không được.

Mặc dù là hôn lễ trên cỏ, Trần Mộc Ngôn tối đa cũng chỉ có thể tưởng tượng giống như thao trường lớn của trường học ,nhưng cái hôn lễ lại ở sân đánh Golf tổ chức. Chỉ là trang trí dùng Champagne Mân Côi nghe nói cũng là chỗ bằng máy bay từ nước Pháp tới.

39. Chương 39

Mặc dù ba người bọn họ cũng đều không biết rượu , nhưng nghe tân khách có người than thở nói: “A, đây là rượu đồ sản phẩm của Pháp sao !Thật là cực phẩm a!”

Bắt đầu ăn, từ các món Pháp đến Ý,các loại mỹ vị đầy đủ mọi thứ. Nguyên liệu nấu ăn cũng tương đối xa hoa, cách thức tiêu chuẩn biểu lộ rộng rãi cùng nga can tương không chút nào keo kiệt.

Mà tân khách trừ thương giới nhân vật nổi tiếng, còn có danh nhân thâm niên truyền thông cùng với giới diễn viên.

Nói thí dụ như Tô Trần cùng tỷ tỷ của hắn, Sở Cận, thậm chí EVEN.Bọn họ khiến cho hôn lễ này nhiều thêm mấy phần không khí lễ diện ảnh.

Đình San San thật sắp té xỉu rồi, chẳng những đời này cũng chưa có hưởng qua thức ăn ngon, còn có thể đứng gần thưởng thức những tuần nam mỹ nữ.

Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống nói chuyện phiếm, đề tài dĩ nhiên vẫn là liên quan đến y học .

Đình San San thì không nhịn được nói: “Hai người các cậu thật đúng là không thú vị ,thật vất vả tới nơi này không hảo hảo hưởng thụ thức ăn ngon, cùng những danh nhân nói vài lời ,suốt ngày bàn tới việc học !”

Đang lúc Đình San San cầm lấy cameras đi tìm nam minh tinh cô thích,có người đem một ly rượu đỏ đặt bên tay Trần Mộc Ngôn.

“Không biết có thể hay không mời uống một ly.”

Trần Mộc Ngôn quay đầu lại, đã nhìn thấy Sở Cận đang mặc tây trang . Có lẽ là bởi vì màu đen trầm ổn làm dịu đi khí chất phong lưu của hắn, khiến cho Sở Cận thoát nhìn ôn văn hữu lễ.

“Anh dùng cha tôi tới mời rượu?”Trần Mộc Ngôn buồn cười hỏi.

“Nơi này có nhiều người như vậy, Trần Chi Mặc không lo lắng tôi sẽ làm gì cậu sao.” Sở cận ở bên tai Trần Mộc Ngôn nhẹ nói, sau đó trực tiếp kéo tay cậu,ấy náy nhìn về phía Khương Phi.

Khương Phi đối với tư thế có chút mập mờ của Sở Cận cảm thấy quái dị, nhưng nhìn hắn tựa hồ cùng Trần Mộc Ngôn quen biết ,không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía sau sở cận ,rốt cục hiểu hắn tại sao bỗng nhiên đối với mình thân mật như vậy ,thì ra là EVEN a.

“Không thừa cơ hội này cùng Thân ái EVEN hảo hảo hàn huyên một chút?” Trần Mộc Ngôn nhìn có chút hả hê, còn cố ý hướng EVEN đi tới.

Sở Cận một phen chế trụ eo Trần Mộc Ngôn,mang hướng một phương hướng khác.

“Cậu tốt nhất biết điều một chút theo tôi tới chỗ này,chờ EVEN đi, tôi bảo đảm đem cậu về chỗ bằng hữu của cậu, nếu không.” Sở Cận nghiêng mắt nhìn Trần Mộc Ngôn, trong ánh mắt có một cổ trêu chọc đắc ý .

“Nếu không thì thế nào?” Trần Mộc Ngôn đẩy ra cánh tay hắn, khoanh tay hỏi.

Sở Cận khước môi hướng về phía trước nhướng lên, “Nơi này truyền thông không ít người, nói không chừng bọn họ trừ bỏ trong hôn lễ, còn có thể viết về những tin khác.”

Sở Cận mặt hướng về phía trước mặt Trần Mộc Ngôn, nghiêng đi góc độ tựa hồ muốn tình cảm chân thành hôn cậu.

Cảm giác được sau lưng tầm mắt giống như lưỡi dao, Trần Mộc Ngôn không cần nghĩ cũng biết đó là đến từ EVEN.

Cậu khẽ lui về phía sau một bước, bả vai bỗng nhiên bị kéo lại.

“Cậu ở nơi này à, anh của cậu tìm cậu đấy.”

Là Tô Trần. Hắn hướng sở cận khiêu mi, liền đem Trần Mộc Ngôn mang đi.

“Cảm ơn anh, Tô Trần. Thành thật mà nói tôi thật không biết đối phó Sở Cận thế nào!”

“Không cần cảm ơn, anh của cậu thật đang tìm cậu.” Tô Trần buông tay, cầm vào túi quần. Loại tư thế hừ nhàn thậm chí có chút du côn, chỉ có hắn làm mới có mấy phần quý tộc thích ý.

“À, tôi nhìn thấy anh ấy rồi.”

Cách đó không xa Trần Chi Mặc đang hướng cậu ngoắc ngoắc.

Trần Mộc Ngôn tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đối với Tô Trần nói: “Mấy ngày hôm trước tôi cùng anh ấy nói là muốn đi du học, anh đoán anh ấy nói thế nào?”

“Tôi đoán hắn nói hắn có tôn trọng sự lựa chọn của cậu.” Tô Trần lơ đãng trả lời.

“Hắc, không sai. Nhưng lần trước anh còn nói anh ấy”

“Anh của cậu là diễn viên trời sinh. Che dấu không vui mừng cũng là một phần kỹ thuật diễn.” Tô Trần thuận tay cầm qua Champagne bồi bàn bưng tới, “Đợi đến có một ngày cậu thật rời đi bên cạnh hắn lại đến nói cho tôi biết cậu cảm thấy hắn không phải là khổng chế cuồng sao.”

Nói xong, Tô Trần liền xoay người rời đi.

Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên không biết Tô Trần đang nói đùa, hay là nghiêm túc cảnh cáo mình.

Cách đó không xa Trần Chi Mặc như cũ cười ôn nhu, Trần Mộc Ngôn thật không rõ, hắn thật sự có cố gắng khổng chế mình sao?

Đi tới, Trần Mộc Ngôn mới phát hiện nơi đó đứng chính là Trần Lạc cùng Lục Mạt Nhiên.

Trần Chi Mặc đem một ly rượu đỏ đưa cho Trần Mộc Ngôn, “Chúng ta cùng nhau chúc cha cùng Lục tiểu thư hôn nhân có thể kéo dài vượt qua ba tháng.”

Trần Mộc Ngôn không nghĩ tới lời chúc Trần Chi Mặc lại như vậy, cùng châm chọc căn bản không có gì khác biệt.

Lục Mạt Nhiên nụ cười trên mặt hơi có chút cứng ngắc, cũng là Trần Lạc vẻ mặt như cũ bình thường.

Người ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy chính là không giống bình thường.

Trần Lạc hơn năm mươi một chút, nhưng nhìn cũng rất trẻ tuổi. Mỉm cười cùng với giơ tay nhắc chân phong độ cũng làm cho người đã gặp qua là không quên được, Trần Mộc Ngôn rốt cục hiểu hắn tại sao có thể làm cho nhiều nữ nhân khuynh tâm, thậm chí những nữ minh tinh chìm nổi nhìn thấu thế sự quên mất hắn cỡ nào hoa tâm, chỉ vì tạm thời trong ngực của hắn.

Giống như Trần Chi Mặc nói, Trần Lạc cũng không để ý Trần Mộc Ngôn, chẳng khác nào lễ tiết cùng cậu cùng ly, hỏi chuyện dĩ nhiên là cậu ở trường còn gây họa không?

Giống như là đang cùng đứa nhỏ nói chuyện, trong đôi mắt sủng nịch tựa như đang diễn trò, như là đang nói người có gây họa gì cũng không sao, Trần gia cũng có thể vì người giải quyết.

Trần Mộc Ngôn biết mình không được ông ta yêu thích ,bởi vì một người cha nếu là thật quan tâm mình,vô luận đến cỡ nào sủng ái, cũng sẽ không tùy ý để con của mình tiếp tục phóng dăng.

Trần Mộc Ngôn thật một chút hứng thú cùng hấn nói chuyện cũng không có.

“Tiểu Ngôn, em không phải là còn có bạn học ở đây sao?Em cứ đi theo bọn họ ,dù sao cha còn có rất nhiều người mời rượu.” Trần Chi Mặc chính là Trần Chi Mặc ,lập tức nhận ra Trần Mộc Ngôn mất mát.

Lúc này, một người năm,sáu chục tuổi đi tới, phía sau hai cô gái tuổi thanh xuân đi theo.

Trần Lạc nghênh đón, “A,là Triệu huynh a! Đến, hai người các người ra mắt Triệu thế bá.”

Triệu Đồng nghe nói chính là bạn hợp tác với Trần Lạc hạng mục đất mới. Dĩ nhiên, Trần thị tập đoàn tài chính cùng Triệu thị trong quá khứ năm sáu năm đã hợp tác nhiều hạng mục, song phương cũng thu lợi rất nhiều,rất muốn loại quan hệ này tiếp tục nữa.

Triệu Đồng giới thiệu một chút hai người con gái của hấn.

Trần Chi Mặc bộ dáng khí chất dồi dào nhìn lại không người nào có thể sánh ngang, hơn nữa nổi danh trong giới giải trí,hai vị Triệu tiểu thư cơ hồ đều đem lực chú ý dồn vào trên người của hấn.

Trần Mộc Ngôn thở ra một hơi, chuẩn bị trở về chỗ Khương Phi.

Dù sao cậu chính là một tiểu nhi tử bất cần đời nơi nơi gây họa,vẫn là an phận một chỗ.

Đang lúc cậu xoay người, Trần Lạc đang cùng quan chức cục tài nguyên đất nói chuyện phiếm.

Cái quan chức kia bỗng nhiên bắt đầu dồn dập thở, hơi co quắp té xuống, Trần Lạc một phen đỡ lấy đối phương, bắt đầu kêu bác sĩ.

Trần Mộc Ngôn vội vàng chạy tới, trợ giúp Trần Lạc đỡ hấn nằm xuống.

Không ít tân khách xông tới, Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng hô hào: “Xin mọi người tránh ra một chút! Cho hấn một chút không khí !”

Cậu kiểm tra con người cùng mạch đập đối phương ,”Tiên sinh! Xin hỏi ông có phải có chứng suyễn !”

Vị kia quan viên hô hấp càng thêm khó khăn, cổ hết sức gập đầu, ánh mắt đã bắt đầu đi lên lật ra.

Vị kia quan chức hô hấp càng thêm khó khăn, cổ hết sức gập đầu, ánh mắt đã bắt đầu trợn lên.

“Bình xịt của ông đâu!Tiên sinh!” Trần Mộc Ngôn nhanh chóng lật túi áo hấn, tìm được bình xịt xịt hai cái lại phát hiện thuốc bên trong đã dùng hết.

“Lập tức gọi xe cứu thương! Tuyệt đối không thể để cho Lý Bộ trưởng gặp chuyện không may!” Trần Lạc móc ra điện thoại di động. Nếu vị này quan chức chính phủ này chết ở tiệc cưới Trần gia ,chẳng những đối với giá cổ phiếu Trần thị tạo thành ảnh hưởng lớn,hơn nữa sau này hạng mục khai phá đất cũng sẽ là đại phiền toái.

Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu, liếc thấy cà phê trên bàn ăn , “Nhanh đi đem cà phê lấy ra, cà phê có tác dụng khuếch trương khí quản !”

Người bên cạnh luống cuống tay chân đi lấy cà phê ra.

“Lý Bộ trưởng! Xin bảo trì bình tĩnh !Tôi sẽ giúp ông thở !”

Cà phê tới, Trần Mộc Ngôn đỡ lưng Lý Bộ trưởng,đem cà phê cho hấn uống. Uống mấy ly,Bộ trưởng rót cục miễn cưỡng hô hấp .Dưới sự giúp đỡ của Trần Mộc Ngôn,hấn bắt đầu nhẹ nhàng hô hấp.

Mười mấy phút sau, xe cứu thương chạy tới,nâng Lý Bộ trưởng lên,vẫn nắm chặt tay Trần Mộc Ngôn: “Người trẻ tuổi. Cám ơn cậu. Cám ơn!”

Trong đôi mắt là cảm kích chân thành .

Mà Trần Lạc thì nhìn bóng dáng Trần Mộc Ngôn đỡ Lý Bộ trưởng lên bằng ca ,mắt nheo lại .

“Lý Bộ trưởng không có sao chứ?” Lục Mạt Nhiên đi tới, khoác tay Trần Lạc.

“Không có chuyện gì. Hấn đã thở được.”Trần Lạc nhưng ngay sau đó thay khuôn mặt tươi cười, sau đó đi tới tân khách trung ương cao giọng nói, “Mọi người không cần lo lắng, mới vừa rồi Lý Bộ trưởng dưới sự giúp đỡ khuyến tử đã khôi phục hô hấp, hơn nữa được đưa lên xe cứu thương!”

Phía dưới tân khách rồi rít nghị luận .

Trần Chi Mặc nhìn về phía Trần lạc, lộ ra vẻ cười lạnh.

Mà khi Trần Mộc Ngôn đi ngang qua Triệu Đồng, Triệu Đồng thể nhưng hướng cậu gật đầu, một bộ rất thường thức người trẻ tuổi .

Trần Mộc Ngôn bất giác buồn cười, ấn tượng một người đối với người khác thể nhưng có thể thay đổi nhanh như vậy sao?

Lúc này, Triệu gia nhị tiểu thư cầm ly rượu đi tới, cười nhẹ nhàng.

“Nghe nói anh là học sinh đại học B?”

“Đúng vậy.” Trần Mộc Ngôn đối với tiểu thư nhà có tiền mặc dù xưng không hơn chán ghét, nhưng không có hảo cảm, hơn nữa cô mới vừa rồi còn vây bắt Trần Chi Mặc cùng tỷ tỷ cô tranh đoạt lo nghĩ tìm cách cho hấn chú ý.

“Đại học B rất nổi tiếng.” Triệu nhị tiểu thư tựa hồ nhìn ra Trần Mộc Ngôn cũng không có ý muốn tiếp lời, nhưng là lại như cũ đang tiếp tục tìm đề tài, “Đặc biệt là khoa Y. Anh phản ứng rất nhanh , làm sao anh biết cả phê có thể khuếch trương khí quản ?”

“Trên sách viết .” Trần Mộc Ngôn mỉm cười một chút, coi như là cho vị Đại tiểu thư câu trả lời cuối cùng ,đang lúc cậu muốn đi, Trần lạc mang theo Triệu đồng đi tới.

“Ai nha, không nghĩ tới cháu trai là học y ,cứu Lý Bộ trưởng, Thế bá ta nhìn với cặp mắt khác xưa a!” Triệu đồng một bộ cực kỳ thường thức .

Trần Mộc Ngôn rất không thích loại cảm giác nịnh nọt lẫn nhau này, đoán chừng chuyện mình mới vừa rồi cứu Lý Bộ trưởng Trần lạc cũng khoe khoang, thật giống như đang nói con hấn là ân nhân cứu mạng Lý Bộ trưởng ,sau này vô luận làm cái gì, Lý Bộ trưởng cũng phải cho mấy phần mặt mũi –

40. Chương 40

“Cám ơn Thế bá khích lệ , Thế bá quá khen.” Trần Mộc Ngôn gật đầu, muốn đi qua, nhưng Trần Lạc đưa một ly rượu cho cậu, không không dấu vết ngăn cậu lại.

Triệu Đồng không có ý thức được Trần Mộc Ngôn muốn rời khỏi, nói tiếp: “Ta xem cháu sau này nhất định có thể làm một bác sĩ tốt, cha của cháu cũng có vài bệnh viện, sau này liền có người kế nghiệp rồi.”

Trần Mộc Ngôn thật ra thì cũng không muốn đến mấy cái bệnh viện dưới trướng Trần thị , nếu cậu đến thì không phải là đổi chỗ làm thái tử gia, được tiền hô hậu ủng, một chút ý nghĩa cũng không có.

“Người kế tục tốt như vậy, lão Trần ngươi nên đưa nó ra ngoài bồi dưỡng rồi !Vừa lúc tiểu nữ của ta cũng muốn đi Mỹ du học, hai người bọn họ có thể cùng đi, cho có bạn a! Ai cũng biết” Cho có bạn” là có ý gì.

Trần Chi mặc chắc sẽ không bết điều nghe lời Trần Lạc, nếu như Trần Mộc Ngôn có thể lấy một trong hai tiểu thư Triệu gia, hai nhà có thể quan hệ hợp tác lâu dài .

“Đó là tự nhiên . Dù sao Mộc Ngôn cũng là lớn lên ở Mi.” Trần Lạc bộ dạng tựa hồ là đã quyết định muốn đem Trần Mộc Ngôn đi, dù sao những hài tử của danh môn vọng tộc , nào không có kiến thức.

Muốn khổng chế dục, chỉ sợ Tô Trần chỉ làm người. Cha cậu mới là tiêu chuẩn khổng chế dục.

“Cái kia, con quên nói với cha.” Trần Mộc Ngôn tận lực làm cho mình cười nhe nhả lễ độ, “Con đã quyết định làm nghiên cứu sinh của trường, ngay cả người hướng dẫn cũng chọn xong rồi.”

Trần Lạc trên mặt không có gì không vui, ngược lại là một bộ từ ái. “Người thẳng nhỏ này, những chuyện này làm sao cũng không cùng ta thương lượng một chút? Muốn học nghiên cứu sinh cha đây cũng không biết.”

Trần Mộc Ngôn ở trong lòng chê cười, người ngay cả nhĩ tử gặp tai nạn cũng không có gọi điện thoại hỏi một câu. Chỉ sợ người vẫn cảm thấy Trần Mộc Ngôn là dựa vào quan hệ của người mới vào đại học B, cái hài tử nơi nơi gây chuyện thế nhưng không cần dựa vào người hỗ trợ là có thể thẳng lên làm nghiên cứu sinh chỉ sợ người hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn cũng không có nghĩ tới đi?

“Ai nha, điều này nói rõ con của người độc lập a! Không như con gái ta, làm gì cũng không xong, nếu là nó có bốn sự kia, ta sao lại dùng tiền đưa nó ra nước ngoài a!” Triệu đồng một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Con của người cũng xin nghiên cứu sinh rồi, một chút cũng không cần người quan tâm! Lão Trần, người thật là hạnh phúc a, hai đứa nhỏ cũng tiền đồ như vậy!”

“Chi Mặc kia à? Diễn viên mà thôi, không làm việc đảng hoàng, dựa vào khuôn mặt kiếm cơm. Bất quá học y vẫn là phải ra nước ngoài học mới khá. Vô luận con muốn tới nơi nào học, cha đều ủng hộ người a!” Trần Lạc vỗ vỗ vai Trần Mộc Ngôn. Nếu có nhĩ tử du học trở lại, hẳn tự nhiên cũng có thể còn có mặt mũi. Nhưng cách đánh giả của hắn đối với Trần Chi Mặc làm Trần Mộc Ngôn cảm thấy rất không thoải mái.

Cái gì gọi là không làm việc đảng hoàng? Dựa vào khuôn mặt kiếm cơm?

Trần Chi Mặc là diễn viên có thực lực, được đông đảo người hoan nghênh, hơn nữa từng cái nhân vật hắn đều hao hết tâm lực đắp nặn ra.

“Cha, người hướng dẫn của con là tiến sĩ vừa du học ở Mỹ về, hơn nữa trường của con là đứng đầu về khoa tim, cùng rất nhiều viện y học nước ngoài có liên lạc trực tiếp. Tháng sau con còn phải cùng hắn đi tới hội giao lưu y học. Con theo hắn sau này sẽ có thể trao đổi với học giả bên Mỹ, chuyện du học ngài không cần quan tâm, y học này kinh nghiệm thực tế cũng rất trọng yếu. Trong nước có thể cung cấp nhiều kinh nghiệm trực tiếp, đây là chỗ tốt trong nước để học nghiên cứu sinh.”

Trần Mộc Ngôn vừa nói như thế, Triệu đồng tựa hồ thưởng thức cậu hơn, “Lão Trần, người xem một chút con của người, làm việc gì đều có kế hoạch, biết rõ ràng mình cần gì. Không giống những đứa bé kia, cha mẹ đưa chúng ra khỏi nước, bay một vòng trở về vẫn là dạng cái gì cũng không biết.”

Trần Lạc gật đầu, dù sao Trần Mộc Ngôn cũng không nói sau này không đi du học, hơn nữa biểu hiện của nó dường như cũng không có làm mất mặt hắn.

“Như vậy cha, Triệu thế bá, con đi tìm bạn học của con.”

Trần Mộc Ngôn chỉ muốn vội vàng rời khỏi bên người Trần Lạc.

Cậu chợt nhớ tới lời Lục Mạt Nhiên từng nói, Trần Chi Mặc muốn thoát khỏi chế của Trần Lạc. Làm một mình tinh mà không phải lựa chọn nghề nghiệp cùng thương nghiệp có liên quan có lẽ chính là phản kháng hắn đối với Trần Lạc đi.

Tìm hồi lâu, Đinh San San không biết đi nơi nào, mà Khương Phi cũng không ở bàn ăn.

Không cần thận, cậu đụng vào tân khách khác, rượu đổ đổ vào tây trang cậu, ướt một mảng lớn.

“Thật xin lỗi! Tiên sinh!” Đối phương vội vàng lấy khăn lụa lau cho cậu.

“Không sao, tôi vào phòng rửa sạch là được.” Trần Mộc Ngôn bước nhanh qua hội trường, đi về phía phòng thay quần áo, vừa muốn đẩy cửa, lại nghe thấy cách vách truyền đến tiếng Trần Lạc cùng Trần Chi Mặc.

Trần Mộc Ngôn trực giác tự nói với mình, không nên nghe chuyện giữa bọn họ. Nhưng là sâu trong nội tâm tò mò dẫn dắt cậu tới bên cạnh cửa khép hờ.

“Sao, phát hiện Tiểu Ngôn không có hư hỏng như ông nghĩ, phát hiện trưởng tử ta đây không thể khống chế, muốn đổi người làm con cờ của ông?” Trần Chi Mặc thanh âm mang theo giễu cợt, trừ lúc diễn, Trần Mộc Ngôn chưa bao giờ nghe qua hắn dùng loại giọng điệu này nói chuyện.

“Mộc Ngôn tổng so với người cố ý xếp đặt cha mình và bạn gái nằm cùng nhau chụp hình rồi lấy ra uy hiếp còn tốt hơn nhiều chứ?” Trần Lạc dùng giọng trần thuật, như căn bản không phải chuyện tình có gì không được .

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, trong óc một trận vù vù nghĩ. Lục Mạt Nhiên nói thật?

“Bằng không thì sao? Hiện tại ta liền không phải là ở trên ti vi diễn trò, mà là đối những nữ nhi của đồng bạn buôn bán ông giả vờ làm người khiêm tốn, quan trọng nhất là tất cả nữ nhi bọn họ ta cũng phải đối phó, có phải ông ước gì ta có thể đem bọn họ đều cưới làm vợ đi.”

Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm những thứ này đúng là việc Trần lạc muốn bọn họ làm. Có lẽ. Có lẽ Mặc ca thật chỉ là vì thoát khỏi khổng chế Trần lạc mới có thể làm chuyện này. Ít nhất đến bây giờ, Lục Mạt Nhiên cùng Trần lạc hình như cũng không có xuất hiện ở báo chí hoặc là trên internet.

“Nói không cần sao khó nghe, Mộc Ngôn là con trai của ta, ta muốn bồi dưỡng nó chẳng lẽ không đúng nhân chi thường tình?”

“Nhân chi thường tình? Ông chỉ muốn hấn mỗi một bước đều dựa theo ông nói mà làm thôi. Hiện tại ông phát hiện hấn không như trước, hấn có thể cấp mặt mũi, vừa muốn đem hấn đập nặn thành nhi tử ngoan ông muốn đi? Hấn là tự nhiên là có chuyện mình muốn làm, ta sẽ không để cho ông trở ngại hấn.”

Trần Mộc Ngôn trái tim khẽ run lên. Bất kể Lục Mạt Nhiên nói đến cùng phải thật hay không, ít nhất Trần Chi Mặc là đối với cậu quan tâm thật sự.

“Oh? Vậy người tính toán làm sao? Phải biết rằng cho dù người công khai hình ta cùng Lục Mạt Nhiên thì thế nào? Chúng ta bây giờ là vợ chồng, cởi hết quần áo nằm ở trên giường cũng không coi là chuyện xấu. Còn có, làm cái gì phải làm bộ quan tâm đệ đệ người như vậy? Người cho rằng ta không biết người vẫn ghét nó nhất sao?”

Cái gì. Mặc ca ghét mình nhất? Lời của Trần Lạc làm thân thể Trần Mộc Ngôn run lên, cảm giác xấu hổ nhiên xông vào trong đầu của cậu, tựa như cái hộp Pandora thần bí, sắp mở ra.

“Cũng bởi vì năm đó tuổi nó so với người nhỏ hơn, cho nên mẹ của người mới dẫn nó đi, lưu lại một mình người chịu đựng người cha như ta không phải sao? Trước kia Mộc Ngôn từ Mĩ gửi tin cho người, người một tin cũng không gửi về, vẫn là thư kí ta thay người gửi. Sinh nhật người, Mộc Ngôn gửi quà bên Mĩ về cho người, người cũng ném vào thùng rác, ngay cả hủy đi cũng không hủy. Nó ở Mĩ gây họa, trở về nước, lúc nó nói muốn ở chung với người, người là nói như thế nào ‘đừng hy vọng ta chiếu cố cái đồ bỏ đi như người.’ “

Trần Mộc Ngôn nắm chặt quả đấm, đây không phải là thật. Điều này sao có thể là thật?

Nếu như Trần Chi Mặc thật chán ghét mình như vậy, tại sao hiện tại đối mình ôn nhu như vậy?

“Người cho rằng ta không biết tại sao sau khi Mộc Ngôn trở về nước một mực làm những chuyện hoang đường kia? Nó muốn có sự chú ý của người, muốn sự quan tâm của người, nhưng là người làm sao? Người làm như không thấy, người biết chỉ cần nó tiếp tục hoang đường, đợi đến khi nó thối nát, sẽ không được cứu trợ nữa.” Lời của Trần Lạc rất nhẹ nhàng, phảng phất như tùy ý con trưởng của mình coi khinh đứa con thứ hai không có gì lớn, cái người cha như hấn chỉ là ở một bên xem cuộc vui .

“Không tệ a, cha. Người thật đúng là hiểu rõ ta.” Trần Chi Mặc thanh âm là lạnh như băng, như từ trong hầm băng chậm chạp tràn ra, “Cũng bởi vì năm tuổi nhỏ, cho nên mẹ chọn hấn.. Cũng bởi vì nhỏ tuổi, cho nên liền muốn ta người đại ca này cho hấn quan tâm. Cũng bởi vì năm đó tuổi nhỏ, cho nên những thứ đồ kia có thể không hiểu. Đây không có nhiều công bình a?”

Trần Mộc Ngôn đáy lòng một mảnh lạnh như băng, Trần Chi Mặc nói ra từng lời giống như lưỡi dao, phá vỡ trái tim của cậu, làm cậu đau đớn không biết nên hô hấp như thế nào .

Cậu chưa từng nghĩ tới cái đệ đệ này đối với Trần Chi Mặc dĩ nhiên là cái dạng như vậy.

Tồn tại của Trần Mộc Ngôn đối với Trần Chi Mặc mà nói chính là một loại thương tổn, cho nên hấn dùng một loại phương thức khác tàn nhẫn hủy diệt Trần Mộc Ngôn.

“Vậy người bây giờ làm gì lại giả bộ như một ca ca tới bảo vệ nó? Đừng cho là ta không biết người đang nghĩ cái gì, người bây giờ càng bảo vệ nó, càng làm nó lệ thuộc vào, chờ người bỏ rơi nó tổn thương nó, hiệu quả mới có thể càng tốt, có đúng hay không?” Trần Lạc khẽ cười hỏi hân, “Thành thật mà nói, loại người tính cách như người thích hợp ở trên thương trường hơn.”

Trần Mộc Ngôn đưa tay che lỗ tai, chậm rãi bước đi.

Cậu không muốn nghe, cậu trả lời của Trần Chi Mặc cậu không muốn nghe.

Chính là bởi vì như thế, cậu không có nghe thấy cuộc nói chuyện phía sau còn thêm kinh ngạc hơn.

“Ta đây sẽ nói cho người biết tại sao mẹ của người lựa chọn mang Mộc Ngôn đi nhưng không chọn người !” Trần Lạc dựa vào cái bàn phía sau ,không nhanh không chậm nói, “Bởi vì người là con riêng của ta, người cùng cô ta một chút huyết thống cũng không có.

“Cô ta muốn đi, tự nhiên là mang theo Mộc Ngôn mà không phải mang người đi!”

“Aha, ” Trần Chi Mặc nhún vai, “Tin tức kia quả thật rất kinh người, ta nhận.”

Trần Mộc Ngôn đã đi rất xa, tâm tư một mảnh hỗn loạn Hân quả nhiên là ảnh đế, nếu ghét mình như vậy ,còn có thể diễn như đối với mình là trần bảo.

Như vậy ngày ngày diễn trò hân chẳng lẽ không mệt sao?

Không trách được Anna sẽ nói yêu Trần Chi Mặc như yêu một tuồng kịch.

Không trách được Tô Văn Hi sẽ hỏi mình, nếu có một ngày Trần Chi Mặc không hề quan tâm mình nữa mình sẽ làm cái gì ?

Không trách được Tô Trăn nói Trần Chi Mặc muốn khống chế mình.

Thì ra là. Thì ra là Trần Chi Mặc lại chán ghét mình như vậy !

Cậu tại sao có thể quên mất mình ở trong bệnh viện tỉnh lại , về mặt Trần Chi Mặc như chẳng thêm ngó tới ?

Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả dối?

Trần Mộc Ngôn bắt tri bắt giác đi tới hội trường ,mờ mịt nhìn những tân khách chuyện trò vui vẻ.

Tất cả suy nghĩ từ đầu óc của cậu rút ra, trên mặt của cậu có chút lạnh.

“Hắc, sao vậy?”

Trần Mộc Ngôn nghiêng mặt qua, nhìn thấy Tô Trăn—

Từ tám giờ rưỡi sáng đứng ở tới hôn bảy giờ tối, chỉ có lúc ăn cơm ngồi nửa giờ, lòng bàn chân đau đến trong ngực.

41. Chương 41

Cậu muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại không có khí lực nói chuyện.

Tô Trăn khẽ thở dài một hơi, ngón tay xẹt qua gương mặt cậu:”Tại sao muốn khóc ?”

Thì ra Cậu rơi lệ .

“Cậu một giờ trước, cứu Lý Bộ trưởng, làm cha cậu đặc ý một hồi. Theo đạo lý hiện tại cậu hân là rất vinh dự đi, sao bỗng nhiên lại như vậy?”

Trần Mộc Ngôn không bắt buộc mình lộ ra nụ cười, không biết tại sao cậu cảm giác trước mặt Tô Trăn không cần che dấu cái gì.

“Tô Trần ,anh đoán sai rồi, anh tôi hẳn không phải là khổng chế cuồng, hẳn chẳng qua là. Vô cùng chán ghét đệ đệ tôi đây thôi.”

Tô Trần trên mặt không có thay đổi ,chẳng qua là dẫn Trần Mộc Ngôn tới hội trường vào một bàn ăn không gây chú ý, bưng một chút thức ăn tới, không nhanh không chậm ngồi xuống đối diện với cậu.

“Cho nên cậu trông cậu khó coi như vậy, là do Trần Chi Mặc?”

“ Đúng vậy “

“Hắn ghét cậu hay thích cậu là chuyện rất trọng yếu sao? Không có Trần Chi Mặc đồng ý ủng hộ hay tình huynh đệ hẳn đối với cậu, cậu liền làm bác sĩ không được?”

“Dĩ nhiên không phải .”

“Hay là nói không có Trần Chi Mặc những bằng hữu kia của cậu cũng sẽ không để ý tới cậu nữa?”

“ Không phải .”

“Hay là hẳn rất chán ghét cậu có thể thay đổi sự thật các người là huynh đệ ?” Tô Trần cầm một khối bánh bích quy bỏ vào trong miệng, hẳn tưởng ăn không thể nói ưu nhã, chẳng qua là có một loại khí ,thoạt nhìn tựa như quảng cáo bánh bích quy nào đó.

“Chúng tôi là huynh đệ.”

“Kia không phải được rồi ? Nếu như hẳn chán ghét cậu, hẳn đối với cậu quan tâm cùng chiều cổ kia cũng là giả dối, nhưng cái này cũng không làm trở ngại việc Trần Mộc Ngôn muốn làm. Không nên quên bản thân cậu là ai.” Tô Trần đem một khối bánh bích quy đến khoe miệng Trần Mộc Ngôn. Nếu như cậu không thích bánh bích quy ,vậy thì nói với tôi tiếng cảm ơn, sau đó đi tìm món cậu thích. Hết thấy đều đơn giản như vậy, đối đãi Trần Chi Mặc cũng là như vậy.”

Mặc dù tâm tình vẫn trầm trọng như cũ , nhưng Trần Mộc Ngôn tựa hồ hiểu ra cái gì đó.

“Cảm ơn, tôi quả thật không thích bánh quy.” Trần Mộc Ngôn hít một hơi.

Cậu vẫn coi Trần Chi Mặc là người vô cùng trọng yếu, bởi vì khi Diệp Nhuận Hành thay đổi Trần Chi Mặc là người đầu tiên bên cạnh mình.

Nhưng vô luận Trần Chi Mặc có xem cậu là người trọng yếu hay không, cậu cũng sẽ tiếp tục làm chuyện mình muốn, trở thành người mình muốn.

Lúc này, Trần Chi Mặc đang mỉm cười từ phòng nghỉ ngơi đi ra, gạt đầu hướng những tân khách nâng ly thăm hỏi. Thật ra thì Trần Mộc Ngôn biết hẳn cũng không thích loại chào hỏi này, nhưng hẳn lại có thể vẫn giữ vững nụ cười này, không biết lúc hẳn đối với mình có tràn đầy phiền chán hay không.

Hắn từng bước từng bước đi tới bên người Trần Mộc Ngôn ,”Em trốn tới chỗ này ăn cái gì?”

“Ừ.” Trần Mộc Ngôn gạt đầu, cậu thật rất bội phục khả năng quản lý tâm tình của Trần Chi Mặc ,mới vừa rồi còn cùng Trần Lạc giương cung bạt kiếm, hiện tại hoàn toàn không có.

Tô Trần nhìn Trần Mộc Ngôn một cái, sau đó chỉ hướng bóng dáng mặc váy màu tím trong ân khách , “Tốt lắm hình như là bạn học của cậu? Nhìn bộ dáng của cô ta có phải hay không đang tìm cậu?”

“A, là Đinh San San. Ca, em đi tìm cô ấy đây !” Nói xong, Trần Mộc Ngôn liền đứng dậy đi tới.

Cậu thật rất cảm kích Tô Trần ,bởi vì giờ phút này cậu còn chưa chỉnh lý tốt được tâm tình để đối mặt Trần Chi Mặc.

“Tô Trần ,Tiểu Ngôn sao vậy?” Trần Chi Mặc nhìn về phía Tô Trần ngồi ở chỗ đó như không có chuyện gì xảy ra ăn điểm tâm .

“Sao cái gì?”

“Hắn thoạt nhìn không quá cao hứng.”

“Bị cha mình lấy ra khoe khoang có gì đáng giá cao hứng a.”

“Chỉ là như vậy sao?” Trần Chi Mặc hoài nghi lộ ra nụ cười.

“Người là đại ca của hần, hần là so với ta rõ ràng hơn chứ.” Tô Trần chống đầu, mặt nghiêng nhìn về phía Trần Mộc Ngôn, “Thật ra thì thứ hần muốn rất đơn giản, đó chính là chân thật. Nói thí dụ như hần hi vọng cha hần thật sự thương hần.”

“Tại sao ta lại cảm thấy người có hàm ý khác?” Trần Chi Mặc ở trước mặt hần ngồi xuống.

Tô Trần đưa tay gắp một chút miếng chanh kẹp ở miệng ly, “Ta còn cảm thấy dưới khuôn mặt người còn có vô số khuôn mặt khác.”

Giờ phút này, Đinh San San đang hưng phấn hướng Trần Mộc Ngôn tự thuật mình và bao nhiêu mình tình chụp ảnh chung. Nhờ phúc của cô, Trần Mộc Ngôn nói tạm thời quên mất chuyện của Trần Chi Mặc và Trần Lạc.

Hôn lễ sau khi chấm dứt, Trần Mộc Ngôn lái xe đưa Đinh San San cùng Khương Phi về ký túc xá.

Khi cậu lần nữa trở lại nhà trọ, đã là hơn mười giờ tối.

Mở cửa, Trần Mộc Ngôn nhìn thấy Trần Chi Mặc an vị trên ghế sa lon chờ mình, ngay cả áo sơ mi trên người cũng chưa đổi lại, áo khoác tây trang tùy ý khoác lên trên ghế sa lon.

Trần Mộc Ngôn khẽ hít một hơi, cười nói: “Ca, còn chưa ngủ?”

Trần Chi Mặc “Ừ” một tiếng.

Trần Mộc Ngôn cúi đầu đổi lại dép, cậu có thể cảm nhận được tầm mắt Trần Chi Mặc một mực trên người cậu. Cho đến khi cậu đi qua ghế sa lon chuẩn bị lên lầu, Trần Chi Mặc bắt được cậu.

“Nói cho anh biết, em làm sao vậy?”

“Em không có sao, chẳng qua là cha làm em có chút không vui mà thôi.”

“Nhưng tại sao anh cảm thấy em vì anh mà mất hứng? Anh muốn cùng nói chuyện với em, vừa đi tới hướng em, em đã đi tới chỗ người khác. Ngay cả sau khi tiệc cưới chấm dứt, em cũng không cùng anh nói một tiếng rồi rời đi?” Trần Chi Mặc nhíu mày, trên mặt khó hiểu cùng nhàn nhạt ưu thương. Chẳng qua Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên không biết về mặt này của hần có phải thật ý quan tâm mình hay không?

“Người ở trên tiệc cưới nhiều quá mà thôi. Hơn nữa em lúc đi có nói với cha rồi.” Trần Mộc Ngôn gãi gãi đầu, muốn tận lực làm cho mình thoát nhìn không có chuyện gì, “Mặc ca, em hơi mệt, đi ngủ đây!”

Trần Chi Mặc vẫn ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách. Lúc này, điện thoại trong túi áo hần vang lên, móc ra vừa nhìn, là một cái tin nhắn: đã điều tra rõ nghiên cứu sinh đại học B, sắp tới không có dự định du học.

Xóa cái tin này, ngón tay Trần Chi Mặc ở điện thoại di động quay một vòng, hần chậm rãi đứng dậy, cầm lên áo khoác tây trang đi tới.

Điểm tâm hôm sau, hết thấy thoát nhìn tựa hồ không có thay đổi.

Trần Chi Mặc cảm tờ báo chờ Trần Mộc Ngôn xuống lầu. Mà Trần Mộc Ngôn vừa ăn bữa sáng vừa nói một chút việc cần phải làm hôm nay. Thứ hai là ngày thi thực tập, Trần Mộc Ngôn không thể tới trễ, cơ hồ lang thôn hổ yết liền chạy tới bệnh viện.

Mặc dù cậu và Trần Chi Mặc hình thức chung sống không có biến hóa, nhưng sâu trong cái gì đó đã không giống như lúc trước.

Giống như đã biết bí mật, vô luận như thế nào cố gắng cũng không cách nào làm bộ như không biết.

Nếu như có thể, Trần Mộc Ngôn thật không muốn về nhà, nhưng lại tìm không được cái cớ thích hợp. Nói thật, điều này làm cho cậu vô cùng hy vọng niên học này kết thúc, như vậy cậu có thể xin vào ký túc xá nghiên cứu sinh, sau đó trọ ở trường.

Vào một ngày thực tập chấm dứt, Trần Mộc Ngôn thay một bộ quần áo tốt tới chỗ Đinh San San.

“Này, buổi tối cùng đi ăn cơm đi! Tôi mời khách !”

Đinh San San có chút kỳ quái nhìn cậu: “Trần Mộc Ngôn,cậu làm sao vậy? Cậu đã mời tôi ăn chùng mấy buổi cơm tối rồi !”

“Cái này, thực tập vốn là mệt chết đi, chúng ta phải cùng nhau bổ sung dinh dưỡng a.”

“Quý ngày ngày cùng cậu bổ sung dinh dưỡng. Trong bệnh viện cả bác sĩ hơn năm mươi tuổi đều đồn rằng chúng ta hẹn hò đấy !Bị cậu làm hại tôi không được những bác sĩ khác theo đuổi thì làm sao bây giờ?” Đinh San San nghiêng đầu, “Tôi nhớ cậu là đệ đệ ngoan,trước khi về nhà đều phải gọi cho ca ca hay nhắn tin báo cáo mà,đừng nói với tôi là cậu cùng cái người đại ca tốt kia náo loạn a?”

“Không thể nào.”

“Không có thì tốt,tôi tối nay phải cùng bạn học hồi sơ trung xem phim,tạo không gian tốt phát triển.” Đinh San San buồn cười nói, “Nếu không cậu đưa tôi cùng hần tới nơi nào tốt hẹn hò đi?”

“Quên đi. . . . Đến lúc đó bị đối phương hiểu lầm tôi là bạn trai cậu,đây không phải là làm hỏng chuyện ‘ phát triển không gian ‘ các người sao ?”

Đinh San San hừ một cái,liền giẫm giày cao gót ngồi lên xe.

Trần Mộc Ngôn âm thầm cầu nguyện cô ngàn vạn lần đứng vững, chớ giẫm trúng chân hành khách nào.

Cũng là tối hôm đó, Tô Trần vào trong thang máy gặp Trần Chi Mặc.

Tô Trần hướng hần gạt đầu, vừa muốn đưa tay nhấn nút lên lầu 5,cổ tay đã bị đối phương đè xuống.

“Chuyện gì?”

“Người nói cái gì với đệ đệ ta?” Trần Chi Mặc trên mặt nở nụ cười,thậm chí có mấy phần âm hàn ,trong không gian nhiệt độ chợt giảm xuống.

“Người là chỉ cái gì?” Tô Trần hất ra tay của đối phương, nhấn xuống cái nút, dựa vào tường đứng.

“Người biết ta chỉ chính là cái gì. Hần là đệ đệ của ta, ta không hy vọng có bất kỳ người nào đến phá hư tình cảm giữa chúng ta.”

Thang máy dừng ở lầu năm, vừa muốn mở cửa, Trần Chi Mặc đưa tay đè xuống nút đóng cửa,một tay kia chống đỡ bên tai Tô Trần, ánh mắt của hần có chút trầm xuống,làm người ta khó có thể tránh.

Thang máy tiếp tục lên trên,Tô Trần lần nữa đưa tay ấn nút xuống lầu năm.

“Vậy thì nhớ cho kỹ hần là đệ đệ người .”

Lúc này, thang máy dừng ngay tầng lầu Trần Chi Mặc ở ngừng lại,Tô Trần hướng hần làm một tư thế “tạm biệt”

Mở cửa phòng, cửa trước không thấy giày của Trần Mộc Ngôn,có thể thấy được hần vẫn chưa về.

Trần Chi Mặc lấy điện thoại di động ra, phía trên là tin nhắn Trần Mộc Ngôn,nói hần buổi tối cùng bạn học ăn cơm.

Trần Chi Mặc khẽ hừ một tiếng, bấm số điện thoại.

“A lô,Trần tiên sinh.”

“Người bây giờ là đang theo dõi đệ đệ của ta ?”

“Đúng vậy.”

Trần Chi Mặc nhìn đồng hồ trên tay,đã là tám giờ tối ,”Hần bây giờ đang làm cái gì?”

“Ở trong MacDonald đọc sách.”

“Cùng với ai?”

“Một mình.”

Trần Chi Mặc nhắm hai mắt lại, ngón tay cơ hồ rất dùng sức, “Được rồi, người tiếp tục theo dõi hân.”

Trong một tuần, đối với Trần Mộc Ngôn vui vẻ nhất chính là thứ sáu.

Bởi vì vào ngày này hân có thể cùng Thẩm Thanh ở thư viện từ buổi sáng đến tối.

Thẩm Thanh đọc sách về mặt rất chuyên chú, loại chuyên chú này cũng có thể cuốn lấy Trần Mộc Ngôn.

Buổi trưa, hai người có cùng nhau đến phòng ăn

“Tôi phát hiện, trong phòng ăn rất nhiều nữ sinh dùng ánh mắt hâm mộ nhìn tôi !” Thẩm Thanh nhận lấy mâm thức ăn Trần Mộc Ngôn bưng tới ,cười nói, “Xem ra cậu ở đây thật rất được hoan nghênh a!”

42. Chương 42

Trần Mộc Ngôn nhìn quanh bốn phía một chút , phát hiện nhìn bọn họ đều là học muội lớp dưới. Kể từ khi hình tượng phi xa-dãng thái tử của cậu ở trường học chuyển biến thành học sinh ngoan lễ phép ,trình độ cậu được hoan nghênh không ngừng tăng lên, trước học kỳ thậm chí còn có người đề danh cậu là người đẹp trai trong trường.

“Vậy cậu nhất định không tưởng tượng nổi, hơn một năm trước tất cả mọi người trong trường học này tránh tôi như rắn rết.” Trần Mộc Ngôn buồn cười nói.

“Ha hã, hiện tại nhất định có rất nhiều người đang suy đoán tôi có phải là bạn gái của cậu không, không chừng đã làm vỡ rất nhiều trái tim thủy tinh rồi.”

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía Thẩm thanh, một ít xúc động làm cậu không chế không được mình, nói ra câu nói kia: “Vậy cậu không thể thật làm bạn gái của tôi à?”

Sau khi nói xong, cậu bỗng nhiên sợ , cảm giác mình là một đứa ngốc, làm sao lại ở trường học trong phòng ăn hỏi những lời này?

Còn Thẩm Thanh thì trầm mặc.

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, vội vàng phát phát tay nói: “Ăn cơm đi. Một lát còn phải trở về đọc sách !”

Nhưng Thẩm Thanh lại mở miệng nói chuyện.

“Mộc Ngôn, tôi biết gia thế của cậu ,cũng biết cậu được Trịnh giáo sư chỉ đích danh làm nghiên cứu sinh của hân ,càng biết cậu là người thiện lương, cái này có nghĩa là cậu rất hoàn mỹ, tôi hiện tại cũng tìm không ra khuyết điểm gì của cậu.”Thẩm thanh khẽ mỉm cười, “Nhưng tôi cũng rất bình thường. Cha của tôi chỉ là một bảo vệ,mẹ là cô giáo dạy tiểu học.Tôi bộ dáng cũng không xinh đẹp, thậm chí tính cách không thể nói hoạt bát sáng sủa hay là an tĩnh thành thạo.”

“Tôi Chẳng qua là thích cậu mà thôi. Thích cần nguyên nhân sao?”

Trần Mộc Ngôn ánh mắt có chút chua xót.

Lúc cậu là Diệp Nhuận Hành,cậu vẫn thích cô .

Loại cảm giác u mê này kéo dài thật lâu thật lâu, cậu yêu cầu cũng không nhiều, thật ra thì chỉ là cùng cô ngồi ở chỗ này,cậu đã cảm thấy rất thư thái, thật giống như trong nội tâm tất cả gợn sóng cũng có thể bình phục lại.

“Nhưng cùng dạng người như cậu ở cùng nhau,tôi sẽ bất an . Tôi vốn lo được lo mất, cảm giác tôi sẽ lại mất đi cậu.”

“Cũng bởi vì gia thế nhà tôi rất tốt,bộ dáng không tệ, tính cách cũng không hư hỏng?” Trần Mộc Ngôn lần đầu tiên cảm giác mình rất tủi thân, mặc dù cái từ tủi thân này dùng trên người có chút không xong, nhưng là lúc nào, “Hoàn mỹ” cũng đã trở thành khuyết điểm?

“Cũng bởi vì, trong nội tâm của tôi vẫn thích một người, mặc dù hắn đã rời đi, nhưng tôi còn chưa quên hắn được. Lúc tôi chưa buông tha chuyện lúc trước tôi liền tiếp nhận lời của cậu, đối với cậu là không công bình.” Thắm Thanh nhắm mắt lại, tựa hồ nếu như cô mở to mắt nói chuyện có liên quan đến người kia, nước mắt sẽ rơi xuống.

“Hắn là ai vậy?” Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm chẳng lẽ Thắm Thanh ở đại học Q thích người nào sao?

“Hắn. Tên là Diệp Nhuận Hành. Hơn một năm trước kia. Bởi vì một tai nạn ngoài ý muốn.” Thắm Thanh giọng nói bắt đầu phát run.

Phản xạ có điều kiện ,Trần Mộc Ngôn đưa tay bắt lấy cô, “Không cần phải nói ,Thắm Thanh. Tôi hiểu.”

Đúng vậy, về chuyện Diệp Nhuận Hành ,tôi cũng hiểu.

Thì ra là, cậu vẫn đều thích tôi,cậu vẫn chưa quên tôi.

Trên cái thế giới này trừ chính mình, cũng chỉ có cậu còn nhớ rõ tôi.

“Tôi Tôi không muốn mất đi người bạn như cậu, nhưng nếu như cậu cảm thấy tôi lợi dụng cậu để giúp tôi thi đậu nghiên cứu sinh của Trịnh giáo sư ,cậu có thể.”

“Tôi không cảm thấy cậu đang lợi dụng tôi.”Trần Mộc Ngôn cắt đứt lời cô nói, “Hơn nữa chúng ta thời gian quen biết cũng không lâu, tôi đột nhiên nói những lời đó vốn chính là đường đột. Chúng ta trước tiên có thể từ bằng hữu phát triển.Có lẽ thời gian lâu dài ,cậu sẽ phát hiện cậu cũng yêu thích tôi. Hay là tôi sẽ phát hiện so với người yêu,chúng ta có thể làm một đôi bạn thân !”

Cậu hiểu được, Thắm Thanh hiện tại bị vây trong giai đoạn thi nghiên cứu sinh , mình không nên cho cô quá nhiều áp lực.

Hiện tại nếu như Trần Mộc Ngôn nói cho Thắm Thanh mình chính là Diệp Nhuận Hành,chỉ biết là sẽ dọa cô.Hơn nữa cậu còn có đầy đủ thời gian, làm cho cô biết được, cậu chính là Diệp Nhuận Hành,cái người vẫn trong lòng cô.

Bởi vì ở trong thư viện, điện thoại di động cũng là chế độ yên lặng,đợi đến xế chiều ra khỏi thư viện,Trần Mộc Ngôn mới phát hiện điện thoại di động của mình đều nhanh bị Vương đại hữu gọi hư.

Trần Mộc Ngôn vội vàng gọi lại.

“Vương đại ca, có việc gì gấp sao?”

“Có việc! Cậu mau đến bệnh viện! Anh của cậu bị xe đạo cụ đụng phải !”

Cái gì? Mặc ca bị đụng ?

Chỉ một thoáng, trái tim của cậu một trận trầm xuống, không tự chủ lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Trần Mộc Ngôn còn không kịp cùng Thắm Thanh nói tạm biệt,liền vội vàng tiến đến bệnh viện.

Chạy tới bệnh viện, mới phát hiện đã có chút ít ký giả vây quanh ở nơi đó, mà bảo vệ thì ngăn bọn họ ở ngoài cửa.

Vương Đại Hữu ở cửa chờ cậu,gặp vừa đến đã dắt cậu vào bên trong .

“Cậu ở trường học bề bộn nhiều việc sao? Tôi gọi mấy trăm cuộc cũng không thấy cậu bắt máy !”

“Tôi ở thư viện, cho nên điện thoại di động cài đặt chế độ yên lặng.Anh tôi hắn thế nào?” Trần Mộc Ngôn cùng Vương Đại Hữu vào thang máy, nhìn về mặt Vương Đại Hữu ,chỉ sợ bị thương là không nhẹ.

“Tay trái của hắn bị gãy xương, bởi vì não chấn động đến bây giờ còn chưa tỉnh lại !May là không có khiến cho xuất huyết bên trong não, nếu không chỉ sợ bộ phim này của anh cậu là di tác *!Vương Đại Hữu hung hăng vỗ đầu mình một cái, “Cái gì ‘ di tác ‘ a , phi phi phi!”

*: di trong di vật, tác trong tác phẩm

Trần Mộc Ngôn khòp hàm run lên, đi tới ngoài phòng bệnh .

Đạo diễn, Chu tử, EVEN còn có tài xế lái xe đạo cụ cũng ngồi ở ngoài phòng bệnh.

Trần Mộc Ngôn xuyên qua lớp thủy tinh nhìn Trần Chi Mặc an tĩnh ở trên giường, khẽ nhả lại mi tâm không biết là đang suy tư phiên lòng chuyện gì hay là bởi vì đau đớn.

Bác sĩ có ý tứ là trừ phi Trần Chi Mặc tỉnh lại, nếu không bọn họ cũng không thể vào gặp.

“Hắn làm sao lại bị xe đạo cụ đụng vào ?” Trần Mộc Ngôn quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, quét qua vẻ mặt mỗi người .

“Vì nhặt cái này.” Vương Đại Hữu thở dài một hơi, từ trong túi tiền lấy ra một cái dây chuyền, chẳng qua là sợi dây đã bị đứt, “Tôi thật không rõ vật này sao lại trọng yếu như vậy ? Vừa nhìn cũng biết chỉ là trong cửa hàng nhỏ mà thôi. Tại sao lại vọt tới trước mặt xe đạo cụ mà nhặt? Anh của cậu lúc ngã trong tay vẫn nắm lấy nó.”

Trần Mộc Ngôn gắt gao ngó chừng thứ trong tay Vương Đại Hữu , từng bước từng bước đi tới, thân thể của cậu cứng ngắt được tựa như rối gỗ, đưa tay đi nhận lấy cái dây chuyền kia.

“Cái này. Trần tiên sinh, tôi thật không phải là cố ý đụng anh của cậu.” Tài xế xe đạo cụ đứng lên, vẻ mặt áy náy , “Lúc tôi đang lái, trên đường không có ai , chẳng qua là bỗng nhiên anh của cậu vọt ra, tôi liều mạng phanh xe. Nhưng. Nhưng vẫn là đụng vào hắn.”

Trang sức bạc trong tay bởi vì bàn tay dùng sức mà khảm vào trong lòng bàn tay, thân thể run rẩy, Trần Mộc Ngôn dùng sức hít một hơi.

Cậu thật ngốc a, nếu là Trần Chi Mặc thật một chút cũng không cần mình, tại sao phải xông qua nhặt cái dây chuyền này ?

Nó vừa không đáng giá tiền, hơn nữa còn là đệ đệ hắn chán ghét đưa cho !

Đạo diễn nhìn về phía EVEN, “Không phải nói lúc gặp chuyện không may cậu đứng ở ven đường sao? Trần Chi Mặc có nói gì hay không?”

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía EVEN, hắn chẳng qua là dùng biểu tình vắn vẹo nói một câu, “Ta làm sao biết !” Sau đó liền ngửa đầu nhìn trần nhà, một bên người đại diện không ngừng dùng bả vai đụng hắn, ý bảo hắn ở trong bệnh viện cũng đừng có phát cáu đùa bỡn.

Cái kia. Đạo diễn. Vấn đề tiến độ quay.” Vương Đại Hữu đi về phía đạo diễn, bởi vì Trần Chi Mặc căn bản không biết lúc nào có thể khôi phục, cái này ý nghĩa bộ phim có thể sẽ phải kéo dài.

“Cái này các người trước không cần lo lắng, ta đã cùng công ty đầu tư bàn bạc xong. Chúng ta trước tiên có thể hoàn thành những cảnh quay khác, lúc trước bởi vì Trần Chi Mặc diễn vô cùng lưu loát, phần diễn hắn trên căn bản đều xong, còn dư lại mấy cảnh chúng ta có thể đợi hắn tỉnh lại sau rồi xem tình huống.”

“Vậy thì cảm ơn nhiều!” Vương Đại Hữu như trút được gánh nặng.

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía mọi người nói: “Cảm ơn mọi người quan tâm tới ca tôi, tôi biết chư vị còn có phim phải quay, chờ ca tôi tỉnh, tôi sẽ báo cho đạo diễn trước tiên.”

“Vậy thì tốt, dù sao chúng ta đợi ở chỗ này cũng không cách nào vì Trần Chi Mặc làm những thứ gì, vẫn là trở về hảo hảo mà quay phim, đừng để sau khi hắn tỉnh lại phát hiện mình tân tân khổ khổ diễn xuất trở nên hồng bét.”

Đạo diễn càng nói, mọi người liền hướng Trần Mộc Ngôn từ biệt .

Cũng là EVEN một bộ không muốn rời khỏi , vẫn là người đại diện kéo hắn đi.

Trần Mộc Ngôn tại chỗ ngồi xuống , trong tay còn nắm dây chuyền kia.

“Tôi đi xuống mua chút nước, nếu như Chi Mặc tỉnh cậu nhớ báo cho tôi biết.” Vương Đại Hữu vỗ vỗ vai cậu.

Trần Mộc Ngôn móc ra điện thoại di động của mình, cậu là thân đệ đệ hắn, gặp chuyện không may vậy mà cậu là người cuối cùng chạy tới ! Vương Đại Hữu ước chừng gọi mình năm mươi mấy cuộc, mà mình lại đắm

chìm trong vui sướng cùng Thẩm Thanh ở chung một chỗ ,đối với Trần Chi Mặc hết thấy không biết chút nào!

Trong điện thoại di động còn có mười mấy tin nhắn,mỗi một cái là Trần Chi Mặc gửi tới.

Hắn hỏi cậu,Tiểu Ngôn em tối có về ăn cơm không?

Tiểu Ngôn, anh đoán em ở thư viện đọc sách, anh chỉ muốn nói với em tối đừng ở bên ngoài ăn, về nhà ăn đi.

Tiểu Ngôn, em rốt cuộc làm sao? Có phải gặp chuyện không vui không?

Tại sao em cái gì cũng không nói với anh?

Trần Mộc Ngôn nhìn màn hình điện thoại ,cậu rất cục hiểu mình thật ra thì chính là một đứa trẻ bốc đồng ,tự cho là bị thương tổn, tự cho là mình đã lớn lên, thật ra thì xét đến cùng,cậu vẫn chỉ là đứa trẻ.

“Mặc ca thật xin lỗi.” Trần Mộc Ngôn rơi nước mắt ,rơi vào trên màn hình điện thoại .

Nhưng vào lúc này, trên giường Trần Chi Mặc chậm rãi tỉnh lại, Trần Mộc Ngôn vừa ngẩng đầu nhìn thấy hắn mê mang tựa hồ đang tìm kiếm người nào.Trần Mộc Ngôn vội vàng vỗ vỗ thủy tinh, trong nháy mắt Trần Chi Mặc ánh mắt chống lại cậu,Trần Mộc Ngôn cười nhìn về phía hắn.

Bưng cà phê Vương Đại Hữu phát hiện hắn tỉnh, vội vàng đi tìm bác sĩ tới.

Mười mấy phút sau, Trần Chi Mặc được chuyển dời đến phòng bệnh bình thường .

Trần Mộc Ngôn rất cục có thể ngồi ở bên cạnh hắn .

“Mặc ca,anh bây giờ cảm giác như thế nào?”

“Hoàn hảo, có chút chóng mặt.” Trần Chi Mặc ánh mắt kể từ khi hắn tỉnh lại cũng chưa từng rời khỏi trên người Trần Mộc Ngôn, “Tiểu Ngôn. Thật xin lỗi, anh hình như làm mất dây chuyền em tặng”

43. Chương 43

“Không có, ở chỗ này đây.” Trần Mộc Ngôn đem cái dây chuyền thả vào trong tay của hắn, “Mặc ca anh thiệt là, sao phải xông ra xe chỉ để nhặt vật này chứ ! Nó căn bản không đáng giá tiền! Anh Anh”

Trần Mộc Ngôn có chút kích động, cổ họng lần nữa nghẹn ngào .

Trần Chi Mặc cười một tiếng, “Anh còn chưa có chết mà,cũng không có thiếu tay thiếu chân. Nhưng cái dây chuyền này không giống ,là em lần đầu tiên tặng đồ cho anh.”

Trần Mộc Ngôn cúi đầu, Trần Chi Mặc đưa tay sờ trán cậu,”Tốt lắm, đừng buồn nữa,bác sĩ không phải nói anh nghỉ ngơi hai tuần là có thể xuất viện sao? Thạch cao trên tay cũng là một tháng có thể bỏ.”

“Thật xin lỗi, Mặc ca.”

“Em làm gì hướng anh nói xin lỗi ? Em cũng không phải là người lái xe đạo cụ.” Trần Chi Mặc thanh âm có chút thấp, “Nhưng em có thể nói cho anh, tại sao em cứ một mực tránh anh,tỷ như em không trở về nhà ăn cơm, cho dù ở nhà ăn cơm, em tựa hồ cũng không nguyện ý cùng anh nói chuyện. Anh cảm giác mình bị em ghét mà không giải thích được ,là anh làm sai cái gì sao?”

“Không có!” Trần Mộc Ngôn chợt ngẩng đầu, “Mặc ca không có làm gì sai cả, chỉ là em có chút chuyện nghĩ không thông mà thôi.”

Trần Chi Mặc nhẹ giọng thở dài một hơi, “Như vậy hiện tại em đã nghĩ thông sao?”

“Em đã nghĩ thông rồi.”Trần Mộc Ngôn cười có chút khó coi, thật ra thì tại sao phải cứ chấp nhất Trần Chi Mặc có phải chán ghét mình hay không,giống như lời Tô Trần,đây hết thấy đều không thể thay đổi sự thật bọn họ là huynh đệ .

Hai ngày sau là Chủ nhật, Trần Mộc Ngôn vẫn ở bệnh viện phụng bồi Trần Chi Mặc .

“Đột nhiên cảm giác được lần này bị thương rất đáng .”Trần Chi Mặc buồn cười nhìn Trần Mộc Ngôn ngồi ở bên giường gọt trái táo .

“Cái gì mà đáng ! Đại ca đầu anh bị đụng hư?”

“Nếu như anh không bị thương, làm sao em có thể ngoan như vậy ở cạnh anh, còn thay anh đi theo làm tùy tùng?” Trần Chi Mặc cười điểm điểm chớp mũi Trần Mộc Ngôn .

Không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn cảm thấy bây giờ hai người ở chung một chỗ cũng rất tốt.

Buổi trưa, Trần Mộc Ngôn xách cơm trưa ra cửa thang máy, nhìn thấy một cậu trai mang nón cùng kính râm đứng ở góc tường.

“EVEN?” Trần Mộc Ngôn đi tới.

Cậu trai hạ xuống nón,mấp máy môi,về mặt tựa hồ có cái gì muốn nói nhưng không biết nói như thế nào .

“Người tới nhìn ca?” Trần Mộc Ngôn biết EVEN thích Trần Chi Mặc.

“Không phải .”

“Oh, ta đây tới phòng bệnh trước.”Trần Mộc Ngôn biết người này lại đang ỡm ẹo,cho nên làm bộ không để ý tới hắn, cứ như vậy đi tới, cũng như cậu đoán, EVEN một phát túm cậu lại.

“Ta là tới tìm người.”

Những lời này ngoài dự liệu của Trần Mộc Ngôn.

“Tìm ta?” Trần Mộc Ngôn nghiêng đầu, đã bị EVEN túm hướng lầu hành lang.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Trần Mộc Ngôn hất hấn ra.

“Thật ra thì.” EVEN cúi đầu, hít một hơi, “Thật ra thì Trần Chi Mặc bị thương là bởi vì ta.”

“Bởi vì người?” Trần Mộc Ngôn trong đầu hiện lên loạt hình ảnh phim,EVEN bị xe đạo cụ đụng vào trong nháy mắt, Trần Chi Mặc vào thời khắc chỉ mảnh treo chuông chạy nhanh tới Thật sự quá ngon tình rồi, Trần Mộc Ngôn run lên.

“Ngày đó đến trưa sắp tới lúc nghỉ ngơi, ta nhìn thấy Trần Chi Mặc gửi tin nhắn .Ta biết hắn nhất định là gửi tin nhắn cho người, hơn nữa chỉ cần tới giờ nghỉ quay phim,ta liền phát hiện hắn sẽ lại cầm điện thoại ra ngoài xem,nhưng là ta đoán người nhất định không có nhắn lại.”

Lời của EVEN làm Trần Mộc Ngôn khẽ co rút đau đớn .

“Ta đổ kị người, mặc dù ta không muốn thừa nhận nhưng đổ kị người.” EVEN nhìn thẳng Trần Mộc Ngôn,không có chút nào né tránh, như hắn hiện tại đang đối mặt là chính bản thân hắn, “Ta tới, nói cho hắn biết, ‘ đệ đệ anh, muốn ở cùng với Sở Cận hơn so với anh’ .”

“Thì ra , người” Trần Mộc Ngôn nhớ tới tượng ngày đó ở tiệc cưới Sở Cận vì tránh EVEN cố ý lôi kéo mình rời đi .

“Anh của người không tổn chút sức nào liền nhìn thấu ta,hắn nói ‘ nếu thích Sở Cận liền tự mình ra tay, không nên trách cứ người khác hấp dẫn sự chú ý của hắn ’. Lúc hắn tránh ra , ta đưa tay túm hắn lại,vừa lúc túm xuống ngân sức trên cổ hắn .Hắn muốn ta trả lại cho hắn, ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn có vẻ tức giận. Rất làm người sợ.”

Trần Mộc Ngôn nhìn đối phương, cậu có thể tưởng tượng, một người ôn nhu khi sinh khí , quả thật hắn là rất đáng sợ.

“Nhưng ta không muốn thừa nhận mình sợ, cũng nhìn ra vật kia đối với hần rất trọng yếu. Vừa lúc có xe đạo cụ tới, ta liền đem vật kia ném đi. Ta chỉ muốn nhìn Trần Chi Mặc cảm thấy thứ trọng yếu bị hủy diệt mà thôi, ta không nghĩ tới hần xông qua nhật.”

EVEN thanh âm phát run, tựa hồ đang hồi tưởng một màn kia hần hiện tại rất hối hận.

Trần Mộc Ngôn trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh kia, bộ dạng liêu lĩnh của Trần Chi Mặc xông tới xe đạo cụ .

Mắt của cậu nóng lên.

“EVEN, ta biết ngươi luôn muốn nhận được quan tâm của người khác.” Trần Mộc Ngôn xoay người, “Nhưng nếu như một mình ngươi không có biện pháp quan tâm chính người, như vậy sẽ không có người khác đến quan tâm ngươi.”

Đi tới cửa phòng bệnh, Trần Mộc Ngôn hít một hơi : “Ca, hôm nay có sườn xào chua ngọt !”

Trần Chi Mặc chậm rãi lộ ra nụ cười, “Nghe thấy cũng rất thơm rồi.”

Trần Mộc Ngôn để xuống hộp đồ ăn, ôm lấy hần.

“Sao vậy, Tiểu Ngôn?” Trần Chi Mặc vỗ vỗ lưng của cậu hỏi.

“Ca, em thật thích anh.”

Trần Chi Mặc nhắm mắt lại, cảm tựa vào đỉnh đầu cậu, nhẹ giọng nói: “Chỉ có thích cũng không đủ. Anh muốn so với ‘thích’ nhiều hơn nhiều.”

“Em đây thích anh nhất vẫn không được sao?” Trần Mộc Ngôn thanh âm buồn bực nói.

Trần Chi Mặc chỉ cười khẽ một tiếng, “Anh bụng thật đói .”

“À, được.” Trần Mộc Ngôn đứng dậy, mở ra hộp đồ ăn, rất cẩn thận gấp lên miếng sườn đưa đến miệng Trần Chi Mặc, “Có ăn được hay không?”

“Một lát anh phải kiểm tra não bộ ,em ở phòng bệnh chờ anh đi.”

“Được.”

Trần Mộc Ngôn đem hộp thức ăn còn dư đóng kín.

“Anh phát hiện chỉ cần anh ngã bệnh hoặc là bị thương em sẽ một tắc cũng không rời ,xem ra anh tốt nhất cứ một mực nằm trên giường bệnh, như vậy em sẽ an phận một chút ở bên cạnh anh.”

“Mặc ca,” Trần Mộc Ngôn tay ngừng động tác, “Anh nói vậy ,em sẽ buồn. Em biết em không hiểu chuyện. Luôn hưởng thụ sự quan tâm của anh cũng không biết trả giá Nhưng em thật chưa bao giờ muốn nhận một chút tổn thương nào.”

Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, đưa tay niết mũi cậu, “Anh biết rồi.”

Hai giờ sau, Trần Chi Mặc được đẩy vào phòng kiểm tra CT.

Trần Mộc Ngôn ngồi ở trong phòng bệnh lật xem tạp chí, điện thoại trên đầu giường rung một cái, Trần Mộc Ngôn đưa tay với tới, biểu thị có một tin nhắn.

Không biết có phải của đoàn phim nhắn cho Mặc ca không, Trần Mộc Ngôn nhấn nút, tin nhắn làm Trần Mộc Ngôn mở to hai mắt nhiều lần nhìn từng chữ từng chữ ,tại sao có mấy chữ này, này có ý nghĩa gì, đã điều tra rõ lệnh đệ mỗi thứ sáu ở thư viện cùng một nữ sinh, tên của cô ta là Thẩm Thanh.

Trần Mộc Ngôn dùng mười mấy giây mới kịp phản ứng — Trần Chi Mặc phái người điều tra cậu.

Trong thân thể từng tế bào đều run rẩy .Trần Mộc Ngôn đại não bắt đầu bối rối suy tư.

Tại sao muốn phái người điều tra mình?

Hần còn biết cái gì?

Phải nói là Trần Mộc Ngôn còn có cái gì mà Trần Chi Mặc cần biết !

Trần Mộc Ngôn khẽ nhếch môi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên hô hấp như thế nào .Tay cậu bấm tin : về Thẩm Thanh có tin tức gì?

Vài giây đồng hồ sau, đối phương nhắn lại: học tại đại học Q,cha là Kiến Hoa là nhân viên bảo vệ,mẹ là cô giáo ngữ văn tiểu học ở thành phố đệ tứ.

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía nơi khác, thở ra một hơi, cậu không nghĩ tới đối phương thậm chí ngay cả gia đình Thẩm Thanh cũng tra rõ ràng.

Cậu không rõ, Trần Chi Mặc thuê thám tử tư rốt cuộc là vì cái gì? Hắn không phải ngay cả mình mỗi ngày ở bệnh viện thấy bao nhiêu bệnh nhân, thực tập xong cùng bằng hữu đi ra ngoài ăn cơm gọi vài món ăn cũng đã điều tra ? Trần Chi Mặc biết những thứ này làm gì? Trừ chuyện mình là Diệp Nhuận Hành “Tá Thi Hoàn Hồn” ra,cậu đối với Trần Chi Mặc căn bản cũng không có bí mật gì!

Trần Chi Mặc thế nhưng phái người điều tra mình! Chuyện này vô luận như thế nào Trần Mộc Ngôn cũng không dám tin tưởng! Người luôn luôn tôn trọng mình,Trần Chi Mặc đối với mình yêu thích chỉ có hơn thế nhưng làm loại chuyện này!

Trần Mộc Ngôn một khắc không thờ nổi.

Đây hết thấy đều là mòng sao?

Hay là chuyện Trần Chi Mặc chán ghét mình cũng là thật? Hắn tìm thám tử tư tới chính là vì bắt được tất cả nhược điểm mình,tất cả thứ Trần Chi Mặc có thể dùng để thương tổn Trần Mộc Ngôn dù chỉ là chi tiết nhỏ?

. Hay là như Tô Trăn nói,Trần Chi Mặc chính là “Khổng chế cuồng” ?

Loại ý niệm này trong đầu làm sợ hãi trong lòng Trần Mộc Ngôn khuếch trương. Ngón tay của cậu cực nhanh trên bàn phím bấm: Chiều nay 3 giờ đến quán trà Nguyệt Cư phòng 2 gặp mặt,đem tất cả tài liệu đều mang theo, có việc thương lượng.

Đối phương nhắn lại “Được” xong,Trần Mộc Ngôn nghe thấy thanh âm xe đẩy trên hành lang ,cậu vội vàng ấn tắt, điều chỉnh vẻ mặt cứng ngắc của mình.

“Tiểu Ngôn, anh đã trở về.” Trần Chi Mặc nụ cười vĩnh viễn làm cho người ta như tắm gió xuân, chẳng qua ở trong mắt Trần Mộc Ngôn thoát nhìn tựa như chương trình máy tính,hết thấy cũng vừa đúng không nhiều không ít.

Còn có ai có thể giống như hắn cười đáp hoàn mỹ như vậy ?Càng là hoàn mỹ lại càng không chân thật.

“Mặc ca !” Trần Mộc Ngôn nghênh đón, bộ mặt một khắc theo thói quen vận động, tạo thành nụ cười, “bác sĩ nói như thế nào?”

“Đầu của anh không thành vấn đề ,qua tuần này là có thể xuất viện.” Trần Chi Mặc giơ giơ lên thạch cao băng bó trên cánh tay trái, “Thật ra thì cũng chỉ có cái tay này tương đối phiền toái một chút mà thôi.”

“Vậy thì tốt!” Trần Mộc Ngôn đỡ hắn lên giường, “Em biết đợi chờ bỏ đi thạch cao tư vị không dễ chịu ,cánh tay còn sẽ có chút cảm giác ngứa ngứa .”

Trần Mộc Ngôn nói đột nhiên cảm giác được mình quả thật cùng Trần Chi Mặc là huynh đệ, nếu không rõ ràng tâm hoảng ý loạn mình lại vẫn có thể cười ,ngay cả nói chuyện âm điệu cũng như bình thường .

“A đúng rồi, ca, em muốn đi ra ngoài một lát. Khương Phi thay em in chút ít tài liệu, em đi lấy.”

“Không sao , có muốn anh đi cùng em không?Vừa lúc bên ngoài trời rất tốt.”Trần Chi Mặc nhìn về phía ngoài cửa sổ, hắn ngũ quan bất cứ lúc nào cũng tuần mỹ vô cùng. Lúc này, ánh mắt của hắn lộ ra vẻ thuần túy, như bởi vì bên cạnh Trần Mộc Ngôn mới làm hắn bình tĩnh như thế .

“Không cần !Hay là Mặc ca tương đối tưởng niệm kỷ giá? Muốn bọn họ đến chụp cảnh bộ dạng ảnh đế băng thạch cao?”Trần Mộc Ngôn buồn cười nói.

“Ừh,” Trần Chi Mặc liếc nhìn thạch cao, “Xem ra chỉ có em có thể đi ra ngoài hưởng thụ ánh mặt trời nga !”

Trần Mộc Ngôn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn một chút điện thoại , “Em đây đi trước a.”

Mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài, đi vào thang máy, đây hết thấy động tác đều là mờ mịt , cậu cái gì cũng vô pháp suy nghĩ.

44. Chương 44

Có lẽ là ở trước mặt Trần Chi Mặc miễn cưỡng cười vui đã dùng hết tất cả khí lực của cậu.

Cậu rời bệnh viện, đi qua đường cái.Cậu không ngừng nghĩ,nếu như nhìn thấy người kia, mình phải nói những thứ gì, hỏi hần cái gì?

Bỗng nhiên lúc đó,cậu cảm thấy rất hối hận,cậu không nên định ngày hẹn thám tử tư kia !

Có lẽ cứ như vậy cho rằng cái gì cũng không biết sau đó rời xa Trần Chi Mặc sẽ tốt hơn, dù sao cậu cũng có khả năng sống độc lập mà !Một khi đi tìm thám tử tư này có nghĩa là vạch mặt Trần Chi Mặc ,chuyện tình gốc như vậy sao lại làm ?

Hay là Trần Chi Mặc tìm người tra mình chỉ là bởi vì gần đây mình đối với hần rất lạnh nhạt hơn nữa thường xuyên về nhà muộn,Trần Chi Mặc chỉ là muốn biết rằng đệ đệ của mình tại sao đột nhiên lại như vậy đi!

Đầu óc của cậu đã hoàn toàn bị chuyện tình thám tử tư chiếm cứ, thể cho nên lúc qua đường,cậu thậm chí không có phân ra tinh lực để nhìn xe cộ lui tới.Vài chiếc xe bóp kèn từ bên cạnh cậu chạy qua, tài xế la mắng hỏi cậu có phải không muốn sống nữa hay không ,đáng tiếc cậu cũng nghe không được.

Rốt cục đi tới quán trà,cậu hít một hơi.

Trần Mộc Ngôn hiện ra nụ cười,có lẽ cậu không phải chân chính Trần Mộc Ngôn ,nhưng cậu vẫn theo đuổi cuộc sống chân chính.

Nếu như cậu thật không hiểu Trần Chi Mặc,mà vĩnh viễn sống cùng vị ảnh đế vì mình đạo diễn một bộ phim,cậu sống lại còn có ý nghĩa gì?

Một người e ngại chân thật người muốn sống thanh thản,như vậy người đó nhất định phải am hiểu lừa mình dối người.

Đáng tiếc, Trần Mộc Ngôn Hay Diệp Nhuận Hành đều không am hiểu điểm này.

Mở ra cửa gian phòng, trên bàn trà là bình trà tử sa tinh xảo ,hương vị Thiết Quan Âm tràn đầy cả gian phòng .

Trên bàn trà là một người đàn ông bộ dáng bình thường đang uống trà,lúc hần đưa mắt nhìn thấy Trần Mộc Ngôn ,một tia kinh ngạc khó có thể che dấu hiện lên đáy mắt.

Trần Mộc Ngôn biết chính là hần.

“Anh ta điều tra tôi làm gì?” Trần Mộc Ngôn kéo ra ghế dựa bằng cây mây đối diện hần,ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Đối phương đặt ly trà xuống xách bao đứng lên: “Xin lỗi, cậu tìm lộn người.”

Trần Mộc Ngôn kéo lại cái bao hần đang mang, “Không cần phải chạy vội ,tôi có thể tìm được anh,anh còn sợ Trần Chi Mặc không biết?”

“Vị tiên sinh này, tôi cái gì cũng không biết!”

Trần Mộc Ngôn dùng sức lôi kéo, bao bị đứt. Rơi xuống, Trần Mộc Ngôn nhanh chóng tiếp được ,thừa dịp người nam nhân kia còn chưa kịp phản ứng, cậu đã vào nhà vệ sinh khóa trái cửa.

Nam nhân gõ cửa mạnh,Trần Mộc Ngôn một câu đều không đáp lại,chẳng qua là đem bao kéo ra,dem hình bên trong còn có giấy tờ toàn bộ đổ ra.

Ở trong hình không chỉ là cùng Thẩm Thanh ở chung một chỗ , còn có hình mình cùng Đinh San San ,Khương Phi,bao gồm bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, du lịch, thậm chí thực tập . Còn có một tấm hình lúc Trần Chi Mặc ở New Zealand ,hình mình cùng Tô Trần ở gara gặp nhau .

Trần Mộc Ngôn đưa tay ấn trụ đầu mình,dựa vào bồn rửa ngồi trên mặt đất.

Thì ra là. Thì ra là Trần Chi Mặc tìm người tra mình đã lâu rồi, trên căn bản là từ lúc cậu rời đi bệnh viện !

Đây rốt cuộc là tại sao?

Là bởi vì mình không có giống Trần Mộc Ngôn làm xằng làm bậy cho nên Trần Chi Mặc cảm giác mình không bình thường sao?

Nếu như là vậy, cậu còn có thể hiểu. Nhưng trực giác Trần Mộc Ngôn tự nói với mình, tuyệt đối không phải là nguyên nhân này.

“Trần tiên sinh! Mời lập tức mở cửa ra !Nếu không tôi gọi an ninh tới!” Ngoài cửa nam tử lớn tiếng la lên.

Trong bệnh viện Trần Chi Mặc cầm qua điện thoại đầu giường tùy tiện bấm xem một chút, ngón tay của hắn cứng đờ, lập tức ngồi dậy từ trên giường , “này,— các người bây giờ đang ở nơi nào?”

“Chúng ta. Chúng ta ở quá trà Nguyệt Cư phòng 2. Đệ đệ anh dùng điện thoại anh hẹn tôi tới” Thám tử tư lúng cuống tay chân muốn giải thích, điện thoại nhưng lại cúp máy.

Trần Chi Mặc chạy nhanh ở hành lang bệnh viện ,đụng phải mấy hộ sĩ, chạy hướng ngoài cửa.

“Trần tiên sinh! Trần tiên sinh! Ngài muốn đi đâu!” Một tiểu hộ sĩ cố gắng tóm hắn lại,nhưng là bị hắn vẫy ra.

Xuyên qua đường cái,tiếp tục một đường chạy nhanh,Trần Chi Mặc đi tới quán trà.

Chạy lên lầu ba, Trần Chi Mặc tìm được vị thám tử tư kia đứng ở cửa phòng .

“Hắn ở đâu?”

“Ồ. Ở trong phòng rửa tay.”

“Người có thể đi!” Trần Chi Mặc mắt lạnh nhìn hắn một cái, đối phương vội vàng rời đi.

Trần Chi Mặc đi tới trước cửa phòng rửa tay ,hít một hơi, “Tiểu Ngôn, mở cửa.”

Thanh âm của hắn làm Trần Mộc Ngôn chấn động mạnh , sau đó ha hả nở nụ cười.

“Mặc ca,em không mở cửa thì anh không thể đóng kịch sao?”

“Anh nói mở cửa.” Trần Chi Mặc thanh âm áp thấp hơn,nhiều hơn mấy phần ra lệnh.

Trần Mộc Ngôn chậm rãi từ gạch sứ bò dậy, mở cửa.

Trên mặt đất, bên cạnh bồn rửa tay rơi lả tả hình, Trần Mộc Ngôn trên mặt không có chút biểu tình nào.

Trần Chi Mặc đi ra phía trước muốn ôm cậu,Trần Mộc Ngôn nhưng hướng một bên lui một bước, sau đó vòng qua Trần Chi Mặc đi ra ngoài.

“Tiểu Ngôn!” Trần Chi Mặc đuổi theo, Trần Mộc Ngôn hất ra tay của hắn.

“Nói cho em biết tại sao? Những thứ kia là vì cái gì!” Trần Mộc Ngôn rống lên.

Trần Chi Mặc nhất định tưởng tượng không ra, mình tin tưởng hẳn đến cỡ nào ,lệ thuộc vào hẳn cỡ nào .Là Trần Chi Mặc làm cậu từ một người trải qua cuộc sống có người cha phá sản làm paparazzi có khi một ngày ngay cả cơm cũng không kịp ăn lần nữa biến trở về một đứa trẻ.

“Không nên nói với em là bởi vì gần đây em thường không trở về nhà cho nên anh muốn biết em vì cái gì ! Ở trong đó còn có hình một năm trước !”

Trần Mộc Ngôn nhìn Trần Chi Mặc ,cậu cỡ nào hi vọng đối phương có thể lộ ra một chút vẻ mặt chưa từng thấy qua ngày thường , này ít nhất có thể làm cho cậu biết, đối phương đã tháo xuống mặt nạ ôn nhu ,mặc dù phía dưới có lẽ còn có vô số khuôn mặt cậu chưa gặp qua.

“Không sai, anh biết em ở đây làm gì, em đang nghĩ cái gì,mỗi thời mỗi khác.” Trần Chi Mặc ngồi xuống ghế ,ngửa đầu nhìn về phía Trần Mộc Ngôn ,trên mặt không có bất kỳ biểu tình,giọng điệu của hẳn nhẹ nhàng, nhưng không có mềm nhẹ như dĩ vãng,giống như hẳn đang đứng trước tòa án trần thuật sự thật, “Tỷ như em cùng Sở Cận trong nhà hàng sushi làm gì, tỷ như em cùng Tô Trần lúc nằm ở trên giường có phải thật chỉ là ngủ hay không, tỷ như em cùng Đinh San San đi KTV ,tỷ như em cùng Thẩm Thanh ngồi ở trong phòng ăn trường học có động tác gì thân mật ?”

Trần Mộc Ngôn trong óc có một cái dây đàn đang kéo căng vô cùng ,cậu biết mình không thể lại dùng lực , có lẽ thứ muốn biết đến đây chấm dứt là tốt rồi, lại tiếp tục thì sẽ tan vỡ cũng chỉ có chính cậu.

Nhưng,cậu không chế không được mình.

“Tại sao?” Trần Mộc Ngôn không cách nào làm cho thân thể của mình dừng run rẩy, “Bởi vì anh chán ghét em sao? Bởi vì anh muốn trả thù em đoạt đi mẹ? Bởi vì anh căm hận em tuổi còn nhỏ cho nên anh phải chiếu cố em sao? Bởi vì em luôn là một bộ cái gì cũng không biết mà anh lại do Trần lạc mà không ngừng đấu tranh?”

“Bởi vì anh không muốn lại mất đi em,bởi vì anh không cách nào dễ dàng tha thứ em yêu người khác.
. . . Nhuận Hành.”

“Cái gì. Anh gọi em là gì?” Trần Mộc Ngôn hít một hơi ,mới vừa rồi là mình nghe nhầm sao?

“Chẳng lẽ không đúng sao? Diệp Nhuận Hành ,lúc biết em chết ,anh thật sự rất khó chịu. Hơn nữa còn là bởi vì Trần Mộc Ngôn đuổi theo ở phía sau em mới để em bị tai nạn không phải sao? Khi đó em không biết anh có bao nhiêu căm hận Trần Mộc Ngôn, thật giống như hẳn sinh hạ tới nay là vì cướp đi hết thấy anh vốn có,thí dụ như tự do, mẹ và em nữa.”Trần Chi Mặc hơi nghiêng mặt,đó là góc độ làm cho ngũ quan hẳn lộ ra vẻ đẹp nhất ,”Khi anh biết sống chính là Trần Mộc Ngôn mà không phải Diệp Nhuận Hành,em khó có thể tưởng tượng anh có bao nhiêu khổ sở.”

“Anh biết em là ai?” Trần Mộc Ngôn từng bước từng bước lui về phía sau, cho đến khi lưng đụng vào trên tường.

“Anh dĩ nhiên biết.” Trần Chi Mặc lúc này cảm giác bình tĩnh giống như thể quay cuồng dậy sóng nuốt hết cả thấy, “Sau tai nạn ,khi tỉnh lại hộ sĩ nói cho anh biết em tìm gương, em nói trong gương không phải là em.Em còn hỏi Diệp Nhuận Hành thế nào. Nếu như em thật mất ký ức, làm sao sẽ nhớ được Diệp Nhuận Hành ?Em mới từ trong hôn mê tỉnh lại, căn bản còn chưa kịp nghe em cùng người gặp tai nạn là người nào ?Sau đó anh tìm người tra được tài liệu có liên quan Diệp Nhuận Hành,anh phát hiện thói quen sống của em và thứ em yêu thích cũng cùng nhau.Cho nên anh dưới đáy lòng mừng thầm, có lẽ Diệp Nhuận Hành còn chưa chết, hơn nữa em trở thành đệ đệ của anh. Điều này có lẽ hoang đường, nhưng anh biết đây là vận mệnh cho anh cơ hội thứ hai, để cho anh bắt lại em,đem em ở lại bên cạnh anh.”

Trần Mộc Ngôn giờ phút này chỉ cảm thấy nhiều tin tức không biết chạm mặt mà đến như vậy ,làm đầu óc của cậu chịu không được, hô hấp cũng khó khăn tự giữ, cậu khó có thể hiểu, “Tôi Tôi là Diệp Nhuận Hành có cái gì làm anh cao hứng như thế?”

Trần Chi Mặc gật đầu,vươn thẳng bả vai cười ha ha lên.

“Đừng nói với anh đến bây giờ em cũng không hiểu tại sao! Em nói tại sao em dùng bản lĩnh paparazzi thấp kém đó theo dõi anh cho tới bây giờ cũng chưa từng bị vạch trần?Tại sao lúc em cùng những khác ký giả

chen chung một chỗ ngã xuống anh còn lo lắng em có bị thương không? Tại sao em giả trang nhân viên giao hàng bị an ninh bắt được anh lại giúp em giải vây?”

“Chẳng lẽ không phải bởi vì anh cảm thấy tôi đùa rất vui? Muốn tiếp tục trêu đùa tôi sao?”

Muốn tiếp tục trêu đùa em?” Trần Chi Mặc tay trái nắm chắc bộ ngực, “Đó là bởi vì anh nghĩ em vẫn đi theo anh ! Bởi vì anh muốn thấy em ! Anh muốn có tất cả lực chú ý của em !”

Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm thấy có một tòa núi lớn áp xuống,cậu không thể giãy dụa, thậm chí tất cả năng lực tư duy cứ như vậy bị mất.

Trần Chi Mặc ngồi ở chỗ cũ, dùng một loại ánh mắt không chỗ nào có kị nhìn cậu,giống như chỉ là bị nhìn như vậy ,Trần Mộc Ngôn không phải là thuộc về chính cậu,cậu ngay cả tim đập cũng bị đối phương thao túng.

“Tôi Là nam” Một phút đồng hồ yên ắng sau,Trần Mộc Ngôn mở miệng lẩm bẩm nói, “Hiện tại. Tôi là đệ đệ anh.”

“Cho nên ?” Trần Chi Mặc dùng giọng nói buồn cười hỏi cậu, “Anh liền không thể yêu em?Trần Lạc có nói qua với em hay không, người mẹ hiện giờ của em cũng không phải là mẹ ruột anh? Dĩ nhiên còn có một chuyện khác,cha của em không phải là Trần Lạc.Anh từng lấy bàn chải đánh răng hai chúng ta đi xét nghiệm DNA Em và anh một chút huyết thống cũng không có.” –

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cuối cùng ngã bài Viết hai huynh đệ bọn họ không có huyết thống là tạm thời thêm , vì tránh khỏi có người báo nói loạn luân, thêm những lời này, sau này thích viết làm sao cũng không phải là loạn luân rồi, như vậy cũng sẽ không bởi vì loạn luân mà khóa bài .

45. Chương 45

Trần Mộc Ngôn không cách nào hiểu Trần Chi Mặc,cậu thậm chí cảm thấy đầu mình đều nhanh muốn nổ tung , “Đây cũng là anh diễn?Anh muốn đổi lại một loại phương pháp mới không chế tôi?”

“Muốn diễn chẳng lẽ hai chúng ta không phải là đang diễn trò sao? Anh sắm vai một ca ca tốt ôn nhu không ngừng khắc chế dục vọng muốn đoạt lấy em chỉ vì không để cho em sợ, đem em giữ ở bên người mà thôi. Em vì để anh vẫn làm một ca ca quan tâm em, tâm tư vẫn làm bộ đối với anh làm như không thấy sắm vai một đệ đệ tốt ngây thơ . Là em phá vỡ hết thấy, vốn là chúng ta có thể vui vẻ cùng nhau.” Trần Chi Mặc đứng dậy, ánh mắt của hắn quá sâu, kéo đi tất cả năng lực suy nghĩ của Trần Mộc Ngôn, “Trở lại bên cạnh anh,chúng ta có thể tiếp tục hết thấy ,không tốt sao?”

Trần Mộc Ngôn bị hắn ôm, đối phương vụn vặt hôn lên môi cậu,ngón tay luồn vào tóc cậu Trần Mộc Ngôn chợt đẩy hắn ra, “Chúng ta còn có cái gì vui vẻ! Dù sao hết thấy đều là giả dối! Tôi chỉ muốn làm một Trần Mộc Ngôn sống sót mà thôi!”

Nói xong, Trần Mộc Ngôn đẩy cửa ra bước ra ngoài, Trần Chi Mặc tiến lên túm cánh tay cậu,“Em muốn đi đâu?”

“Anh cảm thấy tôi còn có thể ở bên cạnh anh sao? Một đại ca đối với mình phát sinh ý nghĩ gì?” Trần Mộc Ngôn tránh thoát tay hắn, “Vô luận anh nói thật hay vẫn còn tiếp tục diễn trò, nhưng tôi chịu không được! Anh tha cho tôi đi !”

“Em muốn rời khỏi anh?”Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, hệt như Mạn Đà La ở trong bóng đêm nở rộ,biết rất rõ ràng là trí mạng , vẫn làm cho người chuyển không ra tầm mắt.

Nhưng Trần Mộc Ngôn đã nhìn chán nụ cười của hắn, “Tôi có thể rời khỏi anh sao? Chúng ta bây giờ là huynh đệ. Nhưng tôi có thể xin anh cho tôi có cuộc sống riêng của mình không !”

Trần Chi Mặc muốn ôm chặt cậu, nhưng Trần Mộc Ngôn lại xông ra ngoài.

Cậu cản lại một chiếc xe taxi, nói ra địa chỉ nhà trọ. Trần Chi Mặc cản lại một chiếc xe khác, theo sát phía sau.

Trần Mộc Ngôn trở lại trong gian phòng của mình, lấy ra một cái vali, tùy tiện đem vài bộ quần áo bỏ vào, sau đó bắt đầu đem bộ sách chuyên ngành trên bàn sách chuẩn bị dùng sợi dây cột lại xách đi.

Trần Chi Mặc đẩy cửa đi vào, đề lại tay Trần Mộc Ngôn, “Không nên náo loạn nữa, Tiểu Ngôn. Chỉ cần anh muốn, anh sẽ có một ngàn phương pháp không dễ chịu để em giữ ở bên người.”

Trần Mộc Ngôn ngẩng mặt, “Như vậy anh bây giờ khiến tôi thoải mái sao?”

“Em rốt cuộc muốn như thế nào? Em bây giờ tựa như một đứa trẻ tức giận muốn bỏ nhà ra đi !”

“Tôi lúc nào ở trong lòng anh không phải là đứa trẻ ?” Trần Mộc Ngôn ha hả cười một tiếng, xoay người một tay cầm sách một tay kéo vali, đi chưa được hai bước đã bị Trần Chi Mặc giữ lại.

Sách rơi xuống nện ở trên mặt đất, Trần Mộc Ngôn lui về phía sau hai bước vẫn bị đối phương đặt ở trên mặt đất.

Trần Chi Mặc khí lực rất lớn, mặc dù hắn chỉ còn một tay phải có thể cử động, nhưng Trần Mộc Ngôn vẫn không cách nào ngồi dậy.

“Tiểu Ngôn.” Trần Chi Mặc chợt hàm trụ môi của cậu, nụ hôn này giống như núi rừng bùng cháy, hùng hực khí thế.

Trần Mộc Ngôn nức nở, hao hết khí lực muốn đẩy hắn ra. Cái loại tràn đầy tính chiếm hữu xâm lược này cho đầy lòng sợ hãi dọc theo thần kinh đánh thẳng vào chỗ sâu nhất trong đầu.

Điều này làm cho cậu chợt nhớ tới cái giấc mộng mình thường xuyên có, thì ra trong mộng đúng là Trần Chi Mặc !

Mình rốt cuộc là lúc nào trở thành đối tượng cho hắn tiết dục ! Cậu vẫn cho rằng đây chẳng qua là giấc mộng, bây giờ nghĩ lại nhất định là Trần Chi Mặc bỏ cái gì đó vào trong sữa tươi ! Cho nên hắn mới có thể vào lúc mình ngủ muốn làm gì thì làm !

Nghĩ đến chỗ này, Trần Mộc Ngôn không biết lấy đâu ra sức mạnh, đẩy Trần Chi Mặc ra, cũng không quản hắn có ngã trúng tay trái hay không, Trần Mộc Ngôn kéo vali còn có bộ sách chuyên ngành cậu quý nhất, như chạy nạn ra khỏi nhà trọ.

Đi tới gara, đem sách cùng vali ném vào xe của mình, cậu liền lái xe rời đi.

Dọc theo đường đi, điện thoại di động không ngừng vang lên, không cần nhìn cậu cũng biết là Trần Chi Mặc gọi.

Cậu đem xe đỗ vào ven đường, lấy pin tháo ra.

Xe đi khắp nơi ở thành phố, Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên không biết mình nên đi đâu.

Cho tới nay, Trần Mộc Ngôn hết thấy đều là được Trần Chi Mặc an bài, cuộc sống của cậu lúc nào cũng có Trần Chi Mặc, mà bây giờ vô luận cậu đi nơi nào, cậu biết Trần Chi Mặc cũng có thể tìm được cậu.

Trần Mộc Ngôn tựa đầu về phía sau chỗ ngồi, nước mắt rơi xuống.

Đây hết thấy rốt cuộc là tại sao!

Cậu vẫn chạy thẳng chạy thẳng, giống như ở thành phố này không có nơi thuộc về cậu.

Buổi tối hơn chín giờ, Trần Mộc Ngôn lái xe đến trường học. Cậu đi tới trong trường học, gõ cửa phòng Khương Phi.

“Ồ- Trời ơi ! Người sao xuất hiện ở đây ! Anh của người gọi cho ta cùng Đình San San đều muốn nổ lộn rồi !Rốt cuộc tại sao?” Khương Phi nhìn Trần Mộc Ngôn đang ngốc ngốc đi vào trong phòng,tựa hồ nhận lấy đá kích gì trọng đại .

“Có thể cho ta ở chỗ người ngủ một đêm không?” Trần Mộc Ngôn ôm đầu hỏi hần.

“Có thể có thể, người tốt nhất gọi lại cho ca người !” Khương Phi đưa điện thoại về phía cậu.

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía hần: “Người tin tưởng ta không?”

“Ta dĩ nhiên tin tưởng người, chúng ta không phải là bạn thân sao?Rốt cuộc làm sao?” Khương Phi nhăn lại lông mày .

“Vậy hãy để cho ta ở chỗ này, đừng nói với anh ta một chữ nào.”

“Người cùng anh của người cãi nhau? Huynh đệ trong nhà, có lời gì hảo hảo nói a!” Khương Phi vỗ vỗ vai Trần Mộc Ngôn, “Hơn nữa anh của người vẫn thương người như vậy,có phải người có cái gì hay không . . .”

Trần Mộc Ngôn dở khóc dở cười đứng lên: “Đúng vậy a, vô luận có chuyện gì xảy ra, người khác cũng chỉ sẽ cảm thấy nhất định là ta không đúng, là ta tùy hứng,Trần Chi Mặc chiếu cố đệ đệ ta đây rất cực khổ!”

Khương Phi thở dài một hơi: “Mặc dù ta đối với ca người không hiểu nhiều,nhưng là ta cũng rất hiểu rõ người. Người vô luận làm bất cứ chuyện gì cũng rất cố gắng, đối đãi bằng hữu cũng rất nghĩa khí, ta tin tưởng vô luận người cùng anh của người xảy ra chuyện gì, nguyên nhân nhất định không phải như người khác tưởng tượng đơn giản như vậy, cũng nhất định không chỉ là lỗi của người. Người muốn ở kí túc xá của ta bao lâu cũng được,dù sao bạn cùng phòng ta cũng chưa bao giờ ở chỗ này .”

Trần Mộc Ngôn nói một tiếng cảm ơn. Khương Phi từ trong tủ quần áo tìm ra một cái khăn trải giường sạch sẽ,sửa sang lại đệm giường cho Trần Mộc Ngôn.

Buổi tối, Trần Mộc Ngôn nằm ở trên giường ngơ ngác nhìn trần nhà.

Cậu không thể nào ngủ . Từ khi mình rời đi nhà trọ từng ly từng tý hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Trần Chi Mặc cho tới hôm nay không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu. Nhớ tới Trần Chi Mặc mỗi lần sờ đầu mình, mỗi lần niết mũi mình thậm chí từng cái khẽ hôn chúc ngủ ngon Có phải đều có cái loại ý nghĩa làm cho người ta không thể mở miệng ?

Cậu đột nhiên cảm giác trong lòng chua xót, có lẽ là bởi vì Trần Chi Mặc trong lúc vô tình đã sớm trở thành người trọng yếu nhất trong lòng cậu,cho nên sau khi Trần Chi Mặc đánh nát cái loại tốt đẹp thuần túy này,mình mới thất vọng như thế thậm chí sợ hãi .

“Hắc, ta biết người căn bản ngủ không được.”Thanh âm Khương Phi vang lên.

“Ừ.”

“Mặc dù không biết người cùng anh của người trong lúc này xảy ra vấn đề gì, ta muốn nói cho người biết trốn tránh vĩnh viễn không giải quyết được gì.” Khương Phi bình thường đều tỉnh táo,lúc hần phân tích vấn đề thường thường so với Trần Mộc Ngôn lý trí hơn, “Giống như người hôm nay ngủ ở đây, ngày mai ca ca người sẽ đi tìm . Hần vẫn muốn đối mặt với người, mà người một mực tránh cái vấn đề này. Trên cái thế giới này không có nơi nào mà có thể cho người đem mình giấu đi, người biết không?”

“Ta biết.” Trần Mộc Ngôn hít một hơi.

Cậu biết rõ mình cùng Trần Chi Mặc không thể trở về như ngày trước nữa.Hai người bọn họ không thể nào tiếp tục ở cạnh nhau trong một căn hộ như dĩ vãng cùng nhau ăn cơm, ngồi cùng một chỗ xem phim hay nằm cùng trên giường nói chuyện phiếm .

Cậu lưu luyến những thời gian thân mật kia,Trần Chi Mặc quả thật cho cậu rất nhiều ấm áp đã sớm mất đi .Nhưng cậu muốn chính là cuộc sống của riêng mình,những thứ kia cậu cho là thứ trọng yếu chân thật nhất có thể thấy được.

Cậu cần thời gian sửa sang lại ý nghĩ của mình, sau đó đối mặt Trần Chi Mặc.

Mấy ngày kế tiếp, Trần Mộc Ngôn không nhận được điện thoại của Trần Chi Mặc, đối phương cũng không có tới trường học hoặc là bệnh viện thực tập tìm cậu, thậm chí Đinh San San còn đang oán trách nói tiếng Trần Chi Mặc dễ nghe đến cỡ nào, chẳng qua là hấn không gọi cho cô nữa.

Trực giác nói cho Trần Mộc Ngôn biết, Trần Chi Mặc không phải là loại người dễ dàng buông tha .

Vào thứ sáu ,Trần Mộc Ngôn như cũ ở lại trong thư viện phụng bồi Thẩm Thanh tự học, sau đó hai người cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm.

Ngày nghỉ như mọi ngày, Trần Mộc Ngôn đem Thẩm Thanh giới thiệu cho Khương Phi còn có Đinh San San, bốn người cùng đi phụ cận leo núi, lúc trở lại mệt mỏi gần chết, khi lái xe về nhà, Đinh San San chỉ vào tạp chí giải trí nói: “Trần Mộc Ngôn , anh của cậu xuất viện muốn tiếp tục quay phim rồi, sao không thấy cậu đi xem hấn? Chẳng lẽ hai người vẫn còn gây lộn?”

“Người muốn chiếu cổ hấn nhiều lắm, tôi chen không vào a !” Trần Mộc Ngôn cười trả lời, thật ra thì lúc Đinh San San nhắc tới Trần Chi Mặc, trái tim của cậu không nhịn được run lên một cái.

Buổi tối trở lại tức xá, Trần Mộc Ngôn nằm ở trên giường đọc sách , nhận được một cái tin nhắn, là đến từ Tô Trần : Trốn ở đâu rồi?

Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm sẽ không phải là Tô Văn Hi lại đem người nào trở về Tô Trần thì đến nhà bọn họ tị nạn mà không ai mở cửa đó chứ? Cho nên cậu trả lời một câu: sao vậy, nghỉ ca rồi?

Không tới hai phút, đối phương nhắn lại: đi ăn tối không, Tha Tha trai, chín giờ gặp.

Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi, ăn bữa tối trở lại chỉ sợ phải trèo qua tường ký túc xá. Nhưng là không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn cảm thấy Tô Trần thật sự là có thể thảo luận vấn đề mình cùng Trần Chi Mặc.

Cùng Khương Phi lên tiếng chào hỏi, Trần Mộc Ngôn liền ra cửa.

Tha Tha trai là một quán thịt nướng.

Trần Mộc Ngôn ở trong một gian phòng nhỏ tìm được Tô Trần.

“Hừm, Tô Thiên vương, anh không sợ bị ký giả chụp hình a?”

Tha Tha trai là một quán ăn nhỏ, không có phải là tiệm cơm năm sao ,hơn nữa từng cái gian phòng đều là lộ thiên , chẳng qua là dùng cây tử đằng rào cùng chỗ ngồi bên cạnh tách ra mà thôi.

Tô Trần ngửa đầu không sao cả cười cười, “Cũng không phải là chuyện xấu, sợ cái gì?”

Bia cùng thịt nướng rất nhanh đưa tới, ngón tay xinh đẹp của Tô Trần giơ lên cảnh trúc khuấy động lửa than.

“Sao vậy, cùng anh của cậu cãi nhau à?”

Trần Mộc Ngôn cúi đầu cười một tiếng, nếu như mình cùng Trần Chi Mặc có vấn đề, người phát hiện sớm nhất quả nhiên chính là Tô Trần.

46. Chương 46

“Đúng vậy ,hấn tìm thám tử tư theo dõi tôi. Anh có tin ngày đó anh ở gara đau dạ dày, tôi đem anh nâng ra ngoài cũng bị chụp hay không?”

“Ừ, tôi tin.” Tô Trần gật đầu, đem thịt nướng đến lửa than, “Bất quá đây không thể là nguyên nhân huynh đệ hai người cãi nhau, bởi vì tôi đánh cược Trần Chi Mặc có một trăm mấy cái cơ để cho cậu tha thứ, trừ phi hấn không có kiểm soát mà là nói thật với cậu.”

Trần Mộc Ngôn sững sờ một chút.

Thật ra thì cậu rất muốn tìm người nói ra. Cậu không cách nào nói rõ với Khương Phi, không cách nào hướng Đinh San San nói hết, đây hết thấy vẫn đặt ở trong đầu của cậu, típ tục ghen, có lẽ cậu sẽ nổ tung.

“Hắn nói hắn yêu tôi.” Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên không xác định mình cứ như vậy nói ra rốt cuộc là đúng hay sai.

Tô Trần động tác cầm bia ngừng lại, sau đó lộ ra biểu tình bưng tỉnh đại ngộ nói: “Không trách được tôi mỗi lần nhìn thấy Trần Chi Mặc, hắn tựa như một người chồng !”

Trần Mộc Ngôn lắc đầu, “Kính nhờ, cái này một chút cũng không buồn cười. Hơn nữa Trần Chi Mặc trừ lúc quay phim, anh còn có thể nhìn thấy những biểu tình khác không?”

Tô Trần cười một tiếng, “Nếu như cậu luôn là nhìn biểu tình một người, cậu vĩnh viễn đoán không ra hắn chân chính đang suy nghĩ gì. Cho nên, Trần Chi Mặc yêu đệ đệ, đem cậu hù dọa chạy?”

“Này còn chưa đủ kinh khủng sao? Tôi là đệ đệ của hắn, còn là nam –” Trần Mộc Ngôn giảm thấp xuống thanh âm của mình, cậu thật không nghĩ tới Tô Trần dùng giọng nói không có việc gì cùng cậu thảo luận chuyện này.

“Dù sao hai người là nam, họ hàng gần tương gian cũng không cần lo lắng mang thai.” Tô Trần nhún vai.

“Tô Trần? Đầu óc của anh làm bằng cái gì vậy !” Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác được Tô Trần hôm nay là cố ý tới làm cậu nổi điên.

Tô Trần giật một chút khóe miệng, giữa lông mày có một loại bất đắc dĩ.

“Cậu đã rất may mắn, Trần Chi Mặc nguyện ý ở bên cạnh cậu dùng nhiều công phu như vậy. Phải biết rằng hắn muốn đem cậu như thế nào, trực tiếp đè cậu lên giường là được. Mà tôi thì sao, tôi thích chị tôi, nhưng chị tôi vĩnh viễn chỉ biết tái diễn nói cho tôi biết một câu, chính là đệ đệ tôi đây là người chị ta lệ thuộc vào nhất.”

“Hả?” Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút, “Anh là nói anh đối với chị anh”

“Nếu không thì sao?” Tô Trần đứng thẳng một chút bả vai, “Đệ đệ nào có thể vẫn chịu được người chị như vậy?”

“Anh hẳn là đi xem bác sĩ tâm lý.” Trần Mộc Ngôn miệng mở rộng.

“Tôi cảm thấy được so với yêu thân đệ đệ của mình, tôi bình thường hơn nhiều, ít nhất chị tôi vẫn là nữ.” Tô Trần nhìn chai bia trước mắt, chuyên chú trong đó có mấy phần bất đắc dĩ, “Thật ra thì tôi rất hâm mộ cậu, Trần Mộc Ngôn. Cậu cùng Trần Chi Mặc lúc nằm cùng nhau, hẳn nhất định sẽ rất dùng sức ôm cậu, nhưng lại cẩn thận có thể xiết thương cậu hay không. Lúc hắn gặp thông gia hôn trán cậu mặc dù tôi đánh cuộc hắn càng muốn đụng vào môi cậu, nhưng là hắn sợ dọa cậu.”

Không biết có phải hay không là bởi vì Tô Trần lên tiếng, Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác được Trần Chi Mặc làm hết thấy không phải làm người ta chán ghét như vậy.

Trần Chi Mặc lần đầu tiên hôn cậu, là ở KTV, khi đó hắn uống rượu say.

Còn có trong bể bơi ở khu du lịch, hắn ở dưới đáy nước hôn nhiệt liệt đến khó chống cự, Trần Chi Mặc nói đó là bởi vì hắn nhập vai.

Trần Mộc Ngôn chợt hiểu ra hiểu được, Trần Chi Mặc cũng không có uống rượu say cũng không có nhập vai, hẳn chẳng qua là lập một cái cớ tới hôn mình thôi.

“Tô Trần. . . . Hẳn là anh tôi, đây là sự thật. Tôi không có cách nào thuyết phục mình giống như anh thích chị mình đi đối đãi Trần Chi Mặc như vậy.”

“Đó là đương nhiên, trên thế giới này Tô Trần chỉ có một.” Tô Trần đựng chai bia trước mặt Trần Mộc Ngôn một cái.

Sau một tuần, Trần Mộc Ngôn không cách nào hình dung tâm tình của mình.

Cậu ngồi ở trong thư viện vừa đọc sách vừa thỉnh thoảng quan sát điện thoại của mình. Thậm chí tin nhắn phục vụ,cậu cũng tâm tình kích động mở ra, sau đó mất mát xóa đi.Cậu phát hiện mình thế nhưng chờ đợi tin tức Trần Chi Mặc .

Nếu như bọn họ trong lúc này không có liên lạc, có phải có nghĩa là Trần Chi Mặc thật coi cậu là một trò chơi?Hiện tại trò chơi bị lộ,Trần Chi Mặc cũng không còn cần thiết lại tiếp tục cuộc chơi?

Rất nhanh, cậu lại mâu thuẫn may mắn hoàn hảo đây không phải là tin nhắn của Trần Chi Mặc,nếu không mình lấy cái tâm tình gì đối mặt?

Thời gian cứ như trôi đến chủ nhật,Trần Mộc Ngôn phụng bồi Thẩm Thanh ngồi ở trước quán ăn nhỏ ngoài cổng trường.

Thẩm Thanh nhìn bộ dạng Trần Mộc Ngôn ăn mì,lắm bảm nói: “Tôi lần cuối cùng nhìn thấy hần. Cũng là đang ăn mì. . . .”

“Nhìn thấy người nào?” Trần Mộc Ngôn ngẩng mặt, lúc này mới nhớ tới mình lúc là Diệp Nhuận Hành lần cuối cùng nhìn thấy Thẩm Thanh, bọn họ đang ngồi ở trong quán mì.

“Thật xin lỗi. . . . Tôi chỉ là. . . .” Thẩm Thanh muốn giải thích ,Trần Mộc Ngôn khoát khoát tay.

“Không sao, tôi biết cậu chỉ là đang nhớ lại người kia.” Thật ra thì Thẩm Thanh tưởng niệm tới Diệp Nhuận Hành làm cho Trần Mộc Ngôn buồn rầu, một mặt cậu cảm thấy rất hạnh phúc còn có người nhớ được mình, về mặt khác cậu lại không thể nói với Thẩm Thanh đừng tưởng niệm Diệp Nhuận Hành,điều này làm cho bọn họ không cách nào tiến thêm một bước.

Vừa lúc đó, điện thoại Trần Mộc Ngôn vang lên, khi cậu nhìn thấy dãy số trên màn hình,cánh tay run lên thiếu chút nữa đem đồ uống rơi xuống bàn.

Trái tim của cậu đập kịch liệt ,không thể hô hấp .

“A lô.”

“Tiểu Ngôn sao? Gần đây có khỏe?” Tiếng Trần Chi Mặc không nhanh không chậm, ôn nhu dường như muốn đem cậu vây lại.

“Tôi rất khỏe.” Trần Mộc Ngôn không biết nên như thế nào tránh thoát loại trói buộc vô hình này nhưng cậu lại không cách nào ngăn mình sa vào trong đó.

“Anh tin tưởng em hiện tại hần là bình tĩnh trở lại .Thật xin lỗi ngày đó anh đã dọa đến em. Có thể cùng em nói chuyện một chút không?”

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, trấn an dòng suy nghĩ của mình, “Được,lúc nào?”

“Tối nay tám giờ, ở quán Thiên Hương ,anh sẽ chọn chỗ.”

“Được.”

Quán Thiên Hương là nơi rất nhiều thương giới nhân sĩ đến đàm chuyện,nếu như là ở đó,Trần Chi Mặc chắc không đối với mình làm cái gì. Thừa cơ hội này, cậu muốn cùng Trần Chi Mặc làm rõ quan hệ .

Ăn mì xong, đưa Thẩm Thanh về đại học Q,Trần Mộc Ngôn đi tới quán Thiên Hương .

Trần Chi Mặc ngồi ở trước bàn, mặc trên người áo lông màu xám bạc của BOSS ,thoạt nhìn tựa như người phát ngôn nhãn hiệu .Biểu tình trầm tĩnh , không có cái loại mỉm cười hoàn mỹ ,chẳng qua là ưu nhã đưa tay đem nước trà rót vào tách trước mặt Trần Mộc Ngôn.

“Anh nói không sai, tôi là Diệp Nhuận Hành,tôi thật xin lỗi chiếm dụng thân thể đệ đệ anh.”Trần Mộc Ngôn đi thẳng vào đề nói,cậu hi vọng mình cùng Trần Chi Mặc lần gặp mặt này có thể nhanh chóng kết thúc, cậu hi vọng mình có thể lấy một loại phương thức bình thường tiếp tục sống .

“Em không có làm sai,ngược lại anh rất may mắn khi em còn sống, vô luận lấy loại phương thức nào.” Trần Chi Mặc cười một cái, nhưng Trần Mộc Ngôn lại có thể nhìn ra hần cũng không vui vẻ.

“Tôi. . . . Không có nghĩ qua anh đối với tôi có cái loại tình cảm này,tôi thật coi anh là huynh trưởng.”

“Nhưng hiện tại em cũng không còn biện pháp tiếp tục, không phải sao?” Trần Chi Mặc ngón tay mơn trớn tách trà,mặt cúi xuống hiện ra đau thương, chẳng qua là Trần Mộc Ngôn không biết đây hết thấy là thật hay là Trần Chi Mặc lại diễn .

“Đúng vậy.” Trần Mộc Ngôn cúi đầu, “Để cho tôi đi thôi. . . . Chúng ta đều có cuộc sống riêng của mình .”

“Ồ lại bên cạnh anh khó như vậy sao?” Tiếng Trần Chi Mặc rất nhẹ, làm cho người ta phân không rõ hẳn là đang hỏi Trần Mộc Ngôn hay là hỏi chính hẳn, “Nếu như em bây giờ dùng thân thể không phải là đệ đệ của anh,có phải hay không kết quả không giống ?”

Trần Mộc Ngôn lắc đầu, nếu như cậu vẫn là Diệp Nhuận Hành, chỉ sợ bây giờ còn là một paparazzi,có lẽ sẽ ngày ngày đi theo Trần Chi Mặc,nhưng cậu sẽ không yêu hẳn.

“Mặc ca,xin anh Để cho em trải qua cuộc sống của chính em.”Trần Mộc Ngôn cắn môi của mình nói.

“Cuộc sống của em vốn là của em.”Trần Chi Mặc đứng lên, “Chẳng qua là. Đừng không quan tâm tới anh,đừng làm bộ như không nhận ra anh,cho dù em thật không cách nào yêu anh. Đừng biến mất. Bởi vì anh sẽ đi tìm em,dù quá trình tìm kiếm có cực khổ.”

Tiếng Trần Chi Mặc phát run, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu lên, sau đó ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt của Trần Chi Mặc ẩm ướt,như vừa đựng sẽ có nước mắt rơi xuống.

Một loại chua xót trong đôi mắt Trần Mộc Ngôn,tràn ra trong xoang mũi , cậu vừa định muốn đưa tay đi sờ mắt Trần Chi Mặc,đôi phương liền giữ ngón tay cậu.

“Có cái yêu cầu, có thể không?”

“. Có thể.” Trần Mộc Ngôn nói ra hai chữ này xong,Trần Chi Mặc nhẹ nhàng kéo cậu vào trong ngực của mình.

“Thật xin lỗi, anh làm khó em như vậy.”

Nói xong, Trần Chi Mặc đeo lên kính râm xoay người đi ra ngoài, không cần thận đụng vào người bưng trà bên ngoài,nước trà giọt lên người hẳn.

“Mặc ca !”Trần Mộc Ngôn vội vàng chạy tới, muốn xem hẳn có bị phỏng hay không.

Trần Chi Mặc chỉ dè lại cậu nói rõ“Không có chuyện gì” cũng nhanh chạy vào trong phòng rửa tay.

Trần Mộc Ngôn đi theo,nhìn thấy Trần Chi Mặc mở ra một cánh cửa đi vào, sau đó đóng cửa.

“Mặc ca ! Anh mở cửa! Cho em xem xem anh thế nào!” Nếu như ấm trà là vừa pha,Trần Chi Mặc khẳng định bị phỏng rồi!

“Anh không sao, em trở về đi .”

“Anh có bị phỏng hay không?” Trần Mộc Ngôn lo lắng, Trần Chi Mặc dù sao cũng là diễn viên, nếu như bị phỏng mặt chính là chuyện lớn.Nếu như chỉ bị phỏng trên người, không xử lý cũng có thể sẽ nhiễm trùng.

“Không sao.Anh muốn đợi một lát.”

Trần Mộc Ngôn hít một hơi.

Cậu biết, hiện tại cậu cùng Trần Chi Mặc cách một cánh cửa.

Cậu không nhìn thấy vẻ mặt hẳn,không biết tâm của hẳn.

Trần Mộc Ngôn xoay người, đi tới trà lâu , gọi cho Vương Đại Hữu, nói Trần Chi Mặc có thể bị phỏng rồi, để cho hẳn tới đón Trần Chi Mặc

Buổi tối gió có chút lạnh, Trần Mộc Ngôn lái xe mở ra tất cả cửa sổ.

Cậu biết Trần Chi Mặc trong sinh hoạt kỹ càng, người kia cũng có niềm kiêu ngạo của hân.

Nhưng là không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác được trái tim của mình trống trải, thật giống như nơi từng tràn đầy trong khoảnh khắc trống rỗng.

47. Chương 47

Cậu lấy điện thoại ra muốn gọi đến cái số cậu quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng cậu biết được điểm dừng, nếu như không biết chặt đứt, cậu vĩnh viễn không cách nào trở về chính đạo.

Cuối cùng, cậu vẫn gọi cho Vương Đại Hữu.

“Vương đại ca, anh gặp được anh tôi chưa?”

“Gặp được. Mộc Ngôn, tôi hỏi cậu, cậu có phải cùng Chi Mặc cãi nhau? Huynh đệ hai người tình cảm rất tốt, tại sao cảm giác dạo này dường như rất xa lạ?”

Trần Mộc Ngôn nuốt nước bọt, “Không có gì, tôi sắp tốt nghiệp, thực tập ở bệnh viện đối với nghề sau này rất trọng yếu, cho nên tương đối bận rộn. Hơn nữa tôi là nghiên cứu sinh, cho nên anh cũng biết. Không nói những thứ này, anh tôi có bị phỏng không?”

“Bị phỏng? Không có. Nhưng tôi nhìn thấy bộ dáng rất khổ sở, hai người hôm nay nói cái gì rồi?”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, kia lần sau liên lạc.” Trần Mộc Ngôn nhanh nhẹn cúp máy.

Phía trước ánh đèn dọc theo con đường, Trần Mộc Ngôn đối với mình nói chỉ cần tiếp tục như vậy, là cậu có thể hoàn thành những tâm nguyện vẫn chưa xong kia. Về phần Trần Chi Mặc, đợi đến hết thấy đều vẫn đậm phong khinh, có lẽ cậu còn có thể bình tĩnh tâm tình gọi hân một tiếng “Ca”.

Trong chiếc xe tối màu, nam tử tuấn nhã cúi thấp đầu, hai tay tự nhiên đặt ở trên đùi, nhàn nhạt mở miệng nói: “Mới vừa rồi là hân gọi?”

“Đúng vậy.” Vương Đại Hữu nắm tay lái, dùng ngữ điệu oán trách nói, “Nói cho tôi biết lần này cậu cũng chỉ là đang trêu đùa đệ đệ gốc của cậu, ngàn vạn lần đừng thật thích hân.”

Nam tử câu khởi nụ cười, dưới nghịch quang hơi thở mang theo vài phần mê hoặc, “Tôi nói tôi chính là thật thích hân thì sao?”

Wang Đại Hữu bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngày hôm đó thật sự là càng ngày càng loạn. Cậu trước mặt của tôi cũng diễn trò, tôi cũng không biết cậu khi nào thì nói thật, lúc nào thì nói đùa.”

“Đúng vậy, có lẽ trình diễn quá nhiều, ngược lại không biết nên dùng cái dạng vẽ mặt gì đối mặt hân.” Nam tử nghiêng mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ đèn đường không ngừng chạy ngược lại, lẩm bẩm nói, “Hân hiện tại nhất định là thoát khỏi tôi mà cảm thấy vui vẻ thoải mái đi. . . . Mà tôi bởi vì bóng lưng của hân nhìn xuống cảm giác muốn khóc.”

Xe trước một nhà quán cà phê tên Phấn Nhại ngừng lại.

Trần Chi Mặc đi xuống xe tiến vào trong quán, xuyên qua một hành lang hẹp, đi tới trong phòng ăn tràn đầy không khí Anh quốc Điện Viên. Chậm rãi bước qua cầu nhỏ làm bằng gỗ, kéo ra một cái ghế.

Anna lững thững đi tới bên cạnh hân, ngón tay điểm điểm chút gương mặt của hân: “Anh hôm nay tâm tình thoải mái nhìn rất tệ.”

“Trên đời này người có thể nhìn ra lòng tôi rất xấu thật sự là không nhiều lắm.”

“Rất vinh hạnh em có thể trở thành một người trong số đó. Bất quá có thể làm tâm tình anh tệ đến loại tình trạng này, không phải là tiểu sủng vật của anh đó chứ?” Anna cười cười, “Thật hâm mộ hân, trước kia em và anh ở chung một chỗ, cũng chưa thấy anh để bụng như vậy.”

“Nhưng hần chỉ muốn làm sao thoát khỏi tôi.”Trần Chi Mặc khước môi mở ra độ cong bất đắc dĩ ,chống đầu của mình nhẹ giọng nói, “Trần thị cổ phiếu thế nào?”

“Ừ, công ty của em đã nắm giữ mười hai phần trăm cổ quyền Trần thị ,Lý Ân nơi đó có mười một phần trăm, hơn nữa trực tiếp ghi danh trên danh nghĩa anh sáu phần trăm, chúng ta có chỉ mới hai mươi chín phần trăm mà thôi, cha anh vẫn có được hầu hết cổ quyền, cổ đông trên đại hội chúng ta chiếm không tới tiện nghi.”

“Trần Lạc rất cẩn thận, hần sẽ không để ai trừ mình ra có cổ đông vượt quá mười lăm phần trăm trở lên ,cho nên chúng ta cần phải mua công ty mới sau đó lại tiếp tục mua cổ phần của hần.”

“Em thật không hiểu, ba ba anh chờ hần treo sớm muộn sẽ là của anh tiền thì anh chỉ cần ngồi nơi đó chờ ,dùng cách khổ cực như vậy từng chút từng chút đoạt lấy làm gì?”

“Anna, rất nhiều thứ chính là phải tự tay đoạt lấy mới có ý nghĩa.” Trần Chi Mặc dùng ngón tay dính rượu đỏ ở trên bàn vẽ một khuôn mặt tươi cười, “Không nên trông cậy vào người khác bổ thí cho em.”

“Ba anh mà biết đứa con chỉ diễn trò kiếm tiền này đang bắt đầu tính toán như thế nào đoạt được tất cả của hần, hần nhất định rất hối hận khi sinh ra đứa con trai này.”

Trần Mộc Ngôn trở lại tức xá, Khương Phi đang ở trước đèn bàn đọc sách.

“Cùng đại ca của người giải quyết sự tình ?”

“Xem như thế đi.” Trần Mộc Ngôn thở ra một hơi, “Học kỳ sau ta cũng xin một cái giường vậy.”

Biết được tin tức Trần Mộc Ngôn sắp sửa trọ lâu dài ở trường , cao hứng nhất đúng là Đinh San San . Bởi vì cô cùng Trần Mộc Ngôn ở cùng bệnh viện thực tập, này có nghĩa là cô đi làm đều có xe miễn phí tới đón.

Buổi tối từ bệnh viện trở lại trường học, ở giao lộ nhìn thấy nhìn thấy hai tên du côn chạy xe gắn máy ,hút thuốc nhìn học sinh lui tới .

“Lại là hai người bọn chúng .” Đinh San San chán ghét nói,“Mỗi lần báo cảnh sát đem bọn họ bắt vào tạm giữ,sau khi đi ra bọn chúng sẽ càng tệ hơn,hiện tại hay rồi, cũng không có người dám báo cảnh sát bắt bọn chúng nữa,tất cả mọi người nghĩ cho ít tiền xong việc. Hoàn hảo tôi hiện tại ngồi xe của cậu,bằng không bị bọn chúng cản lại, nào có nhiều tiền như vậy mà cho?”

“Lần sau docks lòng phản ánh,để cảnh sát tới tuần tra một chút đi.”

“Trần thiếu gia,vậy thì người tới trường học nói đi, dù sao bọn chúng từng là đồng bọn của người mà. Trường học từng tìm đến cảnh sát tới dọn dẹp bọn chúng,kết quả người cùng mấy cái thủ lĩnh lưu manh Minh ca thật giống như rất quen, chạy đến trong phòng làm việc của hiệu trưởng vỗ cái bàn, còn ai dám đắc tội Đại thiếu gia người .”

“Bị cậu nói như thế, tôi sao cảm giác mình hần là bị nắm vào trong viện cải tạo bị giáo dục một chút a?”

“Tôi tính ra,cậu đã bị Thượng Đế cảm hóa rồi!” Đinh San San buồn cười vỗ tay một cái , “Bất quá nói thật, tôi còn hi vọng cậu hướng hiệu trưởng nói một chút, cho hần biết tư tưởng cậu biến chuyển, nói thí dụ như cậu đã không cùng những tên phi xa đó làm bạn nữa.”

“Tôi biết rồi. Cũng không phải là mỗi lần từ bệnh viện trở lại cậu cũng có thể cùng đường tôi,nếu cậu bị bọn chúng cản lại vợ vết tài sản, tôi cũng bắn khoản.”

Ngày hôm sau,Trần Mộc Ngôn viết một phong thư cho hiệu trưởng, xé chiều hôm đó bắt đầu, phụ cận xe cảnh sát tuần tra, một tuần lễ sau, không thấy Minh ca ở phụ cận trường học nữa.

Thứ bảy, Trần Mộc Ngôn mời Thẩm Thanh cùng đi xem phim.Cô một mực học tập, mấy ngày hôm trước Trần Mộc Ngôn tìm cái cơ hội để cô cùng Trịnh Đình giáo sư gặp mặt một lần, Trịnh giáo sư thoát nhìn đối với Thẩm Thanh ấn tượng cũng không tệ lắm, chỉ cần Thẩm Thanh có thể thuận lợi thông qua vòng thi đầu, phỏng vấn không thành vấn đề .

“Lần này tạ lễ coi như cậu thay tôi tiễn cử Trịnh giáo sư ,xem phim tôi mời.”Thẩm Thanh chạy vào hàng dài đang xếp, “Xem hồi mâu đi !Gần đây chiếu rất nhiều,cũng là anh cậu diễn này !”

Trần Mộc Ngôn đưa tay vốn muốn hỏi Thẩm Thanh có thể không xem phim này hay không,cậu còn chưa chuẩn bị tốt tâm tư nhìn thấy Trần Chi Mặc,mặc dù mình đã gần một tháng chưa từng thấy qua hắn. Nhưng Thẩm Thanh vẻ mặt quá hưng phấn, hơn nữa hồi mâu cơ hồ chiếm cứ tất cả trong rạp chiếu bóng .

Mấy phút đồng hồ sau, Thẩm Thanh giờ vé xem phim chạy tới, “Hắc, bình thường chỗ ngồi cũng bán hết, chỉ có chỗ tình nhân,chen chúc một xú đi !”

Trần Mộc Ngôn nửa cười nửa giỡn nói: “Có thể cùng cậu ngồi chỗ tình nhân,tôi cầu cũng không được a!”

Cho nên hai người nắm tay, ở trong bóng tối tìm được một chỗ ghế sa lon ,giống như những tình nhân khác,chen chung một chỗ,uống cola ăn khoai tây chiên.

Phim tên hồi mâu mặc dù nghe giống như các phim ngôn tình đô thị khác, nhưng đây cũng là một bộ trinh thám chống lại tổ chức tham nhũng.Trần Chi Mặc ở trong phim diễn một vai kiểm sát trưởng Không Phương,bạn gái của hắn bị một tên quan viên tham nhũng bắt cóc.Mà cả bộ phim ,Trần Chi Mặc chẳng những phải tìm ra chỗ bạn gái,chống đỡ hấp dẫn từ tiền bạc cùng quyền lực,còn phải từ các loại đầu mối dẫn dắt tìm ra danh sách quan viên tham nhũng.Mà lúc hắn tìm ra đáp án,trên cái thế giới này tất cả mọi người không đáng giá được tin cậy.

Cả bộ phim vô cùng nhuần nhuyễn triển hiện một người mâu thuẫn, tuyệt vọng sau đó là quá trình đấu tranh phá kén mà ra.

Thay vì nói nội dung phim chặt chẽ, không bằng nói Trần Chi Mặc từng cái vẻ mặt, thậm chí ánh mắt biến hóa rất nhỏ cũng dẫn dắt lực chú ý người xem,đưa bọn họ vào trong thế giới nội tâm phức tạp .

Trong quá trình xem,Trần Mộc Ngôn cùng Thẩm Thanh cơ hồ hoàn toàn quên mất cola cùng bóng ngô trong tay.

Kết cục phim làm cho người ta cảm thán . Trần Chi Mặc chạy về phía bạn gáiđứng ở giao lộ,một viên đạn từ đằng xa bay ngang đến,bắn vào trong thân thể của hắn, hắn quay đầu lại , nhìn thấy thân đệ đệ hắn đang giờ súng.

Một khắc ngoái đầu kia,toàn bộ thế giới đều chao đảo.

Phim đến chỗ này thì dừng lại,lúc này mọi người mới hiểu được bộ phim này cũng không phải là giảng thuật một chuyện xưa chống lại thế lực đen tối,mà là tin tưởng cùng phản bội. Nhân vật chính trong quá trình truy tìm chân tướng ,hắn chỉ lệ thuộc vào đệ đệ của mình, mỗi một lần tuyệt vọng hắn hỏi đệ đệ nên làm cái gì bây giờ, có phải hay không nên buông tha cho ,đối phương luôn là trả lời“Kiên trì một chốc nữa là được.”

Cuối cùng, một khắc nghảnh đầu lại nhìn chính là chân tướng.

Không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn có một loại ảo giác.

Người đứng ở đối diện đường đang bóp cò chính là mình. Thậm chí trong tay còn cảm giác cứng ngắc khi nắm cây súng.

“Anh của cậu kỹ thật diễn thật lợi hại, nếu như đổi lại một diễn viên, bộ phim này nhất định không có loại hấp dẫn này.”Thẩm Thanh cầm lên lon cola còn phân nửa đi ra.

“Đúng vậy Kỹ thuật diễn của anh ta luôn luôn rất tốt. Đại khái là bởi vì hắn không lúc nào ngừng diễn trò đi.”Trần Mộc Ngôn hít một hơi, không biết tại sao, trong bộ phim này Trần Chi Mặc cùng đệ đệ nói chuyện với nhau , cũng làm cho cậu cảm thấy Trần Chi Mặc như đang hỏi mình: “Anh có nên chấm dứt tại đây không?”

Nhưng nếu quả thật chính là Trần Mộc Ngôn,có lẽ cậu vĩnh viễn không cách nào trả lời“Kiên trì một chốc nữa là được.”

Trở lại túc xá nằm lên giường, Trần Mộc Ngôn phát hiện trong điện thoại có một tin nhắn, là Vương Đại Hữu gửi: ngày mai là sinh nhật anh cậu.

Trần Mộc Ngôn sững sốt,chuyển đến thư thoại, nhanh chóng bấm xuống mấy chữ “Sinh nhật vui vẻ” ,nhưng lúc nhấn xuống lại do dự,cuối cùng tin nhắn trống rỗng ,đồng điện thoại ngủ.

48. Chương 48

Thứ hai, Trần Mộc Ngôn theo thường lệ chở Đình San San đến bệnh viện thực tập. Từ trong phòng thay quần áo đi ra ngoài, Trần Mộc Ngôn nghe thấy mấy hộ sĩ đang nói chuyện .

“Nè, người có biết hay không ta nhìn thấy trên tạp chí báo hôm nay là sinh nhật Trần Chi Mặc đấy ! Hơn nữa còn là sinh nhật ba mươi tuổi !”

“Thiệt hay giả? Hắn ba mươi tuổi a, cảm giác so với lúc hai mươi tuổi xuất đạo còn muốn thích hơn ! Công ty quản lý kia hẳn là sẽ làm tiệc chúc mừng đi?”

“Đúng vậy a, mấy trăm fan tụ tập ở nơi đó đấy! Bất quá rất đáng tiếc, Trần Chi Mặc ngày hôm qua lúc phỏng vấn nói ngày này hẳn càng muốn an tĩnh đợi ở trong căn hộ, cùng người nhà trải qua .”

“Người nhà? Nghe nói cha hắn là đại phú hào Trần Lạc, hình như hắn còn có đệ đệ ?”

“Đúng đúng, có những minh tinh khác nói, hắn rất thương yêu đệ đệ ! Thích nhất kiểu nam nhân huynh trưởng ôn nhu !”

Trần Mộc Ngôn dưới đáy lòng khẽ cười một tiếng, nếu như các người biết vị huynh trưởng ôn nhu này nghĩ cái gì, không biết sẽ lộ ra cái dạng biểu tình gì.

Ngày này có một ca tai nạn điều trị gấp, Trần Mộc Ngôn cùng bác sĩ dẫn dắt cậu thực tập bận rộn bề đầu sứt trán. Buổi tối hơn chín giờ, Trần Mộc Ngôn mới chóng mặt đi tới bãi đậu xe của bệnh viện.

Gió lạnh làm đầu óc cậu thanh tỉnh , giương mắt, nhìn thấy một bóng dáng thon dài dựa vào xe Honda của cậu, có mấy phần u buồn cùng khẩn cầu .

Trần Mộc Ngôn dừng bước, tim của cậu mất nửa nhịp.

Nam tử mặc áo khoác xám tro chậm rãi xoay người lại, giống như cách một thể hệ.

“Tiểu Ngôn.” Tiếng nói ôn nhuận như nước , chỉ một thoáng làm Trần Mộc Ngôn muốn cứng rắn tâm trở nên mềm yếu .

“Mặc ca,” Trần Mộc Ngôn gật đầu, cũng không biết như thế nào đi tới.

“Anh chỉ là muốn nhìn em một chút mà thôi, trễ như thế mới tan việc, rất cực khổ đi.” Trần Chi Mặc hướng về phía sau, ngồi ở trên mui xe Honda Trần Mộc Ngôn, đưa tay vỗ một chỗ ngồi bên cạnh .

Trần Mộc Ngôn nhớ tới hôm nay là sinh nhật của hắn, coi như mình dù thế nào muốn tránh người này, có lẽ không phải là hôm nay.

“Anh một tháng chưa từng thấy qua em. Thật chưa từng có nghĩ tới sẽ có lâu như vậy không thấy được em.” Trần Chi Mặc thanh âm rất thấp, trên mặt cũng không có nụ cười trước sau như một.

“Anh có thói quen .” Trần Mộc Ngôn nhìn về phía nơi khác.

“Em đều khiến anh không biết như thế nào cho phải.” Trần Chi Mặc từ trên mui xe nhảy xuống, yên không một tiếng động đi về phía trước.

Nuốt xuống nước bọt, Trần Mộc Ngôn điều chỉnh một chút hô hấp, cao giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Mà Trần Chi Mặc như không có nghe thấy , biến mất dưới ánh đèn đường.

Trần Mộc Ngôn trái tim cùng bóng đêm trở nên giống nhau lạnh như băng .

“Anh có phải lại đang đóng kịch?” Trần Mộc Ngôn không tự chủ vuốt ve ngân sức trên cổ .

Giữa trưa ngày thứ hai, Trần Mộc Ngôn thừa dịp cơm trưa ở cửa hàng phụ cận mua một cái bật lửa ZIPPO, sau đó cậu mới nhớ tới mình căn bản không có thấy qua người kia hút thuốc lá.

Còn có, sinh nhật của hắn đã qua rồi, tại sao mình còn phải mua đồ cho hắn đây? Thật sự quá u mê. . . .

Ra khỏi cửa hàng, đi ngang qua một cái thùng rác, Trần Mộc Ngôn đem cái hộp chứa cái bật lửa bỏ vào.

Thử nghĩ xem người kia đối với người dụng tâm, người không nên để mình cùng hắn có bất kỳ liên lạc nào nữa.

Cái hộp lọt vào, ở đáy thùng phát ra “Cách cách” tiếng vang, làm hô hấp của cậu cũng run lên.

Cậu đi thẳng về phía trước, qua một đường cái là cậu có thể trở về tiếp tục công việc.

Cùng một đám mới vừa ăn cơm trưa xong cùng nhau đang đợi đèn xanh, Trần Mộc Ngôn không cách nào không chế mình quay đầu nhìn lại cái thùng rác kia.

Đèn đỏ biến thành đèn xanh trong nháy mắt, Trần Mộc Ngôn xoay người sang chỗ khác, đi ngược dòng người, đi trở về đến thùng rác. Xắn lên tay áo, đem cánh tay vào phí sức móc hồi lâu, cậu cuối cùng nhặt được cái hộp ra ngoài.

Cậu cười cười, đi về phía bưu cục đầu đường. Nhân viên làm việc hỏi cậu muốn dùng phương thức gì gửi qua bưu điện, cậu vốn là nghĩ chọn chuyển phát nhanh, nhưng vẫn là đổi thành chuyển bình thường.

Lúc điền địa chỉ, cậu theo bản năng viết xuống địa chỉ nhà trọ, nhưng là sững sờ vài giây đồng hồ sau, vẫn là đem tờ đơn xé đi một lần nữa điền địa chỉ quản lý công ty Trần Chi Mặc.

“Tiên sinh, người xác định dùng phương thức chuyển bình thường? Cần ba đến năm ngày mới có thể đến đó?”

“Ta xác định.” Trần Mộc Ngôn không muốn Trần Chi Mặc cho là mình rất gấp muốn đem đồ gửi, hơn nữa lựa chọn cái này dù đồ không đến cũng tốt, như vậy hắn không tới đệ đệ rất rõ sinh hoạt tập quán hắn gửi tới.

Bốn ngày sau, Trần Mộc Ngôn lên phi cơ cùng Trịnh Đình giáo sư bay đến Mỹ quốc Washington.

Amaze một gian trong phòng làm việc, Trần Chi Mặc hai chân nhàn nhã tựa vào trên bàn, Vương Đại Hữu đi đến.

“Bọc đồ của cậu. Gần đây gửi quà sinh nhật thật không ít.”

Trần Chi Mặc đưa tay cầm qua cái hộp, nhìn một chút địa chỉ phía trên, khóe môi khẽ cong lên.

“Bất quá sinh nhật của cậu cũng qua một tuần, xem ra vị fan này cũng không để ý a.” Vương Đại Hữu bưng hai ly cà phê bỏ lên trên bàn, “Bên trong là cái gì?”

Trần Chi Mặc đem cái hộp mở ra, cầm lên cái bật lửa trên ngón tay thưởng thức.

“Thật đáng tiếc, cậu không hút thuốc lá.” Vương Đại Hữu đưa tay muốn cầm, “Bất quá tôi hút, không bằng cậu đem nó tặng a!”

“Vậy cũng không được.” Trần Chi Mặc đuôi lông mày giương lên, “Phải biết rằng, tôi có thể vì cái bật lửa này hút thuốc lá.”

“Aha? Cậu không phải là tôn trọng cuộc sống khỏe mạnh nhất sao?”

“Bởi vì,” Trần Chi Mặc đứng lên, đầu dò hướng Vương Đại Hữu, “Đây là Tiểu Ngôn tặng.”

“Nếu là hắn đưa thì gửi nhà trọ, gửi đến công ty cũng không nhất định sẽ giao cho cậu.”

“Tôi nhận ra chữ của hắn.” Trần Chi Mặc cười một tiếng, đem cái bật lửa ném hướng không trung, sau đó siết thật chặt trong tay.

“Được rồi, cậu cứ tiếp tục đắc ý đi. Ngày đó cậu đi gặp đệ đệ, không phải là vì để cho hắn mềm lòng sao? Hiện tại tốt lắm, cái bật lửa chính là chứng cứ.” Vương Đại Hữu nhún vai, “Cậu trình diễn đích thực tốt.”

Trần Chi Mặc nhìn Vương Đại Hữu, ánh mắt từ vui sướng gần như bình tĩnh, “Tôi không có diễn trò. Hắn không thích tôi ở trước mặt hắn diễn trò.”

“Nhân sinh vốn là một tuồng kịch, chỉ sợ cậu không muốn diễn.” Vương Đại Hữu ý vị thâm trường nhìn hẩn một cái, “Hay là uống cà phê đi. Nhanh chóng hòa cà phê vĩnh viễn đơn giản như vậy, đun một bình nước nóng, đem mở ra là tốt rồi.”

Hai ngày sau, Trần Mộc Ngôn cùng Trịnh Đình ở nghiên cứu và thảo luận sau khi chấm dứt, ngồi thương vụ trung tâm thang máy đi tới lầu một, mở cửa, bọn họ thể nhưng đứng phải Trần Lạc.

Mà Trần lạc quanh người là hỗn huyết mỹ nữ, như thân mật, lúc cùng tầm mắt Trần Mộc Ngôn tương giao, trong mắt hẩn không có chút nào né tránh, giống như mình và Lục Mạt Nhiên ngoại trừ nữ nhân ở cùng nhau căn bản là không sao.

Có lẽ lời chúc Trần Chi Mặc ngày đó không có sai, không biết hôn nhân của bọn họ có thể kéo dài ba tháng hay không .

Trần Lạc kinh ngạc chính là có thể ở thương vụ trung tâm cao cấp nhìn thấy Trần Mộc Ngôn.

“Mộc Ngôn ,sao con đến nơi này?”

“Con tới nghe nghiên cứu và thảo luận .” Trần Mộc Ngôn chẳng qua là gật đầu, muốn đi ra, nhưng Trần Lạc túm cậu lại.

“Như vậy à, khó được chúng ta cha con gặp nhau, buổi tối không bằng cùng nhau ăn cơm đi?” Trần Lạc một bộ vẻ mặt từ phụ , không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn cảm thấy diễn kỹ của Trần Lạc cùng Trần Chi Mặc so sánh thật sự xê xích quá xa.

“Không cần, bữa ăn tối phải cùng những giáo sư nghiên cứu sinh khác .” Trần Mộc Ngôn khom người rồi rời đi.

Trần Mộc Ngôn cho là mình cùng Trần :ạc gặp nhau hẩn là đến đây chấm dứt rồi, không nghĩ tới ngày cuối cùng nghiên cứu thảo luận sau khi chấm dứt, Trần Mộc Ngôn ra hội trường bị một nam tử mặc tây phục ngăn lại.

“Nhị thiếu gia, ta là thư ký chủ tịch, hẩn để ta ở chỗ này chờ hội nghị ngài kết thúc, cùng ngài ấy tham dự dạ tiệc.”

“Thật xin lỗi, ta hiện muộn chuyển bay trở về nước.” Trần Mộc Ngôn muốn đi tới, đối phương vẫn bám riết không tha.

“Nhị thiếu gia, chuyển bay ngài đã bị đổi đến ngày mai, phòng của ngài cũng đã được đặt, cho nên ngài chỉ cần theo ta cùng đi buổi dạ tiệc kia.”

Trần Mộc Ngôn nhìn thư ký kia, một lúc lâu mới đưa tay đè lại đầu của mình, tại sao vô luận cậu đi tới chỗ nào, đều có người muốn mưu đồ khổng chế cuộc sống của cậu?

20 phút sau, cậu bị đưa đến một khách sạn xa hoa .Thư ký dẫn tới tầng cao nhất.

Đây là một tiệc rượu bốn phía đều là thủy tinh , đèn dóm Washington thành thị cùng trên bầu trời đầy sao đan vào nhau, Trần Mộc Ngôn cảm giác mình tựa hồ ở giữa ngân hà.

Mùi rượu bốn phía, tùy thời có thể nghe thấy tiếng chạm cốc thanh thúy cùng tiếng cười. Trong hội trường chủ yếu nhất vẫn là người phương Tây cùng với người Á Rập mắt sâu mũi cao, người phương Đông có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Có người vỗ một cái phía sau lưng Trần Mộc Ngôn, cậu xoay người, Trần Lạc nụ cười dạt dào nhìn cậu.

“Ta cho là ngài có mang theo Lục Mạt Nhiên tới tham gia yến hội.” Có lẽ là vì trả thù Trần Lạc bắt buộc cậu đi tới yến hội này, cậu đề cập đến Lục Mạt Nhiên.

“Cho cô ta danh phận bà chủ Trần đã là ta rộng rãi rồi, trường hợp như vậy cô ta không nhất định có thể làm được tốt như vậy.” Trần Lạc hướng về phía mỹ nữ tóc vàng mắt xanh bên cạnh rất thành thực cười một tiếng.

“Như vậy ngài để cho ta tới làm gì? Ngài nên biết ta đối với chuyện thương vụ một chữ cũng không biết.”

Trần Lạc đưa cho Trần Mộc nói một ly Champagne, đây là phương thức Trần Lạc để cho người khác đi theo hần .

“Thành thật mà nói, người trước khi xảy ra tai nạn , ta đối với người không ôm hi vọng gì. Nhưng là những ngày qua ta hảo hảo quan sát người ,phát hiện người là nhân tài có thể đào tạo,ta làm một phụ thân, muốn hảo hảo bồi dưỡng người.”

Trần Mộc Ngôn nghe qua hần cùng với Trần Chi Mặc nói chuyện với nhau xong, dĩ nhiên hiểu hần gọi cái “Bồi dưỡng ” là có ý gì. Nếu không phải hần “Bồi dưỡng ” làm cho người ta chịu không nổi,Trần Chi Mặc làm sao sẽ nghĩa vô phản cổ nhảy vào giới văn nghệ?

“Đáng tiếc ta đối với bất động sản, dầu hỏa và vân vân cũng không có hứng thú, chỉ muốn làm bác sĩ mà thôi.”

“Làm bác sĩ cũng rất tốt.” Trần Lạc nghe thấy Trần Mộc Ngôn cự tuyệt cũng không tức giận, “Ít nhất so với đại ca của người tốt hơn. Bác sĩ càng lâu càng quý giá, nhưng minh tinh thì sao? Ăn cơm thanh xuân.”

49. Chương 49

Trần Mộc Ngôn biết phương thức Trần Lạc chê bai Trần Chi Mặc để dẫn dắt mình dựa theo ý tứ của hần đi tới.Nếu như Trần Chi Mặc là thần tượng minh tinh ăn cơm thanh xuân ,vậy thì sẽ không đến ba mươi tuổi hôm nay vẫn như mặt trời ban trưa.

Ngay sau đó, Trần Lạc đem điện sản thương nhân khách sạn phú hào giới thiệu cho Trần Mộc Ngôn,hoàn hảo Trần Mộc Ngôn trong đại học khác học toàn bộ Anh văn không nghỉ buổi nào ,còn có thể nói Anh ngữ thông dụng lưu loát cùng đối phương trao đổi, không đến nỗi quá mất mặt .

Khi cậu lơ đãng liếc về Trần Lạc một bên ,lúc này mới phát hiện đối phương đang dùng ánh mắt thừa nhận nhìn mình.

Trần Mộc Ngôn giờ mới hiểu được Trần Lạc là muốn thăm dò rõ ràng năng lực của cậu có bao nhiêu, làm một con ròi có đủ cao cấp hay không.Cậu có chút hối hận, mình mới vừa rồi hần là để ý mặt mũi ,đụng phải những người nước ngoài nên làm bộ cái gì cũng nghe không hiểu .

Đang lúc cậu vẫn tìm cơ hội rời đi bên cạnh Trần Lạc , một người mặc váy dài màu xanh đậm có chút hoa văn thủy tinh xinh đẹp đi tới trước mặt của cậu, “Thật là làm cho người ta không nghĩ tới, ở chỗ này cũng có thể gặp phải cậu.”

Trần Mộc Ngôn không khỏi ngáy ngẩn cả người: “Anna tiểu thư? Cô Làm sao cũng sẽ ở nơi này?”

“Tôi làm sao không thể ở chỗ này?” Anna mím môi cười một tiếng, đem Trần Lạc thu hút tới.

“Ta liền phỏng đoán ở chỗ này làm sao sẽ không thấy được Dư tiểu thư.”Trần Lạc cười cũng nhanh biến thành một con mèo Garfield ,điều này làm cho Trần Mộc Ngôn minh bạch Anna bối cảnh đoán chừng cũng không phải là một chủ nhà hàng đơn thuần như vậy.

Đang lúc Trần Lạc chuẩn bị giới thiệu Trần Mộc Ngôn,Anna đặt tay lên cánh tay Trần Mộc Ngôn ,“Không ngại tôi mượn đi Nhị công tử chứ?”

“Oh, thì ra là Dư tiểu thư đã sớm biết Mộc Ngôn,các người đi đi, ta đây không quấy rầy các người.” Nhìn bộ dạng Trần Lạc ,như ước gì Trần Mộc Ngôn có thể đem cô thu phục.Thành thật mà nói, Trần Mộc Ngôn qua nữ nhi có thể lấy ra bán, chính là chưa từng nghe qua thì ra là nữ tử cũng có thể bán đi như vậy .

Anna ôm Trần Mộc Ngôn xuyên qua các tân khách nâng rượu, đi tới đại sảnh dựa vào tường bên cạnh bàn.

Khi cậu thấy rõ ràng ngồi ở chỗ đó chính là cái bóng dáng ưu nhã kia,không khỏi dừng bước.

Anna cười đẩy qua, “Cậu có thể tự mình chọn, là cùng cha cậu ở chung một chỗ, hay là cùng ca ca cậu ở chung một chỗ.”

Không sai, ngồi ở chỗ đó đúng là Trần Chi Mặc. Thật ra thì Trần Mộc Ngôn không nên kinh ngạc, nếu ở chỗ này có thể nhìn thấy Anna, như vậy nhìn thấy Trần Chi Mặc cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Lúc này, Trần Chi Mặc vừa lúc nghiêng đầu, thủy tinh phía ngoài lấp lánh ánh đèn chiếu vào mặt của hắn, có mấy phần dịu dàng. Mặc dù hắn ngồi ở trong góc tầm thường, Trần Mộc Ngôn cũng có thể cảm nhận được bốn phía có không ít bị hắn hấp dẫn ánh mắt.

“Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn nhỏ giọng nói ra.

“Tìm được em, chúng ta có thể đào tẩu.” Trần Chi Mặc cười yếu ớt lôi kéo tay Trần Mộc Ngôn, mang theo cậu bước nhanh đi ra ngoài.

Cho đến bị đối phương kéo vào trong thang máy, Trần Mộc Ngôn mới phục hồi tinh thần lại.

Cậu tránh thoát Trần Chi Mặc, dựa vào tường mấy phần câu thúc cúi đầu.

Từ tầng cao nhất đi xuống có hơn năm mươi tầng, không phải là vài giây đồng hồ.

Trần Chi Mặc đưa tay cắm vào trong túi quần, thanh âm kéo vô cùng dài, thanh âm của hắn vốn là rất có từ tính, cộng thêm cố ý mập mờ ngữ điệu, làm cho người ta không khỏi tim đập rộn lên, “A – thật tốt, nơi này chỉ có hai người chúng ta, muốn làm gì em cũng có thể.”

Trần Mộc Ngôn lưng nhất thời chợt lạnh, toàn thân da thịt cũng cứng ngắc lại, trong óc mắt tự nhiên bắt đầu cất lên hình ảnh mỗi lần bị Trần Chi Mặc hôn, những lời lẽ điên cuồng nhiệt liệt giao triền, Trần Mộc Ngôn có một loại lỗi giác mình bị Trần Chi Mặc chiếm hữu.

Nhưng cho đến khi thang máy hạ xuống tầng ga ra, Trần Chi Mặc đứng ở đó, ngay cả động cũng vẫn không nhúc nhích qua.

Đang lúc Trần Mộc Ngôn đi ra thang máy nhưng nhớ tới mình căn bản không có lái xe tới, Trần Chi Mặc ở cách đó không xa quay đầu lại, “Em ở khách sạn Thủy Văn à? Anh đưa em về.”

“Không cần, em gọi taxi.” Trần Mộc Ngôn vội vàng nói

Trong ga-ra nhộn nhạo lên thanh âm Trần Chi Mặc cười khẽ, “Đừng lo lắng, anh sẽ không làm gì em. Nếu như anh muốn làm gì em, trong khách sạn này hơn ba trăm cái gian phòng, anh tùy tiện kéo em vào một gian cũng có thể đem em làm một tuần lễ không xuống giường được.”

“Trần Chi Mặc!” Trần Mộc Ngôn nổi giận, “Tôi là đệ đệ anh!”

“Đúng, thân thể của em là đệ đệ anh.” Trần Chi Mặc giương đầu lên một chút, có một cổ vị đạo bừa bãi nói toạc ra, “Vậy là em sợ anh?”

Trần Mộc Ngôn bước nhanh tới, mỗi một bước cũng rất dè dặt, kéo ra cửa xe Trần Chi Mặc, ngồi ở phía sau.

Xe chạy nhanh ra ngoài, chạy ở trên đường cái Washington.

“Cám ơn cái bánh lửa em tặng.” Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt Trần Chi Mặc, nhưng Trần Mộc Ngôn biết hắn đang cười.

“Anh biết đó là tôi tặng đúng không?”

“Biết. Cố ý gửi ở công ty còn là gửi bình thường. Một fan gửi đồ cho anh đều quen chuyển phát nhanh, như vậy có thể bảo đảm lễ vật bọn họ nhất định đưa đến.”

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía ngoài cửa sổ, không hề đáp lại Trần Chi Mặc.

Xe dừng ở trước cửa khách sạn Thủy Văn, Trần Mộc Ngôn nói rõ “Cám ơn” muốn mở cửa xe, lúc này mới phát hiện cửa đang khóa.

“Tiểu Ngôn, ” Trần Chi Mặc xoay đầu lại nhìn về phía cậu, “Không nên lo lắng Trần Lạc ép em làm chuyện em không muốn.”

Trần Mộc Ngôn chê cười một tiếng, “Tôi đây phải làm sao bây giờ? Giống như anh chụp hình hân cùng nữ nhân khác để được tự do?”

Trần Chi Mặc lắc đầu, khoe miệng kéo xuống có mấy phần bất đắc dĩ, tiếng nói ý vị thâm trường, “Yên tâm, em chỉ cần làm chuyện em muốn làm là được rồi.”

“Như vậy anh biết tôi muốn làm cái gì?”

“Làm bác sĩ khoa tim,mà không phải ngồi mát ăn bát vàng ,không phải sao?”

Trần Mộc Ngôn nhìn hân, Trần Chi Mặc ánh mắt chính là trong vắt phát sáng , cậu không cách nào ở bên trong tìm được một tia tạp chất.

Tách một tiếng vang nhỏ, khóa cửa xe mở ra.

“Ngủ ngon.” Trần Chi Mặc giương cánh tay dài niết mũi Trần Mộc Ngôn,cậu theo bản năng muốn mau tránh ra, nhưng là thân thể không có động.

Xuống xe, Trần Mộc Ngôn đóng cửa nhìn xe Trần Chi Mặc càng đi càng xa. Không biết tại sao, hôm nay Trần Chi Mặc cùng dĩ vãng không giống .Từ trước, hân vĩnh viễn đều là ôn nhu cười, làm cho người ta cảm giác được an tâm cùng lệ thuộc vào. Mà nay Trần Chi Mặc trong thang máy ,ở trong ga-ra ,cũng là Trần Chi Mặc mà Trần Mộc Ngôn chưa từng thấy qua nhưng là lại cũng không có cảm thấy không quen thuộc .

Cũng không lâu lắm, cậu nhận được điện thoại Trần Lạc . Anna tựa hồ tìm một cái cơ rất tốt,nói cậu uống nhiều rượu sau có chút say, cho nên Anna tìm người đem cậu về khách sạn.

“Bất quá ta nghe con nói chuyện thanh âm không giống như là say a!” Trần lạc thanh âm có mấy phần hoài nghi.

“Con mới vừa rồi ới qua.”

“Con phải hảo hảo luyện tập uống rượu, mấy ly Champagne mà có thể say cũng thật sự không có hình tượng. Còn có Dư tiểu thư, cô ta là tiểu nữ Dư gia ,người ta tự mình tạo dựng một công ty, nay làm rất lớn , trong Trần thị của chúng ta có mười hai phần trăm cổ phần,là một đại cổ đông. Bất quá hai đứa là lúc nào biết”

Không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn cảm giác mình không nên nói cho Trần Lạc mình là bởi vì Trần Chi Mặc mà biết Anna , “Đầu con rất đau Chúng ta lần sau sẽ bàn”

Thật vất vả cúp máy Trần Lạc,Trần Mộc Ngôn nằm ở trên giường liền ngủ mất tới. Cậu mơ thấy mình vẫn là Diệp Nhuận Hành,,một ít lần đứng ở ngoài phòng nghỉ Trần Chi Mặc. Khi cậu chống lại ánh mắt Trần Chi Mặc, khoe miệng đối phương khó có thể che dấu mừng rỡ.

Lần này nghiên cứu thảo luận xong, là cuộc thi nghiên cứu sinh nghênh đón .

Trần Mộc Ngôn cùng khương phi không có gì áp lực, nhưng Thẩm Thanh lại có vẻ rất khẩn trương. Trần Mộc Ngôn vẫn đưa cô vào trường thi, buổi trưa lại vào phòng ăn chút bữa ăn vẫn nói đùa giảm bớt áp lực cho cô,sau đó xé chiều lại đi thi. Cuộc thi vẫn kéo dài hai ngày, một môn cuối cùng thi xong,Trần Mộc Ngôn cảm giác mình cùng Thẩm thanh giống nhau như trút được gánh nặng.

“A! Chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa đi !” Thẩm Thanh đuổi cái lưng mệt mỏi, “Tôi đã tận lực, kết quả như thế nào chỉ có thể xem ý tứ lão thiên gia rồi !”

“Ừ.” Đang lúc Trần Mộc Ngôn tự hỏi đi nơi nào ăn cơm tối ,Đinh San San gọi điện thoại tới, “Này,cậu hân là vừa lúc tan việc đi? Thẩm Thanh cũng thi xong,cùng đi dùng cơm, kêu Khương Phi nữa.”

“Mộc Ngôn, cậu nghe tôi nói, đã xảy ra chuyện.” Đinh San San thật lâu không dùng loại thanh âm này nói chuyện.

“Sao vậy?” Trần Mộc Ngôn che kín cái loa nhỏ giọng hỏi.

“Quên đi, tôi Hân là có thể tự mình giải quyết.” Đinh San San rất rõ ràng đang sợ, nhưng lại vừa không muốn liên lụy Trần Mộc Ngôn .

Điện thoại kia truyền đến thanh âm cười nhạo ,tựa hồ muốn nói“Giải quyết? Người muốn giải quyết như thế nào? Vẫn là đem Trần thiếu gia gọi ra à !”

“Cậu rốt cuộc đang ở cùng ai !Đinh San San!” Trần Mộc Ngôn lo lắng hỏi.

“Không có chuyện gì!” Đang lúc Đinh San San muốn cúp điện thoại ,điện thoại bị một người khác cầm đi.

“Uy, Trần thiếu gia? Đã lâu không gặp.”

Gọi mình “Trần thiếu gia” hẳn là người trước kia cùng Trần Mộc Ngôn chơi chung.

“Người là ai?”

“Ta là ai người cũng không nhớ được rồi? Trần thiếu gia thật là quý nhân hay quên chuyện a! Ôi, nhìn đầu óc ta đây, Trần thiếu gia không phải là qua tai nạn không nhớ được các huynh đệ sao?”

Huynh đệ? Trần Mộc Ngôn có một loại cảm giác xấu.

“Nếu người biết ta mất ký ức, không bằng trực tiếp nói cho ta biết người là ai đi.” Trần Mộc Ngôn quay đầu, hướng về phía Thẩm thanh cách đó không xa cười một cái.

“Ta là Minh ca !”

Minh ca, đó không phải là thủ lĩnh đám kia lưu manh kia sao?

“Xin hỏi Minh ca có chuyện gì?”

“Trần thiếu gia không phải là biết rõ còn cố hỏi sao? Ngài đây là muốn làm học sinh giỏi sau này làm bác sĩ, như thế nào huynh đệ ở trường học phụ cận kiếm chút đỉnh tiền cũng e ngại mất của người rồi?”

Trần Mộc Ngôn trong lòng chợt lạnh, tỉnh ngộ đối phương nhất định là biết là mình viết thư yêu cầu hiệu trưởng xin cảnh sát tới thanh trừ lưu manh chung quanh trường học bị đối phương biết ,lúc này muốn tới tìm mình phiền toái.

“Có chuyện gì chúng ta mặt đối mặt giải quyết là được, người đem Đinh San San đi làm gì?”

“Ai, còn không phải là gần đây không cách nào ở phụ cận đại học B gặp Trần thiếu gia sao? Chúng ta liền hỏi thăm tin tức chị dâu một chút ,mới biết được thì ra là cô ta đến bệnh viện thực tập lớn như vậy à !”

50. Chương 50

Trần Mộc Ngôn cắn răng, “Các người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Không có gì đặc biệt.Tốt xấu gì chúng ta cũng từng là huynh đệ ,kia tự nhiên là muốn dùng phương pháp huynh đệ để giải quyết. Buổi tối mười giờ,gặp tại đại lộ Nhật Lạc. Ta biết Trần thiếu gia gần đây rất thích thỉnh mấy tên cớm tới xử chúng ta,bất quá cho dù là cớm,chúng ta cũng là phải gây khó dễ chị dâu mới hả giận, người nói xem?”

Xem ra bọn chúng cho Đinh San San là bạn gái của mình.

“Được !Đại lộ Nhật Lạc thì đại lộ Nhật Lạc ! Các người đừng đụng vào Đinh San San!”

“Trần thiếu gia cứ tới, ta Minh ca cũng sẽ không bắt nạt nữ nhân !”

Trần Mộc Ngôn cúp điện thoại, Thẩm Thanh còn đang nhìn cậu.

“Sao vậy,có phải là có chuyện gì hay không?”

“Không có chuyện gì, tôi nghĩ kỹ,chúng ta tới Tha Tha Trai ăn thịt nướng đi !”

Thẩm Thanh thật vất vả thi xong, dĩ nhiên muốn ăn mừng với cô. Về phần ước định với Minh ca, nếu là buổi tối mười giờ, thời gian ăn cơm vẫn là đủ. Cậu không đành lòng để Thẩm Thanh mừng hụt. Nhưng thù cũ trước kia cùng Minh ca, hôm nay cũng nhất định phải chấm dứt.

“Được, bất quá chỗ cậu nói hình như rất đắt, tôi không biết tiền mang đủ không.”

“Sao vậy, cậu muốn mời tôi à.”

“Dĩ nhiên, cậu giúp tôi biết bao chuyện a!”

“Cậu yên tâm đi, tôi có thể giảm giá ở đó.”

“Không trách được cậu chọn nơi đó ăn thịt nướng!”

Bọn họ đến Tha Tha Trai, gọi bia cùng thịt nướng.

Trần Mộc Ngôn luôn luôn cẩn thận ở dưới mắt bàn xem thời gian trên điện thoại di động, còn phải cười đáp lại Thẩm Thanh.

Phục vụ viên cầm lên hai chai bia đặt ở trên bàn bọn họ.

“Tôi không có gọi bia nữa mà?” Trần Mộc Ngôn cảm thấy phục vụ viên có phải lầm hay không.

“A, là vị tiên sinh kia mời.”

Trần Mộc Ngôn cùng Thẩm Thanh nhìn theo hướng phục vụ viên chỉ, nhìn thấy một nam tử mang kính đen.

“Bằng hữu của cậu sao?” Thẩm Thanh tinh tế nhìn, “Hắn thoát nhìn sao có điểm giống Tô Trăn? Bất quá, Tô Trăn làm sao lại tới những chỗ như thế này ăn thịt nướng”

Tô Trăn hướng bọn họ cười cười, đối diện của hắn ngồi chính là người đại diện của hắn. Khó được hắn đến nơi không che dấu này mà ăn, hi vọng không bị nhận ra.

“Hắn là một người bạn của tôi.” Trần Mộc Ngôn cũng không nói lời nào, Tô Trăn đúng là bằng hữu của cậu, nhưng cậu nói những lời này để Thẩm Thanh tự động cho là đối phương không phải Tô Trăn.

Hơn chín giờ ăn xong bữa tối, Trần Mộc Ngôn đi tới phòng rửa tay, mà Tô Trăn đang ở bồn rửa tay bên cạnh cậu.

“Mới vừa rồi cậu một mực nhìn điện thoại, có phải có cái việc gì gấp?” Tô Trăn trực tiếp mở miệng hỏi.

“Bị anh phát hiện, tôi còn tưởng rằng giấu diếm vô cùng tốt đây.”

“Cậu rõ ràng có việc gấp nhưng còn muốn tốn hao nhiều tâm tư như vậy cho nữ sinh kia, xem ra cậu thật thích cô ta.” Tô Trăn đi tới đụng bả vai Trần Mộc Ngôn một cái.

“Đúng vậy, tôi không thể thích nữ sinh sao?”

“Cậu có thể thích cô ta, bất quá cậu cùng cô ta sẽ không có kết quả.” Tô Trăn giương một chút đuôi lông mày.

“Tại sao?” Trần Mộc Ngôn không hiểu nhìn về phía hắn, không biết tại sao, cậu cảm giác, cảm thấy Tô Trăn nói rất nhiều chuyện cuối cùng cũng ứng với kết quả.

“Con trùng nhỏ dính tại mạng nhện liễu mạng võ cánh tránh giãy dụa, nó cho là mình đào thoát trời buộc, nhưng quên mất mạng nhện co dãn, vô luận chạy trốn như thế nào, cuối cùng vẫn là bắt trở về.” Tô Trăn mấp máy môi, đi ra ngoài.

Trần Mộc Ngôn hướng trần nhà men sứ thở dài một hơi, cậu chán ghét hết thấy ví dụ của Tô Trăn, bởi vì luôn phải tới thời điểm, mới có thể biết cái ví dụ kia là có ý gì.

Trần Mộc Ngôn đưa Thẩm Thanh về đại học Q, sau đó lái xe đi tới đại lộ Nhật Lạc.

Đại lộ Nhật Lạc thật ra thì cũng không phải là con đường gì lớn, mà là một đoạn quốc lộ ven sông.

Hơn mười giờ bờ sông trống rỗng một mảnh, ở trên đường lớn mấy phút đồng hồ, cậu nhìn thấy bên bờ sông có mấy cỗ xe mô tô ngừng lại, cùng một loại xe lúc Trần Mộc Ngôn đuổi theo Diệp Nhuận Hành.

Hai tên lưu manh từng tại phụ cận trường học vơ vét tài sản gần trạm xe , trừ bọn họ ra ,còn có mấy người khác, ngồi phía trước thoạt nhìn cũng là hơn hai mươi tuổi, trên lỗ tai bấm một hàng dài đinh, ánh mắt rất có khí chất lưu manh .

Đinh San San bị bọn họ vây bắt, thoạt nhìn không có bị bọn họ làm gì.

Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi, ở trong lòng suy tư mình không có báo cảnh sát là quyết định chính xác hay không .

Mở cửa xe, đi tới. Hoàn hảo đối phương không có xách theo gậy bóng chày gì, bắt quá bọn chúng sáu bảy người tụ ở chỗ này, là muốn đem mình vây đánh một bữa sao?

“Trần thiếu gia –” Minh ca vẫn dựa vào xe gắn máy đi tới, đánh giá quần áo cùng xe Trần Mộc Ngôn ,“Xem ra người thật đúng là biến chuyển không ít a! Như trước kia người trông ai mặc áo sơ mi chỉnh tề sẽ nhớ đem bọn chúng kéo qua tới đẹp một bữa, còn có chiếc xe kia là chuyện gì xảy ra? Loại xe này nào có phong cách a?”

Trần Mộc Ngôn chẳng qua là nghe hấn nói, không biết làm sao đáp lời. Có lẽ là bởi vì vẻ mặt nghiêm túc trầm mặc của cậu, ngược lại có mấy phần bí hiểm .

Minh ca nhìn dáng vẻ của cậu, cũng là không quanh co ngoằn ngoèo nói thẳng, liền thanh âm cũng lớn thêm không ít, có lẽ là muốn khí thế của mình áp đảo cái loại áp lực trầm mặc của Trần Mộc Ngôn .

“Các huynh đệ nhất định vì người bán lực. Trước kia người nói muốn xử ai chúng ta liền xử nó, bị cớm bắt vào trại tạm giam uống cà phê chúng ta cũng không khai ra người. Chẳng qua là lúc này khen ngược rồi, ngài muốn làm học sinh giỏi , không cùng chúng ta lui tới này còn chưa tính, ai bảo người ngã hòng đầu đây !” Minh ca nói vừa xong, người phía sau cũng nở nụ cười lạnh.

“Chị dâu thiếu chúng ta tiền, Trần thiếu gia tự mình móc túi tiền trả, chúng ta không truy cứu. Cái tên Khương Phi báo cảnh sát thiếu chút nữa làm hại huynh đệ bị tùm trong PUB, huynh đệ trị tới trị nó, ngài ra mặt, các huynh đệ đối với nó cũng hạ thủ lưu tình .Chẳng qua là lần này ngài cũng thức sự đi quá xa ! Chẳng những muốn đuổi các huynh đệ khỏi đại học B ,còn bảo tên hiệu trưởng chó má mời cớm tới tẩn bộ gần đó, không phải là chứng tỏ làm mất mặt Minh ca ta sao !”

Minh ca mặc dù là cười , nhưng Trần Mộc Ngôn nhìn ra được hấn đang nghiêng răng nghiêng lợi, ước gì muốn đem mình làm thịt.

Dựa theo Minh ca nói, mình quả thật rất không nghĩa khí, hơn nữa còn là loại qua cầu rút ván.

Đinh San San nóng nảy, “Trần Mộc Ngôn, cậu rốt cuộc có báo cảnh sát không !”

“Không có, bọn họ nói tôi mà báo cảnh sát sẽ trước bắt cậu khai đao.” Trần Mộc Ngôn hít một hơi, chuyển hướng Minh ca nói, “Minh ca, ta là thật không nhớ rõ chuyện lúc trước .Nhưng là bất kể ta nhớ hay không, chuyện người cùng huynh đệ của người từng làm là sự thật.”

Minh ca sắc mặt hơi hòa hoãn, nhưng thoạt nhìn vẫn là muốn đem Trần Mộc Ngôn trừng trị.

“Người xem là muốn đánh ta cho hết giận hay là muốn đem ta ném vào trong nước ?Ta cũng không nói. Nếu ta đã không có ý định lặn lội tiếp nữa ,trước kia thiếu người, không bằng lần này trả hết nợ.”

Không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn cảm thấy nếu như mình tìm cảnh sát , chuyện này cũng sẽ không thể giải quyết. Có lẽ Minh ca sẽ bị bắt đi, nhưng hấn có thể bị giam bao lâu? Mấy tháng? Hay là mấy năm? Chờ hấn đi ra ngoài tù hợp người của hấn lần nữa tìm đến gây phiền toái cho Trần Mộc, sẽ chỉ là không dứt.

Hơn nữa tựa như Minh ca nói, trước kia Trần Mộc Ngôn còn lặn lội, Minh ca thật thay hấn làm rất nhiều chuyện, mặc dù không nhất định là cái gì chuyện tốt, hay hoặc giả là bởi vì Trần Mộc Ngôn đối với bọn họ xuất thủ cũng hào phóng, nhưng cuối cùng chuyện này cũng là bởi vì Trần Mộc Ngôn.

Minh ca hừ một cái.

“Ta đánh người một bữa, sau đó Trần gia các người gia sẽ tìm người đến đưa ta vào cục cảnh sát phán hai năm? Đây ý tứ bất chính của người? Ném người xuống nước? Người cho rằng là diễn kịch truyền hình a!”

Minh ca dùng sức vỗ xe gắn máy, “Nếu người khác bảo đảng Phi Xa chúng ta, tự nhiên đảng Phi Xa chúng ta có phương pháp giải quyết vấn đề !”

Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên âm thầm cầu nguyện, Minh ca muốn đua xe với cậu – cậu cũng không nhớ được làm sao chạy xe máy !

“Nhìn thấy con sông này không? Chúng ta chạy từ đầu tới đó, tốc độ phải 100 mã lực trở lên!” Minh ca chỉ một chút quốc lộ kề nhau hai ba trăm thước ngoài kia, “Sau đó quẹo bên này.”

“Minh ca người muốn ta chạy xe vào con sông?” Trần Mộc Ngôn khiêu mi, nghĩ thầm khó có thể Minh ca thật đúng là muốn tánh mạng của cậu?

“Trần thiếu gia, làm sao người còn chưa chạy vào trong nước đầu óc liền vào nước rồi?” Minh ca run lên bả vai, người phía sau cười to hơn, “Cũng là bởi vì chạy vào con sông, hai chúng ta người nào trước tiên dừng xe, người đó liền thua. Nếu như người thắng ta, ta Minh ca liền mang theo huynh đệ rời đại học B, sau này chỉ cần ở nơi Trần thiếu gia người xuất hiện, ta Minh ca tuyệt đối sẽ không tới, bằng hữu của người chúng ta một cũng sẽ không đụng, chẳng qua nếu như người thua, sẽ phải ở cổng đại học B quỳ xuống, hướng huynh đệ chúng ta nhận lỗi, nếu không cũng đừng trách chúng ta không biết hảo hảo tôn trọng chị dâu!”

Điều kiện của hắn nói vẫn còn coi là công bình, “Minh ca. Người muốn cùng ta đấu?”

“Đúng a!” Minh ca vỗ vỗ vai Trần Mộc Ngôn, “Trần thiếu gia cũng đừng xem chạy xe máy như con cừu nhỏ.”

Nói xong, Minh ca liền leo lên một chiếc xe máy chạy nhanh hướng quốc lộ giao nhau .

Trần Mộc Ngôn quay đầu lại, nhìn thấy một tên huynh đệ đem một chiếc xe khác đi ra ngoài. Cậu đi tới, xe máy nặng làm cho cậu căn bản không thích ứng, lái không có hơn mười thước đã ngã xuống, thiếu chút nữa làm bị thương chân của cậu.

Đám người kia cười lớn hơn, trong đó một tên lười biếng đi tới, đem xe máy đỡ dậy, “Hắc, Trần thiếu gia, có muốn huynh đệ cho người nhớ lại không?”

Trần Mộc Ngôn chật vật bò dậy, lần nữa leo lên, lưng la lưng lay chạy tới chỗ Minh ca .

“Ta nói Trần thiếu gia, người cái tốc độ này chưa tới nổi 100 mã lực a !”

Trần Mộc Ngôn nuốt một chút nước miếng, không có để ý hắn.

Cái người đỡ Trần Mộc Ngôn đi tới ven đường, hô lớn nói: “Hắc – ta đếm tới 10! Các người có thể chạy !”

Người kia vừa đếm xong, cộng thêm thanh âm động cơ xe máy nặng nề, Trần Mộc Ngôn trái tim xôn xao thốt lên tới cổ họng, theo Minh ca oanh địa xông ra ngoài, Trần Mộc Ngôn luống cuống tay chân theo sát phía sau.

Tiếng gió cùng động cơ vang ở bên tai, cậu sợ là không phải bờ sông trước mắt càng ngày càng gần, mà là chỉ sợ khổng chế không được cùng xe máy rơi xuống.

Mặc dù đều có ánh mắt người đặt trên người cậu và Minh ca .

51. Chương 51

Trần Mộc Ngôn tốc độ càng lúc càng nhanh, cái loại cảm giác nhanh như điện chớp này làm cho suy nghĩ của cậu thoáng chốc trống rỗng.

“Dừng lại a —— Mộc Ngôn!” Đinh San San kêu to, chỉ có một trận gió quét qua trước mặt cô.

Phía trước xe máy của Minh ca phát ra tiếng bén nhọn, lớp xe ngừng lại ở bên bờ sông, không nhiều không ít, có thể thấy được kỹ thuật phi phàm của hắn.

Nhưng là Trần Mộc Ngôn ở dưới ánh mắt của mọi người, xẹt qua một đạo đường vòng cung, xe liền phanh như vậy —— xông ào vào trong nước sông, chấn động nổi lên bọt nước.

Minh ca ngậy ngấn cả người, đem xe máy đổ xuống, đứng ở bên bờ trơn to hai mắt.

Đinh San San vọt tới, gục ở nơi đó kêu to tên của Trần Mộc Ngôn.

“Người này cũng quá gan dạ đi! Lại không thắng xe?” Minh ca một bộ không thể tin.

“Người nói bậy bạ gì đó! Nhanh lên một chút nghĩ biện pháp đem hần vớt lên a!” Đinh San San liền nhanh nổi điên rồi! Lần trước ở PUB cũng là vì cô mà Trần Mộc Ngôn mới gặp chuyện không may, lần này cũng lại bởi vì cô, Đinh San San thật muốn đem đầu của mình đều đập rụng.

Mặt nước dần dần gần như bình tĩnh, một mảnh bóng tối cái gì cũng không nhìn thấy.

Minh ca bỗng nhiên kêu to lên, “Ồ kia! Nơi đó!”

Đinh San San dùng sức nhìn sang, Trần Mộc Ngôn đang từ trong nước nhô ra, hướng bờ sông lội tới.

“Nhanh lên một chút! Các người có đồ vật gì vớt xuống cho hần! Bờ sông cao như vậy hần không lên được!”

“Ném cái gì a! Lão Đại? Mọi người đem dây lưng cởi xuống cũng không đủ dài a!”

Đinh San San từng bước lui về phía sau, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của cục cảnh sát.

Mấy phút đồng hồ sau, xe cảnh sát chạy tới, đem Trần Mộc Ngôn từ trong nước vớt lên hồi lâu mới lội đi lên, Minh ca cùng các huynh đệ của hần cũng bị bắt vào trong cục cảnh sát.

Trần Mộc Ngôn khoác khăn lông ngồi ở trong cục cảnh sát, cộng thêm Minh ca cùng các huynh đệ của hần, đêm khuya cục cảnh sát bỗng nhiên trở nên náo nhiệt.

Nhưng là để cho Trần Mộc Ngôn không tưởng được chính là, các huynh đệ của Minh ca lại một mực nói Trần Mộc Ngôn là cùng băng bọn họ.

Cho dù có Đinh San San làm chứng nói bởi vì Minh ca bọn họ bắt mình, Trần Mộc Ngôn mới có thể chạy tới, nhưng là cảnh sát muốn hần tìm người tới nộp tiền bảo lãnh.

Trần Mộc Ngôn nghĩ đến thứ nhất chính là Khương Phi, nhưng là bây giờ đã là hơn mười một giờ khuya rồi, Khương Phi đã sớm tắt điện thoại ngủ.

Người cục cảnh sát nhìn bộ dạng do dự như vậy, hảo tâm nhắc nhở: “Người hần là còn có những thân hữu khác đi? Để cho bọn họ tới chứng minh thân phận người một chút. Ta xem lúc kéo người lên chính là mặc áo sơ mi, lại là học sinh danh giáo, một chút cũng không giống như cùng đám lưu manh kia, chỉ là ghi chép bọn hần đều nói người là cùng băng bọn họ, nếu như không ai tới bảo vệ, vị đồng học này Người sợ rằng phải ở chỗ này nghỉ ngơi cả đêm!”

Chẳng lẽ muốn cậu gọi điện thoại tìm Trần Lạc, sau đó để cho lão nhân kia phái đoàn luật sư tới? Coi như hết, thật sự quá buồn cười rồi!

Tìm Trần Chi Mặc?

Mình đã tận lực không muốn cùng hần có liên quan gì rồi, hơn nữa mình được mời vào cục cảnh sát, cậu làm sao có thể gọi điện thoại để cho một ảnh đế đến cục cảnh sát? Ngày mai tin tức Bát Quái còn không biết viết thành cái gì!

Trần Mộc Ngôn quay đầu lại, nhìn về phía đám huynh đệ của Minh ca, thở dài một hơi nói: “Cùng lắm thì ở chỗ này đợi một đêm đi”

Đúng lúc này, một nam tử đeo kính râm mặc áo gió màu nâu đi đến, dừng lại ở bên cạnh Trần Mộc Ngôn.

“Cảnh quan ngài hảo, ta là Trần Chi Mặc, ta tới bảo lãnh đệ đệ của ta.”

Trần Mộc Ngôn ngậy ngấn cả người, cậu không có gọi điện thoại tìm hần a, chẳng lẽ.

“Người lại tìm người đi theo ta!” Trần Mộc Ngôn chợt đứng lên, nghĩ đến cuộc sống của mình cùng với nhất cử nhất động lại bị Trần Chi Mặc nắm trong tay, lửa giận liền xông thẳng lên đầu.

Trần Chi Mặc đem kính râm lấy xuống, cảnh quan thấy rõ ràng mặt của hắn không khỏi ngây ngẩn cả người, “Cái kia. Người thật giống như là ảnh đế Trần Chi Mặc đi?”

“Đúng vậy, xin cho ta cùng đệ đệ của ta nói hai câu.” Trần Chi Mặc có phong độ xoay người, bắt đầu dĩ cười một cái, “Anh không có tìm người theo em, là Đinh San San đồng học của em gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết em chỗ này.”

Biết mình hiểu lầm hắn Trần Mộc Ngôn nhất thời cảm giác được quần bách, cậu hít một hơi, cúi đầu: “Không có gì, hiện tại đều giải quyết.”

Trần Chi Mặc bật cười một tiếng, nghiêng đầu, ngón tay chỉ vào quần áo ướt sũng của Trần Mộc Ngôn, “Em là nói cái bộ dáng này coi như là ‘ giải quyết ’ rồi?”

Trần Mộc Ngôn lui về phía sau một bước, cùng đối phương kéo ra khoảng cách.

“Nghe nói em chạy xe mô-tô trực tiếp vọt tới trong nước , thoát nhìn thật rất có can đảm a.” Trần Chi Mặc thân thể nghiêng về phía trước, khoe miệng có mấy phần hứng thú trêu trọc, “Ồ trong nước ngâm bao lâu a?”

“Ngâm một phát ra.” Trần Mộc Ngôn đưa tay cầm qua một tờ khai đưa tới trước mặt của hắn, “Anh tới nơi này, hắn không phải là vì cười nhạo tôi đi?”

“Dĩ nhiên không phải.” Trần Chi Mặc thu hồi nụ cười, kéo ra cái ghế bắt đầu điền tờ khai, khi cuối cùng hắn ký tên, hắn nhẹ giọng nói, “Anh là thật lo lắng em.”

Một câu rất nhẹ mà thôi, Trần Mộc Ngôn hít một hơi.

Không có ôn nhu mỉm cười, động tác thân mật, chẳng qua là một câu nói đơn giản mà thôi, Trần Mộc Ngôn trong lòng một chỗ khác lại dao động lần nữa.

Trần Mộc Ngôn xoay người đối với cảnh quan yêu cầu mình muốn cùng Minh ca nói hai câu. Sau khi nhận được đồng ý, cậu đi tới trước mặt Minh ca.

“Hôm nay ta thắng có phải không?”

Minh ca kéo khoe miệng cười, “Đúng vậy, người thắng. Bất quá ta không biết thật không sợ chết hay là bởi vì người không biết thắng xe như thế nào.”

“Bởi vì ta muốn cùng người có một chấm dứt, bởi vì ta quả thật sẽ không thắng xe.”

“Đủ thành thực.” Minh ca gờ tay nghĩ chỉ cảnh quan bên cạnh nói, “Người này cùng chúng ta không có quan hệ gì, chẳng qua là chọc huynh đệ chúng ta, đem hắn kéo qua bắt nạt mà thôi.”

Trần Mộc Ngôn kinh ngạc nhìn về phía Minh ca, đối phương nhún vai nói: “Nguyện đánh cược chịu thua, ta Minh ca nói chuyện cho tới bây giờ đều giữ lời.”

Cứ như vậy, Trần Mộc Ngôn cùng Đinh San San đều được thả ra.

Vừa ra cục cảnh sát, gió lạnh đánh tới, Trần Mộc Ngôn trên người ẩm ướt, đánh mấy cái hắt xì.

“Cậu không sao chứ?” Đinh San San đi theo phía sau Trần Mộc Ngôn .

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Tôi chỉ muốn chạy nhanh trở về trường học.” Trần Mộc Ngôn chà xát cánh tay của mình, một chiếc áo khoác ngoài mang theo nhiệt độ choàng tại trên vai của cậu, là Trần Chi Mặc.

“Không cần.” Trần Mộc Ngôn vừa muốn đem nó trả lại, Trần Chi Mặc đè xuống bờ vai của cậu.

“Em yên tâm, anh sẽ không lấy nó làm cớ để tìm em. Xe của em không phải là cũng bị cảnh sát lái tới chỗ này sao?” Trần Chi Mặc hỏi.

“Ừ.”

“Như vậy em cũng không cần anh đưa em trở về trường học.”

“Ừ.”

Nghe thấy Trần Chi Mặc nói sẽ không tiễn cậu, Trần Mộc Ngôn an tâm xuống, rồi lại mơ hồ có một tia cảm giác mất mát khó có thể hình dung.

Hai người sóng vai đi về phía bãi đậu xe, ánh đèn đêm bóng dáng kéo đến nhỏ dần.

Mùi vị nhàn nhạt quanh quẩn trong mũi của Trần Mộc Ngôn, không biết là trên áo khoác ngoài, hay là Trần Chi Mặc bên cạnh.

Đó là nhãn hiệu quảng cáo nước hoa hần từng chụp ảnh qua, mùi vị tươi mát mà thơm ngát.

Trần Chi Mặc dừng lại ở trước mặt của cậu, hần vươn tay ra muốn đi gảy tóc của Trần Mộc Ngôn, thấy Trần Mộc Ngôn muốn lui về phía sau, hần chẳng qua là lấy tay vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Tốt lắm, trở về ngủ đi.”

Trần Mộc Ngôn nhìn hần xoay người, lưng thưng đi về phía cỗ xe Porsche kia, ngay cả động tác mở cửa xe cũng rất có mỹ cảm, xe phát động. Trần Chi Mặc hướng cậu vẫy tay, khẽ mỉm cười liền lái đi.

“Mộc Ngôn, làm sao vậy?” Đinh San San đi tới phía sau cậu.

“Không có chuyện gì. Chúng ta trở về thôi.”

“Mặc kệ như thế nào, Minh ca hần là sẽ không đến tìm chúng ta phiền toái đi?” Đinh San San ngồi ở trong xe hỏi.

Trần Mộc Ngôn vịn tay lái, trong đầu là mặt cười bất đắc dĩ của Trần Chi Mặc.

“Không lái xe sao?” Hay là lúc cậu vọt vào trong nước bị thương?”

“Không có.” Trần Mộc Ngôn phục hồi tinh thần lại, phát động xe trở lại trường học. Lúc này đã là buổi tối hơn một giờ, cậu phải trèo qua cửa sắt trở lại trong túc xá.

Khương Phi đã ngủ thật lâu, Trần Mộc Ngôn qua loa đổi một bộ quần áo sạch sẽ lên giường.

Lúc đặt đồng hồ báo thức, Trần Mộc Ngôn phát hiện có một tin nhắn, là Trần Chi Mặc : về đến nhà chưa?

Ngón tay đặt tại trên bàn phím, cậu không biết mình có nên nhấn lại hay không, phớt qua mặt , cậu viết một chữ “Ừ”, gửi đi liền đem điện thoại đóng lại.

Bởi vì cuộc thi nghiên cứu sinh đã kết thúc, Thẩm Thanh cùng Khương Phi cũng mua vé xe lửa đi về nhà.

Ngày nghỉ trường học không mở phòng trọ, Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là trước khi tới nghỉ đông liền thuê một gian phòng. Đó là một nhà trọ điều kiện không tệ, cùng ở với hần có một người hơn ba mươi tuổi đã đi làm, trừ buổi tối có thể nghe thấy tiếng hần về nhà, Trần Mộc Ngôn rất ít có thể nhìn thấy hần.

Đinh San San ở chi nhánh bệnh viện B đã chính thức thực tập được ba tháng, chiếm được đánh giá của bác sĩ chủ nhiệm, cô trừ đi làm bắt đầu chuẩn bị cuộc thi giấy phép mấy tháng sau.

Mà Trần Mộc Ngôn ở khoa tim thực tập ngày nào đó tiếp đến bệnh nhân không tưởng được, đó chính là Sở Cận, bạn hần tiến hành thủ tục nhập viện. Trần Mộc Ngôn có chút ngạc nhiên người kia thật sự là Sở Cận ư, cho nên liền một mình đến trước phòng bệnh gõ cửa.

Sở Cận nhìn Trần Mộc Ngôn, đôi mắt kia trong nháy mắt tràn đầy cười, “Tôi thật là không nghĩ tới có một ngày có thể nhìn thấy cậu mặc áo khoác màu trắng.”

“Tôi cũng không nghĩ tới có một ngày có thể nhìn thấy anh nằm ở trên giường bệnh.” Trần Mộc Ngôn đi tới, “Anh rốt cuộc làm sao?”

Sở Cận cười nhạo một chút, “Mấy tháng gần đây tôi thường xuyên cảm thấy ngực đau đến bất tỉnh, ngày hôm trước tôi đang ngó chừng một người mới ghi âm, sau đó liền té xỉu không giải thích được, sau đó không giải thích được bị đưa vào bệnh viện chẩn đoán ra huyết quản tim của tôi có tật bệnh gì đó, cần làm một cuộc giải phẫu nối mạch.”

“A.” Trần Mộc Ngôn gật đầu, “Là tim có vấn đề a, đại khái là ông trời đối với tim anh trừng phạt như vậy đi.”

“Có lẽ. Bất quá cậu là bác sĩ chữa trị của tôi sao?” Sở Cận rướn cổ lên hỏi, Trần Mộc Ngôn có thể nhìn thấy sắc mặt của hắn quả thật không được tốt, chẳng qua là cặp mắt kia vẫn để lộ ra ý vị ái muội cùng trên chọc, xem ra đây là trời sinh a.

“Tôi là thực tập sinh do bác sĩ trưởng trông coi.” Trần Mộc Ngôn cười cười, “Tôi phải đi làm việc, trước khi tan ca sẽ trở lại thăm anh một cái.”

Trần Mộc Ngôn tranh thủ lật xem ca bệnh của Sở Cận, mặc dù vấn đề về tim, nhưng là quả thật nếu như giải phẫu nối mạch thành công, hẳn hẳn là có thể hồi phục. Hiện tại trình độ thuần thục giải phẫu nối mạch cùng với tài lực của Sở Cận mà nói, không thành vấn đề.

52. Chương 52

Sau khi tan tầm, Trần Mộc Ngôn đi vào phòng bệnh của Sở Cận, trước khi đẩy cửa cậu nhìn xuyên qua cửa thủy tinh, thấy Sở Cận đang nhìn trần nhà ngẩn người. Cậu chưa từng thấy hắn lộ ra loại biểu tình này.

Có một chút tịch mịch, không biết nên làm cái gì mới tốt.

“Sở Cận.” Trần Mộc Ngôn mở cửa bước đi vào, “Suy nghĩ cái gì?”

“... Khi tôi lần đó té xỉu tỉnh lại ở bệnh viện, tôi nghĩ đến mình có phải bị ung thư gì đó hay không, giống như trong phim vậy, tôi sắp chết?”

“Kết quả anh phát hiện chỉ cần giải phẫu nối mạch có thể chữa khỏi tim anh, cảm thấy không cam lòng?”

“Không phải, tôi suy nghĩ nếu tôi tốt lắm, có cái gì đó là nhất định phải làm.” Sở Cận cười yếu ớt một chút, dịch chuyển vị trí, ý bảo Trần Mộc Ngôn nằm xuống cùng hắn.

“Chủ nhiệm nếu thấy tôi nằm ở nơi này, sẽ tức giận.”

“Không sao, tiền lương của hắn còn phải dựa vào viện phí tôi nằm đến chi ra a.” Sở Cận kéo khóa miệng, đẩy lồng của Trần Mộc Ngôn có một loại cảm giác khó có thể cự tuyệt, trên người mặc áo khoác nằm ở bên cạnh hắn.

“Cơ hội chúng ta gặp mặt kỳ thật không nhiều lắm đi?”

“Bởi vì thanh danh của anh không được tốt.”

“A, đúng. Trần Chi Mặc chỉ cần nghe thấy tôi và cậu cùng một chỗ sẽ hoả tốc tới rồi. Thời gian đầy đủ duy nhất chúng ta cùng một chỗ, cũng chỉ có một lần ở trong tiệm sushi kia. Hiện tại ngẫm lại, cùng cậu ăn cơm còn có nói chuyện là một chuyện tình rất vui vẻ.”

“Vì sao?”

“Đại khái bởi vì lúc cậu cùng tôi ở chung không có mục đích gì đi. Tôi có thể thực tự nhiên nói chuyện, mà cậu sẽ trả lời không hề giấu giếm, không cần phí tâm tư đi biểu lộ ý của mình hoặc là đem nói chuyện dẫn tới một phương diện khác.”

Trần Mộc Ngôn nghiêng đầu đến, lúc này mới phát hiện Sở Cận nhìn mình, chính là không biết hắn bảo trì tư thế kia có bao nhiêu lâu.

“Chờ anh làm xong giải phẫu, chúng ta có thể lại đi ăn sushi.”

“Chờ tôi giải phẫu xong, tôi nghĩ tìm người yêu đương.”

“A, anh yêu đương còn chưa đủ a? Ngươi dim mỗi lần cùng anh yêu đương cuối cùng đều bị anh bỏ mặc.”

“Câu 5 cảm thấy như vậy xem như yêu đương sao?” Sở Cận cười nhạo một tiếng, mặt mày cụp xuống có chút yếu ớt chợt lóe qua, không kịp bắt giữ, “Kỳ thật ở bệnh viện thấy cậu thật sự có một loại cảm giác

vận mệnh. Cậu là loại người có nề nếp hướng tới mục tiêu của mình đi về phía trước, một khi cậu yêu một người, sẽ không quay đầu lại. Cho nên tôi nghĩ, ông trời có phải muốn tôi thích cậu hay không?”

Trần Mộc Ngôn sững sốt, nhanh chóng vỗ Sở Cận một cái: “Sở tiên sinh, mau dừng lại tưởng tượng không thực tế của anh. Trên thế giới này nam nữ so với thực tập sinh như tôi tốt hơn nhiều mà!”

“Nhưng là tôi chỉ gặp một Trần Mộc Ngôn .” Sở Cận nhỏ giọng nở nụ cười, “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cậu. Phải biết rằng tôi không tranh được với Trần Chi Mặc a.”

“Mắc mớ gì tới hần?” Trần Mộc Ngôn nhú mày.

“A, ” Sở Cận ngồi dậy không để ý đang truyền dịch dinh dưỡng, Trần Mộc Ngôn vội vàng đi dịu hần, “Nhìn biểu tình này của cậu, sẽ không phải là Trần Chi Mặc đã ra tay chứ? Cậu có phải đã cùng hần làm?”

“Làm. Làm cái gì!” Trần Mộc Ngôn cói cà lăm , cậu không rõ người của giới giải trí nhân lực vì sao tốt như vậy, Tô Trần là như thế, Sở Cận cũng là như vậy.

“Vậy là không có làm ? Bất quá cậu sớm hay muộn sẽ bị hần đem tới tay.” Sở Cận bỗng nhiên nằm trở về, tựa tiểu phi tiểu nhìn Trần Mộc Ngôn.

“Hần là đại ca của tôi! Sở tiên sinh anh nói vớ vẩn cái gì!” Trần Mộc Ngôn có chút tức giận.

“Nếu cậu là đệ đệ hần mà hần sẽ buông tay, vậy hần không phải là Trần Chi Mặc tôi biết.” Ngón tay của Sở Cận mô tả cảm Trần Mộc Ngôn, giống cái vui đùa, không có ý khiêu khích gì, “Nếu như không muốn cùng Trần Chi Mặc cùng một chỗ, liền đầu nhập ôm ấp của tôi đi. Thừa dịp lúc tôi còn sống còn có thể bảo hộ cậu.”

“Anh cứ tiếp tục nói vớ vẩn đi!” Trần Mộc Ngôn rời đi giường bệnh, “Tôi về nhà !”

“Được rồi, ngày mai gặp!”

Trần Mộc Ngôn kéo kéo khóe miệng, ngày mai còn gặp anh liền có quỷ!

Lái xe trở về nhà trọ, thật xa liền thấy có sương khói theo phương hướng kia bốc lên, tràn vào trong chân trời chiều. Xe cứu hỏa theo bên cạnh cậu lái qua, Trần Mộc Ngôn quay cửa kính xe xuống, “Rốt cuộc là nơi nào cháy sao?”

Càng đi về phía trước, cảm giác của cậu lại càng không tốt.

Đợi cho cậu đến phía trước nhìn thấy chính là người ngựa đầu vây xem cùng với xe cảnh sát duy trì trật tự, nơi đó không phải chính là phòng trọ cậu thuê sao? Rốt cuộc sao lại thế này?

Hỏa hoạn? Hành lý của hần cùng chứng kiện còn có sách toàn bộ đều thiêu hủy ?

Rốt cuộc là hỏa hoạn như thế nào, nếu là trách nhiệm của khách trọ, cậu bồi thường cho chủ nhà một số tiền lớn đi!

Còn có nhóm phóng viên nâng máy chụp ảnh ầm ầm bùm bùm, cách đó không xa truyền đến tiếng khóc khải.

“Trần tiên sinh! Anh thật sự không thể đi vào!”

“Đệ đệ của ta ở bên trong! Điện thoại của hần vẫn không liên lạc được! Hần nhất định là ở bên trong!” Đó là tiếng của Trần Chi Mặc, tràn ngập lo lắng cùng sợ hãi.

“Lửa cháy lớn như vậy, ngài căn bản là không thể đi lên !”

“Các người buông! Buông!”

Trần Mộc Ngôn từng bước một, chen vào đàn người, đi tới.

Cậu chưa từng gặp qua biểu tình trên mặt Trần Chi Mặc như vậy, chưa từng gặp qua mặt mày hần rối rắm thành như vậy, đau khổ giày vò cuối cùng bị cảnh sát ngăn cản hần đặt tại trên mặt đất.

“Tiểu Ngôn – Trần Mộc Ngôn –” Trần Chi Mặc gào thét lớn, cùng tiếng xe cứu hỏa còn có tiếng phun nước giăng co cùng một chỗ.

Trần Mộc Ngôn cẩn thận nhìn Trần Chi Mặc, lẩm bẩm nói: “Hiện tại. . . . Là đang quay phim sao?”

Một nữ nhân trung niên bên cạnh nói: “Quay phim gì chứ ! Là xảy ra hỏa hoạn đó!”

“Hỏa hoạn?” Trần Mộc Ngôn trừng mắt nhìn, “Kia. . . . Trần Chi Mặc tới làm gì?”

“Đúng a! Ta còn nói có phải lắm hay không, thị lực của người trẻ tuổi các người chính là tốt! Thì ra người kia thật sự là ảnh đế Trần Chi Mặc a!”

“Nghe nói đệ đệ của hần ở bên trong, mới vừa rồi hần chạy tới sau liền muốn đi lên!”

“Này còn có thể đi lên? Muốn chết a!”

Trong không khí là mùi sau khi cháy, đội viên phòng cháy chữa cháy lục tục đi ra ngoài lại đi vào.

Cảnh sát như cũ giữ chặt Trần Chi Mặc, “Trần tiên sinh mời bình tĩnh!”

Trần Chi Mặc sợi tóc hỗn độn, ánh đèn xe cứu hỏa thoảng qua, trên mặt của hần tựa hồ có nước mắt, áo tán loạn sau khi giấy dựa.

Trần Mộc Ngôn liền giống bị dẫn dắt, đi thẳng về phía trước, cho đến thành viên phòng cháy chữa cháy đem hần ngăn cản: ” Hiện trường hỏa hoạn, không thể tiến lên nữa!”

Giờ phút này, tay của Trần Chi Mặc cọ sát mặt đất, bởi vì dùng sức quá mức bị cục đá trên mặt đất cắt qua, chất lỏng màu đỏ thẩm thấu ở trong khe hở.

Thần kinh bị xúc động, Trần Mộc Ngôn giống như bình tĩnh đại ngộ vọt tới, “Ca —— em ở chỗ này! Em ở chỗ này!”

Cậu chợt đem cảnh sát đang chặn Trần Chi Mặc đẩy ra, Trần Chi Mặc nghiêng đầu nhìn cậu, sau đó một tay đem cậu ôm lấy.

Xương cốt một trận rung động, giống như một viên thiên thạch cháy sau khi trải qua tầng khí quyển, rốt cuộc tiến tới mặt đất.

Tay Trần Chi Mặc dùng sức ấn phía sau lưng Trần Mộc Ngôn, lực đạo lớn cơ hồ muốn đem cậu chen vào trong thân thể của mình.

“Thật tốt quá. Em không có chuyện gì. Em không có chuyện gì.”

Trần Mộc Ngôn giơ tay lên ôm hần: “Đúng, em không sao,em không có ở bên trong đấy.”

Cảm giác lồng ngực Trần Chi Mặc phập phồng, Trần Mộc Ngôn hai cánh tay của cậu đều run rẩy.

Đội viên Phòng cháy đưa bọn họ kéo sang một bên, lửa cũng từ từ bị khống chế.

Vương Đại Hữu không biết đến đây lúc nào, hần đem hai huynh đệ Trần gia lôi lên xe, các phóng viên đã vây quanh tới đây, Vương Đại Hữu dè cái còi nửa bước khó đi.

Trần Chi Mặc cúi đầu, những cameras liền dán cửa sổ xe chớp sáng. Trần Mộc Ngôn cúi xuống áo ngoài che ở trên người Trần Chi Mặc, che kín mặt của hần, nhưng là Trần Chi Mặc gắt gao bắt lấy tay của cậu.

“Tại sao không gọi điện thoại lại cho anh? Tại sao?” Trần Chi Mặc nhìn về phía Trần Mộc Ngôn, “Em chán ghét anh như vậy?”

“Không phải! Anh cũng biết em ở bệnh viện thực tập , em tắt máy, sau khi tan việc em đã mở điện thoại!”

Trần Mộc Ngôn vội vàng giải thích, vô luận cậu cùng với Trần Chi Mặc trong lúc đó có cái gì, giờ phút này bộ dạng của Trần Chi Mặc làm cho cậu đau lòng.

Trần Chi Mặc cười lắc đầu, đưa tay lau qua mặt của mình, xẹt qua vết máu màu đỏ, làm cho trái tim Trần Mộc Ngôn căng thẳng, “Coi như hết, cho dù em mở điện thoại cũng sẽ không tiếp.”

“Mặc ca, lần này là em không tốt, anh đừng tức giận ! Anh xem. . . . em bây giờ không phải là hảo hảo ở bên cạnh anh sao?”

Trần Chi Mặc hít một hơi, “Đúng, em còn sống, trừ bỏ đó anh còn có thể yêu cầu cái gì?”

Hắn dùng tay chống mặt của mình, Trần Mộc Ngôn muốn xem tay của hắn, hắn hất tay Trần Mộc Ngôn ra .

Vương Đại Hữu cuối cùng đem xe chạy nhanh ra khỏi vòng vây của phóng viên, “Bây giờ đi đâu?”

Tiếng Trần Chi Mặc buồn bực nói: “Tìm khách sạn đem để hắn xuống đây đi.”

Tiếng của hắn thoáng lạnh, mặc dù Trần Mộc Ngôn không muốn lại cùng hắn có cái gì tiếp xúc, chính là giờ phút này hắn lạnh lại làm cho Trần Mộc Ngôn rất khó chịu.

“Còn ở khách sạn? Đều ra chuyện lớn như vậy rồi! Vẫn là trở về Buckingham ở đi!”

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía Trần Chi Mặc vẫn cúi đầu, đôi môi của hắn vẫn là mím lại, giống như đao tạc bình thường sẽ không thay đổi.

“Mặc ca, cho em xem tay anh một chút có được hay không?”

“Không cần, dù sao em và anh đợi thêm một lát đều sẽ cảm thấy chán ghét.”

Vương Đại Hữu không khỏi đem xe dừng ở ven đường, “Hai huynh đệ các người náo đủ rồi chưa! Tôi là không biết các người náo cái gì, đều tới tháng sau, không sai biệt lắm liền yên tĩnh!”

Trần Chi Mặc ngẩng đầu mắt nhìn ngoài cửa sổ, “Là khách sạn sao? Được rồi, Trần Mộc Ngôn em có thể xuống xe. Ví tiền có ở trên người không?”

Loại lạnh nhạt đột nhiên xuất hiện này làm cho Trần Mộc Ngôn nhất thời phản ứng không kịp, chính là ngơ ngác gật gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Trần Chi Mặc đem cửa xe mở ra, gió lạnh cứ rót vào như vậy.

Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên không biết như thế nào cho phải.

Mặc dù lúc cậu biết được nhà trọ kia cháy, cậu cũng không nghĩ tới phải về nhà, chính là nhìn chiếc xe kia lái đi, Trần Mộc Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng ề ảm.

Cậu thở ra một hơi, đi về phía quầy phục vụ của khách sạn, muốn một gian phòng .

Đưa điện thoại di động mở ra, ném lên giường, cậu cũng đem mình bày ra phía trên.

Cảm giác mình đủ tiện, nếu Trần Chi Mặc đem cậu thả vào cửa khách sạn, bảo trì khoảng cách của hai người, đây chẳng phải là cậu muốn sao? Minh bây giờ lại đang khổ sở cái gì!

Điện thoại di động vang lên, cậu liền cầm lên, nhưng người gọi tới không phải như cậu nghĩ ——

53. Chương 53

“Này ! Trần Mộc Ngôn người sao rồi ! Anh của người gọi rất nhiều cho ta nói liên lạc người không được !”

“Là người à Anh ta tìm được ta.” Trần Mộc Ngôn trở mình, nằm lỳ ở trên giường, cậu đột nhiên cảm giác được rất mệt rất mệt .

“Người giận? Ta biết đưa địa chỉ người muốn phòng nói cho Trần Chi Mặc là ta không đúng. Bất quá hoàn hảo anh của người biết người nghỉ ngơi ở đâu không phải sao? Nếu không người trong hỏa hoạn bị cái gì, bọn ta cũng chưa biết đến.”

“Không có gì, ta không giận người.” Trần Mộc Ngôn kéo kéo khóe miệng, “Ta muốn nghỉ một lát ,ngày mai ở bệnh viện gặp .”

Còn chưa kịp ăn cơm tối, cái bụng vang lên, cậu ở phòng ăn khách sạn ,gọi một phần mì xào.

Trên TV đang chiếu tin tức nhà trọ cháy ,mà hình ảnh Trần Chi Mặc bị cảnh sát đè xuống đất xuất hiện ở trong đó.

Gấp đến khoe miệng dừng ở đó, trong màn hình Trần Chi Mặc cũng không có rõ như lúc mình thấy ở hiện trường ,nhưng vẫn như cũ làm cho người ta cảm giác lo lắng.

Tin tức này chỉ chiếu ba phút đồng hồ, Trần Mộc Ngôn xác định nếu như không phải Trần Chi Mặc xuất hiện, đoán chừng chỉ có một tiêu đề mười mấy giây đưa vào,tin vẫn tắt hoả hoạn là xong.

Cho đến khi mì xào nguội, Trần Mộc Ngôn bỗng nhiên ba phát đem chúng cuốn vào miệng, sau đó bước nhanh rời đi phòng ăn.

Ở cửa chặn lại một chiếc xe,Trần Mộc Ngôn trở lại nhà trọ BucKingham.

Vào thang máy, dọc theo đường lên,Trần Mộc Ngôn cười lên, cậu cảm giác mình từ đầu đến chân là một đứá ngốc.

Tại sao phải trở lại đây?

Rõ ràng muốn thoát đi, nhưng bây giờ thế nhưng sợ Trần Chi Mặc không để cậu vào.

Đi tới trước cửa nhập vào mật mã, cửa lạch cạch một tiếng liền mở ra.

Trong phòng khách là một mảnh đen nhánh, Trần Mộc Ngôn hít một hơi, mở đèn thế nhưng tại giá giày nhìn thấy dép của mình.Không biết là dì Lý sửa sang lại hay là Trần Chi Mặc một mực chờ cậu trở lại.

Lên lầu, đi tới trước cửa Trần Chi Mặc ,cậu thử vặn một cái, cửa đang khóa .

Sau đó cậu xoay người, đi vài bước mở cửa mình ra, mới phát hiện bên trong hết thấy đều thật chỉnh tề. Ra giường cái chăn sạch sẽ , trên bàn sách cũng không có tro bụi, rõ ràng mình thật lâu cũng chưa trở lại.

Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác được, Trần Chi Mặc một mực chờ đợi mình.

Không biết lúc mình không có ở đây ,hắn có một mình ngồi ở trước bàn ăn xem báo ,hay là ngồi ở trên ghế sa lon xem tuyết trên TV ?

Lúc này, cửa mở ra.

Trần Chi Mặc đứng ở nơi đó,lúc nhìn thấy Trần Mộc Ngôn sững sốt một chút.

Hắn nơi tay trái bị thương đã quấn băng gạc, xem ra đã đi bệnh viện xử lý .

“Làm sao em ở chỗ này.” Hắn thay dép, đi qua bên người Trần Mộc Ngôn .

“Em muốn xem anh thế nào.” Trần Mộc Ngôn nhìn bóng lưng hắn đi về phía cầu thang .

Trần Chi Mặc xoay người lại, dựa vào thang lầu, cười nói: “Xem có hay không vì em mà cho rằng mất đi tất cả? Xem như thế nào vì em lo lắng hãi hùng? Xem như thế nào giống như con chó đến gần em lại sợ bị em chán ghét ?”

“Không phải! Em là tới xem vết thương của anh”

“Thương thế của anh ở chỗ này.” Trần Chi Mặc vỗ một cái vào lồng ngực của mình, “Anh thích một người đàn ông, người nam nhân này hiện tại trong thân thể đệ đệ của mình, cho nên anh là biến thái, nếu như em cảm thấy rất ghê tởm không cần miễn cưỡng mình trở lại đi thăm.”

“Trần Chi Mặc !” Trần Mộc Ngôn tiến lên kéo lấy cổ áo của hắn, “Em không có cảm thấy anh ghê tởm ! Em chỉ là . . . Em chỉ là”

Đối phương đặt tay vòng ở hông cậu,kéo về phía mình, “Em chỉ là cái gì? Hiện tại có muốn một nụ hôn nóng bỏng? Anh bảo đảm có thể làm tiểu huynh đệ đứng lên.”

Trần Chi Mặc thanh âm giống như từ trong bóng tối vươn ra vô số cánh tay,vuốt ve thần kinh Trần Mộc Ngôn.

“Không muốn ở lại bên cạnh anh, em bây giờ nên đẩy anh ra, mà không phải dùng loại thái độ do dự này, để cho anh ôm lấy hi vọng thật đáng buồn, em cảm thấy rất thú vị sao?” Trần Chi Mặc lúc trước khi Trần Mộc Ngôn phản ứng lại liền buông lỏng tay ra, đi vào gian phòng của mình.

Vài giây đồng hồ sau, Trần Mộc Ngôn đi tới trước cửa hắc, muốn đi vào, nhưng cửa cũng là khóa.

Cậu bỗng nhiên dùng sức đập lên cửa, “Em là đệ đệ anh ! Anh muốn em thế nào! Chẳng lẽ làm huynh đệ không tốt sao?”

Trần Chi Mặc thanh âm cách cửa truyền đến, “Chắc là ‘ huynh đệ ’ mới là khoảng cách an toàn em muốn? Làm đệ đệ của anh anh liền có thể vô điều kiện đối với em tốt phải không?”

Trần Mộc Ngôn trong mắt ề ảm, cậu nhìn xuống không để cho thanh âm mình run rẩy, “Không sai! Nếu anh chưa từng có ân nhu đối đãi em, em căn bản là không cần để ý anh bây giờ đối với em là lạnh nhạt hay là xa lánh ! Anh đối với em như vậy chẳng lẽ không phải là cố ý đẩy sao! Anh không phải là cố ý bỏ xuống che đậy để cho em không thể rời bỏ anh để cho em đau lòng đấy sao!”

“Không sai!” Cửa lần nữa mở ra, Trần Chi Mặc dùng sức chỉ vào ngực Trần Mộc Ngôn, “Nhưng là nếu như anh ngây thơ lãng mạn vĩnh viễn chỉ muốn muốn từ chỗ này của người khác nhận được yêu thích của đệ đệ, anh cái gì cũng không cho hắc !”

“Vậy anh muốn em phải làm gì ?” Trần Mộc Ngôn mở ra hai tay, cậu lúc này bỗng nhiên không biết mình cự tuyệt chính là Trần Chi Mặc hay là sâu trong nội tâm mình khủng hoảng, “Em vốn đã ở trong thân thể này rồi ! Nếu như không phải như vậy, em chính là đồng tro cốt kia !”

Trần Chi Mặc chẳng qua là hồ hững nhìn cậu.

Trần Mộc Ngôn bắt lấy tay hắc chụp lên mặt của mình: “Chính là vốn ở thân thể này, đồng dạng cha mẹ, DNA tương tự, thậm chí ngày nào đó trong chúng ta có một người cần tủy để ghép cũng chỉ có một người có thể cứu giúp! Chính là quan hệ như vậy, anh muốn em như thế nào tiếp nhận anh ! Mà em thậm chí không biết anh khi nào diễn trò khi nào là thật !”

Trần Mộc Ngôn lui về phía sau đi tới thang lầu, “Anh biết cái gì? Anna nói không sai! Yêu anh tựa như yêu một tuồng kịch!”

“Cho nên em thừa nhận yêu anh rồi?” Trần Chi Mặc dựa vào cửa, nghiêng mặt nhìn cậu.

“Con mẹ nó anh đừng có dùng cái loại góc độ ánh mắt này nhìn tôi !Bây giờ không phải là quay phim con mẹ gì !”Lúc Trần Mộc Ngôn cũng nhanh muốn một cước đạp xuống thang lầu, lại bị người phía sau giật lại.

Cậu xoay người, còn chưa kịp đưa tay đẩy ra đối phương, môi Trần Chi Mặc hạ xuống.

Trần Mộc Ngôn vùng vẫy, chuyển động đầu muốn tránh thoát đi. Nhưng Trần Chi Mặc giống như có thể đọc được ý nghĩ trong đầu cậu, mỗi khi Trần Mộc Ngôn vừa chuyển hướng, hắc cũng xoay qua chỗ khác, thậm chí để cho cái hôn càng thêm giằng co.

Không có cảm giác xâm nhập cắn nuốt hết thảy, Trần Chi Mặc vẫn càng giống như hướng dẫn Trần Mộc Ngôn thể nghiệm cảm giác nào đó.

Một cái xoay người, Trần Mộc Ngôn bị hắc ép vào trên tường, cái ót bởi vì độ mạnh yếu cái hôn của Trần Chi Mặc mà bị ép trên mặt tường, chỉ có thể bị buộc thừa nhận cái hôn kia.

Trần Mộc Ngôn tất cả cảm giác cũng phóng mạnh địa phương Trần Chi Mặc đụng vào, đó là một màn làm suy nghĩ thoát khỏi lộ trình khổng chế.

Khi Trần Chi Mặc chậm rãi thối lui, Trần Mộc Ngôn chỉ có thể hô hấp nhìn lấy đối phương, cũng không nhớ được như thế nào di động cước bộ của mình.

“Em cảm thấy mới vừa rồi cảm giác như thế nào?” Trần Chi Mặc nhìn cậu khẽ câu lên khóe môi, “Cái đó cùng em là nam nhân hay là đệ đệ của anh không liên quan. Hay em bây giờ là sợ hãi, chuẩn bị chạy trốn lần nữa ?”

Trần Mộc Ngôn ý thức được mới vừa rồi Trần Chi Mặc đối với mình làm cái gì, nắm chặt quả đấm muốn đánh qua.

Trần Chi Mặc rất có kỷ xảo lui về phía sau một bước, quả đấm của Trần Mộc Ngôn chẳng qua là vung ở trong không khí.

“Ở nơi này trong một năm, anh cơ hồ đem tất cả tinh lực của mình cùng thời gian đều cho em, sau đó em làm cho anh cảm giác mình giống tên ngốc, em vĩnh viễn cũng đều không hiểu đáp lại cùng giao ra, em chỉ biết núp ở trong cái vỏ của em, chỉ nhìn nhìn thấy thứ em muốn.” Trần Chi Mặc hít một hơi, lui về phòng của hắn, đóng cửa lại, “Em đi đi.”

Trần Mộc Ngôn theo bản năng đưa tay đặt tại trên cánh cửa, cậu biết nếu như mình lần nữa đẩy ra nó, sẽ không biết nên như thế nào quay đầu lại.

Bên trong cửa Trần Chi Mặc nghe thấy thanh âm đối phương xuống lầu, khẽ thở dài một hơi.

“Tại sao muốn em quay đầu lại luôn là khó như vậy đây?”

Bởi vì cả đêm không cách nào ngủ, Trần Mộc Ngôn sáng sớm đi tới bệnh viện trễ.

Chịu trách nhiệm dẫn cậu là bác sĩ chủ nhiệm vỗ vỗ bờ vai của cậu nói: “Sao cậu tới bệnh viện? Tôi nghe nói chỗ cậu hôm qua bị cháy, còn tưởng rằng cậu cần xử lý một ít chuyện!”

Thì ra là Đinh San San sáng sớm xin phép giúp cậu rồi, Trần Mộc Ngôn nhận được cả ngày nghỉ phép.

Cậu biết mình phải đi tìm một chỗ ở, bất quá trước khi rời đi bệnh viện, cậu đi tới phòng bệnh Sở Cận.

“Hắc, cuối cùng có người có thể tới cùng tôi trò chuyện.” Sở Cận phát phát tay, vì chuẩn bị hai tuần lễ sau phẫu thuật, hắn trong khoảng thời gian này đang điều trị thân thể. Sở Cận mặc dù là công tử bột, nhưng cũng là người cuồng công tác. Thân thể của hắn coi như là bị hắn tự làm khổ kiểu phương thức làm việc làm cho suy sụp.

“Anh có thể quyến rũ một tiểu hộ sĩ, tôi đánh cuộc nàng nguyện ý hai mươi bốn giờ cùng anh nói chuyện phiếm.” Trần Mộc Ngôn cười một chút.

“Nga, trời ơi tôi đối với nữ nhân không có hứng thú.” Sở Cận hướng Trần Mộc Ngôn vẫy vẫy tay, “Tôi đã thật lâu không có ôm qua nam nhân, xin cậu để cho tôi ôm một chút đi, huống chi cậu vẫn là tình nhân trong mộng của tôi a.”

Trần Mộc Ngôn bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, chân sau ngồi chồm hổm ở bên giường, “Được rồi, tôi hỏi anh một vấn đề, anh phải thành thật trả lời tôi, tôi liền để anh ôm như ôm anh em.”

Sở Cận dùng ánh mắt hơi đùa giỡn nhưng đứng đắn vô cùng hàm ý nói: “Bảo bối, em cái tư thế này thoát nhìn thật mê người.” “Được rồi, tôi hỏi anh, nếu có một ngày thân ca ca anh nói hắn yêu anh Không phải là cái loại huynh đệ mà là cái loại không nên có Dục vọng. Hoặc là cái gì khác”

Sở Cận buồn cười hỏi: “Cậu rốt cuộc muốn hỏi cái gì?”

“Anh có tiếp nhận hắn không?” Trần Mộc Ngôn hỏi, cậu biết mình hỏi cái vấn đề này quá ngu xuẩn, nhưng loại người giống như Sở Cận trải qua nhiều chuyện, cậu rất muốn nghe một chút cái nhìn thế nào.

“Trước kia tôi sẽ cảm thấy đó là một đại phiền toái, có thể trốn chạy.” Sở Cận cười yếu ớt, “Hiện tại tôi chỉ hỏi một vấn đề, tôi yêu hay không yêu hắn, ít nhất huynh đệ là nam, nếu như là chị em tôi thật một chút hứng thú cũng sẽ không có.”

Mặc dù nửa câu sau chẳng qua là cười giỡn, nhưng Sở Cận rất chân thành trả lời vấn đề của Trần Mộc Ngôn.

54. Chương 54

“Tôi không làm được như anh.”

“ Dĩ nhiên, bởi vì cậu là người tuân theo khuôn phép.” Sở Cận giương cằm một chút ,”Tôi hình như có khách tới thăm,Thượng Đế phù hộ ngàn vạn lần không nên là paparazzi.”

Trần Mộc Ngôn quay đầu lại, nhìn thấy EVEN đứng ở nơi đó. Không có mang kính đen, chỉ mặc áo khoác ngoài màu rậm nắng cùng quần jean, tựa như một học sinh bình thường. Khẽ cúi đầu, một bộ lo lắng bị cự tuyệt .

“Được rồi Sở tiên sinh, rất cực có người tới nói chuyện cùng anh rồi, tôi liền đi trước .”

Kể từ khi Sở Cận nhập viện tới nay, thăm hỏi chỉ có thuộc hạ ở công ty, tới cũng là thương lượng phương diện chế tác.Những minh tinh khác được Sở Cận nâng đỡ một người cũng không có. Trần Mộc Ngôn cũng cảm thấy Sở Cận này ở trong vòng luẩn quẩn lẫn lộn lâu như vậy, làm sao một người giống hình thức bằng hữu cũng không có một ai?

Sở Cận ngó chừng EVEN , “Nếu như là cậu,tôi tình nguyện không có người tới thăm.”

Trần Mộc Ngôn đứng ở ngoài cửa, cậu không rõ tại sao người ta luôn thích thương tổn những người quan tâm mình.

Bất quá có lẽ chỉ có người quan tâm mới sẽ bị thương tổn.

Bởi vì nhà trọ cháy ,cho nên chủ cho thuê nhà nhận được bảo hiểm công ty để bồi thường,Trần Mộc Ngôn không cần tiền bồi thường. Cậu dùng một ngày, ở gần bệnh viện tìm một gian nhà trọ. Do hành lý bên người đã bị cháy hết,cậu dùng cả nửa buổi trong cửa hàng mua quần áo cùng đồ dùng hàng ngày.

Buổi tối nằm ở phòng mới,Trần Mộc Ngôn cảm thấy tịch mịch.

Đại khái là năm mới sắp đến,mà bản thân lại một mình đi.

Ngoài phòng thì khí trời còn lạnh, cậu mỗi sáng sớm chạy xe cũng phải mất 5,6 phút.

Thẩm Thanh gọi cho cậu vài cuộc,bọn họ như trước không có gì giấu nhau, chẳng qua là mỗi khi Trần Mộc Ngôn muốn tiến lên một bước,Thẩm Thanh lại bắt đầu lui về phía sau.

Không biết khi nào thì bắt đầu, Trần Mộc Ngôn cảm thấy bọn họ lúc này tựa như một trò chơi, mà cậu nhanh muốn mất đi tính nhẫn nại trực tiếp nói cho Thẩm Thanh mình chính là Diệp Nhuận Hành.

Đêm 30, Trần Lạc gọi điện cho Trần Chi Mặc cùng Trần Mộc Ngôn,muốn bọn họ trở về Trần gia dự lễ mừng năm mới.

Trần Mộc Ngôn vốn không muốn đi, Trần Lạc vẽ cha hiền làm cậu có chút tiêu không nổi.Nhưng nghĩ đến Trần Chi Mặc có lẽ sẽ xuất hiện ,trong lòng Trần Mộc Ngôn không khỏi mong đợi. Điều này làm cậu không cách nào hiểu mình.

Nhà Trần Lạc dĩ nhiên là ở khu nhà giàu hạng nhất.

Cho nên khi Trần Mộc Ngôn lái Honda đến lối vào còn bị bảo vệ cản lại ,dù sao người xuất nhập cái khu vực này cũng không dưới hàng triệu xe.

Trần Mộc Ngôn giải thích hồi lâu mình là con trai Trần Lạc,nhưng cũng bị đối phương dùng ánh mắt hoài nghi nhìn. Đúng vậy ,cho dù là ai thì làm sao có thể tin con trai một đại phú hào lại lái một chiếc Honda mấy chục nghìn?

Một chiếc Porsche xám bạc dừng ở phía sau xe Trần Mộc Ngôn .

Bảo vệ muốn đuổi Trần Mộc Ngôn đi, dù sao xe của cậu dừng ở nơi này cũng chặn lối vào của khu này.

Trên xe người bước xuống ,là Trần Chi Mặc.Hắn cười cười đi tới, đứng ở trước mặt bảo vệ:”Xin hỏi đệ đệ của tôi làm sao vậy?”

“Trần tiên sinh. Hẳn thật sự là đệ đệ ngài?” Bảo vệ có chút kinh ngạc, “Tôi thấy xe hán. . . . Hơn nữa hẳn còn nói không rõ cha hẳn ở đâu,tôi còn cho là hẳn là nói mò.”

“Thành thật mà nói, tôi cũng không hy vọng hẳn là đệ đệ tôi.” Trần Chi Mặc nhàn nhạt nhìn Trần Mộc Ngôn một cái, liền trở lại trong xe của mình .

Hai chiếc xe tiến vào,Trần Chi Mặc lái đến phía trước Trần Mộc Ngôn, dẫn tới cổng lớn nhà họ Trần .

Vào cửa, quần gia đang mặc tây trang màu đen hành lễ, đưa bọn họ vào phòng khách.

Bên trong nhà trang hoàng cũng là rất phối hợp thân phận Trần Lạc.Nhưng Trần Mộc Ngôn cũng không thích, bởi vì không nhà nào trang hoàng nhà cửa như khách sạn 5 sao, xa hoa nhưng không có vị nhân tình .

Trên bàn ăn hình dạng dài mảnh một số người đã ngồi ,bao gồm hai đệ đệ Trần Lạc còn có những thân thích khác trong gia tộc .

Trần Mộc Ngôn cũng không thích trường hợp như vậy,chỉ đành phải cúi đầu ăn cơm. Lúc có trưởng bối hỏi thì đáp lại hai câu. Chẳng qua là cậu không rõ, tại sao cơm tất niên cũng phải ăn như đi họp .

Trần Chi Mặc cũng không có ngồi ở bên cạnh cậu,mà là đối diện. Hẳn đối với những người chú, cậu ứng phó thành thạo, mỗi khi có người nhắc tới Trần Mộc Ngôn nên đi du học hoặc là muốn giới thiệu thiên kim nhà giàu cho cậu,Trần Chi Mặc đều có thể rất có tính kỷ xảo mà lái sang chuyện khác,nếu không Trần Mộc Ngôn cảm giác mình căn bản cũng không có tâm tình ăn cơm thậm chí nổi điên.

Mặc dù Trần Chi Mặc vẫn giúp Trần Mộc Ngôn tránh những chủ đề cậu không muốn nói , nhưng đầu đến cuối ánh mắt Trần Chi Mặc đều không dừng lại ở trên người của cậu.

Hắn giống như huynh trưởng ôn nhu rộng lượng ,nhưng Trần Mộc Ngôn có thể cảm nhận được khoảng cách giữa bọn họ không chỉ có bàn ăn.

Ăn cơm tối, Trần Lạc cùng huynh đệ của ông ở phòng khách uống trà trò chuyện lợi nhuận Trần thị năm nay... v...v.

Mà Trần Chi Mặc cùng quần gia nói một tiếng đã hướng ngoài cửa,Trần Mộc Ngôn đi theo cũng muốn rời đi.

Mới vừa đi tới trước hành lang, Lục Mạt Nhiên lại đứng ở nơi đó chờ Trần Chi Mặc .

“Chi Mặc, trên bàn ăn anh không có cùng em nói một câu.” Lục Mạt Nhiên đưa tay kéo hẳn lại.

“Cô muốn tôi nói cái gì với cô? Bà Trần?”Trần Chi Mặc rút tay ra khỏi tay cô,cúi người xuống mang giày.

“Anh đối với em làm chuyện này ngay cả một câu xin lỗi anh cũng không tính nói sao?”

“Cô là nói bức hình cô cùng Trần Lạc nằm chung?” Trần Chi Mặc tay khoác lên nắm cửa,nhàn nhả nghiêng thân,”Tôi biết cô biết mục đích của tôi nhưng thật ra là muốn đến gần cha tôi.Đừng hy vọng ông ta có thể đối với cô có hứng thú, ít nhất hiện tại thứ cô muốn có đều có, làm người cũng không nên quá tham .”

Trần Chi Mặc đi ra ngoài, đợi đến khi Lục Mạt Nhiên rời đi, Trần Mộc Ngôn mới đi đến trước cửa.

Đi tới nơi đỗ xe,Trần Mộc Ngôn ngoài ý muốn phát hiện Trần Chi Mặc vẫn chưa đi, hẳn dựa cửa xe nhẹ giọng nói: “Buổi tối không ăn được sao? Có muốn đi nơi nào bù một bữa?”

Trần Mộc Ngôn run lên, cậu cho là Trần Chi Mặc không muốn để ý đến cậu nữa.

“Được.”

“Đi nơi nào?”

Tối nay là giao thừa,rất nhiều nơi không nhất định có mở cửa.

Theo bản năng , Trần Mộc Ngôn nói: “Phố Nam Xuyên”

Đó là nơi cậu và Trần Chi Mặc cùng nhau ăn bánh gạo. Giao thừa hàng năm phố Nam Xuyên đều có hội pháo hoa, người bán hàng rong sẽ không buông tha cho cái cơ hội kiếm tiền này, cho nên tối nay đi hẳn là còn có thể ăn vặt.

“Được, đến phố Nam Xuyên, vào xe của em đi.” Trần Chi Mặc đi về phía cỗ xe Honda kia, Trần Mộc Ngôn bước nhanh tiến lên mở ra khóa điện tử. Trần Chi Mặc giọng nói vẫn luôn nhàn nhạt, nhưng không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác được như vậy ít nhất so với chuyện không nhìn cậu cái nào tốt hơn nhiều.

Khí trời rất lạnh, cửa sổ xe kết một tầng sương.

Trần Mộc Ngôn tìm khăn giấy muốn lau đi sương mù bên trong, Trần Chi Mặc nhẹ một tiếng nói: “Có lẽ rất lâu sẽ giống như vậy, nhìn không rõ ràng lắm.”

Đúng vậy, nhìn không rõ có thể tốt hơn. Vấn đề là cậu có thể coi như cả đời cũng không nhìn rõ sao?

Xe chạy ra ngoài, đêm giao thừa các cửa hàng hai bên đường cũng đóng cửa, xe cộ lui tới cũng thưa thớt, chỉ có đèn đường như cũ, nếu không phải có thanh âm pháo hoa liên tiếp không ngừng, thật sẽ có vẻ vắng lạnh.

Chẳng qua phố Nam Xuyên vẫn như cũ náo nhiệt.

Các loại mùi vị ăn vặt phiêu dạt trên không trung, thỉnh thoảng có người nhìn lên bầu trời đêm bỗng nhiên phóng pháo hoa.

Trên đường không ít người, Trần Mộc Ngôn không thể nào lái lên phía trước, cho nên dừng xe gần phố Nam Xuyên.

“Người hình như rất nhiều, chỉ có thể nhờ em đi mua.”

Trần Mộc Ngôn gật đầu: “Được, anh chờ một chút.”

Cùng mùa xuân ấm áp lần trước bất đồng, lúc này là mùa đông, làm Trần Mộc Ngôn mang bánh gạo cùng ngư trảng về, chúng cũng nguội, chỉ có bánh đậu đỏ còn có chút nhiệt độ.

Hai người ngồi ở trong xe, vừa nhìn pháo hoa xa xa, vừa ăn bánh gạo nữa lạnh. Đã không còn ngon miệng nữa, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn hoài niệm tình cảnh lần trước bọn họ đến.

Không có khẩu vị, Trần Mộc Ngôn đem bánh gạo để phía trước.

Cậu nghiêng mặt qua, mới phát hiện Trần Chi Mặc đang nhìn cậu.

“Anh có thể từ trên mặt em thấy Diệp Nhuận Hành không?” Trần Mộc Ngôn hỏi.

“Không thể, anh chỉ có thể nhìn thấy mặt Trần Mộc Ngôn mà thôi.” Trần Chi Mặc cười khê một tiếng.

Lại là một chùm pháo hoa mọc lên, nổ rộ trong nháy mắt phảng phất điểm lên mặt Trần Chi Mặc.

Một cỗ vọng động từ đáy lòng nhanh như chớp chui vào đại não Trần Mộc Ngôn, khi cậu kịp phản ứng thời điểm, môi của cậu đã tiếp xúc Trần Chi Mặc.

Ta điên rồi!

Cậu muốn lui về phía sau, đối phương nhưng lại ôm cậu.

Nụ hôn kia tựa như pháo hoa mang theo nhiệt lượng vỡ toang ra.

Trần Chi Mặc ngón tay nâng ót Trần Mộc Ngôn, dùng sức dẫn cậu về phía mình.

Trần Mộc Ngôn không cách nào duy trì thăng bằng, đưa tay loạn xạ chống ghế ngồi, thứ này cũng khó khăn ổn định cậu, cậu vẫn ngã vào trong ngực Trần Chi Mặc.

Có lẽ tựa như Trần Chi Mặc nói, hết thấy cũng không muốn làm quá rõ ràng.

Lưỡi Trần Mộc Ngôn bị lực mạnh đối phương mút lấy. Trần Chi Mặc mỗi một tắc quét qua trong cổ họng cậu.

Nụ hôn này không có một chút dịu dàng thấm thiết ở bên trong,mãnh liệt khó nói tràn ngập giữa hai người .Trần Mộc Ngôn theo bản năng khấn cầu nhiều hơn, vụng về đáp lại Trần Chi Mặc,cậu có thể cảm giác được đối phương hướng cậu biểu đạt cái gì.Nụ hôn này, làm Trần Mộc Ngôn có một loại ảo giác, cậu giống như từ trong Trần Chi Mặc là bầu trời bao la xẹt qua, thoáng nhìn trong nháy mắt lãnh hội đến thế giới của hắn.

Lại là pháo hoa nổ tung,cùng tiếng vang khổng lồ,ngay cả xe cũng khẽ run theo.

Chợt thức tỉnh Trần Mộc Ngôn đẩy Trần Chi Mặc ra,co rụt lại về phía sau ,tựa vào cửa sổ xe .

Trần Chi Mặc nhắm mắt lại, tựa hồ còn chưa từ trong nụ hôn kia tỉnh lại.

Hắn cụp xuống mi mắt còn đắm chìm ở trong đó, giữa lông mày toát ra mỹ cảm tinh mịch.

Trần Mộc Ngôn muốn nói thật xin lỗi, nhưng cậu đem hết thảy ghen ở nơi cổ họng, chỉ sợ lúc này chạm liền vỡ.

Chậm rãi, Trần Chi Mặc câu khởi nụ cười,”Làm sao bây giờ. Em luôn so với anh thanh tỉnh hơn.”

“” Trần Mộc Ngôn hít một hơi, cậu làm một chuyện rất ngốc,cậu biết mình nên trốn chạy, nhưng Trần Chi Mặc vốn có thể trói cậu bằng dây.

Hoặc là,chân chính không muốn rời đi chính là cậu—

55. Chương 55

“Đừng cùng anh nói lời xin lỗi. Lời xin lỗi có nghĩa là em làm một chuyện mà em không muốn làm ,em muốn anh quên nó.”Trần Chi Mặc nhìn về phía trước mặt,sau đó mở cửa xe.

“Anh muốn đi đâu?” Trần Mộc Ngôn kéo hắn lại.

“Về nhà.” Trần Chi Mặc buông lỏng tay của hắn, đứng ở ngoài xe gật đầu nhìn Trần Mộc Ngôn, “Em cũng trở về đi .”

“Mặc ca”

Trần Chi Mặc hai tay cắm vào trong túi áo khoác ngoài ,phía sau hắn là hình ảnh náo nhiệt của phố Nam Xuyên,đi tới đối diện giao lộ,Vương Đại Hữu đang dừng xe chờ hắn.

Trần Mộc Ngôn ngồi ở trong xe, nhìn hắn rời đi.

Nếu như nói đây là ngày cuối cùng năm nay ,cậu bỗng nhiên phát giác mình không nhất định có thể chặt đứt .

Sau kì nghỉ tết,Sở Cận cũng phải xuất viện.

“Một mình ăn tết cảm giác như thế nào?” Trần Mộc Ngôn khoanh tay ngồi ở bên giường, trợ lý Sở Cận đang giúp hắn thu dọn đồ đạc, mà hắn thì đang thay áo sơ mi cùng tây trang.

“Thật xin lỗi, tôi không phải một mình, còn có một tiểu quỷ đáng ghét một mực nơi này quấn lấy ta.”

“A.” Trần Mộc Ngôn suy nghĩ một chút, “Có phải EVEN hay không ?”

Sở Cận cười sửa sang lại ống tay áo, “Đúng vậy, trừ hắn ra còn ai có thể dính lấy như vậy?”

“Hơn nữa còn trưng ra vẻ mặt tệ hại kẻ cận anh.Tôi nhớ anh đã nói, anh muốn nghiêm túc nói chuyện yêu đương một lần,bởi vì nói không chừng ngày nào đó anh sẽ bị ung thư mà chết.”

“OK, nửa câu đầu là tôi nói, nửa câu sau là câu của cậu.”Sở Cận chỉ chỉ Trần Mộc Ngôn , “EVEN chẳng qua là lệ thuộc vào tôi mà không phải yêu tôi,cho nên hắn không phải là người tôi muốn chọn .”

“Lệ thuộc vào cùng yêu có cái gì khác nhau? Bản thân tôi cũng muốn nghe triết học gia anh giải thích một tí.”

“Cậu lệ thuộc vào một người, ý nghĩa không có hẳn cậu xử lý không tốt chuyện của cậu, không thể hoàn thành mơ ước của cậu hoặc là không biết nên như thế nào đạt được mục tiêu cậu muốn. Nói thí dụ như EVEN, hẳn cần phải có người nhìn hẳn, vì hẳn lập kế hoạch tốt hết thấy để cho hẳn cảm giác được bản thân hẳn được chiều cố, hẳn có thể làm tốt một việc, đây là lệ thuộc vào. Cho nên mặc dù không có tôi, hẳn cũng có thể tìm được một người khác, nói thí dụ như ca ca cậu Trần Chi Mặc, hoặc là người đại diện của hẳn.”

“Vậy còn yêu ?Tôi vẫn cho yêu một người anh sẽ lệ thuộc vào hẳn.”

“Cậu yêu một người, không có nghĩa là không có hẳn cậu sẽ buông tha cho mơ ước của cậu hoặc là không thể làm việc cậu nên làm. Nói cách khác, Trần Mộc Ngôn, cậu muốn trở thành một bác sĩ, cho dù cậu rời đi Trần Chi Mặc, cậu vẫn đi trên con đường ‘ trở thành bác sĩ ‘.”

“Chờ chút,” Trần Mộc Ngôn bắt đắc dĩ giơ tay lên, “Tại sao tôi cảm thấy anh thí dụ chuyện này là nói tôi yêu Trần Chi Mặc?”

“Nếu như cậu không yêu hẳn cũng không cần mẫn cảm nói với tôi như vậy.” Sở Cận ghé mắt, “Cậu sẽ cảm thấy tôi chỉ là nói cậu cũng không phải lệ thuộc vào Trần Chi Mặc như vậy .”

“Anh làm tôi hồ đồ mất rồi.”

“Làm cậu hồ đồ chỉ có một mình cậu mà thôi.” Sở Cận đi tới trước mặt Trần Mộc Ngôn, bỗng nhiên nghiêng thân về phía trước, cánh môi lướt qua gương mặt của cậu, “Tạm biệt, Trần Mộc Ngôn.”

Sở Cận cười yếu ớt , giữa lông mày là phiền muộn khó nói lên lời .

Kết quả cuộc thi nghiên cứu sinh công bố ,cùng dữ liệu của Trần Mộc Ngôn giống nhau, Thẩm Thanh thông qua vòng đầu, vòng sau cũng là cùng thi trước mặt thầy, Trịnh Đình đã sớm đối với Thẩm Thanh có điều hiểu rõ, cho nên hết thấy cũng không thành vấn đề.

Thẩm Thanh buổi sáng phỏng vấn kết thúc. Cô hưng phấn mà đi tới chi nhánh bệnh viện B, luôn đợi đến khi Trần Mộc Ngôn nghỉ trưa.

Trên sân thượng bệnh viện, mùa đông vừa mới đi qua, khí trời như cũ có chút lạnh. Hai người cầm cà phê, dựa vào tường.

“Tôi thật không thể tin được sau học kỳ tôi chính là nghiên cứu sinh của Trịnh giáo sư rồi!”

“Tôi cũng không thể tin được thế nhưng có thể lại một lần nữa cùng cậu trở thành bạn học chung.”

“Lại một lần?” Thẩm Thanh nhìn về phía Trần Mộc Ngôn , “Chúng ta trước kia là bạn cùng lớp? Cậu làm tôi có một loại cảm giác rất quen thuộc. Chúng ta là bạn học hồi tiểu học hay là sơ trung?”

Trần Mộc Ngôn nhướng nhướng mày: “Cậu cứ nói đi?”

Nhìn Thẩm Thanh cau mày trầm tư ,Trần Mộc Ngôn không khỏi buồn cười .

Nghỉ trưa sau khi trở lại phòng bệnh, Đinh San San cầm lấy một phần tạp chí đi tới phía sau cậu, gõ vào cậu một cái, “Hắc! Trần Chi Mặc!”

“Làm sao?” Trần Mộc Ngôn theo bản năng hỏi.

Đinh San San đem kia tạp chí mở ra, bày tại trước mặt cậu, “Đừng nói cho tôi cậu không biết chuyện này!”

Trần Mộc Ngôn nhìn tiêu đề tin tức, rất có ý tứ nổ tung : ảnh đế Trần Chi Mặc nghi ngờ ung thư mấy lần xuất nhập viện.

Trong hình người đàn ông mang kính râm cùng khẩu trang, bối cảnh là vách tường bệnh viện màu trắng .

Trần Mộc Ngôn nhận ra thân hình Trần Chi Mặc ,người trong hình đúng là hẳn.

“Này không phải là photoshop ghép sao?” Trần Mộc Ngôn dùng sức phân biệt , lại vừa thấy tờ tạp chí lại là tối bát quái , làm cậu thở ra một hơi, “Đinh San San, cái tin của tạp chí này là vô căn cứ ,chỉ cần bị bọn họ soi một tấm hình, bọn họ có thể vì cậu kéo ra mấy trăm chuyện xưa.”

“Cậu nói thật giống như là từng làm qua công việc này vậy !Tôi khuyên cậu vẫn là nên nhanh gọi cho đại ca cậu đi !”Đinh San San vỗ Trần Mộc Ngôn một cái,rất chân thành nói.

Trần Mộc Ngôn lắc đầu, cậu đúng là đã làm paparazzi cho tạp chí này nha, tổng biên tập yêu cầu bọn họ là cho dù không cách nào phỏng vấn được mục tiêu cũng phải tận lực chụp được hình, bọn họ có khi là người kịch liệt soạn bản thảo có thể căn cứ từ hình để viết chuyện xưa.

Quan trọng nhất là,cậu thật vất vả mới có thể đem cái hôn vào đêm giao thừa kia quên đi,hiện tại muốn cậu dùng tâm tư thế nào để gọi điện cho Trần Chi Mặc?

Nhưng mà cái tin tức này,làm Trần Mộc Ngôn cả buổi chiều đều không thể chuyên chú vào công việc.

Cậu biết Trần Chi Mặc nhất định là thật đến bệnh viện, cho dù không nhất định là ung thư, cũng có thể thật ngã bệnh .Không. Có lẽ hẳn chẳng qua là đến bệnh viện thăm một người bạn hoặc là đạo diễn, hay hẳn phim mới của hẳn lấy bệnh viện làm bối cảnh

“Trần Mộc Ngôn, cậu là thực tập sinh rất tuyệt .Cũng bởi vì cậu rất tuyệt cho nên tôi không hy vọng cậu đem ống nghe khám bệnh đưa tới dưới nách bệnh nhân,bởi vì tôi xác định, ống nghe khám bệnh không cách nào cảm ứng được tuyến dịch lim-pha dưới nách .” Lời của bác sĩ chủ nhiệm làm tinh thần Trần Mộc Ngôn phục hồi lại.

“Thật xin lỗi, tôi lập tức.” Trần Mộc Ngôn lúc này mới phát hiện bệnh nhân kia đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Cậu hẳn là nên cảm tạ mình lựa chọn chính là nội khoa tim,nếu như làm bác sĩ ngoại khoa giải phẫu đường ngắn người sẽ là hậu quả rất nghiêm trọng .

Tâm thần không yên kéo dài khi đến tan tầm,cậu lái xe về nhà, đi ngang qua một tiệm bán báo.

Trần Chi Mặc nếu là nhập viện, hẳn là tin tức rất lớn.Nếu tối bát quái đã giành trước bất ngờ, những truyền thông khác sẽ không bỏ qua,nếu như Trần Chi Mặc không có ngã bệnh, bài báo sáng tỏ hẳn là đã ra.

Song khi cậu đi tới trước tiệm bán báo ,vừa ngẩng đầu nhìn thấy bìa mặt ngu nhạc phong cũng là Trần Chi Mặc mang khẩu trang từ bệnh viện ra ,cậu thật sự sợ hãi.

Trả tiền, cầm tạp chí đi vào trong xe, cậu liền lật ra xem. ngu nhạc phong coi như là tạp chí rất được công nhận trong giới giải trí , như Trần Chi Mặc trên bàn trà thỉnh thoảng cũng sẽ mang lên mấy kỳ.

Tin tức cũng nan ná như trên phần đầu tờ tối bát quái ,là không có khoa trương như vậy, bên trong không có nói tới Trần Mặc có phải bị ung thư hay không ,chỉ thật trọng viết một câu”Thân thể không được tốt” , sau đó bổ sung thêm hình Trần Chi Mặc trong khoảng thời gian này ,lộ ra vẻ có chút tiêu tụy, thoát nhìn gây đi không ít.

Trần Chi Mặc đến bệnh viện dĩ nhiên không thể là các loại bệnh nhỏ như bị cảm hay nhức đầu , điều này làm Trần Mộc Ngôn lo sợ bất an .

Xe lái đến phía dưới khu nhà trọ,Trần Mộc Ngôn gục ở trên tay lái.

Đứa ngốc, bây giờ không phải là lúc trốn tránh ,mà muốn biết rõ ràng hẳn đến cùng phải ngã bệnh hay không !

Trần Mộc Ngôn lấy điện thoại ra,bấm số Trần Chi Mặc,nhưng là lại được cho biết đối phương đã tắt máy.Điều này làm cho cậu khẩn trương hơn.

Mà lúc này, Vương Đại Hữu xử lý trong văn phòng, Trần Chi Mặc đang nằm ở trên ghế sa lon xem tạp chí.

“Hắc, tôi nói có phải hay không nên mời ký giả đến làm sáng tỏ tin tức cậu bị ung thư? Trời ơi, ngay cả ngu nhạc phong cũng cảm thấy cậu ngã bệnh rồi!” Vương Đại Hữu dùng bút máy gõ bàn làm việc cố gắng hấp dẫn lực chú ý của Trần Chi Mặc .

“Chờ một chút, anh gấp cái gì.” Trần Chi Mặc đem tạp chí lật qua một trang, khoe môi là độ cong thích ý, “Tô Văn Hi được một phú thương cầu hôn rồi, anh nói xem tôi có nên tặng chút gì?”

“Nga, trời ơi! Cậu không thể để cho bọn họ loạn viết nữa, chúng ta phải lập tức khống chế truyền thông, nếu không bọn họ đem cậu viết thành bị bệnh AIDS thì làm sao?”

“Tôi đây sẽ nói cho họ biết kỳ thực tôi không phải bị bệnh AIDS, mà là bị chứng vọng tưởng, tựa như bọn họ vọng tưởng tôi phải bị cái bệnh gì bất trị để bọn họ viết ra mớ lớn mớ lớn bài báo, trang đầu ào ào như nhau.”

Vừa lúc đó, điện thoại Vương Đại Hữu vang lên.

“Anh không nghe sao?” Trần Chi Mặc hỏi.

“Nếu như là điện thoại điện thoại? Muốn tôi từng bước từng bước theo chân bọn họ giải thích cậu sống rất tốt, cách cái chết còn rất xa!” Vương Đại Hữu phiền não mà đem điện thoại ném hướng đầu Trần Chi Mặc, lại được đối phương thoải mái mà bắt được.

Liếc mắt nhìn dây số phía trên, Trần Chi Mặc lật người đi, mặt hướng ghế sa lon dựa vào lộ ra nụ cười yếu ớt.

“A lô, Tiểu Ngôn sao?”

Trong xe Trần Mộc Ngôn cứng tại nơi đó, cậu không có nghĩ tới nghe được thanh âm Trần Chi Mặc.

“Tại sao không nói chuyện?”

“... Em cho rằng đây là điện thoại của Vương đại ca.”

“Đây đúng là điện thoại của Vương Đại Hữu, chẳng qua là hần nghĩ em là ký giả đáng ghét, cho nên đem điện thoại ném cho anh.”

Nga, là như vậy. Kia trên tạp chí nói không phải là thật chứ? Anh không có bị ung thư gì đó đúng không?”

“Không có, nếu như anh thật sắp chết, Vương Đại Hữu thông báo cho em.”

“Kia. Vậy thì tốt. tạm biệt!” Trần Mộc Ngôn vừa muốn cúp điện thoại, lại bị Trần Chi Mặc kêu lại.

“Tiểu Ngôn!”

“Cái gì?”

“Anh. Không thể nào một mực bên cạnh em, anh cũng biết rõ em căn bản là không muốn ở bên cạnh anh, cho nên. Chăm sóc bản thân tốt.”

“Em biết.” Trần Mộc Ngôn nhăn lại lông mày, cậu không thích Trần Chi Mặc nói những lời đó, làm cho cậu hồ bất an, “Cái kia Mặc ca.”

Cậu còn chưa kịp nói gì, Trần Chi Mặc cúp máy.

“Đại Hữu, chúng ta có thể chuẩn bị hội chiêu đãi ký giả.” Trần Chi Mặc từ trên ghế salon ngồi dậy, đưa điện thoại ném trở về cho Vương Đại Hữu.

“Hắc, cậu cái tên vô lại này, cái gì gọi là ‘Chăm sóc bản thân tốt’? Đây không phải là lời trần trối trước khi lâm chung sao trong phim sao?” Vương Đại Hữu cười toe toét miệng, “Cậu chính là cố ý muốn hần lo lắng đúng không?”

“Tôi không ngừng muốn hần lo lắng, tôi còn muốn hần trở lại.” Trần Chi Mặc nhướng nhướng mày –

56. Chương 56

Trần Mộc Ngôn về đến nhà, buổi tối chín giờ là hội chiêu đãi ký giả của Trần Chi Mặc, hẳn ở đó làm sáng tỏ mình không có mắc bệnh ung thư, mà là bởi vì nhân vật trong phim mới là một bệnh nhân ung thư thời kì cuối ,cho nên hẳn đến bệnh viện chỉ là vì quan sát nhân vật mà thôi.

Nhìn Trần Chi Mặc ở hội ký giả ưu nhã như cũ ,Trần Mộc Ngôn rất cuộc an tâm.

Chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên xảy ra, tỷ như lần đó vai diễn của hắn là người chồng có vợ bị mộng du ,còn có lần đó ở trong hồ bơi, cho nên vì sắm tốt vai bệnh nhân ung thư bị ký giả hiểu lầm cũng không phải là chuyện kỳ gì.

Ngày hôm sau ở bệnh viện gặp Đinh San San ,cô cũng là cười ha ha nói thì ra hết thấy truyền thông đều hiểu lầm.

Chẳng qua là vào Chủ nhật ,cậu nhận được một cú điện thoại, đến từ một nhà luật sư Hành nổi danh .Đối phương nói có một người trong nhà Trần thị đã chuyển nhượng bệnh viện cho cậu,đối phương hi vọng cậu có thể để luật sư Hành ký kết một chút giấy tờ.

“Bệnh viện? Tôi thế nào không biết?” Chẳng lẽ là Trần Lạc đi trước một bước?Dùng một cái bệnh viện tới chế trụ cậu ? “Là cha cho tôi?”

“Không phải ,bệnh viện này là từ Trần Chi Mặc tiên sinh chuyển giao cho cậu.Kể cả thuế vụ cũng vì cậu nộp đủ.”

“Cái gì?” Trần Mộc Ngôn ngây ngẩn cả người, “Thật xin lỗi, chờ tôi liên lạc với anh ấy một chút rồi gọi các anh.”

Khi Trần Mộc Ngôn liên lạc Trần Chi Mặc ,nhưng không cách nào gọi được.

“Chuyện gì xảy ra? Người này là đang quay phim hay là làm gì? Tại sao luôn là không mở máy!” Trần Mộc Ngôn bị chuyện bệnh viện làm cho hồ đồ,Trần Chi Mặc làm sao lại cho cậu một cái bệnh viện?Quan trọng nhất là hẳn là ảnh đế,trong giới diễn viên có lẽ là có tiền nhất , nhưng hệ thống bệnh viện Trần thị cũng tính là bệnh viện lớn,hắn lấy tiền ở đâu ra làm ra một cái bệnh viện?

Trần Mộc Ngôn cuối cùng vẫn là lựa chọn gọi điện cho Vương Đại Hữu.

“A lô,Vương đại ca, Trần Chi Mặc ở đâu?”

“Chi Mặc à Cậu có thể chờ một chút hân gọi không?”Vương Đại Hữu thanh âm có chút do dự.

“Hắn là đang quay phim?Anh nói cho tôi biết ở đâu, tôi trực tiếp đi tìm hắn!” Trần Mộc Ngôn hiện tại chỉ muốn lập tức biết rõ ràng chuyện bệnh viện là chuyện gì xảy ra, Trần Chi Mặc nên biết mình cũng không muốn làm người quản lý một bệnh viện ,mà là một bác sĩ chân thực cùng bệnh nhân tiếp xúc .

“Cái kia. Chúng ta ở tại bệnh viện thành phố đệ tam.”

“Oh?Hắn là đang quan sát ngôn hành cử chỉ của bệnh nhân ?Được rồi tôi đây tới ngay,hai người ở chỗ nào?”

“A Chờ cậu đến chúng ta hẳn là ở lầu bốn phòng tiêm đi.”

Phòng tiêm ?Trần Mộc Ngôn đem xe dừng tốt, lên tới lầu bốn, vừa lúc nhìn thấy hộ sĩ đem kim tiêm từ trên cánh tay Trần Chi Mặc rút ra.

Mà Vương Đại Hữu chờ ở cửa.

“Vương đại ca!” Trần Mộc Ngôn bước nhanh tới, “Anh ta đang làm gì đó?”

“Không có gì, chỉ tiêm thôi !” Vương Đại Hữu nhún vai, nhưng trong ánh mắt có một tia khẩn trương, che ở trước mặt Trần Mộc Ngôn,như không muốn cậu đi vào.

Trần Mộc Ngôn đẩy ra hắn, mà Trần Chi Mặc đã tiêm xong, đem ống tay áo tuột xuống.Hắn nhìn thấy Trần Mộc Ngôn,hơi có chút kinh ngạc, sau đó cười yếu ớt nói: “Sao em lại tới đây? Nơi này hình như không phải nơi em thực tập?”

“Anh tiêm cái gì?”Trần Mộc Ngôn cẩn thận tìm ra đầu mối từ vẻ mặt đối phương.

“Không có gì, anh có khả năng phải đi theo đoàn phim tới Châu Phi,cho nên tiêm một chút để phòng ngừa.”Trần Chi Mặc đang muốn đem tờ đơn thu vào trong túi áo, Trần Mộc Ngôn lôi nó ra.

Phía trên toa thuốc quả thật có tiêm dự phòng bệnh truyền nhiễm , nhưng Trần Mộc Ngôn vẫn còn có chút không khỏi hoài nghi, “Loại thuốc dưới cùng là tăng cường sức miễn dịch , anh tiêm cái này làm cái gì?”

Trần Chi Mặc nhất thời nở nụ cười: “Đó là bác sĩ muốn anh tăng cường sức miễn dịch, có thể công việc anh quá mệt mỏi, thể chất từ trước không có tốt lắm.”

Trần Mộc Ngôn đem tờ đơn trả lại cho hắn, “Em có việc muốn cùng anh nói, về bệnh viện kia .”

“Được rồi, anh biết em sẽ không dễ dàng tiếp nhận nó.: Trần Chi Mặc nhìn một chút đồng hồ đeo tay, ”Gần đây có Maxime,chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Bọn họ chọn một chỗ ngồi.Cái bàn đều có đầy đủ khoảng cách khiến cho khách nhân cùng bàn có thể không bị quấy rầy khi nói chuyện với nhau.Người đàn ông mặc áo đuôi tôm đang trình diễn Piano, như nước chảy nhu hòa dưới ánh đèn phóng mạnh từng cái góc.

Trong bữa ăn,Trần Chi Mặc ưu nhã đem khăn giấy chùi,đặt trước mặt, “Muốn nói cái gì, cứ nói đi.”

“Tại sao cho em cái bệnh viện kia?”Lấy cá tính Trần Chi Mặc hẳn tự nhiên không phải là vì đưa một bệnh viện tới lấy lòng mình, hơn nữa hắn cũng biết như vậy cũng không thể khiến cho cậu vui mừng.

“Được rồi, em cảm thấy Trần Lạc muốn nắm trong tay một bác sĩ nhỏ bé dễ dàng cỡ nào mà.Không đúng, hiện tại chỉ là một bác sĩ thực tập mà thôi.” Trần Chi Mặc chống cằm nhìn cậu.Cái góc độ này có thể làm cho Trần Mộc Ngôn thấy rõ ràng ngũ quan của hắn,thậm chí lông mi nhắm nhụi kia.

“Em có thể tự nuôi sống mình.”

“Thoạt nhìn em cũng không hiểu năng lực của một tài phiệt .Mặc dù em bây giờ có thể lưu lại ở bệnh viện chi nhánh B, mặc dù chủ tịch không phải là Trần Lạc nhưng cũng không đại biểu ông ta ở trong không có cổ phần.”

Trần Mộc Ngôn cúi đầu, ngay cả thành phố B phần lớn đều được Trần Lạc tài trợ rồi, huống chi bệnh viện chi nhánh ?

“Em có thể đến bệnh viện không có cổ phần Trần thị .”

“Vô luận em đi đâu ,ông ta đều cũng có thể lấy thân phận người quyền tể cùng đồng sự hội thương lượng đem em đuổi ra ngoài,tài trợ như vậy không cần quá nhiều,vài chục vạn hay dụng cụ là có thể để cho tất cả bệnh viện từ chối cái bác sĩ nho nhỏ không có danh tiếng gì như em.”Trần Chi Mặc giật một chút khóe miệng, “Em đã không còn là đứa con nít ngây thơ ,hắn là hiểu không phải là em cứ cố gắng là có thể nhận được điều em muốn.Nếu như em có một bệnh viện, không có ai có thể đuổi em đi.”

“Nhưng em chỉ muốn làm bác sĩ !”

“Đúng vậy, em có thể là chủ tịch bệnh viện ,em cũng có thể là bác sĩ.Em có thể thuê Director quản lý bệnh viện của em,sau đó làm chuyện em muốn làm,nội khoa tim cũng tốt, hoặc là thí nghiệm lâm sàng gì đều tốt. Bệnh viện dù sao cùng cổ phiếu bất động sản không giống ,một khi em có bệnh viện, Trần Lạc không thể đơn thuần bằng tài lực của ông ta đối với em làm cái gì.”

Lúc này rượu đỏ được mang lên.

“Được rồi, anh lấy tiền ở đâu mua một cái bệnh viện tổng hợp lớn vậy?” Trần Mộc Ngôn nhăn lại lông mày, đây mới là vấn đề trọng yếu nhất .

“Em cho rằng anh những năm này tiền kiếm được đều lấy ra mua xe thể thao cùng khu nhà cấp cao hay là để mốc trong ngân hàng rồi?”Trần Chi Mặc buồn cười nói, “Anh sẽ để bọn họ tới kiếm tiền. Hơn nữa để trở thành một chủ tịch bệnh viện cũng không có nghĩa là em phải mua trăm phần trăm cổ phần, chỉ cần em có năm mươi một phần trăm, còn dư lại bốn mươi chín phần trăm cho dù bị Trần Lạc mua,em vẫn là chủ tịch.”

“Nhưng lại đem một bệnh viện đắt đỏ cho em? Anh vì cái gì phát điên!” Trần Mộc Ngôn cắn răng, “Em hiện tại lại cảm thấy mình là một nhĩ thế tổ rồi!”

“Cho nên ? Em tính toán hết mình giống như tên ăn mày đứng ở trên đường dừng nghiệp?” Trần Chi Mặc lắc đầu, “Nếu như em vĩnh viễn mang theo tính kiêu ngạo trẻ con ,anh làm sao an tâm?”

“An tâm cái gì?” Trần Mộc Ngôn ánh mắt quét qua mặt rỗ xuống của đối phương .

“Được rồi, anh chỉ phòng ngừa vạn nhất, anh không muốn một ngày nào đó chút ít năm năm thành tựu của anh đây cuối cùng đều bị Trần Lạc cũng cầm đi. Em yên tâm, hiện tại chủ tịch bệnh viện vẫn là anh, làm giấy tờ cũng chỉ là sau khi anh chết mới có thể có hiệu lực, anh tin tưởng em có thể so với anh sống lâu hơn.”

Trước khi món ăn lên tới, Trần Chi Mặc nhấp một ngụm rượu đỏ.

“Em cảm thấy không thoải mái! Anh sao lại cho em một bệnh viện? Em cảm thấy chỗ này có vấn đề!”

“Nếu là cảm thấy có vấn đề, em có thể cự tuyệt tiếp nhận chỗ luật sư Hành, hoặc là em cảm giác mình lúc nào có thể đón nhận mà ký những giấy tờ kia.” Trần Chi Mặc lơ đãng bắt đầu thưởng thức món ăn.

Mà Trần Mộc Ngôn hồ không có gì khẩu vị, cậu gắt gao ngó chừng mặt Trần Chi Mặc, “Cái bệnh viện kia em sẽ không nhận .”

“Chờ Trần thị đem em bức đến không đường có thể đi ,em sẽ biết hôm nay em trẻ con đến cỡ nào .”

Về đến nhà, Trần Mộc Ngôn nằm ở trên giường xem ti vi, trong đầu không ngừng nhớ lại những lời Trần Chi Mặc cùng cậu nói.

Rõ ràng lễ mừng năm mới trước, mình và Trần Chi Mặc cũng có chút xa lánh, ngay cả tin nhắn cũng rất ít. Hay là bởi vì mình đêm giao thừa đại não hoạt động không bình thường làm cho hấn cho là còn cơ hội?

Trần Mộc Ngôn đem remote ném qua một bên, tại sao cậu vĩnh viễn đoán không ra ý nghĩ của Trần Chi Mặc !

Học kỳ cuối cùng của đại học sắp kết thúc, trước đây Trần Mộc Ngôn phải đem phiếu điểm đi công chứng, sau đó chuyển giao cho bệnh viện. Nhớ tới thành tích năm nhất năm nhì trước kia của Trần Mộc Ngôn cũng có chút nhức đầu, hoàn hảo người này trước thi tiêu tiền thuê người, điểm số cũng không tệ lắm, cả phiếu điểm không coi là khó coi.

Bất quá vấn đề lớn nhất là lần đó cậu rời đi nhà trọ của Trần Chi Mặc, đi quá vội vàng, phiếu điểm thật hình như bị đặt ở ngăn kéo phía dưới quên cầm đi!

Trần Mộc Ngôn gọi điện cho Trần Chi Mặc, báo là tắt máy. Gọi cho Vương Đại Hữu, cũng giống như vậy. Cậu lúc này mới nhớ tới Trần Chi Mặc phim mới hình như là phải quay ở Châu Phi, nói không chừng giờ phút này bọn họ cũng đã không còn ở trong nước.

Quên đi, mình cứ như vậy trực tiếp đi ,Trần Chi Mặc hình như chưa đổi mật mã nhà trọ. Mà cậu đoán không có sai, cậu vào bằng mật mã trước kia.

Khi cửa mở ra trong nháy mắt ,cậu thậm chí có một loại cảm giác, Trần Chi Mặc vẫn chưa từng thay đổi mật mã, có phải vì chờ cậu trở lại hay không? Mở ra tủ giày ,ngay cả dép cậu cũng bày ở chỗ cũ.

Đi ngang qua phòng khách ,cậu liếc thấy tấm X quang bày tại trên bàn trà .Cậu nhả lại lông mày, chậm rãi đi tới.

Những cái này là chụp về phổi, mặc dù Trần Mộc Ngôn chủ yếu là khoa tim ,nhưng cái này cũng không đại biểu cậu xem không hiểu bóng mờ của phổi bên trái kia hấn là khối u, từ lớn nhỏ phán đoán, hấn là bị mắc bệnh ung thư thời kỳ đầu.

Trần Mộc Ngôn thở dốc vì kinh ngạc, trên bàn cái túi giấy tờ chụp X quang vẫn còn, Trần Mộc Ngôn muốn đi xác định này tấm hình này có phải thuộc về Trần Chi Mặc hay không. Túi giấy tờ viết là bệnh viện thành phố Đề Tam ,đây là bệnh viện Trần Chi Mặc thường xuyên tới kia, chẳng qua là trên túi không có viết rõ tên người bệnh .

57. Chương 57

Trong giây lát nhớ tới chút ít hành động gần đây của Trần Chi Mặc, tối bất quá! Ờ ờ thực thực nói hẳn mắc bệnh ung thư, nguyên nhân tất nhiên không có lửa thì sao có khói, nói không chừng tin tức tối bất quá! lần này là sự thật?

Hơn nữa Trần Chi Mặc còn muốn đem bệnh viện để cho cậu? Còn có những lời gì như chăm sóc tốt bản thân giống như là di ngôn Sợ rằng căn bản không phải hấn đang diễn trò, mà là thân thể của hấn thật xảy ra vấn đề gì đó.

Trần Mộc Ngôn ngồi ở trên ghế sa lon, cậu cảm thấy hô hấp rất khó chịu, cậu không ngừng gọi cho Trần Chi Mặc, cũng không cách nào nói máy được.

Trời mới biết câu hiên giờ muốn có đáp án tới thế nào !

Cậu lên lầu, cố gắng mở cửa phòng Trần Chi Mặc, vừa lúc đó, cửa trước mở ra, Trần Chi Mặc trở lại, khi hắn phát hiện phòng khách đèn sáng, trực tiếp đi đến, “Tiểu Ngôn? Là em à?”

“Là em.” Trần Mộc Ngôn đi xuống, “Em nghĩ anh đã đi Châu Phi Còn muốn xem một chút anh có ở trong phòng không.”

Trần Chi Mặc cười một tiếng, “Thật ra thì ngày mai phi cơ cất cánh,cho nên anh phải bắt đầu thu thập hành lý .”

Đi tới bên bàn trà, Trần Mộc Ngôn chỉ vào tấm X quang hỏi: “Cái kia. Anh sinh bệnh sao?”

“Oh !Không phải !”Trần Chi Mặc nhặt lên tấm hình,Trần Mộc Ngôn chú ý tới trên tay của hắn cầm theo một cái túi giấy màu trắng,đó là đơn thuốc đặc biệt trong bệnh viện ,”Là đạo cụ phim mới của anh mà thôi, anh mới từ trong bệnh viện Tam của một người bạn lấy ra .”

Nếu như không có nhìn thấy túi giấy trong tay của hắn ,có lẽ lúc đó Trần Mộc Ngôn sẽ buông lỏng một hơi,
“A.thật à?”

Trần Chi Mặc xoay người lên lầu, “Em không nhớ rõ phim mới của anh là diễn một bệnh nhân ung thư sao? Tầm hình này phải đưa cho đoàn phim.”

“Như vậy à.” Trần Mộc Ngôn gật đầu, trong lòng nhưng âm thầm nghĩ loại đạo cụ này cũng là công việc của đoàn phim chịu trách nhiệm, làm sao có thể đặt ở trong nhà một diễn viên.”

“Em có chuyên gì không?” Trần Chi Mặc hỏi.

“À, em trở lại lấy phiếu điểm.”

Trần Chi Mặc gật đầu, giữa hai người một trận an tĩnh lúng túng. Trần Chi Mặc xách tấm phim cùng túi giấy liền lên lầu, cước bộ mặc dù thông dong, nhưng Trần Mộc Ngôn có loại cảm giác, đối phương cũng không muốn cho cậu nhìn thấy hai thứ đồ này.

Trần Mộc Ngôn vào gian phòng của mình, ở trong ngăn kéo tìm được phiếu điểm còn có những giấy tờ trọng yếu khác, đem chúng thu vào trong bọc.

Lúc này, chuông cửa vang lên, Trần Chi Mặc xuống lầu mở cửa, đứng ngoài cửa chính là Chu tử.

Trong chớp mắt, xúc động tràn vào đại não Trần Mộc Ngôn ,thừa dịp Trần Chi Mặc đang cùng Chu tử nói chuyện, Trần Mộc Ngôn lẳng lẽ mở ra cửa phòng của hắn, đi vào, ở trên bàn sách tìm được cái túi giấy kia .

Đem chai thuốc bên trong lấy ra nhìn, Trần Mộc Ngôn tay run kịch liệt, trong đó một lọ là ức chế tế bào ung thư khuếch tán, lo còn lại là dùng cho ung thư giai đoạn đầu đề cao sức đề kháng protein.

Lúc này Trần Chi Mặc tựa hồ pha trà xong đang muốn từ phòng bếp đi ra ngoài, Trần Mộc Ngôn vội vàng để thuốc xuống rồi đi gian phòng kia.

Trái tim của cậu đập rất nhanh.

Đủ loại dấu hiệu hỗn hợp chung một chỗ: Trần Chi Mặc đến bệnh viện, tấm X quang trên bàn ,mấy lọ thuốc, còn có những lời hẩn nói với mình cùng với ý đồ hẩn muốn đem bệnh viện để lại cho mình,này cũng chỉ hướng một cái nguyên nhân, đó chính là Trần Chi Mặc không chỉ sắm vai bệnh nhân ung thư , hẩn rất có thể ung thư thật .

Trần Mộc Ngôn ngồi ở trong phòng mình,khớp hàm rung lên.

Tại sao có thể như vậy? Trần Chi Mặc hẩn mới ba mươi tuổi thôi !Làm một minh tinh điện ảnh có thực lực đang đứng trên đỉnh cao

Đề lại đầu óc của mình, có một loại xúc động muốn rơi lệ .

Trần Mộc Ngôn đến cỡ nào hi vọng đây cũng là Trần Chi Mặc vì nhập vai mà chuẩn bị,giống như như lúc trước .Nếu như chẳng qua là muốn đưa cậu một bệnh viện hoặc là chẳng qua chỉ là tin tức tạp chí Bát Quái ,Trần Mộc Ngôn cái gì cũng không nghĩ.Nhưng là khi cậu nhìn thấy những lọ thuốc kia,cậu biết mình không cách nào mình an ủi nói chúng cũng là đạo cụ dùng để diễn.

Nếu như người này thật bị bệnh, vậy mà vẫn bay đến Châu Phi cái quỷ gì đó quay phim?

Chu tỷ cùng Trần Chi Mặc hàn huyên một lát, liền rời đi.

Trần Mộc Ngôn đi xuống, “Em đi đây.”

Trần Chi Mặc đem ly trà thu vào trong phòng bếp, chỉ gặt đầu.

Vốn định nói cái gì đó Trần Mộc Ngôn đem tất cả xuống, đi ra khỏi cửa .

Đi tới ga-ra,cậu ngồi vào trong xe đang muốn mở máy,cái loại cảm giác buồn bực này xông lên trong lòng,cậu bỗng nhiên dùng sức vỗ tay lái, “Dù sao mạng cũng là của hẩn!”

Người này còn cười nhạo Trần Mộc Ngôn cậu vì lòng tự ái trẻ con mà không chịu tiếp nhận bệnh viện kia,như vậy Trần Chi Mặc tốt hơn chỗ nào ?Mình ngã bệnh còn không phải là một chữ cũng không nói? Xem hẩn đến Châu Phi có thể chịu đựng bao lâu!

Giờ phút này, Trần Chi Mặc mở ra cửa phòng của mình, xách qua túi giấy màu trắng kia,nhìn thấy miệng túi mở ra không khỏi khẽ mỉm cười. Dem nắp mở ra, bên trong là một viên chocolate.

“Đứa ngốc, cũng không nhìn một chút bên trong chính là cái gì.” Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười. [Năm:Anh thật là bĩ =)) Vũ: Không bĩ làm sao đối phó được với e Ngôn=))]

Ngày hôm sau trở về bệnh viện, Trần Mộc Ngôn vẫn là khó có thể khắc chế đi tìm chuyên gia u phổi. Nói cho đối phương biết mình nhìn thấy tấm X quang cùng với tên thuốc,đối phương cũng rất khẳng định nói cho cậu biết cái người bệnh này quả thật bị mắc chứng ung thư phổi giai đoạn đầu, nếu như không chế tốt,hẩn là có thể sống ba đến năm năm thậm chí lâu hơn.

“Kia nếu như hẩn hiện tại buông tha cho trị liệu chạy đến Châu Phi thì sao?”

“Oh, cậu cũng là bác sĩ,cái này còn phải nói sao, đương nhiên là sẽ chuyển biến xấu. Cũng không phải người bệnh ung thư phổi nào cũng sẽ giống như trên TV liều mạng ho khan, sau đó giống như cắt vỡ động mạch mà phun máu,nhưng một khi bọn họ bắt đầu ho ra máu rồi, vậy thì nghĩa là gần đến game over.”

Nghe những thứ này, Trần Mộc Ngôn toàn thân lạnh như băng.

Buổi trưa cùng Đinh San San dùng bữa trưa ,đối phương cũng nhìn ra cậu tựa hồ đang lo lắng cái gì, nhưng hết lần này tới lần khác cậu cái gì cũng không nói.

Kim nén một tuần lễ sau, Trần Mộc Ngôn thử gọi Trần Chi Mặc,như cậu đoán không có ai bắt máy.

Nhưng là hai ngày sau, tới bát quái lần nữa tung tin,tiêu đề có chút kinh hãi ảnh đế Trần Chi Mặc bệnh tình nguy kịch?

Cơ hồ mỗi lần đi ngang qua tiệm bán báo mọi người không nhin được nhìn hai mắt, bởi vì tạp chí này bị đặt ở nơi vô cùng bắt mắt.

Dĩ nhiên, nó cũng làm Trần Mộc Ngôn khiếp sợ ,hoàn hảo kinh nghiệm làm việc trong tạp chí đó làm cậu chú ý tới cái dấu chấm hỏi kia,nếu không một ngày nào đó cậu sẽ bởi vì tối bất quai này mà mắc chứng thần kinh suy nhược.

Nhưng Trần Chi Mặc thật trở về chưa? Là cái gì làm tối bất quai này khoa trương như vậy ?

Ngón tay so với đại não hành động nhanh hơn,khi cậu kịp phản ứng ,cậu đã bấm số Trần Chi Mặc.

“Trời ạ!” Thừa dịp chỉ vang hai tiếng ,Trần Mộc Ngôn liền vội vàng tắt máy.

Điện thoại thông, vậy thì Trần Chi Mặc thật sự là ở trong nước.

Trần Mộc Ngôn vừa thở ra một hơi, Trần Chi Mặc đã gọi trở lại,khi bấm xuống nút nghe, điện thoại Trần Mộc Ngôn rút xuống,thiếu chút không bắt được.

“A lô,cái kia em chỉ là. . . .”

“Có phải vừa xem tin tức nhầm chán Bất Quai kia hay không ?”Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, “Anh đúng là trở về nước ,bởi vì phân cảnh Châu Phi chỉ có một tuần là quay xong, anh không có bệnh tình nguy kịch.”

Trần Mộc Ngôn ha hả cười ngậy ngô hai cái: “Cái kia, em chỉ là gọi lộn số thôi em hiện tại đang lái xe.”

“Như vậy à, vậy anh cúp máy.”

Bên kia điện thoại truyền đến một tiếng”Trần tiên sinh, thuốc anh đã chuẩn bị xong.”

Khi điện thoại Trần Chi Mặc cắt đứt, Trần Mộc Ngôn đột nhiên hiểu hẩn hẩn là ở trong bệnh viện.

Hắn có phải rốt cục nguyện ý tiếp nhận trị liệu?

Chờ chút,xuất diễn không thể nào một tuần liền quay xong,hơn nữa quá trình quay phim tương đối mỗi một , hẩn căn bản không thể nào tĩnh dưỡng.

Mà lúc này, Trần Chi Mặc đang ngồi ở trong văn phòng Vương Đại Hữu nhìn một màn phim lấy bệnh viện làm bối cảnh.

“Chi Mặc.”Vương Đại Hữu giờ giờ lên cầm ý bảo bộ phim kia,”Cậu có cảm thấy lừa dối cậu như vậy có chút quá đáng hay không?”

“Tôi có lừa gạt hẩn sao?” Trần Chi Mặc cong lên khoe miệng, “Mới vừa rồi tôi hình như một chữ cũng không có nói tôi ở trong bệnh viện.”

“Tùy cậu,chỉ hy vọng sẽ không có một ngày cậu cũng tính toán tôi như vậy .”

Mà Trần Mộc Ngôn sau hai ngày cơ hồ không cách nào yên giấc.

Khi cậu mang mất quãng thâm tới bệnh viện ,Đinh San San vô cùng trịnh trọng cho là có chuyện gì khôn nhiều giấc ngủ cậu,mà bây giờ là tối trọng yếu chính là giải quyết chuyện này.

Trần Mộc Ngôn thật bất đắc dĩ ,giải quyết? Cậu phải giải quyết như thế nào?

Bằng vào y thuật cao siêu của cậu chữa khỏi khối u kia cho Trần Chi Mặc hay là bắt vào trong bệnh viện?

Cậu còn có thể làm cái gì?

Tan ca sau, Trần Mộc Ngôn thay đồ,khi cậu khởi động xe, có chút vọng động quyết định. Cậu đem xe lái trở về khu nhà trọ Buckingham .

Khi cậu mở cửa ,đền phòng khách đều mở.

“Mặc ca?”Trần Mộc Ngôn vào, mới phát hiện Trần Chi Mặc áo khoác cũng không có cởi liền ngủ trên ghế sa lon, nhìn đáng dấp bởi vì mỗi một mà ngủ thiếp đi. Sắc mặt của hẩn hơi tái nhợt, hai má không như dĩ vãng ôm tròn, Trần Mộc Ngôn đánh cuộc hẩn so với năm trước nhẹ hơn không chỉ 4 , 5 ký.

Về mặt hẩn quá mức yên tĩnh,điều này làm cho Trần Mộc Ngôn trong lòng dâng lên âm thầm sợ hãi. Cậu chậm rãi duỗi ra ngón tay dò ngay mũi Trần Chi Mặc,hồ hấp chậm chạp mà có quy luật làm cậu yên lòng.

“Mặc ca, Mặc ca, anh tỉnh.”

Trần Chi Mặc mí mắt run rẩy, mở ra ý thức được bên cạnh mình có người, lộ ra vẻ rất kinh ngạc. Khi hắn phát hiện đó là Trần Mộc Ngôn, thở ra một hơi ngồi dậy, “Em vào cửa làm sao không có phát ra một chút thanh âm?”

“Em xác định khi em đóng cửa thanh âm không nhỏ, nếu muốn ngủ tại sao không trở về trong phòng mình?”

“Hắn là anh hỏi em tại sao trở lại? Lại có thứ gì quên đem?” Trần Chi Mặc ngồi dậy.

“Em muốn hỏi anh Em có thể ở chỗ này ở một thời gian ngắn không?”

Những lời này nói xong, Trần Mộc Ngôn cùng Trần Chi Mặc cũng ngây ngẩn cả người.

Trần Mộc Ngôn ở trong lòng mắng to mình là đồ ngốc, trước kia lời thề son sắt rồi đi một bộ vĩnh viễn sẽ không trở về, nếu như Trần Chi Mặc hỏi cậu tại sao trở lại, chẳng lẽ muốn cậu nói bởi vì em biết anh bệnh ung thư cho nên trở lại thăm anh sao?

Hơn nữa mình đột nhiên trở lại, nếu là Trần Chi Mặc hiểu lầm mình muốn tiếp nhận hắn thì làm sao bây giờ?

Ôi ! Trời ạ! Những thứ này giải thích như thế nào ! –

58. Chương 58

Nhưng là trong tiếng tim đập của Trần Mộc Ngôn, Trần Chi Mặc chỉ là cười yếu ớt một chút: “Tùy em, phòng của em không phải là còn sao? Bất quá buổi tối ngủ nhớ khóa cửa – nếu như không muốn anh đối với em làm cái gì đó.”

Nửa câu sau kéo thật dài âm cuối, phảng phất như cố ý muốn Trần Mộc Ngôn bất an.

Trần Mộc Ngôn nhìn bóng lưng đối phương lên lầu, kinh ngạc Trần Chi Mặc lại không hỏi cậu tại sao trở lại.

Có lẽ. Vậy cũng là một loại ăn ý.

Nhưng kết quả nhất thời xúc động chính là Trần Mộc Ngôn mở ra tủ quần áo mới nhớ tới mình đã sớm đem tất cả y phục mang đi, mà chúng lại táng thân trong hỏa hoạn. Sau cậu mua lại mấy bộ y phục cũng đặt ở căn hộ vừa thuê mới đây.

Cửa phòng bị gõ vang, Trần Chi Mặc đi đến, đem một hộp quần lót mới ném tới, “Cầm lấy, mặc vào đi.” Không nói dư thừa, hắn trở về gian phòng của mình.

Loại quan tâm hơi xa cách này, làm Trần Mộc Ngôn không khỏi khó chịu.

“Nhưng so với trực tiếp không đếm xỉa tới muốn tốt hơn nhiều.” Cậu bưng cái hộp, ngón tay ở phía trên bật ra.

Sáng hôm sau, Trần Mộc Ngôn đi xuống lầu, trong nháy mắt đó cậu cho là mình còn có thể nhìn thấy Trần Chi Mặc cầm báo ngồi ở trước bàn ăn, nhưng Trần Chi Mặc cũng không có xuất hiện, trên bàn chẳng qua là bày một cái sandwich, một ly sữa tươi còn có một lời nhắn.

Lời nhắn ghi là kể từ khi Trần Mộc Ngôn đi, dì Lý chỉ có Thứ hai cùng thứ năm tới quét dọn vệ sinh không phụ trách nấu cơm nữa.

Trần Mộc Ngôn phỏng đoán cái sandwich này là Trần Chi Mặc làm. Chẳng qua sáng sớm như vậy hắn đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ là có xuất diễn phải quay? Hiện tại Trần Mộc Ngôn chỉ hy vọng hắn có thể đủ chú ý thân thể mình mà không phải quay phim.

Buổi tối tan ca sau, Trần Mộc Ngôn đi siêu thị mua một chút thức ăn, nếu đi Lý không đến nấu cơm, vậy thì được tự mình làm no bụng. Trần Mộc Ngôn nấu cháo trứng muối thịt nạc, xào hai món ăn, mặc dù mùi vị chẳng qua là có thể nuốt xuống mà thôi, nhưng là ít nhất không cần ăn thức ăn bên ngoài bán toàn là bột ngọt.

Cơm tối chuẩn bị xong, đã 7h. Cậu ngồi ở trên ghế sa lon đợi một lát, nhìn nhìn lại điện thoại, có bất kỳ tin tức hoặc là cuộc gọi nào. Hít một hơi, Trần Mộc Ngôn vẫn là gửi tin nhắn cho Trần Chi Mặc.

Mấy phút sau, đối phương nhắn lại hẳn phải cùng người chế tác ăn cơm.

Trần Mộc Ngôn thở ra một hơi, đưa di động ném qua một bên.

Nếu là cùng người chế tác ăn cơm, không thể thiếu uống rượu và vân vân, hơn nữa rất nhiều thứ đều không thích hợp với người bệnh ung thư, tên kia không thương tiếc thân thể của mình, Trần Mộc Ngôn cũng không cần giống như đứa ngốc cứ cố chấp dây vào.

Bới hai chén cháo nhão, gấp thức ăn ăn, còn lại đều bị cậu cho vào trong bồn cầu.

Nếu như chút ít quan tâm dư thừa đối với Trần Chi Mặc cũng có thể bị cuốn đi thì tốt!

Còn phải dậy sớm tới bệnh viện, cậu không có dư thừa thời gian đợi Trần Chi Mặc trở lại, dĩ nhiên cậu cũng sẽ không thừa nhận mình đang đợi.

Hơn mười giờ, cậu nằm ở trên giường, nhưng lẩn qua lộn lại, lỗ tai không khống chế chú ý gian phòng đối diện có người trở lại hay không.

Đang lúc cậu không biết lần thứ mấy rời giường đi vệ sinh, trong phòng khách rốt cục có động tĩnh. Trần Mộc Ngôn nhìn đồng hồ đầu giường một chút, hiển thị thời gian là rạng sáng mười hai giờ.

Một cổ tức giận bốc lên, sống không có quy luật như vậy, chẳng lẽ người này thật không muốn sống nữa!

Trần Mộc Ngôn vừa muốn đẩy cửa ra, nhưng phát giác mình không biết lấy lập trường gì để giáo huấn đối phương.

Lấy huynh đệ sao? Cảm ơn Thượng Đế, Trần Chi Mặc đã sớm biết cậu thật ra là một người khác rồi!

Cậu nằm lại trên giường của mình, nghe được gian phòng cách vách truyền đến loáng thoáng tiếng nước tắm gọi. Cậu giác quan ở trong bóng tối trở nên nhạy cảm lên, tựa hồ ngay cả nước chảy qua da thịt Trần Chi Mặc cũng rõ ràng vô cùng.

Cho đến hết thấy tất cả gần như yên lặng, cậu xác định Trần Chi Mặc cũng ngủ sau, thần kinh của cậu mới nhẹ nhõm.

Sáng sớm, Trần Chi Mặc như cũ không thấy bóng dáng. Nhưng bữa ăn sáng so với ngày trước thăng cấp, là trứng cuộn cùng sữa tươi.

Trần Mộc Ngôn thở dài một hơi. Ngày hôm qua Trần Chi Mặc ngủ muộn, mà bây giờ mới sáng sớm bảy giờ rưỡi, cho thấy hẳn rất sớm liền dậy chuẩn bị bữa sáng. Trần Mộc Ngôn quyết định tối nay có cơ hội liền nói cho Trần Chi Mặc, so với chuẩn bị bữa ăn sáng cậu càng hy vọng hẳn có thể nghỉ ngơi thật tốt, mà không phải giống như bây giờ ngủ không tới sáu tiếng.

Tan ca sau, Trần Mộc Ngôn lần nữa đi siêu thị. Đem rau dưa ném vào xe đẩy, cậu suy tư mình có nên hỏi Trần Chi Mặc trở lại ăn bữa tối hay không, nếu không mình lãng phí thời gian.

Đối phương nhắn lại rất nhanh, bất quá chỉ có hai chữ “Không về”.

Trần Mộc Ngôn có chút phát hỏa đem xe đẩy ra, thiếu chút nữa đụng ngã kệ hàng siêu thị.

Tình hình như vậy kéo dài hơn một tuần lễ, Trần Mộc Ngôn có chút không dám tin tưởng mình trở lại khu nhà trọ Buckingham như vậy trừ ngày thứ nhất dĩ nhiên đều không có gặp lại được Trần Chi Mặc!

Cậu gọi cho Vương Đại Hữu, trực tiếp hỏi: “Anh trai của tôi gần đây có phải bề bộn nhiều việc hay không?”

“Bận rộn? Không biết – hẳn hai tháng này đều là nghỉ phép!”

“Vậy hẳn xã giao rất nhiều sao?” Trần Mộc Ngôn nhún vai.

“A. . . . Hẳn là không có đi, hình như là cùng người làm phim hoặc là đạo diễn giao thiệp đều giao cho tôi mà, hơn nữa nếu sắp tới không có công việc thu xếp, kia tự nhiên cũng không còn cái gì xã giao a.”

“Tốt, cảm ơn.” Trần Mộc Ngôn thở ra một hơi, cậu cuối cùng hiểu Trần Chi Mặc không phải là bạn mà là đang trốn tránh cậu.

Tại sao? Mình không phải nên ngẫm vui mừng sao?

. . . . Hay là bởi vì chuyện tình ngã bệnh không muốn bị mình biết?

Như vậy thời gian lâu như thế hẳn đi nơi nào? Hẳn dù sao cũng có một nơi lưu lại đi?

Mà lúc này, Trần Chi Mặc đang trong nhà hàng của Anna thoải mái hưởng thụ thức ăn ngon.

Anna chống đầu nhìn hắn, “Anh không cần trở về phụng bồi tiểu bảo bối của anh à?”

“Không cần.” Trần Chi Mặc cúi đầu mỉm cười.

“Anh còn chưa có nói cho hắn biết anh không có bị ung thư sao?”

“Hắn không có hỏi tôi, hơn nữa chúng ta cũng không ai biết có một ngày ai sẽ không bị ung thư.”

“Anh rất ít khi phí nhiều tâm tư như vậy đi diễn một tuồng kịch.”

Trần Chi Mặc dao nĩa có chút dừng lại, “Tôi một chút cũng không muốn ở trước mặt hắn diễn trò hay là sắm vai hắn muốn tôi sắm.”

“Anh nghĩ hẳn cho dù đối mặt với anh chân chính cũng sẽ cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh.” Anna một tiếng thở dài sau xoay người rời đi.

Trần Chi Mặc ăn xong rồi bữa tối sau, ngồi ở chỗ đó tiếp tục tiểu thuyết mấy chục ngàn chữ, cho đến khi Anna đi tới gõ mặt bàn nói đóng cửa.

Một mình một người ăn xong mì ăn liền Trần Mộc Ngôn trực tiếp ngồi ở trước sofa phòng khách. Thời gian này trong bệnh viện thật ra thì bề bộn nhiều việc, cậu ở phòng thay quần áo chính là dựa tủ quần áo cũng thiếu chút nữa ngủ đi, chẳng qua là giờ phút này cậu tinh thần vô cùng.

Trước mắt là phim bộ Hàn Quốc dài dòng chậm chạp, trên bàn là bình trà uống thấy đầy.

Nhìn nhìn lại thời gian, mười một giờ rưỡi tối.

Phim bắt đầu tới bài hát cuối, Trần Mộc Ngôn đầu về phía sau hướng lên, bỗng nhiên nhớ tới Trần Chi Mặc cũng từng ngồi ở chỗ này ngủ chờ mình. Chẳng qua là khi đó hẳn nghĩ đến cái gì? Cái tên kia không phải là tìm thám tử tư đi theo mình sao? Như vậy mình ở nơi nào làm gì thấy người nào khi nào về nhà hẳn cũng nên biết vô cùng rõ ràng, tại sao còn muốn chờ mình như vậy?

Sau đó, Trần Mộc Ngôn lại cảm thấy mình buồn cười đến bất trị. Ngán ngẩm hơn một tuần lễ cậu làm toàn chút chuyện tự mình đa tình, về nhà theo Trần Chi Mặc, mua thức ăn nấu cơm, ở phòng khách chờ hắn về nhà. Cho dù đợi hẳn mình có thể nói cái gì?

Trần Mộc Ngôn phát giác Trần Chi Mặc tựa như hắn trên người buộc lại một cái lò xo, trốn càng xa, bắn ra lúc trở về cách càng gần.

Cửa phía sau rốt cục mở ra, Trần Mộc Ngôn tim run lên bắn bật, cậu bỗng nhiên không biết mình nên làm cái gì bây giờ, hoặc là mình hẳn nên làm bộ ngủ?

Nhưng là không còn kịp rồi, Trần Chi Mặc đã chống lại ánh mắt của cậu.

“Làm sao đã trễ thế này còn không ngủ? Ngày mai không cần đi bệnh viện sao?” Trần Chi Mặc không hề không nặng hỏi một câu, liền đi lên lầu.

Ở nơi này người trước mặt mình vô luận như thế nào che giấu cũng là vô dụng, ý thức được điểm này của Trần Chi Mặc đột nhiên cảm giác được không bằng lúc đó nói ra suy nghĩ của mình là tốt rồi.

“Em là ở chỗ này chờ anh.”

“Chờ anh?” Trần Chi Mặc xoay người.

“Anh nói anh có xã giao, anh phải cùng đạo diễn người làm phim hoặc là người khác gì đó ăn cơm, luôn là về nhà rất trễ”

“Anh ằm ỉ đến em nghỉ ngơi sao? Thật xin lỗi, anh sẽ.” Trần Chi Mặc đang muốn giải thích cái gì, Trần Mộc Ngôn lại chen vào.

“Em là muốn nói anh đã hai tháng này đều ở nghỉ ngơi không diễn tiếp,đâu tới nhiều xã giao như vậy ?” Trần Mộc Ngôn đi về phía hắn, ở một bậc thang ngừng lại, “Em đang suy nghĩ, những ngày qua ở nhà nhìn không thấy anh không phải bởi vì anh quá bận mà là anh trốn tránh em?”

“Trốn em.” Trần Chi Mặc trong mắt một tia kinh ngạc hiện lên nhưng là rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, “Anh cho là nếu như anh không ở trong nhà em sẽ cảm thấy càng.”

“Càng cái gì.” Trần Mộc Ngôn chỉ một thoáng rồi cực hiểu nguyên nhân Trần Chi Mặc về trễ như vậy .

Đối phương giật một chút khóe môi, “Chẳng lẽ không đúng sao, nếu như anh một mực trong nhà, em sẽ không cảm thấy không được tự nhiên?”

“Không biết.” Trần Mộc Ngôn trả lời quá nhanh, điều này làm cho không khí trở nên có chút kỳ quái .Cậu bỗng nhiên sợ Trần Chi Mặc sẽ nói lời gì mình không muốn nghe ,thái độ mập mờ làm hắn có cái gì hiểu lầm, vừa định muốn lui về phía sau, đối phương nhưng vươn tay ra tựa hồ muốn niết mũi của cậu,nhưng động tác nhưng dừng tại giữa không trung , thu trở về.

“Anh đây ngày mai sẽ sớm một chút về nhà.” Trần Chi Mặc xoay người vào phòng của hắn.

Khi tay hắn thu hồi ,Trần Mộc Ngôn mất mác ,phẳng phất lòng tràn đầy chờ đợi cũng bị rút đi.

Nhưng là bất kể thế nào,khi cậu ngày thứ hai tan ca đi siêu thị mua thức ăn mở cửa phòng nhìn thấy Trần Chi Mặc ngồi ở phòng khách xem truyền hình,cậu đột nhiên cảm giác tràn đầy trở lại.

“Ăn xong cơm tối ?” Khi Trần Chi Mặc nhìn thấy những thức ăn kia ,có chút kinh ngạc, “Em muốn làm sao?”

“Luôn ăn thức ăn bên ngoài,bột ngọt quá nhiều dễ bị nóng.”Trần Mộc Ngôn bắt đầu nhặt rau, “Cải trắng xào,đậu hũ chưng thịt sau đó ớt xanh xào thịt bò như thế nào?”

59. Chương 59

“Cần giúp một tay không?” Trần Chi Mặc đi tới bên cạnh cậu.

“Được,giúp em đem thịt băm trộn lại một chút đi.”

Vì vậy, hai người ở trong phòng bếp bận rộn.

Mặc dù chỉ là ba món ăn đơn giản ,lại giằng co hơn một giờ.

Đem món ăn nóng bưng lên bàn, Trần Mộc Ngôn chống nạnh cười nói: “Hắc, đây coi như là chuyện đầu tiên hai chúng ta cùng hoàn thành chung!”

Mặc dù mới vừa rồi Trần Chi Mặc cũng ở phòng bếp giúp một tay, nhưng lại không có nói một câu .Loại trầm mặc này cũng không làm Trần Mộc Ngôn cảm thấy khó khăn như vậy ,ngược lại cho dù không nói câu nào, cậu cũng biết bọn họ đang ở cạnh nhau.

Mùi vị thức ăn so với tay nghề dì Lý kém quá xa, chỉ có thể coi là chín có thể ăn mà thôi. Trần Mộc Ngôn không có khẩu vị gì, cải trắng quá già,thịt bò quên bỏ gia vị gừng cùng rượu có chút tanh, chẳng qua là đối diện Trần Mộc Ngôn không nhanh không chậm ăn,khi dọn dẹp bát đĩa món ăn không có gì còn dư lại.

“Em đi nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải còn đi làm sao?” Trần Chi Mặc đứng dậy đem bát đĩa thu vào trong phòng bếp.

Không biết có phải là ảo giác hay không ,Trần Mộc Ngôn nhìn thấy đối phương vẫn vẻ mặt lạnh nhạt bên trong có một tia ý cười thoáng qua.

Cậu hoài niệm cái cười ôn nhu của Trần Chi Mặc ,biết tính mà vừa đúng, làm cho tâm tình người ta đắm chìm trong nhẹ nhàng nhộn nhạo. Mặc dù cậu vô số lần hoài nghi mỉm cười như vậy chẳng qua là mặt nạ của Trần Chi Mặc ,chẳng qua là giờ phút này nụ cười kia thật hay giả,cậu đã chẳng muốn quan tâm.

Biết mình làm khó ăn,Trần Mộc Ngôn nghỉ trưa liền ở trên sân thượng bệnh viện xem một chút sách nấu ăn.Thỉnh thoảng bị Đinh San San bắt gặp, cô đùa với Trần Mộc Ngôn rằng còn chưa có đem Thẩm Thanh tới tay, cũng đã ở con đường chồng nấu tại nhà dừng cảm tiến tới .

Nói đến Thẩm Thanh ,năm sau cô cũng trở về,chỉ là không có cùng Trần Mộc Ngôn ở cùng bệnh viện thực tập.

Sau khi tan ca,Trần Mộc Ngôn ở trong siêu thị mở ra sách nấu ăn,đem thức ăn cần nước sốt tìm được. Khi cậu ở bãi đỗ xe đem đồ đạc tháo xuống ,có người đi tới bên cạnh cậu.

Trần Mộc Ngôn nhìn thấy một đôi giày vải Converse,ánh mắt hướng về phía trước, là quần jean hiệu Levi,áo sơ mi kẻ sọc Scotland tùy ý rộng mở , bên trong là T-shirt màu trắng ,người trước mắt nhàn nhạt cười, “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không trở lại cái nhà trọ này nữa.”

“Tô Trần !”Trần Mộc Ngôn đắm lên bả vai của đối phương một cái .

“Thế nào, cậu nấu cơm?”

“Đúng vậy ,tôi không thể làm cơm sao?” Trần Mộc Ngôn buồn cười giơ lên hai túi ny lon hướng thang máy đi tới.

“Có thể ném thử một chút tài nấu nướng của cậu không?” Tô Trần xách qua một túi trong đó, “Bất quá tôi tò mò hơn là gió nào đem cậu thổi trở lại. Cậu bây giờ cùng Trần Chi Mặc ngụ cùng chỗ đi, năm ngoái cậu không phải là mới cùng hần nào loạn đối với hần tránh không kịp sao?”

Tô Trần là duy nhất trong tất cả bằng hữu của Trần Mộc Ngôn biết vấn đề giữa cậu cùng với Trần Chi Mặc ,cho nên Trần Mộc Ngôn đối với hần có rất ít giấu giếm.

“Tôi cảm thấy Trần Chi Mặc có thể bị bệnh.” Trần Mộc Ngôn bỗng chốc hạ giọng miệng.

“Cái gì?” Tô Trần nhíu lại mi, “Chẳng lẽ tháng trước những tạp chí Bát Quái nói đều là thật?”

“Tôi không biết có phải hay không là thật, nhưng trong phòng tôi phát hiện đơn thuốc và thuốc kháng ung thư .”

Tô Trần quay đầu đi tựa hồ đang suy tư, vừa muốn mở miệng đối với Trần Mộc Ngôn nói những gì, cửa thang máy mở ra, hai người rất có ấn ý ngưng thảo luận.

Mở cửa, Trần Chi Mặc cũng không ở nhà. Nhìn một chút điện thoại ,phát hiện hần lưu lại tin nhắn nói sẽ trở lại ăn cơm hơi trễ.

Trần Mộc Ngôn để điện thoại xuống khe mỉm cười, đem thức ăn xách vào trong phòng bếp chuẩn bị.

Tô Trần lười biếng nằm trên ghế sa lon, nhìn lên TV. Hần là khách, hơn nữa rất có khuôn phép khách nhân.

“Nè, có thể pha bình trà không?”

“Lá trà ở trong ngăn kéo.”

“Nhưng tôi không biết bình trà ở nơi nào.” Tô Trần ngấm nghĩa remote,Trần Mộc Ngôn quay đầu lại nhìn hần, rất muốn đem cái rổ nắm úp vào khuôn mặt tinh xảo của hần.

“Xin lỗi, tôi bề bộn nhiều việc, hay là anh có thể dùng cái ly uống nước máy thay thế.”

“Thật không công bình, nếu như là Trần Chi Mặc muốn uống trà, cậu bây giờ nhất định buông tay đi pha trà cho hần .”

Trần Mộc Ngôn không có công phu để ý tới hần, đầu tiên là đem nắm hương nấu canh,sau đó bắt đầu xào rau.

Khi món ăn sắp lên bàn ,Trần chi mặc trở lại. Hần nhìn thấy Tô Trần khẽ gật đầu, sau đó liền đi vào phòng bếp nhìn Trần Mộc Ngôn ,thay cậu đem món ăn bưng lên.

Trên bàn cơm vẫn là an tĩnh, trừ thanh âm nhai cùng chiếc đũa đụng phải vách chén.

Một tay chống đầu, một tay kia cứng nhắc cầm đũa đâm hạt cơm ,nửa rữ mi mắt, “Tôi nói, ở nơi này an tĩnh nữa, tôi phải ngủ quên luôn.”

“Anh nói thẳng tôi làm khó ăn anh không có muốn ăn là được.”Trần Mộc Ngôn liếc hần một cái.

“Sẽ không ,so với kỳ trước ngon hơn.”Trần Chi Mặc nhàn nhạt mở miệng nói, hần cúi đầu đang nhai cái gì đó,tóc rủ xuống không nhìn thấy ánh mắt, nhưng khóe miệng cũng là hơi câu lên.

Trần Mộc Ngôn có chút ngưng ngừng về phía sau hoạt động một chút, Tô Trần ngồi thẳng thân cười nói: “Bộ dáng của cậu giống như là cô vợ nhỏ mới cưới được chồng khen ngợi làm cơm không tồi.”

Trần Mộc Ngôn trực tiếp đập lên chân hần một cái,trên mặt cũng không tự giác nóng lên.

Trần Chi Mặc ngẩng đầu, vừa đứng chống lại ánh mắt chuyển tới của Trần Mộc Ngôn , “Bất quá cái đậu cô-ve xào còn phải cố gắng.”

Trần Mộc Ngôn biết Trần Chi Mặc ngũ quan đáng đẹp cực kỳ đẹp mắt , chẳng qua là một khắc kia hình dáng ánh mắt mỉm cười ,theo vẻ mặt mà giản mi,tựa hồ đẩy ra suy nghĩ Trần Mộc Ngôn,làm cậu thật lâu đắm chìm trong đó.

Tô Trần gật đầu một cái, “Tôi vẫn là hoài niệm dĩ Lý trước kia của các người .”

Ngón tay của hần chỉ vào chiếc đũa, gõ chén .Đây là một động tác cực kỳ bất nhã ,nhưng đầu Tô Trần rũ xuống,cũng rất có mỹ cảm, phảng phất như gõ giá ba chân.

“Hôm nay có bệnh nhân gì phiền toái không?”Trần Chi Mặc thuận miệng hỏi.

“Có .Một thân nhân đến bệnh viện tới náo loạn, nói muốn tố chúng ta, không chữa bệnh tốt cho chồng bà.”

“Chờ sau này em thật trở thành bác sĩ, trải qua rất nhiều chuyện như vậy. Nhiều khi cố gắng lớn nhất, loại này cố gắng cũng không nhất định sẽ được người khác hiểu.”

“Ừ, chúng ta cũng muốn xem một chút bác sĩ trưởng còn có bệnh viện như thế nào để giải quyết chuyện này, mặc dù lên tòa án bệnh viện cũng rất nắm phần chắc sẽ thắng, nhưng đối với danh tiếng bệnh viện ảnh hưởng không nhỏ .”

“Em yên tâm, ở trên cao trước tòa án ,luật sư song phương sẽ giao tiếp với nhau .Luật sư bệnh viện sẽ nói cho vị thân nhân bệnh nhân kia,một khi quan tòa bọn họ đánh thua,song phương chẳng những phải gánh nổi phí dụng luật sư hơn nữa còn phải bồi thường tổn hại danh dự .Cho nên chuyện này sẽ không dễ dàng náo loạn lên tòa án .”

Không biết có phải là bởi vì Tô Trần ngồi ở chỗ này hay không, Trần Chi Mặc cùng Trần Mộc Ngôn thật lâu không có nói chuyện như vậy .Cả quá trình mặc dù không có cái loại thân mật từ trước ,nhưng là bình tĩnh mà lưu loát.

Tô Trần lại khôi phục bộ dáng chống đầu đâm cơm ,mặc dù hần ra vẻ mình cảm giác rất nhàm chán, nhưng hai huynh đệ đang nói chuyện tựa hồ không có ai chú ý tới hần, hay là vì không khí như vậy có thể tiếp tục nữa, bọn họ có thể bỏ quên hần.

Khi bữa cơm này ăn không sai biệt lắm ,Tô Trần duỗi lưng một cái,“A – Tô Thiên vương đời này vẫn là lần đầu tiên bị người không chú ý như vậy.”

“Được rồi, vì hướng anh xin lỗi tôi rửa chén cho anh tắm,như thế nào cũng không coi là không chú ý anh đi?”

Tô Trần huýt gió một tiếng ,rời đi bàn ăn, “VẬY các người vẫn cứ tiếp tục không để ý tôi đi.”

Vừa lúc đó,điện thoại Trần Mộc Ngôn vang lên, hiển thị là số của Thẩm Thanh.

“A lô,Thẩm Thanh? Tìm tôi có chuyện gì?”

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng thở dốc ,kinh nghiệm của Trần Mộc Ngôn ở bệnh viện nói cho cậu biết, người gọi điện thoại nhất định rất không thoải mái.

Cậu nhíu mày, nhanh chóng đi về phía cửa, “Cậu đang ở đâu? Nói cho tôi biết cậu nơi nào không thoải mái?”

“Tôi Ở Phố Lật Thủy số 312 lầu 2 cửa bên trái” Thẩm Thanh giọng nói rất miễn cưỡng, vẫn hút khí,như đang nhịn đau đớn kịch liệt ,“Vị trí này. . . . Tôi nghi tôi bị viêm ruột thừa cấp tính”

“Cái gì – tôi đại khái 10 phút liền tới !Cậu nhịn một chút !”Trần Mộc Ngôn luống cuống tay chân mang giày,quay đầu hướng bọn Trần Chi Mặc nói,“Bạn em bị bệnh !”

Nhìn bịch một tiếng khóa cửa, Tô Trần giương lên đuôi lông mày.

Trần Mộc Ngôn vội vã chạy tới ga-ra. Hiện tại Thẩm Thanh vì để thực tập thuận tiện cùng một người bạn hồi cao trung mượn chung một gian phòng. Nữ sinh kia là hộ sĩ trong một bệnh viện ,tối hôm nay cô có thể đang trực đêm mà Thẩm Thanh ở nhà một mình.

Viêm ruột thừa cấp tính cần làm giải phẫu, nhưng giải phẫu trước sẽ làm cho hàm răng người ta run lên đau đớn.

Trần Mộc Ngôn chỉ hy vọng mình có thể lập tức nhìn thấy Thẩm Thanh đưa cô tới bệnh viện.

Lúc này, Trần Chi Mặc đang rửa sạch bát đĩa, Tô Trần xoay người ngồi trên ghế sa lon, hai tay nằm ở lưng ghế dựa nhìn bóng lưng Trần chi mặc ,“Anh nói dối anh bị ung thư lừa hấn trở lại?”

Trần Chi Mặc không nhanh không chậm lau chén đĩa, “Sai rồi, là hấn lầm tưởng tôi bệnh ung thư.”

“Nhưng là anh cũng không có sửa ,cái này cùng nói dối có khác nhau sao.”

Trần Chi Mặc xoay người lại dựa vào bồn rửa chén ,“Cậu lại sai rồi, tôi hướng hấn giải thích rất nhiều lần tôi không có bệnh ung thư.”

“Nhưng là anh càng giải thích, hấn lại càng cảm thấy anh đang che giấu. Bởi vì anh cho hấn đủ nhiều ám hiệu trong lòng .”

“Cho nên Tô Thiên vương muốn phơì bày tôi?”Trần Chi Mặc đi tới đối diện Tô Trần ngồi xuống

“Hm –” Tô Trần lắc đầu một cái, “Phơì bày anh thì đồng nghĩa với phơì bày Trần Mộc Ngôn.Anh cho hấn một cái cơ trở về .Nếu như hấn ghét anh,hấn liền lạc bệnh viện tốt cho anh , gọi cho anh hai ba cuộc,nhưng là hấn sẽ không trở lại.”

Trần Chi Mặc mím môi cười một tiếng, “VẬY tôi phải cảm ơn cậu giữ vững trầm mặc.”

“Không cần khách khí.” Tô Trần nhún vai một cái, “Bất quá tôi đánh cuộc,nhân tài mới vừa rồi gọi tới sẽ là địch nhân lớn nhất của anh.Anh tính toán giải quyết cô ta thế nào?”

“Cậu có sách lược gì ?”Trần Chi Mặc một bộ rất cảm thấy hứng thú ,nghe về đối phương.

60. Chương 60

“Ừ. Tìm một tên đẹp trai quyến rũ cô ta?Bỏ tiền để cô ta rời đi? Nói cho cô ta biết Trần Mộc Ngôn có một đại ca biến thái ?” Tô Trần ngẩng đầu lên vô cùng suy tư ,nhưng là tôi tin tưởng anh nhất định có chủ ý cay độc hơn.”

“Phương pháp tốt nhất chính là cái gì cũng đều không làm. Let it be.” Trần Chi Mặc cười một tiếng, Tô Trần nhìn về phía ánh mắt của hắn, ở trong đó có quá nhiều thứ, lại tựa hồ không có gì cả.

“Được rồi, chuyện của các người tôi không muốn trông nom .” Tô Trần đem chân trái đặt lên ghế sa lon, hai tay ôm đầu gối chân trái,”Bắt quá hần hiện tại đã là bằng hữu của tôi .”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ muốn để cho hắn bị thương sao?”

“Lời nói dối có lẽ có thể làm người rất vui vẻ, nhưng điều kiện tiên quyết là lời nói dối vĩnh viễn không bị phơi bày.” Tô Trần kéo khóe miệng, “Tôi dùng danh nghĩa của tôi thành lập một công ty, anh có thể trở thành cổ đông, tiếp theo sau đó mua cổ phiếu Trần thị .”

Trần Chi Mặc dựa vào ghế sa lon, trong mắt có mấy phần thích thú tìm tòi, “Tôi không nghĩ tới cậu sẽ nguyện ý đứng cùng chí tuyến với tôi.”

“Tôi không phải là vì anh mà là tôi không muốn khi chị tôi rời đi giới giải trí mà không có gì cả. Anh rất có gian thương .”Tô Trần ghé mắt cười một tiếng, “Đổi đề tài đi. Đoán một chút xem,Trần Mộc Ngôn tôi nay lúc nào thì mới có thể trở lại?”

“Tối nay hắn sẽ không trở lại.” Trần Chi Mặc cúi đầu cười một tiếng, tất cả tâm tình ẩn giấu trong đó.

Lúc này, Thẩm Thanh bị đưa vào phòng giải phẫu, Trần Mộc Ngôn thay cô nộp phí tổn.

Đó cũng không phải là cuộc giải phẫu lớn, không có tính nguy hiểm. Cậu thở ra một hơi ở bên ngoài chờ.

Khi thuốc mê qua, Thẩm Thanh ở trong phòng bệnh tỉnh lại, đã là gần ba giờ sáng.

“Cảm thấy đau không?”

Thẩm Thanh đưa mắt nhìn sang Trần Mộc Ngôn trông coi ở bên cạnh ,kéo khóe miệng một tí, “Rất đau, cậu có muốn thử một lần hay không?”

“Ít nhất bộ phận vô dụng trong thân thể con người tiến hóa đã bị bỏ đi, nó sau này cũng sẽ không để cho cậu phiền não.” Trần Mộc Ngôn đưa tay mơn trớn cái trán của cô,”Muốn ăn chút gì không ?”

“Thuốc mê đi qua đau đớn làm tôi tạm thời bỏ quên cơn đói trong dạ dày.” Thẩm Thanh đưa tay bắt được ngón tay Trần Mộc Ngôn,”Rất buồn cười đi, khi tôi đau muốn chết,nghĩ đến gọi lại là cậu mà không phải xe cứu thương .”

“Nói rõ tôi chính là xe cứu thương của cậu.”

“Vậy tôi hi vọng cậu vĩnh viễn đều đừng đi.”Thẩm Thanh nhìn về phía cậu,”Cậu làm tôi nhớ tới bạn cũ đã rời đi,làm cho tôi luôn muốn muốn lệ thuộc vào cậu.”

“Nghỉ ngơi thật tốt đi.” Trần Mộc Ngôn biết cô nhớ tới Diệp Nhuận Hành.Có thể để cho Thẩm Thanh cảm giác mình giống Diệp Nhuận Hành vốn là chuyện tốt, nhưng là chẳng biết tại sao, cậu cũng không cảm thấy vui vẻ, “Thẩm Thanh”

“Làm sao vậy?”

“Tôi nói, nếu như tôi chính là người bằng hữu đã rời đi kia ?” Trần Mộc Ngôn thử dò xét hỏi.

Thẩm Thanh hít một hơi, “Hắn đã chết, ‘ nếu như ’ kiểu đó tôi. Không cách nào tưởng tượng.”

“Tôi chỉ nói là nếu mà thôi, về nhà nấu chút cháo cho cậu.”Trần Mộc Ngôn xoay người rời đi, trong nháy mắt đó cậu cảm giác mình giống như là đang chạy trốn chết, từ giữa chuyện người Diệp Nhuận Hành đã chết này thoát đi.

Trở lại nhà trọ, Trần Mộc Ngôn nấu một nồi cháo cải,sau đó ở trong phòng bếp khắp nơi tìm hộp đựng cơm.

Khi cậu một lòng một dạ lục tung,Trần Chi Mặc đi tới phía sau cậu,”Hộp cơm ở trên nóc bên phải .”

Trần Mộc Ngôn quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Bây giờ còn rất sớm, anh thế nào liền tỉnh? Em làm ồn tới anh à?”

“Anh vẫn không có ngủ, bởi vì em vẫn chưa trở về.”Trần Chi Mặc nhàn nhạt nói.

“Ừ?” Trần Mộc Ngôn nghĩ chẳng lẽ là mình làm Trần Chi Mặc lo lắng sao?

“Người bạn ngã bệnh của em thế nào?”

“Khá tốt,viêm ruột thừa, làm cái giải phẫu. Vừa đúng lúc em nấu cháo, anh còn khó chịu chỗ nào.Anh xem,em cùng bạn em cũng không có gì,anh có thể yên tâm trở về nữa ngủ một hồi chứ?”

“Không có sao là tốt rồi.”

Cả ngày này,Trần Mộc Ngôn tới bệnh viện xin nghỉ một ngày giúp đỡ Thẩm Thanh.

Bởi vì một đêm không ngủ, Trần Mộc Ngôn nằm ở giường bệnh bên cứ như vậy đã ngủ, cho đến khi cùng phòng Thẩm Thanh tới thăm cô.

Thẩm Thanh dù sao cũng là nữ sinh, Trần Mộc Ngôn nán lại ở trong phòng bệnh cũng sẽ không thuận tiện với cô,vì vậy cậu quyết định về nhà.

Đứng ở cửa nhà, cậu chợt nhớ tới, Trần Chi Mặc rõ ràng thân thể không tốt, nhưng không có thấy hấn đi tới bác sĩ lần nào.

Hay là hấn đi gặp bác sĩ , chẳng qua là mình không biết?

Hấn chưa lại cháo cải hơn phân nửa, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn có chút vui mừng nho nhỏ.

“Trở lại, muốn ngủ một chút không?” Trần Chi Mặc đi vào phòng bếp, “Anh dọn dẹp chỗ này cho.”

“À, tuần này bệnh viện em sẽ vì tất cả nhân viên tiêm chủng,anh có muốn tới bệnh viện thuận tiện tiêm một cái?”Trần Mộc Ngôn lấy khẩu khí tương tự với tùy tiện hỏi.

“Không cần, anh nếu như tới bất kỳ bệnh viện nào,không biết sẽ bị ký giả viết thành hình dáng gì đây.”

“Nhưng anh không thể bởi vì lo lắng ký giả viết cái gì ngay cả bệnh viện đều không đi”

“Tiểu Ngôn?” Trần Chi Mặc bắt tay vào làm xoay người lại, “Em làm sao vậy? Anh không có ngã bệnh tại sao phải tới bệnh viện? Hơn nữa nếu như anh thật ngã bệnh ,anh thật ngã bệnh tới bác sĩ ngồi ở trong nhà chờ chết.”

“Không có gì, chẳng qua là bạn em bệnh nên đưa tới một chút lo lắng mà thôi, cho nên nếu như anh thật ngã bệnh, anh sẽ đi gặp bác sĩ đúng không ?”

“Dĩ nhiên, anh cũng không phải là con nít mẫu giáo,sợ mùi bệnh viện .”Trần Chi Mặc buồn cười lắc lắc đầu.

“Được rồi, vậy em lên lầu ngủ một hồi .”

Trần Mộc Ngôn trở lại gian phòng của mình, cậu cảm giác mình cũng nên cùng Trần Chi Mặc nói một chút. Bởi vì Trần Chi Mặc vẫn biểu hiện không phải là rất quan tâm tới thân thể của hấn .Phải biết trị liệu bệnh ung thư lúc đầu là tương đối trọng yếu, nếu như ức chế thích đáng, người bệnh thậm chí có thể sống tới mười mấy hai mươi năm.

Vô luận Trần Chi Mặc là vì kiêu ngạo chính hấn không muốn lấy được đồng tình Trần Mộc Ngôn cũng được, hoặc là hấn chính là không quan tâm cũng được, Trần Mộc Ngôn quyết định nói ra chuyện này, nó đã làm cậu nghẹn tức.Cậu chỉ là muốn Trần Chi Mặc tới bệnh viện tiếp nhận hệ thống trị liệu.

Nhưng là Trần Mộc Ngôn còn không có cơ hội cùng hấn nói tới chuyện này, Trần Chi Mặc cũng bởi vì hoạt động công ích sắp sửa tới trung tâm điều dưỡng của một thành phố khác .

Khi hấn dọn dẹp hành lý ,Trần Mộc Ngôn đứng ở cửa, “Thuốc anh cũng mang theo chứ?”

“Thuốc gì?” Trần Chi Mặc nhìn về phía cậu,dáng vẻ sững sốt =phảng phất như thật không hiểu Trần Mộc Ngôn chỉ là cái gì, sau đó khẽ mỉm cười, “Anh sẽ chiếu cố tốt bản thân,sẽ không cảm mạo, sẽ không đau dạ dày,sẽ không mất ngủ. Tiểu Ngôn, anh phát hiện em gần đây giống như luôn luôn lo lắng anh cái gì, rốt cuộc thế nào?”

Chính là loại thái độ không nóng không lạnh này,Trần Mộc Ngôn mỗi một lần muốn cùng hắn thảo luận về vấn đề bệnh sẽ giống như là một quyền đánh vào cái bồng không chút sức lực.Chẳng qua là lần này Trần Mộc Ngôn không nhẫn nại nữa,sải bước đi vào trong phòng của hắn, chợt kéo ra tủ đầu giường của hắn ,bên trong tất cả mọi thứ xếp thật chỉnh tề, không có những thuốc kia.

Trần Mộc Ngôn kéo ngăn kéo bàn đọc sách ,nhưng là bị khóa lại . Cậu đem tay đưa về phía Trần Chi Mặc, ý là giao ra cái chìa khóa. Trần Chi Mặc cười một cái, dùng phương thức đối đãi đứa trẻ tùy hứng cái chìa khóa thả vào trong lòng bàn tay của cậu.

Trong ngăn kéo không có gì cả ,cậu thậm chí nằm úp sấp đến dưới giường cũng không có tìm được đơn thuốc và thuốc ngày đó nhìn thấy ,giống như những thứ căn cứ xác thực để Trần Mộc Ngôn kết luận Trần chi mặc ngã bệnh trong khoảng khắc cái gì cũng không còn dư lại. Mà Trần chi mặc làm bộ như không có chuyện gì làm cậu càng thêm giận.

“Những thuốc kia đâu?”Trần Mộc Ngôn hỏi hắn.

“Thuốc gì?”

“Ngày đó trong túi giấy màu trắng ,đơn thuốc liệu bệnh ung thư !Anh ung thư phổi không phải sao? Nhưng anh không có tới bệnh viện làm hệ thống trị liệu!” Trần Mộc Ngôn rốt cục tất cả đều rống ra.

Trần Chi Mặc không nói lời nào, chẳng qua là ngồi xuống bên hành lý.

Đột nhiên xuất hiện an tĩnh làm Trần Mộc Ngôn cảm giác được mình tựa hồ quá xúc động,vốn là muốn hảo hảo nói một chút, không nghĩ tới lại mất đi không chế. Chỉ có hô hấp của hai người thanh ở trong phòng bồi hồi, nếu như Trần Chi Mặc muốn giấu giếm mà mình đột nhiên vạch trần như vậy ,trong khoảng thời gian ngắn Trần Mộc Ngôn cũng không biết nên kết thúc như thế nào .

Trần Chi Mặc chậm rãi tay gơ lên đè lại mắt của hắn, thanh âm không có cảm giác tức giận ,chẳng qua là gần từng chữ: “Em trở lại chỗ này là bởi vì em cảm thấy anh bệnh, hơn nữa còn là loại bệnh nan y đó?”

Trần Mộc Ngôn hàm răng run lên, gật đầu một cái.

“Ha ha.” Trần Chi Mặc ngón tay cắm vào trong tóc của hắn, “Cho nên em trở lại cũng không phải là muốn bồi ở bên cạnh anh mà là em thông cảm anh sắp chết? Em sợ anh trước khi chết em lại cũng không có làm gì — em sẽ đau lòng!”

Trần Mộc Ngôn đứng ở nơi đó, giống như một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống. Cậu tiềm thức đích xác là sợ mình sẽ đau lòng, nhưng tuyệt đối không có thông cảm bên trong. Trần Chi Mặc bình thường một bộ tao nhã lịch sự vô luận gặp phải chuyện gì cũng bình tĩnh vô ba, hắn không cần bất luận kẻ nào thông cảm .

Vô luận là đau lòng hay là đồng tình đều không phải thứ Trần Chi Mặc muốn.

“Em trở lại. Chỉ là muốn bảo đảm anh có hảo hảo làm trị liệu mà thôi.”

Trần Mộc Ngôn có lẽ mình đối với Trần Chi Mặc tâm tình xa xa dùng mấy từ hình dung không cách nào miêu tả, hết thấy giải thích trở nên dư thừa.

Trần Chi Mặc nâng lên mắt, khoe miệng kéo lên,trong không khí tràn ngập bất đắc dĩ ,”Anh chỉ hướng em giải thích lần này. Anh không có bệnh ung thư, cũng không có bệnh gì có thể sẽ làm anh chết,anh không cần bất kỳ trị liệu nào.”

“Ngày đó em rõ ràng nhìn thấy anh mang theo một túi thuốc kháng ung thư trở về Nếu như anh không có ngã bệnh làm sao sẽ có được những thứ đơn thuốc với thuốc này?”

“Anh không phải là đã nói với em sao, cùng tấm X quang kia một dạng, chỉ là đạo cụ mà thôi. Những thuốc kia trong bình không phải là thuốc, đây chẳng qua là anh từ bệnh viện bằng hữu cầm tới đơn thuốc và lọ

thuốc mà thôi.” Trần Chi Mặc đầu vào đấy đem rương hành lý kéo lên, bàn tay dừng lại ở khóa kéo, “Em đi đi.”

Mấy chữ cuối cùng kia làm Trần Mộc Ngôn ngây ngẩn cả người, “Anh nói. cái gì?”

61. Chương 61

“Anh bảo, em đi đi.” Trần Chi Mặc hít một hơi, “Em đã vĩnh viễn không cho thứ anh muốn, vậy thì không cần phải ở bên cạnh anh quanh co, đối với em như vậy còn có đối với anh cũng không có ý nghĩa.”

Trần Mộc Ngôn nuốt xuống nước miếng, cậu chưa từng nghĩ tới có một ngày Trần Chi Mặc sẽ mở miệng bảo cậu rời đi. Trong tiềm thức của cậu, Trần Chi Mặc tựa hồ vĩnh viễn đều dung nạp cậu, bất cứ lúc nào Trần Mộc Ngôn muốn trở lại bên người Trần Chi Mặc, đối phương cũng sẽ mở ra vòng tay ôm lấy cậu.

“Hiện tại anh trình trọng nói cho em biết anh một chút bệnh cũng không có, em không cần miễn cưỡng bản thân ở lại chỗ này.” Trần Chi Mặc kéo rương hành lý từ bên cạnh hắn qua, “Không sai. Anh để cho dì Lý giữ nguyên phòng của em, anh không thay đổi mã khóa, những thứ này đều là bởi vì anh đang chờ em trở về, bởi vì anh thích em.”

Tựa hồ có sa mỏng êm ái khoác lên trên người Trần Mộc Ngôn, chữ “Thích” như vậy làm người ta khó có thể không chế tâm trạng.

“Chính là bởi vì anh thích em, cho nên anh không muốn tiếp tục tự hành hạ bản thân. Em có thể tưởng tượng ra tâm tình khi người em quan tâm nhất đứng ở bên cạnh em, nhưng không cách nào ôm hắn hôn hắn, còn cần thận không bị hắn ghét không?”

“Mặc cả!” Trần Mộc Ngôn kéo lại hắn, nhưng không biết mình còn có thể nói gì.

“Diệp Nhuận Hành, anh thích em. Em là nam nhân đối với anh là không việc gì, em bây giờ dùng thân thể để để anh anh cũng cảm thấy không có gì, chẳng qua em Coi những chuyện này quan trọng như vậy.”

Nói xong, Trần Chi Mặc liền kéo rương hành lý đi ra khỏi cửa, chỉ để lại Trần Mộc Ngôn ngơ ngác đứng ở chỗ cũ.

Dường khí trong phổi giống như là bị hút hết, tại sao cậu cảm giác mình hắn nên gắt gao bắt lấy Trần Chi Mặc đây?

Cậu trở lại gian phòng của mình, ngồi ở trên giường. Cậu muốn suy nghĩ, cậu phát giác mình giống tên ngốc luôn làm chuyện đồng dạng lại muốn lấy được kết quả bất đồng.

Cậu kia của Trần Chi Mặc “Em đi đi” là ý nghĩa kết thúc.

Bởi vì Trần Mộc Ngôn tự cho là đúng lo lắng chạm vào ranh giới cuối cùng của hắn. Trần Chi Mặc cũng không như hắn ngoài mặt thoát nhìn chắc chắn như vậy, một khi xuyên qua nơi vốn là vỡ vụn, hắn cũng sẽ bảo vệ mình.

Trần Mộc Ngôn rầm rầm ngã xuống giường. Cậu nên làm cái gì bây giờ? Thật cứ như vậy rời đi sao? Nếu như là mới vừa biết tâm tư Trần Chi Mặc lúc ấy, có lẽ mình sẽ cảm thấy bây giờ quá may mắn có thể rời đi, mà giờ khắc này cậu lại cảm thấy suy nghĩ trống rỗng.

Cậu có một loại dự cảm, thứ gì trọng yếu cứ như vậy bị bỏ lỡ.

Trên gương mặt có chút lạnh, đưa tay lau mới phát giác kia lại là nước mắt.

Trần Chi Mặc nói không sai, nếu mình không cách nào bước ra một bước kia, loại giữ vững mơ hồ như vậy khoảng cách không rõ này là vì cái gì?

Không biết là ai nói qua, mập mờ cũng là bởi vì không kiên định.

Bất quá, thật thật tốt – hẳn không có bệnh ung thư.

Trần Mộc Ngôn cười lên, hoàn hảo mình thuê nhà trọ còn chưa lui ròi, đơn giản thu thập một cái, Trần Mộc Ngôn cứ vậy rời đi.

Đóng lại cửa phòng trộm,cậu mới phát giác thì ra là lòng của người ta chuyện có thể có biến hóa lớn như vậy.

Lần trước cậu giống như chạy trốn chết rời đi, còn lần này đóng cửa cậu lại hi vọng cánh cửa kia đóng lại chậm chút.

Thang máy một đường xuống dưới, buồng tim cũng rơi xuống vách đá theo.

Mờ mịt dừng ở ga-ra,cậu không ngừng hỏi mình: tại sao phải khổ sở ?

Có lẽ cái đáp án là ở chỗ đó, chẳng qua cậu không dám nghĩ tới cũng không dám đi xem.

Cuộc sống lập tức trở lại như ngày rời đi Trần Chi Mặc ,Thẩm Thanh cũng ra khỏi bệnh viện.

Biện hộ sau, Trần Mộc Ngôn còn có Khương Phi cùng Đinh San San thuận lợi tốt nghiệp. Bọn họ khóa tốt nghiệp mướn phòng ăn lầu hai trường học ,chuẩn bị làm một dạ vũ tốt nghiệp .

Thật ra thì Trần Mộc Ngôn đối với loại dạ vũ kiểu tây phương này cũng không cảm thấy hứng thú, hơn nữa có làm hay không cũng không có gì.Bất quá Đinh San San ngược lại rất hưng phấn, đặc biệt là khi cô biết đó là một cuộc dạ vũ hóa trang .

“Chẳng qua là mang một miếng che mắt mà thôi, tôi cùng Khương Phi nhất định có thể nhận ra cậu.”Trần Mộc Ngôn buồn cười nói.

“Tốt, nếu như các cậu thật có thể nhận ra tôi ,sẽ tới mời tôi khiêu vũ a.” Đinh San San khoác tay lên Trần Mộc Ngôn, “Còn có vậy,cậu có thể hay không giúp tôi giải quyết ?”

Có lẽ nữ nhân trời sinh đều là được cưng chiều , Trần Mộc Ngôn chỉ cảm thấy ánh mắt hơi lấy lòng của cô đáng yêu, bất quá đáng tiếc mình đã cùng Trần Chi Mặc náo loạn ,không thể nào lại đi tìm Chu tỷ giúp một tay, bất quá hoàn hảo có Tô Trần.

“Mộc Ngôn ,cậu sẽ khiêu vũ chứ?”

“Không phải là hai người kéo ở chung một chỗ xoay vòng?”

Đinh San San liếc cậu một cái, “Cậu luyện thật giỏi một chút đi, cũng đừng có đập chân con gái,để cho hình tượng hoàn toàn ngâm nước nóng.”

“Cậu nói thẳng không muốn bị tôi đập là được.”

“Cậu sẽ mời Thẩm Thanh tới?”

“Đó là đương nhiên, thế nào. Cậu sợ Thẩm Thanh sẽ đoạt danh tiếng nữ vương sân trường ?”Trần Mộc Ngôn trêu ghẹo nói.

”Cái gì mà nữ vương sân trường ? Là rác sân trường đấy !

Mới vừa rồi lơ đãng nhớ lại Trần Chi Mặc, trái tim lại hơi đau.

Giờ phút này Trần Chi Mặc ngồi trên một chiếc máy bay tới NewYork,trong tay cầm nửa ly cà phê, ghé mắt nhìn mây trắng ngoài cửa sổ .

“Nói cho tôi biết, tại sao muốn cùng Trần Mộc Ngôn ngã bài? Như vậy không phải là đem hắn đẩy ra khỏi người sao?”Anna dù bận vẫn ung dung nhìn hắn, “Hay đây là một chiêu dục cầm cố túng?”

“Không thể nào vĩnh viễn chỉ là ta tổn hết tâm tư muốn đem hắn lưu lại.” Đầu ngón tay Trần Chi Mặc cách lớp thủy tinh vẽ mây trắng bên ngoài,“Lần này cạnh tranh nếu như thành công, là có thể khiến cho công ty Tịnh tư sản tăng trưởng ít nhất một phần ba.”

“Trần Lạc nếu là biết đối thủ cạnh tranh lớn nhất con trai của mình, không biết ông ta sẽ lộ ra vẻ mặt như thế nào.” Anna ngón trở bồi hồi tại cằm, “Đúng rồi, nghe nói bạn cũ của ông ta Triệu thị đang gần như phá sản.”

“Lần này bão táp tài chính ông ta lợi dụng Triệu gia tới bảo vệ Trần thị quả thật rất cao minh, cũng đang bởi vì suy yếu như thế ông ta mới cạnh tranh thực lực lần này. Triệu Tấn Đức không thể nào không nhìn ra chiêu khí xa bảo suất này của Trần Lạc, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Anh muốn ngheu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi à?” Anna khẽ cười một tiếng, “Lần này chúng ta ở Newyork ít nhất phải nghỉ ngơi nửa tháng, người không tới kịp buổi lễ tốt nghiệp của Trần Mộc Ngôn.”

“Phụ thân đại nhân theo kịp là được.” Trần Chi Mặc nhìn về phía Anna, nụ cười hàm xúc làm cho đối phương khó có thể suy đoán.

Vì hoàn thành nhiệm vụ Đình San San giao phó, Trần Mộc Ngôn gọi cho Tô Trần, hắn đang chuẩn bị một buổi biểu diễn lớn, rất bận rộn, bất quá vẫn là đáp ứng Trần Mộc Ngôn tám giờ tối gặp ở nhà trọ.

Gian phòng Tô Trần so với Trần Mộc Ngôn lớn hơn rất nhiều, sàn nhà mộc chế hể ra giường hai người, một cái tủ treo quần áo, trừ cái đó ra ngay cả cái tủ sách cũng không có. Gian phòng một nửa kia là mười lăm, sáu thước vuông trống không, chỉ để đặt keyboard cùng một cái ghế. Tô Trần thường sẽ ngồi ở trước keyboard soạn cả ngày.

Trần Mộc Ngôn vừa vào nhà đã nhìn thấy hai cái váy dài tùy ý địa ném lên giường, chắc là thợ trang điểm Tô Trần nơi đó mượn tới.

Lúc này cậu đang nhìn người chằm chằm cầm bản nhạc trên keyboard, trong miệng ngâm một cây bút máy, tất cả tóc đều tẽm sau ót, ý thức được có người lúc tiến vào, hát cầm lên, cả khuôn mặt đều màu trắng dưới ánh đèn.

Trần Mộc Ngôn chợt đang suy nghĩ Tô Trần có thể được hoan nghênh như vậy, không chỉ là bởi vì thực lực hắn, còn có cái loại khí chất không thể thay thế được, Trần Chi Mặc có hần phong vận, mà Tô Trần đều không lúc nào không lộ ra độc hữu mỹ cảm.

Nếu như Trần Chi Mặc là màu đen sâu không thấy đáy, như vậy Tô Trần chính là một mặt trắng noãn.

“Tới.”

“Ừ.” Trần Mộc Ngôn ở cái đệm ngồi xuống.

“Cậu không phải là chuyển ra nhà trọ Trần Chi Mặc chứ?” Tô Trần dựa vào phía sau, lưng ghế dựa phát ra chi nha một tiếng.

“Làm sao anh biết?”

Môi cong một đường, Tô Trần nhún vai, “Nếu như cậu cùng Trần chi mặc không có náo loạn, mượn chuyền quần áo cậu sẽ tìm hắn.”

“Đúng vậy, hắn đem tôi đuổi ra ngoài.” Trần Mộc Ngôn rũ mắt xuống, “Không nghĩ tới đi?”

“Quả thật không nghĩ tới, tại sao? Coi như cậu phát hiện Trần Chi Mặc không phải là thật bị ung thư, hắn cũng không cần phải thẹn quá thành giận a.”

“Cái gì? Anh biết hắn không có mắc bệnh ung thư? Anh biết khi nào!”

“Khi cậu nói cậu phát hiện đơn thuốc lọ thuốc của hắn.” Tô Trần lơ đãng đem nhạc phổ lật đến một tờ, ở phía trên viết cái gì.

“Anh là thế nào phát hiện? Tại sao không nói cho tôi?” Trần Mộc Ngôn đứng lên.

“Tôi nói tôi bằng cảm giác biết, nếu như tôi nói cho cậu biết như thế, cậu có tin hay không?”

Trần Mộc Ngôn thở dài một cái, “Hắn hướng tôi giải thích qua rất nhiều lần, tôi lại hoài nghi hắn là giấu giếm bệnh tình. Bao nhiêu buồn cười a.”

“Có lẽ Trần Chi Mặc giải thích chính là vì để cho cậu tin tưởng hắn ngã bệnh.”

“Hắn không cần tôi đồng tình. . . . Cũng là bởi vì biết tôi là bởi vì hắn ngã bệnh mới về tới đây, hắn mới đem tôi đuổi ra .”

Tô Trần đứng dậy, đi tới trước mặt Trần Mộc Ngôn , hướng cậu vươn tay, “Vậy chúng ta cũng không thảo luận vấn đề Trần Chi Mặc nữa.Nói cho tôi biết, cậu hướng tôi mượn hai cái váy này không phải là bởi vì cậu nghiện thứ này đi?”

“Tốt nghiệp dạ vũ, thay bằng hữu mượn .” Trần Mộc Ngôn cảm kích Tô Trần bỏ đề tài này, “Không phải là cái loại dạ vũ Halloween ăn mặc thành Nữ Vu hoặc là siêu nhân ,mà là cái loại dạ vũ mang mặt nạ.”

“Hi vọng không phải Thái Sơn trại.” Tô Trần đem cậu kéo lên, “Như vậy đem mặt nạ hóa trang,cậu sẽ khiêu vũ sao?”

“Sẽ không.” Trần Mộc Ngôn cũng cười theo, “Không biết Tô Thiên vương có nguyện ý hay không dạy tôi đây?”

“Cậu muốn học cái gì?”Tô Trần chợt lôi kéo, đem Trần Mộc Ngôn kéo vào trong ngực của hắn, “Điệu Tăng-gô?”

Trần Mộc Ngôn tim thiếu chút nữa bay ra ngoài còn chưa trở lại chỗ cũ, cổ tay Tô Trần nâng cao một vòng chuyển, “Còn Waltz?”

Tiếp nâng thất lưng Trần Mộc Ngôn,cười nói“Hay là tất cả?”

“Trời,anh biết nhiều thế?”

Trần Mộc Ngôn mặc dù không hiểu thưởng thức, nhưng cậu có thể cảm giác được đối phương mỗi tư thế đều rất rất là chuyên nghiệp, xem ra là xuất đạo bị không ít huấn luyện .

62. Chương 62

Tô Trần cười một tiếng, ngón tay chậm rãi tiến vào giữa khe hở ,đem tay cậu khoác lên ngang hông mình, “Quên đi, vì để tránh cho cậu ở buổi dạ vũ bêu xấu, tôi đây chỉ có thể ẩm ỨC thế vai cô gái khiêu vũ.”

Nói xong, Tô Trần mang theo Trần Mộc Ngôn lưu loát vòng vo mấy vòng đi tới đầu giường, nhấn cái nút loa,âm nhạc cổ điển không biết tên vang lên.

“Tô Trần Anh làm tôi cảm giác mình đặt mình trong tòa thành của cô bé lọ lem.” Trần Mộc Ngôn mấy phần buồn cười, “Anh xác định anh định dạy tôi điệu Waltz sao?Nữ sinh hệ y khoa bọn tôi cũng không ít, tôi cũng không muốn cùng con trai học khiêu vũ.”

“Xấu hổ cái gì?” Tô Trần thân thể hơi nghiêng về phía trước, lộ ra mấy phần giáo hoạt vui vẻ, “Rất nhiều vũ điệu lúc ban đầu ,chính là do hai người đàn ông nhảy .”

“Oh?Tôi thế nào không biết?” Đang nói, Trần Mộc Ngôn liền bị đối phương mang theo vòng vo mấy vòng.

“Nói thí dụ như điệu Tăng-gô, chính là vũ điệu nam nhân cùng nam nhân sớm nhất .Hai người tín nhiệm lẫn nhau ,cùng nhau trông coi.”

“Rất cảm ơn anh giúp tôi mở mang kiến thức.”

Tô Trần nghiêng đi đầu, nửa vòng sau buông ra tay Trần Mộc Ngôn.

“Sao vậy?”

Không khí rất tốt, Trần Mộc Ngôn không hiểu Tô Trần tại sao chợt dừng lại.

“Tôi đang suy nghĩ, nếu như hiện tại nắm tay cậu là Trần Chi Mặc sẽ như thế nào?”

Trần Mộc Ngôn thở dài, “Anh không phải nói không nhắc tới hắn sao?”

“Tôi đoán hẳn đầu tiên là giống chúng ta mới vừa rồi nắm lấy nhau Sau đó hẳn sẽ từ từ dựa vào cậu, khi cậu phản ứng kịp ,đầu của hẳn cũng đã tựa vào trên bả vai cậu. . . .”

Tô Trần thanh âm giống như là gió nhẹ ngậm tưng ,Trần Mộc Ngôn chưa bao giờ nghĩ tới, ánh mắt của hẳn cũng có thể trong suốt thâm thúy như vậy.

“Hẳn sẽ ôm cậu,cùng cậu chậm rãi. Một vòng một vòng Làm cậu không biết lúc nào thì mới có thể dừng lại.” Tô Trần đưa tay tắt loa ,âm nhạc ngừng lại.

Trần Mộc Ngôn nhắm mắt lại, có chút bất đắc dĩ, “Anh không thể để cho hẳn từ trong đầu của tôi rời đi một lát sao?”

“Được rồi, tạm biệt.”Tô Trần trở lại trước keyboard,“Tôi còn phải phổ nhạc. Tin rằng cậu sẽ không muốn lưu lại nghe tôi nói chuyện có liên quan tới người kia .”

Trần Mộc Ngôn im lặng xốc lên hai cái váy kia,rời đi gian phòng này.

Dạ vũ ngày đó ở phòng ăn lầu hai, Trần Mộc Ngôn không thể không cảm thán thời đại tiến bộ, dạ vũ hệ y khoa vậy mà cử hành có dáng có vẻ,duy nhất làm Đinh San San cảm thấy đáng tiếc chính là không phải dạ vũ hóa trang ,không có cảm giác thần bí của mặt nạ .

Thẩm Thanh kéo tay Trần Mộc Ngôn ,mang theo ánh mắt thương thức nhìn đến thiết kế của hệ mỹ thuật của trường bên cạnh.

“Dạ vũ tốt nghiệp của đại học B quả thật so với đại học Q bọn tôi thú vị hơn nhiều.”

“Đúng vậy ,lúc trước tôi còn lo lắng ý tưởng đột phát của hội học sinh muốn chuẩn bị dạ vũ gì đó,cũng đừng quá ngây thơ mới phải.” Trần Mộc Ngôn dõi mắt nhìn lại, phần lớn người đều mặc dạ phục tương đối chính thức ,cậu trước mặt Thẩm Thanh nghiêng thân,vươn tay ra, “Không biết tôi có vinh hạnh có thể mời cô nhảy một bản không?”

“Được,”Thẩm Thanh gật đầu, đưa tay cho Trần Mộc Ngôn ,, “Bắt quá bị tôi đập đến chân không thể đau nữa,ngay cả xoay người cũng không thể.”

“Yên tâm, hai chúng ta là bên tám lạng người nửa cân.” Nói xong, Trần Mộc Ngôn liền mang theo Thẩm Thanh xoay tròn đi vào.

Hai người mặc dù đều là mới học,nhưng là phối hợp ngoài ý muốn ăn ý.

Điều này làm cho Trần Mộc Ngôn nhớ tới thời điểm Diệp Nhuận Hành năm thứ nhất đại học có một lần nhìn thấy Thẩm Thanh đang quét dọn phòng thí nghiệm, nắm cây lau nhà cùng tiếng nhạc xoay vòng, trên mặt tràn đầy vẻ mặt say mê .

Khi đó, cậu có một loại xung động, nếu như mình có thể đi lên phía trước nắm lấy cô thì hay biết bao nhiêu.

Bên ngoài sàn nhảy , Trần Lạc đứng ở nơi đó ung dung thản nhiên nhìn bóng dáng con trai mình,ý bảo bí thư đến bên cạnh ông,thấp giọng nói: “Giúp ta tra nữ sinh cùng Mộc Ngôn khiêu vũ là ai, thân phận cùng bối cảnh của cô ta.”

“Rõ.”

Trần Lạc nheo lại mắt, nhìn chăm chăm thanh niên chìm trong ánh mắt lẫn nhau.Ông cũng không có nói cho Trần Mộc Ngôn mình đã tới, mà lúc âm nhạc tắt trở lại trong xe.

Mười mấy phút đồng hồ sau, một phần tài liệu đã đưa đến trước mặt của ông.

Cười lạnh một tiếng, Trần Lạc đem tài liệu ném qua một bên, “Trình bí thư, thay ta tìm cái thời gian, ta muốn cùng cô nữ sinh này hảo hảo nói chuyện một chút.”

Tốt nghiệp dạ vũ mãi cho đến sáng sớm 7 giờ ngày hôm sau mới kết thúc.

Trần Mộc Ngôn đưa Thẩm Thanh về nhà.

“Hắc, hai tháng sau chúng ta chính là bạn học chân chính .”Thẩm Thanh hai tay nâng lên váy,xoay người cười một tiếng, ở dưới ánh nắng ban mai có vẻ phá lệ ưu nhã.

“Tôi đang mong đợi.” Trần Mộc Ngôn đưa mắt nhìn cô lên lầu. Cái này giống như là một ký hiệu, chứng minh cuộc sống của cậu rất cực trở về con đường là Diệp Nhuận Hành.

Nhập học vẫn là ở bệnh viện, Đinh San San chính thức vào chức, trở thành một bác sĩ khoa tiêu hóa.

Lĩnh tiền lương chính thức Đinh San San đặc biệt rộng rãi trả lại một ngàn đồng cho Trần Mộc Ngôn, mua mấy vé mời Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi xem phim, còn nháy mắt ra hiệu muốn Trần Mộc Ngôn hẹn Thẩm Thanh ra ngoài..

Nhưng Thẩm Thanh lại nói mình có chuyện.

“Ai nha, thật đáng tiếc, uống tôi còn cố ý mua vé tình nhân, thiết thòi để mình cùng Khương Phi ngồi chung một chỗ đây!” Đinh San San phiết miệng.

“Cùng cô ngồi chung một chỗ chịu thiệt là tôi thì có.” Khương Phi hừ một cái.

“Quên đi, vậy hãy để cho tôi độc hưởng ghế tình nhân đi!” Đinh San San vỗ tay một cái .

Mà Khương Phi cùng Trần Mộc Ngôn ngoài ý muốn đúng nhịp, trằm miệng một lời hô: “Không muốn!”

Đinh San San lập tức ha hả nở nụ cười: “Tôi cũng muốn tưởng tượng ra dáng vẻ hai người đẹp trai ngồi ghế tình nhân thôi~”

Vào rạp chiếu bóng, cuối cùng Đinh San San vẫn là quyết định cùng Khương Phi ngồi chung một chỗ, Trần Mộc Ngôn ngồi ở phía sau bọn họ.

Trong bóng tối, hần lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Thẩm Thanh: cậu tâm tình không tốt?

Mới vừa rồi cùng cô nói chuyện, Trần Mộc Ngôn có thể cảm nhận được thanh âm của cô không giống bình thường .

Đối phương nhắn trở lại vô cùng mau, chỉ có hai chữ: không sao.

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, chống đầu nhìn điện thoại .Phim đã bắt đầu chiếu, nhưng là cậu không cách nào thưởng thức, đem tin nhắn thứ hai gửi đi: nếu như có cái gì không vui hi vọng cậu có thể nói cho tôi biết.

Lấy được phản hồi như cũ là: tôi thật không có sao.

Chẳng qua là cậu không biết, Thẩm Thanh đang dựa vào cửa phòng, nước mắt chảy xuống .Ngón tay của cô dùng sức bóp điện thoại ,muốn mình đừng khóc ra tiếng.

Ngoài cửa sổ là một chiếc xe hơi màu đen ngênh ngang rời đi.

Tình tiết phim không ngừng đẩy mạnh, khi hé ra khuôn mặt gầy gò tái nhợt xuất hiện ở trên màn ảnh ,Trần Mộc Ngôn lúc này mới phản ứng kịp đây chính là kia bộ phim Trần Chi Mặc diễn vai bệnh nhân ung thư .

Chính là bộ phim này nói đủ, khiến Trần Mộc Ngôn cho là hần thật bị ung thư .

Mặt Trần Chi Mặc ở trên màn ảnh bị phóng đại, nhưng ngũ quan mỗi một góc độ như cũ làm cho người ta không tìm được tỳ vết nào. Thậm chí hần một tiếng thở dài cũng có thể làm cho người cả rạp phim cũng kéo dài hô hấp theo.

Nhân vật của hần chỉ xuất hiện mười mấy phút đồng hồ, Trần Mộc Ngôn đột nhiên cảm giác nam diễn viên phụ không phải là hần .

Phim sau khi chấm dứt, trở lại trong phòng, cậu gọi Thẩm Thanh, không nghĩ tới đối phương đã tắt máy. Sau lần này, Trần Mộc Ngôn vô luận là nhắn tin hay điện thoại, Thẩm Thanh cũng hồi phục ôn hoà. Còn Đinh San San hẹn cô ra ngoài đi dạo phố, được Trần Mộc Ngôn nhờ cậu hỏi cô có phải hay không cùng Trần Mộc Ngôn xảy ra vấn đề gì, nhưng Thẩm Thanh không có trả lời.

Nghiên cứu sinh nhập học ghi danh, Trần Mộc Ngôn rất cực gặp được Thẩm Thanh. Chẳng qua là cô đang cùng Trịnh giáo sư trò chuyện ,khi nhìn thấy Trần Mộc Ngôn ,cô liền mượn cớ rời đi.

Trần Mộc Ngôn từ trong ánh mắt cô có thể nhìn ra, Thẩm Thanh quả thật có chuyện, hơn nữa chuyện này cùng cậu có liên quan.

Hoàn thành ghi danh sau, Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi ở trong phòng ăn ăn cơm trưa.

“Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển a, Khương Phi.”

“Cậu cùng Thẩm Thanh không có hòa thuận sao? Rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?”

“Đỉnh San San nói cho cậu?”

“Còn cần cô ta nói cho tôi biết ?Trước kia đi ra ăn cơm tụ hội ,Thẩm Thanh vô luận đều sẽ tới, nhưng là gần đây cậu điện thoại cũng không có xuất hiện qua. Tôi là cùng cô ta không có quá nhiều giao tiếp, Đỉnh San San ước chừng cũng không có bị cự tuyệt, kia vấn đề không phải nằm ở trên người cậu sao?”

“Nhưng là tôi thật không hiểu cô ấy rốt cuộc thế nào!” Trần Mộc Ngôn mở ra tay, “Nếu như biết nguyên nhân.”

Vậy thì trực tiếp tìm cô ta,đem vấn đề nói ra.Cô ta đối với cậu cũng không công bình.” Khương Phi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, “Theo tôi quan sát Thẩm Thanh,cô ấy đúng là một cô gái tốt, đối với bằng hữu cũng rất nghĩa khí, nhưng tự ái của cô ấy quá nặng.”

“Nhưng là tôi không cảm thấy mình làm cái gì tổn thương tự ái cô ấy a?”Trần Mộc Ngôn suy nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Rời đi trường học ,Trần Mộc Ngôn ở trạm xe buýt nhìn thấy Thẩm Thanh đang đợi xe .

Cậu quay cửa kính xe xuống, hướng ô gọi:“Tôi đưa cậu về !”

Thẩm Thanh cười lắc đầu một cái, “Không cần,tôi ngồi xe buýt là được.”

“Cậu có nghĩ tới từ ngày mai trở đi chúng ta sẽ là bạn học hay không, cậu cảm thấy có thể vẫn tránh tôi được sao?”Trần Mộc Ngôn thở dài sau mở miệng nói.

Thẩm Thanh cúi đầu nhìn một chút mũi chân, vẫn là lên xe Trần Mộc Ngôn.

“Tôi nghĩ trong xe cũng không phải là nơi nói chuyện tốt.” Trần Mộc Ngôn đem xe hướng quán cà phê góc đường , cậu liếc mắt nhìn Thẩm Thanh , đối phương cũng không có phản ứng gì.

Khoảng thời gian này ,quán cà phê cũng không có nhiều người, Trần Mộc Ngôn cùng Thẩm Thanh ở một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

“Muốn uống chút gì không?”Trần Mộc Ngôn cầm thực đơn hỏi cô.

“Không cần, nước là được rồi.”

Khi phục vụ đi tới thì Trần Mộc Ngôn gọi cho cô một tách Latte.

“Cám ơn.” Thẩm Thanh cho cậu một loại cảm giác rất khách khí ,mà khách khí bình thường có nghĩa là khoảng cách.

Trần Mộc Ngôn có chút muốn nổi giận, nhưng là lại nhịn được, “Có thể nói cho tôi biết, cậu xa lánh cùng trốn tránh rốt cuộc là bởi vì sao không?”

Thẩm Thanh không có ý muốn đưa tay đi cầm tách cà phê ,chẳng qua là bình tĩnh nói: “Cậu không có làm sai bất cứ chuyện gì.”

“Nhưng là phương thức cậu bây giờ đối đãi tôi ,cũng không giống như cậu nói vậy. Thậm chí tôi cảm thấy cậu như là trừng phạt tôi cái gì.” Trần Mộc Ngôn cẩn thận quan sát vẻ mặt Thẩm Thanh .

63. Chương 63

“Mộc Ngôn,cậu biết cha của tôi là một bảo vệ,mẹ tôi cũng chỉ là một giáo viên tiểu học ,tôi cố gắng đọc sách cũng bắt quá muốn trở thành một bác sĩ mà thôi.”

“Những thứ này tôi đều biết !”

“Giữa chúng ta chênh lệch quá xa, cậu là con thứ của tập đoàn tài chính Trần thị ,nhà cậu sản nghiệp nhiều đến trình độ tôi đây cả đời cũng không dám tưởng tượng” Thẩm Thanh nhìn cái ly trước mắt , ngừng lại. Cái loại trầm mặc đó làm người ta đè nén.

“Những vấn đề này cậu cũng cùng tôi thảo luận qua ,tôi tự nhận là trên người mình không có những tật xấu con nhà giàu,hơn nữa tôi đối với cậu là tương đối tôn trọng, luôn cẩn thận không đi thương tổn lòng tự ái của cậu,tôi không hiểu sao cậu bỗng nhiên lại nhắc tới những thứ này ?”

“Nhưng tôi và cậu ở chung một chỗ, sẽ có người cho là tôi muốn từ chỗ cậu có cái gì !Sẽ cảm thấy tôi muốn làm cô bé lọ lem, một con chim sẽ bay lên làm phượng hoàng !Kể cả tôi lần này có thể trúng tuyển được chỗ Trịnh giáo sư ,cậu trong đó cũng tổn rất nhiều sức lực. . . .”

“Cậu cho rằng tôi làm cái gì? Vì theo đuổi cậu nên đưa tiền cho Trịnh giáo sư?”Trần Mộc Ngôn đầu tiên cảm giác thất vọng đối với Thẩm Thanh như vậy, “Trừ những tư liệu kia cùng luận văn, chuyện dư thừa tôi một món cũng chưa từng làm! Còn có Đinh San San, cô là bạn gái trước của tôi, khi bọn tôi lần nữa trở thành bằng hữu ,có bao nhiêu người đang nói cô là vì từ chỗ tôi có được cái gì,nhưng là những tên rảnh rỗi kia nói nhằm có để cho cô ấy buông tha làm bằng hữu với tôi không?”

“Nhưng là ở cùng cậu,vô luận tôi thành công được đến cái dạng gì ,người khác cũng sẽ cảm thấy là cậu đang giúp tôi.Hơn nữa. Chúng ta sẽ không có kết quả, cậu cảm thấy gia tộc cậu thật sẽ cho cậu cưới tôi sao?Cậu cảm thấy tôi có thể dung nhập vào xã hội thượng lưu sao?” Thẩm Thanh che lại mặt của mình, nước mắt cô chảy xuống,cô chẳng qua là không muốn Trần Mộc Ngôn nhìn thấy.

“Tôi vẫn cho là một người dưới sự giúp đỡ của người khác đạt được thành công căn bản không cảm thấy xấu hổ. Tỷ như Khương Phi, hẳn có thể lấy toàn bộ điểm A thăng lên nghiên cứu sinh trong đó cũng có công lao tôi cùng Đinh San San .Về phần tôi muốn cưới người nào, cha tôi cũng không quản được tôi. Còn cậu nói xã hội thượng lưu, ngay cả tôi cũng không biết nó có hình dáng gì, thậm chí không nghĩ muốn dung nhập vào trong đó, huống chi là cậu?”

“Nhưng là cha cậu lại nói cho tôi biết – ông ấy vĩnh viễn sẽ không thừa nhận tôi làm bạn gái cậu !”Thẩm Thanh ngẩng đầu, cô cũng không còn nghĩ đến bản thân dễ dàng như vậy liền đem chuyện này nói ra.

Trần Mộc Ngôn ngây dại,cậu căn bản không nghĩ qua Trần Lạc sẽ quan tâm đứa con trai cậu đây.

“Ông ta tới tìm cậu?”

“Không sai.” Nước mắt Thẩm Thanh rốt cục không chút nào che giấu rơi xuống tách cà phê ,kích khởi một gợn sóng lăn tăn.

“Nhưng cậu lại lựa chọn không nói cho tôi, tự động xa lánh tôi.”Trần Mộc Ngôn đề lại đầu của mình, “Cậu muốn bảo vệ lòng tự ái của cậu,nhưng không có nghĩ tới làm như vậy đối với tôi là không công bình? Để cho tôi cái tình huống gì cũng không biết liên bị cậu xa lánh?Làm tôi cả đời đều suy nghĩ vì cái gì?”

“Cậu cái gì cũng sẽ có, không phải sao? Cô gái như tôi cũng rất nhanh là có thể quên mất. Cậu nói không sai, tôi quá coi trọng lòng tự ái của mình , bởi vì đó là thứ tôi có trước mắt cậu.”Thẩm Thanh đẩy ra cái ghế đứng lên, “Rất xin lỗi, làm thương tổn cậu.”

Trần Mộc Ngôn phốc một tiếng bật cười, ngược đầu nhìn về phía cô, “Đúng vậy đúng vậy ,lòng tự ái cậu luôn làm cho người ta khổ cực như vậy. Vì cậu mua một áo lông chất lượng cao phải đem nhãn hiệu cắt bỏ nói cho cậu biết đó là hàng rẻ,cấp sách cậu bị hư đưa cậu cái mới còn phải nói là mình không cần bỏ thì tiếc.”

Thẩm Thanh ánh mắt trợn to, dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Những thứ này. Rõ ràng là Diệp Nhuận Hành cậu ta”

“Sợ trực tiếp dẫn cậu đi tìm Trịnh giáo sư sẽ làm cậu cảm thấy là đi cửa sau, cho nên còn đặc biệt an bài sao cho vô tình gặp gỡ ’ để cậu có cơ hội cùng hắn nói chuyện với nhau. Tôi vì lòng tự ái của cậu mà suy nghĩ đủ thứ,nhưng là ở trong mắt cậu tôi cũng chỉ là một con cháu nhà giàu phẩm hạnh tốt đẹp mà thôi, theo đuổi cậu cũng tùy thời có thể buông thaCậu cảm thấy tôi đối với tất cả trợ giúp cậu đều là dễ dàng không phải sao? Cho nên cậu không cần quý trọng mỗi một chuyện tôi làm cho cậu,cho nên Trần Lạc tới tìm cậu cậu hiên ngang lăm liết; lựa chọn thối lui phải không?”

“Vậy tôi còn có thể làm sao?”

“Cậu cũng không có nói cho tôi biết, như thế nào sẽ nghĩ tới ‘ làm sao bây giờ ’? Bởi vì cậu căn bản cũng không tính toán đi nói cho tôi hết thấy, từ lúc mới bắt đầu cậu liền cân nhắc đến giờ khắc này tới để cậu vứt bỏ không phải sao? Cậu nghĩ tôi bạc tình ,để cậu có thể xoay người dễ dàng một chút.” Trần Mộc Ngôn tầm mắt một mảnh mờ mịt rồi rầm.

Cậu chưa từng có nghĩ tới có một ngày người làm cho mình thương tâm như vậy sẽ là Thẩm Thanh.

“Thật xin lỗi.” Thẩm Thanh nhú mày, khi ánh mắt cô cùng đối phương đan vào một chỗ thì cô đột nhiên hiểu cái gì, “Cậu là. Nhuận Hành?”

“Tôi không đúng thì thế nào? Coi như tôi đem người kia hết thấy biểu diễn trước mặt của cậu,cậu lại một chút cũng không muốn hiểu” Trần Mộc Ngôn nhắm mắt lại, cậu và Thẩm Thanh đem lời nói tới tình trạng này ,ai cũng không thể quay đầu lại.

Cậu đứng dậy, hướng ngoài cửa đi tới, sát bên người cô qua thì nói:“Cậu nói không sai, có lẽ chúng ta chỉ làm bạn học là tốt rồi.”

Thẩm Thanh ghé mắt, muốn bắt được cậu,nhưng là ngón tay đang lúc xuyên qua cũng chỉ có không khí.

Trần Mộc Ngôn phát động xe, chạy ra ngoài.

Giữa bọn họ ai cũng không sai, duy nhất có lỗi là mình sống lại vào con nhà giàu,mà Thẩm Thanh lại vẫn như cũ là cái lòng tự ái vượt quá mức bình thường của nữ sinh.Diệp Nhuận Hành có thể đi vào tâm Thẩm Thanh,nhưng là Trần Mộc Ngôn không thể.

Cho dù cậu dùng đồng dạng hành động đồng dạng cẩn thận để tới gần cô,cuối cùng vẫn là tổn thương lẫn nhau .

Cậu không biết điểm đến của mình ở nơi nào, chỉ máy móc ,thấy đèn đỏ liền dừng xe, nhìn thấy đèn xanh liền đi về phía trước, gặp phải người đi đường liền né tránh. Cậu vẫn cho là chỉ cần mình còn là Diệp Nhuận Hành, vô luận thân xác là ai, cậu cũng có thể nghĩ tới cuộc sống của Diệp Nhuận Hành .

Nhưng thực không phải vậy, tựa như hiệu ứng bướm bướm,chẳng qua là thay đổi một chút, kết quả là thay đổi toàn bộ.

Xe lái đến một nơi bờ lội,cậu dừng xe,mờ mịt nhận thẻ phòng thay quần áo ,nhưng không có thay quần áo, mặc T-shirt cùng quần dài nhảy vào trong bể, ra sức bơi,phẳng phất càng dùng sức, cậu lại càng có thể thoát khỏi những thứ gì đó mình không muốn .

Trong bể chỉ có mấy đứa trẻ, nhân viên cứu sinh huyết gió cảnh cáo cậu lên bờ đổi quần bơi, nhưng cậu lại nghe không thấy ,không biết bơi bao nhiêu vòng ,nhân viên cứu sinh nhảy xuống kéo cậu lên bờ.

Cậu cúi thấp đầu ngồi ở bên bờ,nhân viên cứu sinh gọi tới nhân viên quản lý, bọn họ bên tai Trần Mộc Ngôn nói ong ong chút gì, nhưng cậu cái gì cũng không nghe được.

Không biết qua bao lâu, cậu chậm rãi đứng lên, cứ như vậy ướt đầm đi ra ngoài.

Ở bãi đỗ xe, Trần Mộc Ngôn dựa vào sườn xe, cậu có một loại xúc động muốn khóc .

Có người vỗ vỗ lưng cậu,quay đầu lại, lại là Vương Đại Hữu.

Trần Mộc Ngôn thở ra một hơi, suy nghĩ từ trong một mảnh hỗn độn tĩnh lại, “Vương đại ca tại sao là anh?”

“Thế nào lại là tôi?”Vương Đại Hữu thở dài một cái, “Điện thoại của cậu đâu?”

Trần Mộc Ngôn tiện tay sờ soạng túi quần mình một chút ,“Đại khái rơi trong bể bơi đi .”

“Kia thật nên cảm kích điện thoại của cậu không thấm nước .Người chỗ hồ bơi dùng điện thoại cậu gọi điện thoại cho Chi Mặc, hẳn gọi tôi ghé thăm cậu một chút.” Vương Đại Hữu nhìn thần sắc Trần Mộc Ngôn,“Cậu rốt cuộc thế nào?”

“Hắn gọi anh tới xem tôi một chút à?”Trần Mộc Ngôn vẫn như cũ dựa vào xe bất động, nếu như là từ trước, Trần Chi Mặc sẽ đích thân đến đây đi.

Những thứ này còn có cái gì sử dụng đây?

Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu cười một cái,cậu muốn tiếp tục làm Diệp Nhuận Hành,lại quên mất mình bây giờ đã là Trần Mộc Ngôn.

“Cậu rốt cuộc thế nào? Một lát khổ sở một lát lại cười?” Vương Đại Hữu trực tiếp lôi kéo cậu,hướng cổ xe Buick đi tới, mở cửa xe, đem cậu nhét vào.

Trần Mộc Ngôn lão đảo một cái, thiếu chút nữa nằm ở chỗ ngồi, lại bị một đôi tay dùng sức chống đỡ.

“Em xảy ra chuyện gì?Sẽ không thật cứ như vậy đến hồ mà bơi đi?”Giọng nói ôn nhuận vang lên, Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Chi Mặc mắt hơi nhúu lại.

Cậu ngăn người tại đó, hồi lâu mới mở miệng nói: “Mặc ca?”

Trần Chi Mặc lưu loát cởi xuống áo khoác, khoác trên người của cậu, “Bộ dáng của em giống như nam chính sa sút trên MTV.”

Trần Mộc Ngôn lỗ mũi trong khoảnh khắc chưa xót,đại não bắt đầu rõ ràng, nhớ lại lời Thẩm Thanh nói với mình,còn có lúc mình mặc áo sơ mi nhảy vào trong bể bơi .

Cậu cúi đầu, lấy tay chặt vật vuốt tóc ướt trên trán .Cậu cũng không muốn Trần Chi Mặc nhìn thấy cậu bộ dáng bây giờ, lại khó có thể áp chế muốn hẳn ở bên cạnh mình.

“Nhận được điện thoại ở hồ bơi làm anh rất lo lắng.” Trần Chi Mặc chế trụ cậu nắm chặt tay, thanh âm nhu hòa làm cho người ta muốn khóc , “Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Trần Lạc đi tìm Thẩm Thanh.” Trần Mộc Ngôn kéo khéo miệng, cơ mặt cũng co rút đau đớn theo,“Thật ra thì em không có lý do gì khổ sở, em cùng cô ấy căn bản cũng chưa bắt đầu.”

“Em cùng cô ta ngã bài?”

“Đúng vậy ,cô ấy nói em rất nhanh là có thể quên cô ấy,cho nên cô ấy lựa chọn tránh xa em.”

“Cô ta biết tránh xa em sẽ thương hại em,cho nên an ủi chính cô ta rằng em rất nhanh sẽ quên cô ta.”Trần Chi Mặc nhàn nhạt nói, “Cô gái kia rất muốn giữ được lòng tự ái của mình,cô ta có phải vẫn cho là ở trước mặt em cô ta không có gì cả, chỉ có thể làm một người chịu sự giúp đỡ của người khác?”

“Làm sao anh biết?” Trần Mộc Ngôn bắt đầu dĩ cười một tiếng, “Tựa hồ nghe em nói anh có thể biết cô ấy là người như thế nào ?”

“Có lẽ không ngừng đóng phim,xem qua nhiều cũng nhìn quá nhiều đi.” Trần Chi Mặc khẽ rũ xuống mi mắt, bàn tay vỗ vỗ đầu Trần Mộc Ngôn,hắn đã thật lâu không có làm động tác này .

“Em muốn làm Diệp Nhuận Hành, em muốn hoàn thành tất cả những chuyện trước kia mình chưa hoàn thành,em muốn cùng cô ấy ở chung một chỗ – nhưng là hết thấy đều bất đồng! Cô ấy đã không thể lý giải ánh mắt Diệp Nhuận Hành để hiểu em !”

Trần Chi Mặc một câu nói cũng không có nói, chẳng qua là đưa tay đem đầu Trần Mộc Ngôn kéo vào trong ngực của mình, cảm thụ cậu run rẩy.

“Có lẽ đây không phải là lỗi cô ta. Trần Lạc bây giờ rất lợi hại, ông ta có thể gây áp lực cho gia đình Thẩm Thanh,thậm chí để cô ta không cách nào tiếp tục đọc sách. Thật ra thì cô ta cũng không có biện pháp. Anh không phải cũng an ủi mình như thế sao?”

Trần Chi Mặc lồng ngực phập phồng, hẳn lúc hô hấp phát ra thanh âm làm Trần Mộc Ngôn an tâm .

64. Chương 64

“Lấy năng lực của em ra nước ngoài du học thoát khỏi khống chế của Trần Lạc thật ra thì rất dễ dàng. Em có thể làm bộ cùng Thẩm Thanh tách ra, chờ em ở nước ngoài đứng vững vàng mang cô ta cùng người nhà đi. Giữa hai đứa có rất nhiều phương thức giải quyết vấn đề ,cô ta chẳng qua là lựa chọn buông tha .”Trần Chi Mặc nhẹ nhàng vỗ Trần Mộc Ngôn,hôn nhẹ đỉnh đầu của cậu,”Em không có làm sai bất cứ chuyện gì. Khi em muốn làm Diệp Nhuận Hành dừng cảm ,cô ta không có nhìn thấy sâu trong nội tâm em rốt cuộc là người nào.”

“Như vậy tại sao anh có thể nhìn ra Em cùng Thẩm Thanh biết đã lâu như vậy, cô ấy lại không hiểu em”

Trần Mộc Ngôn ngược đầu, mặt tràn đầy vẻ không hiểu.

“Đó là bởi vì.” Trần Chi Mặc kéo kéo khóe miệng, ánh mắt trở nên lưu luyến ,”Anh vẫn rất cố sức nhìn em,anh nhìn thấy ý nghĩ của em,nhìn thấy chuyện em muốn làm. Vô luận phát sinh cái gì, cũng phải nắm lấy em không buông tay, cho dù bóp thương em, vỡ vụn em.Coi như em là mảnh vụn, anh cũng muốn gắt gao nắm ở trong tay. Mà cô ta không có chấp niệm cùng quyết tâm như vậy đi.”

Không sai, trên cái thế giới này người có thể không để ý giới tính máu mủ thậm chí thân phận địa vị mà thích chỉ có hân,tựa hồ chỉ có Trần Chi Mặc mà thôi.

“Mặc ca, chúng ta đi uống một ly đi.”

“Được, em muốn tới chỗ nào?” Trong thanh âm Trần Chi Mặc là nhàn nhạt cứng chiu, trong khoảnh khắc thời gian đảo lưu, phẳng phất như trở lại lúc trước.

“. Về nhà đi, em muốn ở nơi an tĩnh .”Mặc dù Trần Mộc Ngôn cũng không xác định nhà trọ Trần Chi Mặc còn là nhà của cậu hay không.

“Được.”Trần Chi Mặc hướng Vương Đại Hữu gật đầu một cái, lái xe về nhà trọ BuckKingHam.

Vương Đại Hữu đem một két bia vào phòng khách, đặt ở trên bàn, “Huynh đệ các người nói chuyện với nhau chút đi !”

Trần Mộc Ngôn bị đẩy mạnh vào phòng tắm, khi nước ấm áp từ đỉnh đầu chảy xuống ,hết thấy tâm tình nặng nề gì đó tựa hồ cũng theo nhiệt khí bốc hơi.

Cậu mặc áo ngủ màu đen Trần Chi Mặc chuẩn bị xong đi trở về đến phòng khách, Trần Chi Mặc ngồi trên mặt đất dựa vào ghế sa lon, trong tay đang cầm khăn tắm.

Hắn đem Trần Mộc Ngôn kéo đến bên cạnh ngồi xuống, dùng khăn tắm lau tóc của cậu.

“Hình như hai chúng ta lần đầu tiên uống bia chung đi.”

“Đúng vậy .”Trần Mộc Ngôn giật giật cái lon,ùng ục ục uống nửa bình, tựa vào trên ghế sa lon phía sau, “Chúng ta cũng không có tán gẫu qua,là Trần Chi Mặc cùng Diệp Nhuận Hành.”

Trần Chi Mặc cười khê một tiếng, cầm lon bia cùng cậu cùng một cái.

“Anh nói anh thích em, em không biết có nên thích anh hay không .”Trần Mộc Ngôn tay ma sát mép lon bia,”Trừ biết anh là ảnh đế, anh rất ôn nhu, anh rất có kiên nhẫn, anh là đại ca Trần Mộc Ngôn,trưởng tử tập đoàn tài chính Trần thị ,em cái gì cũng không biết .”

Trần Chi Mặc gật đầu,tóc trên trán rũ xuống ,”Được,hôm nay em có thể hỏi anh, anh toàn bộ sẽ trả lời thật cho em,sẽ không diễn trò, sẽ không trích dẫn lời thoại trong phim.”

“Anh là đồng cảm em thất tình sao?” Trần Mộc Ngôn quơ quơ đầu.

“Không phải ,anh nghĩ em yêu anh.”Trần Chi Mặc ánh mắt nhu hòa mà nghiêm túc, cánh tay vòng qua Trần Mộc Ngôn, đem cậu mang hướng mình, “Em muốn thừa cơ hội này đem điều muốn hỏi hỏi ra,nói không chừng còn có thể hướng tên chủ già tối bất quái thuê em đăng tin,được một khoản tiền nhuận bút.”

Trần Mộc Ngôn đưa tay, nhẹ nhàng chế trụ tay đối phương khoắc lên trên vai mình.Nếu như là từ trước, có lẽ cậu sẽ vì loại thân mật trái đạo đức này né tránh. Nhưng là hiện tại, cậu chợt hiểu, trên đời này có lẽ chỉ có cái ôm của Trần Chi Mặc ,lúc cậu bối rối nhất vẫn như cũ chờ đợi cậu.

“Được,câu thứ nhất bắt đầu đi, mối tình đầu của anh là ở lúc nào ?”Trần Mộc Ngôn chống đầu nhìn về phía hắn.

“Quả nhiên đủ tầm thường,”Trần Chi Mặc cong lên chân trái, ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu gối, “Cao trung năm nhất ,anh thích học trưởng.”

Hai chữ “Học trưởng” làm Trần Mộc Ngôn mới vừa uống bia vào trong miệng phun ra ngoài, “Không thể nào? Anh vẫn thích nam nhân?”

“Không phải ,nữ nhân cũng không bỏ.Nhưng em hỏi là mối tình đầu mà?”Trần Chi Mặc đuôi lông mày nhú lại,ngoài miệng một chút ý cười xấu xa giống như là Mạn Đà La tràn ra ,trêu chọc tìm người quan sát .

“Anh là kẻ thù chung của toàn dân ,nam nữ đều sát. . . .” Trần Mộc Ngôn lau miệng mình, “Như vậy anh với hắn lui tới sao? Còn người ta căn bản không để ý tới đáp lại anh?Nói không chừng hắn thậm mền nữ sinh đang thậm mền anh.”

“Đã đoán đúng. Anh lần đầu tiên cùng hắn nói chính là bị hắn gọi tới trên sân thượng trường học ,hắn nói nếu như anh không rời nữ sinh kia xa một chút, hắn muốn đánh nát gương mặt anh.”Trần Chi Mặc trong đôi mắt có một tia đắc ý,tựa hồ nhớ lại quá khứ tốt đẹp .

“Nếu là em cũng sẽ làm như vậy. Anh nếu là đáng đáp không có đẹp mắt như vậy, đoán chừng cũng không lừa được nhiều người như vậy.” Trần Mộc Ngôn hậm hực nói.

“Bất quá hắn không có đánh anh ,ngược lại là anh đem hắn đè xuống đất, để cho hắn không có chút lực nào đánh trả bị hung hăng làm một tiết .”

“Làm? Làm cái gì?” Trần Mộc Ngôn ngốc lảng, nhất thời suy nghĩ pháp phòng chưa bắt kịp.

“Em nói coi là làm gì?”Trần Chi Mặc nghiêng về phía cậu,trong mắt mỉm cười,hơi thở mập mờ ở trong không khí cất ra một loại nhu nhuận ,làm Trần Mộc Ngôn không khỏi ừng ực nuốt xuống nước miếng,”Anh thấy hắn vẻ mặt xấu hổ biến thành yếu ớt ,đối với anh tức miệng mắng to đến dùng thanh âm đáng yêu cực kỳ hướng anh cầu xin tha thứ. Anh trong thân thể hắn tiết ra,cảm giác sự bao lấy của hắn, một lần lại một lần. Thoải mái đến dừng không được”

Trần Mộc Ngôn thở hắt vì kinh ngạc, theo bản năng hướng bên cạnh thối lui, lại bị tay Trần Chi Mặc đè xuống ngang lưng.

“Em sợ cái gì,anh cũng sẽ không đối với em như vậy .”Trần Chi Mặc dùng lon bia đập chóp mũi một cái Trần Mộc Ngôn,phảng phất như hắn mới vừa nói chẳng qua là cười giỡn.

“Anh Anh tại sao có thể đối với hắn làm chuyện như vậy ?”

“Nếu như anh không có làm chuyện kia, hắn cũng sẽ không cùng anh chung một chỗ một năm rưỡi .” Trần Chi Mặc ghé mắt, ý vị thâm trường nhìn Trần Mộc Ngôn, “Rất lâu, luôn luôn có một người ra một bước kia, nếu không vĩnh viễn cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ.”

“Nhưng là anh xác định hắn là nguyện ý cùng nam nhân ở cùng ?”

“Anh xác định. Chẳng qua là đang cùng anh làm trước, hắn không biết mà thôi.”

“Em hi vọng đây không phải là anh vì thuyết phục em mà nói chuyện xưa.” Trần Mộc Ngôn nắm đầu mình, đưa tay lại mở ra một lon bia.

“Còn có câu hỏi nào không ?”

“Anh cùng hắn sau này vì sao mà tách ra?”

“Hắn sau này, học hết cao trung liền ra nước ngoài du học.” Trần Chi Mặc cười một tiếng, “Nếu như em vẫn cứ hỏi về mối tình đầu của anh, sẽ làm anh lắm tưởng em đang ghen.”

“Được rồi, đổi câu. Nếu như là anh, sẽ đối phó Trần Lạc thế nào?”

“Anh? Em biết rõ, anh chụp hình ông ta cùng Lục Mạt Nhiên nằm ở trên giường để đối lấy tự do.” Trần Chi Mặc lơ đãng mở ra lon bia thứ hai.

“Nhưng là em lại cảm thấy không chỉ là như vậy. Nói thí dụ như anh muốn để lại bệnh viện kia cho em, em khó có thể tưởng tượng anh nắm được phần lớn cổ phần của nó.”

Trần Chi Mặc cười, “Bởi vì hắn vẫn cảm thấy anh chỉ là một diễn viên. Nhưng diễn viên không có nghĩa là hắn không thể đem mình kiếm tiền cầm đi đầu tư, sau đó nhìn số tiền này biến thành gấp mấy lần, vùi đầu vào những công ty khác hoặc là trong tập đoàn tài chính, lấy danh nghĩa bọn họ tới mua cổ phần Trần thị.”

“Anh muốn thành linh làm ông ta mất quyền lực?” Trần Mộc Ngôn thẳng lưng, ngón tay nắm chặt.

Trần Chi Mặc thổi một hơi, vừa đứng rơi vào mũi cậu, có mấy phần trêu đùa, “Nếu như em không muốn bị người khác khống chế, phương pháp tốt nhất chính là khống chế ngược lại hắn.”

“Như vậy em đâu? Anh không phải là cũng muốn khống chế em?” Trần Mộc Ngôn thẳng nhìn vào mắt Trần Chi Mặc, đây là nghi vấn cho tới nay của cậu, cũng là nơi cậu sợ nhất của Trần Chi Mặc.

“Đúng, anh nghĩ muốn khống chế em, bởi vì anh không muốn bị em khống chế. Anh không muốn giống như mặt trăng đáng thương chỉ có thể quay quanh địa cầu.” Trần Chi Mặc bất đắc dĩ cười một tiếng, nhìn lại Trần Mộc Ngôn.

“Nhưng em không nhớ rõ mình có bất kỳ năng lực nào có thể khống chế anh.”

“Em đương nhiên là có. Khi em còn là Diệp Nhuận Hành, mỗi lần có ký giả anh cũng sẽ theo bản năng tìm em đang ở đâu. Nếu như anh không tìm được em sẽ rất mất mát, nhìn thấy em ở trong góc cố gắng muốn chen đến phía trước sẽ rất vui vẻ. Biết em cả đêm canh giữ ở ga-ra vì chụp anh, anh nghĩ đến điểm này cũng sẽ cười. Em cảm thấy như vậy, em còn không có khống chế anh sao?” Trần Chi Mặc nghiêng thân, cùng Trần Mộc Ngôn đối ngồi mặt nhau.

Lưng hắn chống ngay bàn, hai chân vừa lúc chen bên người Trần Mộc Ngôn, điều này làm cậu khẩn trương, mình tùy tiện vừa động cũng sẽ chạm được Trần Chi Mặc.

“Trở lại đi.”

Ba chữ này làm Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu lên, cánh môi trong nháy mắt bị đối phương ngậm lấy.

Tim run lên, cậu không có đưa tay đẩy ra. Trần Chi Mặc hôn quá ôn nhu, tiếp xúc này làm đáy lòng cậu buông lỏng sự ngoan cố, trong nháy mắt liền sụp đổ.

Có lẽ Thẩm Thanh mang cho cậu thất vọng làm cậu đối mặt Trần Chi Mặc mất đi lực chống đỡ, nhưng là vậy thì như thế nào đây. Một trăm lần thoát đi ra, lần thứ một trăm lẻ một, cậu vẫn trở lại cái chỗ này.

Hai tay chống sau lưng, thừa nhận đối phương mang cho cậu sức nặng, đầu ngửa về phía sau.

Trần Chi Mặc tay kéo sau ót cậu, mang theo cậu hướng một bên ngã xuống.

Rơi xuống đất trong nháy mắt, cái hôn thăm dò trở nên giằng co lên. Trần Mộc Ngôn theo bản năng chế trụ gáy đối phương, đây đối với Trần Chi Mặc mà nói chính là mời gọi không lời. Bàn tay của hắn không cách nào thỏa mãn dao động ở trên người Trần Mộc Ngôn, đưa vào vạt áo sơ mi, vuốt ve phía sau lưng của cậu, dùng sức đem cậu hướng về phía mình.

Nụ hôn này từ môi lan tràn tới cằm rồi tới cổ, Trần Mộc Ngôn chợt tỉnh táo lại, một phát đè xuống Trần Chi Mặc.

Đề ở trên người đàn ông này, chậm rãi nằm nghiêng đến bên cạnh hắn, cái trán để bờ vai của hắn, ha hả nở nụ cười.

“Anh còn tưởng rằng lần này anh có thể thừa dịp em tâm tình không tốt thành công đem em thu vào tay đây.”

Trần Mộc Ngôn nghiêng đi đầu, cảm vừa lúc cọ qua đỉnh đầu của hắn, “Anh sẽ không có cơ hội làm bất cứ chuyện gì, cho dù là muốn đem em thu vào tay, đều là nước ấm nấu ếch, thận trọng.”

“Thật ra thì mỗi lần anh hôn em, em cũng không cảm thấy ghê tởm. Thử nghĩ ông trời muốn em thành đệ đệ anh, có lẽ chính là vì thỏa mãn ý nguyện của anh, để cho chúng ta trở thành người thân cận nhất trên đời này.” Trần Chi Mặc êm tai nói, lời nói cũ rích này bị giọng hắn phủ lên, cho nên thật sự có một loại cảm giác vận mệnh đã định trước.

65. Chương 65

“Uống bia đi, người không biết cho là anh lại đang đọc lời thoại phim nào đó !” Trần Mộc Ngôn buồn cười chống thân, nhìn Trần Chi Mặc nằm tại chỗ .

Thật ra thì cái đáp án đó vẫn luôn ở nơi nào, vô luận cậu muốn tránh như thế nào, như thế nào cố gắng ở trên con đường mình muốn đi, Trần Chi Mặc đều là phong cảnh cuộc đời cậu lái đi không được. Càng muốn đem hắn xóa đi, sẽ chỉ làm mình càng khổ cực mà thôi.

“Đừng lại nhớ Thẩm Thanh, thử xem anh không tốt sao?” Cánh tay Trần Chi Mặc che mắt, nhẹ giọng hỏi.

Trần Mộc Ngôn cảm giác được trong lòng hắn uể oải, nặng nề bất đắc dĩ, không biết như thế nào buông tha cho.

“Có lẽ em nhìn anh đã rất lâu rồi.”

Khi Diệp Nhuận Hành còn chưa là sinh viên đại học, cậu ở ngọn đèn đóm ở quảng cáo trên trung tâm thương mại cậu thậm chí còn không biết tên Trần Chi Mặc, cũng đã ngây ngốc nhìn hắn cực kỳ lâu.

Đêm đó, Trần Mộc Ngôn cùng Trần Chi Mặc chia giường ra hai người hai bên, không có tiếp xúc thân thể, nhưng là lại không cảm giác được giới hạn, hết thấy đặc biệt hài hòa.

Khi Trần Mộc Ngôn lật thân, mà một bên kia Trần Chi Mặc bất tri bất giác ôm cậu.

Khi sáng sớm lúc tỉnh lại, Trần Mộc Ngôn mới luống cuống tay chân từ trên giường té xuống, vội vàng đánh răng rửa mặt, trong lòng lập đi lập lại xong rồi xong rồi, hôm nay có lecture của Trịnh giáo sư.

Trần Chi Mặc nằm nghiêng chống đầu, thích ý thưởng thức bóng lưng Trần Mộc Ngôn.

“Buổi tối trở lại ăn cơm không?”

Trần Mộc Ngôn sững sốt, xoay người chống lại Trần Chi Mặc, kia hình ảnh tựa như trên quảng cáo đồ dùng trên giường, mà Trần Chi Mặc hết thấy thoạt nhìn tự nhiên ưu nhã.

“Ừ. Vậy cho em mượn áo sơ mi.”

“Còn có chìa khóa xe ở dưới lầu, xe của em ở hồ bơi còn chưa lái về đây.”

“Cám ơn!” Trần Mộc Ngôn chạy chậm xuống lầu, xốc lên chìa khóa xe chạy vào thang máy, một đường xuống phía dưới, đi tới lầu năm, cậu đụng phải Tô Trần.

Đối phương cười một tiếng, “Cậu cuối cùng vẫn trở lại.”

“A. Phải” Trần Mộc Ngôn trong khoảng thời gian ngắn không cách nào trả lời hắn cái gì.

“Áo sơ mi nhìn rất được, đáng tiếc số lớn một chút.” Tô Trần giả vờ thờ ơ nhìn thang máy dính đông, “Tôi có thể lý giải tại sao Trần Chi Mặc muốn đem áo sơ mi của hắn cho cậu mặc, như vậy hắn có thể ảo tưởng ôm cậu, hơn nữa còn là da thịt chạm nhau.” (cha nội, sao rành thế =))

Thang máy tới ga-ra,Trần Mộc Ngôn chạy trốn chết đi tới chỗ đậu xe, đứng ở trước mặt cổ xe Porsche , chợt lộ vẻ do dự: mình thật phải chạy cái xe táo bạo này tới trường sao?

Tô Trần lững thững đi tới phía sau cậu, đem cằm tựa vào trên bả vai cậu,”A. Xem ra cậu cùng Trần Chi Mặc tiến triển vô cùng a, hấn ngay cả xe của mình cũng giao cho cậu.”

Trần Mộc Ngôn gõ đầu Tô Trần một cái ,buồn cười nói: “Tôi không có thời gian cùng anh nói chuyện tào lao, bị muộn rồi !”

Chui vào chiếc xe ,khởi động,đối với Tô Trần ra dấu tạm biệt,cậu liền rời ga-ra.

Tâm tình phức tạp dâng lên,không chỉ là bởi vì cậu thế nhưng đáp ứng Trần Chi Mặc trở về, thậm chí tình cảm đối với hấn không hề mâu thuẫn nữa,hơn nữa đi học, cậu sẽ phải nhìn thấy Thẩm Thanh.

Cậu nên như thế nào đối mặt cô ấy đây, ở quán cà phê cậu cơ hồ đã ám hiệu mình chính là điệp nhuận hành rồi.

Trần Chi Mặc cùng Thẩm Thanh ,chỉ sợ là người trong cuộc đời cậu làm cậu đau đầu.

Bọn họ đứng ở hai phương hướng trong cuộc sống Trần Mộc Ngôn,bọn họ đi ngược nhau.

Tiến vào phòng học,nghiên cứu sinh Trịnh giáo sư tổng cộng chỉ có hai mươi sáu người, cảnh này khiến Trần Mộc Ngôn cơ hồ một cái là có thể nhìn thấy vị trí Thẩm Thanh.Đối phương cũng nhìn cậu,trong mắt có quá nhiều nghi vấn, chờ đợi được giải đáp.

Phía bên phải cô trống không , Trần Mộc Ngôn cũng không có đi tới, mà là trực tiếp ở hàng thứ nhất ngồi xuống, đó là vị trí tiện nhất cùng giáo sư giao tiếp.Ba giờ báo cáo xong,cuối cùng đã tới thời gian nghỉ ngơi.

Trần Mộc Ngôn khi ra phòng học,Thẩm Thanh đang ở cách đó không xa chờ cậu.

Trần Mộc Ngôn không có dự định tránh cô,chẳng qua là Thẩm Thanh tựa hồ không nhẫn nại được, kéo cậu lại.

“Nói cho tôi biết lời cậu ngày hôm qua ở quán cà phê nói với tôi là có ý gì?”

Trong ánh mắt của cô chứa quá nhiều thứ,ngón tay đặt tại cánh tay Trần Mộc Ngôn ngoài ý muốn dùng sức.

“Như vậy cậu hi vọng tôi nói những lời đó là có ý gì đây?”

Thẩm Thanh hít một hơi, “Nói cho tôi biết, tại sao cậu biết những chuyện giữa tôi cùng với Diệp Nhuận Hành ?”

“Như vậy cậu hi vọng tôi là hấn sao?”

Thẩm Thanh hơi lui về sau từng bước, lắc đầu nói: “Cậu không thể nào là hấn, là tôi tự mình hiểu hấn.”

Cười nhạt một tiếng, Trần Mộc Ngôn chậm rãi nói: “Đúng vậy, thật may là tôi không phải hấn. Nếu không cậu liền lại bỏ hấn, không phải sao?”

Hồ nghi nhìn cậu,Thẩm Thanh không có buông tay, “Mộc Ngôn,chúng ta không thích hợp. Cậu cùng Diệp Nhuận Hành bất đồng.”

“Tôi cùng hấn có cái gì bất đồng đây? Bởi vì Diệp Nhuận Hành nghèo túng,hấn cần trợ giúp của cậu,hấn sẽ không bởi vì địa vị mà suy giảm tới lòng tự ái của cậu,nhưng là tôi không đồng dạng. Cậu không nhìn thấy tôi là người như thế nào ,cậu chỉ nhìn thấy cha của tôi,sản nghiệp của ông ta,địa vị của ông ta còn có uy hiếp ông ta đối với cậu.” Trần Mộc Ngôn hướng về phía trời a một hơi, “Có người nói với tôi , giữa chúng ta có rất nhiều phương pháp có thể giải quyết vấn đề, nhưng cậu cũng không muốn giải quyết không phải sao?”

“Tôi không có kiên cường như cậu nghĩ”

“Đúng,cũng là tôi đánh giá cao tầm quan trọng của bản thân đối với cậu.”Trần Mộc Ngôn chậm rãi đem tay của cô xuống.

“Nhưng cậu vẫn không có nói cho tôi biết tại sao cậu biết Diệp Nhuận Hành.”

“Không cần hỏi nữa,Thẩm Thanh.Nhiều khi không biết đáp án chúng ta sẽ càng thêm yên tâm thoải mái. Cậu nói không sai, tôi là Trần Mộc Ngôn,không phải là Diệp Nhuận Hành.Diệp Nhuận Hành cùng tôi không có chút nào quan hệ, cậu cũng không cần chú ý.” Trần Mộc Ngôn buông lỏng tay Thẩm Thanh ra,xoay người rời đi.

Thẩm Thanh là người duy nhất để cho cậu cảm giác mình còn là Diệp Nhuận Hành,mà lúc này, cậu hiểu mình vĩnh viễn là Trần Mộc Ngôn.

Cậu không quay đầu lại, cũng không quan tâm đi suy đoán ánh mắt Thẩm Thanh là như thế nào.

Thời gian yên tĩnh tựa như con sông, thoáng qua suy nghĩ của cậu,cậu đột nhiên cảm giác được mình cũng bắt được cái gì, khuôn mặt Trần Chi Mặc chợt xuất hiện ở trong óc của cậu.

Lái xe, trở lại nhà trọ, đã là mười hai giờ rưỡi trưa .

Trần Chi Mặc đang nấu mì, nhìn cậu hơi kinh ngạc cười một tiếng: “Em tại sao trở lại? Buổi chiều không có tiết sao?”

“Tutorial từ hai giờ chiều đến năm giờ.” Trần Mộc Ngôn đi lên trước, đem thứ trong túi còn dư lại mặt đều ném vào trong nồi, “Em cũng muốn ăn.”

“Anh xào nắm hương thịt miếng,một lát có thể trộn vào trong mì.” Trần Chi Mặc cười yếu ớt , ngón tay thon dài nắm chiếc đũa ở trong nồi làm động sợi mì.

“Mặc ca. Ở trong mắt của anh em là Trần Mộc Ngôn hay là Diệp Nhuận Hành?”Trần Mộc Ngôn nhìn hẩn hỏi.

Trần Chi Mặc không có ngắc đầu, chẳng qua là hơi thở dài một cái, “Em là ai cũng không trọng yếu, mấu chốt em là người thế nào .”

“Anh đang tránh vấn đề của em sao?”

“Đáp án rất trọng yếu sao?” Trần Chi Mặc để đũa xuống, hai tay chống bên lò bếp,mặt mày đang lúc hơi trêu chọc, “Anh chỉ có thể trả lời em, khi em là Diệp Nhuận Hành ,anh ảo tưởng có một ngày có thể đem em đặt ở phía sau phòng hóa trang muốn làm gì thì làm. Khi anh phát hiện em trở thành Trần Mộc Ngôn ,anh rất muốn cùng em làm ở phòng tắm.”

Trần Mộc Ngôn mặt trong nháy mắt nóng lên, “Anh. Anh coi đây là câu trả lời gì chứ !”

“Trọng điểm em hiện tại đã là Trần Mộc Ngôn,em sắp sửa trở thành một bác sĩ,em là một kẻ có tiền nhưng cha phiền toái , còn có một ca ca đối với em vượt qua tình cảm huynh đệ .” Trần Chi Mặc quay đầu lại, đem cái nắm hương thịt miếng bỏ vào nồi.

Trần Mộc Ngôn tiến lên, khi cậu phản ứng kịp ,cậu đã đưa tay từ phía sau ôm Trần Chi Mặc.

Thân thể của đối phương run lên, khi Trần Mộc Ngôn thu tay lại bị hẩn đè lại mu bàn tay.

“Để cho anh cảm thụ một lát. Em biết không, Mộc Ngôn Cuộc sống không phải là diễn kịch,có lẽ em sớm có kịch bản thậm chí đối với mỗi nhân vật cũng nghĩ kỹ tính cách,nhưng là tình tiết cũng sẽ không phát triển theo hướng em nghĩ.Như vậy,chi bằng đi theo tâm của em.”

“Chúng ta ăn mì đi. Em hiện tại muốn ăn mì anh nấu.”Trần Mộc Ngôn thanh âm buồn bực nói.

Trần Chi Mặc hơi cứng chịu cười, đem mì múc ra ngoài.

Hai người ngồi ở trên bàn cơm, Trần Chi Mặc không nhanh không chậm ăn, nhìn Trần Mộc Ngôn vẫn cúi đầu tạp tạp ăn mì,cười nói: “Em không thể ăn chậm một chút sao? Vẫn là cùng anh ăn cơm làm em có áp lực?”

Trần Mộc Ngôn phòng miệng ngắc đầu nói một câu, “Anh nấu rất ngon !”

“Vậy hãy để cho giữa chúng ta vẫn như vậy, đừng tùy tiện rời anh đi, cũng đừng làm anh phí hết tâm tư để em trở lại.”

Sửng sốt một chút, Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu hỏi: “Kia đoạn thời gian trước, là anh cố ý để em cảm thấy anh bị ung thư sao?”

“Oh? Nhưng anh nhớ tấm X-quang, rồi em nói những cái gì đơn thuốc lọ thuốc kia, anh không phải là đầu nói qua cho em là đạo cụ điện ảnh sao?”

“Nhưng vì cái gì em cảm thấy anh cố ý?” Trần Mộc Ngôn để đũa xuống, trong chén đã trống không.

“Để cho em bởi vì đồng tình mà quay về, đối với anh mà nói có ý nghĩa gì sao?” Trần Chi Mặc hai tay ở trên mặt bàn, cảm hướng phía trước rất có mấy phần người phỏng vấn.

“ Vẫn cảm thấy anh cố ý.” Trần Mộc Ngôn dậy, rút tờ khăn giấy trốn ra nhà trọ.

Dọc theo đường đi trong đầu không ngừng tái diễn hình ảnh mình ôm lấy Trần Chi Mặc, quần bách tới cực điểm không nhận được vỗ vào tay lái.

“A! Mình thật là ngu ngốc! Tại sao lại tiến lên ôm lấy hắn đây!”

“Thật ra thì. Thật ra thì chúng ta cũng không còn cái gì cùng lắm thì, huynh đệ thôi. Ha hả.”

“Huynh đệ cái rắm! Từ ngày đó đáp ứng trở về, các người không phải là huynh đệ!”

“Người đã có chút động tâm không phải sao? Trần Chi Mặc cũng không có gì không tốt a! Hai người các người ở chung một chỗ vừa không có nguy hại xã hội!”

Trong óc tựa như có thiên sứ cùng ác ma tranh đấu, tâm tư trong một mảnh hỗn loạn, cậu thể nhưng không phạm luật giao thông lái về trường học.

Buổi chiều tutorial Trịnh giáo sư đưa bọn họ chia làm hai tổ, cho một cái vấn đề hai bên tiến hành biện bác.

Thẩm Thanh phân đến một tổ cùng cậu đối kháng.

~

66. Chương 66

Trần Mộc Ngôn biết, cô vẫn đứng đó nhìn cậu. Nhưng là bọn họ đã đến tới tình trạng này, làm bằng hữu cũng có chút miễn cưỡng, càng đừng nhắc tới Trần Mộc Ngôn đem sự thật nói cho cô biết.

Có lẽ tựa như Thẩm Thanh ban đầu nói qua, thời gian có thể bình phục hết thảy, đợi đến lúc giữa cậu và cô hết thảy bình phục có lẽ còn có thể dùng tâm tư bằng hữu nói chuyện với nhau.

Màn biện luận tiến hành đến cuối, chỉ còn lại Thẩm Thanh cùng Trần Mộc Ngôn hai người giao chiến, những học sinh khác đều ngẩng nhìn, Trịnh giáo sư cũng hăng hái bừng bừng muốn xem một chút bọn họ sẽ đem vấn đề này đi sâu tới mức độ nào.

Cuối cùng tổng kết, Trịnh giáo sư nửa cười nửa giỡn nói, nếu Thẩm Thanh cùng Trần Mộc Ngôn sau này có thể ở một phòng khoa, tư duy hai người có thể tu bổ cho nhau, nhất định có thể hợp tác giải quyết rất nhiều vấn đề.

Tan lớp sau, Trần Mộc Ngôn đi về phía bãi đậu xe, cậu biết Thẩm Thanh đang ở phía sau đi theo cậu.

Mở cửa xe, Trần Mộc Ngôn thở dài một cái, “Lên đây đi, tôi đưa cậu về.”

Thẩm Thanh cũng không tránh né, mà là mở cửa xe ngồi xuống.

Xe mới vừa lái ra trường học, Thẩm Thanh liền mặt không đổi mở miệng nói: “Nói cho tôi biết chân tướng.”

Trần Mộc Ngôn khẽ mỉm cười, cậu có vô số lần muốn nói cho cô biết chân tướng là cái gì, nhưng loại khát vọng này không còn sót lại chút gì.

“Chân tướng chính là tôi tên Trần Mộc Ngôn, nghiên cứu sinh khoa tin đại học B,có một người cha phiến toái giàu có,một ca ca ảnh đế nổi danh.”Xe ở ngã tư đường ngừng lại, Trần Mộc Ngôn nhìn về phía Thẩm Thanh,”Sự thật so chân tướng trọng yếu,tôi bây giờ là Trần Mộc Ngôn.”

“Như vậy. Cậu đã từng là Diệp Nhuận Hành ?”Thẩm Thanh bắt đầu cười một tiếng, “Quên đi,câu hỏi của tôi quá hoang đường.”

“Nếu cảm thấy hoang đường, vậy sau này cũng đừng nghĩ.Thật ra thì giữa chúng ta không cách nào tiếp tục,trừ cậu dưới áp lực cha tôi lựa chọn trốn tránh,cũng bởi vì tôi quá mức ngây thơ, quên mất mình là ai.”

“Mộc Ngôn” Thẩm Thanh cúi đầu, “Cậu nói không sai, tôi không có chân chính nhìn rõ cậu,chỉ coi cậu là một cậu chủ vô ưu vô lự tâm địa thiện lương .Rất nhiều con trai nhà người có tiền cũng không có giống như cậu sẽ vì đạt tới một mục tiêu mà cố gắng. Cậu bền bỉ,hơn nữa bối cảnh cậu Tôi không ngừng hâm mộ cậu,hơn nữa ghen tỵ với cậu.”

“Như vậy từ hôm nay trở đi buông xuống hâm mộ cùng tự ái của cậu,nhìn một chút Trần Mộc Ngôn tôi làm mỗi một chuyện đều là dựa vào chính mình mà không phải cha tôi.”

Xe ở ven đường ngừng lại, Thẩm Thanh mở cửa hỏi: “Nếu như. Tôi là nói nếu như. Tôi hiểu rõ cậu thật sự hơn nữa đủ dũng cảm gánh nổi hết thảy, giữa chúng ta. Hay không còn có thể?”

Trần Mộc Ngôn ngây ngẩn cả người, xoay người lại trong nháy mắt hiện lên trong đầu là Trần Chi Mặc cười yếu ớt.

“Chúng ta là bằng hữu.”

Thẩm Thanh cười cười, “Quả nhiên đã đánh mất sẽ rất khó tìm về.”

Không sai, Trần Mộc Ngôn để lại tay lái, cậu và cô đã bỏ lỡ hai lần, cái loại tình tư u mê lảng động , còn dư lại đã không phải là chung tay sống tới già trong truyện cổ tích.

Có một chút cậu biết rõ, đó chính là nếu như không có Trần Chi Mặc, thời điểm buông tay cậu sẽ không nhẹ nhàng tới như vậy.

Điện thoại ở trong túi rung một cái, là Đinh San San gọi tới, cô hẹn Trần Mộc Ngôn còn có Khương Phi xuống sau lớp ăn cơm.

Trần Mộc Ngôn cười lên, cậu dĩ nhiên biết cô gái nhỏ này tính toán chính là cái gì. Một mỗi một ngày muốn ăn ,nếu như hẹn mình cùng Khương Phi, chẳng những có thể gọi nhiều mấy món ăn, hơn nữa còn được nam sinh trả tiền.

Xe dừng ở quán ăn gần đây,Trần Mộc Ngôn lúc này mới nhớ tới mình quên cùng Trần Chi Mặc nói một tiếng .

“Em không trở lại à?Thật đáng tiếc anh đã nấu canh.” Thanh âm Trần Chi Mặc ưu tú,nghe không ra tiếc nuối.

“Không việc gì,em ăn ít một chút trở lại uống canh anh nấu.”

“Hong bet, vốn nói xạo mà thôi, xem ra thật phải nấu canh rồi.”Trần Chi Mặc mỉm cười, làm Trần Mộc Ngôn cũng không khỏi nhếch nhếch môi.

“Về nhà gặp.”Trần Mộc Ngôn cúp điện thoại, bên tai là thanh âm dòng xe cô lúc tan ca.

“Ai nha, đây không phải là cháu Trần sao?”

Trần Mộc Ngôn theo thanh âm hơi quen tai nhìn lại, nhìn thấy một bóng dáng hơi có vẻ to béo đi tới phía cậu.

“Triệu. Bác Triệu ?”

Đây không phải là chủ tịch tập đoàn tài chính Triệu thị sao,bọn họ ở buổi lễ kết hôn của Trần Lạc ra mắt, nhớ Triệu thị là bạn hợp tác của Trần thị .Chẳng qua là lấy thân phận thành viên hội đồng quản trị ,làm sao lại tới cái cửa tiệm nhỏ không phô trương này?

“Không nghĩ tới người còn có thể gọi ta một tiếng bác a!” Triệu Đức Thắng cười cười, từ đèn đường mờ mờ chiếu xuống,vài bóng người từ từ hiện ra ngoài sáng.

Trần Mộc Ngôn trong lòng run lên, cậu cảm giác Triệu Đức Thắng không có ý tốt.

“Không biết bác Triệu là dùng bữa hay là muốn đi vào.”

Mấy người kia cách cậu càng ngày càng gần, Trần Mộc Ngôn không khỏi cau chặt chân mày, mình coi như có thể đánh cũng không thể nào lấy một địch năm.

“Nhờ ơn cha người Trần Lạc, ta trước nằm mơ cũng không có nghĩ tới mình phải tới loại nhà hàng nhỏ này ăn cơm, đây chính là trải nghiệm chưa từng có của người cha giàu có người cho a !”

Nghe giọng điệu Triệu Đức Thắng ,sợ là cùng Trần Lạc trong quá trình hợp tác xảy ra vấn đề gì lớn

“Bác Triệu, nếu như là trên phương diện làm ăn ,ngài tốt nhất cùng cha con nói. Ngài cũng biết, Trần thị buôn bán con từ trước đến nay không hỏi qua.”Trần Mộc Ngôn bắt đầu tính toán khởi chạy trốn .

“Bất quá ta vẫn muốn phiên cháu người theo giúp ta.”

Triệu Đức Thắng vừa dứt lời, Trần Mộc Ngôn biết tình hình không đúng, thừa dịp bãi đỗ xe vừa đúng có xe lái vào nên mở,cậu liền nhấc chân muốn chạy.

Lập tức bị người một phen níu lại,một cái khăn ướt bịt kín miệng mũi. Cậu muốn lớn tiếng kêu cứu, một cổ mùi liền tiến vào mũi cậu,mấy giây sau đầu của cậu nặng nề không chịu nổi, ngã quỵ xuống.

Mơ mơ màng màng, cậu tựa hồ bị người khiêng lên, chuyển vào trong cỗ xe kia.

Mười một giờ đêm, Trần Chi Mặc giương mắt nhìn đồng hồ thạch anh trên vách tường ,quay đầu liếc mắt nhìn canh trên bàn ăn đã lạnh thấu ,lấy điện thoại ra, bấm gọi cho Trần Mộc Ngôn.

Đó là một chuỗi dài liên tiếp , đang lúc Trần Chi Mặc nhíu mày ,rất cục có người nhận.

“A lô, là Trần đại thiếu gia sao?”

Trần Chi Mặc nâng lên đuôi lông mày, “Điện thoại này phải là của đệ đệ Trần Mộc Ngôn ta đi?”

“Xem ra thật sự là Trần thiếu gia .Ta nói thẳng, đệ đệ người ở trên tay chúng ta .”

“Người muốn gì?” Thanh âmTrần Chi Mặc nghe không ra phập phồng, hần vén lên chân, cánh tay trái kéo khuỷu tay phải, ánh mắt lạnh như băng đến mức tựa hồ ngay cả không khí cũng động lại.

“Cũng không gì đặc biệt ,chính là hi vọng Trần thị lập tức ba ngày sau ngừng tranh vườn hoa Tĩnh Nhạc,nếu như chúng ta phát hiện Trần thị không ngừng,ngài yên tâm, chúng ta sẽ không lấy mạng đệ đệ người,nhiều lắm chỉ đem mười ngón tay hần đều chặt xuống đưa cho Trần Lạc thôi.”

“Vậy nếu như Trần thị ngừng tranh?Các người sẽ thả hần trở lại sao?”

“Ta nói Trần thiếu gia,ngưng cạnh tranh cũng chỉ là xem một chút thành ý Trần gia các người thôi.Trọng yếu nhất còn là tuần sau chuẩn bị năm mươi triệu tiền mặt tới chuộc người, nếu không chuẩn bị thuyền qua sông mà vớt thi thể của hần đi.”

“Tiền cũng được,nhưng là ta cho các người tiền, các người có thể đem đệ đệ ta lông tóc không tổn hao gì trả lại ?”

“Người không cảm thấy hỏi cái này vấn đề không có ý nghĩa sao? Nếu như người những thứ này cũng không làm được, đệ đệ người liền khẳng định không về được. Ngoài ra,không được báo cảnh sát, bởi vì cho dù chúng ta lấy tiền bị người bắt,những người còn lại vẫn như cũ có đầy đủ thời gian kéo Trần nhị thiếu gia làm bạn, hơn nữa chúng ta sẽ làm hần chết vô cùng khó chịu.”

Nói xong, điện thoại liền cúp.

Trần Chi Mặc hít một hơi, lập tức gọi Đinh San San ,thanh âm của đối phương mang theo buồn ngủ, sợ là đã ngủ.

“Thật ngại trễ như thế quấy rầy em, tôi muốn hỏi em tối nay Mộc Ngôn có phải cùng các em ăn cơm?”

“A, chúng em hẹn cậu ấy,nhưng cậu ấy không có tới !Em cùng Khương Phi gọi cậu ta mấy trăm lần cũng không có đáp lời, em còn tưởng rằng cậu ấy có chuyện không thể tới đây! Thế nào, cậu ấy còn chưa về nhà sao?” Đinh San San cũng lo lắng.

“Không có sao, nó lớn như vậy ,chờ nó sau khi trở về tôi sẽ nói nó một chút.”Trần Chi Mặc dùng giọng ôn hòa an ủi.

“Nên nói cậu ta một chút , em cùng Khương Phi chờ cậu ta tới gần chín giờ mới gọi thức ăn . Bất quá cá tính Mộc Ngôn không phải như thế, có phải hay không xảy ra chuyện gì ?”

“Như vậy đi, ngày mai nó trở lại tôi sẽ liên lạc cho em,muộn rồi,nghỉ ngơi đi.”

Trần Chi Mặc đem lời Đinh San San ngẫm nghĩ,trong lòng cũng càng rõ Trần Mộc Ngôn sợ là thật bị bắt cóc .

Nhưng rốt cuộc là ai?Mặc dù bắt cóc nhà giàu cũng không phải là chuyện gì kỳ,nhưng tại sao nhiều cậu ấm như vậy hết lần này tới lần khác chọn trúng Trần Mộc Ngôn?Lấy cá tính của hắn cũng không phô trương,hắn không phải là đặc tội người nào.

Tội kia nếu như chỉ là muốn tiền,một dự án cộng thêm năm mươi triệu có thể mua được bình an của Trần Mộc Ngôn ,đối với Trần Chi Mặc thật sự mà nói quá may mắn. Chẳng qua nếu như đối phương là hướng về phía Trần gia , sợ tiền căn bản không có thể giải quyết vấn đề.

Trần Chi Mặc cắn răng, gọi Trần Lạc.

Đối phương cũng không bắt máy,nhìn thời gian này ông ta đã ngủ. Nhưng Trần Chi Mặc cũng không dừng gọi, cho đến khi điện thoại hết pin.Hắn hít một hơi, đè đầu cười lên.

Ôi.

Thật ra thì coi như tối nay gọi được Trần Lạc cũng không thể thay đổi gì, tại sao mình lại mất đi lý trí như vậy đây?

Hắn không cách nào để mặc cho mình chờ đợi, đi tới lầu dưới mới nghĩ đến xe của mình bị Trần Mộc Ngôn lái đi, trễ như thế, hắn ngay cả xe cũng gọi không được,không thể làm gì khác hơn là trở về nhà trọ.

Cả buổi tối, Trần Chi Mặc ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách trắng đêm khó ngủ, cho đến hơn tám giờ sáng, mới nhận được điện thoại Trần Lạc .

“Thật là khó được, có chuyện gì gấp có thể làm cho người gọi cả chục cuộc tới cho ta đây?”,cho là Trần Chi Mặc có chuyện gì yêu cầu ông ta.

“Mộc Ngôn bị bắt cóc .”

Tác giả có lời muốn nói: lần nữa cầu huyết vùng lên,bất quá làm nhi tử nhà người có tiền sẽ phải thời khắc chuẩn bị làm con tin bị trói.

67. Chương 67

“Cái gì –” thanh âm bên đầu điện thoại kia dừng lại, Trần Lạc hừ lạnh một tiếng nói, “Sẽ không phải là người muốn gạt ta, hợp tác để người để gạt ta đi, ta biết Mộc Ngôn cái gì cũng nghe theo người.”

“Tôi không có tâm tình cùng ông vòng vo.Đối phương gọi điện yêu cầu ba ngày sau ngưng đấu thầu vườn hoa Tĩnh Nhạc,nếu không sẽ đem ngón tay Mộc Ngôn gởi cho ông.”

“Vườn hoa Tĩnh Nhạc !Người có biết hay không Trần thị vì tranh thủ cái này phải tốn bao nhiêu tiền không !Nếu như đấu thầu thành công tài sản Trần thị chúng ta đoán chừng sẽ tăng gấp đôi!”

“Ý của ông là,con ruột ông so ra kém cái tài sản nhiều hơn gấp đôi kia?”

“Hắn là con trai của ta, ta dĩ nhiên sẽ muốn cứu hắn. Chuyện này dĩ nhiên phải báo cảnh sát, cảnh sát nhất định sẽ điều động cảnh lực tới trợ giúp chúng ta.”

“Cảnh sát, bọn họ có thể làm cái gì? Nghe lén điện thoại, mai phục ở chỗ giao tiền, bắt được người tới lấy tiền sau đó để cho những người khác có cơ hội giết Mộc Ngôn?”

“Vậy người muốn ta thế nào? Thật sự ngừng tranh?”

“Thật ra thì nếu như Mộc Ngôn chết, ông sẽ cảm thấy có chút đáng tiếc, dù sao cũng là con của ông hơn nữa còn dễ khống chế hơn so với tôi, bắt quá vấn đề là ông cảm thấy chết một đứa con trai cũng không quan trọng, dù sao trong bụng Lục Mạt Nhiên không phải là đang có một đứa sao?”

“Vậy người cũng đừng trách ta tại sao phải nghĩ như vậy, ai bảo ta đã sinh hạ hai đứa con trai trời sinh tính khí trái ngược đây?” Trần Lạc hừ một tiếng, “Mạt Nhiên có thể có thai, liền có thể có cái thứ hai thứ ba, Trần Lạc ta còn trẻ, không thiếu con.”

Xì một tiếng, Trần Chi Mặc nở nụ cười, ngón tay có quy luật gõ vào mép bàn, “Tôi nói Trần tiên sinh, ông cứ như vậy xác định trong bụng bà Trần đúng là của Trần gia? Thụ thai nhân tạo sợ rằng cũng so với vợ chồng các người ở trên giường vui vẻ đáng tin hơn.”

“Người. Người có ý gì?”

“Tôi không có ý gì. Trần tiên sinh, tôi cho ông một buổi sáng suy nghĩ, mười hai giờ trưa cho tôi đáp án.”

“Được rồi, ta sẽ suy nghĩ một chút. Bất quá ta còn tưởng rằng người ước gì Mộc Ngôn chết đây, trước kia người không phải là rất ghét hắn sao?”

“Nhưng là tôi hiện tại thích hắn.” Trần Chi Mặc dùng giọng điệu như đùa giỡn.

“Thế nào, nếu như ta không cứu hắn, người muốn cùng truyền thông nói ta là người làm ăn tâm địa sắt đá cỡ nào sao? Xét đến cùng hắn cũng là con cờ người cầm đi đối phó ta mà thôi.”

“Có lẽ ở trên bàn cờ, hắn là vua danh xứng với thực, mà tôi chỉ là một kỵ sĩ mà thôi.” Nói xong, Trần Chi Mặc liền cúp điện thoại.

Lúc này, Trần Mộc Ngôn chậm rãi mở mắt, đầu như cũ có cảm giác nặng nề, phía trước tựa hồ có người đứng.

Cậu thử giật giật, này mới phát giác mình bị cột vào trên một cái ghế, hai tay phía sau, ngay cả miệng cũng bị dán keo.

Nếu như đây không phải là điện ảnh, không phải là nằm mơ, như vậy cậu chính là thật bị người bắt cóc!

Ngẩng đầu lên, trước mắt người kia chính là một trong năm người ở bãi đỗ xe tối hôm qua. Nam nhân thoát nhìn gần 1m8, tóc dài, mặc áo ba lỗ màu đen, quần đùi rộng thùng thình.

Hình xăm dữ tợn lồng ngực lan tràn đến trên bả vai, đối phương thấy Trần Mộc Ngôn tỉnh, kéo miệng cười cười: “A, tiểu thiếu gia người đã tỉnh à?”

Trần Mộc Ngôn ngẩng nhìn bốn phía, mình tựa hồ bị nhốt ở một kho hàng. Trên tường có quạt gió, có ánh mặt trời chiếu vào không biết bây giờ là buổi sáng hay buổi trưa.

Nam nhân ở trước mắt châm thuốc tới chỗ cậu, mùi thuốc là chất lượng kém làm cậu muốn ho khan, nhưng bị bịt miệng cái gì cũng làm không được, chỉ có thể khổ sở quay đầu sang chỗ khác.

Tay của đàn ông xẹt qua cổ cậu, trên ghẹo lộ ra một hàm răng vàng khè nói: “Tiểu thiếu gia, người biết thời gian gần đây thành phố lưu hành phim gì không? Chính là đĩa nam nhân cùng nam nhân làm. Nhưng tràn đầy sinh lực, lượng tiêu thụ cực kỳ tốt.”

Trần Mộc Ngôn chột nuốt nước miếng, mở to hai mắt nhìn về phía hắn.

“Đừng sợ, ta không có cái loại ham mê đó.” Nam nhân lấy tay vỗ vỗ gương mặt Trần Mộc Ngôn, “Bất quá người đáng đẹp đẹp mắt như vậy, không lấy để lợi dụng bây giờ thật là đáng tiếc!”

Nam nhân tựa hồ rất hưởng thụ dáng vẻ Trần Mộc Ngôn hoảng sợ , vừa lúc đó, một người khác đi vào kho hàng, là Triệu Đức Thắng.

Hắn phát phát tay, nam nhân liền thối lui đến cách đó không xa, ngồi ở trên cái thùng tiếp tục nhìn chăm chăm Trần Mộc Ngôn. Ánh mắt của hắn tựa như rắn, dính lấy quét qua Trần Mộc Ngôn, lưu lại một trận lạnh như băng.

Triệu Đức Thắng cũng tiện tay kéo qua một cái thùng, ngồi ở đối diện Trần Mộc Ngôn, đưa tay xé băng dính trên miệng cậu, bởi vì xé quá nhanh, miệng lưỡi vô cùng đau.

“Biết ta tại sao mời người tới giúp đỡ ta chưa? Nhị thiếu gia.”

Triệu Đức Thắng quơ quơ xì gà trong tay , mắt nheo lại dáng vẻ giống như một con , mèo Garfield, nếu như là bình thường, Trần Mộc Ngôn có lẽ sẽ ở trong lòng cười to không ngừng, đáng tiếc hiện tại cậu không có tâm tình để cười.

“Không biết, xin bác Triệu nói rõ đi.” Cánh tay Trần Mộc Ngôn không biết cột vào lưng ghế phía sau bao lâu, đã chết lạng không có cảm giác.

“Cha của người Trần Lạc, một bộ chân thành hợp tác ,lúc phải dùng tới Triệu thị chúng ta ,chỉ mong hai đứa con trai hắn đều cưới con gái ta.” Triệu Đức Thắng đầu tiếp sát Trần Mộc Ngôn, bởi vì béo phì mà có vẻ phúc hậu trong đôi mắt tràn đầy tàn bạo, thanh âm gần từng chữ, “Nhưng là lúc giành quyền lợi, hắn lại đem Triệu gia chúng ta trở thành bia đỡ. Hắn cố ý tản lời đồn nói mảnh đất kia trong có dầu hỏa, lừa Triệu gia chúng ta trả giá trên trời mua cái đất thối kia. Đợi đến chúng ta phát hiện rút lui, cái người cha khôn khéo người giá thấp thu mua, ra vẻ đắc ý là vì cứu Triệu gia chúng ta !”

Trần Mộc Ngôn đầu quay về phía sau cho đến khi dính vào trên ghế dựa không thể động đậy, “Kia bây giờ thật xin lỗi bác Triệu. Đáng tiếc tôi từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, sau này trở về nước đều ở bên người anh tôi, về phần Trần Lạc là một người như thế nào , ông ta làm cái gì, tôi một chút cũng không biết, cũng không hứng thú biết.”

Triệu Đức Thắng miệng a lớn hơn, đưa tay vỗ vỗ mặt Trần Mộc Ngôn, “Thằng nhóc, nếu như người không phải là con Trần Lạc ta còn thật thật thương thức người. Bất quá trói người tới, cũng là muốn xem một chút Trần Lạc vì ích lợi trước mặt có phải hay không cũng có thể đối với mình con ruột chẳng quan tâm!”

“Triệu Đức Thắng, tôi nhắc nhở ông một câu, con đường này ông nếu cứ tiếp tục , chỉ sợ cũng không thể quay đầu lại!”

“Quay đầu lại? Người yên tâm, ta căn bản không muốn quay đầu lại, dù sao Triệu thị chống đỡ không được bao lâu sẽ phải tuyên bố phá sản. Ta đã cho hai con gái ta một khoản tiền đưa hai đứa đi Canada, về phần ta Nhiều lắm là chính là ngồi tù, lớn hơn nữa không được xử tử hình, nếu như có thể để cho Trần Lạc kia có chút điểm tâm ngon, điều này cũng đáng giá!”

Trần Mộc Ngôn cắn răng, xem ra Triệu Đức Thắng này đã phá phũ trầm chu, sợ rằng Trần Lạc coi như đáp ứng hắn nói lên điều kiện Triệu Đức Thắng cũng không nhất định sẽ thả mình.

Huống chi Trần lạc ngay cả nhĩ tử cũng có thể làm hàng hóa thông gia đẩy tới đẩy đi, muốn ông ta xuất thủ cứu mình, không biết ông ta có loại thiện tâm này hay không à !

“Được rồi, Trần nhị thiếu gia, người cũng chớ nghĩ chạy trốn.” Triệu đức thắng nhìn về phía nam nhân phía sau, một bộ quan tâm nói, “Hắc Lộc, cũng đừng làm khó Nhị thiếu gia, cho người ta ăn xong uống tốt, tránh cho người Trần gi nhìn thấy đau lòng, nói hắn không đáng giá cái con số đó !”

“Hắc, biết!” Nam nhân tên Hắc Lộc giờ giờ cái tay trong khố.

Triệu đức thắng sau khi rời đi, Hắc Lộc chậm rãi đến trước mặt Trần Mộc Ngôn, “Trần thiếu gia tối hôm qua cơm tối còn không ăn, chắc là đói bụng ?”

Trần Mộc Ngôn nhìn chăm chăm hắn, biết hắn câu tiếp theo tất nhiên không phải là cái gì tốt .

“Huynh đệ ta vẫn nhìn người, cũng không cơ hội đi ra ngoài sung sướng sung sướng.” Nói xong, Hắc Lộc bộ muốn cởi bỏ quần , “Không bằng Nhị thiếu gia dùng đầu lưỡi của người hảo hảo tới phục vụ ta, ta

bảo đảm cho người ăn no.”

Tên kia liền ghé vào bên tai của cậu,nhiệt khí phun ra ,cùng mùi thuốc lá, Trần Mộc Ngôn có một loại cảm giác muốn nôn mửa .

“Vậy người phải cẩn thận chớ bị ta cắn đứt mệnh căn”

Vừa dứt lời, một quyền liền đánh ở trên mặt Trần Mộc Ngôn ,lỗ tai ông ông tác hưởng.

Hắc Lộc hừ một tiếng, gật gù đắc ý ngồi trở lại cái thùng cách đó không xa ,”Ta đã nói thiếu gia người nhà có tiền phục vụ không tốt!”

Lúc này, Trần Lạc đang cùng Trần Chi Mặc đang nói chuyện.

“Cho nên ý của người là tuyệt đối sẽ không ngưng đầu tư?” Trần Chi Mặc ngoài miệng kéo ra một mặt cười lạnh.

“Người nghĩ ,lần này cạnh tranh thành công, thì có thể để Trần gia nằm trong top năm người giàu nhất,ta làm sao có thể sẽ buông tha cơ hội lần này?Hơn nữa coi như ta ngưng tranh,năm mươi triệu kia,người cảm thấy đối phương sẽ thả Mộc Ngôn? Đến lúc đó cũng chỉ là tiền mất tật mang!”

“Vậy người liền mất thấy Mộc Ngôn bị người cắt ngón tay?”

“Người lo lắng cái gì? Bọn họ nhất định sẽ gọi điện thoại tới, người liền nói cho bọn họ biết, năm mươi triệu ta nguyện ý trả,nhưng là vì một đứa con đầy đủ,nếu như bọn họ dám dể thương hắn, ta một xu cũng sẽ không cho, để cho bọn họ trắng tay một cuộc.”

“Ôngcũng chưa có nghĩ tới có lẽ đối với căn bản vốn cũng không phải muốn tiền, chúng muốn ông ngưng hẳn cạnh tranh cũng có thể thấy được lần này bắt cóc cũng không phải là vì tiền chuộc, mà là trả thù sao?”

“Vậy ta Trần Lạc ở trên phương diện làm ăn kéo xuống nhiều người, hôm nay ta ngưng hẳn cạnh tranh cứu Mộc Ngôn,ngày mai lại có đối đầu nơi theo, chỉ biết không dứt!”

Trần Chi Mặc khẽ cười một cái, “Được rồi, tôi biết quyết tâm của ông.”

Nói xong, Trần Chi Mặc liền đem điện thoại cúp.

Phía sau Anna đứng đó,đối phương nằm xuống, cánh tay vòng qua bờ vai của hắn, “Xem ra có phải muốn triệu tập đại hội cổ đông?”

“Vậy còn phải nói sao?” Trần Chi Mặc đuôi lông mày xẹt qua,”Cổ phần chúng ta nắm giữ có bao nhiêu.”

“Thêm trên tay em, Tô Trăn,anh còn có hai nhà công ty khác,chúng ta có năm mươi mốt phần trăm cổ phần Trần thị , Trần Lạc cố gắng thế nào, cũng không có thể nhiều hơn.”

“Kia rất tốt, buổi chiều chuẩn bị xong tài liệu, tôi muốn cùng Trần Lạc đấu một trận .”

68. Chương 68

Buổi trưa đã qua, Hắc Lộc không có cho ăn chút nào.Trần Mộc Ngôn như là hiểu chiều cố của Triệu Đức Thắng là có ý gì .

Cửa kho hàng mở ra, một cỗ mùi thức ăn thơm tràn vào ,nhất thời làm Trần Mộc Ngôn bụng đói kêu vang.

Một người đàn ông đội nón đi tới, tùy ý ngồi ở bên người Hắc Lộc ,“Hi, Lộc ca, ăn cơm trưa!”

Hắc Lộc cố ý đưa mắt nhìn Trần Mộc Ngôn ,mở ra hộp cơm nắp, “A Tiến,thức ăn hôm nay không tệ ,chẳng những có thịt lợn nướng còn có cá.”

“Đây không phải là biết Lộc ca người thích sao.” A Tiến chân chó cười cười, nhìn về phía Trần Mộc Ngôn ,sau đó lộ ra một bộ thần sắc đáng tiếc ,“Ai nha, hắn là không phải là chọc giận Lộc ca chứ !”

Hắc Lộc đập A Tiến một cước, “Tiểu tử ngươi trong lòng nghĩ cái gì ta còn không biết? Lúc trói tiểu tử này lên xe ,ngươi đang ở trên người hắn sờ tới sờ lui! Nữ nhân đẹp không thích,khi không thích nam nhân!”

“Nam rất kích thích mà !”A Tiến cười đi về phía Trần Mộc Ngôn,bàn tay tham lam vuốt ve cầm cùng cổ cậu,đưa vào trong cổ áo sơ mi ,vô luận Trần Mộc Ngôn tránh né như thế nào ,cũng là phí công, “Có phải công tử nhà ngươi có tiền đều da thịt nộn nộn như vậy hay không ?”

“Được, một lát ta đi ra ngoài dạo, ngươi muốn thế nào thì cứ làm,bất quá đừng quá đáng, đem người đùa chết chúng ta không lấy được tiền!” Hắc Lộc ánh mắt mập mờ làm Trần Mộc Ngôn cả người nổi da gà hướng bên ngoài bốc lên.

“Cám ơn! Lộc ca!” A Tiến nhao nhao muốn thử vẻ mặt làm Trần Mộc Ngôn muốn một đầu đụng chết mình.

Hắc Lộc chậm rãi ăn bữa trưa của hắn,mà ánh mắt A Tiến nhìn Trần Mộc Ngôn làm cậu cho rằng mình thành bữa trưa của hắn.

Trần Mộc Ngôn lần đầu tiên hi vọng Hắc Lộc có thể ăn chậm một chút, vĩnh viễn ăn không hết là tốt nhất.

A Tiến tựa hồ đã nhẫn nại không được, ngậm vành tai Trần Mộc Ngôn ,trêu đùa,đầu lưỡi dọc theo lỗ tai đưa vào ,Trần Mộc Ngôn chỉ đành phải phí sức nghiêng qua một bên ,đầu lại bị đối phương đè xuống, chỉ có thể mặc cho A Tiến muốn làm gì thì làm.

Hắc Lộc vừa ăn, vừa cười thưởng thức Trần Mộc Ngôn chật vật né tránh ,sau đó đem hộp cơm thả xuống,thanh âm rơi xuống đất chấn động làm trái tim Trần Mộc Ngôn treo ở giữa không trung, “Được, ta không trở ngại ngươi hưởng thụ, bất quá một lát chờ để cho Đại Đệ đụng phải, hắn không thích chúng ta làm việc vớ vẩn.”

“Biết Lộc ca!”

Đợi đến cửa kho hàng đóng lại,Trần Mộc Ngôn biết mình lần này sợ là xong đời!

A Tiến hướng về phía mặt Trần Mộc Ngôn một trận loạn hôn, kéo cổ áo của cậu một đường hôn xuống, Trần Mộc Ngôn chỉ cảm thấy trong dạ dày mình nước chua đều phải nôn đi ra.

Điểm chết người là A Tiến chợt bắt đầu kéo quần Trần Mộc Ngôn,đáng tiếc cậu bị trói ở trên ghế, coi như quần cũng cởi không xuống.A Tiến nhếch miệng cười một tiếng, bàn tay cách quần lực mạnh sờ soạng ,“Ta nói Nhị thiếu gia, ngài vẫn ngồi như vậy cũng mệt mỏi đi? Để ta cho ngươi buông lỏng.”

Nói xong, hắn liền đem sợi dây cột hai chân Trần Mộc Ngôn cởi ra, đang lúc hắn không thể chờ đợi cởi quần Trần Mộc Ngôn thì Trần Mộc Ngôn bỗng dưng hai chân đập, đem A Tiến đập ra ngoài thật xa.

Mà Trần Mộc Ngôn cũng bởi vì dùng sức quá mạnh ngược lại ngã xuống. Cách đó không xa A Tiến co rúc ở nơi đó, che che,mới vừa rồi Trần Mộc Ngôn hơn phân nửa là đập phải mệnh căn của hắn !

A Tiến mới vừa rồi sắc dục huân tâm, không có chú ý tới đã giúp Trần Mộc Ngôn tháo sợi dây trói tay cùng chân.

Trần Mộc Ngôn bật dậy một cái, rất nhanh dây thừng trên tay cũng tháo xuống,thừa dịp A Tiến còn chưa đứng dậy, Trần Mộc Ngôn từ trên ghế ngồi dậy, một phen mặc quần hướng cửa kho hàng chạy đi.

Cánh tay bị trói quá lâu, tê dại vô lực. Mới vừa đẩy cửa kho hàng, A Tiến liền xiêu xiêu vẹo vẹo theo tới.

“Ngươi chạy! Lão Tử làm chết ngươi!”

Trần Mộc Ngôn cắn răng, quay đầu lại chính là một quyền đánh vào trên mặt A Tiến,đối phương lão đảo một cái, Trần Mộc Ngôn nhân cơ hội đẩy cửa ra.

Đang lúc ánh sáng chiếu vào trên mặt của cậu còn chưa phân biệt rõ ràng bóng người đứng ở ngoài cửa ,một quả đấm đánh vào trên mặt Trần Mộc Ngôn,cậu té lộn trên đất, lúc này mới phát hiện đó là Hắc Lộc,“A Tiến !Ngươi ăn cút a! Chơi một chút cũng có thể làm cho người thiếu chút nữa chạy!”

A Tiến chật vật bò dậy, hướng về phía Trần Mộc Ngôn té lộn trên đất một trận đá lung tung, “Ta cho ngươi đá lão tử! Cho ngươi chạy! Ta cho ngươi chạy !”

Sau khi đá xong liền cười ở trên lưng Trần Mộc Ngôn,kéo quần cậu. Lúc này, sau lưng Hắc Lộc một nam nhân to lớn đi tới, một tay bắt lấy A Tiến.

“Người bị người đá phải nói là hoàn toàn đáng !”

“Đại Đệ!”

“Bảo người nhìn người lại tìm thú vui! Tiền còn chưa lấy được đây liền muốn vui đùa !” Đại Đệ đem Trần Mộc Ngôn kéo dậy, trong ánh mắt có mấy phần hung ác, “Muốn chạy thế nào ?Muốn chạy cũng chờ ta chặt tay người !”

Hắc Lộc đi tới, vỗ vỗ bả vai Đại đệ , “Huynh đệ, đừng tức giận ! Tính A Tiến chính là như vậy !”

Trần Mộc Ngôn hiện tại toàn thân đều đau, lần nữa bị tóm trở về trên ghế, lúc này Đại Đệ tự mình trối ,vòng mười mấy vòng, chạy trốn là muốn cũng đừng nghĩ .

A Tiến có chút khó coi ngồi ở một bên tường mắt,hai mắt âm ngoan nhìn Trần Mộc Ngôn.

Mà Đại Đệ là nằm trên mặt đất, dựa vào một cái thùng,chơi game trên điện thoại .Hắc Lộc đại khái là cảm thấy nhàm chán, lại đi ra ngoài dạo.

“Cho hăn ăn chút,chờ tiền còn không có lấy được,con tin liền chết.” Đại Đệ gờ gờ cầm lên,A Tiến không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đem nửa hộp cơm Hắc Lộc ăn còn dư lại bưng đến trước mặt Trần Mộc Ngôn.

Lại không nói tới hộp cơm đã bị lật ngổn ngang, mảnh vụn xương ăn còn dư lại trong cơm, lại còn là bọ cướp ăn còn dư lại , Trần Mộc Ngôn mặc dù đói, nhưng nghĩ như thế nào cũng không có khẩu vị.

A Tiến múc một miếng nhỏ cơm đưa đến khóe miệng Trần Mộc Ngôn , “Người không phải là ca ca ta,người ăn hai cái đi!”

Trần Mộc Ngôn cau mày quay đầu sang chỗ khác, cậu cũng biết mình muốn giữ được mạng thì không thể không ăn ,hơn nữa lúc này cậu là cá nằm trên thớt,cần bản không có tư cách kén cá chọn canh .

A Tiến thấy cậu không muốn ăn, bắt cơ hội trực tiếp đem cơm đổ vào mặt cậu, “Mẹ kiếp ! Lão Tử phục vụ người, người sĩ diện với Lão Tử !Người thật cho là mình là một thiếu gia a!”

Đại Đệ ngẩng đầu liếc mắt A Tiến,“Cơm kia cho người ăn người sẽ ăn sao! Đi ra ngoài mua !”

“Cái đó. Đại ca Tiểu tử này rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, làm gì còn phục vụ hăn a!”

Đại Đệ nhếch môi:“Người đã muốn ở nơi này , ta khuyên người hiểu một chút quy củ. Chúng ta quả thật là thay người làm việc,nhưng là phong thủy luân chuyển, rất nhiều chuyện sẽ làm người nghĩ không tới! Người không muốn đi làm cũng không việc gì,đi là được, ta sẽ bảo Hắc Lộc kêu người kia phân tiền coi là cho người!”

“Đừng !Đừng !! Đại ca người kêu ta làm cái gì ta thì làm cái đó! Không phải là mua chút đồ ăn sao !Ta sẽ đi ngay bây giờ!” A Tiến nhanh đi ra ngoài .

Trong kho hàng nhất thời yên tĩnh lại.

Đại Đệ chơi điện thoại được mấy phút,ngẩng đầu nhìn Trần Mộc Ngôn một cái, “Chút khổ này cũng ăn không hết, xem người có thể chịu được bao lâu.”

Trần Mộc Ngôn chẳng qua là cúi đầu hô hấp, cậu coi như là hiểu trong năm người ,Đại Đệ trước mắt chỉ sợ là thủ lĩnh .

Đại Đệ chậm rãi đi tới, lấy tay gõ gõ cầm Trần Mộc Ngôn,cười nói: “Người cho rằng ta không có đánh người, để người cho người cơm ăn người đã cảm thấy ta là người tốt? Nói cho người biết, ta chưa bao giờ bạc đãi con tin, dù sao người cũng là cây tiền của ta.”

Trần Mộc Ngôn trong lòng cười khổ một cái, cậu không có chứng Stockholm,bọ cướp đối với mình khá hơn một chút , mình sẽ lại thấy thỏa đáng.

Chẳng qua là mình đã bị bắt cóc lâu như vậy , không biết Trần Chi Mặc có phát hiện không .

Triệu Đức Thắng cũng đã liên lạc Trần Lạc . Mặc dù Trần Mộc Ngôn cùng Trần Lạc tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cậu có một loại cảm giác, Triệu Đức Thắng nói lên điều kiện đối với Trần Lạc, hẳn là ích lợi khó có thể buông tha .

Chính hẳn một Trần nhị thiếu gia có còn mạng sống đi ra ngoài hay không, thật là một vấn đề!

Như vậy Trần Chi Mặc đâu? Hẳn sẽ giúp sao?

Có lẽ so với Trần Lạc, Trần Chi Mặc mới thật sự là người muốn cứu mình đi!

“Mặc ca.”

Lúc này, Trần Mộc Ngôn chợt may mắn mình trở lại bên người Trần Chi Mặc .Cậu nhớ đối phương khẽ hôn vào mi gian mình, độ cong trên môi hẳn, thậm chí lực độ hẳn ôm mình.

Thật không cam lòng chết ở chỗ này!

Cậu còn muốn biết, những tình cảm Trần Chi Mặc đối với mình Hẳn có phải là người có khả năng cùng mình sánh vai đi tới cùng hay không.

Trong phòng hội nghị đồng sự, Trần Lạc mang theo hồ nghị đi tới. Bàn hội nghị hai bên đã ngồi đầy đồng sự, bọn họ đều ở đây nghị luận âm ỉ, tựa hồ cũng không hiểu lần này đồng sự hội mục đích là cái gì, rốt cuộc là người nào triệu tập .

“Ta nói chủ tịch a, chúng ta đều đến, đây rốt cuộc có chuyện gì a? Có phải đấu thầu vườn hoa Tĩnh Nhạc xảy ra vấn đề gì hay không ?”

“Đúng vậy, trong điện thoại nói chuyện rất trọng yếu, cùng cổ quyền chúng ta nhắc lên quan hệ, chúng ta lúc này mới chạy tới, rốt cuộc là chuyện gì!”

Trần Lạc không thể làm gì khác hơn là đứng lên, “Chư vị, trong đồng sự hội còn có mấy vị thành viên chưa đến, chờ bọn họ đến mới có thể mọi người cùng nhau thương nghị.”

Thật ra thì, chính hẳn cũng rất kỳ quái, chẳng qua là hôm nay nhận được điện thoại Dư gia ,là Anna gọi tới,muốn hẳn tại chiều nay tham dự đồng sự hội, còn nói những đồng nghiệp khác cũng triệu tập, nếu như Trần Lạc không tham dự sẽ tự động mất vị trí chủ tịch,những thứ khác không có nhiều lời.

Dư gia ở thế lực Trần thị mặc dù không bì cùng Trần Lạc, nhưng là bất kể như thế nào cũng là một trong tam đại cổ đông , Trần Lạc không dám coi khinh.

Trần Lạc đang muốn ý bảo bí thư gọi điện thoại cho Anna, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Anna đẩy cửa ra tự nhiên thành thạo rãi đi vào, phía sau cô là Tô Trăn một bộ còn chưa ngủ tỉnh,cùng với hai vị cổ đông trẻ tuổi khác.Khi bọn hẳn cũng ngồi xuống sau, làm Trần Lạc không tưởng được chính là Trần Chi Mặc cũng đi vào.

Hắn khẽ mỉm cười, nhất thời tụ tập tầm mắt mọi người, cho dù là ở phòng hội nghị ,cũng giống như đi ở trên thảm đỏ ưu nhã. Kéo ra ghế ngồi, hẳn ngồi ở một bên bàn hội nghị ,cùng Trần Lạc ở vị trí chủ tịch xa xa nhìn nhau.

“Di, đại công tử thế nào tới?”

“Chủ tịch, có phải lệnh công tử rốt cục quyết định giúp người làm việc hay không?”

Trần Lạc cũng không có ứng phó bọn họ, chẳng qua là nhìn chằm chằm Trần Chi Mặc, đã trải qua thương trường hẳn dĩ nhiên hiểu giờ phút này tình hình tuyệt đối không phải là Trần Chi Mặc nguyện ý ngoan ngoãn trở lại Trần gia.

69. Chương 69

“Được rồi,xin mọi người im lặng hãy nghe tôi nói.” Anna đứng dậy vỗ tay một cái, làm thanh âm nói chuyện phớt nhất thời ngừng lại.

“Dư tiểu thư muốn nói cái gì, mọi người lắng nghe.”Trần Lạc có vẻ rất có lễ phép, hào phóng khéo léo.

“Căn cứ quy định đồng sự hội ,trong tất cả đồng sự,ai nắm quyền. Hoặc là nói đại biểu công ty, tập đoàn tài chính nắm nhiều cổ phần Trần thị nhất, người đó có thể trở thành chủ tịch, đúng không?”

“Không sai.” Trần Lạc gật đầu, ” Ta có bốn mươi hai phần trăm cổ phần Trần thị ,cho nên trùng cử làm chủ tịch.”

Anna khẽ mỉm cười, “Mấy năm này dưới sự lãnh đạo của Trần chủ tịch ,tài sản Trần thị ở đây không ngừng mở rộng,mỗi người trên tay nắm giữ cổ phần cũng thay đổi,hơn nữa để tiền vốn gia tăng, tôi nhất định phải nói ra, Trần chủ tịch cổ phiếu nắm giữ đã trượt còn ba mươi sáu phần trăm , đúng không. Đặc biệt là ngài đem một phần cổ phiếu bán cho Tô tiên sinh tranh thủ tiền bạc.”

Tô Trần mở trừng hai mắt, tựa hồ hoàn toàn tỉnh .

“Coi như cổ phần của tôi số lượng giảm xuống, bắt quá các vị đang ngồi hình như không có ai có cổ phiếu nhiều hơn ta đi?”Trần Lạc nheo lại mắt, hần đã đánh hơi được mùi nguy hiểm .

“Đương nhiên là có, chính là Trần Chi Mặc tiên sinh. Hần nắm giữ 50.6% cổ phần, chẳng lẽ chủ tịch không phải là hần sao?”

Trần Lạc nhìn chằm chằm Anna, “Dư tiểu thư, cô nghĩ sai rồi? Khuyến tử chỉ có sáu phần trăm cổ phần mà thôi.”

“A. Thì ra là Trần tiên sinh còn không biết a, tỷ như tôi thiết lập nhóm mới,công ty Tô Trần tiên sinh cùng với xí nghiệp Thành đồng sự và Lục đồng sự , đều là dưới tên Trần Chi Mặc tiên sinh ,hần mới là chủ tịch của công ty a.” Anna vừa dứt lời, cả đồng sự hội bị kích thích như sóng trào.

“Không thể nào! Dư tiểu thư, người lập nhóm mới có thể làm được tình trạng hôm nay ,chẳng lẽ không phải bởi vì Dư gia ở sau lưng làm chỗ dựa cho cô?”

“Dĩ nhiên không phải .Sớm nhất là con ông đem tất cả tiền làm diễn viên chụp quảng cáo toàn bộ lấy ra đầu tư cho tôi,sau đó chúng ta từng điểm từng điểm kiêu ngạo . Chi Mặc có thể đem năm trăm vạn biến thành hai triệu, quả thật rất lợi hại, không phải sao?”

Lúc này,các đồng sự tầm mắt toàn bộ tập trung trên người Trần Chi Mặc ,trên mặt của hần nhưng vẫn thấy biến không sợ .

“Như vậy công ty Tô tiên sinh ! Cậu không phải nói cậu với chị cậu có ý phát triển trong thương giới sao?”

“Trần tiên sinh, tôi cùng chị tôi tiền hai người tăng lên bất quá hơn tám trăm vạn, sao có thể hướng ông mua cổ phần vượt qua hai ngàn vạn ?”

“Cậu không phải nói bởi vì có trù tính của cổ đông công ty sao?”Trần Lạc sắc mặt bắt đầu phát đen,xem ra hần lâm vào bẫy của Trần Chi Mặc cũng không phải là một ngày hai ngày.

“Đúng vậy ,Trần Chi Mặc ở trong amaze cũng có cổ phần, coi như là cổ đông kinh tế của công ty chứ .”Tô Trần cười cười.

Trần Lạc nhìn về phía hai vị trẻ tuổi đồng sự khác,Thành đồng sự trực tiếp đứng lên nói: “Hiện tại tôi đề cử Trần Chi Mặc tiên sinh làm chủ tịch mới của Trần thị ,không biết mọi người có ý kiến gì không ?”

Anna,Tô Trần còn có Lục đồng sự cũng giơ tay.

Những đồng nghiệp khác rồi rít ngời xem ta, ta nhìn người, không biết nên quyết định như thế nào .

Trần Chi Mặc cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: “Tôi biết gần đây Trần thị đều tận sức với hạng mục vườn hoa Tĩnh Nhạc .”

Các đồng sự rối rít an tĩnh lại, nhìn về phía hần, bao gồm Trần Lạc cũng nghiêm mặt muốn nghe hần sẽ nói gì.

“Bất quá gần đây tôi biết được một tin, đó chính là chính phủ phụ trách mảnh đất này Vương Bộ trưởng bởi vì bị khả nghi thu nhận hối lộ, phía trên rất nhanh sẽ tiến hành điều tra hần. Tất cả xí nghiệp tham dự cạnh tranh đều hối lộ hần mà tiếp nhận điều tra, không biết Trần Lạc tiên sinh có nhận được tin tức này không.”

“Đừng nói vậy !Người đây là vì. Vì.” Trần Lạc muốn nói hần là vì cứu Trần Mộc Ngôn mà nói láo, là vừa sợ lời này vừa nói ra, Trần Chi Mặc hỏi hần tại sao không cứu Trần Mộc Ngôn, tính mạng con ruột mình cũng có thể không để ý, đơn giản chính là háms lợi đen lòng, sẽ làm hình tượng hần trong đồng sự càng thêm hồng bết.

“Nói cách khác, vì giữ được hình tượng Trần thị , chúng ta nhất định mau sớm thôi lui khỏi cạnh tranh.”

“Nhưng là chúng ta đã đối với hạng mục này ném vào không ít tiền, trong tất cả người cạnh tranh có hy vọng nhất , tại sao có thể vào lúc này lui đi được?”

“Đúng vậy !Như vậy hao tổn bao nhiêu tiền a!”

Trần Chi Mặc vỗ tay một cái, cười nói: “Cũng là bởi vì lần này chính phủ muốn bỏ cạnh tranh, vì bù đắp chuyện Vương Bộ trưởng bởi vì tham ô mà tạo thành tổn thất, liền chọn lựa phương thức đánh giá, đem vườn hoa Tĩnh Nhạc bán cho chúng ta, bởi vì chỉ có Trần thị là tập đoàn tài chính duy nhất có thể đề giá mà chính phủ ký kết, như vậy chúng ta chẳng những có thể đủ danh chánh ngôn thuận vườn hoa Tĩnh Nhạc , hơn nữa tiền dùng cạnh tranh cũng sẽ chỉ một nửa thậm chí ít hơn.”

Trần Chi Mặc vừa dứt lời, các đồng sự sôi trào lên.

“Người làm sao có thể khẳng định Vương Bộ trưởng liền nhất định sẽ bị điều tra đây!”

Trần Lạc này vừa hỏi, đem tầm mắt mọi người lần nữa dẫn trở lại.

“Bởi vì tựa đề tờ báo tối nay đã viết ra .” Trần Chi Mặc buồn cười mở tay ra.

Nhưng vào lúc này, một vị đồng sự gần Trần Lạc vỗ tay đứng lên, “Quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử a! Trần huynh, nếu nói Trường Giang hậu lăng thôi tiền lăng, người không ngại ta chọn lệnh lang làm chủ tịch đi?”

Lời của hần vừa dứt, mấy vị đồng sự khác cũng rối rít giơ tay, tình thế nhanh đổi, ngón tay Trần Lạc nắm mép bàn, nặn ra nụ cười cha hiền, “Đó là dĩ nhiên , Chi Mặc có thể có tiền đồ như vậy ,ta đây cái làm cha sau này dĩ nhiên là phải hết sức tương trợ!”

Vì vậy, mọi người vỗ tay sôi nổi, chúc mừng Trần Chi Mặc trở thành chủ tịch đương nhiệm.

Tan họp ,Trần Lạc vẫn ngồi ở chỗ cũ chờ tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại hần và Trần Chi Mặc mặt đối mặt ngồi ở hai đầu bàn.

“Người đoạt lấy lượng lớn cổ phần như vậy quả thật vượt ngoài ý liệu của ta, nhưng hôm nay người nói Vương Bộ trưởng sẽ bị điều tra, nếu như chuyện này giả dối ,người sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ.”

Trần Chi Mặc ha hả nở nụ cười, “Trần tiên sinh người quá lo lắng, giới diễn viên cũng có không thiếu nữ minh tinh từng ngủ qua kiểm tra thư ký cùng kiểm soát giường ,rất nhiều tin tức so người linh thông.”

“Như vậy Mộc Ngôn?Người bây giờ đối với hần tốt như vậy là sao? Đừng nói cho ta người đột nhiên có cảm giác làm đại ca !”

“Ai ta từ nhỏ vận khí cũng không hảo, cha ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt, mẹ đối với ta cũng không nghe thấy không hỏi, trừ Mộc Ngôn ta còn có cái gì đây?” Trần Chi Mặc sửa sang lại ống tay áo đứng lên, lúc đi ra , đi ngang qua bên người Trần lạc , “Cha người tuổi cũng lớn, ở trong nhà phụng bồi kiều thê không phải là rất tốt sao?”

Nói xong, đi ra cửa, Anna nhin không được cười lên một tiếng, hai người cùng rời đi.

Trần Lạc tức giận muốn lật bàn ,bất đắc dĩ bàn hội nghị lớn như vậy ngay cả động cũng không có.

Đêm đó trang đầu tờ báo quả nhiên là Vương Bộ trưởng nhận hối lộ .Chính phủ lập tức cho ngưng cạnh tranh vườn hoa Tĩnh Nhạc,đang tiến hành điều tra Vương Bộ trưởng .

Trong kho hàng Trần Mộc Ngôn cúi đầu, cậu không biết mình bị cột vào nơi này bao nhiêu ngày, tinh thần cực độ mệt mỏi .

Tối giờ cơm tối ,Triệu Đức Thắng tới, cùng Trần Mộc Ngôn nói chút gì, sau đó nhắc lên camera.

Đại Đệ giơ lên một chai nước suối, đi tới trước mặt Trần Mộc Ngôn,từ đỉnh đầu xối xuống, “Đứng lên! Nói hai câu gởi cho cha người!”

Trần Mộc Ngôn mù mờ mở mắt,Đại Đệ vỗ vỗ mặt của cậu,“Hướng về phía camera nói, bảo cha người đem 50 triệu đến cửa bưu chính đường Liên Vân ,nhớ mang điện thoại !Chỉ cần bị chúng ta phát hiện có cớ đi theo, tiền chúng ta cũng không cần, trực tiếp tới sông vớt thi thể của người!”

Hai giờ sau, một cuộn băng được đưa đến Trần gia.

Trần Lạc ngồi ở trên ghế sa lon, bên cạnh là Lục Mạt Nhiên.Đối diện họ là Trần Chi Mặc vén hai chân .

Trực tiếp đem túi ném tới trên khay trà, Trần Lạc hừ lạnh một tiếng: “Đây chính là yêu cầu bọn chúng,không chỉ là ngưng hẳn cạnh tranh,chúng còn muốn tiền !”

Lục Mạt Nhiên vượt lưng Trần Lạc cho hần thuận khí, Trần Lạc lại đẩy cô ra:“Ta không cần người giống như chăm sóc lão già !Ta còn có thể thở !”

“50 triệu đối với Trần gia chúng ta mà nói chẳng qua là số lượng nhỏ đi.” Trần Chi Mặc lơ đãng đặt ly trà xuống.

“Nếu như bọn chúng không thả Mộc Ngôn đây? Nếu như bọn chúng muốn hướng chúng ta muốn một tỷ nữa ?Sau đó sẽ muốn hai ba tỷ đây? Người có bao nhiêu tiền có thể cho?”

Trần Chi Mặc thần sắc lạnh lùng nhìn về phía Trần Lạc, đối phương bị ánh mắt của hần chấn động, không khỏi an tĩnh lại.

“Bọn chúng muốn ít nhiều ta liền cho ,chỉ cần bọn chúng muốn.”

“Nhưng là người sẽ không có ý nghĩ kỳ lạ muốn ta xách theo cái rương đi đưa tiền đi!”

“Dĩ nhiên sẽ không.” Trần Chi Mặc nhìn về phía thư ký, “Cho tòa soạn báo tin tức, nói Trần tiên sinh bởi vì trúng gió tạm thời mất đi năng lực hành động, ở nhà dưỡng bệnh.”

Trần Lạc vừa nghe, phong độ mất hết, kéo lấy cổ Trần Chi Mặc ,”Nói ta trúng gió ở nhà vậy ta thì không thể tới đồng sự hội ! Người chẳng lẽ mượn cơ hội này muốn đem ta đá ra ngoài đi!

“Vậy ý của người là càng muốn xách theo cái rương tới chỗ bọn cướp đưa tiền? Trần Lạc, người không nói dừng cho là ta không biết! Nếu như không phải là người xếp đặt cả Triệu gia sụp đổ ,như thế nào sẽ có người tới tìm chúng ta phiền toái? Người làm ăn làm được loại trình độ này, tự mình xui xẻo coi như xong còn liên lụy Mộc Ngôn !”Trần Chi Mặc đi về phía trước nửa bước, trên mặt không có chút nào lệ khí, nhưng là khí thế cũng rất trầm,Trần Lạc bị áp chế phải lui về phía sau ,ngã trở lại trên ghế sa lon, “Trần tiên sinh, người suy nghĩ một chút chờ người quy thiên , tiền của người cũng chỉ có thể để lại cho ta còn có Mộc Ngôn.Tỷ như người không muốn liền quyên cho tổ chức từ thiện đi, bất quá như vậy ,Trần thị liền nhất định là của ta! Vô luận như thế nào người cũng không phải ,không bằng sớm thu tay lại ngoan ngoan nghe lời, ta còn có thể ở trước mặt ngoại nhân để cho người phong quang vô hạn!”

Trần Chi Mặc xoay người trong nháy mắt, Trần Lạc một hơi không đứng dậy, té ở trên ghế sa lon ngửa mặt thở, Lục Mạt Nhiên lo lắng kêu cứu mạng, đợi đến Trần Lạc thuận khí,Trần Chi Mặc đã đi tới cửa.

70. Chương 70

Lục Mạt Nhiên đi theo, kéo hẳn lại, “Lời anh hôm nay là có ý gì? Cái gì gọi là cổ phần Trần gia là của anh cùng đệ đệ anh? Tôi đâu? Còn có đứa con trong bụng tôi !”

Trần Chi Mặc quay đầu, “Có muốn làm cái giám định, nếu như đứa nhỏ này không phải Trần gia chúng tôi, cô nhất định phải rút ra khỏi nhà Trần gia ?”

“Anh có ý gì?”

“Ý của tôi chính là, Mộc Ngôn xảy ra chuyện, tâm tình tôi không tốt, cô không nên tới trêu chọc tôi.” Trần Chi Mặc nhàn nhạt cười một tiếng, nhàn nhã xoay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Trần Mộc Ngôn bị trối ở trên ghế mê man, cho đến khi có tiếng cười lớn của Triệu Đức Thắng làm cậu thức tỉnh.

Hắn cầm tờ báo trước mặt Đại Đệ cùng Hắc Lộc, “Cái này kêu là thiện ác có báo, Trần Lạc hẳn trúng gió –”

Trần Mộc Ngôn nâng lên mắt ,cái gì? Trần Lạc trúng gió ? Có phải nhìn cuộn băng ghi hình trong cơn tức giận liền.

“Cái này là nguy quân tử khẩu Phật tâm xà! Ta chỉ hi vọng hắn đời này cũng ở trên giường kêu trời trời không biết! Kêu đất đất chẳng hay!” Triệu Đức Thắng vẽ mặt chỉ thiếu chút nữa mở tiệc cúng thần.

“Từ từ, tiền kia làm sao bây giờ? Trần Lạc nếu không thể động, người nào đưa tiền cho chúng ta ?”

“Yên tâm, 50 triệu đối với Trần gia mà nói, có thể đổi lấy Nhị công tử bọn họ ,tuyệt đối giá trị .” Triệu Đức Thắng nhếch nhếch khóe miệng.

Trần Mộc Ngôn nhăn mày, trong lòng cậu có một loại ý niệm, đó chính là Trần Lạc căn bản không có trúng gió, sẽ có tin tức loại này chỉ là bởi vì Trần Chi Mặc muốn thay thế Trần Lạc tới đưa tiền.

Đêm đó, Trần Lạc nằm ở trên giường, bên cạnh là Lục Mạt Nhiên nơm nớp lo sợ.

“Được ,nếu như Trần Chi Mặc muốn thay ta đi đưa tiền, kia tự nhiên tốt. Tốt nhất bọn cướp có thể thay ta xử lý hắn!” Trần Lạc nắm chặt chăn, trên mặt âm ngoan làm Lục Mạt Nhiên đều có mấy phần run rẩy.

Nhưng là không nghĩ tới ,thư ký mang đến lời nhắn Trần Chi Mặc.

“Hắn muốn nói cái gì?” Trần Lạc nằm ở trên giường hừ lạnh một cái.

Thư ký kéo một cái mắt kiếng, “Đại thiếu gia nói. Nếu như hắn có cái gì ,tất cả cổ phần hắn sẽ giao cho Anna tiểu thư, cô ấy sẽ thay thế Đại thiếu gia trở thành cổ đông đứng đầu Trần thị.”

“Cái gì –” Trần Lạc từ trên giường bắn lên, giữ chặt cổ tay Lục Mạt Nhiên ,ăn đau đôi mày thanh tú của cô nhú chặc.

Thư ký thấy thần sắc kia của Trần Lạc ,lui về phía sau ,không muốn ở lại trong cơn bão.

Quả nhiên sau lưng truyền đến tiếng tách trà rơi trên mặt đất cùng tiếng gầm gừ của Trần Lạc.

Đêm đó, Trần Chi Mặc ngồi ở trong phòng khách, trước mặt của hắn là một rương tiền .

“Hai đứa con gái của Triệu Đức Thắng tìm ra chưa?”

Anna ngồi ở đối diện bàn trà, “Em lần đầu tiên tới nhà anh, anh thế nào cũng phải cùng em thảo luận những thứ chuyện không có ý nghĩa này sao?”

“Cô cũng xem cuộn băng, Mộc Ngôn hình như bị bọn chúng đánh.”

“Cho nên anh bây giờ rất lo lắng, ước gì ngày mai sẽ có thể đi đóng tiền chuộc không cần chờ đến chiều chủ nhật?”

“Phải”

“Đây là lần đầu tiên em cảm giác được, anh đối với người kia lưu tâm đúng là thiên chân vạn xác, không có một chút diễn trò ở bên trong. Anh thậm chí vì hấn, nhanh như vậy liền cùng Trần Lạc ngã bài.” Anna kéo một cái khóe miệng, “Nói cho em biết, không diễn trò cảm giác như thế nào?”

“Rất tốt, nhưng sẽ lo lắng cho mình lúc không có diễn hoàn mỹ như thế. Sợ hấn sẽ không nhìn ra chân chính bản thân tôi.” Trần Chi Mặc cúi đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Nếu như tôi lần này có cái gì, hi vọng cô kinh doanh cổ phần của tôi tốt.”

“Anh sẽ không có việc gì, người – chúng ta đã sắp xếp xong xuôi, Triệu Đức Thắng lần này nhất định sẽ rất đẹp mắt.”

“Ừ.”

Sáng thứ bảy, Trần Chi Mặc mang kính râm, mặc quần áo thường ngày đi bằng xe Honda của Trần Mộc Ngôn tới đường Liên Vân trước cửa cục bưu chính. Điện thoại của hấn đổ chuông, là một thanh âm nam nhân.

“Trần gia chuẩn bị xong tiền chưa?”

“Ta đã chuẩn bị xong, đã chờ ở địa điểm ước định.”

“Oh? Ta xem tờ báo nói Trần Lạc không thể động, vậy là người là ai?”

“Ta là con trưởng của ông ta.”

“Được, vậy người bây giờ xuống xe, đem điện thoại máy truyền tin toàn bộ ở lại trên xe, ở bên lề đường có một cỗ xe Toyota màu đen, người sau khi lên xe, đem tiền bỏ vào trong rương bọn ta chuẩn bị, người đem cái rương ném ra! Phải tới địa chỉ ghi trong tay lái. Chúng ta 20 phút sau liên lạc.” Điện thoại cúp.

Trần Chi Mặc hừ một tiếng, những người này thoát nhìn rất chuyên nghiệp.

Lên Toyota, đem tiền thay xong, hấn tới bến tàu theo ghi chép.

Xe dừng tại địa điểm chỉ định, Trần Chi Mặc xuống xe mọi nơi nhìn quanh, thỉnh thoảng có công nhân vận chuyển lui tới, tiếng xé gió của tàu buôn cùng thanh âm của sóng biển đan vào một chỗ.

Hai mặc người mặc quần áo công nhân đóng tàu đi tới phía sau hấn, một người một bên dè cánh tay của hấn.

“Trần thiếu gia, an tĩnh một chút đi theo ta.”

Trần Chi Mặc trên mặt, vẻ mặt không thay đổi, cầm cái rương đi theo hấn, đi tới trước tàu chở hàng.

“Xin mời, Trần thiếu gia.” Một người đàn ông đưa tay, lộ ra hình xăm dữ tợn, chính là Hắc Lộc.

Mới vừa bước vào khoang thuyền, mùi tanh hải sản xông tới mặt, Trần Chi Mặc nhíu mày, lạnh lùng nói: “Đừng nói cho ta, các người đem đệ đệ ta nhốt ở loại địa phương này?”

Hắc Lộc nhếch miệng cười một tiếng, A Tiến bên cạnh hấn khi nhìn thấy Trần Chi Mặc, đôi mắt đã sớm bắt đầu sáng lên. Hấn còn khoảng cách gần như vậy nhìn thấy một ảnh đế, người đàn ông liên tục năm năm được giới truyền thông phong tước ngũ quan hoàn mỹ nhất. Nếu như có thể đem nam nhân như vậy đè ở phía dưới, A Tiến nghĩ liền muốn đứng lên.

Tiếng bước chân ở trên hành lang vọng về.

Trần Chi Mặc chợt dừng bước lại, cười xoay đầu nhìn về phía A Tiến, “Người hình như đối với nam nhân rất có hứng thú sao?”

Giọng nói từ tính cộng thêm dưới ánh đèn mờ tối ngũ quan mờ ảo, làm A Tiến không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Bất quá người hình như không nhìn ra, ta là top.” Trần Chi Mặc chậm rãi xoay người, Hắc Lộc không nhịn được đẩy A Tiến một cái.

Mở ra một cánh cửa, Trần Chi Mặc bước vào một kho hàng trống trải đại khái hơn hai mươi thước vuông, chỉ có ánh sáng hoàng hôn dung đưa.

Một người đàn ông ngồi ở giữa kho hàng ,ngồi dưới đất, sống lưng dựa vào một cái ghế.

“Tới?” Hắc Lộ điện thoại xuống, nhìn về phía mấy bóng dáng đi tới .“Đúng vậy ,Đại Đệ.” Hắc Lộ đi tới, đem hắc một phen kéo lên, A Tiến cũng chân chó theo sát .

“Triệu Đức Thắng ?”Trần Chi Mặc ngược cầm, trên ghế ngồi chính là Trần Mộc Ngôn ,cậu cúi đầu, trên người cũng không có dây trói,đoán chừng là bị đối phương dùng phương pháp gì làm bất tỉnh.

Đại Đệ chê cười một tiếng, “Ta liền đoán Triệu Đức Thắng ngu ngốc đó nhất định sẽ lộ.Bất quá hắc chịu tổn tiền, chúng ta liền chịu làm. Bất quá nơi này là thuyền, đã ra khỏi cảng biển, trừ phi bọn ta xét người mang đến lượng tiền đúng,mỗi một tờ đều là thật ,nếu không các người sợ là không thể rời nơi này.”

“Ta muốn xem đệ đệ ta.”

“Được.”

Trần Chi Mặc cầm rương tiền đi tới, ở trước mặt Trần Mộc Ngôn ngồi xổm xuống, đưa tay nâng lên mặt của cậu.Trần Mộc Ngôn trên gương mặt vẫn còn vết máu ứ đọng do bị đả thương , “Các người đối với đệ đệ ta thật sự là chiếu cố rất tốt.”

“Hắc còn có thể sống đến lúc người tới đưa tiền cũng đã không tệ.” Đại Đệ đưa tay lấy rương tiền ,mở ra bên trong.

Lại có hai người đi tới, cầm mấy kiểm tiền.

Trần Chi Mặc vừa xoa bóp đầu Trần Mộc Ngôn hi vọng cậu tỉnh lại, vừa buồn cười nói:“Xem ra các người thật là có chuẩn bị mà tới.Về phần Triệu Đức Thắng, người nếu là không ra, cũng đừng trách ta xử lý con gái người .”

“Có ý gì?” Thanh âm Triệu Đức Thắng vang lên.

Trần Mộc Ngôn hơi tỉnh lại, nâng lên mắt phát hiện mình được Trần Chi Mặc ôm vào trong ngực.

“Đương nhiên là trả lại những việc người đã làm cho ta.Người có thể đem đệ đệ ta tới đến cái nơi quỷ quái này,đã tới trên biển, ta đoán người căn bản cũng không tính toán để chúng ta đi. Nếu ta cùng Mộc Ngôn không trở về được, vậy thì không thể làm gì khác hơn là kéo hai vị thiên kim Triệu gia làm đệm lưng .”

“Người đem con gái của ta làm gì !”

“Tại sao không tự mình gọi điện thoại hỏi một chút ?” Trần Chi Mặc cười nói.

Trần Mộc Ngôn muốn chống đỡ thân thể của mình, sáng hôm nay Hắc Lộ không biết cho cậu ăn cái gì, làm cậu ngất đi. Khi suy nghĩ lâm vào một mảnh bóng tối ,cậu cho là mình không có cơ hội tỉnh lại, vạn vạn không nghĩ tới mình còn có thể nhìn thấy Trần Chi Mặc.

Triệu Đức Thắng lấy điện thoại di động ra, nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Trần Chi Mặc bám số đứa con,chưa nói đôi câu, sắc mặt của hắc liền thay đổi.

Đại Đệ xách rương tiền đi tới trước mặt Triệu Đức Thắng ,“Trong này là 50 triệu một phần không thiếu. Theo ước định giữa chúng ta, huynh đệ chúng ta có thể lấy đi 10 triệu trong đó .”

Triệu Đức Thắng một phen cầm lấy cái rương, hướng về phía Trần Chi Mặc cười gằn nói: “Được ! Người bắt con gái ta ta tất nhiên phải trả hai huynh đệ các người rời đi. Bất quá, ta muốn các người thân bại danh liệt!”

Trần Chi Mặc cau mày, đem Trần Mộc Ngôn đỡ lên.

Triệu Đức Thắng nhìn về phía Hắc Lộ, “Ta bắt kẻ các người dùng biện pháp gì! Ta muốn bọn Trần gia ở trong xã hội không ngóc đầu lên được! Miễn là các người làm được !Rương tiền này đều là của các người!”

Đại Đệ mắt liếc nhìn một chút huynh đệ hắc, biết bọn họ đang xuẩn xuẩn dục động.

“Hắc Lộ, A Tiến,các người muốn làm gì ta đều không ngăn các người, bất quá ta chỉ nói một câu, phạm là điểm đến mới thôi. Ta sẽ lấy đi 20 triệu thuộc về ta ,muốn đi muốn ở tùy các người .”

Hắc Lộc sờ sờ lỗ mũi nhìn về phía Đại Đệ, “Đại ca kia ngượng ngùng, nếu Triệu lão bản ra tiền lớn như vậy ,không muốn chính là kẻ ngu !”

“Được ,vậy ta liền mượn bè trên thuyền rời đi.”Đại Đệ cũng không quay đầu lại rời đi.

“Được !Còn dư lại các người muốn làm thế nào?”

“Dù sao chỉ cần bọn họ giữ lại mạng trở về đổi mạng hai vị tiểu thư ,những thứ khác chúng ta muốn thế nào cũng có thể đúng không?” A Tiến vẻ mặt ham muốn đi tới trước mặt Trần Chi Mặc cùng Trần Mộc Ngôn,“Như vậy Lộc ca, chúng ta quay chút phim đi?”

Hắc Lộc chê cười một tiếng, “Đầu óc người chỉ còn sót những thứ tâm địa gian xảo này sao?”

“Cái phim gì?” Triệu Đức Thắng hỏi.

“Chính là hai người đàn ông này ở chung một chỗ đóng phim,Nhật Bản lưu hành đã lâu rồi, lượng tiêu thụ nước Mĩ cũng rất lớn, nếu như có ảnh để hết sức gia nhập ,cũng có không ít khách hàng nguyện ý bỏ ra số tiền lớn đi!” Hắc Lộc châm một điếu thuốc.

Trần Mộc Ngôn trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn hướng Trần Chi Mặc.

“Đừng sợ.” Cầm đối phương để trên đỉnh đầu cậu, trầm giọng nói.

71. Chương 71

Triệu Đức Thắng ha ha nở nụ cười, vỗ tay nói : “Cái chủ ý này quá đúng khẩu vị ta !”

“Các người nói vậy bạ gì đó !”Trần Mộc Ngôn xông lên,Trần Chi Mặc một phen níu cậu lại.

Hắc Lộc cùng A Tiến lấy ra con dao,ở dưới ánh đèn mờ mờ hiên lộ tí ti lạnh lẽo.

A Tiến ngược cầm, “Trần tiên sinh, người không phải nói người là top sao? Hôm nay chúng ta sẽ thành toàn cho người!”

Chỉ một thoáng không khí trở nên phức tạp mà đè nén.

Trần Mộc Ngôn chỉ muốn Trần Chi Mặc đừng động tới cậu,có thể có cơ hội rời đi tốt nhất. Hắn là nhân vật công chúng , một khi Triệu Đức Thắng quay cái gì, Trần Chi Mặc mười năm này tích lũy liền toàn bộ phá hủy.

Cậu vừa muốn nói gì, Trần Chi Mặc thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói, “Mộc Ngôn,một lát nghe thanh âm phi cơ trực thăng ,liền lập tức rời đi.”

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, nhưng A Tiến lại đi tới đưa tay kéo cánh tay cậu.

Trần Chi Mặc ôm cậu không buông tay,A Tiến kéo Trần Mộc Ngôn không nhúc nhích ,liền quơ quơ con dao nói: “Đại thiếu gia thương đệ đệ như vậy thật là cảm động ,chỉ sợ A Tiến ta không có cái kiên nhẫn đó,một đao đâm vào trên cánh tay Nhị thiếu gia ,sẽ ghim đau hắc a!”

“Người muốn làm gì?” Trần Chi Mặc cau mày, lúc này Hắc Lộc đã đem máy quay phim chỉnh tốt.

“Không có gì, chính là muốn cho người cùng bảo bối đệ đệ người tới một đoạn .”Hắc Lộc đem thuốc xuống đất, “Dĩ nhiên, Trần tiên sinh người có thể chọn , rốt cuộc là người cùng đệ đệ người tới một đoạn ,hay là huynh đệ A Tiến nhà ta vào thay thế người cùng Nhị thiếu gia tới một đoạn. Phải biết A Tiến đã sớm muốn nếm thử một chút mùi vị Nhị thiếu gia !”

Trần Chi Mặc vừa dùng chút sức,con dao A Tiến còn chưa phản ứng kịp, Trần Mộc Ngôn liền bị kéo đến sau lưng Trần Chi Mặc .

A Tiến liếc mắt , “Bây giờ là chúng ta thả người đi, các người mới có thể đi!”

“Dứt khoát một chút đi, không phải là chơi một cái sao?Đừng nói cho ta Trần thiếu gia chưa từng chơi nhiệt tình a !Hắc Lộc vỗ vỗ má quay,tiếng cười càng thêm phóng đảng.

“Diễn trên giường ta không phải là chưa quay qua,bất quá các người giống như quên mất, phim hành động ta cũng quay qua . . .” Trần Chi Mặc vừa dứt lời, A Tiến lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chọt chọt đụng vào kho hàng trên vách tường, phát ra một tiếng nổ.

Trần Mộc Ngôn bởi vì được hiệu thân thể không còn chút sức lực nào, lui về phía sau mấy bước mới đứng vững, trợn to hai mắt nhìn cổ tay A Tiến bị Trần Chi Mặc cắt đứt,con dao rơi trên mặt đất.

Cái tình cảnh này làm Hắc Lộc không khỏi ngây người, hai người trong lòng vẫn còn sợ hãi.

A Tiến dọc theo vách tường té xuống, ban nãy bỗng chốc bị cái gì đó va chạm .

“Ta rất ghét người khác đụng đệ đệ ta.” Trần Chi Mặc hờ hững nhìn thoáng qua A Tiến đã không có tri giác ,khi hấn giường mất ,tất cả mọi người bị ánh mắt của hấn chấn động, hấn khẽ mỉm cười, “Còn có ai muốn tới thử một lần không?”

Triệu Đức Thắng đẩy Hắc Lộc,hét lớn: “Lo lắng làm gì! Các người cùng tiến lên! Chẳng lẽ ba người các người còn đấu không lại hấn ?”

Hắc Lộc cau mày, mới vừa rồi một kích kia hấn có thể thấy được Trần Chi Mặc thân thủ tuyệt đối không phải là thường,tùy tiện đánh hấn cũng không muốn giống như A Tiến mất mặt ngã xuống đất ,” Này!Coi cho rõ — trong cái rương này là 40 triệu !Chỉ muốn các người thành công, mỗi người còn có thể thêm 10 triệu !”

Trần Chi Mặc chọt che miệng nở nụ cười, “Dù sao tiền ở trong cái kho hàng ,các người thay vì đi đối phó ta, không bằng trực tiếp hướng Triệu lão bản các người muốn tiền không phải được, cần gì tìm phiền toái cho mình?”

Lời của hấn lập tức liền đề tỉnh bọn Hắc Lộc.

Hắc Lộc trực tiếp hướng hai huynh đệ khác cho cái sắc mặt,”Đúng vậy ,Triệu lão bản, chúng ta vì người khổ cực như vậy, làm những chuyện phạm pháp, người lại mang nhiều tiền như vậy bây giờ quá vô đạo đức !”

Nhìn ba người bọn chúng đem dao đến gần, Triệu Đức Thắng liền tiếp lui về phía sau, “Các người. Các người muốn làm gì? Là ta tổn tiền muốn các người tới !”

“Muốn tiền hay là muốn mạng!” Hắc Lộc nghiêng đầu. Triệu Đức Thắng bị buộc thối lui đến trong góc.

Trần Mộc Ngôn được Trần Chi Mặc ôm, dựa vào tường ngồi ở chỗ đó.

“Mặc ca.”

“Ngoan ngoan xem kịch vui là được.” Trần Chi Mặc cúi đầu ở trên chóp mũi Trần Mộc Ngôn hôn một cái, vuốt ve đầu của cậu tựa vào trên vai mình .

Bỗng dưng, Triệu Đức Thắng chọt từ bên hông rút ra một khẩu súng, nhắm ngay bọn Hắc Lộc:”Các người ai cũng không được tới đây, nếu không ta liền nổ súng!”

Hắc Lộc dùng giọng nói buồn cười nói: “Triệu lão bản, đây là súng thật à?Ta có biết từ trên mạng mua loại vật này rất dễ dàng.”

“Đùng”một tiếng, một viên đạn bắn vào trên đùi Hắc Lộc,hấn ôm chân ngã trên mặt đất, gào lên không ngừng.

Trần Chi Mặc đỡ Trần Mộc Ngôn đứng lên, hết thấy chuyển biến đột ngột, Triệu Đức Thắng xem ra lần nữa đạt được quyền chủ động.

Họng súng trước mặt hai người khác quơ quơ, “Các người hảo hảo làm việc cho lão tử,nếu không ta một phát đạn oanh đầu người !”

Hai người kia nơm nớp lo sợ lui về phía sau .

Triệu Đức Thắng đắc ý cười cười, “Trần Chi Mặc, diễn ngay cho Lão Tử !Người phái người mang con gái ta đi ta không thể đem người làm gì,nhưng là ta sau lại suy nghĩ một chút, chỉ cần ta có cuốn băng này,muốn thế nào Trần gia các người liền làm thế nấy,nếu người đụng vào con gái ta,ta liền đem nó tung lên mạng !”

Trần Chi Mặc thở dài một cái.

“Mặc ca. Anh”

“Em muốn bảo anh đừng động tới em?Đứa ngốc, kẻ điên này có súng,anh coi như mặc kệ em cũng chạy không xong.”

“Biết chạy không thoát là tốt !” Triệu Đức Thắng kéo chốt, “Hướng về phía máy quay bắt đầu đi — bằng không ta liền một viên một viên bắn vào trên người đệ đệ ngươi !”

Trần Mộc Ngôn hít vào một hơi, cậu tình nguyện để cho Triệu Đức Thắng bắn chết, vừa vịn kéo dài hấn lên đạn, cũng không muốn để cho Trần Chi Mặc bị quay.

Vừa muốn đi tới trước mặt Trần Chi Mặc ,đối phương chợt một tay ôm cậu vào trong ngực, ùn ùn mãnh liệt hạ xuống,Trần Mộc Ngôn giùng giàng muốn né tránh, lại bị Trần Chi Mặc ấn một cái xuống đất.

Môi của cậu bị cạy ra, nhiệt liệt hôn tựa hồ căn bản không quan tâm người đang vậy xem.

Triệu Đức Thắng mở to hai mắt nhìn hai người té xuống đất ,không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

“Này. Diễn đích thực hăng hái mà”Hai tên cướp còn lại há to miệng.

Trần Mộc Ngôn giãy giụa muốn đem hấn đẩy ra,nhưng là Trần Chi Mặc lại đè ở trên người của cậu,cậu biết Trần Chi Mặc là muốn dùng mình ngăn trở máy quay, bộ dáng như vậy hình ảnh Trần Mộc Ngôn trong máy cũng sẽ không rõ ràng như vậy .

“A ha ha !”Triệu Đức Thắng dùng súng chỉ chỉ hai người ngây người , “Các người khiêng máy quay gần một chút cho ta !”

Trần Mộc Ngôn không có khí lực, chẳng qua là cảm giác Trần Chi Mặc đem cậu ôm rất chặt.

“Kéo dài làm gì! Trực tiếp làm cho ta!” Triệu Đức Thắng không có tâm tình thương thức màn dạo đầu,rống to, người xách máy quay cũng run theo.

Nắm chặt quả đấm, Trần Mộc Ngôn thân thể cứng ngắc .

Trần Chi Mặc nửa chống lên thân thể, bàn tay mơn trớn gương mặt Trần Mộc Ngôn,vừa đúng che máy quay, “Dù sao anh cũng đã sớm muốn thượng em,chỉ bất quá nơi này không phải là lý tưởng ,anh cũng không thích có người nhìn em”

Trần Mộc Ngôn hít một hơi, đối phương hôn lên gò má của cậu,bàn tay theo thất lưng tuột xuống, đưa vào trong quần, vuốt ve cậu.

Vừa lúc đó, đỉnh đầu truyền đến tiếng phi cơ trực thăng mơ hồ ,Triệu Đức Thắng cùng hai người khác ngẩng đầu .

Trần Chi Mặc duỗi thẳng tay nhặt lên con dao A Tiến rơi trên mặt đất ,Triệu Đức Thắng mới vừa cúi đầu nhìn thấy hấn, chưa kịp phản ứng, một đạo ngân quang tập tới ,con dao cắm ở cánh tay của hấn ,Triệu Đức Thắng đau nhức khó nhin, súng lục rơi xuống.

Hấn che cánh tay, phần hận vừa muốn cúi người xuống đi nhặt súng, Trần Chi Mặc đã tiến lên từng bước đem súng lục đá văng ra.

Kho hàng bên ngoài vang lên tiếng súng, khóa cửa bị bắn thủng, cửa vừa mở ra, cảnh sát vọt vào.

Trần Chi Mặc vừa muốn ngẩng đầu, chỉ nghe tiếng kinh hô Trần Mộc Ngôn sau lưng ,thì ra là Triệu Đức Thắng chợt rút ra con dao cắm ở trên tay, chĩa vào Trần Chi Mặc.

Cảnh sát xông tới bắn ngay lưng Triệu Đức Thắng ,nhưng là hấn vào bước đường cùng,tâm tình phần hận làm động tác hấn cuối cùng hung ác vô cùng, Trần Chi Mặc nghiêng người cố gắng né tránh, lưỡi dao xẹt ngang qua mặt hấn.

“Mặc ca –” Trần Mộc Ngôn không biết khí lực từ nơi nào tới, xông đến, đáng tiếc chậm một bước, mặc dù cậu nắm con dao của Triệu Đức Thắng, nhưng là mặt Trần Chi Mặc cũng đã bị thương!

Vừa bang bang mấy tiếng súng, Triệu Đức Thắng đầu bị bắn xuyên, ngã xuống trước mặt Trần Mộc Ngôn.

Trần Mộc Ngôn lui về phía sau mấy bước, trên tay nắm lưỡi dao, trong tay vết máu không biết là đến từ Trần Chi Mặc hay là mình.

“A A” Trần Mộc Ngôn ngốc lăng nhìn Triệu Đức Thắng nằm trên mặt đất, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm Trần Mộc Ngôn, chết không nhắm mắt.

Trần Chi Mặc tới đây, đè lại cổ tay Trần Mộc Ngôn, để cho cậu buông lỏng ra lưỡi dao.

“Mộc Ngôn, em không sao chứ?”

Con dao rơi xuống đất giòn vang làm Trần Mộc Ngôn quay đầu lại, có cảnh sát đi tới muốn dìu, ngay lập tức gọi điện thoại cứu hộ.

Trần Mộc Ngôn ngẩng đầu lên, nhìn thấy vết dao trên má trái Trần Chi Mặc, nhìn thấy mà ghê người.

“Mặc ca! Mặt của anh!” Trần Mộc Ngôn đưa tay muốn đụng vết thương của hắn, mới phát hiện vết thương rất sâu, máu chảy không ngừng.

Trần Chi Mặc hai lời không có nói, chẳng qua là ôm chặt cậu “Hiện tại không sao, không sao.”

Vậy làm sao có thể coi là không có sao?” Làm sao bây giờ? Mặc ca. Thương thế của anh ngay mặt. Khuôn mặt bị thương. . . .” Trần Mộc Ngôn không ngừng tái diễn câu nói kia.

Trần Chi Mặc chẳng qua là ôm lấy cậu, lên trực thăng.

Hắc Lộc cùng đồng bọn hắn toàn bộ bị bắt, ngay cả Đại Đệ rời đi cũng bị truy bắt quy án. Thi thể Triệu Đức Thắng bị mang rời tàu.

Trên phi cơ, đã có nhân viên cứu hộ tiến hành xử lý đơn giản miệng vết thương của Trần Chi Mặc. Khi bọn họ tới bệnh viện, Vương Đại Hữu đã ở đó chờ bọn họ. Khi hắn nhìn thấy vết thương Trần Chi Mặc thì trong ánh mắt khiếp sợ chạm vào tim Trần Mộc Ngôn.

Bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình tốt nhất thành phố, đem hết toàn lực cứu vãn khuôn mặt Trần Chi Mặc.

Trần Mộc Ngôn bởi vì cả người bị hành hạ, bất tỉnh.

Ngày này, tin tức cả nước chú ý nhất chính là gương mặt Trần Chi Mặc bị thương, vô số fan cầu phúc, thậm chí ở bệnh viện ngồi chờ đợi kết quả. Tin tức tạp chí có liên quan Trần Chi Mặc hết, đài truyền hình vì Trần Chi Mặc tạm thời bày ra chuyên mục đặc biệt. Các ký giả hội tụ ở ngoài cửa bệnh viện, bọn họ quây rầy Trần Chi Mặc phẫu thuật, fan tự động duy trì hiện trường trật tự, ngay cả paparazzi bị loại không khí này lây nhiễm, trở thành một thành viên an tĩnh chờ đợi tin tức.

72. Chương 72

Khi Trần Mộc Ngôn tỉnh lại, cậu phát hiện mình nằm an tĩnh trong phòng bệnh, trên cổ tay truyền nước biển.

“Mặc ca. Mặc ca!” Đang lúc cậu thiếu chút nữa bật dậy, có người đem cậu đè xuống.

“Trần Chi Mặc không có sao, cậu tốt nhất nghỉ ngơi!” Người kia lại là Sở Cận.

“Sở đại ca. Tại sao là anh. anh nói anh ta không sao, vết thương trên mặt anh ấy không có chuyện gì sao?”

“Là tôi.Chẳng qua là trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc không có nhìn thấy cậu,là vừa nhìn tờ báo chính là tin tức Trần gia hai người gặp chuyện không may” Trong mắt Sở Cận một chút do dự thoáng qua, Trần Mộc Ngôn đã nhìn ra, nắm chặt tay của hắn, “Vết thương anh ta có phải rất nghiêm trọng hay không?”

Thở dài một cái, Sở Cận thấp giọng nói: “Lừa cậu cũng không có ý nghĩa. độ sâu vết thương vượt qua tường tượng của những chuyên gia kia ,khép lại sau không có thể không lưu vết sẹo . Đợi đến vết thương của hắn khép lại sau,bác sĩ chỉnh hình sẽ căn cứ tình huống đối với hắn tiến hành điều chỉnh.”

“Vậy hắn còn có thể lên TV không?”

Truyền hình là sự nghiệp của Trần Chi Mặc ,hắn mới ba mươi tuổi, còn con đường rất dài có thể đi!

Sở Cận sờ sờ cái trán Trần Mộc Ngôn,“Cậu yên tâm, Trần Chi Mặc coi như trên mặt có sẹo, vẫn không người nào có thể vượt qua phong thái hắn !”

“Tôi muốn đi thăm anh ấy !”

“Chính thân thể cậu còn chưa xong mà! Bác sĩ nói cậu cần thăng bằng chất điện phân trong cơ thể” Sở Cận mắt hoa đào xinh đẹp híp lại một chỗ.

“Tôi muốn thăm anh ấy.”Trần Mộc Ngôn nhìn vào trong mắt đối phương ,Sở Cận hơi sững sờ, biết cậu kiên trì.

“Được rồi, tôi đỡ cậu qua.”Sở Cận đem cậu đỡ xuống giường.

Thân thể Trần Mộc Ngôn vẫn như cũ có chút vô lực, dọc theo vách tường đi tới phòng bệnh Trần Chi Mặc.

Sở Cận thay cậu mở cửa, Trần Mộc Ngôn đi vào, nhìn Trần Chi Mặc nằm trên giường ,ánh mắt ướt lên.

Hắn ngủ vô cùng an bình, phẳng phất như vết thương trên mặt một chút cũng không đau. Băng gạc màu trắng băng trên má trái hắn,đối với Trần Mộc Ngôn mà nói lại có vẻ chói mắt.

Cậu dè dặt vươn tay ra, chỉ xẹt qua lông mi Trần Chi Mặc ,sống mũi hắn vẫn như cũ cao ngất, nhìn ra ngũ quan pháp phông là như thế vừa đúng. Có phải bởi vì quá hoàn mỹ hay không, mà hoàn mỹ luôn là không dài lâu .

“Anh ấy tại sao vẫn ngủ?” Trần Mộc Ngôn quay đầu lại nhìn về phía Sở Cận, lúc này Trần Chi Mặc đưa tay nắm Trần Mộc Ngôn,khóe miệng hơi hướng về phía trước, cười vô cùng yên lặng.

“Tối?” Bờ môi của hắn khép mở góc độ không lớn, vì phòng ngừa vết thương trên mặt nứt ra.

Sở Cận gạt đầu ý bảo sau, mở cửa rời đi, chỉ còn hai huynh đệ bọn họ .

“Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn nhẹ nhàng kêu, lúc này mới phát hiện mình không biết đối với Trần Chi Mặc nói cái gì cho phải.

Ngón tay Trần Chi Mặc điểm điểm chóp mũi cậu,chạm rãi hướng về phía trước, đẩy ra tóc của cậu,ánh mắt nhu hòa làm Trần Mộc Ngôn muốn khóc.

“Thật xin lỗi. Nếu như không phải em” Trần Mộc Ngôn nghẹn ngào.

“Nếu như không phải em,rất nhiều chuyện anh không biết mình có thể bỏ.”Trần Chi Mặc khẽ mỉm cười, hướng một bên , bảo Trần Mộc Ngôn ở bên cạnh hắn nằm xuống.

Trần Mộc Ngôn cẩn thận từng li từng tí nằm ở trên cánh tay đối phương ,bị đối phương nhẹ nhàng ôm, thậm chí hô hấp của Trần Chi Mặc cũng gần ở bên tai.

“Nếu em cảm giác thật muốn xin lỗi anh,vậy thì hôn anh một chút đi.” Trần Chi Mặc dùng ngữ điệu đùa giỡn nói, “Thật ra thì nói thật cho em biết,nếu như phi cơ vẫn chưa tới, anh thật sẽ ở nơi đó ôm em.”

Hắn không nghĩ tới, Trần Mộc Ngôn thật nâng đầu hôn lên môi của hắn.

Đang lúc Trần Mộc Ngôn muốn lùi về , tay Trần Chi Mặc giữ lại sau ót của cậu,thừa dịp môi cậu còn chưa khép lại, lần nữa xâm lấn, không ngừng tái hôn, tựa hồ như thế nào cũng không đủ.

Hai người đều nghiêng thân ,Trần Mộc Ngôn nhắm mắt lại, nhịp tim cuồng liệt, cậu không còn cảm giác xấu hổ làm cậu lui bước ,cậu chẳng qua là vũng vàng bắt được người mình tưởng niệm.

Trần Chi Mặc đưa ra một cái tay khác, hoàn toàn đem Trần Mộc Ngôn vòng vào trong ngực của mình, ngăn ngửi tái diễn đụng chạm trở nên lâu dài, không khí tựa hồ cũng ngưng tụ ,trong đầu rốt cục chỉ còn lại lẫn nhau.

“Thích anh không?Mộc Ngôn?” Chóp mũi Trần Chi Mặc dựa vào Trần Mộc Ngôn,rũ mắt,nhẹ giọng hỏi.

Trần Mộc Ngôn đưa tay ôm lấy đối phương, “Coi như thật giống như Anna nói ‘ yêu anh tựa như yêu một tuồng kịch ’, em nhập vai quá sâu, không biết như thế nào quay đầu lại.”

“Anh nhưng tuyệt không muốn em quay đầu lại.”

“Nói cho em biết, về mặt của anh, bác sĩ nói thế nào?”

Đây là vấn đề Trần Mộc Ngôn quan tâm nhất .

“Ừ. Hẳn nói muốn mặt anh giống như trước hoàn hảo là không thể,nhưng là chỉ cần khép lại là tốt, chỉ lưu lại dấu vết mờ mờ, sẽ không hù được người .”

“Như vậy vai diễn?Anh còn có thể diễn sao?” Trần Mộc Ngôn trợn to hai mắt nhìn đối phương.

Trần Chi Mặc ha hả cười một cái, “Em cái bộ dáng này thật đáng yêu, thật là muốn khi dễ em !”

“Chớ hỏi một đằng, trả lời một nẻo !Mau nói em biết a!”

”Cho dù là chỉnh hình cũng không cách nào làm vết sẹo biến mất, kết quả tốt nhất cũng chỉ là lưu lại vết thương không nổi bật .Em nghĩ a, anh đóng phim vĩnh viễn không thể nào không cần đặc tả ống kính đi? Một khi có đặc tả, người xem sẽ rất dùng sức đi xem vết thương kia, ngược lại bỏ quên bộ phim.”

“Ý của anh là anh sau này không thể làm diễn viên ?”

”Không thể làm diễn viên rất nghiêm trọng sao? Trừ diễn viên, anh cũng có rất nhiều những chuyện muốn làm khác,hơn nữa còn so với đóng phim quan trọng hơn.

“Chuyện gì?”

“Ừ.” Trần Chi Mặc giao hoát cười một tiếng, đưa tay làm thành micro đưa tới bên mép, “Phía dưới là ký giả siêu cấp tạp chí tối bất quáí .Anh để Trần Chi Mặc top danh sách chuyện muốn làm nhất là cùng Trần Mộc Ngôn ,tranh thủ một tháng không xuống giường, thứ hai là Trần Chi Mặc hy vọng có thể cùng Trần Mộc Ngôn ở phòng tắm, phòng làm việc công ty, buồng xe cùng với đủ loại nơi đều phải làm một lần, thứ ba chính là.”

“Được rồi ! Được rồi !Anh nói càn nữa em đánh chết anh !”Trần Mộc Ngôn đưa tay che miệng đối phương ,không nghĩ tới đối phương cứ như vậy hôn phượng lòng bàn tay cậu,cậu vội vàng đem tay rút về, “Anh không thể trả lời đằng hoàng sao?”

“Chuyện anh có thể làm rất nhiều,nói thí dụ như chủ tịch Trần thị ,du lịch vòng quanh thế giới, viết kịch bản a. Nghề diễn viên này đã làm anh rất mệt mỏi, có thể ở thời điểm huy hoàng nhất dừng lại, so với rất nhiều tiếng vỗ tay quyến luyến những minh tinh điện ảnh khác có thể cưỡng bách mình ,anh đã tốt hơn rất nhiều .”

“Mặc ca.” Trần Mộc Ngôn ánh mắt vừa chua xót,đối phương dùng vẻ mặt mấy phần đau lòng nhìn về phía cậu, hôn mắt cậu.

“Trần Mộc Ngôn em cho tới bây giờ đều không mềm yếu, vô luận ở trong hoàn cảnh như thế nào em cũng sẽ suy nghĩ đối mặt mà không phải trốn tránh, em cũng chưa bao giờ rơi nước mắt, cho dù em còn là Diệp Nhuận Hành ,anh cũng chưa từng thấy mắt của em lóe lệ quang. Em làm anh cảm thấy vừa hâm mộ vừa đổ kỵ.”

“Một paparazzi có cái gì tốt đồ kỵ”

“Anh đồ kị em rõ ràng làm chuyện mình không thích, bị hiện thực đè ép, trong đôi mắt lại như cũ có hi vọng. Nếu như mắt của em có lệ, sẽ làm anh thấy không rõ ở trong đó có gì.”

Trần Mộc Ngôn cười một chút, “Anh đâu chỉ là ảnh đế a, quả thật nên đi viết kịch bản.”

“Tốt, em buồn, người của anh có rất nhiều con đường có thể đi. Bất quá anh hiện tại liền muốn hảo hảo ôm em.”

Sở Cận ngoài cửa, xuyên qua khe cửa nhìn thấy hai người ôm nhau, thở dài một cái, cúi đầu, rồi lại khẽ mỉm cười.

Anna mời vệ sĩ chuyên nghiệp canh giữ cửa phòng bệnh Trần Chi Mặc, điều này làm ký giả tới trước dò xét tin tức khó có thể tiến lên.

Cô đem một hộp ghi hình mang đến trước mặt Trần Chi Mặc, trên mặt là nụ cười mập mờ, “Có muốn để xem một chút hay không, mặc dù kỹ thuật quay cùng ánh đèn rồi tình rồi mù, nhưng đủ mạnh thẳng diễn viên. Cảnh sát nếu là không đến, em đoán chừng anh liền đem Trần Mộc Ngôn ăn vào trong bụng đi?”

“Đúng vậy, cho nên cuốn băng này chờ tôi trở về nhà từ từ thưởng thức đi. Nếu là ở chỗ này xem một chút có cảm giác, kích động đối với vết thương đang khép không có lợi.” Trần Chi

73. Chương 73

“Tôi không sao, ” Trần Mộc Ngôn cười cười, “Bất quá thiếu chút nữa có chuyện.”

Cậu tránh ra để Thẩm Thanh đi vào.

Một người ở trên ghế, một người ở trên giường, tựa hồ không biết nói cái gì cho phải.

Mười mấy giây sau, mở miệng nói chuyện trước là Thẩm Thanh .

“Có một lần. Diệp Nhuận Hành gặp tai nạn, tôi cũng không có thể ở bên cạnh hắn. Tôi ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không dám nhìn.”

“Vậy cũng không có biện pháp, bị đụng vô cùng khó coi a.” Lời này vừa nói ra, Trần Mộc Ngôn lại có chút hối hận, mình tại sao sẽ biết thi thể Diệp Nhuận Hành khó coi đây.

“Sau tôi đi hỏi, mới biết cậu cũng thoát khỏi tai nạn, hơn nữa còn là cùng hắn xảy ra tai nạn.” Thẩm Thanh đùa bốn ngón tay, đây là việc lúc cô khẩn trương thường làm.

Trần Mộc Ngôn đưa tay đè xuống tay của cô, “Đừng lo lắng, lần này tôi chuyện gì cũng không có.”

Thẩm Thanh nhìn cậu, gật đầu một cái, thanh âm khẽ run, “Tôi. Làm sao không thấy rõ cậu chứ? Bởi vì tôi bị tự ái bịt kín mắt. Cậu nói không sai. Trời cao cho chúng ta không chỉ một cơ hội, tôi nhưng không bắt được.”

“Không bắt được không chỉ là cậu, cũng bao gồm tôi.” Trần Mộc Ngôn cười lên, mặt mày nhẹ nhõm lây đến Thẩm Thanh, “Hiện tại rất tốt, chúng ta đứng ở khoảng cách thích hợp nhất, mặc dù tổn thương lẫn nhau cũng có thể tốt như lúc ban đầu. Nhưng là càng gần, đã thương sẽ càng đau. Mà dừng ở nơi này, cậu vĩnh viễn đều là Thẩm Thanh tôi biết, lòng tự ái rất trọng yếu, nhưng phải dùng cảm tính cùng lý tính đối đãi hết thấy.”

Thẩm Thanh nhắm mắt lại, thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ áp lực đè ép đã lâu trong nháy mắt phóng thích ra ngoài.

Bọn họ đã từng là bánh răng thích hợp nhất, chẳng qua là không cẩn thận một nơi bề, hai người một khi có lỗi, khi hợp lại trở về chỗ cũ, đã không cách nào phối hợp lẫn nhau xoay tròn.

Hai ngày sau, Trần Mộc Ngôn chính thức xuất viện, khôi phục khóa học.

Trước khi rời đi phòng bệnh ,cậu tới chỗ Trần Chi Mặc .

Không biết có phải là bởi vì ở trong bệnh viện đợi quá nhàm chán hay không ,Trần Mộc Ngôn chỉ cần đứng ở nơi Trần Chi Mặc có thể chạm đến ,hắn sẽ đem cậu kéo qua ôm vào trong ngực, Trần Mộc Ngôn thậm chí cảm giác mình biến thành cái gối ôm cỡ lớn.

“Hôm nay phải đi học?”

“Ừ,em đã bỏ học gần một tuần ,hoàn hảo có bạn học giúp em xin Trịnh giáo sư tha thứ. Nếu như em không kịp tới khóa sau,sang năm sẽ phải bắt đầu từ đầu .”

“Được rồi.” Thanh âm Trần Chi Mặc có mấy phần tịch mịch ,nhưng là Trần Mộc Ngôn biết hắn giả bộ, loại vẻ mặt này cùng ngữ điệu là hắn cố ý làm người mềm lòng mới có thể làm ra ,hiệu quả cùng cấp với cô gái làm nũng, “Vậy em tan lớp sau sẽ đến bệnh viện cùng anh ăn cơm tối đi?”

“Bệnh viện này y tá xinh đẹp như vậy, anh cần em tới làm gì?”

“Họ xinh đẹp nữa cũng không phải là thức ăn của anh a.”Trần Chi Mặc ở bên gáy cậu hôn một cái mới buông lỏng tay ra.

Trần Mộc Ngôn mới vừa đi tới cửa bệnh viện, liền gặp phải ký giả tập kích. Mặc dù có vệ sĩ Trần gia hộ tống, nhưng vẫn là khó có thể đột xuất vòng vây. Thời khắc mấu chốt, Tô Trăn ra sân cứu cậu.

“Trần Mộc Ngôn—”Tô Trăn đứng ở ngoài đám người ,giơ giơ lên kính râm trong tay ,chẳng những đưa tới một đám fan canh chừng ở bệnh viện chần động, ngay cả các ký giả cũng trong nháy mắt thay đổi đầu sungs.

Tô Trăn luôn luôn khiêm tốn ,ý đồ lớn tiếng kêu tên của mình Trần Mộc Ngôn dĩ nhiên hiểu,cậu sẽ không cô phụ hy sinh của Tô Trăn ,nhanh chóng thoát khỏi đám người.

Trở lại trường học, không ít bạn học bày tỏ quan tâm. Một tuần không đi học, Trần Mộc Ngôn nghe cũng không hề cật lực,chủ yếu vẫn là bằng vào kinh nghiệm thực tập ở bệnh viện cùng những gì bình thường cậu đọc tích lũy được.

Trở lại nhà trọ mới hơn bốn giờ chiều. Trần Chi Mặc có thương tích ,để tăng tốc độ khép vết thương đương nhiên là ăn cá quả tương đối khá.

Trần Mộc Ngôn chưng cá lóc sau đi tới bệnh viện, đi thang máy đến phòng bệnh Trần Chi Mặc ,Vương Đại Hữu đang ngồi ở trên ghế.

“Đại Hữu ca, anh thế nào ở bên ngoài đợi không đi vào?”

“Ừm,Phó tổng Amaze đang ở bên trong cùng anh cậu nói chuyện.” Vương Đại Hữu vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh ,“Cậu cũng ngồi xuống chờ một chút đi.”

“Phó tổng?”

Trần Chi Mặc là nghệ sĩ hình tượng tốt nhất nổi tiếng nhất kiếm tiền nhiều nhất ở Amaze,cậu có thể hiểu được công ty đối với Trần Chi Mặc bị thương để ý .Chẳng qua là lần này tới hơn phân nửa là vì hiểu rõ thương thế của hắn như thế nào.

Chẳng qua là nếu như bọn họ biết Trần Chi Mặc sau này không thể đóng phim nữa,sẽ đối đãi như thế nào với hắn?

Trần Mộc Ngôn không khỏi khản trương lên, “Vương đại ca. Bọn họ có thể cùng đại ca tôi hủy bỏ hợp đồng hay không?”

“Hủy bỏ hợp đồng?Cũng sẽ không, coi như không thể đóng phim , anh cậu còn có thể làm chủ.” Vương Đại Hữu chê cười một tiếng, “Này không có xác định Chi Mặc không cách nào trở lại màn ảnh ,có không ít tiết mục ti vi yêu hắn làm chủ trì đây.”

“Như vậy à” Trần Mộc Ngôn hơi tốt hơn một chút.

Mấy phút sau, cửa mở ra.

Một người đàn ông cao gầy mặc tây trang thoải mái đi ra. Hắn tóc ngắn có vẻ ngay thẳng, màu đen điểm giữa vài hạt màu bạc. Ngũ quan cùng nghệ sĩ dưới công ty có chút giống, chẳng qua là mang theo vài phần kiêu ngạo.

Trần Mộc Ngôn nhớ tới Đinh San San nửa cười giỡn đã nói, nam nhân kiêu ngạo hơn phân nửa là bởi vì tùy hứng.

Mà cái nam nhân bốc đồng dừng ở trước mặt Trần Mộc Ngôn, ánh mắt từ chỗ cao rơi xuống, “Trần Mộc Ngôn?”

“Là tôi. . . . Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Không có gì, chẳng qua là không nghĩ tới phiền toái đều lớn như vậy.” Nói xong, hai tay của hắn rút ở trong túi rồi rời đi.

Trần Mộc Ngôn nhìn bóng lưng của hắn, cửa truyền đến thanh âm của Trần Chi Mặc, “Tiểu Ngôn – là em tới sao?”

“Dạ.” Trần Mộc Ngôn đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Trần Chi Mặc đã đối với cậu gang hai tay, cậu chỉ đành phải tránh hắn, đem cơm hộp đặt lên bàn, “Mặc ca, uống chút canh cá.”

“Ừ.” Trần Chi Mặc vẫn là ôm lấy hông của cậu, tại sống lưng cậu hôn lên hai cái mới buông ra, “Hai ngày nay trên mặt có điểm ngứa.”

Trần Mộc Ngôn xoay người bắt được tay hắn muốn ấn bằng gạc, “Đó là vết thương anh đang phục hồi, không nên tùy tiện gãi.”

Trần Chi Mặc ngẩng đầu lên, hắn luôn luôn lấy khí chất thành thực ôn nhu nổi tiếng thế nhưng dùng mấy phần ngữ điệu ăn vạ nói, “Vậy em hôn anh đi, như vậy anh vẫn nhớ cảm giác em hôn anh, cũng sẽ không nhớ vết thương trên mặt.”

Trần Mộc Ngôn bĩu môi, “Uống canh đi!”

Trần Chi Mặc không có tiếp tục ăn vạ, đem cơm hộp mở ra dùng cái muỗng múc canh.

“Đúng rồi, Mặc ca, mới vừa rồi nam nhân đi ra là người nào a?”

“Thế nào, nhìn hắn dáng dấp không tệ nhiều tiền, tim đập rộn lên?” Trần Chi Mặc nửa cười giỡn nói.

“Hắc hắc! Người nào cùng anh một dạng a!”

Trần Chi Mặc để xuống cái muỗng, đầu tiên tới trước mặt của cậu, “Em biết không? Người nam nhân kia mới vừa rồi sắc dụ anh.”

Trần Mộc Ngôn thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc, “Mặc ca, hắn hình như là Phó tổng đi? Còn dùng sắc dụ anh!”

“Không có biện pháp, đại khái anh kỹ thuật thật rất tốt, để cho hắn đặc biệt hoài niệm đi. . . .” Trần Chi Mặc làm bộ như không có chuyện gì xảy ra dùng cái muỗng đâm thịt cá trong canh.

“Cái gì? Anh trước kia cùng hắn ở chung một chỗ?” Trần Mộc Ngôn giọng lên cao, chẳng qua là đối phương vẫn như cũ lơ đãng.

“Hắn chính là cái tình đầu ở trên sân thượng.” Trần Chi Mặc dùng không nhanh không chậm nói ra tin tức bất ngờ, đáng tiếc paparazzi không ở đây.

“Hả?” Trần Mộc Ngôn nghiêng đầu chưa phản ứng kịp.

Trần Chi Mặc trên môi mơ hồ có một hạt ý cười, nụ cười như thể thuộc về quá khứ, “Cao trung cùng hắn làm chỉ biết ba hắn là ông tổng công ty diễn nghệ. Hắn bị đưa đi Mỹ sau chúng ta liên lạc liên lạc. Hắn rất trọng thể diện, anh đoán hắn nhất định đang chờ anh gọi cho hắn, mà anh đây. . . . Tựa hồ cũng đang đánh cuộc, nếu như anh không chủ động liên lạc hắn, hắn có thể liên lạc anh hay không. Kết quả. . . . Chúng ta cứ như vậy bế tắc. Bế tắc đã lâu, rất nhiều chấp nhất gì đó cũng như vậy không vực dậy nổi.”

“Mặc ca, anh đừng nói em là anh cố ý đăng ký vào Amaze.”

“Anh là cố ý, muốn nhìn một chút xem chúng ta gặp nhau lần nữa thì như thế nào. Bất quá anh ở amaze lâu như vậy, hai năm trước mới rốt cục gặp được hần.”

“Oh,cảm giác như thế nào?”

Trần Chi Mặc cười một tiếng, “Tựa như chén canh cá, đã nguội.”

“Hả?”Trần Chi Mặc tỷ dụ luôn làm Trần Mộc Ngôn rất lâu mới có thể hiểu.

“Hần vẫn như trước hăng hái, làm cho người ta muốn xé bỏ niềm kiêu ngạo của hần nhìn hần yếu ớt ,tựa như khi ở cao trung anh ở trên sân thượng đối với hần làm như vậy.” Trần Chi Mặc ngón tay nâng lên cảm Trần Mộc Ngôn ,chậm rãi ma sát ,phẳng phất như vuốt ve năm tháng , “Nhưng anh đã không phải là Trần Chi Mặc lúc trước”

Trần Mộc Ngôn vẫn còn chờ câu tiếp theo của hần, môi đối phương cũng đã dính vào, êm ái nhếch lên,chậm chạp xâm nhập, dần dần nóng bỏng , khi Trần Mộc Ngôn vỗ bờ vai của hần ý bảo hần buông ra ,Trần Chi Mặc tựa như không đủ ,trở nên bạo liệt ,Trần Mộc Ngôn kéo áo của hần về phía sau ,mấy giây sau Trần Chi Mặc mới buông cậu ra.

“Trần Chi Mặc!” Trần Mộc Ngôn trừng hướng đối phương, ai biết hần lại ha hả nở nụ cười.

“Ai bảo em nghe mê mẩn như vậy ,hại anh muốn khi dễ em.”

“Tựa như khi dễ hần?”

Trần Chi Mặc nhìn cậu,đang lúc Trần Mộc Ngôn muốn xoay người rời đi, hần mở miệng nói: “Không giống nhau. Nếu như em có kiêu ngạo anh sẽ không muốn phá vỡ nó,anh sẽ làm bản thân trở thành niềm kiêu ngạo của em.”

“Mặc ca?”

“Em luôn là để cho anh cẩn thận lo được lo mất, sợ tới một phần sẽ làm tổn thương đến em,lui về phía sau từng bước em sẽ cách xa.”

Trần Mộc Ngôn gật đầu cười một tiếng, “Mặc dù nghe giống như là lời thoai trong phim,được cái dễ chịu.Bất quá anh phải nói cho em biết, tại sao tên kia phải gọi em là phiền phức?”

“Cái đó a. . . .” Trần Chi Mặc giống như là nhớ tới chuyện gì buồn cười, “Đệ đệ của anh Trần Mộc Ngôn thích từ Mĩ gửi một chút thư tràn đầy ngữ pháp cùng lỗi chính tả cho anh, bên trong không thiếu một chút câu buồn nôn,anh đưa cho Cao Chí Dương xem,không nghĩ tới hần không cảm thấy buồn cười, ngược lại có chút ăn dấm đệ đệ có thể không có chút nào che giấu biểu đạt cảm giác đối với anh đi.”

Nhắc tới Trần Mộc Ngôn trước kia ,Trần Mộc Ngôn không khỏi hỏi: “Như vậy hiện tại ?Anh còn oán hận đệ đệ anh không?”

74. Chương 74

“Đó không phải là oán hận, là đồ kỵ. Anh đồ kỵ hần được mẹ lựa chọn,cha kế hần cũng so với Trần Lạc xứng đáng hơn.Anh muốn gì hần đều có , nhưng hần vẫn còn muốn từ chỗ anh lấy được yêu. Hần càng muốn lấy được, anh càng không muốn cho hần.” Trần Chi Mặc ngửa đầu lên,nhíu lên chân mày, “Có lẽ em sẽ nói lòng của anh quá ác. Nhưng trên thực tế anh cùng hần không cùng nhau lớn lên, nếu như nói anh đối với hần có cái tình huynh đệ gì,vậy thì thật là đang diễn trò. Nhưng Anh chưa từng nghĩ tới hần chết, anh thậm chí cảm thấy hần tựa như tiểu vương tử bóc đồng vẫn luôn đi sau móng anh,cũng chưa chắc không tốt.”

“Ừ,nghe anh nói những lời này em thật cao hứng. Bởi vì em tin tưởng Cao Chí Dương nhất định chưa nghe anh nói những thứ này.”

Hai tuần lễ sau ,Trần Chi Mặc tháo băng gạc ,bởi vì vết thương kết vảy không có như lúc ở kho hàng thoát nhìn làm cho lòng người kinh sợ,chỉ còn lại một đạo vết nâu.

Bác sĩ kiểm tra hình dáng vảy kết sau,rất vui vẻ nói bởi vì vết cắt chỉnh tề, vảy tróc ra vết thương cũng tương đối nhạt.

Nhưng Trần Mộc Ngôn biết, đã có vết thương, Trần Chi Mặc không thể làm diễn viên .

Chiều hôm đó, Trần Chi Mặc sắp sửa xuất viện,ngoài bệnh viện ký giả là bình thường ngồi chồm hổm thủ tại chỗ này gấp ba.

Trần Mộc Ngôn giữa trưa bắt đầu liền muốn từ đám ký giả quần chúng chen qua, nhưng là bất đắc dĩ chỉ có một mình.Đang lúc cậu có chút bể đầu sứt trán ,Trần Chi Mặc gọi điện thoại cho cậu,dùng thanh âm buồn cười nói đã đoán cậu không vào được,bảo cậu trực tiếp lái xe tới chỗ quản lý công ty.

Quả nhiên, 2 phút sau Vương Đại Hữu ở bệnh viện trên bậc thang tuyên bố Trần Chi Mặc sẽ ở hội chiêu đãi ký giả Amaze cử hành ,bất kỳ ký giả muốn gặp được Trần Chi Mặc xin tới hội trường chờ đợi.

Trần Mộc Ngôn vội vàng khởi động xe, nếu tới Amaze trước ký giả,cậu ngay cả chỗ đậu xe cũng đừng nghĩ có. Cậu vừa tới phòng làm việc Vương Đại Hữu ,Chu tỷ đang ở bên trong chờ cậu,cho cậu một thẻ công tác.

Hội chiêu đãi ký giả của Trần Chi Mặc thật to vượt qua tưởng tượng Trần Mộc Ngôn ,nơi này lúc đầu có thể chứa ba, bốn trăm người, cảm giác tựa như giảng đường ở trường học.Mặc dù như vậy, ký giả tới phỏng vấn sẽ lấp đầy, ngay cả không gian đi lại cũng không có. Một số nhà đài đã chỉnh máy quay chuẩn bị truyền hình trực tiếp .

Trần Chi Mặc vừa đi vào ,loang loáng đèn liền lách tách,hắn còn chưa ngồi xuống, những ký giả kia liền giơ micro chen lấn,như là dâng lên trào lưu muốn đem Trần Chi Mặc nuốt hết.

Trần Chi Mặc đi qua bên người Trần Mộc Ngôn, ý bảo cậu và mình cùng nhau ngồi ở trên đài phỏng vấn .

“Em. . . . Em cũng phải đi lên?”

“Dĩ nhiên, em là người ủng hộ anh nhất,không đúng sao?”

Hai người ngồi xuống, Cao Chí Dương cùng Vương Đại Hữu cũng đi vào.

Ánh mắt lạnh như băng quét qua gáy Trần Mộc Ngôn,cậu vừa quay đầu lại đã nhìn thấy ánh mắt trào phúng của Cao Chí Dương.

Nhìn Trần Mộc Ngôn vẫn nghiêng đầu, Trần Chi Mặc chế trụ ngón tay của cậu,cười nói: “Đừng nhìn chăm chăm vào nam nhân khác ,anh rất ghen em cũng không phải không biết.”

Trần Mộc Ngôn ở trong bệnh viện liền bị hắn trêu rất nhiều lần, hiện tại cũng miễn dịch, chẳng qua là thu liễm tâm thần, nhìn thấy tia sáng kia lóe lên không ngừng ,cậu cảm thấy có chút nhức đầu.

Khi tất cả mọi người ngồi xuống sau, Vương Đại Hữu đứng dậy ý bảo các ký giả an tĩnh.

Trần Chi Mặc tới bên micro,hắn chẳng qua là khẽ mỉm cười, dưới đài những ký giả chen lấn giống như thời gian dừng lại.

“Phía dưới mọi người hãy nghiêm túc nghe tôi nói, trước khi tôi chưa nói xong đừng cắt lời tôi.Khi tôi nói xong hết,sẽ lưu lại thời gian cho ký giả hỏi.Không biết chư vị truyền thông có nguyện ý phối hợp hay không.”

Trần Chi Mặc giọng không nhanh không chậm, vang vọng trong không gian, không biết hắn sắp sửa nói gì, Trần Mộc Ngôn có chút khẩn trương, theo bản năng nắm chặt tay Trần Chi Mặc .Dưới đài các ký giả mọi ánh mắt ngưng tụ ở trên người của hắn.

Trần Chi Mặc mở miệng nói: “Hôm nay tôi muốn tuyên bố chuyện thứ nhất chính là, bởi vì vết thương trên mặt tôi, tôi rất có lỗi thông báo với mọi người rằng tôi không cách nào trở lại màn ảnh nữa.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường một mảnh xôn xao, vốn là tạm thời bình tĩnh lần nữa mãnh liệt lên, hiện trường tràn đầy các ký giả hỏi lên.

Mà bên ngoài các ký giả đang trực tiếp tụ đầy người trước màn ảnh LED ,dân chúng nhìn lên người kia vẫn như cũ khuôn mặt tuấn mỹ ,mà ngay cả trước cửa kính các tiệm trong thành phố,người đi đường đi ngang qua cũng nhìn không được nghỉ chân, radio trên xe taxi cũng có thể thu được phỏng vấn .

Trong khoảng thời gian ngắn, tựa hồ cả thế giới đều chú ý Trần Chi Mặc.

Trần Mộc Ngôn nhìn khuôn mặt thản nhiên của mặt Trần Chi Mặc ,“Anh. Thật không làm diễn viên ?”

“Đúng vậy, không làm . Luôn diễn người khác cũng sẽ chán ngấy .” Trần Chi Mặc nụ cười vẫn lạnh nhạt như cũ.

“. Là em hủy diệt kiếp sống diễn viên của anh sao?”

“Không phải , không có người có thể hủy diệt anh.”Trần Chi Mặc tới bên micro,lớn tiếng nói, “Lời của tôi vẫn chưa nói hết, xin mọi người an tâm một chút chờ đợi.Còn chưa tới lúc hỏi mà,mọi người gấp gáp như vậy, về phần chuyện về sau tôi không làm diễn viên sẽ nói cách nào.”

Cả đại sảnh lần nữa yên tĩnh lại, tựa hồ theo mỗi một câu của Trần Chi Mặc cũng thiêu động cảm xúc mọi người .

“Phần sau tôi muốn nói chính là, Amaze đã chuẩn bị kế tiếp, nhưng không phải là làm diễn viên mà là làm một đạo diễn.”Lời Trần Chi Mặc không ngừng làm ký giả dưới đài xôn xao, ngay cả Trần Mộc Ngôn cũng ăn cái kinh ngạc.

“Tôi vốn chính là tốt nghiệp khóa đạo diễn ,làm diễn viên nhiều năm như thế thật ra thì để tích lũy chính là muốn một ngày nào đó có thể trở lại làm đạo diễn. Lần bị thương này cũng coi như là cơ hội, để cho tôi có thể trở về con đường tôi muốn.”Trần Chi Mặc thân thể dựa vào phía sau ,một bộ thích ý ,“Thứ tôi cần nói đã xong,còn lại liền do đại diện của tôi Vương Đại Hữu tiên sinh cùng với Phó tổng công ty Cao Chí Dương tiên sinh đáp cho mọi người.Mọi người cũng biết thương thế tôi vẫn còn,cần nhiều nghỉ ngơi hơn”

Nói xong, Trần Chi Mặc đứng dậy, vỗ vỗ Trần Mộc Ngôn như cũ gốc ở đó , “Đi thôi.”

Cao Chí Dương oanh một cái từ chỗ ngồi đứng lên, trùng bóng lưng Trần Chi Mặc ,đối phương nhưng chỉ quay đầu lại cười một tiếng, dùng ngữ điệu vô cùng tín nhiệm nói : “Hết thấy đều giao cho cậu.”

Chỉ một thoáng,công kích của ánh đèn flash lần nữa bắt đầu, các ký giả phóng mạnh về phương hướng Trần Chi Mặc ly khai, bảo vệ chỉ có thể tiến lên giang hai cánh tay ngăn lại, Trần Chi Mặc chột nấp chặt cổ tay Trần Mộc Ngôn,lôi cậu rời đi hội trường.

Đóng cửa lại trong nháy mắt còn có thể nghe thanh âm máy chụp hình sắc bén,Trần Mộc Ngôn nhìn chăm chăm cánh cửa, vẫn còn bộ dáng sợ hãi .

“Đi thôi, chúng ta có thể trở về nhà, thừa dịp các ký giả vẫn còn ở trong hội trường.” Ngón tay Trần Chi Mặc gõ gõ ngay đầu cậu, “Hồi thần ! Tiểu Ngôn!”

“A. Được. ”

Hai người đi tới ga-ra,Trần Chi Mặc trực tiếp đi về phía xe Honda của Trần Mộc Ngôn,“Ngồi xe của em trở về, trên đường sẽ không quá nổi bật.”

Trần Mộc Ngôn gật đầu, xe chạy ra ngoài, dọc theo đường đi phàm là nơi có màn ảnh đều chiếu hội chiếu đại ký giả ,bởi vì người đi đường nghỉ chân cộng thêm taxi muốn xem sự tình phát triển cho nên trực tiếp đem xe dừng lại đem đầu đưa ra cửa sổ nhìn màn ảnh, giao thông chung quanh bị nghẽn,mà người khởi xướng lại mang kính râm một bộ không liên quan đến mình ngồi ở trong xe.

“Tiểu Ngôn, hôm nay giao thông tình huống rất tệ a.”

“Đúng vậy” Trần Mộc Ngôn thấy người là sợ chú ý tới bên cạnh Trần Chi Mặc, ngay cả cái loa cũng không dám nhả loạn.

Vốn là lộ trình ước chừng hai mươi phút lại thành hơn một giờ, ngay cả ngoài nhà trọ BucKingHam không ít ký giả ngồi trên chiếu tựa hồ sẽ chờ Trần Chi Mặc trở lại.

Trần Mộc Ngôn một phen đề xuống đầu Trần Chi Mặc ,đối phương lăm bằm phát ra thanh âm không hài lòng .

Bởi vì lái vào chẳng qua là một chiếc Honda, không có hấp dẫn chú ý đến những paparazzi ngồi chồm hổm thủ đến một mỗi ,biết bọn họ an toàn lái vào cửa,Trần Chi Mặc mới ngẩng đầu lên.

Lúc này tựa hồ có ký giả phản ứng kịp: “Này – hình như là xe đệ đệ Trần Chi Mặc !”

Mọi người ủa lên, nhưng lối vào đã đóng, xa xa nghe tiếng hô các ký giả ,Trần Mộc Ngôn thở dài nói: “Hoàn hảo em bây giờ không phải là Diệp Nhuận Hành” Nếu không cậu có thể tưởng tượng mình cũng là một trong những ký giả kia .

“Nếu quả như thật là Diệp Nhuận Hành tại bên ngoài coi chừng, anh sẽ đem hân kéo lên xe mang vào trong phòng, cho hân một cơ hội lấy tin.”

“A, không nhìn ra Diệp Nhuận Hành có ưu đãi như vậy a.”

“Em nghĩ sai rồi, lấy tin xong, anh sẽ phải quy tắc ngầm hân.” Trần Chi Mặc đầu bu lại, trong ánh mắt vui vẻ có mấy phần sùng ái còn có mấy phần mập mờ.

Trần Mộc Ngôn quay đầu sang chỗ khác mở cửa xe, “Xuống xe !”

Cho đến khi tới cửa thang máy, Trần Chi Mặc mới chậm rãi đi tới phía sau cậu.

Về đến nhà, mới vừa mở cửa, Trần Mộc Ngôn liền bị đối phương từ phía sau ôm, Trần Chi Mặc chân dài đạp một cái, cửa liền đóng lại.

“Mặc ca!” Trần Mộc Ngôn bắt được tay đối phương đang muốn xuống phía dưới ,mới vừa nghiêng đầu, đôi môi liền bị ngập vào.

Cậu bị Trần Chi Mặc khống chế qua cửa, đi tới thang lầu.

Đối phương thỏa thích hôn cầm cùng cổ cậu, hơi thở nhiệt liệt lúc tràn ngập, chạm đến da thịt đều phải bốc cháy ,cổ áo sơ mi bị kéo, chỉ sợ vẫn chưa đi đến cửa gian phòng, nút áo sơ mi Trần Mộc Ngôn liền đứt hết.

“Mặc ca! Nơi này là thang lầu.” Trần Mộc Ngôn muốn kéo hân ra, đối phương tựa hồ có chút tức giận, bàn tay đưa vào trong quần jean ,cách quần trong vuốt ve cậu, Trần Mộc Ngôn sống lưng run lên.

“Em lại muốn cự tuyệt anh?” Trần Chi Mặc cầm để ở hõm vai Trần Mộc Ngôn ,có chứa ý trừng phạt .

“Không phải ,anh không thể đến phòng ?Đừng tới đầu em còn phải đem anh tới khoa não khám !” Trần Mộc Ngôn cắn môi một cái, đến hôm nay nếu như cậu còn né tránh, thật sự là không có ý nghĩa.

Trần Chi Mặc cười một tiếng, kéo cổ tay của cậu đi lên, Trần Mộc Ngôn lão đảo hai cái liền bị kéo lên, cửa mở ra ,Trần Mộc Ngôn liền bị kéo vào, Trần Chi Mặc ôm cậu ngã ở trên giường.

Đầu không có không gian suy tư ,ngón tay Trần Chi Mặc xẹt qua gò má cậu, hôn cậu, hết thấy nước chảy thành sông.

Duy nhất làm Trần Mộc Ngôn không lường trước chính là, khi Trần Chi Mặc tiến vào là ôn nhu, phảng phất như vì để cho cậu cảm nhận được Trần Chi Mặc tồn tại.

“Còn đau không?” Trần Chi Mặc dừng lại hỏi cậu, tựa hồ có vô tận khát vọng giam cầm nơi cổ họng hân, thanh âm khàn khàn hấp dẫn có khó nói lên lời .

Trần Mộc Ngôn thân thể vui lấp ở trong đệm giường ,mặt chôn ở trong gối, chẳng qua là khẽ gật đầu, mà Trần Chi Mặc giống như ngựa hoang thoát dây trong thân thể cậu phi nhanh, làm cậu thiếu chút nữa cho là mình sẽ chết .

Khi thời khắc cuối cùng đến thì cái loại cảm giác đột phá hết thấy tiết ra từ chỗ sâu va chạm ,mỗi một cái tế bào đều rung động.

Trần Mộc Ngôn bị ôm , chỉ nghe tiếng thở dốc lẫn nhau cùng trái tim từ chỗ cao thẳng rơi xuống từ mây xanh, cảm xúc như trên mặt đất giương lên cát bụi, thật lâu khó có thể bình phục.

75. Chương 75

“Hôm nay bỏ qua cho em,lần sau em cũng sẽ không may mắn như vậy .” Trần Chi Mặc không có lui ra ngoài, hần tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác được Trần Mộc Ngôn bao quanh .

Trần Mộc Ngôn bị hần lấn qua lấn lại đầu hỗn loạn, không tới hai cái liền nằm ở chỗ này ngủ thiếp đi. Lưu lại Trần Chi Mặc vụn phần quyến luyến hôn bờ vai của cậu cùng sống lưng.

Khi cậu lần nữa tỉnh lại, đã đến buổi tối.

Trần Mộc Ngôn cổ họng hơi khô ách, run rẩy mở mắt quan sát đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ của Trần Chi Mặc cùng đạo vết sẹo nâu không có phá hư mỹ cảm của hần,ngược lại tăng thêm mấy phần dã tính.

Cánh tay của hần vòng qua gáy Trần Mộc Ngôn,ngón tay bồi hồi bên mặt Trần Mộc Ngôn , “Tỉnh ?”

“Ừ.”Trần Mộc Ngôn cúi đầu, cậu mặc dù không phải là cô gái mềm mại gì,nhưng là bị một người đàn ông khác ôm như vậy ,luôn có chút thẹn thùng, “Em muốn tắm.”

“Được, anh đỡ em qua.”

“Không cần, tắm mà thôi.” Trần Mộc Ngôn vừa định muốn đứng lên, bên hông có chút ê ẩm, phía sau nơi đó bị sử dụng quá độ mà sưng tấy phát đau . Cậu động một cái, có chất lỏng dọc theo bắp đùi lưu lại, điều này làm cho cậu càng thêm lúng túng.

Cậu biết ánh mắt Trần Chi Mặc vẫn lưu luyến trên người cậu,cắn răng một cái kéo cửa bước nhanh đi về gian phòng của mình.

Khi nước nóng từ đỉnh đầu đổ xuống ,hét thảy chợt như mộng.

Người mặc cho Trần Chi Mặc muốn làm gì thì làm thật sự là mình, vừa định muốn hít một hơi, nước lưu ở trên mặt cũng bị hút vào, cậu ho khan.

Phòng tắm truyền tới tiếng đập cửa “Tiểu Ngôn! Em không sao chứ?”

“Không có. Không có sao!”

Trần Mộc Ngôn ngược lại cười một tiếng,cái này có gì không nghĩ ra ?Tên ngoài cửa thật trọng, mình có thể nào lại là đối thủ của hần? Có lẽ Trần Chi Mặc nói không có sai, trời cao an bài bọn họ trở thành huynh đệ, có lẽ chính là muốn bọn họ trở thành người thân mật nhất trên đời .Nếu như có thể hạnh phúc, tại sao mình phải cự tuyệt đây?

Cậu quần khăn tắm đi ra, trên đầu vẫn còn nước nhỏ giọt tí tách,Trần Chi Mặc đã mở ra khăn lông ở trên đầu cậu, xoa nhẹ .

“Mặc ca, em đói.”

“Anh đi nấu mì.” Trần Chi Mặc đứng dậy rời đi.

Trần Mộc Ngôn gạt khăn tắm trên đầu ,nhỏ giọng nở nụ cười, tại sao một khắc kia cậu cảm thấy Trần Chi Mặc tựa như một con cún to lớn có thể mặc cho mình sai khiến đây?

Khi cậu đi tới lầu trước bàn cơm ,Trần Chi Mặc đã dọn ra trước mặt cậu.

Trần Mộc Ngôn bụng nhất thời thảnh thơi, không kịp đợi thổi ngậy liền dồn vào trong miệng, nóng đến miệng phát ra tiếng kinh hô làm Trần Chi Mặc đối diện nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Trần Mộc Ngôn phồng má,trừng hướng Trần Chi Mặc đáng vẻ tựa như một con ếch.

Đối phương quả nhiên không nhìn được đưa tay chọt má cậu,chống đầu thích ý hỏi, “Nơi đó có đau hay không?”

“Có đau một chút.”

“Đúng vậy ,đã sớm nói kỹ thuật của anh rất khá.” Trần Chi Mặc cười, bộ dáng kia thật có điểm đáng đánh đòn.

Trần Mộc Ngôn cúi đầu ăn mì không để ý tới hắn, nhưng Trần Chi Mặc lại ra tiếp một câu kinh người.

“Em đã không có sao, anh nên làm tiếp một lần, hảo trấn an tâm linh mình nhẩn nại đã lâu .”

Hoàn hảo Trần Mộc Ngôn có thể nhịn, nếu không một hớp sẽ phải phun ra .

Buổi tối hôm đó, Trần Mộc Ngôn trở lại gian phòng của mình ,chẳng những khóa cửa lại, còn đem bàn đọc sách cũng kéo tới cửa,chỉ sợ Trần Chi Mặc đột nhiên đi vào, làm cậu tối không chịu nổi.

Giữa trưa tan lớp ngày hôm sau,Trần Mộc Ngôn cùng Khương Phi ở phòng ăn ,bọn học sinh thảo luận nhiều nhất đề tài chính là Trần Chi Mặc thoái ẩn. Nghe nói ở trên mạng còn cử hành hội kỷ niệm ,đem ảnh Trần Chi Mặc từng diễn qua bình luận một lần, nhẩn lại số lượng đã đột phá ngàn vạn lần .

Theo thống kê, có một nửa người nhẩn lại hi vọng Trần Chi Mặc suy nghĩ có thể trở lại màn ảnh, một nửa người khác hi vọng hắn ở con đường đạo diễn có thể thuận buồm xuôi gió tốt nhất có thể thỉnh thoảng ở tiết mục ti vi lộ diện.

“Anh người có khỏe không?” Khương Phi hỏi.

“Tốt !Cực kỳ tốt !”

Thì ra là tên kia có chìa khóa gian phòng của mình ,chẳng những mở cửa đẩy ra cái bàn, còn nằm ở trên giường mình, nói cái gì nếu bất an thì để cho hắn an phận ôm ngủ, hắn liền“Ồm” ai đó ngủ.

“Người thế nào rất cảm tức a? Có phải anh người tâm tình không tốt ở nhà phát giận hay không?”

“Phát giận? Không có” Khương Phi nói làm Trần Mộc Ngôn lần nữa nhớ tới Trần Chi Mặc vì mình mất đi ,hắn không có tự oán tự trách cũng không có giận chó đánh mèo với mình, đó cũng không phải là bởi vì Trần Chi Mặc không yêu quý sự nghiệp diễn viên,mà là đối với hắn ,Trần Mộc Ngôn so với khuôn mặt hắn trọng yếu hơn nhiều.

Nếu như hắn có thể vui vẻ,mình bị hắn lẩn qua lẩn lại một cái cũng không có gì không được.

“À,còn có một chuyện nói cho người biết, Đinh San San đã theo đuổi ta .” Khương Phi thật là không nói lời nào thì thôi,vừa nói hù chết người.

Trần Mộc Ngôn phun canh trứng ra ngoài, đối phương giống như chuẩn bị sẵn sàng ,trong nháy mắt nâng lên đĩa.

“Này– người nói cái gì? Đinh San San theo đuổi người?”

“Đúng vậy a, hơn nữa còn được.”Khương Phi để xuống đĩa.

“Người có thể dừng khi ta đang ăn nói loại tin tức khủng khiếp loại này hay không a?”

“Ta tiếp nhận ý kiến của người.” Khương Phi gạt đầu, một bộ rất chăm chú.

Trần Mộc Ngôn đưa tay đè lại trán của mình, “Đinh San San chịu được người a!”

“Củ cải hay rau mỗi người yêu khác.”

Bất quá tin tức này làm Trần Mộc Ngôn rất vui vẻ. Bởi vì Đinh San San trước kia quan hệ cùng mình, tổng làm Trần Mộc Ngôn muốn bảo vệ cô,rồi lại không có biện pháp cho cô tình yêu. Khương Phi mặc dù có nề nếp, nhưng là hắn đối đãi tình cảm sẽ giống như đối đãi bệnh lý học một dạng nghiêm túc, hắn có lẽ không lãng mạn, nhưng hắn có thể cho Đinh San San toàn bộ tâm của mình.

“Các người phải hạnh phúc .”

“Sẽ, Chủ nhật mời người ăn cơm. San San nói, từ đó về sau người chính là bóng đèn giữa hai chúng ta ,hoan nghênh người sớm một chút tìm được một cái bóng đèn khác.”

Trần Mộc Ngôn cười một tiếng, cậu đã tìm được, một cái bóng đèn vẫn ở bên cạnh mình, hơn nữa còn là cặp bực sao chói, chẳng qua là cậu không có biện pháp nói cho bọn họ biết.

Buổi chiều sau khi tan học, Trần Mộc Ngôn đi siêu thị mua thức ăn, xe lái đến nhà trọ nhìn thấy kia một đồng ký giả.

Trần Chi Mặc cũng về nhà một tuần, bọn họ lại vẫn như thế chuyên nghiệp thủ tại chỗ này, Trần Mộc Ngôn cũng muốn đưa bọn họ một chai nước suối, đối với bọn họ nói một tiếng “Khổ cực các người”.

Bất quá tựa hồ đã có người nhận ra xe của cậu, khi cậu dừng trước cửa vào, một đám ký giả trào tới, phỏng vấn không được Trần Chi Mặc, có thể phỏng vấn đệ đệ Trần Chi Mặc cũng tốt.

Cửa kiếng xe bị gõ, nhìn từng cái mặt cơ hồ dính vào thủy tinh, Trần Mộc Ngôn lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là kinh khủng.

“Trần tiên sinh! Xin hỏi đại ngài Trần Chi Mặc có thật quyết định không hề làm diễn viên nữa hay không!”

Các ký giả tiếng hô là có lực xuyên thấu, cách cửa sổ thủy tinh cũng có thể nghe nhất thanh nhị sở.

Trần Mộc Ngôn chỉ có thể gật đầu.

“Trần Chi Mặc trạng thái tinh thần như thế nào!”

“Hắn rất tốt! Ăn ai đó rất ngon miệng!” Trần Mộc Ngôn xác định đối phương chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình của cậu, cũng không biết đám ký giả sau khi trở về có thể loạn viết hay không.

Đang lúc Trần Mộc Ngôn bị vây chận nửa bước khó đi, một chiếc xe ferrari cứ như vậy lái vào.

Cho đến sau nửa giờ, bảo vệ nhà trọ tới đem ký giả tách ra, Trần Mộc Ngôn mới thuận lợi chạy nhanh vào.

Cậu xách thức ăn mở cửa, nhìn thấy trước cửa có một đôi giày da của nam, Trần Mộc Ngôn cũng dùng qua một chút xa xỉ phẩm, không có làm thì là giày thủ công của Ý.

Xem ra có khách quý lâm môn a.

Trần Mộc Ngôn đi qua cửa, đã nhìn thấy Cao Chí Dương ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn thấy cậu, còn lộ ra một bộ khinh bỉ.

Tới hai bước nữa, đã nhìn thấy Trần Chi Mặc bị hất dè ở trên ghế sa lon, cổ áo ngủ đã sớm mở ra.

“Tiểu Ngôn! Em đã về rồi?” Trên mặt Trần Chi Mặc là nụ cười bình tĩnh, muốn chống lên thân thể, bị Cao Chí Dương một phen nhấn trở về.

Trần Mộc Ngôn xách lên túi ny lon xoay người chạy hướng phòng bếp, mở ra tủ lạnh, khí lạnh trào đến, làm suy nghĩ đình trệ của cậu từ lưu động.

“Anh cùng Cao tiên sinh ở nhà ăn hay là muốn ra ngoài ăn?” Cậu vừa đem món ăn bỏ vào trong tủ lạnh vừa cao giọng hỏi.

“Ta ở chỗ này ăn.” Cao Chí Dương đáp lời, thanh âm vẫn là lạnh như băng.

Trần Mộc Ngôn đóng tủ lạnh, đi tới phòng khách, vào lúc này Trần Chi Mặc là dựa vào ghế sa lon ngồi, mà Cao Chí Dương ngồi ở bên cạnh hắn, nắm tay Trần Chi Mặc.

Đi lên thang lầu, Trần Mộc Ngôn nói: “Em hôm nay có báo cáo muốn viết, dù sao Cao tiên sinh là khách của anh, cơm anh làm đi!”

Nói xong, liền bước trở về phòng.

Muốn nói Trần Mộc Ngôn ghen, dĩ nhiên là không. Tình huống hiện tại rõ ràng là Cao Chí Dương tìm được nhà bọn họ tới, không phải là Trần Chi Mặc đi ra ngoài trêu chọc người ta. Bất quá phải nói cậu tức giận, đó là đương nhiên! Trần Mộc Ngôn cậu còn chưa có khí thế đem Trần Chi Mặc dè ở phía dưới đâu, tại sao Cao Chí Dương dám làm như vậy!

Hiện tại Trần Mộc Ngôn cũng hoài nghi khi Trần Chi Mặc cùng Cao Chí Dương ở chung một chỗ, nói không chừng căn bản chính là Cao Chí Dương đem hắn dè ở trên sân thượng đi!

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Mộc Ngôn vui vẻ lên, giống như Trần Chi Mặc thật bị Cao Chí Dương làm gì đó giải hận .

Vừa lúc đó, điện thoại Trần Mộc Ngôn vang lên, lại là Sở Cận gọi tới.

“A lô- Sở đại ca! Anh thế nào rảnh rồi gọi tôi vậy?”

“Thế nào, tôi không thể gọi hỏi cậu có thời gian cùng nhau ăn cơm hay không? Vậy là cậu bị Trần Chi Mặc quản ?”

“Tôi dĩ nhiên rảnh,hẹn ở đâu?”

“Thức ăn Tứ Xuyên cậu ăn được?”

“Thức ăn Tứ Xuyên là món yêu thích của tôi !”

Hai người hẹn xong thời gian địa điểm cúp điện thoại, Trần Mộc Ngôn ngay cả áo sơ mi đều không đổi, mang theo ví tiền điện thoại liền âm âm đi xuống thang lầu, lúc này mới nhìn thấy Cao Chí Dương đang buồn bực nhìn chằm chằm Trần Chi Mặc trong phòng bếp .

Trần Mộc Ngôn kêu một tiếng: “Mặc ca – em buổi tối không ở trong nhà ăn !”

“Cái gì?” Trần Chi Mặc quay mặt lại, Trần Mộc Ngôn cũng đã chạy đến cửa, “Anh đã nấu phần cho em rồi !”

“Vậy hãy để cho Cao tiên sinh ăn nhiều một chút đi.”

Cậu đang mang giày,Trần Chi Mặc liền đi tới trước mặt cậu, “Em cùng ai ăn cơm? Đinh San San hay Khương Phi?”

76. Chương 76

Trần Mộc Ngôn đuôi lông mày khẽ nhúu,chợt đưa tay sờ thắt lưng Trần Chi Mặc một cái ,gạt ra ánh mắt nói: “Mặc ca. . . . Anh còn phải bảo vệ tốt bản thân không nên bị Cao tiên sinh khai thác mới phải!”

Đang muốn mở cửa, chỉ nghe“Ầm–”một tiếng, sống lưng Trần Mộc Ngôn bị đối phương ấn ngay cánh cửa ,Trần Chi Mặc áp bách mười phần hôn cậu thở không nổi.

“Em cảm thấy hần có bản lĩnh làm gì anh sao?” Trần Chi Mặc khéo môi nhếch lên,phối hợp vết thương trên mặt kia,như một đạo bí ử làm cho người theo dõi trong đó ẩn sâu cái gì, “Em ăn no một chút, bởi vì buổi tối anh sẽ không để cho em mạnh khỏe .”

Nói xong, Trần Chi Mặc ga lăng thay cậu mở cửa ra, cười hướng cậu phất tay một bộ hảo ca ca nói: “Buổi tối sớm một chút trở lại a!”

Trần Mộc Ngôn rung mình một cái, đi nhanh lên thang máy.

Trần Chi Mặc quay đầu lại, chống lại ánh mắt hung ác của Cao Chí Dương ,lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta hiếm thấy xuống bếp, người hảo hảo thưởng thức tài nấu nướng của ta đi.”

Hần mới vừa đi qua Cao Chí Dương, đối phương nín lấy bờ vai của hắn, đáng tiếc ngược lại bị Trần Chi Mặc một phát đặt ở ghế sa lon.

“Chí Dương, người hình như vẫn không cam lòng ở sân thượng trường học bị ta thượng?”Trần Chi Mặc một tay khác lưu luyến bên thắt lưng Cao Chí Dương ,“Nếu như người nghĩ phản công, ta khuyên người quên đi,người không có bản lĩnh kia. Nếu như người nghĩ làm phía dưới. . . . Thật xin lỗi ,người đã không phải là tách trà của ta.”

Cao Chí Dương hất ra hẳn, lực mạnh sửa sang lại ống tay áo, nổi giận đùng đùng đi về phía cửa, tiếng đóng cửa vang cả tầng lầu đều chấn động.

Trần Chi Mặc đi tới phòng bếp, nhún vai, “Dù sao chỉ có một mình ta ăn, không cần rang thức ăn, cơm rang trứng là tốt rồi.”

Trần Mộc Ngôn cùng Sở Cận ở Nùng Tình Lạt Vị chạm mặt, Sở Cận đã đặt một bao sương nhỏ.

“Sở đại ca, tìm anh không thành vấn đề đi? Cũng đừng cay không chịu nổi đột nhiên té xỉu a!”

Sở Cận cười một cái, “Yên tâm đi, tôi cũng không có vô dụng như vậy, đến lúc đó cậu đừng cay tới chảy nước mắt mới phải.”

Thức ăn rất cay bất quá mùi vị không tệ, Sở Cận gọi ra đề tài, hai người tán gẫu vô cùng vui vẻ.

Ăn không sai biệt lắm, Sở Cận mở miệng hỏi: “Anh cậu nói sau này tính toán làm đạo diễn, tôi tin lấy danh tiếng của hẳn vô luận hẳn muốn quay cái gì cũng không lo không có đầu tư, chẳng qua là hẳn có suy tính làm MTV?”

“Những chuyện này hẳn cũng không cùng tôi nói qua, mấy ngày nay hẳn vẫn ở nhà trọ tránh paparazzi.”

“Là như vậy, Tô Trần cũng nhanh có bước tiến mới, tôi sẽ là chế tác, nếu như có thể mời được Trần Chi Mặc làm đạo diễn”

“Vậy cũng rất làm cho người khác mong đợi, ca sĩ cấp Thiên vương, người chế tác cùng đạo diễn. . . . Vậy nam nữ chính trong MTV chọn xong chưa?”

Sở Cận cười một cái, đem lời ca đưa cho cậu, “Vai nam chính, tôi chọn EVEN.”

Trần Mộc Ngôn gật đầu một cái, cầm lời ca nhìn lại.

“Cậu sẽ không nói tôi vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp đi?”

“Sẽ không, lời ca hình như đang nói một đứa trẻ tùy hứng muốn dựa vào, thật phù hợp cá tính EVEN. Tôi trở về sẽ cùng anh tôi nói, xem hẳn có tính toán gì.”

“Tốt, bất quá hẳn nếu là biết cậu và tôi đi ra ăn cơm, đoán chừng bị chọc tới xù lông đi.” Sở Cận giống như là đã nghĩ tới cái cảnh tượng đó, cười đến rất vui vẻ.

“Sở đại ca. Tôi thế nào cảm thấy anh là cố ý a?”

Khi Trần Mộc Ngôn trở lại nhà trọ, đã là hơn chín giờ tối.

Mở cửa, Trần Chi Mặc đang ngồi ở phòng khách xem tivi, đã không thấy Cao Chí Dương.

“A? Cao tiên sinh đi rồi? Hẳn có nói anh làm thức ăn ngon không!” Trần Mộc Ngôn cười mị mị đi qua, chỉ thấy Trần Chi Mặc ôm cánh tay tựa hồ dù bận vẫn ung dung nhìn cậu.

“Hoàn hảo, hẳn cơn tức mình làm cho no nên liền đi. Về phần em. Tại sao không nói anh là đi cùng Sở Cận ăn cơm?”

“Làm gì, Sở đại ca người ta vẫn là cái chính phái nhân sĩ có được hay không.” Trần Mộc Ngôn lên lầu, không nghĩ tới trời đất quay cuồng lập tức bị Trần Chi Mặc gánh lên bả vai.

“Tốt, chúng ta cùng đi lên giường thảo luận một chút Sở Cận có đủ chính phái hay không!” Bàn tay Trần Chi Mặc hướng móng Trần Mộc Ngôn vỗ một cái.

“Anh thả em xuống! Nếu không em cào nát mặt sẹo anh!” Trần Mộc Ngôn phẫn hận mình nhất thời không bắt bẻ cho nên lại bị Trần Chi Mặc chiếm được tiên cơ.

“Em cào đi!” Trần Chi Mặc mở cửa, một tay đem Trần Mộc Ngôn quăng trên giường, nhảy qua ngồi ở trên người của cậu, bắt đầu cởi áo và thắt lưng ra.

“Nè! Để em đứng lên coi cái tên lương gạt này!” Trần Mộc Ngôn bật dậy, đáng tiếc Trần Chi Mặc vẫn như cũ vững như núi Thái Sơn.

“A?Anh lừa em cái gì?”

“Anh coi khí thế Cao Chí Dương ,anh tuyệt đối là bị đè ở phía dưới!”

Trần Chi Mặc ha hả cười một tiếng, kéo ra quần jean Trần Mộc Ngôn, soạt hai cái lưu loát lột xuống ,đựng đến giữa hai chân của cậu, một tay lôi kéo chúng,“Hôm nay anh sẽ để cho em biết rõ, rốt cuộc anh ở phía trên hay là phía dưới.”

Không tới hai cái, liền nghe thấy tiếng gào thét của Trần Mộc Ngôn.

“Trần Chi Mặc – anh đi ra cho tôi ! Tôi giết anh !”

“Tốt, em kẹp chặt một chút, để anh thích chết cũng được !”

“Trần Chi Mặc! Anh là ở mặt dưới !Em nguyên rửa anh bị Cao Chí Dương ép tới trọn đời thoát thân không được!”

“Anh nói Tiểu Ngôn, em cũng quá không có chí khí ! Thật muốn anh bị áp, em tự mình đến là tốt, tại sao phải kéo người khác vào !”

“Mẹ kiếp ! Đau chết! Anh còn dám tới tôi dùng gậy bóng chày đâm chết anh !”

“Thì ra em thích gậy bóng chày à,tốt, lần sau anh dắt em đi Mỹ coi !”

“Em không tới! Em không tới!”

“Anh còn muốn tới !Em cùng Sở Cận đi ra ngoài ăn cơm cho là anh không biết ?”

“Em nói thật! Sở đại ca chẳng qua là muốn hỏi anh có muốn làm đạo diễn MTV hay không”

“Chuyện này lần sau hãy nói. Tiểu Ngôn bên trong em thật thoải mái.”

“Thoải mái. Cái đầu mẹ người.”

Không biết Trần Chi Mặc có phải biết lịch học của Trần Mộc Ngôn hay không,hắn giống như đã sớm biết Trần Mộc Ngôn ngày thứ hai không có lớp.

Lúc tỉnh lại, Trần Mộc Ngôn chỉ cảm thấy xương mình cũng muốn rời,Trần Chi Mặc ngày hôm qua đem cậu lăn qua lăn lại giống như Địa Ngục, cậu bắt đầu tính toán mình quả thật không nên ở nơi này. Cậu rất muốn uống nước, nhưng là Trần Chi Mặc cũng không ở trong phòng. Hai chân đang lúc cứng ngắc cảm giác đã sớm không có, cậu mơ hồ nhớ Trần Chi Mặc hình như đã rửa sạch giúp cậu.

Tùy tiện tìm quần mặc vào, lão đảo lắc lư xuống lầu muốn tới phòng bếp tìm nước uống, lại nhìn thấy Trần Chi Mặc ngồi ở trên ghế sa lon thần thanh khí爽 gọi điện thoại, cậu thật muốn dùng cái gối đem hắn đập chết.

Trần Chi Mặc thấy cậu xuống, đưa tay đem cậu kéo tới đây ôm ở bên người, Trần Mộc Ngôn trong lòng khó chịu ,từ chối hai cái, đáng tiếc xương sống thắt lưng đau ,cuối cùng vẫn bỏ qua.

Mới vừa cúp điện thoại, Trần Chi Mặc đã nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của Trần Mộc Ngôn,cười cười nói: “Anh nhu nhu cho em?”

Trần Mộc Ngôn không nhìn hắn, đứng dậy tới phòng bếp tìm nước uống.

Nằm ở ghế sa lon ,Trần Chi Mặc nói: “Anh đã đáp ứng Sở Cận quay MTV cho Tô Trần.”

“Em cũng cảm thấy MTV của Tô Trần đối với anh là một khởi đầu tốt.”

“Ừ,cái MTV này tháng sau bắt đầu chuẩn bị, cuối tháng này sẽ triệu mở ký giả ,chính thức nói cho bọn hắn biết anh là đạo diễn. Em đi không , buổi tối sẽ có liên hoan.”

“Ngại quá,cuối tuần Trịnh giáo sư muốn dẫn em và Thẩm Thanh cùng đi Hàn Quốc nghe một toạ đàm, cơ hội khó được, em ngay cả hộ chiếu cũng chuẩn bị xong.” Trần Mộc Ngôn vừa nghĩ tới vuốt thảo luận liền mặt mày hớn hớn lên.

Chủ nhật ,Trần Mộc Ngôn thật hưng phấn thu hồi hành lý, bút ghi âm cũng đem theo.Trần Chi Mặc ngồi ở một bên nhìn cậu dọn dẹp hành lý, sờ sờ cảm nói : “Anh thế nào cảm thấy có thể rời đi bên cạnh anh,em thật vui về a?”

Trần Mộc Ngôn trong lòng dạt một tiếng, trên mặt còn một bộ không có gì ,“Anh không phải không biết em hiện tại chẳng qua là học sinh mà thôi, mặc dù có bằng hành nghề thầy thuốc nhưng không phải là danh y, nếu như không phải là Trịnh giáo sư, loại hội nghị này căn bản em không có cơ hội tham gia !”

“Tốt lắm, biết biết, em liền vứt bỏ anh đi nghe bọn hần nói những thứ kiến thức khoa tim kia làm cho người ta đầu óc choáng váng đi!” Trần Chi Mặc một bộ vô cùng đau đớn ,buổi tối hôm đó thê thảm đúng là Trần Mộc Ngôn,cậu bị hung hăng giằng co một lần. Mà Trần Chi Mặc hoài mái nói cái gì mà“Dù sao em ở đây trên phi cơ cũng có thể tiếp tục ngủ” , thật là làm cho người nghe nổi trận lôi đình.

Ngày thứ hai ,Trịnh giáo sư nhìn cậu chống nạnh cho nên nói muốn giới thiệu với cậu thầy matxa ,nói tuổi nhỏ như vậy cơ thể thật cứng rắn mà sinh bệnh, khích lệ cậu không việc gì đừng ở trong phòng, cũng đi phòng tập thể thao vận động một cái.

Mà Thẩm Thanh thì càng khoa trương, thừa dịp Trịnh giáo sư đi vệ sinh,nhỏ giọng hỏi Trần Mộc Ngôn:“Cậu không phải bị trĩ chứ?”

Trần Mộc Ngôn nhất thời quẫn tới không biết như thế nào ngẩng đầu.

Đến Seoul, nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, sau mấy ngày, buổi toạ đàm của danh y đến từ các quốc gia Châu Á,làm Trần Mộc Ngôn cùng Thẩm thanh gạt hái rất nhiều.

Toạ đàm kết thúc chiều hôm đó, Trần Mộc Ngôn giúp Thẩm Thanh tới trên đường xem một chút đặc sắc trang sức đeo tay bằng thủ công của Hàn Quốc ,nhìn Thẩm thanh một đường dừng một chút đi một chút, ở trước sạp lưu luyến quên về,tựa hồ lại trở về khi mình còn là Diệp Nhuận Hành .

“Nhuận Hành !Cậu xem cái này như thế nào?” Thẩm Thanh cười quay đầu lại, giơ lên một bông tai so ở mặt bên.

Trần Mộc Ngôn tim chấn động, ngay sau đó cười nói: “Cậu ở đây gọi ai đó!”

Thẩm Thanh cũng sững sốt một chút, “A, thật xin lỗi, tôi nhất thời.”

“Không quan hệ , chờ một chút cậu mời tôi ăn bánh gạo rang !”

Đi ngang qua sạp báo , Trần Mộc Ngôn liếc thấy bìa mặt mấy quyển tạp chí giải trí tựa hồ đăng hình Trần Chi Mặc .Nghe Vương Đại Hữu nói qua, mấy năm gần đây nghệ sĩ nước mình ở nước ngoài nổi tiếng nhất chính là Trần Chi Mặc , không nghĩ tới tin tức hần cũng có thể nổi lên ở đầu tạp chí giải trí Hàn Quốc.

Nhất thời không nhận được, Trần Mộc Ngôn mua một quyển tạp chí, trở lại khách sạn lật xem .Mặc dù không hiểu tiếng Hàn ,nhưng nhìn ra tờ báo này tương đối Bất Quái.

Tờ thứ nhất là hình Trần Chi Mặc ngồi ở dưới ánh mặt trời nghỉ ngơi, ngồi bên cạnh một cô gái chừng hai mươi tuổi ,chỉ có một hình mặt bên mà thôi, nhìn ra được vô cùng xinh đẹp. Thứ hai là Trần Chi Mặc đi cô gái kia, mà góc bên phải hình thể nhưng xuất hiện mặt Cao Chí Dương ,còn có vòng hồng vòng quanh ,một đầu chỉ hướng bóng dáng Trần Chi Mặc cùng cô gái kia .

77. Chương 77

Ở cùng một gian phòng Trần Mộc Ngôn chính là bác sĩ trẻ tuổi đến từ Busan,hần rảnh rỗi nhàm chán cũng mượn tạp chí đến xem, hai người thường sẽ dùng Anh ngữ làm một chút trao đổi.

Trần Mộc Ngôn có chút tò mò tạp chí Hàn Quốc viết gì,dùng Anh ngữ hỏi hần.

Đối phương buồn cười nói hết thấy đều là tin vô căn cứ mà thôi. Tạp chí nói Trần Chi Mặc mới vừa lên làm đạo diễn thì có nữ diễn viên yêu thương nhưng nhớ. Mà cái cô gái gọi là Lương Du Du đoán chừng là được Phó tổng công ty Cao Chí Dương giục đây, vào lúc này liền yêu thương Trần Chi Mặc, Cao Chí Dương tự nhiên khó chịu. Người Hàn Quốc còn cộng thêm một câu Trần Chi Mặc lần đầu tiên làm đạo diễn đưa tới không ít chú ý, rất nhiều tạp chí cũng muốn từ bên trong đào ra chút gì để viết, rất nhiều thứ cần bản không đáng giá tin tưởng.

Trần Mộc Ngôn dĩ nhiên cảm thấy buồn cười, bởi vì cậu biết Cao Chí Dương tuyệt đối không phải là ăn dấm nữ diễn viên kia, mà là khó chịu Trần Chi Mặc cùng người khác thân cận. Không biết tại sao, chỉ cần Cao Chí Dương tìm Trần Chi Mặc phiền toái, Trần Mộc Ngôn sẽ cảm thấy rất thoải mái, đại khái là bởi vì chính mình vẫn bị Trần Chi Mặc lấn áp, mặc dù Cao Chí Dương đối với mình không có hảo cảm, nhưng nhìn hẩn ngăn chặn Trần Chi Mặc, chính là hả giận.

Khi Trần Mộc Ngôn về nước, MTV đã bắt đầu quay, Trần Chi Mặc tới ngoại ô thành phố lấy cảnh, vì tiết kiệm thời gian cùng tiền vốn, hẩn và những diễn viên khác cũng ở tại phụ cận.

Sau khi về nhà, Trần Mộc Ngôn tắm ngủ một giấc, liền bị tiếng chuông của Vương Đại Hữu đánh thức.

“A lô – Vương đại ca, chuyện gì a.”

“Cậu đã về nhà? Tôi trong chốc lát đi qua đón cậu.”

“Đón tôi? Đi đâu?”

“Tới Studio, Chi Mặc nói hẩn nhớ cậu.”

“Tôi muốn ngủ.”

“Cá tính anh cậu cậu cũng không phải không biết, hẩn hôm nay không nhìn thấy cậu, ai biết lại sẽ muốn cái quỷ gì đem cậu qua. Hơn nữa nơi này phong cảnh tốt vô cùng, cậu coi như ngắm cảnh đi!”

Vừa nói, Vương Đại Hữu cũng đã đi tới ngoài cửa, Trần Mộc Ngôn không thể làm gì khác hơn là cùng hẩn đi.

Xe chạy hơn hai giờ mới đến đến nơi, khi Vương Đại Hữu đem Trần Mộc Ngôn đang ngủ lay tỉnh, chỉ nghĩ thấy một cổ mát mẻ, bên tai là tiếng nước chảy róc rách xa xa còn có chim hót.

Trần Mộc Ngôn nhìn hết thấy trước mắt, mặt mày từ từ giãn ra, “Chỗ này thật. Rất đẹp a.”

“Đúng vậy, anh cậu nói cậu không phải là ở trường học hay tới bệnh viện thực tập thì chính là đọc sách, muốn cậu tới nơi này hít thở không khí mới mẻ một chút.”

Trần Mộc Ngôn duỗi lưng một cái, liền cởi giày bỏ vào trong khe suối.

Mùa này nước suối có chút lạnh, nhưng thích ứng sau sẽ cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Wang Đại Hữu đứng ở trên bờ buồn cười lắc đầu một cái, chỉ vào nhà xe cách đó không xa nói: “Anh cậu cũng ở bên trong nghỉ ngơi, đi vào chào hỏi đi!”

Mặc dù vừa bắt đầu đối với Trần Chi Mặc cố kéo mình tới đây có chút mất hứng, bắt quá cảnh sắc nơi này quả thật rất đẹp, Trần Mộc Ngôn quyết định tha thứ hẩn, xách giày đi tới xe.

Vừa muốn kéo cửa ra, nghe giọng nói bên trong, thậm chí có xu hướng cãi vả.

Một người trong đó là Trần Chi Mặc, về phần một người khác, Trần Mộc Ngôn không chắc lắm.

“Người lâm trận đối diễn viên như vậy, làm đoàn phim rất khó thích ứng.”

“Là đoàn phim khó khăn thích ứng vậy thì người khó khăn thích ứng à? Chỉ sợ là Lương Du Du ở trên giường làm người rất thư thả, người không bỏ được đi?” Cái loại ngữ điệu âm lãnh lại kiêu ngạo, không phải là Cao Chí Dương còn có thể là ai?

“Diễn viên chính cùng đạo diễn phân tích nhân vật, ăn một bữa cơm có vấn đề gì? Huống chi EVEN cùng Sở Cận đều ở đây.” Trần Chi Mặc thanh âm của vẫn như cũ không nhanh không chậm, nghe không ra hỉ giận.

“Nhưng Lương Du Du muốn mượn xì căng đan đi lên là sự thật đi.”

“Trong giới diễn viên có ai không muốn nổi tiếng? Hơn nữa ký giả tùy tiện cắt hình, không có nghĩa là ta cùng cô ta liên thật sự có cái gì đi?”

“Tóm lại ta không thích bất kỳ nữ diễn viên nào đối với người có ý đồ.”

“Vậy cũng tốt, ta ngay cả người đầu tư cũng phải đối, bởi vì ta không thích người đầu tư đối với ta có ý đồ.”

Lời này của Trần Chi Mặc khiến Trần Mộc Ngôn gật đầu một cái, không có biện pháp, mặc dù hi vọng Cao Chí Dương có thể để cho Trần Chi Mặc ném chút khổ sở, bắt đắc dĩ người này nói chuyện làm việc làm cho người ta muốn đánh hấn.

Bên trong xe truyền đến bùm bùm thanh âm, sườn xe chùng lắc lắc, Trần Mộc Ngôn trong lòng kinh hãi, hai người này sẽ không hợp liền đánh nhau đi?

Chợt mở cửa xe, cảnh tượng trước mắt làm cậu hơi bị sững sốt.

Trần Chi Mặc một tay ôm lấy ghế, một cái tay khác chống đỡ mình, ngón tay còn đang kẹp một cây viết.

Mà Cao Chí Dương đề ở trên người của hấn, nghiêng đi đầu tựa hồ là muốn hôn lên miệng Trần Chi Mặc.

Hai người này thoát nhìn ngoài ý muốn có sức kéo, đều là mỹ nam tử mặc dù khí chất bất đồng, chung một chỗ như vậy có chút thú vị riêng.

“Tiểu Ngôn?” Trần Chi Mặc nghiêng mặt sang bên, mặt mày đều là vui vẻ.

“Tại sao lại là người!” Cao Chí Dương mắt đảo bắn tới, Trần Mộc Ngôn thật hối hận khi chưa chuẩn bị cho mình áo chống đạn.

“Các người. Tiếp tục đi.” Trần Mộc Ngôn gãi gãi cái ót, trước khi đem cửa đóng lại không nhận được bổ sung một câu, “Cái đó. Mặc ca. Anh xác định anh không phải là phía dưới chứ?”

Sau khi nói xong, cậu ồn ào mà đem cửa xe kéo lại.

Đi không tới hai bước, lại nghe thấy xe chấn động.

Trần Mộc Ngôn bĩu môi, nghĩ thầm Mặc ca người thật kém, bắt chước người ta chơi rung xe! Cẩn thận đến thất lạng đi!

Ở gần studio, Trần Mộc Ngôn gặp EVEN, hấn ngồi ở trên ghế xếp, tựa hồ là đang nhìn kịch bản, chẳng qua là lật tờ bình suất để lộ ra hấn giờ phút này đang phiền não.

Trần Mộc Ngôn dĩ nhiên sẽ không vào lúc này trêu chọc hấn, nhưng xoay người không tới hai bước, EVEN liền kêu cậu, “Nếu tới, thế nào ngay cả chào hỏi đều không liền đi?”

Cái tên này thật đúng là không thay đổi. Trần Mộc Ngôn ngượng ngùng đi tới, tùy ý hỏi: “Quay phim thế nào?”

EVEN đem kịch bản hướng bên cạnh ném một cái, mặt lạnh nói: “Người đối với Sở Cận cũng còn rất hiểu rõ đi, hình như hấn cái gì cũng nguyện ý nói với người.”

“Đại khái ta là người ngoài cuộc đi.” Trần Mộc Ngôn kéo cái ghế qua một bên ngồi xuống, bốn phía nhân viên làm việc đang chuẩn bị, một mảnh cảnh tượng bận rộn vòng quanh, giống như cậu cùng với EVEN phải không thuộc về cái thế giới này.

“Vậy hấn có nói cho người biết, tại sao ép ta nhận công việc này rồi lại đối với ta chẳng quan tâm?”

Trần Mộc Ngôn dừng một chút, “Người là thật thích Sở Cận sao? Còn lệ thuộc vào hấn?”

“Thế nào, người sau khi mạnh khỏe không coi tạp chí sao?”

“Ta đối với tạp chí gì một chút hứng thú cũng không có, tin tức Trần Chi Mặc đáng giá so với người nhiều hơn. Bất quá Sở Cận đã từng nói, yêu một người cùng lệ thuộc vào một người không giống nhau. Yêu một

người, hẳn như cũ có thể hoàn thành chuyện mình muốn. Tỷ như ta đã từng thích một bạn học nữ, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng ta trở thành một bác sĩ. Nhưng lệ thuộc vào một người. Nếu không có hẳn người sẽ không tự tin không cách nào làm xong một chuyện.”

EVEN cười lạnh một cái, “Ý của người là không có Sở Cận ở bên cạnh ta, ta sẽ không tự tin ?”

“Không phải ,ta là muốn nói cho người biết, có lẽ Sở Cận luôn cho người công việc sau đó lại mặc kệ người,có lẽ chỉ là muốn chứng minh, người cũng không phải là lệ thuộc vào hẳn.”

EVEN trầm mặc, Trần Mộc Ngôn chậm rãi đứng dậy rời đi.

Cậu từ từ cách xa đoàn phim,đi tới dòng đầu nguồn suối,đó là một đầm nước nhỏ,vô cùng trong suốt, cơ hồ có thể nhìn thấy đá ngầm.Trần Mộc Ngôn hăng hái, đem giấy ném lên bờ,thử bước xuống.

Nhìn cũng không sâu ,không cẩn thận trượt xuống mới biết nó cũng hơi sâu ,chẳng qua cậu đặt móng ngồi vào đáy đầm,uống vài hớp nước lạnh, bị sặc khí.

Khi cậu đứng dậy nín ở bên bờ ,nhìn thấy một đôi giày da,từ quần tây nhìn lên, là khuôn mặt kiêu căng của Cao Chí Dương .

Trần Mộc Ngôn trong lòng lộp bộp,người này hình như rất ghét mình , sẽ không nhân cơ hội đem mình áp trong nước chết đuối đi?

“Hừ.” Cao Chí Dương dặt khẻ miệng cười cười, nhất thời nhiệt độ đầm nước giảm xuống làm Trần Mộc Ngôn cả người run lên.

Bất quá Trần Mộc Ngôn mặt không lộ vẻ sợ hãi, chỉ ngược đầu dùng ngữ điệu bình thường hỏi:“Cao tiên sinh cũng muốn xuống thử một lần?”

“Nghe nói Trần Chi Mặc rất cứng chịu người?” Trong thanh âm không có ẩn dấp,chỉ có một loại nhìn khinh bỉ đối với một đứa nhỏ ngu ngốc.

“Đại khái hẳn cần hình tượng tốt đi, tỷ như đại ca thương yêu đệ đệ .”Trần Mộc Ngôn ở trong nước nhún vai, nếu như nói một đêm lăn qua lăn lại không ngừng để cho cậu bị giáo sư cùng bạn học nói thành cơ thất lưng vắt vả mà sinh bệnh cùng sinh trĩ cũng coi như thương yêu Không biết tại sao, Trần Mộc Ngôn có một loại ảo giác mình đang cùng Cao Chí Dương giao đấu.

“Người biết điểm này thật đúng là không dễ dàng a.”

Về điểm này, Anna, Sở Cận còn có Tô Trần cũng từng hoặc sáng hoặc tối báo cho mình phải cẩn thận Trần Chi Mặc, Trần Mộc Ngôn cậu như thế nào sẽ không hiểu đây?

“Cái đó Cao tiên sinh, người không ngại ta hỏi một chuyện?”

“Người nói .”

“Người là không phải là rất muốn áp đảo Trần Chi Mặc ?”

Cao Chí Dương nhíu mi, “Người muốn nói gì.”

Trần Mộc Ngôn gật gù đắc ý; thương hại vồ vồ giày da Cao Chí Dương ,“Vậy ta cũng nhắc nhở người một câu ,Trần Chi Mặc là cái loại người càng muốn khống chế hẳn lại càng dễ dàng phát hiện mình bị hẳn khống chế .”

Nói xong, cậu dời hai bước, từ trong nước bò lên bờ,xách giày tí tách hướng về phía đoàn phim.

Gió vừa thổi,cậu lạnh run.

Đi không tới hai bước, liền nghe thấy thanh âm Trần Chi Mặc : “Tiểu Ngôn!Em đã làm gì !”

“Đến đầm sờ cá !”

Một áo khoác đắp lên, Trần Chi Mặc trực tiếp ôm cậu đi tới xe.

Vào xe, Trần Mộc Ngôn đem áo sơ mi cùng quần cởi,vắt ngay cửa sổ xe, nước lộp bộp rơi xuống ở trên cổ.

Trần Chi Mặc khoanh tay đứng ở cửa, tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm vào quần lót Trần Mộc Ngôn ướt đầm gắt gao dính vào trên người của cậu, vạch ra độ cong hoàn hảo.

“Mặc ca! Có quần áo thay không?” Trần Mộc Ngôn vừa quay đầu lại liền ý thức được giờ phút này trong đầu Trần Chi Mặc nghĩ cái gì.

“Mới vừa rồi Cao Chí Dương đối với em nói cái gì?” Trần Chi Mặc trực tiếp ngồi vào cạnh cửa, nếu như Trần Mộc Ngôn muốn đi ra ngoài, thế tất phải leo cửa sổ .

“Không có gì ,hắn không phải là muốn áp đảo anh sao? Để trả thù năm đó ở sân thượng .”

78. Chương 78

“Ai da.” Trần Chi Mặc chợt cúi đầu, ngón tay bóp huyết Thái Dương một bộ rất phiền não ,“Anh cùng tình nhân cũ đụng mặt,em thế nào một chút cũng không thêm để ý a?”

Trần Mộc Ngôn ha hả cười một tiếng, hai con mắt loan thành trắng lười lười “Đại khái em tương đối hiểu rõ con người Trần Chi Mặc đi. Khi hắn không muốn thay lòng ,mười Cao Chí Dương ra tay cũng vô dụng.”

“Nói có lý, không hở là Tiểu Ngôn của anh.” Trần Chi Mặc gật đầu một cái, tùy tiện nói, “Bất quá em có biết trong khoảng thời gian em ở Hàn Quốc ,anh đã tự xử rất không thoải mái .”

Hắn vừa nói như thế,mặt Trần Mộc Ngôn lập tức xanh mét.

“Anh. Em cho anh biết ,đây là đoàn phim” Trần Mộc Ngôn lui về phía sau hai bước, Trần Chi Mặc lại từng bước từng bước áp sát cậu,nhân tiện đưa tay đem cửa sổ xe kéo lên .

“Tiểu Ngôn a, để quần lót dính vào trên người thật không thoải mái đi? Mặc ca giúp em cởi ra có được hay không ?”

“Không cần!” Trần Mộc Ngôn vừa muốn chạy liền bị đối phương thoáng cái đè xuống,kết cục bi thảm phía sau có thể đoán trước .

“Hiện tại em cảm thấy anh là ở phía trên hay là phía dưới a?”

Hoàn hảo phụ tá trường quay tới thông báo Trần Chi Mặc có thể bắt đầu quay,nếu không Trần Mộc Ngôn liền bị ăn ngay cả mảnh vụn đều không còn dư lại .

Thay quần áo,Trần Mộc Ngôn may mắn có thể cùng nhân viên hiện trường quay làm việc cùng nhau thấy Trần Chi Mặc đạo diễn cảnh đầu tiên.

Trần Chi Mặc ngồi trước màn ảnh,ngồi bên cạnh chính là Cao Chí Dương, mà EVEN đã đứng ở địa điểm sớm định .

“Tốt EVEN, hôm nay và ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu quay tất cả cảnh tĩnh,thừa dịp hai ngày này cậu cũng có thể tiến vào cảm xúc nhân vật .” Trần Chi Mặc thanh âm không có khí thế ra lệnh ,mang theo hướng dẫn làm cho suy nghĩ người ta bất giác theo hắn.

EVEN hít một hơi, vẫn còn có chút khấn trương.

Hình ảnh đầu tiên là EVEN cầm một mảnh lá cây rơi xuống. Về mặt của hắn có chút cứng ngắc, ánh mắt nhìn chăm chăm lá cây giống như là trên lá cây có con sâu.

Cao Chí Dương nhìn màn ảnh trực tiếp nhếch môi,“Đây chính là người người cùng Sở Cận đề cử ?Bộ dáng khí chất kỹ thuật diễn hạng hai đi đâu cũng thấy người đại diện yêu cầu giá rẻ cũng không thêm –Amaze cũng không có nhiều tiền như vậy mà nâng đỡ thái tử gia này.”

Thanh âm của hắn không nhỏ, chẳng những phụ tá một bên trường quay nghe được,EVEN khẳng định cũng nghe .

EVEN nghiêm mặt nơi đó, không biết như thế nào cho phải. Người đại diện hẳn vội vàng tiến lên không phải an ủi EVEN mà là hướng Cao Chí Dương chịu tội, dù sao Cao Chí Dương chẳng những là Phó tổng công ty cũng là nhà đầu tư,đắc tội ai cũng không thể đắc tội hẳn.

Trần Chi Mặc hướng EVEN vẫy vẫy tay, “Em tới đây một chút.”

EVEN chậm rãi đi tới trước mặt của hẳn, Cao Chí Dương vĩnh viễn là dáng vẻ kiêu ngạo làm cho không người nào có thể đến gần, ngược lại là Trần Chi Mặc đưa tay đem EVEN túm đến bên cạnh mình, về mặt ôn hoà nói : “Em nghe bài nhất điệp chi gian của Tô Trần chưa?”

“Nghe qua.”

“Ừ, vậy em hiểu ở đây khi một mảnh lá cây rơi xuống đất ,ca khúc biểu đạt cái gì ?”

“Ưu sầu?”

“Như vậy tại sao ưu sầu ?”

EVEN nhíu mày một cái: “Bởi vì nữ nhân vật chính muốn cùng nam nhân khác một chỗ.”

Trần Chi Mặc mắt nhắm chưa thêm ý cười một cái, ngay sau đó làm một dấu tay,công việc trường quay liền tạm ngừng , sau đó Trần Chi Mặc mang theo EVEN rời đi đoàn phim,đi tới bên dòng suối nhỏ.

Hai người ngồi ở khe suối tựa hồ nói chút gì, mọi người chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của bọn họ.

Cao Chí Dương không vui treo ở trên mặt, thấy bọn họ hai người ở nơi đó hàn huyên hơn mười phút còn không thấy trở lại mất đi kiên nhẫn, bước nhanh tới. Những nhân viên đoàn phim căn bản không dám ngăn trở hẳn, đang lúc hẳn rời đoàn phim,Trần Mộc Ngôn tiến lên kéo lại hẳn.

“Làm gì?” Cao Chí Dương vung cánh tay ,hoàn hảo Trần Mộc Ngôn là một nam nhân, nếu là con gái đã sớm ngã xuống đất .

“Đạo diễn cùng diễn viên trò chuyện là một chuyện rất bình thường ,Cao tiên sinh cần gì nóng lòng như thế tiến lên quấy rầy đây?”

Cao Chí Dương nghiêng mắt nhìn chằm chằm Trần Mộc Ngôn:“Chỉ là một cảnh tĩnh mà thôi, còn cần nói lâu như vậy?”

Chợt nhớ tới Cao Chí Dương bởi vì nữ nhân vật chính cùng Trần Chi Mặc đi gần một chút sẽ phải đối diễn viên, hiện tại hay bởi vì Trần Chi Mặc cùng EVEN nói chuyện với nhau mà không thoải mái, Trần Mộc Ngôn ha hả nở nụ cười, “Cao tiên sinh, nếu như mỗi một người cùng anh ta nói nói chính là muốn cùng hẳn phát sinh cái gì ,chị dâu của ta sớm đã có vài đám !”

Mặt Cao Chí Dương quả nhiên khó coi,lông mày run rẩy, đưa tay đẩy mạnh về phía Trần Mộc Ngôn.

Trần Mộc Ngôn cũng không phải là kẻ ngu, đứng ở đó để người ta đẩy, hướng bên cạnh bước qua.Vừa đứng lúc Trần Chi Mặc mang theo EVEN trở về, nhân tiện lôi đi Trần Mộc Ngôn , tư thế ôm ở trong mắt người khác là huynh đệ thân mật, ở trong mắt người kia biến thành thân mật.

Lưu lại Cao Chí Dương ở đó, có mấy phản lúng túng.

“Chuẩn bị quay !” Trần Chi Mặc vỗ tay một cái, thợ trang điểm trang điểm lại cho EVEN .

Lần này, EVEN trong tay cứng ngắc cầm phiến lá cây, cúi thấp đầu, tựa hồ không biết nên buông tay lúc nào ,trên mặt như cũ là thần sắc khẩn trương.

Cao Chí Dương chậm rãi đi tới, cười nói: “Xem ra các người trò chuyện không có gì hiệu quả a!”

Nửa phút sau,EVEN chợt nói lỏng tay, cả đoàn phim yên tĩnh lại.

Tầm mắt EVEN vẽ theo quỹ tích lá cây rơi xuống ,giống như vô số quá khứ, những thứ điểm tích kia lưu chuyển trong khoảnh khắc ánh mắt hẳn lướt qua. Khi lá cây chạm vào trên mặt đất , EVEN thở ra một hơi, mi tâm hơi nhíu rồi lại phút chốc giãn ra.

“Well done!” Trần Chi Mặc là người thứ nhất vỗ tay .

EVEN nhìn Trần Chi Mặc toát ra thần sắc mừng rỡ, hẳn vẫn bị rất nhiều tạp chí bình luận vì diễn kỹ dở đến bất trị, mặc dù loại bình luận có chút khoa trương, nhưng đủ để đả kích lòng tự ái của EVEN, từ đó về sau hẳn có thể không nhận diễn cũng không nhận. Lần này có thể được ảnh đế Trần Chi Mặc tán thưởng, đối với hẳn mà nói là khẳng định lớn lao .

“Hừ, so với người, hẳn còn quá tệ.” Cao Chí Dương vĩnh viễn một bộ dùng lỗ mũi nói chuyện ,nếu không phải là người đáng dấp không tệ, một bộ sánh ngang người mẫu cộng thêm trong nhà nhiều tiền, nếu không hẳn sớm đã bị người chinh hơn trăm lần .

“Ta không cần Trần Chi Mặc thứ hai .” Trần Chi Mặc vẫy EVEN tới đây chuẩn bị cảnh quay tiếp theo.

Trần Mộc Ngôn ở một bên quan sát lần đầu tiên lĩnh hội đặc biệt của Trần Chi Mặc khi cưỡi ra hào quang ảnh đế ,trong yên ổn nổi lên đợt sóng, đem những vỏ ngoài bình thường không có gì lạ đẩy ra, để cho bọn họ nhìn thấy thiên phú của mình.

Bởi vì Trần Chi Mặc hướng dẫn thích đáng, cảnh quay phía sau dị thường thuận lợi. Một vị quay phim đã từng cùng EVEN hợp tác cũng kinh ngạc với Nhất Tịch Chi Gian, EVEN thế nào tựa như biến thành một người khác ,kỹ thuật diễn trước kia cứng nhắc trở nên tự nhiên hơn.

Buổi tối, Trần Chi Mặc trở lại đoàn phim an bài một khách sạn vùng ngoại ô. Cơm tối mọi người cùng nhau ăn món ăn nhà nông, uống chút bia. Trần Mộc Ngôn nhìn Cao Chí Dương kia thối mặt, người này tám phần ăn quán tốt, muốn hẳn dùng bát đũa không khử trùng còn hơn buộc hẳn ăn độc dược. Hoàn hảo công việc của đoàn phim chu đáo, chuẩn bị một chút khăn khử trùng, nhìn Cao Chí Dương lau chiếc đũa .

Trần Chi Mặc buồn cười nhìn về phía Trần Mộc Ngôn: “Tiểu Ngôn a, em học Y, nói một chút coi thông qua đồ ăn có thể truyền bá những tật bệnh nào?”

Trần Mộc Ngôn đang ăn ngon, phản xạ có điều kiện giống như bật thốt lên: “Viêm gan A, kiết lỵ, bệnh thương hàn, bệnh lao phổi cùng ngộ độc thức ăn.”

Lúc này, Cao Chí Dương đem chiếc đũa lau rất nhiều lần vỗ lên bàn, đứng lên: “Ta không ăn!”

Mọi người thấy bóng lưng của hẳn hai mặt nhìn nhau không biết như thế nào cho phải.

“Tốt lắm, mọi người yên tâm ăn đi! Những đồ ăn này người đoàn phim chúng ta nhìn chăm chăm ông chủ dùng nước nóng nấu quá một lần .” Trần Chi Mặc khước miệng câu lên, mọi người rí rít ăn.

Trần Mộc Ngôn trừng hướng Trần Chi Mặc, người này tuyệt đối là cố ý mượn mình đem Cao Chí Dương chọc tức đi !”

Sau buổi cơm tối, Trần Mộc Ngôn cùng Trần Chi Mặc nằm ở cùng gian phòng .

Trần Mộc Ngôn mới vừa ở trên giường nằm xuống không bao lâu, Trần Chi Mặc liền từ phía sau ôm lấy cậu, “Em không hiểu kỳ anh đối với EVEN nói cái gì sao?”

Trần Mộc Ngôn chặc một tiếng, “Đoán chừng anh nhắc tới Sở Cận.”

“Ừ, anh nói cho hẳn biết từ thời điểm cầm phiến lá rụng hết thấy phải có liên quan Sở Cận ,nhưng là một khi lá cây rơi xuống đất ,hẳn nhất định phải không nghĩ tới nữa.”

“Nhưng là không nghĩ một màn sau, EVEN vẫn diễn vô cùng tốt, hẳn tựa hồ bắt được cảm giác !”

“Tựa như một cái hộp, cần phải có người thay hẳn mở ra, đem tài hoa bên trong thả ra ngoài. Kỹ thuật diễn của EVEN là trống không , chính là bởi vì trống không không có gì cả, cho nên hẳn có thể biến thành bất luận kẻ nào.” Giọng Trần Chi Mặc mang theo ma lực từ tính ,quanh quẩn ở bên tai Trần Mộc Ngôn.

Trần Mộc Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, hướng một bên hoạt động một chút, nhưng là Trần Chi Mặc lại ngay sau đó dính vào.

Liếc mắt, cậu trực tiếp muốn lật người xuống giường, không nghĩ tới thắt lưng bị người phía sau gắt gao ôm, đáng hận nhất chính là cậu có thể cảm giác được cái vật cứng đang nóng lên như có như không chầm chậm trên đùi cậu.

“Em muốn ngủ!”

“Anh biết.” Trần Chi Mặc thanh âm mềm mại, tay ôm Trần Mộc Ngôn trượt xuống, lưu luyến ở giữa hai chân, có thể nói “Lòng Tư Mã Chiêu người đi đường đều biết” .

Trần Mộc Ngôn khuỷu tay chột ngay phía sau, đáng tiếc không có ngay mục tiêu, ngược lại có người gõ cửa phòng bọn họ .

Trần Chi Mặc như cũ ôm vô cùng chặt, hôn gáy cậu, điều này làm cho Trần Mộc Ngôn run bả vai, tiếp xúc qua da thịt bắt đầu nóng lên, Trần Chi Mặc khẽ cười duyên hôn đầu vai cậu .

“Người nào !” Trần Mộc Ngôn dùng sức kéo ra, kéo ra tay của đối phương , lật người đứng ở mép giường, quay đầu lại trừng hướng hắn. Ai biết đối phương chẳng qua là chống đầu, trong bóng tối cặp mắt kia ngoài ý muốn sáng ngời.

“Ta.” Người ngoài cửa mặc dù chỉ nói một chữ, lại để lộ ra cảm giác cao ngạo .

“Mẹ nó ! Đây là trả lời? Nếu như ta hỏi nữa” Ta là ai” , người không phải là đáp lại “Ta là ta” ?

Như vậy , trừ Cao Chí Dương còn có thể là ai?

Bất quá đây cũng là cơ hội thoát khỏi Trần Chi Mặc rất tốt.

“Cao tiên sinh ta cho là người đi về rồi.” Trần Mộc Ngôn mở cửa, quả nhiên Cao Chí Dương vẫn như cũ mặt lạnh.

“Thiết bị gian phòng chỗ này quá tệ đi?” Khẩu khí chất vấn, phảng phất như này là Trần Mộc Ngôn lập ra.

“Bởi vì nơi này là vùng ngoại thành , hơn nữa cũng không phải là địa điểm du lịch , chỉ có dân lâu năm ở mà thôi.” Trần Mộc Ngôn buồn cười trả lời.

Cao Chí Dương ánh mắt xẹt qua cậu nhìn về phía Trần Chi Mặc nằm nghiêng ở trên giường .

Trần Mộc Ngôn trực tiếp mở miệng nói: “Cao tiên sinh, người cùng anh ta đã sớm quen biết, để hắn cùng người trò chuyện có lẽ người sẽ quên đi gian phòng này có bao nhiêu tồi, có thể đem chìa khóa người cho ta không?”

79. Chương 79

Cao Chí Dương ừ một tiếng, một bộ khen thưởng đem cái chìa khóa ném vào trong lòng bàn tay Trần Mộc Ngôn.

Trần Mộc Ngôn như được đại xá, giơ lên cái chìa khóa liền đi. Đi tới gian phòng Cao Chí Dương , Trần Mộc Ngôn thật là không thể không cảm thán Phó tổng chính là Phó tổng, cả đoàn phim đoán chừng chỉ có phòng của hắn là có ban công đi.

Gió đêm xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng thổi vào , mát mẻ làm Trần Mộc Ngôn một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau mọi người ở đại sảnh ăn điểm tâm , Trần Mộc Ngôn liếc về phía Cao Chí Dương, người này mặt so với hai ngày trước còn tệ hơn.

Ngược lại Trần Chi Mặc, một bộ cái gì cũng không phát sinh trôi qua, ngồi vào bên người Trần Mộc Ngôn, còn một bộ nam nhân tốt bóc trứng gà bưng sữa đậu nành cho cậu.

“Ngày hôm qua em ngủ có ngon không?” Trần Chi Mặc tùy ý hỏi.

“Hoàn hảo.” Trần Mộc Ngôn cảm giác mình nên nhanh chóng rời khỏi phạm vi cơn bão, “Em ăn xong điểm tâm theo Vương đại ca đi về, ngày mai còn có lớp .”

“Được.” Trần Chi Mặc đáp ứng ngoài ý muốn dứt khoát.

Lúc rời đi, Trần Chi Mặc gõ cửa sổ xe một cái, Trần Mộc Ngôn đem cửa sổ quay xuống, mới vừa thò đầu ra hỏi: “Sao vậy?”

Trần Chi Mặc trên môi cong lên, bỗng dưng hôn lên mắt cậu.

Tim thiếu chút nữa từ trong lồng ngực nhảy ra, Trần Mộc Ngôn luống cuống tay chân muốn đẩy ra hẳn. Nơi này cách đoàn phim không xa, Trần Chi Mặc cũng không sợ có người nhìn thấy!

Hoàn hảo Vương Đại Hữu không nhìn, trực tiếp đạp chân ga, xe liền rời đi.

Trần Mộc Ngôn ngậy ngồ ngời thẳng thân thể, nhìn kính chiếu hậu Trần Chi Mặc hai tay cầm ở túi, nhàn nhả đứng dưới ánh nắng, mặc dù xa, còn có thể loáng thoáng nhìn rõ nụ cười trên mặt hắn.

Xe chạy trên xa lộ cao tốc, mười mấy phút đồng hồ sau, Trần Mộc Ngôn nhìn thấy hai bên phong cảnh giống nhau không khỏi bắt đầu buồn ngủ, Vương Đại Hữu cười nói: “Cậu cũng đừng ngủ, cậu ngủ không ai nói chuyện với tôi, tôi cũng sẽ mệt rồi đấy!”

Trần Mộc Ngôn dụi dụi con mắt, liếc thấy kính chiếu hậu có một chiếc Ferrari màu đỏ đang cách bọn họ càng ngày càng gần.

“Hình như là xe Cao Phó tổng.” Vương Đại Hữu cau mày, “Hắn thế nào không ở trường quay? Đại khái là anh cậu thật tài tình. Cậu biết hôm qua phát sinh chuyện gì không?”

“Cái gì?” Trần Mộc Ngôn có chút ngạc nhiên.

“Chi Mặc đem Cao Phó tổng cởi hết sau cột vào trên giường, cho đến sáng sớm hôm nay tôi đi gõ cửa là tôi cởi trói cho hắn.”

“Không thể nào.”

Chẳng lẽ Trần Chi Mặc không để Cao Chí Dương dây dưa, tối hôm qua đem hắn “Xử ngay tại chỗ”?

Tiếng động cơ xe Ferrari ngày càng gần, rất nhanh liền cùng Vương Đại Hữu sánh vai mà đi.

Trần Mộc Ngôn nhìn về phía cửa sổ xe đối diện, quả nhiên là Cao Chí Dương, trong ánh mắt sắc bén hắn từ trên mặt Trần Mộc Ngôn xẹt qua, còn chưa kịp phản ứng, Ferrari đụng vào xe Vương Đại Hữu.

Vương Đại Hữu cũng tài xế lão luyện, nghìn cân treo sợi tóc thay đổi tay lái giảm bớt tốc độ, làm xe Cao Chí Dương chạy nhanh đến trước mặt.

“Cái Cao Phó tổng này phát điên cái gì thế!”

Vương Đại Hữu đem xe dừng ở ven đường, Trần Mộc Ngôn vẫn chưa tỉnh hồn.

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, Cao Chí Dương bước xuống xe.

Trần Mộc Ngôn cau mày, cũng xuống xe, cậu cảm giác Cao Chí Dương là hướng về phía cậu.

Quả nhiên, Cao Chí Dương dừng ở trước mặt của cậu, bàn tay vỗ vào trên bả vai của cậu: “Như thế nào, Trần Chi Mặc đem người cưng chiều đến mình họ gì đều không nhớ?”

“Ta họ Trần.” Trần Mộc Ngôn nhàn nhạt trả lời.

Cao Chí Dương liền cái tư thế đó chột đẩy, Trần Mộc Ngôn lui về phía sau từng bước.

“Người trước kia chính là truyện cười giữa ta cùng hắn.”

Trần Mộc Ngôn thở dài một cái, “Cao Phó tổng, người không cảm thấy người luôn dây dưa Mặc ca, giống cái chê cười hơn sao?”

“Người nói cái gì!” Cao Chí Dương ngữ điệu lên cao, không thể nghi ngờ hắn có khuynh hướng bạo lực.

Xa xa có một chiếc xe lái tới, Vương Đại Hữu nhận ra là xe Trần Chi Mặc, thở phào nhẹ nhõm phát tay ý bảo.

“Ta nói người vẫn chìm trong quá khứ! Trần Chi Mặc cùng người đã kết thúc, khi người muốn hẳn trở lại bên cạnh người ,người phát hiện mình lại bị cự tuyệt, vì vậy kiêu ngạo của người không cách nào dễ dàng tha thứ, người bắt đầu tìm lý do khắp nơi.Người cảm thấy ngay cả nữ nhân vật chính của MTV cùng Mặc ca ngồi chung một chỗ trao đổi vấn đề, EVEN cùng Mặc ca đơn độc nói đôi câu người liền không nhận nổi, còn có ta cái đệ đệ từ trước không được đối xử tốt chợt được cưng chiều,người thì càng thêm coi ta là cái đinh trong mắt . Cao tiên sinh, người đã lớn như vậy thế nào còn chưa học được nhận rõ thực tế a?”

Cao Chí Dương nhìn chằm chằm Trần Mộc Ngôn,chợt đưa tay vươn tới cổ của cậu nhấn xuống xe.

Vương Đại Hữu kinh hô lên, thì ngược lại trong tích tắc đó đại não Trần Mộc Ngôn vô cùng rõ ràng, hai tay dùng sức chống đỡ, xe chẳng qua là chấn động một cái, đầu không có đụng vào.

Xe Trần Chi Mặc ngừng lại, bước nhanh tới một tay túm Trần Mộc Ngôn đến bên cạnh mình.

“Cao Phó tổng, người đây là đang làm gì đó?”

“Thế nào, ta chỉnh đệ đệ gốc của người, người đau lòng?”

Trần Chi Mặc rũ đầu xuống, mím môi cười một tiếng, “Nghe nói người từ nước ngoài sau khi trở về, ở trong AMAZE mạnh mẽ vang dội,làm rất tốt. Ta cho là người cùng người tùy hứng lại lỗ mãng trước kia không còn giống nhau.”

“Người không còn như xưa là người, không phải là ta. Ta ra nước ngoài người không gọi cho ta một cuộc điện thoại! Gửi qua một phong thơ !”

Trần Chi Mặc nghiêng đầu:“Nhưng là người cũng không có gọi cho ta một cuộc điện thoại, gửi qua một phong thơ đi?Người vĩnh viễn không thể để cho ta một phương diện người vì ta nhượng bộ ?Thiếu niên tùy hứng mười mấy tuổi ,là đáng yêu. Người trưởng thành ba mươi hai tuổi còn tùy hứng như vậy,người cảm thấy còn có thể đáng yêu sao?”

“Cho nên ?Người bây giờ liền thích cái đệ đệ vẫn bám mông người !Người cho rằng ta mới vừa rồi không nhìn thấy người hôn hẳn sao – người cái tên biến thái !”

Trần Mộc Ngôn sững sốt, nhớ tới Cao Chí Dương dù sao cũng là Phó tổng AMAZE ,nếu người này coi đây là lấy cớ hủy diệt danh dự Trần Chi Mặc thì làm gì bây giờ?

“Đúng vậy, ta rất biến thái . Người cũng không phải ngày đầu ta không bình thường. Bất quá việc người bây giờ lái xe đuổi theo phía sau Tiểu Ngôn cũng không biến thái sao?”Trần Chi Mặc nhẹ giọng nở nụ cười, “Nếu như trong lòng người bất công, muốn hay không ta ở chỗ này cùng người làm một lần, để cho đệ đệ ta xem một chút chúng ta đã từng như thế nào như keo như sơn a?”

“Trần Chi Mặc –” Cao Chí Dương gương lên quả đấm, ầm ầm đánh ra .

Chẳng qua hẳn không nghĩ tới chính là, một quyền này đánh vào trên mặt Trần Mộc Ngôn nảy vào ngấn,Trần Chi Mặc đưa tay ôm lấy Trần Mộc Ngôn,chỉ thấy môi hẳn ra máu đã sưng lên.

“Tiểu Ngôn!” Trần Chi Mặc chợt nổi giận, rống về phía Cao Chí Dương, “Người muốn nổi điên thì về tìm cha người – người của Trần Chi Mặc ta không phải là người tùy tiện có thể đánh !”

Vừa dứt lời, hẳn một đấm tung ra,đánh về phía Cao Chí Dương ngã trên mặt đất.

Cao Chí Dương hiển nhiên ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn Trần Chi Mặc giống như còn chưa phản ứng kịp cảm giác đau trên mặt .

Trần Chi Mặc cười lạnh một cái, “Không cần hoài nghi, ta mới vừa rồi là đánh người . Ta đã từng thích người, bởi vì người kiêu ngạo làm người thoát nhìn giống như là một cọng rơm yếu ớt,rõ ràng gặp lại liền gãy lại không quật cường thẳng thắn.Nhưng là hiện tại. Nói cho ta biết người còn có cái gì!”

Cao Chí Dương chậm rãi đứng lên, cười lạnh nói: “Người thay đổi rõ ràng là người, rồi lại muốn tới tố cáo ta.”

“Đúng, ta cũng thay đổi .Thiếu niên mười bảy tuổi nếu như không thay đổi liên vĩnh viễn sẽ không lớn lên, vĩnh viễn không biết mình muốn là cái gì.” Trần Chi Mặc tay ôm Trần Mộc Ngôn, xoay người nói, “Người thật không nên trở về đây đưa ta, bởi vì như vậy ta sẽ vĩnh viễn nhớ dáng vẻ tốt nhất của người.”

Lên xe, Trần Chi Mặc thắt dây an toàn, “Đi thôi, anh đưa em về.”

Xe chạy nhanh ra ngoài, từ bên người Cao Chí Dương nghênh ngang mà qua.

Trần Mộc Ngôn nuốt nước miếng, cậu lần đầu tiên nhìn thấy Trần Chi Mặc nổi giận mất đi không chế .

Mà giờ khắc này, cả bên trong buồng xe tràn ngập không khí lạnh lẽo.

Trần Chi Mặc luôn luôn mang theo nụ cười trên mặt giờ lại không có chút vẻ mặt nào.

“Mặc ca.”

Trần Chi Mặc chợt đem xe dừng lại, đang lúc đầu Trần Mộc Ngôn bởi vì quán tính thiếu chút nữa đụng đầu, Trần Chi Mặc chợt đưa tay nâng trán của cậu.

Không đếm xỉa tim lại bị kéo trở lại, Trần Mộc Ngôn chậm rãi nghiêng đầu đến nhìn về phía đối phương.

“Mới vừa rồi em tại sao phải để Cao Chí Dương đánh em?”

“Bởi vì. vết thương trên mặt anh còn chưa hết”

Sửng sốt hai giây, Trần Chi Mặc chợt gục trên tay lái run vai nở nụ cười, “. . . . Em là đồ ngốc à?”

“Em thế nào lại ngốc chứ !” Trần Mộc Ngôn la lên, chỗ bị đánh lại đau.

Ngón tay Trần Chi Mặc xẹt qua vết thương Trần Mộc Ngôn ,nhẹ nhàng bấm bấm,“Bởi vì mặt anh không chút nào quan trọng. Anh hỏi em, nếu như anh biến thành mị ảnh trong bài ca ‘ hạ thủy đạo vương tử ’, em còn có thể ở bên cạnh anh không?”

“Như vậy. anh còn có thể là Trần Chi Mặc không?”

“Phải hay không có cái gì khác nhau?”

“Nếu như anh còn là Trần Chi Mặc, em tự nhiên sẽ ở lại bên cạnh anh, tựa như anh xuyên qua cổ thân thể này nhìn thấy em chân chính.” Trần Mộc Ngôn kéo khóe miệng, “Nếu như anh đã không phải là Trần Chi Mặc , vậy em cũng chỉ có thể đem Trần Chi Mặc tìm trở lại.”

Bỗng nhiên, ngón tay Trần Chi Mặc dùng sức bấm Trần Mộc Ngôn nước mắt cũng muốn chảy xuống!

“Anh. . . Làm gì a!”

Trần Chi Mặc khóe môi cũng sắp kéo đến bên tai, “Anh càng thích người nào thì càng thích khi dễ người đó, em cũng không phải không biết.”

“Vậy anh tối hôm qua khi dễ Cao Chí Dương đem hắc cột vào trên giường, chẳng lẽ không thích hắc?” Trần Mộc Ngôn liếc hắc một cái.

“Trước kia là anh cảm thấy khi dễ hắc rất thú vị, thú vị rất nhiều khi thấy hắc rõ ràng yếu ớt còn cố giả bộ kiên cường rồi sẽ rất đau lòng.” Trần Chi Mặc thu ngón tay về, “Nhưng ngày hôm qua, anh chỉ là cảm thấy thú vị.”

Nói xong, hắc lại lần nữa khởi động xe, chạy nhanh trở về thành phố.

Trở lại nhà trọ, Trần Chi Mặc tìm tới khối băng buộc lại đưa cho Trần Mộc Ngôn chườm.

“Mặc ca, anh còn phải trở về quay phim sao?”

“Dĩ nhiên. Ngồi một lát anh phải trở về .” Trần Chi Mặc đưa tay vuốt vuốt đầu của cậu, “Nếu là Cao Chí Dương lại chạy đến tìm em phiền toái, em biết nên làm thế nào?”

“Cùng lắm thì em nhường hắc.”

“Sai rồi, ” Trần Chi Mặc ngồi bên cạnh cậu,một tay dựa ghế sa lon ,một tay kia chọc chọc đầu cậu,“Là tuyệt đối không mở cửa cho hần , làm như không nhìn thấy hần.”

80. Chương 80

“Sao lại nghe như chuyện cổ tích thỏ trắng bé nhỏ?Thỏ mẹ dặn thỏ con không được tùy tiện mở cửa?”

“Đúng rồi.” Trần Chi Mặc đứng dậy, xách chìa khóa trên bàn trà rời đi.

“Mặc ca ,anh đi ngay?Mới vừa chạy nhanh hai giờ trước.”

Trần Chi Mặc cười một cái, cúi đầu hôn lên môi của cậu,lúc tách ra đầu lưỡi cậu trên môi cậu,“Chờ MTV quay xong anh sẽ trở lại , em tắm xong cái mông chờ anh đi.”

Nhìn bóng lưng của hần, Trần Mộc Ngôn cảm giác nơi bị đánh của mình càng đau hơn.

Sau mấy ngày, Trần Chi Mặc thật toàn tâm dành gần một tháng chưa có trở về nhà trọ.

Bắt đầu một tuần, Trần Mộc Ngôn đắc chí , nghĩ mình có thể có một đoạn thời gian cuộc sống không bị Trần Chi Mặc lấn qua lấn lại .

Chẳng qua Trần Chi Mặc mỗi đêm đều gọi cho cậu,mỗi câu nói sau cùng đều là một câu“Tại sao em không nhớ anh?”

Trần Mộc Ngôn luôn lăm bằm hai câu cho qua.

Thời gian lâu dài, Trần Mộc Ngôn vắng vẻ đợi ở nhà trọ,nói không tịch mịch đó là mình an ủi. Thỉnh thoảng buổi tối nấu mì ,nhớ tới Trần Chi Mặc nấu mì nắm hương,nuốt nước miếng một cái đóng nắp nồi lại.

Thói quen quả nhiên là thứ rất đáng sợ !

Lên mấy ngày khóa sau, có một ngày Trần Mộc Ngôn đang lái xe ra cửa trường, kết quả bị một chiếc xe thể thao chặn ngang.

Trong lòng cậu lộp bộp,Cao Chí Dương không có tới nhà trọ ngược lại tìm tới trường học.

Làm gì?” Trần Mộc Ngôn nhô đầu ra hỏi.

Cao Chí Dương hướng hần làm cái thủ thế, ý là để cho hần lên xe.

Trần Mộc Ngôn trong đầu cũng không chứa đầu hủ, bị Cao Chí Dương tấn một lần, nếu là thật mở cửa cho hần, hần lần nữa đột nhiên nổi điên muốn đồng quy vu tận cũng nói không chừng. Hơn nữa Trần Mộc Ngôn hết lần này tới lần khác không muốn nghe hần, xe lui mấy thước, chuyển qua phương hướng khác tính toán đi vòng .

Ai biết Cao Chí Dương không thuận theo không buông tha, lại hướng phía trước chạy,vừa đúng khiến cho xe Trần Mộc Ngôn bị xe thể thao cùng ven đườngchặn, không đường tiến lui.

Trần Mộc Ngôn xuống xe, đi tới cạnh cửa Cao Chí Dương ,bất đắc dĩ nói: “Cao Phó tổng, người có thể chớ giống như đứa trẻ không?”

Cao Chí Dương lạnh lùng nói: “Ta muốn cùng người nói một chút.”

“Được ! Ta và người nói, nhưng sau hôm nay,người có chuyện gì phải đi tìm Trần Chi Mặc. Ta cũng không cùng người đấu võ lực.”

“Ta không thấy người sợ ta như vậy ?”Nói xong, xe lui về phía sau ,tới cửa trường.

Hai người ở trong xe ngược lại không nói gì ,mười mấy phút sau, bọn họ dừng ở trước quán bar.

Đây là một CLUB cao cấp,có thể đi vào dĩ nhiên đều là người thượng lưu.

Trần Mộc Ngôn nghi đối phương rút cuộc muốn đem mình mang đến nơi này làm gì, bọn họ liền đi tới trước bàn bi-da.

Cao Chí Dương ngược cầm, phục vụ liền đem bàn bóng dọn xong, cây gậy được dâng lên.

Hắn đầu tiên đem gậy thực một phát, sau đó tựa ở bên cạnh bàn, “Ta cùng Trần Chi Mặc lần đầu tiên nói chuyện là ở trên sân thượng trường cao trung. Thật ra thì trước đó, ta cũng đã chú ý tới hắn.”

Trần Mộc Ngôn không có trả lời, bởi vì cậu rất rõ ràng, Trần Chi Mặc cho dù không nói câu nào ngồi ở một góc, vẫn sẽ không tự chủ hấp dẫn lực chú ý của những người khác.

“Nhưng ta không nghĩ tới mình và hắn nói câu đầu tiên sau, hắn liền đem ta ấn trên mặt đất. Ta cho là hắn muốn khi dễ ta,” Cao Chí Dương một phát thực vào lỗ, “Nhưng hắn chẳng qua là muốn ta khóc lên.
. Hắn cười hỏi ta, giả dạng làm một cái gai, người khác không tới gần, mình cũng sẽ không đau đớn?”

Trần Mộc Ngôn gạt đầu, đây quả thật giống lời Trần Chi Mặc sẽ nói.

“Hắn nói không sai, ta rất tùy hứng. Nhưng người chân chính làm ta tùy hứng, không phải là hắn sao?”

Không sai, Trần Chi Mặc ôn nhu làm cho người ta khó có thể rút ra, người được cưng chiều, dĩ nhiên là sẽ tùy hứng. Cao Chí Dương vốn là kiêu ngạo.

Trần Mộc Ngôn chợt hiểu Cao Chí Dương tại sao ra nước ngoài cố ý không cùng Trần Chi Mặc liên lạc.

Bởi vì Cao Chí Dương cũng bất an, hắn cũng sẽ rất muốn xác định rốt cuộc lúc nào thì kiên nhẫn Trần Chi Mặc sẽ dùng hết.

Trần Mộc Ngôn mím môi, Đúng vậy. . . Không chỉ Anna, còn có Tô Văn Hi cũng từng nhắc nhở qua mình, nếu như Trần Chi Mặc không hề cưng chiều cậu nữa, cậu có chịu được không?

Lần thực tiếp theo, Cao Chí Dương không vào lỗ.

“Nếu như là người, người sẽ làm sao?”

Trần Mộc Ngôn nhận lấy gậy, trước kia khi là Diệp Nhuận Dành giàu có lúc nhàn hạ chơi bi-da một chút, kỹ thuật cậu thật ra thì không kém. Cậu lưu loát thực liên tiếp mười mấy cái, phát cuối cùng một bóng sấy tay.

“Người vẫn chưa trả lời ta cái vấn đề đó.” Cao Chí Dương nhắc lên gậy, cuối cùng một phát vào lỗ.

“Tự ta làm.” Trần Mộc Ngôn kéo khóe miệng, “Cái vấn đề này ta đã từng nghĩ tới vô số lần. Cao tiên sinh, người từng nghĩ tự mình làm chưa?”

“Có ý gì?”

“Cao Chí Dương là một người thế nào, ta không biết. Nhưng ta biết Trần Mộc Ngôn là một người như thế nào. Trần Chi Mặc từ trước có bao nhiêu ghét ta, ta nghe nói qua nhưng đáng tiếc không nhớ rõ. Nhưng cho dù có một ngày Trần Chi Mặc không ở bên cạnh ta, ta sẽ cố gắng làm hắn trở về.”

“Người nói cũng rất dễ dàng.”

Lúc này, một người khác đi vào bàn, “Cao Phó tổng, ta biết người biết Trần Chi Mặc, không nghĩ tới người ngay cả đệ đệ hắn đều biết à?”

Cao Chí Dương quay đầu lại cười một tiếng, “Sở Cận, nếu đã gặp, có muốn cùng ta chơi, nghe nói người đánh rất tốt.”

Sở Cận đi qua bên người Trần Mộc Ngôn, tiện tay cầm lên một cái gậy, “Được.”

Kết quả Trần Mộc Ngôn liền bị gạt sang một bên, mặc dù chỉ là một trò chơi, nhưng lại mơ hồ sáng ngời mãnh liệt.

Cao Chí Dương kỹ thuật không tệ, đáng tiếc có lúc nóng nảy, một khi sai lầm bị Sở Cận tìm được cơ hội sẽ làm đầu chấu đẩy một đường thẳng đến cuối.

“Sở Cận, người hình như là người chế tác MTV lần này sao, cũng bề bộn nhiều việc đi, thế nào rảnh rỗi tới nơi này?”

“Ta cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi thôi.” Sở Cận nhìn về phía Trần Mộc Ngôn ,“A đúng rồi, cậu ngày mai còn có lớp đi, muốn tôi đưa cậu về không?”

“Được,cám ơn Sở đại ca !” Trần Mộc Ngôn hiểu được sở cận đến chính là mang mình đi.

Nếu Trần Mộc Ngôn cũng nói nguyện ý cùng Sở Cận đi, Cao Chí Dương cũng không tiện ngăn trở.

Lúc rời đi, Trần Mộc Ngôn bị đối phương gọi lại.

“Người cảm thấy nếu là người còn có thể quay về chính người sao?” Cao Chí Dương nghiêng thân một khắc kia, quả nhiên tựa như cộng rơm Trần Chi Mặc nói ,thoạt nhìn kiêu ngạo mà cao ngất, cũng rất yếu ớt.

“Ta vẫn luôn là ta.”Trần Mộc Ngôn hít một hơi,trong ánh mắt không rõ của Sở Cận cùng nhau rời đi.

Lên xe, Trần Mộc Ngôn trước hết cảm ơn hân đặc biệt tới giải vây , “Bất quá làm sao anh biết tôi ở trong CLUB?”

“Cậu đoán xem.”

“Tôi thế nào đoán được?” Trần Mộc Ngôn tức giận nói.

“Ừ,Trần Chi Mặc gọi điện thoại cho tôi.”Sở Cận nở nụ cười.

“Mặc ca gọi điện thoại bảo anh tới nơi này tìm tôi?”

“Này có cái gì ly kỳ, so với Cao Chí Dương Sở Cận tôi hệ số nguy hiểm vẫn là nhỏ hơn.Hắn cũng không thể gọi bảo vệ Trần gia tới,như vậy kích thích lòng tự ái Cao Chí Dương ,hắn sẽ không ngừng cố gắng .”

Xe dừng ở nhà trọ ,Trần Mộc Ngôn về đến nhà, nhớ tới mình bởi vì Cao Chí Dương mà ngay cả cơm tối cũng chưa ăn. Tìm mì ăn liền cùng trứng gà, tùy tiện nấu một nồi.

Lúc lên lầu nghỉ ngơi đi ngang gian phòng Trần Chi Mặc ,theo bản năng đưa tay vặn ,cửa mở ra.

Giống như là tâm tình bị mở ra, Trần Mộc Ngôn lần đầu tiên phát giác mình thế nhưng nhớ tên kia.Không biết có phải hay không là bởi vì mỗi lần hắn gọi điện thoại luôn luôn nói một câu ,“Tại sao em không nhớ anh” thối miên .

Rầm một cái ngã trên giường của hắn, đệm chăn mơ hồ lộ ra mùi hương thuộc về Trần Chi Mặc .Ánh mắt quét qua bên sách, để một hàng kịch bản, còn có một chút tiểu thuyết. Trần Mộc Ngôn lúc này mới nhớ tới mình ngay cả Trần Chi Mặc thích xem sách gì cũng không biết, lững thững đi tới, mới phát hiện những thuyết phần lớn thuộc về cùng tác giả – Lãnh Phong.

Tiểu thuyết Lãnh Phong khi Trần Mộc Ngôn còn là Diệp Nhuận Dành xem qua không ít, hắn là nhà tiểu thuyết có lượng tiêu thụ hiếm thấy sánh ngang những thứ người thích văn học nhanh.

Không nghĩ tới mấy quyển mới ra kia Trần Chi Mặc cũng có mua, thuận tay rút ra, Trần Mộc Ngôn liền nằm ở trên giường Trần Chi Mặc lật xem .

Hôm nay Trần Chi Mặc điện thoại tới hơi trễ, trong thanh âm có hơi mệt mỏi, nhưng lại rất có kiên nhẫn. Hắn nói một chút về chuyện quay phim,thành thật mà nói, Trần Mộc Ngôn không nghĩ hắn sẽ cùng mình trao đổi những vấn đề này. Thỉnh thoảng Trần Mộc Ngôn dưới góc độ không phải là người chuyên nghiệp nói ra được một ít lời, sẽ làm đối phương đột nhiên tán dương nói là ý kiến hay.

Cuối cùng,Trần Chi Mặc hướng cậu nói một câu: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

Trần Mộc Ngôn suy nghĩ dừng lại một cái ,“Anh thế nào không hỏi em có nhớ anh không?”

“Em nếu là thật không nhớ anh,anh cũng không còn biện pháp lấy đầu em bắt em phải nhớ tới anh,đúng không?”

“. . . . Em có chút nhớ anh.”Trần Mộc Ngôn hé miệng, lẩm bẩm nói.

Cậu chợt có chút khẩn trương, suy đoán phản ứng của đối phương.

“Em làm anh thật muốn lái xe về nhà.” Thanh âm kia gần ở bên tai, Trần Mộc Ngôn thậm chí cảm giác đối phương đang ở phía sau ôm cậu.

Những lời này làm Trần Mộc Ngôn không tự giác cong khóe miệng, “Anh cũng đừng thật đột nhiên chạy về , đêm rất nguy hiểm .”

“Được, em cấm anh làm cái gì anh cũng không làm .”

“Ừ, cùng lắm thì tuần này từ em lái xe tìm anh. Bất quá Cao Chí Dương sẽ không ở đó đi?”

“Sẽ không, hẳn bị anh đánh một quyền, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh.”

Cúp điện thoại, Trần Mộc Ngôn ôm sách liền nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

Cuối tháng ,MTV phát sóng, phía làm phim phi thường hài lòng, ngay cả Sở Cận sau khi xem đều không tiếp thụ nói Trần Chi Mặc coi như làm đạo diễn điện ảnh đoán chừng cũng không kém cỏi .

Khi Trần Chi Mặc khi về đến nhà, Trần Mộc Ngôn chợt quát to lên: “Mặc ca! Vấy trên mặt anh mất rồi !”

“Đúng vậy ,cũng hai tháng mà còn chưa tróc,đó là vậy chắc cỡ nào a !”

Đem Trần Chi Mặc kéo đến trên ghế sa lon, Trần Mộc Ngôn dùng sức nhìn về phía gò má hắn, “Giống như không có vết thương gì hết?”

“Ai nói không có?” Trần Chi Mặc hơi ngẩng đầu lên ,dưới ánh sáng có thể nhìn thấy một đạo dấu vết.

“Cái đó là phần có thể che ?”Trần Mộc Ngôn một phen ôm hắn, “Mặc ca, như vậy anh có thể tiếp tục làm diễn viên !”

Trần Chi Mặc cũng ôm lấy cậu,ngã trên ghế sa lon, “Tiểu Ngôn, nếu như có một ngày em nói không làm bác sĩ khoa tim nữa,phải làm phụ khoa, em đoán anh sẽ nói thế nào?”

“A?” Trần Mộc Ngôn nghĩ thầm bác sĩ phụ khoa không phải là mỗi ngày phải kiểm tra phụ nữ à Trần Chi Mặc chắc chắn sẽ không đồng ý.

“Anh sẽ ủng hộ em.” Trần Chi Mặc dừng một chút, “Anh là thật rất muốn làm đạo diễn . So với diễn viên chỉ có thể diễn một nhân vật, đạo diễn phải để mình biến thành toàn bộ, đem tất cả xâu chuỗi nhân vật đánh thức,một nhân vật sẽ ảnh hưởng đến một nhân vật khác,tựa như Domino ,sẽ sinh ra phản ứng dây chuyền. Mà đạo diễn chính là phải để cho tất cả diễn viên đều được diễn một phần,không có bất kỳ người nào phân ly ở diễn bễ ngoài diễn một vai.”

“Đối với anh mà nói, đạo diễn không phải là anh khống chế mà là hướng dẫn người, trong mỗi một chi tiết khi diễn,đều là đạo diễn suy nghĩ thể hiện.”

“Không sai.” Trần Chi Mặc chân dài chậm rãi hướng về phía trước, đầu gối đỉnh giữa hai chân Trần Mộc Ngôn.

“Này !Này !Anh muốn làm gì!”

“Ghế sa lon cũng là nơi anh muốn thử một lần .”Trần Chi Mặc thanh âm kéo dài, ý đồ nào đó không cần nói cũng biết.

“Em mới không cần ở ghế sa lon! Sẽ rơi xuống!”

“Vây em liền ôm chặt anh !”Trần Chi Mặc khẽ hôn mi tâm của cậu,thể công nhu tình là pháp bảo của hắn mọi việc luôn luôn thuận lợi.

Tin tức khuôn mặt Trần Chi Mặc hoàn toàn hồi phục dĩ nhiên sẽ không chỉ có Trần Mộc Ngôn biết, đang lúc hắn trở lại thành phố được hai ngày,các tạp chí giải trí chợt không hẹn mà cùng đăng hình của hắn, tiêu cự nhắm ngay nơi gương mặt từng bị thương .

Rất nhiều trang web cũng bắt đầu điều tra dân ý ,nội dung tập trung có bao nhiêu người hi vọng Trần Chi Mặc làm việc lại hay cho là hắn nên làm việc lại.Bằng kết quả phiếu bầu thuần một kiểu đều ủng hộ Trần Chi Mặc nên làm việc lại,ngay cả một ít radio cũng trong vòng một tuần lễ tung ra chuyên đề,mời một thợ ánh sáng, thợ trang điểm bình luận vết sẹo Trần Chi Mặc có ảnh hưởng chuyện hắn lên màn ảnh hay không.

Thợ trang điểm chuyên nghiệp trả lời làm cho hàng vạn fan cơ hồ sôi trào, bởi vì chỉ cần trang điểm chút,vết thương trên mặt Trần Chi Mặc không nhìn thấy .

Vốn là nhà trọ BucKingHam yên lặng một đoạn thời gian lần nữa chật ních ký giả, các phương tiện truyền thông cũng hy vọng có thể phát tin Trần Chi Mặc làm việc lại trước, thậm chí đã có vài đoàn phim cùng nhà sản xuất liên lạc Vương Đại Hữu hi vọng Trần Chi Mặc có thể đóng phim bọn họ.

Đêm đó, Trần Chi Mặc ngay cả nhà trọ cũng không về được, Trần Mộc Ngôn cũng dứt khoát tới kí túc xá nghiên cứu sinh cùng Khương Phi cầm đuốc soi đêm .

Để hạ đợt sóng này, AMAZE khẩn cấp tổ chức buổi họp báo tin tức.

Trần Mộc Ngôn cũng tiến đến, cậu vừa vào phòng làm việc, đã nhìn thấy Vương Đại Hữu đang không ngừng nghe điện thoại, một bộ bề đầu sứt trán.

Cúp điện thoại, hắn nhìn về phía Trần Mộc Ngôn: “Cậu tới phòng hóa trang 1202 xem một chút, anh cậu đang chờ cậu đấy !”

“Được !” Trần Mộc Ngôn mới vừa đi tới gian phòng kia, cửa khép, Trần Chi Mặc ngồi ở trên ghế xoay nhìn gương trước mắt.

Cái này tình cảnh này như đột nhiên trở lại lúc bọn họ lần đầu tiên gặp mặt ,Diệp Nhuận Hành trải qua ngàn khó khăn đi tới ngoài cửa phòng hóa trang Trần Chi Mặc ,lại bị Trần Chi Mặc cười nói vấn đề mình hỏi giống như giáo sư sinh viên đại học.

“Đi vào .” Trần Chi Mặc đưa tay, Trần Mộc Ngôn tiến lên bị đối phương ôm lấy, “Mộc Ngôn, toàn bộ thế giới tựa hồ đều cảm thấy anh nên tiếp tục làm một diễn viên.”

Trần Mộc Ngôn đầu tựa vào trên vai của hắn, chậm rãi nói: “Nhưng Trần Chi Mặc cũng không phải là người toàn bộ thế giới muốn hắn đi làm cái gì, hắn sẽ đi làm cái đó.”

“ Cám ơn em, anh phải đi.” Trần Chi Mặc đứng dậy, đi về phía cửa, bóng lưng của hắn vẫn như cũ thon dài, tây trang màu đen trên người hắn có vẻ ưu nhã anh tuấn.

Hắn lững thững đi về phía trước, phảng phất như đi trên thảm đỏ, bốn phía là ánh mắt đến từ cả thế giới .

Trần Mộc Ngôn lần này không tới hiện trường ký giả ,mà là ở trong phòng Vương Đại Hữu xem hiện trường được ghi hình lại, giống như trong cái màn ảnh đó, Trần Chi Mặc là hoàn toàn thuộc về cậu.

Ở họp báo, Trần Chi Mặc rất kiên định công bố mình sẽ tiếp tục con đường đạo diễn này, vô luận ký giả hỏi như thế nào ,hắn cũng dè dặt có kiên nhẫn nhất nhất giải đáp. Khi họp báo kết thúc, hắn hướng máy quay cúi một cái, vẫn như cũ phong thái mê người nói, “Cảm tạ các vị truyền thông tới buổi họp báo lần đầu tiên của Trần Chi Mặc tôi làm đạo diễn .”

Giới giải trí lần nữa bị tiếng thở dài bao phủ, nhưng Trần Mộc Ngôn lại nhìn màn ảnh khẽ cười, bởi vì cậu biết người đàn ông tuần mỹ này sẽ không sắm vai nào nữa, hắn có thể sống như chính hắn.

Sau buổi họp báo, Trần Chi Mặc cùng Trần Mộc Ngôn chưa trở về nhà trọ ngay, mà tới nhà hàng của Anna ăn một bữa tối an tĩnh.

Cả không gian u tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy qua từ cây cầu vòm bằng gỗ, ngọn đèn dầu đầu cầu trong ánh lửa thỉnh thoảng lay động lóe sáng.

Hai người không hẹn mà cùng chạm cốc.

“Chúc anh trở thành đạo diễn số 1 thế giới .”

“Cũng chúc em trở thành bác sĩ khoa tim số 1 thế giới .”

Mà từ hôm nay trở đi, bọn họ phải hướng tới mục tiêu của mình.

Album của Tô Trần bắt đầu tiến vào thị trường trong một tuần liền leo lên top 3 trên các bảng xếp hạng doanh số bán hàng, mà Trần Chi Mặc đạo diễn MTV nhất điệp chi gian cho hắn cũng ra mắt trên các đài radio lớn, tỷ suất thu không thua gì phim truyền hình sôi động khác, lập tức trở thành điểm nóng trong giới giải trí.

Một người chủ trì đang cùng một đạo diễn nổi danh có tiết mục phỏng vấn cố ý nhắc tới Trần Chi Mặc đạo diễn MTV này và hỏi thăm đối phương đối với việc đổi nghề diễn viên làm đạo diễn có ý kiến gì không.

Vị đạo diễn này câu đầu tiên nói rằng hẳn cũng không cho là đại đa số diễn viên có sẵn năng lực làm đạo diễn ,vì đạo diễn không phải là hiểu hoặc là biểu diễn một nhân vật, mà là phải hoàn thành cả một câu chuyện.

Khi người chủ trì cho là hẳn phê bình MTV Trần Chi Mặc ,vị đạo diễn kia lại nói riêng MTV này,Trần Chi Mặc làm không có năng lực tiêu chuẩn chuyên nghiệp ,vẫn có thể cảm giác được hình ảnh trong câu chuyện đó,với chút cố ý xử lý ống kính cảnh quay tương đối khá.Dĩ nhiên đây chỉ là một MTV ngắn,không cách nào đối với năng lực Trần Chi Mặc đánh giá sâu hơn.

Sau đó,Trần Chi Mặc lại đạo diễn hai bộ phim ngắn và một bộ phim phóng sự về một quỹ từ thiện ,được khen ngợi sâu sắc.

81. Chương 81: Hồi Cuối

Thời gian như cát lướt qua khe ngón tay,kiếp sống nghiên cứu sinh của Trần Mộc Ngôn kết thúc, cậu cũng không chọn bệnh viện Trần thị mà là trở lại bệnh viện thuộc đại học B.

Trong khoảng thời gian này cũng xảy ra không ít chuyện, tỷ như Sở Cận cùng EVEN một chỗ, Tô Trần lôi Tô Văn Hi tới hôn lễ đem cô giao cho chú rể, hẳn ở tiệc kết hôn ôm lấy Trần Mộc Ngôn ý vị thâm trường nói,“Cậu cùng Trần Chi Mặc. Nhất định phải hạnh phúc.” Mà Cao Chí Dương còn thỉnh thoảng trở lại tìm Trần Chi Mặc, nhìn thấy Trần Mộc Ngôn như cũ là về mặt sông băng Nam Cực.

Một chuyện nhớ nhất chính là Trần Chi Mặc đạo diễn phim nam thành tựu mộng , cũng là tiểu thuyết sửa đổi từ tác gia Lãnh Phong đạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất và phim xuất sắc nhất,ngay cả nam nữ chính mặc dù là người mới cũng được đề cử là diễn viên xuất sắc nhất,có thể nói danh lợi song thu.

Khi Trần Chi Mặc đứng ở bục nhận thưởng phát biểu cảm nghĩ ,nụ cười của hắn vẫn như cũ làm cho người ta không thể dời mắt ,thanh âm êm tai ,khiến cho cả không gian đình trệ.

“Có một ký giả thực tập cho một tạp chí Bát Quái ,hắn giống như những ký giả khác dùng các loại phương pháp đến gần tôi,bất đồng duy nhất chính là mỗi khi hắn đến gần tôi rồi lại không biết nên hỏi tôi cái gì, vậy hắn một lần lại một lần bỏ qua cơ hội sau đó một lần lại một lần nữa đứng ở trước mặt của tôi.Tôi kinh ngạc với cố chấp của hắn, tôi hỏi hắn ‘ ký giả có phải là nghề cậu yêu nhất?’Hắn trả lời tôi không phải ,hắn muốn làm bác sĩ.Sau đó tôi lại hỏi hắn ‘ như vậy cậu còn có thể trở thành một bác sĩ sao’, hắn trả lời tôi ‘ một ngày nào đó tôi sẽ có thể ’. Từ ngày đó trở đi, tôi khó mà quên hắn,thói quen tìm kiếm ánh mắt của hắn trong đám đông ký giả mãnh liệt,bởi vì nhìn thấy hắn làm tôi cảm thấy giống như là nhìn thấy tôi.Hiện tại, tôi một diễn viên trở lại giấc mộng của tôi- làm một đạo diễn. Mà tôi cũng tin hắn sẽ trở thành một bác sĩ rất tuyệt.”

Lúc này, trong khoa tim bệnh viện đại học B Trần Mộc Ngôn làm bác sĩ ca đêm đang trước bàn sửa đổi ca bệnh,trong phòng làm việc yên lặng vang lên chuông điện thoại .

Là Anna, cô ở lễ ban thưởng gọi tới nói cho cậu biết tin tức Trần Chi Mặc lấy được giải thưởng rất lớn.

Trần Mộc Ngôn cười một tiếng, chợt nhớ tới Anna đã từng nói yêu Trần Chi Mặc tựa như yêu một tưởng kịch.

Hôm nay,cậu và Trần Chi Mặc cùng tiến vào một tường kịch,nhập vai quá sâu khó có thể tự kèm chế.

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhap-hi>